

Phu
Dung
Te

Hoa
Ban

Mục lục

[Chương 1: U Trì](#)

[Chương 2: Cấm Địa](#)

[Chương 3: Phù Dung Lưu Hương](#)

[Chương 1: Phù Dung Là Hoa Hay Là Người?](#)

[Chương 2: Nàng Công Chúa Hòa Thân](#)

[Chương 3: “Nàng Muốn Làm Hoàng Hậu Không?”](#)

[Chương 1: Tranh Ngôi Đọa Vị](#)

[Chương 2: Truyền Kỳ Về Thiên Vĩnh Đế](#)

[Chương 1: Quyết Định Trở Về](#)

[Chương 2: Biết Dụng Lòng Người](#)

[Chương 3: “Huyền Kiếm” Thô Kịch Rết Cúi Đầu](#)

[Chương 1: Máu Đỏ Trên Đại Điện](#)

[Chương 2: Hoàng Đế Rất Nhân Từ](#)

[Chương 3: Đạo Trị Hậu Cung](#)

[Chương 4: Biến Cố Ở Đền Lô](#)

[Chương 1: Trung Thành](#)

[Chương 2: Minh Châu](#)

[Chương 3: Đau Lòng](#)

[Chương 3+2: Phiên Ngoại 1: Muộn Màng](#)

[Chương 1: Hận, Rất Hận!](#)

[Chương 2: Mệnh](#)

[Chương 3: Hoàng Hậu Và Đức Phi](#)

[Chương 4: Phù Hòa An Có Một Tiểu Quận Chúa](#)

[Chương 1: Sở Chính Hàn](#)

[Chương 2: Một Quảng Đồi](#)

[Chương 3: Bên Cầu Nại Hà](#)

[Chương 1: Ra Đường Phải Xem Hoàng Đạo](#)

[Chương 2: Vi Hành](#)

[Chương 3: Hàng Cực Phẩm](#)

Chương 4: Lưu Lạc
Chương 5: Phong Vân Cư
Chương 6: Bình An
Chương 1: Ngọc Ti Không Thể Dùng Lung Tung
Chương 2: Một Bữa Cơm
Chương 3: Hoàng Hậu Và Chiêu Hoa
Chương 4: Hãn Vốn Tàn Nhân
Chương 5: “Muội Sẽ Nhớ Ta Chứ?”
Chương 1: Vị Đạo Sĩ Ở Núi Côn Luân
Chương 2: Cẩn Thiện Kể Chuyện
Chương 3: Hà Cô Cô Kể Chuyện
Chương 4: Lưu Hải Kể Chuyện
Chương 5: Hạ Hầu Vĩnh Khang Tự Truyện
Chương 6: Sở Tâm Huệ Kể Chuyện
Chương 1: Giác Mộng Hai Kiếp
Chương 2: Tháng Năm Vẫn Vậy
Chương 3: Nghi Đông
Chương 4: U Trì Mộng
Chương 5: Tết Ở Kinh Thành
Chương 6: Tùy Phận, Tùy Duyên
Chương 7: Vỡ Mộng
Chương 1: Nữ Ám Vệ
Chương 2: May Yếm
Chương 3: Chuyện Cái Đai Lưng
Chương 4: Giác Mộng Cuối Cùng
Chương 1: Ôn Chi Sơn
Chương 2: Không Đê
Chương 3: Con Cờ
Chương 4: Lại Trở Về Rồi
Chương 5: Thật Và Giả
Chương 6: Chọn Cành Mà Đậu
Chương 7: Phải Dành Cho Ai?

Chương 1: Chó Nam Nhi

Chương 2: Chó Rắc Rối

Chương 3: Chó Gây Họa

Chương 4: Chó Đào Hoa

Chương 5: Lưới Giăng Tứ Phía

Chương 1: Mùa Săn

Chương 2: Bách Thượng

Chương 3: Sóng Ngầm

Chương 4: Thiên Xạ

Chương 5: Hòa Thân

Chương 6: Phù Dung Trì

Chương 1: Tin Dồn Dập Tới

Chương 2: Di Ngôn

Chương 3: Quá Khứ Và Hẹn Ước Ba Năm

Chương 4: Đại Hội Gia Đình

Chương 5: Năm Hẹn Và Lời Tiên Tri

Chương 6: Máy Thai

Chương 6+2: Ngoại Truyện 2: Chuyện Cũ Trên Thiên Giới

Chương 7: Quyền Chấp Chương Hậu Cung

Chương 1: Cuộc Chiến Bảo Vệ Tiểu Long Nhi

Chương 1+2: Phiên Ngoại 3: Thanh Ba, Vương Mẫu

Chương 2: Ngày Hoàng Đạo Xấu Nhất Trong Năm

Chương 3: Thư Đến Từ Ngàn Dặm

Chương 4: Chí Tinh Khanh Ca

Chương 5: Chinh Phụ Tìm Chồng

Chương 6: Tiệm Giày “Cây Bạch Quả”

Chương 7: Thành Vũ

Chương 8: Minh Ca Minh Tứ

Chương 9: Trường Bình Công Chúa

Chương 1

Chương 2: Hẹn Ở Nại Hà

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10: Chương Cuối

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: U Trì

THÁI LIÊN KHÚC

(Bạch Cư Dị)

Lãng diệp oanh ba hà chiêm phong,

Hà hoa thâm xứ tiểu thuyền thông.

Phùng lang dục ngữ đê đầu tiểu,

Bích ngọc tao đầu lạc thủy trung.

Dịch thơ:

Sóng đưa lá, gió rung hoa

Đầm sen thuyền nhỏ lướt qua thấy chàng

Cúi đầu thẹn, chẳng nói năng

Ao sâu rơi xuống chiếc trâm cài đầu

(Hải Đà phỏng dịch)

PHẦN I: Thái Giám Tiểu Ninh Tử kể chuyện

Tôi vào cung từ khi còn rất bé, mấy tuổi cũng chẳng nhớ nổi. Cha mẹ vì quá nghèo mà bán tôi vào cung làm tiểu thái giám. Nhờ tư chất thông

minh lạnh lẽo mà tôi được Tú ma ma chú ý đào tạo. Đến năm mười hai tuổi thì trở thành thái giám hầu cận Tam hoàng tử. Cái này cũng coi như nhân duyên, nếu không vì cái vỏ chuối của đứa cung nhân mắc dịch nào đó ném ở giữa đường thì tôi đã không ngã nhào, mà không ngã nhào thì đã không bày ra một bộ dạng đứng lên chữa ngượng vô cùng thông thái và Tú ma ma cũng không vì thế chú ý tới tôi.

Nói tới Tú ma ma, ấn tượng lớn nhất chính là kích cỡ ba vòng của bà. Vòng một cực đại, vòng hai cực tiểu, vòng ba cực cực đại. Nhìn chung là theo mô hình hồ lô biến. Tú ma ma là a hoàn hồi môn của Hoàng hậu, rất được Hoàng hậu tin dùng. Tuy bề ngoài nhìn có vẻ nanh ác nhưng mà đối xử với hạ nhân công bằng, thưởng phạt phân minh.

Đây là năm Sùng Nghi thứ hai mươi mốt, Hoàng đế đương nhiệm là Cảnh Chân đế, tên húy là Chu Lạc Tiêu Nghi. Hoàng thượng có một Hoàng hậu, hơn ba trăm phi tần, hơn năm mươi công chúa nhưng kì lạ là chỉ có năm vị hoàng tử. À thật ra cái này cũng không có gì gọi là kì lạ, đối với người trong cuộc thì chẳng lạ chút nào. Chỉ có dân chúng không hiểu việc mới đồn đại hoàng thượng mệnh khắc nam hài tử, con trai sinh ra thường chết yếu hoặc sẩy thai từ trong bụng mẹ. Hoàng thượng tại vị hai mươi mốt năm, vất vả lắm mới nặn ra năm đứa con trai còn chưa tới ngày châu Diêm Vương. Trong năm người này có hai người là con đẻ của Phượng Loan – Phượng Hoàng hậu. Chủ tử của tôi là một trong số đó.

Tam hoàng tử tên đầy đủ là Chu Lạc Ca Dương, ngày thường vẫn được Hoàng hậu cưng yêu gọi là “Dương Nhi”. Tôi làm Thái giám hầu cận của chủ tử, bọn cung nhân thường kính nể và ghen tị vì tôi có chủ tử địa vị cao, thân thể vững chắc nhưng nào có ai hiểu được tính chất nguy hiểm của công việc tôi đang làm. Nhiều năm với sứ mệnh bám đuôi không ngừng nghỉ, tôi là một trong số ít người hiểu rõ bản chất bên trong lớp mặt nạ dễ thương vô hại của Tam hoàng tử.

Vị hoàng tử này tiền kiếp có lẽ là hóa thân của Tôn Hành Giả, thần thông quảng đại, chuyên ngành nghịch ngợm phá phách, tuyệt đỉnh công phu giỏi hơn đào hát, trong tâm chứa đầy kim châm chai lọ, nói chung là những thứ tưởng như vô hại nhưng có sức đả thương rất lớn. Thử tưởng tượng cái kim bé tí không làm nên trò trống gì nhưng mà nếu đặt nó cẩn thận bên trong đệm ngồi thì có thể đổi lấy vài tiếng “á á” thê lương, khắc khoải. Còn chai lọ? Ồ, cái này cũng dễ sử dụng lắm. Chỉ cần đập nát ra sẽ thu được rất nhiều mẫu thủy tinh li ti, lấp lánh xinh đẹp. Nhưng mà lúc nó bị bỏ vào trong giày thì chẳng đẹp chút nào. Thử nhìn Nhị hoàng tử là biết, mỗi lần chuẩn bị xỏ giày đều lấm lét trút ngược đôi giày xuống đất. Chẳng qua ngài từng một lần bị rấn cần mà mười năm sợ dây thừng. Nhớ năm đó Thục phi nương nương đã ôm Nhị hoàng tử chạy tới Dụ Kiến cung khóc lóc, đòi Hoàng thượng phân rõ trắng đen. Đôi chân ngà ngọc của Nhị hoàng tử lấm lem máu. Ngài úp mặt vào ngực mẫu phi khóc hu hu trong lúc Thái y toát mồ hôi gập từng mẫu thủy tinh ra. Suốt mấy tháng trời Nhị hoàng tử bó chân, phải có người khiêng lên vác xuống, về sau đi lại cũng không thoải mái như xưa, chắc là còn bị ám ảnh chuyện cũ.

Vụ việc đó om sòm suốt một thời gian dài, rốt cuộc vẫn không điều tra ra là do ai làm. Lúc Hoàng thượng giận dữ quát tháo chúng hạ nhân của Mai Tâm cung, tôi đứng phía sau chủ tử mà đổ mồ hôi lạnh. Mặc dù tôi không bỏ miếng thủy tinh vào giày nhưng tôi là người tích cực nhất trong công tác đập vỡ cái chai. Để không bị miếng thủy tinh văng trúng, tôi đã hết sức lưu ý lời căn dặn của chủ tử. Đầu tiên phải lấy vải bọc lại, sau đó mới dùng búa bằm liên tiếp mấy phát. Phải công nhận là tôi đập rất hăng say, tràn trề nhiệt huyết.

Cuối cùng không tìm ra thủ phạm, mọi tội lỗi đều đổ lên đầu đám hạ nhân ở chỗ Thục phi. Lúc bọn họ bị lôi ra đánh tôi cảm thấy vô cùng áy náy, quay đầu nhìn kẻ chủ mưu thì thấy ngài ấy đang ân cần nắm tay Nhị hoàng tử, nét mặt ngây thơ lo lắng, cái miệng nhỏ líu lo động viên: “Ca ca cố lên, chịu đau một chút mới mau hết bệnh!” Nhị hoàng tử nhìn chủ tử

rướm rướm nước mắt mà cảm kích, Thục phi nhìn chủ tử cũng thêm thiện cảm, các phi tần cung nhân đều ngậm nở nụ cười, Hoàng thượng vỗ đầu chủ tử khen một câu: “Chỉ có Dương Nhi ngoan ngoan hiểu chuyện.”

Từ Dự Kiến cung trở về Cường Dương điện, tôi cẩn thận quan sát khuôn mặt thiên thần đáng yêu của chủ tử. Không có dương dương tự đắc, cũng không có nhếch môi cười đùa mà hoàn toàn điềm tĩnh tự nhiên. Chịu không nổi, tôi mới thì thầm hỏi:

“Tam hoàng tử, vì sao ngài chơi ác với Nhị hoàng tử thế?”

Cây quạt mười hai nan tinh xảo xòe ra:

“Đó là huynh ấy phải trả giá.”

Tôi lại vắt óc nghĩ:

“Nhị hoàng tử đắc tội với ngài lúc nào thế?”

Cây quạt mười hai nan gấp lại.

“Hôm qua.”

Tôi cẩn thận nhớ lại. Hôm qua... Họ chỉ tình cờ gặp nhau ở U Trì. Đó là một cái đầm sen phía Đông Nam hoàng thành. Chỗ đó mọi ngày luôn vắng vẻ, phần vì các cung điện đều nằm ở xa, phần vì cảnh quang tiêu điều ảm đạm, phần nữa là do nhiều lời đồn thổi không tốt về U Trì. Cái đầm này mọc đầy hoa sen, nhìn có vẻ rục rờ nhưng ẩn chứa bao câu chuyện rùng rợn. Đầu năm nay, một thái giám ở Càn Huyền điện đã bị giết rồi vùi xác xuống đáy đầm. Một năm trước, Hoa quý nhân ngã xuống đầm tắt thở. Lại nghe nói khi dòng họ Chu Lạc lật đổ dòng họ Hạ Hầu lên làm vua, có rất nhiều vương thân hoàng thất Hạ Hầu bị giết ở U Trì, hồn phách ngày nay vẫn còn lưu lại đó...

Nhớ tới cái chỗ đáng sợ kia, tôi lại rùng mình. U Trì ngoài sen là sen thì không còn gì khác, chung quanh không được chăm sóc nên chỉ toàn cỏ với cỏ. Không hiểu sao chủ tử lại thích nơi này. Cứ vài ba hôm sẽ trốn ra đó chơi, mà lại không cho tôi đi theo, chỉ bắt tôi đứng canh chừng bên ngoài. Ngày hôm qua cũng là một lần trốn đi như thế. Tôi buồn chán ngồi vẽ vòng tròn trên đất, lâu lâu quay đầu nhìn chủ tử ngồi lì bên đầm không biết đang làm cái gì. Lúc thiu thiu sắp ngủ thì nghe tiếng ồn ào vọng lại

“Các người làm cái gì đó?”

“Bẩm, con diều của Nhị hoàng tử bị đứt dây rơi ở ngoài kia, chúng nô tài phụng mệnh lấy về...”

“Không được, rơi rồi thì bỏ luôn đi.”

“Bẩm... Chuyện này... Diều đó là cống phẩm rất trân quý, Nhị hoàng tử cực kì yêu thích.”

“Ta nói bỏ là bỏ. Ở xa như vậy các người làm sao lấy về?”

“Dạ, đã chuẩn bị xong rồi đây ạ.”

Tôi vừa lúc chạy tới nơi thì thấy chủ tử đang ngăn đám nô tài của Mai Tâm cung. Nhị hoàng tử cũng vừa đi tới, tay cầm một lưới liềm. Ngài ấy sai hạ nhân đẩy cái xuồng xuống đầm rồi bảo họ lấy liềm cắt đi đám sen um tùm, mở đường đi qua bên kia – nơi con diều rồng đang nằm chờ vợ.

“Không được, hoành huynh định cắt hết hoa sen sao?”

“Hoành đệ, sen ở đây làm quái gì mà tốt như thế? Mọc như cái rừng, không cắt làm sao xuồng đi qua được?”

Chủ tử gấp gáp giữ cánh tay Nhị hoàng tử:

“Không, không... Sen này không thể cắt, cũng không thể hái. Huynh tìm cách khác đi. Chỉ là một con diều thôi mà.”

Nhị hoàng tử hất tay chủ tử ra, nhướng chân mày:

“Đệ làm sao vậy? Cắt rồi chúng lại mọc lên thôi... Sen ở đây cũng không ích lợi gì. Chỗ gớm ghiếc này nên sớm bị lấp lại mới phải!”

Chủ tử không nói gì nữa, nhìn chăm chăm bàn tay Nhị hoàng tử đang bứt một cái nụ sen, lại nhìn đám cung nhân đang hì hục cắt sen bơi ra giữa đầm. Chỉ có tôi nhìn thấy bàn tay chủ tử đang siết chặt, đôi mắt ánh lên ngọn lửa tức giận. Tam hoàng tử thích hoa sen nhưng không bao giờ ăn hạt sen. Ngài ấy thích nhìn sen trong đầm nhưng không bao giờ cho cung nữ chưng hoa sen trong Cương Dương điện. Niềm yêu thích của ngài đi liền với quý trọng và bảo vệ.

Haizzz... Khó trách chủ tử ghi hận như vậy, Nhị hoàng tử bị trả đũa như thế là còn nhẹ!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Cấm Địa

PHẦN I: Thái Giám Tiểu Ninh Tử kể chuyện

Phượng Hoàng hậu có hai người con là Thái tử Chu Lạc Ca Thần và Tam hoàng tử. Thái tử cũng là con trưởng, lớn hơn chủ tử sáu tuổi. Lúc chủ tử còn đang chơi bời lêu lổng, làm chuyện hại đời hại người thì Thái tử đã sớm hôm vùi đầu vào kinh thư, chăm chỉ tu rèn võ nghệ. Người mang mệnh thiên tử sống cũng thật khổ!

Tính tình của Thái tử nghiêm nghị, so với các hoàng tử khác điềm đạm hơn nhiều. Ngài đối với em trai luôn mang phong thái của người trưởng thành, thường giáo huấn chủ tử về lễ nghi, khuyên bảo chủ tử chăm học tập, bớt ham chơi. Mỗi lần hai huynh đệ nói chuyện đều xoay quanh mấy vấn đề này. Thái tử cái gì cũng tốt, chỉ mỗi cái tật nói nhiều. Một chuyện có thể diễn đạt thành một bài diễn văn, một vấn đề phải dùng mấy chục câu đồng nghĩa để nói tới nói lui. Khó trách chủ tử chỉ cần thoáng thấy Thái tử là bỏ chạy mất dép.

Tuy nhiên, cũng có những lúc ngài chủ động tìm gặp Thái tử. Ví như vào năm Tam hoàng tử mười lăm tuổi. Không biết nghe ai nói chuyện gì mà ngài nơm nớp lo sợ, chạy một mạch tới Tân Kiến cung. Lúc đó Thái tử đang ngồi xem xét bản đồ gì đó, dáng vẻ chăm chú. Tam hoàng tử hóa thành cậu em trai nhỏ nhắn đáng yêu, nhào vào ôm lấy ca ca, mếu máo nói:

“Hoành huynh, có phải Phụ hoàng dự định cho lập U Trì lại không? Phụ hoàng muốn san bằng chỗ đó để làm vườn thượng uyển sao???”

Thái tử ngơ ngác nhìn tiểu đệ, gật gật đầu.

“Ta nghe nói vậy. Làm sao thế? U Trì đúng ra phải được lấp đi từ sớm. Chỗ này âm khí dày đặc, ảnh hưởng tới nguyên khí của triều đình. Kẻ ác tâm có thể lợi dụng U Trì vắng vẻ làm chuyện xấu bậy. Nơi này cũng từng phát sinh quá nhiều tai tiếng. Không nên giữ lại!”

Tam hoàng tử bối rối siết chặt cây quạt nan trong tay:

“Nhưng... Nhưng... Hoa sen ở đó rất đẹp.”

Thái tử phá ra cười, vuốt đầu tiểu đệ:

“Sen đẹp? Thích sen thì ta sẽ nói với mẫu hậu cho đào một ao sen bên cạnh Cường Dương cung, việc gì phải ra đến U Trì vừa xa vừa hoang vắng?”

Chủ tử đẩy tay Thái tử ra, phui áo đứng dậy, nét mặt trịnh trọng hiếm có.

“Sen ở U Trì không phải tùy tiện trồng là được. Sen ở đó... Vô cùng đặc biệt!”

Tôi theo chủ tử đi ra khỏi Tân Kiến cung, lòng cũng phập phồng nhìn bộ mặt thường ngày cười như hoa giờ đang trầm xuống, ánh mắt sắc bén khó dò. Vài ngày sau, hoàng thượng đúng là thông báo với triều thần dự định lấp đi U Trì. Cái đầm sen đó vốn từ lâu gây nên nỗi bất an khó hiểu trong lòng mọi người, nay được lấp đi ai cũng vui mừng. Không ngờ Tam hoàng tử một thân bạch y đột nhiên diện kiến. Ngài đứng giữa Khương La điện một lời cứng rắn.

“U Trì không thể lấp!”

Hoàng thượng tái mặt, nhìn đứa con trai với khuôn mặt còn non nớt nhưng dáng đứng thẳng tắp kiên định bên dưới mà gượng cười:

“Hoàng nhi, không được làm loạn!”

Tam hoàng tử lập tức vung tà áo quỳ xuống rất quy củ. Ngài cúi mặt trước Hoàng thượng nói rất điềm tĩnh:

“Muôn tâu phụ hoàng, hoàng nhi không hề làm loạn. U Trì này có vai trò đặc thù đối với cung điện, dù rằng nó mang tai tiếng nhưng vẫn không thể lấp lại được.”

Hoàng thượng hết sức bất ngờ. Trong mắt ngài, đứa con trai này lâu nay vẫn là một đứa trẻ vô lo vô nghĩ, vì sao mới một đêm đã trưởng thành rồi? Hoàng đế ngồi xuống ngai vàng, tìm một tư thế thoải mái rồi nhàn nhạt nói:

“Vậy con nói trẫm nghe, U Trì có vai trò đặc thù gì?”

Tam hoàng tử đứng dậy, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt vua cha mà thưa:

“Phụ hoàng, U Trì vốn là đầm nước tự nhiên, tồn tại trước khi kinh đô được xây dựng. Tính tới nay đã qua mấy trăm năm. Địa thế ở hoàng cung người cũng biết, so với vùng đất đai bao quanh, cung điện có mặt bằng thấp hơn đôi chút. U Trì nhiều năm nay vì sao luôn đầy ắp nước? Đó là do nó thu nhận nước từ khắp nơi trong cung điện đổ về. Nước thấm vào đất, theo mạch ngầm chảy ra U Trì, bởi vì ở đây không nơi nào địa hình thấp hơn U Trì. Nói cách khác, U Trì chính là cái đầm điều hòa nguồn nước mưa, ngăn cản ngập úng trong nội thành. Nếu bị lấp đi thì mùa mưa năm sau kinh đô nhất định chịu tình trạng nước ứ đọng không có chỗ thoát. U Trì rộng ra sao, sâu thế nào chắc phụ hoàng cũng từng nghe nói. Lấp đi rồi người sẽ phải đào lên rất nhiều ao hồ mới có thể thay thế vị trí của U Trì. Vừa tốn công lại vừa tốn chỗ. Vì sao không để U Trì tự nhiên tồn tại ở nơi đó?”

Những thứ tạo hóa sinh ra luôn có nguyên nhân và U Trì đóng vai trò bảo vệ hoàng thành!”

Cả triều đình lặng im như tờ. Lời nói của Tam hoàng tử vang vọng trong suy nghĩ mỗi người. Không sai! Kinh thành địa hình thấp hơn xung quanh nhưng lâu nay chưa bao giờ bị ngập lụt. U Trì là cái đầm cực lớn, so ra thì nó chiếm mất một phần năm hoàng cung. Muốn lấp đi cũng không phải dễ, hơn nữa đào thêm hồ khác thì càng tốn công...

Trong lúc cả điện đang xì xầm to nhỏ, Hoàng đế nhướng cao chân mày, nói với Tam hoàng tử:

“Lời con nói không phải không có lý. Nhưng U Trì biến mất không phải vì nó choáng chỗ hay cảnh sắc không đẹp mà là do nó khiến tâm can quần thần bất an. Bỏ đi U Trì cũng là chữa trị những lo âu và nỗi sợ không rõ trong lòng mọi người, để trấn yên tâm lo chính sự, để xóa đi những lời đồn đại không tốt đẹp trong cung, cũng là để hoàng thất an tâm mà sống trong Khương La thành.”

Chúng quan lại hai bên gật đầu như giã gạo, lên tiếng tán thành. Tam hoàng tử xem xét sắc mặt Hoàng đế, cắn cắn môi, cặp mắt phượng đảo lảo lia rồi thận trọng nói:

“Nhi thần nói điều này, mong phụ hoàng không trách phạt.”

“Có gì cứ nói.”

“U Trì... Nó trở nên như vậy là do con người hại, do Thái tổ thăm sát tàn dư triều đại trước mà gây nên. Vào thời dòng họ Hạ Hầu còn trị vì, U Trì có tên là Phù Dung Trì, là một chốn thiên nhiên đẹp như tiên cảnh, là nơi các giai nhân hậu cung thường ra tản bộ, là nơi tổ chức các lễ hội trong cung. Khoa cử năm Hạ Hầu đế thứ sáu cũng lấy đầm sen này làm đề tài, cho các sĩ tử trải chiếu làm bài thi bên bờ hồ...”

Tam hoàng tử ngẩng cao đầu nhìn thẳng mặt vua cha, giọng nói càng lúc càng thêm đõng dạc, sắc bén, đôi mắt đen tròn phát ra một thứ ánh sáng rực rỡ.

“... Ngày nay, các thần tử và phụ hoàng muốn lấp nó đi, phải chăng là muốn che giấu những tội ác mà Thái tổ gây ra, muốn phủ nhận hành động đoạt vị, giết hoàng thất của một trăm năm trước? U Trì từ khi Khương La thay ngôi đổi chủ mới bị mang tiếng xấu, trở thành một cái cớ che đậy cho những tội ác vẫn diễn ra mỗi ngày chốn hậu cung. Phi tần cung nữ thăm sát nhau rồi lấy ma quỷ ở U Trì ra xảo biện...”

Tam hoàng tử đảo mắt nhìn các quan thần đang tái mặt đứng hai bên. Ngài nhếch môi cười châm biếm, lại nói tiếp:

“Quan quân làm việc thiếu sót, kẻ nịnh bợ, người bất tài. Công vụ xử lý không đến nơi đến chốn, ngân sách xuất ra tham ô bỏ túi riêng. Đê Trường Giang không có tiền nên tu bổ sơ sài mà tiếp tục vỡ. Các người trách do thiên tai, do ý trời, do U Trì làm tổn thương nguyên khí của hoàng triều, sao không nói thẳng là do bọn gian thần các người muốn tìm một thứ thay mình gánh tội? Còn bày trò mời tu sĩ, đạo sĩ tới xem bói... Bọn thầy cúng ăn ốc đoán mò, chỉ múa môi khua mép làm sai lệch phán đoán của bệ hạ. Nói không chừng đều do các người đứng sau chỉ dạy, bảo họ đổ tội lên U Trì tìm cớ mà thoái thác những bất trắc do mình gây nên!”

Tam hoàng tử dứt lời, toàn bộ quần thần rất ăn ý mà quỳ hết xuống, trăm miệng một lời:

“Oan cho chúng thần, oan cho chúng thần thừa bệ hạ!!!”

Tam hoàng tử như không nghe thấy tiếng kêu than, ngài đập đập cây quạt nan vào lòng bàn tay, giọng nói trầm xuống và mềm mại hơn:

“Phụ hoàng, ai cũng biết người là đấng minh vương, một lòng vì nước vì dân. Chuyện trị quốc tốt xấu thế nào là nhờ vào tấm lòng quảng đại của

Hoàng thượng cùng với tài trí của các thần tử. Việc tốt nên khen, việc xấu nên nhìn nhận. Một cái U Trì lẽ nào có thể khiến Khương La quốc suy sụp, làm náo loạn cung đình? Có chăng là vì kẻ làm chuyện xấu mang tội giết mình, sợ quý sợ ma... Vấn đề là ở việc quản lý hậu cung chưa nghiêm, việc trị quốc còn thiếu sót... U Trì chỉ là một cái hồ... Sen ở đó rất đẹp... Hoa cỏ thì gây nên tội tình gì? Mong Hoàng thượng minh xét!”

Tam hoàng tử nói xong đã quỳ rất thành khẩn bên dưới. Phía sau lưng là hai hàng quan lại còn cúi đầu thấp hơn. Khương La điện chìm vài yên tĩnh trong giây lát. Hoàng đế không rời mắt khỏi Tam hoàng tử, vẻ mặt đăm chiêu như đang nghĩ gì lung lăm. Cuối cùng ngài ngửa đầu, khép mắt lại, dường như có một sự phân vân tiếc nuối nào đó nơi khóe mắt. Vào lúc sự kiên nhẫn của quần thần đã đạt tới cực hạn mới nghe giọng vua nhàn nhạt nói:

“Hộ Bộ Thượng Thư ngày mai đem toàn bộ ghi chép ngân khố đến cho trẫm. Công Bộ hữu thị lang đi xem xét tu bổ đê Trường Giang, trong vòng hai năm tới mà đê vỡ thì đem đầu gặt trẫm. U Trì không lấp nữa. Bãi triều!”

Bên dưới kẻ bị nhắc tên thì líu ríu tuân mệnh, còn lại thì tung hô vạn tuế. Vụ việc U Trì chấm dứt ở đây.

Từ đó về sau mọi người đều tránh đề cập tới cái đầm sen ấy, ai cũng biết Tam hoàng tử bảo vệ U Trì. Ngày nào Tam hoàng tử còn quyền lực thì không ai tự ý bén mảng tới U Trì nữa, nơi này vốn thanh vắng lại càng yên tĩnh, bị quy ước thành vùng Cấm địa.

Tôi theo chủ tử mãi cho đến ngày chết đi, cũng không sao tháo gỡ hoàn toàn vướng mắc về cái đầm sen ấy.

Rốt cuộc U Trì có gì mà Chu Lạc Ca Dương xem trọng như vậy?

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Phù Dung Lưu Hương

PHẦN I: Thái Giám Tiểu Ninh Tử kể chuyện

Năm Sùng Nghi thứ hai mươi hai, Cảnh Chân đế cùng Thái tử, Nhị hoàng tử, Bát hoàng tử, các phi tần và các trọng thần trong triều mang theo ba nghìn lính vệ đi săn bắn ở rừng Bách Thượng, cách kinh thành hai mươi dặm về phía nam.

Tam hoàng tử vừa đại hôn nên không tham gia. Hoàng phi là Triệu Tiểu Vy – quận chúa của Trung Lương đem tới hòa thân. Vị này lớn hơn chủ tử hai tuổi, năm nay đã mười tám. Hoàng phi nương nương có đôi mắt to tròn và mái tóc nâu đặc trưng của người Trung Lương. Dáng vẻ nhỏ nhắn đáng yêu, giọng nói mềm mỏng dịu dàng. Quận chúa đáng lẽ đã gả cho Tứ hoàng tử – con của Lam phi nương nương. Trong số các con trai của Cảnh Chân đế, Thái tử đã có Thái tử phi, Nhị hoàng tử cũng cưới vợ năm trước, Bát hoàng tử chỉ mới mười ba. Còn lại Tứ và Tam hoàng tử đồng mười sáu chưa có hôn phối.

Quận chúa là cành vàng lá ngọc của Trung Lương quốc, hiển nhiên không thể làm thiếp cho người. Trung Lương nhiều năm cùng Khương La giao hảo, cũng chỉ là một tiểu quốc, thế lực không thể so với Khương La hay Phượng Triều, Đại Thế ở phương bắc. Quận chúa hòa thân, hoàng thất dĩ nhiên đối đãi chu đáo nhưng không mấy người muốn kết thân. Các vị hoàng tử chỉ chọn hoàng phi có quyền thế vững chắc để củng cố địa vị bản thân. Vì lẽ đó mà Tứ hoàng tử cùng Lam quý phi dù đẩy mãi không chịu cưới.

Dạ yến đêm mười lăm là lần đầu tiên chủ tử gặp quận chúa. Nàng hiền vũ, dâng lên Hoàng thượng điệu múa Phù Dung Lưu Hương – một vũ điệu cầu kì chỉ có người Trung Lương mới biết. Tam hoàng tử ngồi bên dưới, đang mãi mê đập con ruồi bỏ vào cốc của Thái tử. Thái tử phát hiện nổi giận đổ sạch rượu đi. Trong lúc hai huynh đệ đấu khẩu thì tiếng tù bà vang lên. Quận chúa mang theo hai a hoàn, một người thổi sáo, một người chơi đàn. Còn nàng thì đứng giữa sân trong bộ áo màu cánh sen.

Phù Dung Lưu Hương – điệu múa của hoa sen.

Tôi chính mắt trông thấy chủ tử ngớ người đánh rơi đôi đũa trên tay. Phía xa xa là Triệu quận chúa đang vươn tay, uốn éo thân mình, mỗi động tác lưu loát mềm mại. Tà váy mô phỏng hình cánh sen, mỗi khi xoay vòng cánh hoa sẽ nở ra, tung bay một màu hồng rực rỡ. Mọi người đều tấm tắc khen ngợi. Ánh mắt ban đầu là nhìn Triệu Tiểu Vy, về sau thì nhìn Tam hoàng tử đang đờ đẫn đứng sững một chỗ. Thái tử len lén kéo hoàng đệ ngồi xuống nhưng không tác dụng. Ánh mắt nóng bỏng của Tam hoàng tử làm Triệu quận chúa mất tập trung, dẫm phải tà váy mà ngã chúi mũi. Mọi người thất kinh đồng loạt hít vào. Chỉ thấy Tam hoàng tử chạy ra, đỡ quận chúa đứng dậy.

“Cái này... Gọi là Phù Dung Lưu Hương?”

Giọng nói của Tam hoàng tử tuy nhỏ nhưng vì xung quanh yên tĩnh nên ai cũng nghe thấy. Triệu Tiểu Vy đỏ bừng mặt, e lệ đáp:

“Vâng... Phù Dung Lưu Hương – hoa sen mang mùi hương... Là vũ điệu truyền thống của Trung Lương”

“Con gái Trung Lương đều biết múa?”

“Không phải, điệu này là bí truyền, chỉ có nhi nữ hoàng thất mới biết.”

Tam hoàng tử gật gật đầu, ánh mắt mông lung.

“Vừa rồi... Là Phù dung ti mệnh? Nàng bước chân không đúng.”

Quận chúa kinh ngạc nhìn Tam hoàng tử

“Dạ phải... Sao ngài biết tên động tác này?”

Rồi quận chúa lại ngượng nghịu cúi đầu:

“Vì... Hoàng tử làm ta phân tâm... Nhấc chân sai nhịp...”

Tam hoàng tử mỉm cười, cười đến dịu dàng làm chúng phi tần hồn phách tán loạn. Phải công nhận ngài cười giống y Cảnh Chân đế, không những thế còn phong tình hơn gấp bội.

“VẬY... BÂY GIỜ MÚA LẠI ĐI!”

Thế là Phù Dung Lưu Hương lần nữa được trình diễn. Lần này không có sơ suất gì. Tiếng tù bà và sáo kết thúc đúng lúc Quận chúa nhào người nằm xuống, tà váy xòe rũ trên nền đất với một vẻ bi thương lạ lùng. Tôi nghe chủ tử lẩm bẩm:

“Phù dung tàn...”

Đôi mắt phượng nhìn quận chúa ẩn chứa sự đón đầu kì lạ. Mọi người hoàn hồn, tiếng vỗ tay rộ lên. Hoàng thượng khen ngợi Trung Lương toàn tài nữ, ban thưởng một cỗ cầm quý cùng nhiều vàng bạc. Lam phi nương nương không bỏ qua cơ hội. Bà ta nũng nịu nói với hoàng thượng:

“Bệ hạ, xem ra Tam hoàng tử đối với Trung Lương quận chúa rất để ý.”

Hoàng hậu ngồi bên phe phẩy quạt lông công, cũng góp lời:

“Dĩ nhiên, Lam quý phi cũng biết hoàng nhi của bốn cung rất thích hoa sen. Cái gì liên quan tới sen cũng thích, huống hồ Phù Dung Lưu

Hương này mỗi cử động đều dập dìu như hoa sen trên mặt hồ...”

“Tỉ tỉ nói phải, may mắn là quận chúa múa thật giỏi, khiến Tam hoàng tử động lòng. Haizz... Kim Nhi là đứa mù nghệ thuật, điệu múa này nó cũng không biết thưởng thức, thật là thiệt thòi cho Triệu quận chúa. Phải chi...”

Lam quý phi kéo dài “phải chi...” Nhưng không nói tiếp. Mọi người có mặt đều hiểu là phải chi cái gì. Tứ hoàng tử cũng phụ họa theo mẫu phi:

“Đúng vậy phụ hoàng, nhi thần trước giờ không rành về ca múa, chưa từng xem kĩ điệu múa nào. Không ngờ Tam huynh lại hiểu biết thâm sâu như thế, tên của từng động tác cũng thuộc ngẫm lòng. Xem ra sau này quận chúa phải thường xuyên huấn vũ cho hoàng huynh rồi, người cùng chí hướng quả có lương duyên!”

Hoàng hậu giận tái mặt, nhìn qua lại hai mẹ con Lam quý phi. Hoàng đế dĩ nhiên hiểu ẩn ý, khuôn mặt trầm xuống chưa nói gì. Hai hàng bàn tiệc bên dưới cũng im lặng. Triệu Tiểu Vy cúi thấp đầu, mái tóc rũ rượi nhìn thật đáng thương. Nàng đã tới đây hơn hai tháng mà chuyện hôn sự cứ bị trì hoãn, nói trắng ra là không ai chịu cưới. Mỗi lần nhắc tới là lại nghe Hoàng hậu cùng Lam quý phi tranh cãi, Nhược phi và Bát hoàng tử mới mười ba cũng bị lôi vào. Tình trạng này khiến người người cảm thấy Triệu Tiểu Vy như củ khoai lang nóng bị ném qua ném lại.

Trong lúc bên trên còn mắt to mắt nhỏ trừng nhau thì một âm thanh trong trẻo có phần lười nhác thốt lên:

“Con sẽ lấy nàng!”

Dạ tiệc nhất loạt im bật. Tam hoàng tử lần nữa thành tâm điểm chú ý. Ngài từ từ đứng lên khỏi bàn, chiếc quạt mười hai nan xòe ra phe phẩy:

“Quận chúa có thể làm Tam hoàng phi.”

Sau đó xung quanh liền bùng nổ. Lam quý phi mặt mày hớn hờ khen hai người thật xứng đôi. Tứ hoàng tử thở phào nhẹ nhõm. Hoàng hậu trợn mắt nhìn con trai, hai chữ “tức giận” không đủ diễn tả tâm trạng của bà. Thái tử nhìn chăm chăm bà đệ, tay lau mồ hôi trên trán. Đám người thuộc phe phái Lam quý phi liền chúc mừng nào là “tra tài gái sắc”, “song hỷ lâm môn”. Dạ tiệc khép lại bằng chiếu chỉ của Hoàng đế. Mười lăm tháng sau đại hôn diễn ra, Triệu Tiểu Vy gả cho Chu Lạc Ca Dương, phong làm Tam hoàng phi, tẩm phòng đặt trong Cương Dương điện.

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1: Phù Dung Là Hoa Hay Là Người?

芙蓉

碧荷生幽泉,

朝日艷且鮮.

秋花冒綠水,

密葉羅青煙.

秀色粉絕世,

馨香誰為傳?

坐看飛霜滿,

凋此紅芳年.

結根未得所,

願托華池邊.

PHÙ DUNG

(Lý Bạch)

Bích hà sinh u tuyền,

Triêu nhật diễm thả tiên.
Thu hoa mạo lục thủy,
Mật điệp la thanh yên.
Tú sắc phấn tuyệt thế,
Hình hương thủy vị truyền?
Toạ khán phi sương mãn,
Điều thử hồng phương niên.
Kết căn vị đắc sở,
Nguyện thác hoa trì biên.
Dịch thơ:
Suối ẩn trong sen ngọc,
Trời sớm sáng lại tươi.
Hoa thu lồng nước biếc,
Khói xanh cuộn lá dày.
Màu phấn xứng tuyệt thế,
Lưu hương có bởi ai?
Ngồi ngắm sương giăng khắp,
E hương sắc tàn phai.
Nếu được thành cây cỏ,

Nguyện bén rễ nơi này.

(Điệp Luyện Hoa phỏng dịch)

PHẦN 2: Triệu Tiểu Vy kể chuyện

Ta vốn là con gái Hải vương ở Trung Lương quốc. Năm mười tám tuổi thì bị Hoàng thượng – cũng là bác của ta ép đi hòa thân. Mất một tháng trời mới tới Khương La. Quốc gia này đất rộng người đông, dân sinh giàu có, tài nguyên bạt ngàn. Trung Lương của ta cũng chỉ bằng một hai tỉnh lỵ của Khương La hợp thành. Vào tới hoàng cung ta như được mở rộng tầm mắt. Tường thành uy nghiêm vững chãi, lớp lớp cung điện nguy nga lộng lẫy...

Trung Lương của ta so với họ chỉ bằng con châu chấu.

Hiểu ra điều này, ta sớm dự đoán mình không được chào đón ở đây. Quả nhiên đám người hoàng thất ai nấy mặt mày hờn hờ nhưng trong bụng chỉ xem thường, nói tới hôn sự là chối bay chối biển. Ta đã gặp Tứ hoàng tử – hôn phu của mình. Người này nhỏ hơn ta hai tuổi, mặt mũi cũng sáng sủa nhưng cặp mắt ti hí, vừa nhìn đã thấy con người xảo trá, nhỏ nhen. Thân là món hàng bị đem đi trao đổi, ta cũng không mong ước quá nhiều, chỉ cầu sống yên ổn nơi đất khách quê người này.

Nghe nói “ứng cử viên hôn phu” của ta còn có Tam hoàng tử, là người đã tới tuổi thành thân. Thân phận vị này ta từng nghe qua, là con trai của Hoàng hậu, anh cả lại là Thái tử. Ta biết mình sẽ không đời nào được làm Tam hoàng phi. Người ta quyền lực ở trên cao, có bộ đỡ vững chắc không suy suyển. Muốn làm hoàng phi của Tam hoàng tử ít nhất cũng phải là đương kim tiểu thư của trọng thần, hoặc một vị công chúa hòa thân đến từ Phượng Triều, Đại Thế – những quốc gia ngang hàng với Khương La. Biết người biết ta, ta cũng không muốn trèo cao.

Nhưng mọi chuyện đã xảy ra vô cùng bất ngờ. Điệu múa Phù Dung Lưu Hương vậy mà có thể cướp hồn Tam hoàng tử. Ta đã được ma ma ở

Vũ Y thường dạy múa điệu này từ bé. Cùng với các vị công chúa và quận chúa khác, ta múa Phù Dung Lưu Hương thành thạo và điêu luyện nhất. Cuối cùng cũng cảm thấy công sức được đền đáp, không tiếc những tháng ngày tập luyện cực khổ, ngã đến trăm lần mà ma ma vẫn lắc đầu. Có lẽ là nhờ mẫu thân trên trời phù hộ, ta một bước lên ngôi vị Tam hoàng phi mà người người mơ tưởng.

Nói tới phu quân, lòng ta như nở hoa. Hai tiếng “phu quân” này tới giờ vẫn còn ngượng miệng. Chàng nhỏ hơn ta, chỉ vừa mười sáu mà ngũ quan đã thanh tú rõ ràng. Ta còn nhớ nụ cười của chàng ở dạ tiệc, nó chất chứa những dịu dàng yêu chiều, nó làm tim ta lồi một nhịp và mãi mãi không thể đập như trước.

Chu Lạc Ca Dương.

Từ giờ cái tên này sẽ trở thành quan trọng nhất trong cuộc đời ta. Chàng chưa bao giờ gọi ta là “thê tử” mà chỉ gọi “Vy Vy”, cùng lắm thì “hoàng phi”. Chàng có khiếu ăn nói hài hước, tính cách phóng khoáng dễ gần. Lần đầu gặp mặt ta có cảm giác chàng là một nam nhân trưởng thành nhưng về sau cái dáng vẻ đó hoàn toàn biến mất. Ca Dương rất trẻ con, đầu óc bướng bỉnh ngỗ nghịch. Nô tài Tiểu Ninh Tử luôn theo sát chàng, hai chủ tớ bọn họ trò chuyện còn thân thiết hơn ta. Một lần ta tình cờ nghe được đoạn hội thoại như sau:

“Tiểu Ninh Tử, tối nay chúng ta đến Thái y viện.”

“A, ngài tính làm gì?”

“Ta vừa đọc một cuốn sách y, muốn điều chế một phương thuốc mới.”

“Hả? Ngài đọc sách y? Ấy da... Hoàng tử lừa ai chứ? Nói ngài xem Xuân cung đồ nô tài còn tin chứ sách y thì...”

“Hỗn láo! Ai nói ta xem Xuân cung đồ?”

“Thì... Thì... Cái quyển xanh xanh ngài giấu dưới gối đó!”

“Bậy bạ, cuốn đó là Hạ cung đồ”

“Còn... Cái quyển vàng vàng bên dưới gầm bàn.”

“Đó là Thu cung đồ”

“Vậy cuốn giấu sau kệ sách?”

“Là Đông cung đồ.”

Tiểu Ninh Tử ra vẻ lúng túng:

“Ơ... Hóa ra là nô tài nhìn không rõ nên hiểu lầm. Mà Hạ Thu Đông cung đồ đó là sách gì vậy?”

“Là sách hiếm. Có thể xem là phần một, hai, ba của Xuân Cung đồ.”

“Aaaaaaaa! Còn có phần một hai ba, vậy mà hoàng tử bảo không xem Xuân cung đồ!”

“Thì ta có xem đâu? Máy quyển đó trình độ kém hơn Xuân cung đồ. Chờ khi ta ép Nhị ca khai ra Xuân cung đồ thứ thiệt ở đâu thì bộ sưu tập mới trọn vẹn!”

“Trời... Cái thứ đó mà cũng xuất bản theo bộ sao?”

“Haizzz... Nô tài nhà người biết cái gì? Mau chuẩn bị đi, đêm nay chúng ta lên vào Thái y viện.”

“Ôi... Lại nữa rồi? Lần trước nô tài phải chạy thực mạng mới thoát khỏi đó, giờ lại bắt nô tài đi, cái mạng này có giữ nổi không?”

“La ó cái gì? Không đi thì chờ ngày mai ta điều chế xong thuốc, cho người làm người đầu tiên dùng thử!”

“A, nô tài đi, dĩ nhiên phải đi rồi, một mình ngài lên vào Thái y viện vô cùng nguy hiểm, nô tài sẽ dốc hết sức bảo vệ chủ tử!”

“Ngoan ~”

Ta rất choáng váng với cách nói chuyện của hai chủ tớ nhà này. Tam hoàng tử như vậy mà tâm hồn thật đen tối. Chàng... Có thật là từng xem... Mấy cái đó...? Ta quay về tắm phòng mà không khỏi thấp thỏm. Mười tám tuổi, ta chưa từng tiếp xúc thân mật với nam nhân nào. Gả cho chàng cũng chưa hề phá thân.

Ta bù ngùi nhớ lại đêm động phòng hoa chúc...

Khăn voan được nhắc lên, chàng mỉm cười rất thơ ngây (hoặc giả vờ thơ ngây?). Chúng ta uống rượu giao bôi, rồi chàng bảo ta múa Phù Dung Lưu Hương. Chính giai điệu này làm nên duyên phận của ta với chàng, ta rất vui vẻ mà tuân mệnh.

Phù Dung ấu, Phù Dung ca, Phù Dung ti mệnh, Phù Dung loan âm, Phù Dung hứng sương, Phù Dung cảnh, Phù Dung tương tư, Phù Dung tàn.

Ta trở hết tài năng qua từng điệu múa. Chu Lạc Ca Dương của đêm dạ tiệc đã trở lại. Chàng chống tay dưới cằm, đôi mắt mơ màng, ngón trỏ gõ lên bàn theo nhịp tì bà. Động tác cuối – Phù Dung tàn ta đã cố ý ngã vào lòng chàng. Ca Dương cũng tự nhiên đón lấy. Lúc xem múa chàng đã uống rượu, trên bàn có hai bầu rượu không. Lúc này chàng nhìn ta với vẻ mặt thâm tình và dịu dàng quá đỗi.

“Phù Dung... Phù Dung...”

Ca Dương ôm ta vào lòng. Ta từng nghe nói chàng thích hoa sen nhưng không ngờ lại thích nhiều như vậy. Ta hạnh phúc vùi đầu vào ngực chàng, tận hưởng sự âu yếm dễ chịu này. Hơi thở nóng hổi phả vào gáy.

“Phù Dung... Nàng là hoa, hay là người?”

Tất cả dây thần kinh của ta bùng tỉnh. Ta ngửa đầu nhìn vào mắt Ca Dương, trong đấy có bão tố và cả màn đêm mịt mù.

“Phu quân... Chàng gọi thiếp sao?”

Bờ môi lạnh bao phủ lấy môi ta.

“Phù Dung... Nàng là Phù Dung... Nàng là của ta!”

Tối hôm đó tuy nồng nàn như vậy nhưng không xảy ra chuyện gì. Ca Dương say, chỉ hôn rồi lập tức lăn ra ngủ. Ta ngơ ngác nhìn khuôn mặt hơi tái, chân mày nhíu chặt và những sợi lông mi run rẩy. Ca Dương ngủ không yên, trong mộng luôn gọi “Phù Dung”.

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2: Nàng Công Chúa Hòa Thân

PHẦN 2: Triệu Tiểu Vy kể chuyện

Mấy ngày sau nghe nói Tứ hoàng tử ngã bệnh. Căn bệnh lạ khiến toàn bộ Thái y tụ tập ở Càn Huyền cung. Tuy đã có lệnh giữ bí mật bệnh tình nhưng triệu chứng của nó vẫn bị cung nhân loan truyền ra ngoài. Nói dễ nghe là bệnh đường tiêu hóa, nói khó nghe là bệnh “đánh rằm không ngừng”. Chẳng biết hoàng tử ăn phải cái gì mà liên tục xì hơi. Thái y khám bệnh đều phải bịt khăn trên mũi. Hoàng tử ngượng quá nằm lỳ trong phòng không dám đi đâu.

Lúc nghe a hoàn bẩm báo, ta đang thêu một bông sen lên khăn tay, muốn đem tặng Ca Dương. Chàng thì ngồi cắn hạt dưa để Tiểu Ninh Tử thay chàng làm bài tập về nhà. Mỗi lần Thái phó đến dạy, Tiểu Ninh Tử đều ở một bên chăm chú nghe, Tam hoàng tử ngủ gà ngủ gật. Để không phí công sức học tập của Tiểu Ninh Tử, chàng giao luôn nhiệm vụ làm bài cho hẳn. Nô tài này giả nét chữ cực giỏi, thái phó chưa bao giờ phát hiện ra.

Nghe xong chuyện, chàng xoa tay về lo lắng:

“Bệnh này lạ nhỉ? Cứ như thế thì quá mất mặt, không thể đi gặp ai rồi... Ta nói phải không Tiểu Ninh Tử?”

Tên nô tài lăm la lăm lét mà gật đầu. Ca Dương lại bỏ hạt dưa vào miệng tiếp tục lăm bẩm:

“Nghe đồn con gái của Hình bộ thượng thư đã hứa hôn với Tứ đệ. Nàng ta vừa nghe hoàng đế bị bệnh này liền khóc nháo đòi hủy hôn. Chắc chắc... Vậy là họ không có lương duyên!”

Tiểu Ninh Tử lăm mồm xen vào:

“Nhưng mà Hình bộ thượng thư chưa có nói là muốn đào hôn mà! Vài ngày nữa Tứ hoàng tử khỏi bệnh sẽ không việc gì...”

Hàm răng đang nhai của Ca Dương dừng lại, hai mắt phượng híp dài.

“Vài ngày... Cũng chưa chắc. Vị tiểu thư đó hình như là thanh mai trúc mã với Ngô Hà Huy – con trai Thừa tướng phải không?”

“A, nô tài cũng nghe nói vậy...”

Chàng gật gật đầu, lại tiếp tục vui vẻ cắn hạt dưa, không quên thúc giục Tiểu Ninh Tử tập trung làm bài.

Một tuần sau lại có chuyện thị phi. Không hiểu làm sao mà Lý Minh Nguyệt – tiểu thư khuê cát của Hình bộ thượng thư lại thức dậy trên giường của tam công tử con trai Thừa tướng. Đã thế còn bị phụ huynh hai nhà bắt gian tại trận. Gạo đã nấu thành cơm, Ngô Hà Huy đập đầu xin nhận trách nhiệm mà mặt mày rất hớn hở. Hai nhà Ngô – Lý vậy là kết thông gia. Chuyện này cũng coi như tốt đẹp. Chỉ có Lam quý phi là tiếc ngân tiếc ngơ. Hình bộ thượng thư luôn được hoàng đế trọng dụng, là một trụ cột rất quyền uy trong triều. Nếu không phải Tứ hoàng tử bị bệnh và đôi nam nữ kia làm chuyện bại hoại thì có lẽ Lý Minh Nguyệt đã thành Tứ hoàng phi rồi.

Ta đối với vụ việc này cũng có phần thích ý. Cái tên Chu Lạc Huyền Kim kia ngày trước dám xem thường ta, không ít lần từ chối hôn sự làm ta mất mặt. Nay hẳn bị thế là quả báo. Nhưng nói gì cũng phải cảm ơn hẳn đã giúp ta ngồi lên chức Tam hoàng phi này.

Làm hoàng phi cũng không dễ dàng. Hoàng hậu không mấy hài lòng về xuất thân của ta nhưng ta rất biết lấy lòng bà. Mỗi ngày đều thỉnh an đúng giờ, trò chuyện mua vui, hiến vũ ca hát, pha trà, rót nước,... Cuối cùng thì quan hệ mẹ chồng nàng dâu mới thoái mái hơn. Cho tới nay xem như số ta quá tốt rồi. Sau này Thái tử lên ngôi, Ca Dương sẽ là vương gia, ta làm vương phi, có thể được cấp đất rời khỏi hoàng thành. Tương lai sau này ta rất có niềm tin!

Nhưng thật không ngờ mọi chuyện không như ý muốn. Số ta không phải hên mà là cực cực cực hên.

Sau ngày đại hôn bốn tháng, Hoàng đế tổ chức đi săn bắn. Theo quy củ ở Khương La, vợ chồng mới cưới trong nửa năm đầu không có việc quan trọng thì sẽ không xa nhau, ở nhà lo chuyện sinh con nối dõi. Ngại quá, chúng ta còn chưa động phòng mà... Nhắc tới đây ta thực là sầu! Ca Dương không bao giờ nghiêm túc về vấn đề này. Sau đêm đầu tiên chàng không còn chạm vào ta nữa. Phòng ai nấy ngủ, chăn ai nấy đắp, giường ai nấy nằm. Cũng có lúc ta mặt dày nói chuyện chần gối, Ca Dương lại vô tư lái sang chuyện khác hoặc giảờng nghech. Ta không tin chàng không hiểu phong tình.

Có lẽ trong tâm chàng có vương mắc điều gì, ta sẽ kiên nhẫn chờ đợi.

Cảnh Chân đế đi săn ở Bách Thượng – một vùng đồi núi cách kinh thành hai mươi dặm. Thái tử, Nhị hoàng tử, Bát hoàng tử, các phi tần và các quan thần cũng đi theo. Khoảng ba nghìn cấm vệ hộ tống đoàn người. Lữ du ngoạn này dự kiến kéo dài mười lăm ngày. Cung điện vì thế mà vắng tanh. Chỉ có Hoàng hậu bận cung sự không thể đi. Ta và Ca Dương còn trong nửa năm tân hôn. Tứ hoàng tử vừa hết bệnh, sợ tái phát đột ngột làm mất mặt nên vẫn trốn trong Càn Huyền cung. Hậu cung cũng chỉ có mấy phi tần thất sủng là ở lại oán đất than trời. Các đại nhân vật đều rời thành, ở lại có năm nghìn hộ vệ canh giữ cung điện và sự an toàn của những người không đi.

Mấy ngày này thực là nhàn rồi. Ta và Hoàng hậu đã thân thiết như mẹ con, phần lớn thời gian ta ở Phượng Hòa cung hầu bà. Ca Dương cũng không ở trong Cường Dương điện. Thật ra ngày thường chàng ít khi có mặt ở nhà, chỉ có ta là lui thủi qua lại giữa Cường Dương và Phượng Hòa. Việc chàng đi đâu làm gì ta không dám hỏi. Nam nhân không thích bị thê tử quản thúc.

Nhưng rồi ta cũng không nén nổi tò mò mà sai Tiểu Yến rình xem. Trước khi sang Khương La, phụ thân đã cấp cho ta Tiểu Yến và Tiểu Mạch. Hai a hoàn này kẻ thối sáo, người chơi tì bà nhưng thực chất là hai cao thủ đi theo bảo vệ cho ta. Ở đây không quen thân ai, chỉ có thể tin tưởng người của mình.

“Hoàng phi nương nương, sáng nay hoàng tử đi tới Thái y viện lấy dược phẩm gì đó, sau đó lại tới chỗ Thượng Cung nói vài câu, ghé qua Càn Huyền cung chọc giận Tứ hoàng tử rồi sai Tiểu Ninh Tử ôm một chồng sách đến U Trì. Ngài ở lại đó cho tới tận trưa, dùng bữa rồi lại ở cho tới chiều...”

“U Trì là nơi nào?”

“Là một cái đầm sen ạ!”

“Sen, lại là sen... Người có nghe chàng nói gì với Thượng Cung không?”

“Thưa, nô tì ở xa không nghe được gì.”

“Vì sao không tới gần mà nghe?”

“Hoàng phi nương nương, nô tì thấy hình như hoàng tử biết võ công... Ý nô tì là võ công của ngài ấy rất khá. Người tập võ các giác quan rất mẫn cảm, bị theo dõi là biết ngay!”

Ta gật gù cho Tiểu Yến lui ra. Ca Dương giỏi võ? Ta không biết chuyện này, phải hỏi thử xem sao. Ngày sau và sau nữa, Ca Dương cũng chỉ quanh quẩn bên U Trì, dường như cái hồ sen kia có sức mê hoặc rất lớn đối với chàng. Ta có hỏi qua Hoàng hậu và nghe bà kể tường tận những gì liên quan tới U Trì. Nơi này toát lên một vẻ huyền bí khiến ta bất an. Có phải chàng giấu một bí mật ở đó?

Một đêm khi chàng trở về đã tối mịch, ta viện cớ tặng khăn tay mà giữ chàng ở lại xem Phù Dung Lưu Hương. Ca Dương vẫn vui vẻ nhưng không mê say nhưng hai lần trước.

“Cái chỗ Phù Dung ti mệnh ấy, lúc nàng nhảy lên sao chân không thẳng?”

Ta ngạc nhiên nhìn chàng:

“Sao chàng biết là chân phải thẳng? Đó là động tác khó nhất của Phù Dung Lưu Hương, thiếp tập đã mười năm mà chưa làm được.”

“VẬY... Để làm được thì phải tập rất rất lâu sao?”

Ta cười khúc khích

“Không thể làm được! Các ma ma nhảy chuyên nghiệp nhất cũng không thể làm được. Người rành vũ điệu này gọi nó là Bất Khả – không có khả năng. Trước giờ vẫn có không ít vũ công muốn chinh phục động tác này nhưng chưa ai làm được... Trừ một người...”

Ca Dương rất hứng thú hỏi ngay:

“Ai?”

“Là người sáng tạo ra Phù Dung Lưu Hương – thập nhị công chúa Phù Dung.”

Ca Dương nheo mắt, khuôn mặt phân vân:

“Người đó là ai?”

“Là một nhân vật không mấy nổi tiếng. Trung Lương của thiếp tính đến nay đã trải qua tám triều đại. Hơn một trăm năm trước là thời trị vì của dòng họ Sở. Vua Sở đời thứ tám là Sở Chính Hàn. Ông có một cô con gái tên là Sở Phù Dung. Thập nhị công chúa Sở Phù Dung có tư chất âm nhạc từ nhỏ, hát và múa đều rất giỏi. Trong nhân gian vẫn lưu truyền nhiều bài hát do công chúa sáng tác. Về vũ đạo, Phù Dung Lưu Hương là bài múa cầu kì nhất nhưng tuyệt mỹ nhất. Sở công chúa nghĩ ra bài múa này và cũng chỉ có nàng mới múa được Bất Khả...”

Ca Dương chăm chú nghe. Chàng nhìn ta và hỏi một cách do dự:

“Công chúa đó... Nàng ta có xinh đẹp không?”

Ta không khỏi bật cười vì bộ mặt bối rối của Ca Dương.

“Haha... Làm sao mà thiếp biết? Nhưng chắc là rất đẹp đi. Sử vẫn ghi chép, Sở Chính Hàn vì muốn tránh nguy cơ chiến tranh mà đem nàng đi hòa thân... À đúng rồi! Chính là gả đến Khương La quốc.”

Ta nhìn thấy tay chàng siết chặt chiếc khăn, bông sen ta nhọc công thuê bị bóp đến méo mó. Mặt chàng trắng bệch ra, lập tức gọi Tiểu Ninh Tử vào:

“Người nói ta nghe, Sở Phù Dung là ai?”

Tiểu Ninh Tử thấy chàng nổi giận mà run rẩy:

“Cái này... Cái này... Nô tài chỉ nghe Thái phó nhắc tới một lần...”

“Nhắc thế nào? Nói!”

Tiểu Ninh Tử hớp một ngụm không khí, nói một câu dài:

“Sở Phù Dung là công chúa hòa thân của Trung Lương quốc. Nàng gả cho Hoàng đế Hạ Hầu Vĩnh Khang, phong làm Dung phi... Lúc đó Hạ Hầu Vĩnh Khang đã có hậu cung đầy ắp giai lệ. Hình như... Hình như Dung phi nương nường chưa bao giờ được ân sủng, đến chết vẫn là một trinh nữ!”

Ca Dương mím môi, đôi mắt dọi ra nhìn mông lung một phương vô định:

“Hạ Hầu Vĩnh Khang... Là vị vua cuối cùng của triều Hạ Hầu đúng không?”

“Không phải, về sau còn có Thái tử Hạ Hầu Vĩnh Bình lên ngôi, làm vua năm ngày thì bị Chu Lạc gia đoạt vị...”

“Vậy... Dung phi vì sao mà chết?”

“Cái này... Sử sách không ghi rõ. Vì nương nường không được sủng nên chẳng ai ngó ngang tới. Nàng ta cũng không tranh sủng với các phi tần khác... Nghe đâu là chết vì bệnh.”

“Không đúng.”

“A? Không... Không đúng cái gì ạ?”

Ca Dương đứng bật dậy, hai mắt chớp chớp rồi phất tay đi ra ngoài. Tiểu Ninh Tử lú lú theo sau. Chàng đi mà không nhìn ta một cái. Chiếc khăn ta thêu tặng chàng cũng bị bỏ rơi trên đất...

Kể từ ngày đó ta luôn thấy Ca Dương kì lạ... Chàng vẫn mỗi ngày lui tới U Trì. Nhưng chàng không nói cười như trước, gặp ta cũng hết sức thờ ơ...

Ta đang định tìm chàng hỏi rõ thì một chuyện kinh thiên động địa đã xảy ra, khiến cuộc đời của ta hoàn toàn thay đổi.

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3: “Nàng Muốn Làm Hoàng Hậu Không?”

PHẦN 2: Triệu Tiểu Vy kể chuyện

Ngày thứ mười hai từ khi hoàng thượng rời cung, có tin cấp báo từ Bách Thượng gửi về: Hoàng đế băng hà.

Ta cùng với Hoàng hậu, Ca Dương, Huyền Kim và chúng phi tần, cung nhân đứng ở cửa hoàng thành đón bệ hạ. Thấp thoáng phía xa là đoàn người với rừng cờ rũ rượi, mang theo gió bụi từ phương xa trở về. Nhị hoàng tử cưỡi ngựa, ôm long bào, mũ miện và ngọc tì đi tới quỳ xuống trước Hoàng hậu.

Không đúng!

Vì sao lại là Nhị hoàng tử?

“Thái tử đâu?” – Câu đầu tiên Hoàng hậu hỏi.

Nhị hoàng tử cúi thấp đầu:

“Mẫu hậu, chuyện xảy ra quá bất ngờ... Phụ hoàng và hoàng huynh đều...”

Chưa đợi Nhị hoàng tử nói xong, Hoàng hậu đã ngắt xiu. Ca Dương và Huyền Kim mỗi người một bên đỡ lấy bà. Mọi người ai cũng hốt hoảng gọi ý ới:

“Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương...”

.
.
.

Linh cữu của Hoàng đế và Thái tử được đem tới Dụ Kiến cung. Sự việc lúc này mới được kể lại tường tận. Thì ra Hoàng thượng muốn săn Yêu hồ – một loại cáo cực kì hiếm, gan của nó có thể chữa bách bệnh. Nhưng loài Yêu hồ này làm hang ở những vùng địa hình hiểm trở. Ngay khi phát hiện ra dấu vết Yêu hồ, Hoàng thượng cùng Thái tử mang theo mấy trăm binh lính thị vệ đuổi tới vách núi. Vì chỗ này nguy hiểm nên Thái tử ngăn không cho Hoàng thượng đi. Chu Lạc Ca Thần muốn sai lính đi bắt nhưng Hoàng đế nhất quyết không chịu, nói rằng phải tự tay bắt mới có ý nghĩa. Hết cách, Thái tử đành xin đi làm nhiệm vụ này. Hoàng đế thấy vậy cũng tạo cơ hội để con trai thể hiện.

Không ngờ lúc tóm được Yêu hồ thì có đá lở từ trên núi rơi xuống, ngay chỗ Thái tử đứng. Cả người và vật đều rơi xuống vực. Thái y cùng với hai nghìn binh lính đổ xô xuống vực cứu Thái tử. Một canh giờ sau thì chỉ đem về cái xác không hồn. Hoàng đế ôm con trai khóc thảm thiết, nói rằng do mình gây ra, sau đó lên cơn đau tim không cứu kịp.

Đó là một bi kịch!

Hoàng hậu ngắt xiủ nửa ngày cũng mơ màng tỉnh lại. Lúc đó ta đang ngồi cạnh bên giường. Ca Dương đã đi Dụ Kiến cung.

“Thần nhi... Bệ hạ...”

Hoàng hậu khóc tức tưởi, chỉ gọi tên hai người thân yêu vừa qua đời. Bà khóc mãi cho tới khi Ca Dương đến Phượng Hòa cung. Sắc mặt chàng

trắng nhợt, môi mím lại, hốc mắt đỏ hoe.

“Mẫu hậu.”

Chàng quỳ xuống ôm chân mẹ. Hoàng hậu cũng ôm con vừa khóc vừa nói:

“Dương Nhi... Bây giờ mẫu hậu chỉ còn có con... Ông trời ơi, đây là cái nghiệp chướng gì?”

Ca Dương lặng lẽ ôm mẹ. Nước mắt của chàng thấm vào áo bào của Hoàng hậu. Suốt đêm hôm đó hai mẹ con ôm nhau, không ai dám đến quấy rầy.

Ta ra cửa Phượng Hòa cung thì bắt gặp Thục phi và Nhị hoàng tử đang bị đám cung nhân cản lại.

“Bốn cung muốn diện kiến Hoàng hậu! Phượng Loan, Phượng Loan... Bà ra đây!”

Đây là lần đầu có người gọi húy danh Hoàng hậu. Đám hạ nhân sợ tái mặt.

“Thục phi, mẫu hậu không khỏe, phiền người lần sau lại đến!”

Thục phi nhìn ta, ánh mắt rõ là xem thường:

“Mời Tam hoàng phi báo Hoàng hậu một tiếng. Triều đình không thể một ngày không có vua! Phải lập tức làm lễ đăng cơ để tân đế đứng ra lo hậu sự cho tiên hoàng!”

“Bệ hạ vừa băng hà, ai cũng rất đau thương. Hoàng hậu ngã bệnh không thể xuống giường. Thục phi gấp gáp như thế là có ý gì?”

Ta nói và đưa mắt nhìn Nhị hoàng tử. Con người này dù tỏ ra điềm tĩnh nhưng không giấu nổi sự phấn khích trong đáy mắt. Thái tử không còn, ngai vàng là của hắn. Trừ khi...

Giảng co một chút thì hai mẹ con Thục phi cũng rời đi. Sau đó Lam phi cùng Tứ hoàng tử và các vị công chúa tới thăm, ai cũng đều thở dài mà ra về. Hoa phi cùng Bát hoàng tử cũng đến nhưng chỉ hỏi han bệnh tình chứ không có ý quấy rầy. Ta thức trắng đêm ở Phượng Hòa cung. Khi mặt trời vừa ló dạng thì Ca Dương đi ra từ tấm phòng. Mắt chàng thâm quầng, dĩ nhiên cũng không ngủ.

“Vy Vy, nàng chăm sóc mẫu hậu. Ta đi một chút rồi trở về!”

Tôi nhún gối tuôn mệnh, nhìn bóng lưng cô độc của chàng đi càng lúc càng xa...

Nói là “một chút” nhưng hai canh giờ sau vẫn mất tăm. Ta gọi Tiểu Yến Tiểu Mạch đi dò la. Bọn họ báo về là chàng đang ở U Trì. Ta lập tức đi đến đó. Tuy nghe danh từ lâu nhưng đây là lần đầu ta đến nơi này.

U Trì là một cái hồ rất rất rộng, rộng như một cái bể. Ở đó chỉ có hoa sen, nhưng sen này cực kì tươi tốt, trăm búp trăm hoa nở rục dưới ánh mặt trời. Ta thấy Ca Dương nằm trên một cái xuồng ở giữa hồ, không biết chàng làm cách nào mà ra tới đây. Tiểu Ninh Tử thưa với ta:

“Xuồng này Tam hoàng tử vẫn luôn neo giữa hồ. Ngài dùng khinh công bay ra, mỗi khi mất ngủ đều có thể nằm ở đây đánh giấc ngon lành... Có chuyện buồn cũng có thể ngồi hàng giờ...”

Ta híp mắt điều chỉnh tầm nhìn. Thị lực ta rất tốt nên nhìn rõ chàng nhắm hờ mắt, vẻ mặt thả lỏng rất thư thái an nhàn. Cả người chàng như hòa làm một với đầm nước đầy sen. Khung cảnh này làm ta không nở phá hỏng. Trong lúc ta lúng túng thì Ca Dương đột nhiên tỉnh dậy. Chỉ thấy tay chàng

nhẹ nhàng vuốt vào hư không, đáp xuống một nụ sen âu yếm rồi làn môi kia cười thật dịu dàng... Một nét dịu dàng vô tận mà ta chưa bao giờ biết...

Chàng thích sen, rất thích... Thích đến say mê... Thích đến yêu thương... Giống như tình yêu của đàn ông và phụ nữ...

Trong đầu ta rối loạn không nghĩ được gì. Có một thứ đập vào sự đề phòng của nữ nhân. Đề phòng cái gì cơ? Những đóa hoa vô tri vô giác sao? Ta tự cười giễu mình.

Một lúc lâu mê mẩn nằm trong rừng sen, cuối cùng Ca Dương cũng lười biếng ngồi dậy. Tóc chàng đã xõa ra từ bao giờ, lúc này đang bị gió làm rối loạn với lớp lớp cánh hoa. Một Ca Dương như thể thần tiên không màng chốn phong trần, chàng không hề giống một thiếu niên mười sáu.

Ca Dương thấy bọn ta ở trên bờ thì nhú mày, miệng lẩm bẫm gì đó rồi đứng dậy. Chàng tùy tiện vén tóc qua một bên vai rồi lướt gió nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt ta. Chỉ một lúc chớp mắt mà sắc mặt chàng đã hồng hào.

“Mẫu hậu dậy chưa?”

Tôi lắc đầu.

“Đêm qua có ai tới?”

“Thực phi, Lam phi, Hoa phi, các hoàng tử và các công chúa...”

“Họ nói gì?”

“Thực phi và Nhị hoàng tử muốn bàn chuyện kế vị. Lam phi, Tứ hoàng tử cùng các công chúa muốn vào thăm. Hoa phi và Bát hoàng tử chỉ hỏi han rồi đi ngay.”

Ca Dương nhếch miệng cười, trong đó có sự châm biếm và khinh miệt. Chàng đảo mắt nhìn ra giữa hồ, ánh mắt lại dịu đi.

“Nàng muốn làm Hoàng hậu không?”

Ta mở to mắt nhìn Ca Dương, rồi lại nhìn theo hướng tầm mắt của chàng. Ở đây chỉ có hoa sen. Chữ “nàng” này là chỉ ta sao? Vì sao ta cảm giác không đúng?

Ca Dương nhìn một lúc rồi quay đầu mỉm cười:

“Vy Vy... Nàng muốn làm Hoàng hậu không?”

Câu hỏi này có kèm tên của ta, cảm giác chân thật hơn một chút. Ta rồi rả đáp lời:

“Chàng... Muốn làm gì? Nhị hoàng tử...”

“Không cần lo. Ta sẽ có cách, nàng chỉ cần im lặng đứng nhìn và đừng có ý kiến gì hết! Những quyết định của ta cũng đừng thắc mắc, chỉ cần an ổn ngồi trên ghế phượng, nàng làm được không?”

Ta ngơ ngác gật đầu. Tức là... Chàng muốn làm vua và ta sẽ làm Hoàng hậu. Trời ơi, ta đang mơ phải không? Một vị quận chúa bị dất nước hy sinh, mang đi trao đổi lấy an ổn phút chốc, rồi may mắn làm hoàng phi, bây giờ lại muốn leo lên ngôi Hoàng hậu... Triệu Tiểu Vy ta sẽ thành một giai thoại của Khương La, của Trung Lương.

Ca Dương thấy ta đồng ý thì quay đầu phân phó Tiểu Ninh Tử:

“Viết thư triệu Ngô Hà Huy – tam công tử của Thừa tướng vào gặp ta. Phái Trữ theo dõi Thái tử phi. Tịch thu sổ sách ở Thái y viện. Gọi Phong, Trì tập hợp tổ ám vệ lại, nói với họ nhiệm vụ thứ nhất là bắt cóc Binh Bộ Thượng thư. Chỗ Hoàng hậu phái Oanh Oanh và Yến Yến bảo vệ bà...”

Tiểu Ninh Tử dường như rất quen thuộc với những mệnh lệnh kiểu này. Hắn vâng dạ rồi ba chân bốn cẳng chạy đi. Ca Dương nhìn ta, tỏ vẻ quan tâm:

“Bây giờ nàng phải luôn ở cạnh Hoàng hậu, động viên an ủi bà. Cương Dương cung không nên trở về. Gọi Tiểu Yến Tiểu Mạch bí mật đem tư trang gì đó dọn sang Phượng Hòa cung!”

Căn dặn và phân phó xong, chàng lại một mình bước đi. Ta rõ ràng trông thấy bóng lưng kia thẳng tắp, dù rất đơn độc nhưng vững vàng như thạch bàn. Đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác: Trên đời không có điều gì mà Chu Lạc Ca Dương không làm được.

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1: Tranh Ngôi Đoạt Vị

昔昔鹽 - 水溢芙蓉沼

淥沼春光後,

青青草色濃.

綺羅驚翡翠,

暗粉妒芙蓉.

雲遍窗前見,

荷翻鏡裏逢.

將心托流水,

終日渺無從.

Tích tích diêm – Thủy dật phù dung chiếu

(Triệu Hổ)

Lục chiếu xuân quang hậu,

Thanh thanh thảo sắc nùng.

Ý la kinh phi thủy,

Ám phần đổ phù dung.

Vân biến song tiền kiến,

Hà phiên kính lý phùng.

Tương tâm thác lưu thủy,

Chung nhật diêu vô tung.

Dịch thơ:

Tích tích diêm – Nước ngập ao phù dung

Cuối cảnh xuân nước ao trong vắt

Cỏ xanh xanh đậm sắc thơm nồng

Lụa hoa, chim thúy biếc cùng

Phần thăm ghen vẻ tươi hồng phù dung

Mây khắp nơi ngoài song láng vàng

Cùng hoa sen soi dáng gương trong

Nước trôi ký thác tấm lòng

Ngày đi, xa vắng không mong theo cùng.

PHẦN 3: Hai vị hoàng đế

Một ngày sau khi linh cữu được đưa về kinh thành, hoàng cung lập tức rối loạn, dân chúng bên ngoài lao xao. Không ai lường trước Hoàng đế cùng Thái tử lại đồng loạt qua đời. Di thư chỉ nói truyền ngôi cho Thái tử. Bây giờ ngài đã không còn, ngai vàng kia trở thành mục tiêu của các hoàng

tử khác. Bát hoàng tử mới mười ba, Hoa phi lại xuất thân trong gia đình tiểu quan, vốn không có thể lực chống đỡ. Tứ hoàng tử cũng có mơ mộng vương quyền nhưng không đấu lại Nhị ca cùng Tam ca.

Chu Lạc Kha Viêm hiện tại là hoàng tử lớn tuổi nhất. Thục phi nương nương lại có nhà mẹ đẻ chống lưng. Bà vốn là con gái của Binh Bộ thượng thư. Giao hảo của Thục phi và Nhị hoàng tử trong triều đình tốt hơn Tam hoàng tử nhiều. Tam hoàng tử trước giờ là người sống rất vô tư. Nhờ có mẫu hậu và huynh trưởng mà không lo chuyện tương lai, cứ an nhàn chờ làm vương gia. Tam hoàng tử ngoài vẻ hài hước vui nhộn thì không có gì đặc biệt, chưa thấy bộc lộ tài năng gì, trừ lần tranh luận với tiên hoàng về U Trì có để lại một chút ấn tượng trong lòng chúng quan.

Các thần tử không có vua như rắn mất đầu, triều chính đình trệ, lòng người sợ hãi hoang mang. Thục phi trụ lại Phượng Hòa cung, liên tiếp thúc giục Thái hậu đứng ra tổ chức lễ đăng quang. Chiếu theo luật Khương La, Nhị hoàng tử hiện giờ là người thừa kế hợp pháp. Hoàng hậu đối diện với nỗi đau mất chồng mất con, lại bị Thục phi chèn ép nên tâm tình cực xấu, nên gắt thêm mấy lần. Cả ngày hôm đó hoàng cung dậy sóng, từng tốp cung nhân chạy tới chạy lui, triều thần đứng trong điện nhìn ngại vàng trống không, bắt đầu chia đàn xẻ ghế. Mấy vị vương gia huynh đệ của tiên hoàng cũng lục đục kéo về kinh thành, kẻ đốt lửa người đổ dầu, loạn càng thêm loạn.

Trong thời điểm nhạy cảm như thế lại không thấy Tam hoàng tử đâu. Cung điện của Hoàng hậu bị Thục phi và các vương gia quấy rầy cũng không thấy Tam hoàng tử đứng ra ngăn cản, chỉ có hai tì nữ đứng sát bên bà, mắt như điều hâu khiến ai cũng không dám mạo phạm.

Khi hoàng cung rơi vào màn đêm thì mới tìm lại chút yên ắng. Ca Dương xuất hiện khiến Hoàng hậu thở phào nhẹ nhõm:

“Dương nhi... Con hù chết mẫu hậu! Cả ngày hôm nay đi đâu?”

Ca Dương cười tươi tắn, quỳ xuống cho mẹ xoa đầu. Hoàng hậu lập tức tóm lấy cằm con trai, lắc qua lắc lại:

“Gì thế này? Sao bị trầy một đường như thế? Để lại sẹo thì sao?”

Hoàng hậu lập tức gọi người mang thuốc tới, cẩn thận thoa lên mặt hẳn. Ca Dương thoải mái hưởng thụ tình yêu thương của mẹ. Bây giờ họ chỉ có nhau là người thân. Trong lúc Hoàng hậu thoa thuốc, hẳn đột nhiên hỏi:

“Nếu phụ hoàng và hoàng huynh bị người khác hãm hại, mẫu hậu muốn xử lý chúng thế nào?”

Tay bà dừng lại, ánh mắt chột lóe. Dù có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng bà ăm nhẫn, cuối cùng đáp một câu:

“Ta muốn bọn chúng sống không bằng chết!”

Ca Dương cười cười và nhẹ nhàng gật đầu:

“Được!”

Đêm nay Ca Dương vẫn ở cùng Hoàng hậu. Hẳn khuyên bà ngủ sớm để có sức đối diện với những biến cố vào ngày mai. Mặt trăng lười liềm nằm vắt vẻo giữa tầng trời, cung điện tang thương chìm trong bóng đêm nhưng không hề tĩnh lặng. Lòng người đều biết sắp tới sẽ là một ngày dài...

Những ai sinh ra mang thân phận hoàng thất đều cùng chung một nỗi khổ. Kẻ có quyền khổ vì tham vọng, thà rằng không có cơ hội nào, chứ đừng tạo nên một khả năng dù là mong manh. Vương vị là ngọn lửa nóng mà qua bao thế kỉ vẫn có bầy bầy lũ lũ thiêu thân lao vào. Họ nhìn thấy uy, quyền, tiền, sắc mà không nhận ra mặt tối phía sau ngai vàng. Hoàng đế có tất cả trong tay nhưng đồng thời cũng đánh mất những thứ quan trọng nhất.

Hoa sen ở U Trì đón lấy ánh trăng mong manh như có như không. Thoang thoang trong gió chứa đựng một giai điệu thần bí, nó len lỏi vào các ngõ ngách hoàng cung, nó xuyên qua khe cửa vào đến Phượng Hòa điện. Thứ âm nhạc vô thanh ấy vỗ về giấc ngủ của một con rồng đang thu tấm thân oanh liệt.

Một giọt sương trĩu nặng trên cánh sen hồng, chậm chạp lăn xuống rồi rơi tòm vào đầm nước lạnh ngắt. Có một đôi mắt mơ màng như nhớ về hồi ức xa xăm, lệ tuôn thành sương đêm rơi vào đầm nước. Bờ môi vẫn hát, bàn tay vẫn uốn lượn.

Phù Dung Lưu Hương này, không ai có thể múa đẹp hơn nàng...

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 2: Truyền Kì Về Thiên Vĩnh Đế

PHẦN 3: Hoàng vị hoàng đế

Chuyện kể rằng, đất Khương La thuở xưa là một bình nguyên rộng mênh mông, có vạn đàn ngựa hoang, vạn hồ nước ngọt, vạn loài chim chóc, vạn giống cây rừng... Ngựa ở Khương La nổi tiếng dũng mãnh khó thuần, mỗi đàn có đến vài trăm con. Nhân gian còn ca tụng tổ tiên của ngựa Khương La chính là vị hoàng tử nào đó sống ở Long Cung, bởi vì phạm lỗi mà bị trời phạt, phải hóa thành bạch mã đi lưu đày ở vùng bình nguyên này.

Những con ngựa trắng ấy gọi là Bạch Cự Long. Trong một vạn đàn ngựa có không tới một trăm con Bạch Cự Long. Giống ngựa ấy có lông trắng như tuyết, không lẫn một sợi khác màu. Mà đặc biệt hơn cả – cũng là bằng chứng cho xuất thân hiển hách chính là cái sừng nhỏ be bé nằm ngay trên đầu. Bạch Cự Long xưa nay luôn là con đầu đàn, không kể đực cái. Người đầu tiên thuần hóa được chúng chính là vị hoàng đế đầu tiên của nước Khương La – Ngưu Chỉ Ôn. Bởi vì có thể cưỡi trên lưng con bạch mã một sừng, Ngưu Chỉ Ôn được tôn làm tộc trưởng của tất cả các bộ lạc định cư trên đất Khương La. Dưới sự dẫn dắt của ông, một quốc gia đã ra đời, từ đó trải qua chín nghìn năm thăng trầm với hơn năm mươi triều đại. Khương La xưa nay vẫn luôn là một cộng đồng vững mạnh. Lúc suy yếu nhất nó vẫn chễm chệ chiếm đóng một bờ cõi bình nguyên. Khi thịnh vượng nhất, nó trở thành đại vương quốc không kẻ nào dám xem thường. Qua các dòng họ vua chúa, chẳng còn ai nhớ nổi tất cả tên tuổi của những vị Hoàng đế trị vì Khương La. Người ta chỉ biết một vài người nổi bật nhất, ví dụ như tên

hôn quân Liêm Sở Vinh từng giết hai trăm cận thần, bắt con dân xây dựng mười cung điện nguy nga, thành lập võ đài xem tù nhân đánh nhau với dã thú. Cái tên của hắn trở thành biểu tượng cho một thời đại đen tối. Sau này còn có một người làm các bậc thông thái tranh luận hàng trăm năm, ông ta là “vua tốt” hay “vua xấu”. Hạ Hầu Vĩnh Khang là cái tên khá mới, hoàng đế đời hai mươi ba của triều đại Hạ Hầu, đế hiệu là “Thiên Vĩnh”. Vị vua này được nhắc tới với hai lời nhận xét: “Tàn nhẫn và anh minh”.

Hạ Hầu Vĩnh Khang bị xem như “vua xấu” bởi vì ông ta là một người tham vọng và tuyệt tình. Sau khi lên ngôi, Hạ Hầu Vĩnh Khang ban thuốc độc cho tất cả phi tần của tiên đế, hậu cung trong một ngày không sót lại sinh mệnh nào. Năm năm tiếp theo, các vị vương gia và một vài công chúa lần lượt vì tai ương mà chết, người thì bị ám sát, người thì mắc bệnh lạ, người thì bất cẩn rơi xuống núi,.. Đủ loại nguyên nhân. Họ cứ lần lượt ra đi cho đến khi không còn một ai có thể đe dọa tới ngai vàng của Hoàng đế nữa. Hạ Hầu Vĩnh Khang trị vì 32 năm, gây ra sáu cuộc chiến tranh, xóa tên tám tiểu vương quốc, mở rộng bờ cõi thêm bốn mươi vạn dặm về các hướng Đông Tây Nam Bắc. Tính hiếu chiến của ông gây ra cảnh lầm than cho biết bao dân tộc. Vì thế, Hạ Hầu Vĩnh Khang bị gọi là hôn quân. Chữ “hôn quân” này thật không sai, hậu cung của ông ta có đến mấy trăm phi tử. Nghe nói ông ta rất thích con gái mắt to, hễ thấy ai mắt sáng đẹp tròn tròn một tí là đều đem về cung. Hạ Hầu Vĩnh Khang trở thành vị Hoàng đế có hậu cung đông nhất nhì trong lịch sử. Mà nghe nói hắn còn mang mệnh khắc thê, trong 32 năm tại vị có tới mười bốn hoàng hậu, người trước chết người sau thay, chẳng ai sống quá một năm. Thế rồi ngai phượng dần dần trở thành nỗi sợ hãi chứ không phải niềm khao khát. Phi tần vẫn tranh sủng nhưng họ chỉ cầu làm quý phi, ai nghe đến được phong hậu là sợ tái mặt. Từ khi vị Hoàng hậu thứ mười bốn bệnh chết, Hoàng đế không lập hậu nữa, năm đó ông ta mới ba mươi. Thế hệ sau này gọi Hạ Hầu Vĩnh Khang là “hôn quân không vợ”. Thời đại của hắn trở thành điển tích trong sử sách là nơi có hậu cung tựa chốn bồng lai, giai nhân dập dìu, ngày đêm say mem rượu và chìm trong nhục dục.

Bên cạnh những nho sĩ phê phán thói háo sắc, tham vọng và tàn nhẫn của hãn vẫn có không ít người quay sang ca ngợi, thờ phụng tài trí của hãn. Không thể phủ nhận Hạ Hầu Vĩnh Khang là một Hoàng đế rất tài ba, một nhà quân sự chính trị lỗi lạc, một bộ não tinh vi đa mưu túc trí. Bằng chứng chính là những cuộc viễn chinh tốc chiến tốc thắng, Hoàng đế thu phục một quốc gia trong vòng vẹn mấy tháng, nhẹ nhàng như đánh ván cờ. Hãn trị nước minh bạch, sáng suốt, trên nhường dưới kính thâm tóm tất cả vào tay. Những năm hãn trị vì là thời đại nông nghiệp hùng mạnh, đê điều vững chắc, kinh tế thịnh vượng, dân chúng ăn no mặc ấm. Các quan thần trong ngoài ai cũng một lòng phụng sự cho hãn, lời hãn dù vô lý tới đâu họ cũng tin, cũng nghe bởi vì Hạ Hầu Vĩnh Khang không bao giờ sai. Có một cổ tích truyền miệng rằng năm đó Khương La đánh Trung Lương, chiến sự diễn ra hai tháng thì binh Khương La bị đột kích ở hẻm núi thiệt hại quá nửa. Sứ giả thông tin cấp tốc phi ngựa về kinh xin chỉ thị của Hoàng đế. Hạ Hầu Vĩnh Khang lúc này đang lười biếng chơi cùng các phi tần. Hãn cho sứ giả thông tin trực tiếp vào nội viện, trong lúc nghe báo cáo còn đùa giỡn với hai mỹ nhân ôm sát người. Sứ giả thông tin buồn bực không dám biểu lộ, nghĩ rằng lời mình vô ích, không ngờ rằng lúc đợi cho lui thì Hoàng đế nhẹ nhàng phán một câu: “Trận này ta thua nhưng là bàn đạp để thắng. Trung Lương thế thượng phong giờ chắc đang hân hoan ăn mừng. Lệnh cho Tả tướng lập tức mở kho xuất thêm nửa tháng quân lương. Hữu tướng với số binh còn lại vào ngày mừng một theo ám vệ của trẫm đi đường rừng áp sát núi Ngô, lựa hướng gió đốt doanh trại địch. Sáng cùng ngày không cần đánh, thừa cơ địch rối loạn mà đi ngược hạ lưu sông tiến sát kinh thành Trung Lương. Đến lúc đó, các người tự biết phải làm gì!”

Kết quả đúng nửa tháng sau, khi quân lương vừa hết cũng là lúc đoàn binh chiến thắng trở về, mang theo đầu của Hoàng đế Trung Lương – Sở Chính Hàn. Cho nên mới nói, Hạ Hầu Vĩnh Khang là một hôn quân rất có tài trị quốc bình thiên hạ. Chẳng ai hiểu được trong đầu hãn nghĩ gì, lúc hãn bàng quang có khi là đang chú ý, lúc hãn chủ quan có khi là đang phòng bị, lúc hãn lơ là có thể là đang âm thầm giảng thiên la địa võng... Không chỉ

vậy, Hoàng đế còn nổi tiếng văn võ toàn tài. Di bút của hãn có rất nhiều học giả đam mê nghiên cứu, những công trình hãn tự sáng tạo trở thành một điều huyền bí trong mắt các nhà thông thái, ví dụ như những guồng máy chạy bằng gió có thể tát nước cho đồng ruộng hay hệ thống cửa đê di động cho phép điều chỉnh mực nước các con kênh,...

Tóm lại, Hạ Hầu Vĩnh Khang là tên hôn quân háo sắc nhưng giỏi trị nước, tàn nhẫn nhưng lại anh minh, tham vọng nhưng luôn sáng suốt,... Rốt cuộc hãn ta đáng khen nhiều hay đáng trách nhiều?

Khi giảng về vị Hoàng đế này, Thái phó từng nói với Chu Lạc Ca Dương: “Ngài anh minh cả đời mà không hiểu sao những năm tháng cuối cùng lại sơ sẩy với dòng họ Chu Lạc. Thái tổ Tân Kiến giữ chức Binh bộ thượng thư chỉ mất năm ngày đã phế truất Hạ Hầu Vĩnh Bình. Điều này quá thật khó mà lý giải, một vương triều vững chắc như thế chỉ năm ngày đã tan vỡ... Hay là có chỗ nào đó vốn mục rữa từ lâu...?”

Lúc Thái phó im lặng chiêm nghiệm, Tiểu Ninh Tử cũng đang cúi đầu ghi nhớ kiến thức mới này, Chu Lạc Ca Dương thì đang nhóp nhép ăn vụn. Sau khi nuốt trôi cái bánh hạnh nhân cuối cùng, hãn mới uể oải nói một câu:

“Theo ta thấy, lão hoàng đế đó anh minh cả đời, cơ trí như vậy thì chắc cũng tự sắp xếp cho mình một cái chết và một sự kết thúc cả cơ nghiệp hãn xây dựng. Bởi vì loại người biến thái như lão thường mắc chứng tâm thần khó trị. Lão chết thì sẽ khéo cả triều đại xuống mồ! Bởi vì trên đời này không có ai xứng đáng thừa hưởng cơ ngơi đó, mà lão ta cũng không tìm thấy người để trao đi cơ ngơi đó!”

Thái phó ngơ ngác nhìn Tam hoàng tử, cân nhắc xem lời này có lý lẽ hay không. Chu Lạc Ca Dương nhú mày rồi bổ sung thêm:

“Còn nữa, khả năng lớn là Thái tổ chúng ta may mắn được lão nhìn trúng, soán vị nhà Hạ Hầu chẳng qua là điều lão đã sắp xếp. Ái chà chà, ta đã nói lão này biến thái mà! Con cháu nhà mình không thương, để ngai vị rơi vào tay người khác họ. Chật chịt...”

Nhiều năm sau này, người ta hay so sánh Thái Minh đế với Thiên Vĩnh đế. Ví dụ như họ đều lên ngôi khi còn rất trẻ, ví dụ như hành động tàn nhẫn và độc đoán trong nội trị – ngoại trị. Các trụ cột triều đình dưới thời Thái Minh đế không sao quên được cái ngày hăn đăng cơ. Chàng thiếu niên 16 năm đó so với Hạ Hầu Vĩnh Khang 17 năm xưa hình như không mấy khác biệt.

Chu Lạc Kha Viêm cảm thấy sai lầm lớn nhất của mình là không nhận ra kẻ địch. Suốt đời hăn luôn cạnh tranh với Thái tử Chu Lạc Ca Thần, tâm nguyện lớn nhất là triệt tiêu được vị đại ca vốn mang mệnh thiên tử kia. Nhưng rồi có một ngày hăn nhận ra con cọp em mới là chủ nhân thực sự của cái hang. Hăn giết con cọp anh, nghĩ mình đã an toàn nên thông dong chui vào hang nộp mạng. Nấp sau bóng tối là tên sát nhân thực sự, chết dưới nanh vuốt của nó chỉ có thể oán trách bản thân sao không giết nó từ khi còn bé, sao không nhìn ra nó đáng sợ hơn con cọp anh bao nhiêu lần.

Còn đối với Triệu Hoàng hậu, phu quân của nàng là một người đa nhân cách, trái tim của ngài là chiếc rương khóa chặt. Theo năm tháng phai tàn trong hậu cung thâm sâu, Triệu Tiểu Vy dần học được cách sống thờ ơ với tất cả mọi chuyện diễn ra xung quanh. Nàng chỉ ung dung cười, xem trò hề của đám phi tần đua nhau tranh sủng, xem kết cục bi thương của những ả đàn bà ngu ngốc. Đó là cách Triệu Hoàng hậu tự vệ trước một cuộc hôn nhân lạnh lẽo hơn nước giếng, đó là cách chung sống hòa bình với vị Hoàng đế độc như rắn rết.

Trong bốn vách tường cung cấm nguy nga này, không có được long tâm thì tốt nhất phải an phận, sống bình yên hết tháng ngày trong nhà tù lộng lẫy... Ngài là vị “hôn quân” rất có nhân tính, chỉ cần không phạm sai

lâm, ai cũng có cơm ăn áo mặc. Chỉ tiếc rằng nhiều người không hiểu ra đạo lý đó!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 1: Quyết Định Trở Về

溫泉

泉源雲暖碧粼粼，

火井潛通地入秦。

一酌已消神女唾，

千秋難洗羯奴塵。

山連太白空多雪，

池到華清別有春。

莫向此中談往事，

芙蓉楊柳亦傷神。

Ôn Tuyền

(Ngụy Khởi)

Tuyền nguyên vân noãn bích lân lân,

Hoả tỉnh tiềm thông địa nhập Tần.

Nhất chúc dĩ tiêu Thần Nữ thoá,

Thiên thu nan tây yết nô trần.
Sơn liên Thái Bạch không đa tuyết,
Trì đảo Hoa Thanh biệt hữu xuân.
Mạc hướng thử trung đàm vãng sự,
Phù dung, dương liễu diệc thương thân.

Dịch thơ:

Suối từ mây ấm biếc lặn tằm,
Giếng lửa ngấm thông tới đất Tần.
Thần Nữ mắng còn tiêu một chén,
Ngựa dê bản khó sạch ngàn năm.
Núi liên Thái Bạch riêng màu tuyết,
Ao đến Hoa Thanh chỉ có xuân.
Đừng ở đất này bàn chuyện cũ,
Phù dung, dương liễu cũng thương tâm.

(Điệp Luyện Hoa phỏng dịch)

Phần 4: Hòa An Vương kể chuyện

Năm nay vùng Sa Đà lại xảy ra hạn hán, đồng lúa khô cháy nứt nẻ, cá nằm phơi khô trên con sông cạn nước. Dân chúng trong vùng sắp cạn kiệt lương thực, không ít người đang gói ghém quần áo chuẩn bị đi lánh nạn nơi khác. Ở Khương La này, mặc dù được xưng tụng là “đất lành chim đậu”

nhưng đâu phải nơi nào cũng “lành”. Người Khương La có một bài dân ca thế này:

“Mặt trời dậy ở đằng đông

Đế đô tỏa nắng, Mạn Hồng âm u

Trường Giang núi nước mây mù

Sa Đà cát trắng, đất dày chân chim

Hà Khổ giá lạnh buốt tim

Bình Thành loạn lạc, Ninh Him thái bình”

Bài ca bao gồm những địa danh nổi tiếng nhất Khương La. Ai chẳng biết kinh thành địa lợi nhân hòa, nhiều nắng nhiều mưa. Mạn Hồng ẩn sau dãy núi hướng Tây, lúc nào cũng thiếu tốn hơi ấm, không gian ẩm ướt, bầu trời âm u. Trường Giang cá tôm đầy ắp, núi non trùng trùng. Sa Đà quanh năm cát phủ, đất ít sỏi nhiều. Hà Khổ là biên cương phương Bắc, một năm tám tháng tuyết rơi. Bình Thành là cửa khẩu thông với Đại Thế, triều đình nào cũng giăng co từ năm này đến năm khác. Ninh Him cũng là cửa khẩu nhưng luôn luôn thái bình, dân chúng ăn nên làm ra, an cư lập nghiệp.

Hạ Hầu Y Uy đứng bên cạnh chỉ tay nói với ta:

“Đất Sa Đà này dám trụ lại cũng chỉ có Vương gia, nếu năm sau thuận lợi, chúng ta nên đào thêm kênh rạch. Ngài có nghĩ tới việc tăng thuế đối với nhóm thương nhân chở hàng hóa mượn đường qua đây không?”

Ta nhìn biển cát xuyên qua tấm lưới đen che đầu, gió cuộn trời quang, cát vàng chậm chậm di chuyển từ cồn này sang cồn khác.

“Chuyện này phải chậm rãi... Hai năm trước đã tăng một lần, giờ lại thêm thuế sẽ khiến lòng người bất mãn. Xét cho cùng một chuyến buôn có

bao nhiêu hiểm nguy vất vả, làm ra đồng tiền không dễ dàng...”

Ta cùng hẳn trở về vương phủ, nghe tin phu nhân vừa té ngã, lập tức hốt hoảng đi xem. Đại phu khom lưng đứng ngoài cửa phòng chờ phân phó, ta hỏi hẳn tình hình.

“Bẩm vương gia, vương phi may mắn chỉ động chút thai khí, từ giờ tới ngày sanh phải tuyệt đối hạn chế đi lại, nếu tiếp tục va chạm e là khó giữ!”

Ta gọi Tô ma ma đưa đại phu chút bạc rồi đi vào tắm phòng. Nàng vừa mới ngủ, cái bụng to nổi lên dưới lớp chăn mỏng. Ta thở dài, nhẹ nhàng đặt tay lên vuốt ve. Nói ra thật là xấu hổ, đều là ông già bà lão cả rồi, giờ lại có đứa con... Thiên hạ không dám nói thẳng nhưng nhất định trong bụng họ đang chê cười. Ta ngồi nhìn nàng một lát rồi gọi a hoàn vào trông nom, chính mình đi đến thư phòng.

“Phụ vương...”

Tịch Tề không biết đã chờ bao lâu, quần áo còn lấm bụi đường. Ta chưa hỏi gì, chỉ kêu nó vào trong phòng, gọi người dâng trà. Trong năm đứa con trai, Tịch Tề là đứa ta không yên tâm nhất, nó không thích học chữ nghĩa, hoàn toàn không có thi phú, đầu óc lại để tâm tới chuyện linh tinh. Nhưng chính vì vậy mà nó lại hiểu nhiều, biết nhiều, lanh lẹ hơn những đứa khác.

Tịch Tề hồi hả uống sạch tách trà rồi ngẩng đầu gấp gáp nói với ta:

“Phụ vương, hoàng đế băng rồi!”

Tay ta run lên một chút nhưng rất nhanh đã trấn tĩnh lại. Lúc này ta không nghĩ tới Tứ ca mà lại nghĩ đến Tứ hoàng tâu. Vậy là bà ta đã làm Thái hậu rồi. Con đường bà ta chọn xem ra sắp kết thúc viên mãn rồi. Năm xưa có một người đứng trước mặt ta lạnh lùng nói rằng: “Ước nguyện của muội là trở thành mẫu nghi thiên hạ, đầu tiên phải làm Thái tử phi, rồi làm

Hoàng hậu, Thái hậu, Thái hoàng thái hậu. Chỉ có địa vị đó mới thỏa mãn được muội!”

Nàng đã thay đổi, đã không còn là cô bé năm xưa nũng nịu gọi ta “hoàng tử ca ca” nữa. Cuộc đời là như vậy, cứ ngỡ sẽ cùng nhau đi hết con đường, ai ngờ lại rẽ sang ngang. Ta hoài niệm đặt tách trà xuống, thờ ơ nói:

“Vậy là có quốc tang rồi, lệnh cho gia đình treo vải trắng, Thế tử sẽ thay bốn vương hồi kinh viếng tiên đế.”

Tịch Tề chép miệng, lắc đầu nói:

“Phụ vương, không chỉ Hoàng đế băng hà, cả Thái tử cũng đi rồi!”

Lần này thì ta thực sự đánh vỡ tách trà:

- Con nói cái gì?

- Thái tử và bệ hạ cùng mất một ngày, bây giờ kinh thành rất loạn, cụ thể thì con chưa biết rõ nguyên do... Chỉ nghe nói Thục phi và Thái hậu đang tranh chấp gây gổ!

Ta nhíu mày, chuyện xảy ra quá bất ngờ, quả thật nghĩ không thông. Thái tử mất rồi, vậy bà ta phải làm sao? Tam hoàng tử trẻ người non dạ, trước nay không tham chính, nhìn kiểu gì cũng thấy Nhị hoàng tử lợi thế hơn. Ngoài cửa có tiếng nói chuyện, Kinh Hà và Thán Khúc cùng nhau đến.

- Thỉnh an Thế tử gia!

- Thằng quý nhỏ! Biệt tích mấy tháng nay, đi đâu hả?

- Á Á... Đại ca tha mạng, không phải đệ đã về rồi sao?

– Hừ, đệ là đứa con bất hiếu, không để lại chút tin tức nào đã bốc hơi. Mẫu phi ngày nào cũng hỏi ta mà ta có dám nói thật đâu!

– Rồi rồi, đệ lập tức đi thăm nương đây, đại ca buông tai đệ ra!

Kinh Hà nhìn hai huynh trưởng động tay động chân, nhe hàm răng trắng cười khi khi. Nhà có năm đứa con trai, ồn ào chết được. Hôm nay ta cũng không có tâm tư la rầy gì chúng nó. Kinh Hà nhìn thoáng qua ta, lập tức nhu thuận chạy tới, nghiêm trang gọi một tiếng “Phụ vương”. Ta cố gắng cười, xoa xoa đầu thằng bé. Nó là đứa con trai út, chỉ mới 7 tuổi thôi. Ngày nó ra đời thú thật ta hơi thất vọng, cứ tưởng là một tiểu quận chúa!

- Tiểu Hà hôm nay làm những gì?

– Con đã chép xong bài của sư phó giao, còn đi theo đại ca ra ngoài thành thị sát!

- Thị sát? Vậy Tiểu Hà thấy những gì?

– Dạ, thấy rất nhiều lạc đà chở đồ đạc, đại ca nói dân chúng trong thành chuẩn bị đi lánh nạn!

Ta gật đầu, nhìn sang hai đứa con trai khác, xem ra Thán Khúc đã dạy dỗ xong Tịch Tê, ta bèn nói với nó:

– Khúc nhi, con về bảo Thế tử phi chuẩn bị hành lý, ngày mai hồi kinh!

Thán Khúc giật mình ngạc nhiên hỏi:

– Làm gì ạ?

– Hoàng thúc con băng hà, con thay ta đến chịu tang...

Thán Khúc ngơ ngác gật đầu, tuy có ngoài ý muốn nhưng nó cũng không bận tâm lắm, chắc chỉ lo lắng đường xá xa xôi thôi. Chỗ của ta là như vậy, mang tiếng là Hòa An vương phủ nhưng chẳng liên quan gì tới triều đình. Vùng Sa Đà này không phải trọng yếu quân sự, không tài nguyên, không giàu có. Trong vương phủ trừ một trăm lính vệ tiêu chuẩn thì không có tổ chức nào nữa. Ta không nắm binh quyền, vậy là trở thành vô nghĩa đối với triều đình. Từ khi về đất này, cưới vợ dựng nhà nuôi con, ta cũng không màng tới chính biến nữa, bọn trẻ rất mơ hồ về khái niệm “kinh thành”, “hoàng đế”, “chính trị”. Thôi, vậy cũng tốt, có mấy ai dính vào đó mà sống an nhàn đâu! Từ ngày ra đi, ta cũng quyết tâm không quay về nữa, ẩn náu trong lớp bụi mù ở Sa Đà, cứ lặng lẽ làm Hòa An vương. Đất này không giàu nhưng đủ ăn, tô thuế hàng năm vương phủ thu vào so ra đã sung túc hơn dân thường rồi. Ta chỉ hy vọng bọn trẻ cũng bình an như vậy, gìn giữ một chi nhỏ huyết mạch hoàng thất, bảo tồn một phần truyền thống dòng dõi đế vương, dù nó xa lơ xa lắc nhưng cũng là cội nguồn...

Bởi vì Tố Tâm vừa bị động thai nên các con lần lượt đến thăm nàng. Có lẽ chúng nó cũng như ta, rất mong ngóng một tiểu quận chúa. Sau khi đứa trẻ này ra đời, mặc kệ là trai hay gái ta cũng không để nàng mang thai nữa, đã hơn ba mươi rồi, trẻ trung gì nữa?

Chạng vạng ngày hôm đó, Hạ Hầu Y Uy mang cùng một tin tức tới gặp ta, hẩn hỏi ý ta thế nào. Ta chỉ ngồi nhìn hoàng hôn, lạnh nhạt đáp:

– Mấy chục năm rồi, Hòa An vương phủ và kinh thành không còn liên quan tới nhau. Dù có nội loạn cũng không thể tác động tới Sa Đà hẻo lánh này. Dù có chiến tranh ta cũng không thể góp thêm một tấc sắt. Thôi thì cứ án binh bất động, hạn chế liên can, như vậy mới là thượng sách!

Y Uy trầm ngâm đứng một góc, rất lâu sau hẩn mới lên tiếng:

- Ta từng nhìn thấy Hoàng hậu Phượng Loan... Vương phi nương nương quá giống bà ấy!

Ta bình tĩnh quay lại nhìn hần:

– Người có ý gì?

Y Uy vốn chẳng sợ địa vị của ta, hần nhún vai thẳng thắn đáp:

– Ngài không dám trở về, chứng tỏ trong lòng ngài có quý. Vương phi đã hầu hạ ngài mười mấy năm, sinh cho ngài năm con trai và sắp có một hài tử nữa... Ngài luôn không nóng không lạnh, như vậy so với phụ tình bạc nghĩa còn khó coi hơn!

- Ta chưa bao giờ để nàng thiếu thốn, cũng chưa bao giờ nặng lời!

– Phải, nhưng ngài cũng chưa bao giờ thật tâm đối đãi với tỷ tỷ của ta. Đừng tưởng ta không nhìn thấy, chẳng qua ta nhịn, vì tỷ tỷ luôn yêu thương ngài. Nàng lúc nào cũng chỉ biết chờ đợi, thanh xuân hết rồi, nàng còn phải đợi bao lâu?

Ta mím môi mặc kệ hần, tiếp tục nhìn về chân trời. Trong lòng lại nhớ mong lung chuyện thời trai trẻ. Tố Tâm gả vào đây cũng tròn trĩnh mười sáu năm rồi. Tên đầy đủ của nàng là Hạ Hầu Tố Tâm, thân phận không cao nhưng cũng là một thiên kim tiểu thư nhỏ trong một gia đình thư hương có gốc rễ hoàng gia. Khi Thái tổ đoạt ngôi, dòng họ này đã bị thủ tiêu gần hết, chỉ sót lại vài nhánh phụ lẻ tẻ sống ở nơi xa xôi, có người đổi tên đổi họ, có người trốn chui trốn nhủi, lưu lạc tứ xứ. Ta cưới nàng vào cửa cũng khó khăn trăm bề, tất cả chỉ vì khuôn mặt ấy.

Nàng đã theo ta đến vùng đất khắc nghiệt này, cùng ta xây nhà dựng cửa, từng chút làm cho cuộc sống no đủ hơn. Vương phủ không có trác phi, không có di nương, không có thông phòng, cũng là ta bù đắp cho thiệt thòi của nàng. Như vậy đã đủ chưa?

Bây giờ già rồi, đầu có hai màu tóc, cháu nội cũng sắp có, còn tính toán chuyện nhi nữ thường tình, haizzz... Có mà bị người ta cười vào mũi!

Đêm xuống, nhiệt độ cũng xuống rất nhanh, khác xa với cái nóng ôi ả ban ngày. Ta để nô tài cầm đèn, chậm chậm tản bộ trở về phòng.

– Tham kiến Hòa An vương!

Tên nô tài bị giật mình, nhảy sang một bên. Ta cảnh giác nheo mắt nhìn cái bóng đen biến ra từ không khí:

– Kẻ nào dám tùy tiện xông vào vương phủ?

Người nọ toàn thân áo đen, kiếm đeo bên hông, khuôn mặt cũng che đi. Hắn nhanh nhẹn đưa ra một cái túi tiền, im lặng không nói. Ta nhận món đồ, nương theo ánh sáng đèn lồng mà nhìn thấy hoa văn bướm bướm tinh xảo. Phượng Loan...

– Có ý gì?

Ta lạnh giọng hỏi hắn. Tên ám vệ nhìn mặt đất mà nói:

– Kinh thành thế sự nguy nan, Thái hậu nương nương cần ngài trợ giúp!

- Ta không có binh quyền, cũng không có trọng lượng trong triều đình, thứ lỗi không thể hỗ trợ.

– Vương gia chỉ cần có mặt, ngài là trưởng bối trong hoàng tộc, tiếng nói ít nhiều luôn có giá trị.

– Hừ, ta không đi! Sao không tìm Thiết Bình vương, Thánh Kim vương, Ôn Chính vương,...? Bọn họ đều có không dưới hai ngàn quân, tùy tiện vây kinh thành cũng có thể áp đảo triều chính.

– So với các vị vương gia khác, Thái hậu tin tưởng Hòa An vương nhất!

Ta cười lạnh, câu nói này đúng là trêu người. Dựa vào cái gì mà bà ấy tin tưởng ta? Nếu tin tưởng, hai mươi năm trước đã không lựa chọn Thái tử. Ta đưa mắt nhìn ám vệ vẫn đang quỳ. Từng là hoàng tử của Khương La quốc, ta ít nhiều có hiểu biết về tổ chức này. Ám vệ thường không quá mười người nhưng một người sánh bằng trăm quân. Tên này không thể là ám vệ của tiên đế, cũng không phải ám vệ của Thái tử, một khi chủ nhân mất thì họ cũng tự động giải tán, rất ít ai tiếp tục phục vụ. Hoàng cung có một quy tắc bất thành văn: Chỉ dùng người do chính mình đào tạo!

– Ai phái người tới?

– Thái hậu nương nương.

Ta cười nhạt lắc đầu:

– Nàng sẽ không phái người đi cầu cứu ta, lại còn mập mờ giữa đêm như vậy. Nói thật đi, là ai phái người tới?

– Là chủ tử.

– Chủ tử người là ai?

– Chẳng ai cả, chủ tử là chủ tử. Dù ngài là vua hay là giặc, dù ngài giàu có hay nghèo hèn, chỉ cần ngài còn sống thì chính là chủ tử.

Ta khá thích thú với tên ám vệ này, một câu nói đơn giản thâm thúy tóm hết lòng trung thành của hắn. Phải là người thế nào mới bồi dưỡng ra một thuộc hạ tâm huyết như vậy?

– Nói đi nói lại ta cũng không muốn đi, chủ tử của người sẽ làm thế nào?

– Chẳng thế nào cả. Có vương gia hỗ trợ, mọi chuyện sẽ thuận lợi hơn một chút, quang minh chính đại hơn một chút. Không có ngài giúp đỡ,

người cần chết vẫn sẽ chết, người cần giết vẫn sẽ giết, tuy nhiên thủ đoạn này không rõ ràng, dễ khiến quần thần bất mãn!

– Ha ha ha ha... Ngông cuồng như vậy! Xem ra bản lĩnh của hãn không nhỏ. Tạm thời ta chưa quyết, sáng mai người đợi ở cửa thành, giờ Dần chưa thấy bốn vương thì có thể tay không trở về!

Ta không quan tâm đến hãn nữa, hãy tay áo bỏ đi. Đã lưu lạc tới đất Sa Đà này, vậy mà vẫn không yên ổn.

Nến trong phòng đã thấp lên, lan trong không khí mùi hoa nhài nhàn nhạt. Ta vén màn khẽ khàng đi vào phòng, phát hiện nàng vẫn chưa ngủ, đang ngồi làm gì đó dưới ánh nến chập chờn

- Tố Tâm?

Nàng ngẩng đầu, xuyên qua rèm the trắng nở một nụ cười:

– Vương gia... Hôm nay chàng về trễ!

Ta gật gật đầu, cũng không nói lý do, chỉ cười ngoại bào đi vào tịnh phòng. Nước ấm thấm vào da, xoa bớt suy tư của một ngày dài. Nhìn mái tóc nửa đen nửa trắng của mình, cảm thấy cuộc đời đã đi quá nửa phần, còn nửa phần kia sẽ ra sao?

Trong lúc ta nhắm mắt ngẫm nghĩ, một bàn tay mềm mại tinh tế xoa nắn bả vai. Ta lập tức xoay người lại, không vui nhú mày:

- Trở về giường!

- Thiếp thân chỉ muốn giúp vương gia thư giãn...

– Nàng không tiện, vẫn nên trở về đi.

– Vậy... Hay thiếp gọi a hoàn vào?

Ta nhếch môi, tư lự hỏi:

– Loại a hoàn nào sẽ hầu hạ những chuyện này?

– A hoàn nào chẳng được, cùng lắm thì để các nàng làm thông phòng...

– Nàng muốn như vậy sao?

Tố Tâm không dám nhìn vào mắt ta, nàng thường không nhìn vào mắt ta. Hôm nay hai cánh môi có chút nhợt nhạt.

- Vương gia thích là được...

Ta im lặng nhìn nàng. Thật ra Tố Tâm không già, nàng vẫn còn hây hây như con gái hai mươi. Khí hậu Sa Đà khắc nghiệt như vậy, đàn bà ở vùng này lúc nào cũng thô kệch, da ngăm đen, tóc xoắn thô dày. Tố Tâm thì luôn nõn nà như vậy, ra dáng nữ nhân cao quý nhất vùng này. Có đôi lúc ta nhìn nàng soi gương, cảm thấy chúng ta không giống phu thê mà giống cha con hơn.

- Tự nhiên hôm nay lại nói chuyện này. Hay Tố Tâm đã bắt đầu chê bốn vương giả, không xứng với nàng nữa?

Tố Tâm mở to mắt, lắc đầu nguầy nguậy:

– Dĩ nhiên không phải. Nhìn xem, trừ tóc ngài ra thì trên mặt vẫn chưa nhiều nếp nhăn, bắp tay vẫn cứng rắn, ngực vẫn săn chắc như vậy, dám chắc thanh niên trai tráng cũng không bằng ngài...

Ta híp mắt tiểu ý nhìn nàng, “trai tráng cũng không bằng”... Đây là... Chỉ phương diện nào? Tuổi tác của ta như vậy, có già cũng là bình thường nhưng nàng thì... Sao không thay đổi bao nhiêu? Khó trách con dâu lần đầu

gặp gọi nhầm nàng thành tỷ tỷ, sau này có khi nào bọn trẻ bắt đầu bạc tóc mà nàng lại trẻ hơn chúng không?

Ta thở dài, từ trong thùng gỗ đứng dậy, với lấy cái khăn lau nước trên người. Tố Tâm theo thói quen chuẩn bị mặc áo giúp ta nhưng ta gạt tay nàng ra, tùy tiện khoác một lớp áo trắng rồi bế nàng trở về phòng. À, nặng hơn hôm qua một chút!

Đặt nàng xuống đệm, lưu loát tắt nến, ta buông rèm giường nằm vào chỗ của mình. Tố Tâm tự nhiên cũng nhích gần lại, áp má vào ngực ta.

- Vương gia, lần này nhất định là một quận chúa!

- Làm sao nàng biết?

- Thiếp có linh cảm của người mẹ, đứa bé này rất ngoan, không đạp nhiều, trẻ con ngoan ngoãn nhất định là nữ nhi!

- Lúc mang thai Kinh Hà nàng cũng nói như vậy!

- Còn có... Thiếp thèm ngọt hơn chua, Tô ma ma nói nhất định là con gái.

- Lúc mang thai Tịch Tề nàng cũng nói rồi.

- Nhưng... Thiếp thích ngủ quay mặt về hướng nam.

- Giường chúng ta đặt thế này, ta nằm bên ngoài mà nàng có thói quen đối diện với ta, không hướng nam mới lạ!

-... Hừ, thiếp cảm thấy ngực trái nặng hơn ngực phải!

- Lúc mang thai Thán Khúc, Vĩnh Lạc, Chí Tĩnh, ngực nàng lúc nào chả bị lệch?

Tố Tâm trợn to mắt, ngửa đầu nhìn ta gay gắt tranh cãi:

– Không có, ai nói ngực bị lệch? Chỉ là cảm thấy nặng nặng thôi!

– Bên to bên nhỏ không lệch thì là gì?

Tố Tâm cắn môi, buồn bực đem tay ta đặt lên ngực nàng:

– Đây nè, chàng sờ đi, rõ ràng bằng nhau mà!

Ta thân nhiên xoa lấy hai bầu ngực căng tròn, sinh năm đứa trẻ, nàng luôn có đủ sữa, không cần thuê vú nuôi. Nữ nhân sinh nở khó khăn nguy hiểm, nuôi con cũng không dễ, vậy mà nàng lại nhẹ nhàng cho ta một bầy con khỏe mạnh đáng yêu. Thảo nào lúc so bát tự, sư tăng lại nói nàng có hồng phúc.

Tố Tâm nằm bên cạnh chớp chớp mắt, dường như cũng thấy ý đồ của ta, tuy không có ánh nến nhưng ta biết mặt nàng đỏ ửng. Loạn xạ một hồi vẫn là nhẩn nại, muốn gì cũng phải đợi đứa trẻ chào đời đã!

- Vương gia, nếu... Nếu vẫn là một bé trai thì làm sao bây giờ?

Tố Tâm âu lo hỏi ta, giọng nói nghèn nghẹn sắp khóc lên rồi.

– Chẳng sao cả, nó sẽ làm lục công tử của Hòa An vương.

– Nhưng... Nhưng... Chàng vẫn muốn có một quận chúa mà? Hay là thiếp lại tiếp tục...

– Không được!

– Được mà!

– Bốn vương nói không được! Nàng ngoài ba mươi rồi, trẻ trung gì nữa mà sinh nở? Ta cũng già rồi, có con không tốt!

Tố Tâm thấy ta nổi giận cũng ngoan ngoãn im miệng. Đêm lại lắng xuống, chút phiền muộn lúc chiều cũng tan không thấy bóng. Ta phát hiện lòng mình thành thơi, có phải nhờ nàng không?

- Tố Tâm?

- Dạ?

-... Không có gì, ngủ đi!

Một lúc sau:

- Tố Tâm?

- Vương gia, thiếp còn chưa ngủ, ngài có gì thì nói đi.

Ta nhìn đỉnh màn, khó khăn lắm mới thốt ra một câu:

- Ta muốn hồi kinh.

Tố Tâm không trả lời, hơi thở nhẹ như đã ngủ say.

- Hoàng đế băng rồi, Thái tử cũng bất hạnh qua đời... Bây giờ hoàng thành rất loạn. Thái hậu nương nương lúc này ở thế yếu, ta dự tính...

- Vương gia sẽ trở về chứ?

Tố Tâm rất ít khi dám ngắt lời ta, nàng hỏi một vấn đề thật kì lạ. Ta trở mình, nằm nghiêng nhìn nàng:

- Sao lại hỏi như vậy?

Nàng co người trốn trong tấm chăn, giọng nói mơ hồ:

- Kinh thành... Vừa đông vui vừa giàu có. Hoàng cung lộng lẫy xa hoa. Ở đó có không biết bao nhiêu của ngon vật lạ, mỹ nữ tài nữ danh ca...

Vương gia đi rồi, có khi nào mê luyện đế đô, không về Sa Đà nghèo hèn này nữa...

Ta im lặng nhìn nàng, hai hàng mi rũ xuống man mác buồn, tóc óng ả xõa ra trên gối:

– Hồ đồ! Vương phi ở đây, Thế tử ở đây, các thiếu gia và phủ đệ cũng ở đây. Không về thì đi đâu?

Tố Tâm rưng rưng nâng hàng mi, vẫn bất an đáp:

– Nhưng... Ngài đã nói không bao giờ trở về nơi đó nữa... Bây giờ Hoàng hậu... Không, là Thái hậu. Bà ấy xảy ra chuyện nên ngài liền nóng ruột có phải không?

– Tố Tâm! Rốt cuộc nàng muốn nói cái gì?

Giọng ta cao ngất, chắc đã làm mấy người hầu bên ngoài sợ khiếp rùi. Vậy mà Tố Tâm không hề hấn gì, thụ sủng sinh kiêu đây mà! Nàng thoát khỏi tay ta, xoay người lui vào trong góc, kéo chăn trùm lấy đầu. Một lúc sau ta nghe thấy tiếng khóc nghẹn nghẹn. Này này, phụ nữ có thai không thể khóc lóc, nếu không đưa trẻ sinh ra sẽ là một cục thịt mít ướt!

Thôi được rồi, trong nhà bà bầu là to nhất, ta đành vứt bỏ tôn nghiêm của vương gia, đi dỗ nàng một chút. Từng tuổi này rồi mà hờ ra lại khóc, từng tuổi này rồi vẫn còn phải ê a dỗ dành nữ nhân, khắp thiên hạ chắc chỉ có chỗ này. Giật mạnh lớp áo giáp của nàng ra, bá đạo kéo nàng trở về đúng vị trí, á... Cái bụng... Thật vương váu mà!

- Tố Tâm, ngoan ngoan nào~~~ Khóc lóc om sòm còn ra thể thống?

Nàng đánh không nương tay, lâu rồi ta mới bị người khác thực vào ngực mạnh như vậy:

– Vương gia nói dối, thiếp nhìn thấy cái túi tiền trong tay áo ngài rồi!

Haizz... Quả nhiên mắt nữ nhân sáng hơn mắt mèo, mũi đàn bà thính hơn mũi chó mà. Ta không cố ý so sánh nàng với chó mèo, câu này là đệ đệ của nàng dạy ta nha!

- Tổ Tâm, bốn vương không lừa gạt nàng, ta có ý muốn hỗ trợ Thái hậu, cũng là nhân tiện trả món đồ lại cho bà ấy... Bao nhiêu năm rồi, cái gì xảy ra cũng qua mắt rồi, cái gì muốn nói cũng sớm quên rồi... Thật tình không có hơi sức đâu mà bận tâm đến nữa.

Ta vùi mặt vào tóc nàng, bao nhiêu năm nay đã quen với mùi này, nếu phải xa có khi rất khó ngủ. Thì ra là vậy! Mãi tới lúc muốn rời đi mới nhận ra mình luyến tiếc. Con người chỉ thấy quý giá khi họ đánh mất, cứ nắm trong tay thì báu vật cũng thấy tầm thường.

Tổ Tâm à, ta với nàng có lẽ thiếu đi nhiệt huyết, không có say mê nhưng ít nhất ta và nàng sẽ cùng nhau tới già, cũng đã có một bầy con lớn nhỏ. Tình yêu ta không đảm bảo cho nàng nhưng tình thân thì chỉ nàng mà thôi. Nàng là vương phi duy nhất của bốn vương, nữ nhân duy nhất của bốn vương, thê tử duy nhất của bốn vương, không trở về với vợ thì ta đi đâu sống đây?

Mặt trời vừa ló, đeo túi vải nhỏ gọn bên vai, lần lượt viết xong 3 lá thư gửi cho Uy Y, Thán Khúc và lão quản gia trong nhà, ta đặt thư ngay ngắn lên bàn rồi lấy ra thanh kiếm đã nhiều năm không đụng tới. Kéo lưỡi kiếm ra khỏi vỏ, lập tức nhìn thấy dấu khắc hoàng gia trên mặt kim loại sáng bóng, ta tự nhủ trong lòng: “Chỉ đem dự phòng thôi, chắc chắn không phải dùng tới.”

Xong xuôi đâu vào đấy, ta trở lại giường cố ý nhìn nàng một lúc, khẽ khàng hôn lên đôi môi đỏ mọng:

– Tổ Tâm, chỉ lần này nữa thôi, nàng hãy chờ ta!

Dắt con hắc mã tốt nhất đi ra ngoài thành, ám vệ tối hôm qua vẫn đứng đợi, hắn đeo mặt nạ, thản nhiên hỏi:

– Đường rất xa xôi, có cần tiểu nhân chuẩn bị xe không?

Ta liếc mắt nhìn hắn, thoăn thoắt leo lên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống lười nhác đáp:

– Ở Khương La này, trừ Ôn Chính vương và tiên đế thì chưa ai đánh thắng ta đâu. Người tốt nhất chạy nhanh một chút, ngựa của bốn vương không có thói quen chờ đợi.

Nói rồi ta liền vung roi, trong tiếng gió vẫn nghe thấy tên ám vệ lẩm bẩm:

– Ngài chưa đấu với chủ tử của tôi, vẫn khó nói lắm!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 2: Biết Dụng Lòng Người

Phần 4: Hòa An Vương kể chuyện

“Ngựa phi đường xa, lưng chóng mỏi

Vòm trời thành đô cao ròi rọi

Nỗi lòng hồi hương ta khó nói

Chữ Quốc chữ Gia thấy bồi hồi...”

[Trích “Thượng kinh kí sự” của Chu Lạc Trinh, năm Thái Minh thứ nhất]

Hai mươi năm không phải là dài. Nó không đủ để núi thêm cao hay trời thêm rộng. Nó không đủ để Khương La thống nhất thiên hạ, cũng không đủ để bất cứ ai thôn tính Khương La. Nhưng 20 năm đó đủ lâu khiến tóc xanh bạc trắng, lòng người mỗi mòn, hoàng triều đổi chủ...

Nay ta trở lại đất này, thấy tâm thanh thản, thấy lòng nhẹ nhàng, chẳng qua từ lâu đã không còn tham, không còn cầu, không còn tranh... Đi vài ngày bỗng nhớ Sa Đà, ngủ trong khách điểm tự nhiên hoài niệm một cái ôm ấm áp, sáng nay trời mưa rả rích, chân ta bỗng lười biếng lên đường...

– Vương gia, ngài không ngủ ngon sao? Chắc là giường ở đây không tốt như vương phủ?

Tên ám vệ nhìn quàng thâm dưới mắt ta mà nói, sao nghe giọng điệu này có ý châm chọc vậy nhỉ? Đồng hành mấy ngày, ta cảm thấy cái tên này là ám vệ kiêu ngạo nhất mình từng biết, kiêu ăn nói hai ba tầng nghĩa không phải ai cũng làm được.

– Giường quả là hơi cứng nhưng cũng không tới mức khó ngủ. Chẳng qua ta bị đánh thức vài lần, khách điểm này chuột nhiều quá. Đêm hôm khuya khoắt cứ lén lút ngoài cửa phòng, chút cha chút chút...

Ta hài lòng nhìn bộ mặt ăn ớt của hắn, muốn đùa với bốn vương? Người vẫn còn non lắm!

Ròng rã bốn ngày trời cũng thấy được công thành phía trước. Khắp nơi là cờ tang rũ xuống, cảnh vật điêu hiu. Ám vệ nói khẽ sau lưng:

– Vương gia, chúng ta dịch dung lén vào thành đi!

Ta hiểu ý hắn, bởi vì có một tốp thiết kỵ quân đang dàn hàng kiểm tra người ra vào thành. Áo giáp bạch kim, mũ sắt treo lông đà điểu, giày đinh ba vạch đỏ,... Đây không phải thiết kỵ ở biên ải Bình Thành sao? Ta híp mắt trông ra xa, lòng không khỏi thở dài:

– Xem ra Ôn Chính muốn ngai vàng đến điên rồi...

Thời buổi loạn lạc khó nói, cái gì cũng xảy ra chớp nhoáng không lường được. Chỉ mới 4 ngày mà tình hình kinh thành lại loạn tới mức này, Ôn Chính chen chân chẳng khác nào quấy cho vũng bùn sinh ương thêm.

Phải công nhận tài dịch dung của ám vệ rất cao thâm. Ta đóng vai ông già dẫn theo đứa con trai từ trên núi xuống, đem áo lông thú vào kinh thành đổi lấy tiền. Thiết kỵ quân cò kè hết xét tới khám, hỏi đông hỏi tây mãi cho tới khi “con trai” ta nhét mấy tờ bạc mới chịu cho qua. Ta không nghĩ thiết kỵ quân của Ôn Chính nổi tiếng gần xa là kỉ luật chặt chẽ lại hành xử thế này. Bởi thế mới nói, cái gì tồn tại quá lâu thì dễ biến chất.

– Phụ thân, chúng ta nghỉ tạm ở khách điếm một ngày, chờ trong nhà báo tin thì mới quay về...

Ám vệ này diễn trò tới nghiện rồi, ta cũng mặc kệ, theo hẳn đi vào quán trọ. Chờ hết nửa ngày, đến tận khuya mới thấy con dơi đen quay vào khe cửa, đậu trên sà nhà. À à, bạn nhỏ truyền tin đến rồi, nhưng mà... Mà y là dơi sao?

– Phụ thân, chúng ta đi vào từ ngõ Bắc, trong hai canh giờ tới lính gác sẽ giảm một nửa. Tình hình bên trong không khả quan lắm...

Ta im lặng cột lại ống giày, bẻ khớp tay răng rắc, bao nhiêu năm rồi không chơi trò tường nhỉ? Sau khi lên khỏi khách điếm, chúng ta dựa vào bóng đêm mà âm thầm đi về ngõ Bắc, quý không hay thần không biết. Bức tường hoành thành cao chừng ba trượng, dày đến mười hai tấc, xây bằng thứ gạch vữa đặc chế rất trơn. Ta âm thầm nhìn lũ thằn lằn đang nghêu ngao bò loạn, tiếng kêu của chúng có tính khiêu khích...

– Xương cốt của phụ thân có chịu nổi không? Hay để con cõng người?

Ta liếc xéo hẳn một cái, tên này đúng là không bỏ qua cơ hội chọc ngứa sau lưng mà.

– Mẫu thân người từng nói, mặc dù tuổi hơi lớn nhưng ta còn vạm vỡ lắm, “dám chắc trai tráng cũng không bằng”!

Nói rồi ta vận khí, thành thực đi lên vách tường, chọn đúng mấy chỗ sần sùi vì lâu năm, cũng có vài lần suýt tuột xuống nhưng ta lập tức đổi chân lấy đà. Tên ám vệ đứng bên dưới, ta nghe rõ hẳn lắm lắm:

– Cái này... Vương phi muốn nói đến phương diện nào nhỉ?

Vượt qua năm vòng phòng thủ, ba cửa căn mật, cuối cùng chúng ta thành công đáp xuống ngôi vàng ở Cường Dương điện. Ám vệ trườn như

con rắn, nấp sau mái nhà chẳng ai phát hiện ra. Hãn tìm tòi gì đó dưới lớp ngói, cuối cùng nghe hai cái răng cửa nói với ta bằng giọng chân thành hiếm có:

– Vương gia, chia tay ngài từ đây, tại hạ không có tên, chỉ gọi bằng một chữ Trì. Vương gia quang minh lỗi lạc, phóng khoáng hào hùng, rất hâm mộ được hộ tống ngài. Chủ tử đang đợi vương gia!

Hãn gõ sáu lần có nhịp điệu xuống lá ngói, lập tức nóc nhà mở ra thành thông đạo vừa đủ cho một người. Trì lập tức tan biến, chỉ còn ta hơi do dự rồi nhảy xuống. Bên dưới nhìn giống như phòng ngủ. Một tên thái giám có khuôn mặt y chang khi đã đứng chờ sẵn.

– Hòa An vương cát tường, hoan nghênh ngài đường xa ghé thăm tể xá. Điện hạ đang đợi, xin mời!

Ta gật đầu đi theo hãn, không quên tinh tế dò xét chung quanh. Không nói đâu xa, cụ thể ở tẩm phòng này ta nghe thấy có ba hơi thở, trừ ta và tên thái giám nhất định còn một người, nhưng ta không thể nào xác định kẻ đó nấp ở đâu. Trong lòng không khỏi than một tiếng, vị Tam hoàng tử này... Thật không đơn giản!

Đi qua lớp lớp phòng ốc cứ như mê cung, rõ ràng tên thái giám này cố ý dẫn ta đi lòng vòng. Cuối cùng thì cũng dừng chân trước cánh cửa gỗ hết sức bình thường.

– Điện hạ, vương gia tới rồi!

Cửa liền mở ra, một thiếu niên mày ngài mắt ngọc, da hồng môi trắng xuất hiện. Hãn nghiêng đầu, cười như hoa nở:

– Hoàng thúc đã tới, mời vào mời vào...

Ta chưa kịp hoàn hồn thì đã bị tên nhóc kéo tuột vào trong, cửa nặng nề đóng lại. Không nghi ngờ gì nữa, khuôn mặt này đúng là từ một khuôn mẫu của bộ hạ mà ra, có điều mắt sâu hơn một chút, mày rậm hơn một chút, nét cười vừa hàm hồ vừa sắc bén, không biết là cười thật hay vờ cười... Cậu nhóc này chừng mười bảy thôi, lẽ ra không nên có đôi mắt tĩnh lặng như vậy. Ta nhớ hồi mình mười bảy vẫn còn mặc y phục thái giám, theo đuôi mấy ca ca lên ra ngoài cung chơi. Haizzz... Sinh ra trong hoàng quyền, rốt cuộc là phúc hay họa?

Tam hoàng tử rất thân thiết kéo ta ngồi xuống, tự tay châm trà. Căn phòng hẳn ở nhìn không có gì lạ, vẫn là mấy hơi thở âm u không xác định được, một cái giường nhỏ chần gối lung tung, một lọ hoa Tử Đinh Hương đã cắm nhiều ngày, cánh hoa tím ngả xanh rơi lả tả...

– Hoàng thúc, Tử Đinh Hương này có đẹp không?

Ta thu lại tầm mắt, nhấp một ngụm trà... Ah... Trà gì khó uống thế này?

– Trà này chính tay cháu pha, thúc thấy hương vị tốt chứ?

Ta buộc lòng phải nhìn lại khuôn mặt cười cười nịnh nọt kia. Lúc này khoảng cách chỉ có một cái bàn, gương mặt phóng đại của hắn có chút khiến ta choáng váng. Bộ dạng này không biết lớn lên sẽ hại chết bao nhiêu đời con gái đây?

– Người bỏ cái gì vào trà?

Ca Dương nghiêng đầu nghĩ:

– Cháu cảm thấy trà Long Đĩnh có mùi nhạt quá, vì vậy thêm ít hoa hồi ép nước... Còn có... Màu của trà lại ngả vàng ố không đẹp, cho nên đánh ít lòng đỏ trứng cho nó tươi hơn!

Ta hít sâu một hơi, trà uống vào bụng đang reo hò đánh trận, có thể phun ra bất cứ lúc nào. Cái tên này, sao không bỏ cả xì dầu vào cho đủ bộ? Ca Dương làm như không thấy bộ dạng tái xanh tái mét của ta, hần hồn nhiên bảo:

– Mẫu hậu từng nói, ngày xưa bà dở nhất là trà đạo, Dương nhi cũng không giỏi, có lẽ là di truyền!

Ta lại nhìn sang nhánh Tử Đinh Hương. Hồi Phượng Loan vừa đến Khương La, nàng thường đi dạo trong khu vườn trồng nhiều Tử Đinh Hương. Ta nghĩ rằng đây là loài hoa nàng yêu thích, vì vậy cố ý đặt một cành trên khung cửa sổ... Sau này nghe bằng hữu nói, Tử Đinh Hương có màu tím buồn, là ý nghĩa của tình đầu chớp nhoáng, khi chàng trai tặng cô gái một cành hoa, họ mãi mãi không thể tới với nhau... Ta từng đổ lỗi vì Tử Đinh Hương mà đoạn tình tan vỡ, về sau mới biết cho dù năm đó ta tặng nàng hồng hoa, nàng cũng sẽ không chọn theo ta.

Phượng Loan có tài nghệ không kém ai, cầm kì thi họa đều rất giỏi. Riêng một nhược điểm là nàng không pha nổi một ấm trà ngon. Vì muốn cải thiện thành tích, cứ hai ngày một lần ta sẽ làm vật thí nghiệm để nàng thử trà, uống tới nổi vị giác rối loạn, không phân biệt được cái nào chua, cái nào ngọt...

Kí ức xưa cũ như dòng lũ tràn về, khi ta hồi tỉnh thì bắt được một nét giao hoạt trong đôi mắt Ca Dương. Tên này... Nói hần không cố ý thì có trời mới tin!

– Tam hoàng tử tài trí hơn người, biết dụng mưu, biết lúc tiến lúc lùi, biết khơi gợi chuyện cũ để nắm tâm của người khác trong tay. Người đây là đang lợi dụng bốn vương hay đang tìm sự đồng tình?

Ca Dương nhún vai, vẫn ngả ngón cười:

– Hoàng thúc thẳng tính quá! Bốn điện hạ bây giờ đang ở thế yếu, dĩ nhiên phải cầu cạnh thúc. Bây giờ thiết kỵ binh bao vây hoàng thành, ta bị giam lỏng ở Cương Dương cung này, hoàn toàn vô lực phản kháng... Hy vọng thúc nể tình cũ với mẫu hậu, trao cho cháu một vật!

Ta lập tức đập tay xuống bàn, đứng dậy giận dữ nhìn hấn:

– Người biết cái gì? Dựa vào đâu người cho rằng ta sẽ vì cái “tình cũ” mà nhúng tay vào chuyện này? Đừng quên Hòa An vương hai mươi năm trước đã an cư ở Sa Đà, thề không tham chính. Người muốn ngai vàng, họ cũng muốn! Ta không có lý do gì để vướng vào chính trị phe phái...

Ca Dương ngửa đầu nhìn ta, hấn ở phía dưới mà không chút hèn mọn. Có lẽ cả đời này, ta sẽ không bao giờ quên được ánh mắt hấn ngày hôm đó.

– Hoàng thúc sai rồi, chỉ có bốn điện hạ mới xứng đáng đứng trên trăm họ, cũng chỉ có ta mới có thể đánh lui 50 vạn quân còn cách Bình Thành hai mươi dặm, chỉ có ta mới gỡ được cục diện xấu xí của hoàng triều lúc này... Thúc chọn đi, hoặc là để Khương La mất nước, hoặc là để nó hòa bình thịnh trị dưới tay trẫm!

Chữ “trẫm” của hấn sao mà tự nhiên và ung dung. Ta dường như thấy được một con rồng ẩn hiện trên tấm thân kia. Hóa ra có một số người sinh ra là để tự xưng như vậy...

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 3: “Huyền Kiếm” Thô Kịch Rết Cúi Đầu

Phần 4: Hòa An Vương kể chuyện

Biên ải Bình Thành giáp với Đại Thế, chính là cường quốc có sức đe dọa lớn nhất với Khương La lúc này. Đại Thế nằm ở sâu trong lục địa, từ lâu đã thềm khát địa thế giáp biển – gần núi – nhiều sông của Khương La. Vào thời đại trị vì của Thiên Vĩnh đế – Hạ Hầu Vĩnh Khang, ông đã hai lần thân chinh, đem ải Bình Thành đẩy lùi về phía Tây hơn mười dặm, đoạt đứt ba tòa thành, tạo ra cục diện bành trướng ép bọn họ phải cúi đầu. Sau vài trăm năm dòng họ Chu Lạc cầm quyền, các Hoàng đế không đủ kiên quyết, từng chút một nhượng bộ trong các trận đánh lẻ tẻ, hậu quả là ải Bình Thành lại thu về năm trăm dặm như xưa, quanh năm giằng co với Đại Thế.

Quân đội trong nước có sáu cánh, uy vũ nhất chính là thiết kỵ do Ôn Chính vương cai quản, quanh năm đóng giữ Bình Thành. Biết tin Cảnh Chân đế băng hà, Ôn Chính nổi lòng tham, bất chấp an nguy dân tộc mà đem một phần ba số binh tiến về Đế đô tranh ngai vàng. Lẽ dĩ nhiên mật thám Đại Thế liền báo tin, Cáp Nhạc Bố Tư thấy thời cơ ngàn năm khó gặp, hối hả chuẩn bị quân lương vũ khí, xuất gần năm mươi vạn binh ngày đêm tiến về Bình Thành. Ôn Chính biết không? Hẳn dĩ nhiên biết nhưng hẳn ngoan cố cho rằng chỉ cần mình làm vua, chỉ huy đánh bại Đại Thế là điều tất yếu. Vì lẽ đó, khi đoàn binh chỉ còn cách hai trăm dặm, cả nước chẳng ai hay biết tình trạng chiến tranh, bọn quan quyền vẫn đang lo được lo mất, Nhị hoàng tử đầu đầu đối phó với tên Ôn Chính từ trên trời rơi xuống, Tam hoàng tử là xui xẻo nhất vì hẳn bị Ôn Chính e ngại hơn cả Nhị

hoàng tử, vừa đến kinh thành đã lập tức giam lỏng lại. Nhưng mà Ôn Chính vẫn lầm, Tam hoàng tử dưới sự quản thúc của hắn vẫn có hết thảy tin tức gần xa, chuẩn bị đầy đủ mọi thứ để đăng cơ ngày hôm nay.

Ta đang đứng trong một mật thất ở Cương Dương điện. Phía trước là cái bàn lớn đầy đủ bản đồ các nước. Thời buổi phân tranh, cái gì không thiếu, chỉ thiếu mỗi bản đồ. Ta chưa từng thấy hoàng gia sở hữu những tấm bản đồ chi tiết và quý giá dường này, nhất là bản đồ của các nước lân bang. Thậm chí đường rừng, lối tắt, địa đạo cũng vẽ lên... Có được thứ này không phải là nắm hết thiên thời, địa lợi, nhân hòa sao? Muốn xâm chiếm một vùng đất, cái khó hàng đầu chính là không rõ địa thế đất đai, người bản xứ biết rành rẽ, họ dễ dàng dựa núi nhờ sông mà dụ địch vào tròng. Nhưng bây giờ tất cả nằm trong tay Ca Dương, khó trách hắn tự tin như vậy...

– Hoàng thúc, nếu thúc đã chọn phò trợ ta thì đầu tiên hãy giao kim bài binh phù ra!

Ta bình tĩnh nhìn khuôn mặt tươi cười của đứa cháu này, buộc miệng hỏi:

– Vì sao ngươi biết đến thứ này?

Ca Dương không gấp gáp, hắn ung dung phân tích:

– Cháu đọc được trong bí sử hoàng triều. Thái tổ từng làm bài thơ nói về “Tứ đại quốc bảo”

“Quỳnh dịch” gặp nắng lạng lẽ chết

t r u y e n c u a t u i N e * t

“Ngọc hồi” bách bệnh chữa đều hết

“Thái tượng” giữ đất chân không mệt

“Huyền kiếm” thô kệch rết cú đầu.

Bài thơ rất dễ hiểu. Chất dịch của cây Quỳnh chỉ sống ở phương Nam là một loại kịch độc. Chỉ có hoàng tộc nắm giữ bí quyết bào chế, “quỳnh dịch” gặp nắng tự nhiên kết liễu đời nạn nhân. Đây là Quốc bảo thứ nhất. Ngọc hời là tên một loại nhân sâm ngàn năm, dân gian đồn rằng nó có thể cải tử hoàn sinh, chữa khỏi bách bệnh. Đây là Quốc bảo thứ hai. Thái tượng là bức tượng Thái Thượng lão quân, từ khối thạch trắng tạo hóa hình thành, nó hương ra biển lớn, ngàn năm làm vị thần bảo hộ đất đai. Đây được xem là Quốc bảo thứ ba. Chỉ duy “Huyền kiếm” là không nói rõ, người ta cho rằng có thể đây là bảo kiếm Thái tổ đeo bên người. Nhưng ta không nghĩ như vậy. Nhớ đến hai mươi hai năm trước, Thái thượng hoàng từng mở một cuộc thi nhỏ dành cho các hoàng tử. Vốn dĩ là cuộc tranh tài trong ngày hội xuân. Phần thưởng là một cây kiếm “Phong Vân” không có gì quá đặc sắc. Chỉ có điều... Chuôi kiếm đúc bằng gang đen, hoa văn tinh xảo, nhìn còn quý hơn lưỡi kiếm. Cờ hiệu của ngự lâm quân có biểu tượng con rết miệng ngậm thỏi vàng. “Huyền kiếm” theo bài thơ nói đến chắc chắn là một binh phù có thể điều khiển ngự lâm quân. Mà Phong Vân lâu nay... Không phải vẫn nằm trong tay Hòa An vương sao?

Nghe hẳn nói, thú thật ta rất khoái trá, cuối cùng phải phá ra cười:

– Hahahaha, Chu Lạc Ca Dương... Tại sao người lại thông minh như vậy? Khi người tìm tới ta, ta hoàn toàn không nghĩ mục đích thực sự chính là “kim bài binh phù”. Người biết mọi thứ, quả nhiên người biết mọi thứ... Nghe hoàng thúc nói này, người thông minh quá đôi lúc sẽ bị thông minh hại. Được! Ta giao cho người Phong Vân, còn chuyện tìm binh phù ở đâu thì người cố dụng não thêm tí nữa!

Ta hào sảng gỡ kiếm bên người, đặt lên bàn. Có lẽ các vị huynh đệ thân sinh, bao gồm cả Cảnh Chân để không bao giờ ngờ được, một Hòa An bất tài, vô mưu lại sở hữu thứ đáng sợ như vậy. Ngự lâm quân, thật ra chỉ có một vạn người nhưng tinh nhuệ chính bằng mười vạn. Ngự lâm quân

không làm gì cả, chỉ sống chết cùng hoàng thành, đây sẽ là đội quân cuối cùng cầm cự khi một nước sắp mất. Muốn chiếm được trái tim của Khương La, muốn lấy đầu Hoàng đế Khương La, phải bước qua xác một vạn Ngự lâm quân. Dù chỉ còn một người thì hãn vẫn sống chết bảo vệ uy nghiêm dân tộc. Ngự lâm quân không ai có thể triệu, chỉ có Hoàng đế chân chính. Trong tình thế ngai vàng vô chủ, họ chỉ thờ ơ mà nhìn, phải nói là khiến người ta thèm nhỏ dãi nhưng không chạm tới được. Tuy nhiên, vẫn còn một “kim bài binh phù” này, ngoài người tạo ra và người sở hữu thì không ai biết. Năm đó phụ hoàng giao nó cho ta, vẻ mặt trịnh trọng mà từ ái nói:

“Trinh, trăm đặt Khương La vào tay con, đặt mệnh hoàng đế vào tay con, đặt an nguy xã tắc vào tay con... Hãy dùng khi cấp bách, đừng phụ lòng tin của trăm!”

Tứ ca mà biết trên đời này tồn tại kim bài binh phù, tồn tại một cây đao ngày ngày treo trên đầu, không biết có nổi điên không? Haizzz... Dù sao huynh ấy cũng mất rồi, sẽ không hơn thua với ta dưới suối vàng chứ?

Lúc này Ca Dương đang sờ tay lên chuôi kiếm, rõ ràng kiềm nén sự phẫn khích trong lòng. Đột nhiên ta nghĩ, nó lợi hại tới đâu vẫn là một đứa trẻ ham mê của lạ mà thôi. Ngày đó, trong căn hầm này, ta chứng kiến Thái Minh để tự mình mở ra cơ quan bí mật trong chuôi kiếm, lấy ra khối kim bài, cũng chính là chạm vào hoàng quyền. Hãn dĩ nhiên láo như cáo, miệng nói là mượn nhưng đời nào chịu hoàn trả cho ta, nhất là khi nó đe dọa tới an nguy tương lai của hãn. Nhưng ta chả lo, bởi vì nhiều năm sau này, Chu Lạc Ca Dương thậm chí phải quỳ xuống, dâng binh phù bằng cả hai tay để lấy lòng nữ nhi của ta. Khà khà khà..., chuyện đó cứ từ từ thông thả mà kể, không gấp, không gấp!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1: Máu Đỏ Trên Đại Điện

代贈

楊柳路盡處,

芙蓉湖上頭.

雖同錦步障,

獨映鈿箜篌.

鴛鴦可羨頭俱白,

飛來飛去煙雨秋.

Đại tặng

(Lý Thương Ẩn)

Dương liễu lộ tận xứ,

Phù dung hồ thượng đầu.

Tuy đồng cẩm bộ chương,

Độc ánh diên không hầu.

Yên ương khả tiện đầu câu bạch,

Phi lai phi khứ yên vũ thu.

Thay tặng

Đường liễu màu xanh thắm,

Hồ sen hương toả đầy.

Dấu cùn trong rèm gấm,

Người lặng, đàn im dây.

Thèm như đầu bạc uyên ương ấy,

Trời thu mưa khói lượn lờ bay.

(Người dịch: Lê Quang Trường)

Phần V: Thù trong giặc ngoài, đấng quang vôi vã

Khương La điện trong một buổi sáng tháng tư nóng hừng hực. Triều thần hai tốp khom lưng cúi đầu. Phía trên cao vẫn là ghế rồng phủ lụa trắng. Ôn Chính có bộ râu quai nón rậm rạp, tuổi cao nhưng thân hình bề thế của một vị tướng khiến ông trông oai phong lắm liệt. Nhị hoàng tử lại bé nhỏ, mảnh khảnh như thư sinh. Lúc này hai người đang đứng nhìn nhau, căng thẳng giăng co. Phía sau Ôn Chính có gần hai vạn thiết kỵ quân tinh nhuệ, sẵn sàng dùng vũ lực để đạt mục đích. Dưới tình huống một nước vô chủ, thần tử hoang mang, binh lực trở thành lá bài chủ chốt. Ai mà không cúi đầu trước lưỡi kiếm, luật lệ quy củ gì đó cũng thành mớ giấy rách, mạng sống mới quan trọng.

Ôn Chính hồi kinh tính tới nay tròn trĩnh 10 ngày. 10 ngày này hẳn cho lính không chế kinh thành để ra uy, đồn thổi rằng Ôn Chính vương ngàn xa lặn lội hồi kinh, bởi vì các vị hoàng tử tham ngai vàng mà đấu đá nhau, khiến triều đình không yên, hoàng cung nội loạn. Thế rồi hẳn hiển

nhiên khoác lên mình bộ dạng đấng cứu thế, đứng ra hòa giải thu xếp chuyện lớn nhỏ, sau cùng tất yếu sẽ bày ra cảnh “thuận ý trời làm vua”. Một kẻ quen lấy gươm nói chuyện, lấy thịt đè người như Ôn Chính Vương có thể nhẫn 10 ngày tính kể như vậy chắc chắn có quân sư đứng sau.

Hôm nay là thời cơ chín mùi, giặc đang lăm le bờ cõi, Ôn Chính buộc phải tiến hành bước cuối cùng: Dùng vũ lực chiếm ngôi!

Nhị hoàng tử cũng không phải thằng ngốc. Ngoại công của hắn là Binh bộ thượng thư, trong tình huống nước không vua, ít nhiều ông ta vẫn nắm được binh quyền xét trên điều lệ Quốc pháp. Vậy mà sau khi di hài tiên đế hồi kinh vài ngày, Cao Từ bỗng biến mất. Thục phi bị đả kích một đòn, chưa tìm được tung tích Cao Thượng thư thì Ôn Chính đã kéo quân vây lấy hoàng thành. Bây giờ nơi này không khác gì hũ mật, ruồi nhặng khắp nơi ủa về!

Bảo vệ Chu Lạc Kha Viêm bây giờ chỉ có Quốc pháp – cái thứ vô hình mà không phải lúc nào cũng giá trị. Xét theo “Kế vị luật bộ thứ sáu”, trong trường hợp Hoàng đế băng hà mà chưa lập Thái tử thì hoàng tử lớn tuổi nhất sẽ lên ngôi. Nhị hoàng tử hiện tại danh chính ngôn thuận, người ủng hộ hắn đông đảo. Thế nhưng dưới bộ mặt hùm của Ôn Chính, kẻ nào dám liều chết không theo?

Thục phi mấy ngày nay bị giày vò đến tóc bạc trắng, nhan sắc tiều tụy. Bà ta trừng trừng đôi mắt đầy tia máu, chỉ tay quát tháo:

- Ôn Chính vương! Người đây là có ý gì? Muốn bức tử con trai ta, đoạt ngai vàng sao? Dưới vạm con mắt của quần thần, người bất trung bất nghĩa, chống lại Quốc pháp, dấy binh làm loạn, tội này có chết trăm lần cũng đáng!

Thục phi chỉ là con hổ giấy. Vừa thấy Ôn Chính liếc đôi mắt sắt, tay cầm hờ đại đao liền nhảy ra sau lưng Kha Viêm, mồm mép vẫn oang oang:

- Người... Người... Phản rồi! Phản rồi! Người đâu, đem hãn tống vào đại lao cho bốn cung!!

Lời vừa dứt, hàng loạt thiết kỵ không ai bảo ai lập tức rút kiếm, động tác đều rầm rập, tư thế uy hiếp. Trước một quân đoàn thế này, ai dám bước ra hỏi tội Ôn Chính nữa?

Nhị hoàng tử len lén lau mồ hôi, mắt giảo hoạt đảo lia. Hãn trăm tính vạn tính đối phó Tam hoàng tử, nhưng tuyệt đối không tính ra sẽ có thêm Ôn Chính thành linh xuất hiện. Hiện tại ngoại công chắc chắn bị Ôn Chính bắt cóc rồi, cái trụ lớn nhất đã mất, cho dù danh chính ngôn thuận cũng không ai dám đứng ra nói lý lẽ bảo vệ hãn. Ôn Chính muốn ngai vị, bước đầu tiên tất nhiên phải giết ngay đối thủ cạnh tranh.

Nhị hoàng tử đứng giữa trùng trùng quân binh, nhìn xuống đám quan thần gan nhỏ đã sợ tè ra quần, mấy tên dưới trướng Cao thượng thư cũng học nhau cúi đầu. Chu Lạc Kha Viêm chưa bao giờ thấy hoảng như lúc này. Buông tha? Có nên không? Hay phải hỏi là, Ôn Chính có cho hãn sống không?

Quân và Pháp cái nào sẽ thắng? Pháp do người định, nó chỉ có giá trị khi kẻ đó đứng trên đầu thiên hạ. Còn quân, là người và vũ khí, trong hoàn cảnh nào cũng đầy tính uy hiếp. Ai mà dại dột chịu chết vì bảo vệ luật lệ hoàng triều chứ? Cho nên, Chu Lạc Kha Viêm tuyệt đối thua!

- Hoàng thúc! Tuổi người đã cao, sao lại bon chen với con cháu? Thúc không sợ hôm nay đổ máu thì tai tiếng lưu đến ngàn năm à?

Kha Viêm đứng giữa chảo lửa vẫn cố gắng cứu rỗi, hãn có tài hùng biện, biết đâu sẽ tìm thấy cửa sống trong chỗ chết. Ôn Chính khinh bỉ vượt bộ râu hùm, giọng nói của lão ồm ồm dội vang cả đại điện:

- Vì an uy xã tắc, sợ gì gánh chút tiếng xấu. Năm xưa Thái tổ sát phạt cả dòng họ Hạ Hầu, máu đổ thành sông mới tạo nên đại nghiệp. Bốn vương

đau lòng nhìn cảnh nước nhà loạn lạc, hậu thế bất tài không lo nổi cơ đồ. Nay Thái hậu vì quá bi thương mà lâm trọng bệnh không dậy nổi, thân là người có tuổi nhất trong hoàng tộc, ta nữ nào nhìn nó sụp đổ?

Xem, xem, lão quả nhiên có tài đổi trắng thay đen, lời lẽ hùng hồn triết lý như vậy, chỉ nghe mà không thấy phỏng chừng tin rằng lão là người quang minh lỗi lạc. Nhị hoàng tử cản môi đến bật máu, Thục phi co rúm bám vào con trai, ở trên bục cao chỉ có hai người họ đơn độc...

Bỗng ngay lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng la hét, tiếng kim loại va chạm, tiếng bước chân,... Ôn Chính nhíu mày nhìn ra cửa lớn, mọi người nhìn ra cửa lớn...

- Kẻ nào đại nghịch bất đạo, dám rửa ai gia bệnh nặng liệt giường. Có xem ta là Thái hậu nữa không? Dám tự ý đứng giữa điện mà tranh ngôi báu?

Giọng nói cao rõ, ẩn chứa uy nghiêm và tức giận. Thái hậu một thân Phượng bào đỏ thẫm, tóc búi kiểu Loan Phụng cắm đôi chim vàng, hài nhung chạm rãi bước vào. Bà tuổi lớn mà còn đẹp như vậy, nhất là ánh mắt minh mẫn của một nữ nhân biết làm đại sự. Thái hậu ung dung đi vào, đầu kiêu hãnh ngẩng cao. Xung quanh bà là Ngự lâm quân giáp phục vàng kim, mặt ai nấy một mảng lạnh lùng như cỗ máy giết người không cảm xúc. Thiết kỵ căng thẳng nâng kiếm. Ngự lâm quân không biểu cảm lập tức chặt kiếm làm đôi, chém sắt như chém bùn. Mọi người ngây ra như phỗng, hoàn toàn bị đả kích. Họ quá sợ hãi thiết kỵ của Ôn Chính vương mà quên rằng Ngự lâm quân mới là cái đầu rồng. Thiết kỵ hả? Cùng lắm chỉ là chiếc vảy thôi!

Ngự lâm không một giây ngừng lại, xô dạt đám đông ra hai bên, mở lối đi thoáng mát cho Thái hậu. Lúc này mọi người mới thấy rõ, ung dung đi sau chẳng phải Tam hoàng tử và hoàng phi à? Ôn Chính mặt mày bặm trợn, chỉ tay không tin nói:

- Tại sao lại như vậy? Ngự lâm quân là để cho bà điều động sao?

Lão không tài nào hiểu nổi, ba người này vốn đã bị giam lỏng ở hậu cung rồi, dự tính xử lý xong Nhị hoàng tử thì thanh toán nốt. Vì sao họ lại xuất hiện ngay lúc này? Lại còn có Ngự lâm quân?

Thái hậu hừ lạnh, bước lên bục cao ngang hàng với Ôn Chính. Vốn dĩ đáng người nữ nhân mảnh mai nhỏ bé nhưng bộ triều phục rườm rà khiến bà trông cao to, tóc búi loan phụng vừa khéo cao bằng đầu Ôn Chính:

- Vương gia giỏi thật đấy, dám giam lỏng ai gia trong Phượng Hòa điện, dám tự ý xuất binh hồi kinh, dám bỏ bê ả Bình Thành khi chưa có lệnh. Người đâu? Bắt trói hẳn lại, chờ ngày thẩm vấn!

Rõ ràng lời lẽ của bà có uy hơn Thực phi gấp trăm lần. Ngự lâm quân không thèm quan tâm mũi giáo của thiết kỵ, động tác dứt khoát khống chế Ôn Chính. Mọi chuyện diễn ra như mơ, triều thần đầu óc mê man không hiểu gì. Thái hậu nhếch môi đắc ý, khéo mắt nhìn con trai mình như muốn hỏi “Thấy mẫu hậu ngẫu chứ?”

Chu Lạc Ca Dương nháy mắt với bà, giống như đứa trẻ nghịch ngợm ngày nào. Ôn Chính sao có thể cam chịu? Lão vùng khỏi gọng kiềm của Ngự lâm quân, giống như con thú bị bức đến bờ vực nổi điên phản kháng.

- Lão yêu bà!!! Ngai vàng là của ta, giang sơn là của ta, ta giết chết người!!!

Ôn Chính một khối cơ bắp cuồn cuộn xông tới, đánh bật Ngự lâm quân. Cùng với ông ta, thiết kỵ nhào ra đánh trả, một đoàn loạn rối tinh rối mù. Quan văn không có võ nghệ như lũ chuột nhắt chui rúc vào góc tường, núp phía sau lính Ngự lâm. Tiếng la hét, tiếng gươm giáo, tiếng than thở,... Phút chốc đại điện uy nghiêm, cái nôi quyền lực của vạn dặm Khương La bát nháo như chiến trường. Chỉ có ngai vàng lạnh tanh ở trên là vẫn im lặng.

Thiết kỵ ý số đông. Ngự lâm một bằng mười. Rõ ràng có sự khác biệt về cấp bậc. Trong cuộc ẩu đả, lính áo vàng vẫn xếp thành hàng ngũ, từng tốp đưa lưng vào nhau để tự bảo vệ, tinh thần đồng đội đạt cao nhất. Thiết kỵ nào là khiên, nào là giáo, nào là mũ sắt, binh phục màu mè rườm rà nhưng đánh loạn như tân binh chưa qua rèn luyện. Không phải họ quá kém mà là Ngự lâm quá giỏi. Đứng trước một quân đoàn vàng chói tinh nhuệ cỡ này, lòng người không hoảng cũng khó. Bảo sao ai cũng muốn làm Hoàng đế? Chẳng kể chi vàng bạc châu báu, chỉ một đội Ngự lâm quân cũng đủ để đứng trên thiên hạ rồi!

Ôn Chính mắt đỏ như quý, chòm râu run bần bật. Hắn ném lao về phía Thái hậu. Ca Dương nhanh như chớp đánh gãy đường lao chỉ với cây quạt nan thường đem bên người. Ôn Chính giật mình, buộc phải ngừng lại nhìn kĩ chàng trai đó. Một khuôn mặt sạch sẽ thanh tú, tóc đen dài tùy ý cột sợi băng đỏ, kiện áo lam thanh thoát như bước ra từ đám mây. Ca Dương nhìn Ôn Chính, khẽ cười, hẳn đứng giữa bốn phía đao gươm mà như dạo trong vườn hoa.

- Tam thúc, Hòa An vương gửi lời chào hỏi thúc!

Con người của Ôn Chính co lại. Lão nhìn một vòng quân lính của mình đang từ từ ngã xuống, nhìn Nhị hoàng tử và Thục phi co ro ngoài kia, nhìn Thái hậu và Tam hoàng phi không hoảng không loạn đứng giữa một vòng Ngự lâm bình thản như tượng. Cuối cùng lão gồng hết sức lực, đem lưỡi đao chỉ vào mặt Ca Dương:

- Là người! Chính là người!

Ca Dương kéo khóe miệng thành một nụ cười dễ thương, đôi mắt lay lay chớp nhẹ:

- Bỏ xuống đi. Thúc thua rồi!

- Không đời nào!!! Người chỉ là tên nhóc hỉ mũi chưa sạch!

Ca Dương lắc đầu:

- Đánh không kết quả. Đây là một phần ba thiết kỵ quân, thúc đành lòng để họ bỏ mạng vô ích trong khi ải Bình Thành sắp bị công phá sao?

Ôn Chính hít sâu một hơi, ngoan cổ trừng mắt:

- Đừng tưởng có Ngự lâm quân là mây hay ho, Đại Thế là cái thá gì? Sau khi ta lên ngôi sẽ dẫn binh san bằng lũ chúng nó!

Ca Dương chậm chậm thu ý cười, chỉ một khắc đã thay đổi một khuôn mặt khác:

- Không phải cháu không cho thúc cơ hội, chính là thúc lựa chọn đường chết!

Lời vừa dứt, ý chưa kịp thấm vào đầu thì đã thấy thân ảnh của hắn biến mất. Tích tắc kề sát vào Ôn Chính vương. Lão giật mình theo bản năng tung quyền, lại thấy Ca Dương dễ dàng tránh được, tay nhẹ nhàng điểm một cái, đầu óc lão choáng váng, cũng không rõ hắn chạm vào chỗ nào. Ca Dương thân thủ quái dị, vài động tác đã khiến đại đao trong tay Ôn Chính rơi xuống, tiếng leng keng rõ mồm một giữa tạp âm hỗn loạn. Giống như diêm báo, cũng giống như tín hiệu, hai cánh quân không ai bảo ai bỗng từ từ ngừng lại, quay đầu nhìn về phía này. Một Ôn Chính cao to chắc nịch vì sao lại ngã khụy dưới chân một thiếu niên áo lụa mong manh? Ca Dương hạ mi mắt nhìn xuống, khuôn mặt lạnh lẽo đưa tay kéo mũ giáp của lão xuống, tùy tiện ném sang một bên. Tiếng mũ lăn lốc cốc giống như tiếng chuông điểm từng hồi kết của một đời người oanh liệt. Toàn thể tĩnh lặng!

- Chu Lạc Nghi Hầu, tước gọi là Ôn Chính vương, năm Sùng Nghi thứ hai mươi hai phạm tội mưu nghịch, rối loạn triều chính, gián tiếp dẫn giặc vào nhà. Phán tử!

Chữ “tử” nặng nề rơi xuống, cái đầu nặng nề rơi xuống,... Không có ai hít thở trong giây phút đó, chỉ thấy Chu Lạc Ca Dương nhẹ nhàng đặt cây đao nhiều máu xuống khối thi thể, Ôn Chính chết dưới lưỡi kiếm của chính mình. Không ngừng lại một khắc, hấn thò tay vào kiện áo giáp, chuẩn xác rút ra binh phù màu đen tuyền. Ca Dương cầm binh phù, liếc nhìn đội thiết kỵ quân:

- Dọn dẹp sạch chỗ này, đem Vương gia của các người rời đi.

Mấy nghìn quân hoang mang, rồi một kẻ chạy lên trên nhật đầu Ôn Chính gào khóc. Cả điện chỉ còn tiếng nức nở ai oán đó. Sao lại đơn giản như vậy? Một Ôn Chính uy phong lẫm liệt cứ thế mà chết sao?

Ca Dương đi lên bục cao, tay kéo một cái, Long ngai bị bao phủ nhiều ngày giờ lại hiện ra, sáng đến chói mắt. Hấn nhìn sang Nhị hoàng tử lúc này hồn phách vẫn chưa trở về.

- Nhị ca, huynh có muốn nó không?

Kha Viêm bần thần nhìn đứa em trai chả mấy thân thiết của mình, lúc lâu mới ói ra một tiếng:

- Không.

Ca Dương gật gật đầu xem như hỏi ý xong, hấn ngồi xuống ngai vàng – vâng, cứ thế mà ngồi thôi!

Có ai đó đứng giữa đám người lỗ nhố gào to một tiếng:

- Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!

Mọi người như được cảnh tỉnh, vài kẻ học theo quỳ xuống hô vạn tuế. Tiếng hô ban đầu còn nhỏ và do dự, dần dần lớn hơn, rõ hơn, đồng loạt... Không ai dám đứng bởi vì người chung quanh đều quỳ, họ có không cam

cũng phải quỳ. Một khi đôi chân khụy xuống, chính là thể hiện lòng thuần phục. Cứ thế, triều thần, Ngự lâm rồi cả thiết kỵ đều không ngẩng đầu. Ca Dương chẳng nói gì, hần thẳng tắp nhìn về Kha Viêm và Thục phi. Nhị hoàng tử cắn răng, đôi chân run run từng chút thu lại, “bịch” một cái, đầu gối chạm đất. Hần không hề muốn, không hề cam tâm nhưng một màn mất đầu của Ôn Chính rồi, ánh mắt đen khịt như chim ưng của Ca Dương, Chu Lạc Kha Viêm theo bản năng ham sống sợ chết mà quỳ. Phía sau hần, Thục phi tay xoắn khăn lụa, cả người run run mà ngã xuống, thật sự là ngã bệch chứ không quỳ nổi.

Ca Dương lạnh lẽo rời mắt đi, lại nhìn toàn thể Khương La điện. Hần – không cần long bào, không có mũ miện, hần là Hoàng đế, Hoàng đế từ cốt tủy chứ không vì lý do nào khác.

Ở gần đó, Triệu Tiểu Vy sóng mắt dâng tình nhìn Hoàng đế của nàng, lại thấy mắt ngài trông ra cửa điện. Ở cửa điện có gì, sao cái nhìn dịu hiền đến thế?

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 2: Hoàng Đế Rất Nhân Từ

Phần V: Thù trong giặc ngoài, đăng quang vội vã

- Trống lệnh hồi một, bước lên Tế đàn, cúi lạy tứ phương.
- Trống lệnh hồi hai, giữ phong trần, cởi áo vải.
- Trống lệnh hồi ba, khoác long bào, mang hài đỏ, thêm thanh tao.
- Trống lệnh hồi tư, đội long miện, nhận ngọc ấn.
- Trống lệnh hồi năm, ba lạy hướng cha, hai lạy hướng mẹ, trọn đạo hiếu lành.
- Trống lệnh hồi sáu, khai ấn điểm chỉ, ghi tên Đế phủ.
- Trống lệnh hồi bảy, nhận lạy quần thần, long thể an khang, sống đến vạn tuế!

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Tiếng hô rung động cả vùng trời, báo hiệu một thời đại mới lại đến, Hoàng đế Chu Lạc đời thứ tư đã xuất hiện. Ca Dương đứng trên Tế đàn, nhìn xuống quần thần qua mười hai sợi long châu lòng thông trên mũ miện. Hắn nhẹ nhàng miễn lễ, giọng điệu chả có tí hào hứng nào. Mọi người hít sâu, bắt đầu không kiềm nổi tò mò mà len lén nhìn lên. Trời ạ, vị này từng là Tam hoàng tử đó sao? Năm sau hắn mới tròn mười tám, theo quy cũ thì

phải có Nhiếp chính mới đúng. Tam hoàng tử... Không không... Là bệ hạ, ngài trông như thế đã trưởng thành sau một đêm... Toàn thân đậm đặc chính khí, là loại uy nghiêm của chủ nhân thiên hạ. Sự đời thiệt là khó đoán, Thái tử quá cố vốn dĩ là một người rất xuất sắc, ai cũng biết rõ ngài sẽ là Hoàng đế tương lai. Một hồi tai biến, người đứng trên Tế đàn hôm nay không phải Nhi hoàng tử, cũng không phải Ôn Chính vương, mà lại là cái “Tam hoàng tử” hồn nhiên, vô tư nọ. Suýt nữa thì người đời cũng quên mất mặt mũi vị Tam hoàng tử ra sao. Một kẻ lâu nay sống đời hưởng thụ, chính trị không màng, quốc sự không lo... Sống như bảo bối giấu trong rương kín. Vậy mà dùng một cái xoay chuyển càn khôn, là do hãn giấu tài quá tốt hay mắt nhìn người của triều thần quá kém đây?

Thái Minh để đi dưới đôi lộng đỏ, nhẹ nhàng hướng Khương La điện, hoàn tất nghi lễ cuối cùng. Phía sau hãn là hai hàng dài quan nhân triều phục chỉnh tề. Mắt thờ ơ liếc nhìn một cái, hãn lập tức phát hiện bóng dáng nho nhỏ lấp ló ở góc tường. Nàng vẫn y như ngày đầu tiên gặp gỡ, tóc dài xõa ngang lưng, điểm xuyên mấy nụ sen be bé. Một thân váy hồng đơn điệu mà thanh tao, màu sen nồng nàn, cảm giác làm mắt hãn mờ đi. Bước chân dừng lại, đôi dòng người phía sau cũng thành linh dừng lại, đội ngũ ùn tắc có chút lố nhố. Tiểu Ninh Tử nuốt nước bọt, run run gọi:

- Tam điện... Hoàng thượng?

Ca Dương không đáp, tầm mắt không chuyển. Nàng một mình đứng ở đó, sắc mặt nhợt nhạt, cầm chiếc lá sen làm ô che. Cứ mỗi lần nàng rời khỏi hồ đều phải trú dưới lá sen như vậy, nhìn đáng yêu như một chú ếch trốn mưa. Ca Dương khẽ cười, rất muốn chạy lại tranh cái ô với nàng.

Không ai biết Hoàng đế đang nhìn gì, bộ dạng bị điểm huyết đứng đờ một chỗ. Tiểu Ninh Tử lau mồ hôi trên trán, cố gọi lần nữa. Ca Dương hoàn tỉnh, bóng dáng nàng cũng xoay người rời đi, tịch mịch đến lạ lùng. Hãn đọc được khẩu ngữ trên đầu môi: “Vậy là chàng vẫn làm vua... Vẫn làm vua...”

Khương La điện vẫn giống mọi khi nhưng người ngồi trên ghế rồng nay đã khác. Một triều đại mới bắt đầu, cái gì thay đổi trước tiên? Đó chính là nhân sự!

- Theo hoàng lịch, lễ động quan và hạ huyết cho tiên đế sẽ là ngày mốt. Trẫm chuẩn cho Thái tử và Ôn Chính vương được mai táng cùng ngày.

- Bệ hạ anh minh!

Triều thần theo thói quen đồng loạt vuốt đuôi ngựa.

- Thiết kỵ quân làm loạn ở kinh thành phải gấp rút hồi biên ải, khiến trách khoan hồng, binh phù sẽ giao cho học sĩ Ngô Hà Huy hộ tống đưa tận tay phó tướng, Vương gia phạm Quốc pháp nhưng xét thấy công trạng tích lũy một đời, trẫm cho phép được hưởng lễ tang như một Hoàng thân.

- Bệ hạ nhân từ!

Triều thần vẫn tiếp tục nịnh bợ.

- Ôn ào! Trong lúc trẫm nói thì ngậm mồm hết lại!

Cả bọn mặt mày tái mét, mấy chục năm nay phải qua rèn luyện mới có năng lực vuốt ăn ý và đồng loạt như vậy. Không ngờ Hoàng đế chỉ khen mà còn quát to đến thế... Oan uổng quá aaaa.

- Từ giờ về sau dẹp quách cái thói a dua đi! Bớt to mồm, làm việc nhiều một chút cho khỏi phí cơm gạo trẫm nuôi các người!

- Bệ hạ sáng s...!!!

Thói quen thật ra rất khó sửa. Triều thần thấy mình lại nói sai, hốt hãi tự vả mồm. Tiếng chan chát vang lên, nghe rất vui tai!

- Được rồi được rồi! Bây giờ nói tới công và tội của các người. Đem Binh bộ thượng thư lên!

Có ai đó bên dưới kêu một tiếng sợ hãi. Hóa ra không phải Ôn Chính vương bắt cóc Cao Từ, mà đích thị là Tam điện hạ làm. Lão già họ Cao cả đời làm quan, tới chức Thượng thư quyền cao chức trọng. Sau khi con gái trở thành Thục phi lại càng được uy danh. Lúc này lão chỉ mặt trung y, áo trắng đã cáu bẩn lem máu me, trông như vừa trải qua tra tấn.

- Cao Thượng thư đã khai nhận tội mưu sát Thái tử, quá trình cụ thể đã viết ra giấy. Nay đem công bố trước toàn thần. Dẫn đồng phạm của hắn vào!

Mọi người ồ lên khi thấy Thái tử phi. Nàng vẫn mặc xiêm y thượng phẩm, một thân cao quý mang khí chất mẫu nghi thiên hạ, hoàn toàn đối lập với sợi xích sắt đeo trên cổ tay. Giọng nói của Ca Dương vô cùng lạnh lẽo:

- Đóng giả Thái tử phi gần năm năm, người cũng thật tài!

Cái gì? Nàng ta là đồ giả? “Thái tử phi” không sợ không lo, còn dám ngẩng đầu đối chất với Hoàng đế:

- Dựa vào đâu nói bốn cung là giả mạo?

Ca Dương cười, cũng không thêm phản bác:

- Người đừng cho mình là giỏi. Hoành huynh tuy có lơ mơ một chút nhưng cũng không phải đần. Sống với người 5 năm, huynh ấy không nhìn ra chút manh mối thì thật hồ thẹn. Tiểu Ninh Tử, đem cái đó cho nàng ta xem!

Ninh thái giám liền giao ra một cái hộp gấm. Khi “Thái tử phi” mở hộp mặt nàng trắng bệch, không còn bộ dáng kiêu ngạo kia nữa:

- Nhận ra không? Ca Thần đem cây trâm của người đi dát vàng, đính cả ngọc bích và chim phụng lên. Ý của huynh ấy là đem người từ giả biến thành thật. Thái tử phi, phải chi người đừng đi sai một nước cờ thì bây giờ người ngồi đây đã là phu quân của người, ngai phượng này cũng là của người! Nhìn cho rõ đi, ai mới là người yêu mình, ai là người lợi dụng mình. Ngu ngốc!

Ca Dương dứt lời đã thấy “thái tử phi” vô lực ngã xuống, khuôn mặt đẹp hoen vết lệ. Nàng chợt nhớ mỗi lần mình khóc luôn có một người thay nàng lau nước mắt, mà người đó bây giờ đã lạnh, nằm im trong cỗ quan tài.

- Thấy hoàng huynh yêu thích người như vậy, trăm để người làm bạn với hãn đi xuống suối vàng. Người đâu? Chuẩn bị một cỗ quan tài đôi sang trọng, tinh xảo, trải chăn đệm tân hôn, để Thái tử phi và Thái tử dật hết mộng uyên ương!

Lời của Ca Dương nghe qua thì cảm thấy tốt đẹp nhưng ngẫm kĩ thì sẽ lạnh sống lưng. Ý của hãn là đem người sống chôn cùng với người chết, nằm trong bóng tối ngộp ngạt, cạnh một khối thi thể mục rữa, dần dần cạn khí mà đi đời. Trước lúc chết sẽ phải trải qua một giai đoạn tra tấn về tinh thần, đây mới là cái cốt yếu. Xưa nay chỉ nghe nói tứ mã phanh thây, lăng trì xử tử, Ca Dương vừa sáng tạo ra một kiểu giết người khác, nhẹ nhàng mà thật đáng sợ.

Cả điện im phăng phắc, đầu óc đều nghĩ về chuyện của Thái tử phi, mỗi người cảm thán một kiểu. Thái tử phi không kháng chỉ, không chống đối, ngoan như con mèo bị kéo ra ngoài. Sự việc tưởng đã xong ai ngờ lại nghe truyền gọi Nhị hoàng tử và Thục phi. Xem ra hôm nay Ca Dương quyết thanh toán hết nợ cũ nợ mới.

- Nhị hoàng tử, theo lẽ thường thì trăm sẽ phong người làm Tấn Bình vương, cấp hai châu giàu có làm đất phong, được quyền nuôi năm trăm binh, hàng năm có thể hồi kinh ba lần...

Ca Dương chậm chậm kể hết những đặt ân, quả thật làm người ta thèm khát. Các Vương gia xưa nay thường chỉ nuôi tối đa ba trăm quân, cũng chỉ được hồi kinh hai lần. Chúc Tấn Bình vương này thật là danh cao vọng trọng. Cao Thục phi và Chu Lạc Kha Viêm càng nghe càng trắng bệch, chẳng có tí hào hứng nào. Giống như ném cho con heo một khối thịt thật to, để nó hít mùi thỏa thích rồi đem đi cắt tiết.

- À, trăm còn tính lưu Vương vị qua ba đời, sẵn tiện đưa cả Thục phi về đất phong dưỡng lão, không phải tịch mịch trong hậu cung này nữa... Thành ý của trăm như vậy không ngờ...

Ca Dương từ ghế rồng đứng lên. Thục phi nhát gan run mạnh một cái, bà ta phải bám vào con trai mới không ngã xuống. Ca Dương chậm chậm bước trên bậc thang, miệng vẫn nhàn nhạt kể chuyện:

- Thái y phòng sau khi tra sổ sách phát hiện lượng An Tâm Hoàn và Huệ Tinh Hương được sử dụng nhiều hơn mọi năm. Hai thứ này, một cái là dược an thần ngủ ngon, một cái là hương khử côn trùng và muỗi, nghe qua thì rất có ích. Thái tử phi hàng tháng vẫn đem tới Tân Kiến cung một ít “thuốc quý gia truyền” để phụ hoàng dùng sau bữa cơm, thực chất là An Tâm Hoàn chỉ đổi lớp vỏ đi thôi. Uống thứ này đúng là tinh thần thoải mái, giấc ngủ an lành. Đồng thời cũng đốt Huệ Tinh Hương không ngày nào gián đoạn. Thái y có thể không biết nhưng trăm thì biết, hai thứ này dùng chung không vấn đề gì, chỉ là dùng thành quen thì sẽ phụ thuộc lẫn nhau. Cách đây một tháng, Thái tử phi không dâng thuốc nữa nhưng hương vẫn đốt. Nói cho dễ hiểu thì gây ra một sự mất cân bằng trong cơ thể, làm suy tim suy phổi trong thời gian ngắn. Cộng thêm cú sốc vì sự ra đi của Thái tử. Tất cả kiến tạo một cái chết không dấu vết, không tìm ra độc tố, không tìm ra nguyên nhân... Hahaha, là ai bày vẽ cho các người phương thức này? Trăm cũng muốn gặp thỉnh giáo một chút!

Ca Dương kể hết quá trình, cũng vừa kéo đứng trước mặt mẹ con họ. Sự việc bại lộ giống như nhìn thấy cái vực sâu ngay gang tấc. Chu Lạc Kha

Viêm cố nhìn lên, chống lại đôi mắt tĩnh lặng của Ca Dương. Người em trai này, hẳn chưa từng nhìn thấu, cả đời hơn thua với Thái tử, cuối cùng lại bại dưới tay một kẻ mình bỏ quên.

- Ta là Nhị hoàng tử, cho dù thế nào cũng phải được an táng bằng nghi thức Hoàng thân!

Đây chính là sự cố gắng cuối cùng của chú cá nằm trên lưới, nó chỉ muốn chết nhẹ nhàng và tôn nghiêm. Ca Dương nở nụ cười, khuôn mặt non trẻ toát lên chút nghịch ngợm.

- Không đâu! Trẫm đã hứa với Thái hậu, kẻ nào hại chết phụ hoàng và thái tử sẽ sống không bằng chết!

Tay Ca Dương thình lình giơ lên, trong không khí kéo mạnh cái gì đó. Kha Viêm hét một tiếng, ôm chân ngã xuống. Thục phi hãi quá cũng gào lên, ôm lấy con trai. Máu đỏ thấm qua ống quần, cũng không biết vết thương do đâu. Ca Dương lại làm mấy hành động quái lạ, tiếng thét của Kha Viêm thành nấc nghẹn, máu tiếp tục loàn tới thân trên, hai tay,...

- DỪNG LẠI! Dừng lại! Bệ hạ tha mạng, bệ hạ tha mạng!

Cái đầu của Thục phi xưa nay quen hất lên trời bây giờ phải đập bình bình xuống đất, trán bầm to một mảng. Những người đứng gần đó cũng phát lạnh run, họ chỉ thấy mơ hồ có thứ gì giống như sợi chỉ, rất mảnh, từ năm ngón tay của Hoàng đế chui ra, cắt đứt gân mạch của Kha Viêm. Thứ này gọi là ám khí, chỉ có tà ma ngoại đạo mới dùng thủ đoạn dã man như thế. Ý nghĩ để trong lòng, không ai dám nói ra.

- Yên tâm đi, chỉ là chút trầy da, nay mai sẽ lành! Trẫm cho các người ân huệ không phải chết, chỉ cần sống hết đời này với tấm thân tàn phế, lăn lê bò lết mà kiếm ăn...

Hình phạt này thật ra đã bị nói rút gọn. Không chỉ “lăn lê bò lết” mà còn đau thấu tim gan. Những mạch bị cắt đều là dây thần kinh chủ, nó sẽ khiến người ta cảm giác như tay chân đã bị chặt dù thực chất chúng vẫn đầy đủ trên cơ thể. Ngày đêm bị hành hạ với cơn đau, loại sống này ai muốn hả? Đó là chưa kể có một ngày nào tâm trạng hẳn không vui, nhất định có cách để bọn họ sống thêm ngày đọa... Loại sống này, ai muốn hả?

Ca Dương nhẹ nhàng thu lại ngân chỉ, nghiêng đầu tươi cười, hàm răng trắng đều kia nhất định sẽ đi vào cơn ác mộng của Kha Viêm cho tới ngày chết. Hẳn đứng đó, một thân long bào sạch sẽ, khuôn mặt thanh thoát hiền lành, đâu có vẻ gì là vừa phế tứ chi Nhị hoàng tử

Nhiều năm sau đó, sử sách có viết lại: “Thái Minh đế cười một lần sẽ có một người chết, chau mày một cái sẽ có rất nhiều người chết và khi ngài không biểu cảm, nghĩa là chỉ chết thôi vẫn chưa hài lòng.”

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 3: Đạo Trì Hậu Cung

Phần V: Thù trong giặc ngoài, đặng quang vội vã

- Bệ hạ, tình hình không khả quan lắm. Quân Đại Thế đến sớm hơn dự tính. Ngô học sĩ hộ tống binh phù đến nơi thì phó tướng đã tử trận. Bây giờ chỉ còn mấy vị tướng nhỏ và học sĩ vẫn cố thủ thành. Cánh viện trợ đang tăng tốc tối đa, tin chắc đêm nay sẽ tới!

Ca Dương đảo tròn hai hòn lam thạch trong lòng bàn tay, màu xanh khúc xạ ra những tia sáng huyền ảo. Ngón cái của hắn đeo một chiếc nhẫn đầu rồng, đây là bàn tay quý giá nhất thiên hạ. Ca Dương không tỏ thái độ, hắn cứ nhìn món đồ chơi xinh đẹp, lúc lâu mới cất tiếng:

- Phái thêm Phong và Lôi đi tra nội bộ quân địch. Trẫm cảm thấy có điểm đáng ngờ... Năm mươi vạn này... Nhất định không phải chỉ có mỗi người Đại Thế.

- Ý hoàng thượng là...?

- Đúng! Có kẻ thứ 3 nhúng tay nhưng hắn giấu mặt.

- Tuân lệnh!

Người nọ thoát một cái bay ra cửa sổ. Còn một mình Ca Dương đứng trong phòng, hòn đá dạ những gân ánh sáng xanh lam lên khuôn mặt, tựa như một giai điệu nhảy máu. Tứ bề tĩnh lặng, cả gió cũng không dám vào quấy rầy

- Tiểu Ninh Tử!

- Bẩm có thần.

- Người nói xem, trẫm nên cử ai đi làm chủ tướng ở Bình Thành lúc này?

Ninh thái giám kinh ngạc đứng sau cánh cửa. Vấn đề lớn đến thế mà bệ hạ hỏi một nô tài, lòng hân vừa mừng vừa sợ.

- Bẩm... Bẩm... Nô tài cảm thấy... Đô tướng quân là người thích hợp nhất. Ông ta là một người trầm ổn, giàu kinh nghiệm. Đối với loại chiến tranh lâu dài thế này, cả nước không ai giỏi hơn Đô Dư Mân.

Bên trong phòng không đáp lại. Tiểu Ninh Tử lo sợ mình nói gì sai, nuốt nước bọt vớt vác thêm một câu:

- Dĩ nhiên là... Đô Dư Mân có quan hệ sâu xa với Cao Từ, hai lão này cùng làm quan một thời, là bằng hữu lâu năm. Cái chết của Cao Từ và nhà họ Cao rất có thể gây nên bất mãn trong lòng Đô tướng quân... Nhưng mà...

Tiểu Ninh Tử chưa kịp nói hết ý thì nghe Ca Dương chắc nịch ra một mệnh lệnh:

- Dùng lễ phong Phi rước Đô Thư Kỳ vào cung, ban chiếu phong Đô Thư Doanh làm Thái học sĩ. Sáng sớm ngày mai, trẫm muốn thấy hai người đó đến đây diện kiến!

- Vâng... Vâng, tuân lệnh!

Tiểu Ninh Tử hai chân ngấn liền chạy đi. Hân có thể hiểu chiêu bài của bệ hạ. Đô Dư Mân là người trọng tình cảm nhưng cũng trọng xã tắc. Trong tình thế chưa thu phục được lòng trung thành của lão, chỉ còn cách

ngầm bắt hai đứa cháu nội lão yêu quý làm con tin. Giữ Thư Kỳ, Thư Doanh trong tay, sẽ không lo Đô Dư Mân làm phản.

Ca Dương nghĩ đối sách này là sáng suốt nhất. Hắn không hề biết chính quyết định này đã khiến hắn hối hận suốt mười lăm năm sau đó. Nhiều khi con người muốn giữ tất cả trong tay nhưng ông trời không cho phép họ tham lam như thế!

·

Ái Bình Thành nước sôi lửa bỏng nhưng kinh thành và hoàng cung vẫn đắm chìm trong thói quen sung sướng, an nhàn của nó. Hoa ở vườn Thượng Uyển vẫn cắt tỉa, tưới tiêu mỗi ngày. Hiếm khi thấy Ca Dương dạo vườn hoa, bình thường hắn chỉ tới U Trì nghỉ mát. Triệu Hoàng hậu váy áo xinh đẹp, điểm trang tỉ mỉ, thân như cánh bướm nhẹ nhàng đậu lại bên tay Hoàng đế.

- Tham kiến bệ hạ!

- Miễn lễ.

Tinh thần Ca Dương không tốt lắm, mấy ngày nay đều lo đại sự, quên bén mắt có một Hoàng hậu vẫn đợi ngài ở hậu cung. Triệu Tiểu Vy mắt cười đầy chân tình, nhu mì thắp tùng bên cạnh. Để hậu bọn họ làm cho vườn thượng uyển thêm xinh đẹp.

- Bệ hạ, người gần đây luôn ở trong thư phòng, ăn uống thất thường, hay là tối nay đến chỗ thần thiếp...

Triệu Tiểu Vy vốn không phải cô gái hiểu đời, da mặt nàng mỏng, nói không hết câu. Ca Dương vẫn bước đều đều, mắt cũng chẳng nhìn, ai ngờ lại nghe hắn đáp:

- Tốt. Hậu trở về nghỉ ngơi, tối trẫm sẽ tìm nàng!

Tiểu Vy hơi ngạc nhiên sau đó mừng trong lòng. Yếu điệu thi lễ rồi dẫn cung nhân đi, động tác nhanh nhẹn không dây dưa. Có lẽ nàng không biết, Ca Dương yêu thích nhất chính là điểm này, gọi thì đến, đuổi liền đi, không ồn ào, không màu mè... Người như vậy có thể thoái mái sống cùng hãn, ngoan ngoãn một chút sẽ không bị bạc đãi.

Quân vô hí ngôn, đêm đó quả thật Ca Dương đến Phượng Hòa điện. Từ khi Thái hậu chuyển về Từ Hi cung, tòa cung điện này chân chính thuộc về nàng. Tiểu Vy chuẩn bị bàn tiệc nhỏ, món ăn thanh đạm, chút âm nhạc nhẹ nhàng. Sinh ra và lớn lên trong hoàng tộc Trung Lương, thứ nàng học được chính là biết cách làm người khác thư thái. Ca Dương vui vẻ ăn cơm, ngẫu hứng cũng trò chuyện đôi câu. Khi trái cây và trà dọn lên, hãn mới nghiêm túc nói chút chuyện nhà:

- Ngày mai cháu gái Đô Dư Mân là Đô Thư Kỳ sẽ tới. Hậu hãy chú ý tiếp đãi.

- Đô Thư Kỳ?

- Uhm... Chính là Đức phi. Nàng ta sẽ ở trong Phiêu Di điện.

Triệu Tiểu Vy mặc dù rất cố gắng nhưng nàng ít trải qua tình huống như vậy, sự chán nản và thất vọng trong mắt không thoát khỏi cái nhìn của Ca Dương

- Vy Vy!

- Aa... Vâng ạ?

Mỗi lần hãn gọi “Vy Vy” đều khiến nàng hai tay đầu hàng. Tiểu Vy không có sức kháng cự trước một Ca Dương như thế

- Nàng là Hoàng hậu.

- Vâng?

- Hiểu không? Cho dù thêm ai bớt ai thì nàng vẫn ngồi ở cái ghế này. Hai vị ma ma trăm ban cho nàng tuần trước chính là bảo bối khó kiếm. Thường xuyên đem hai bà bên cạnh, có vấn đề gì khó quyết thì phải hỏi ý kiến. Nàng đến Khương La không lâu, nhiều chuyện không hiểu rõ. Bản thân mình cũng phải học hỏi, quản lý đám đàn bà ồn ào đó cũng giống chăn bầy vịt, quơ qua quơ lại là chúng đi vào hàng ngũ...

Tiểu Vy đang uống trà thì bị sặc. Bệ hạ... Ngài so sánh phi tần như bầy vịt thế này... Không sợ các nàng đau lòng sao? Ca Dương nào có để tâm, hẳn vẫn nghiêm túc dạy dỗ:

- Hiện tại hậu cung không có ai, nàng cứ bắt đầu thanh toán Đô Thư Kỳ kia trước. Chờ khi quen rồi một trăm Đô Thư Kỳ cũng không làm khó nàng. Đối với loại người này, mềm là không được, phải dọa cho nàng ta biết sợ. Trong hoàng cung này, chỗ nào nàng ta cũng có thể đến, duy Tân Kiến cung của trăm tuyệt đối không cho vào. Còn nữa, tìm cách xử lý luôn a hoàn hồi môn của ả, tốt nhất không để ả có người đắc lực bên mình!

Bệ hạ nói về Đức phi, từ “nàng ta” biến thành “ả” nghe rất đương nhiên. Tiểu Vy bắt đầu hoài nghi có phải Hoàng thượng... Không có hứng thú với nữ sắc... Tiểu Ninh Tử bên cạnh hẳn tuy là thái giám nhưng cũng có khuôn mặt trắng trẻo, rất ư tiểu thụ... Còn cái vị học sĩ Ngô Hà Huy, tuy đã cưới vợ nhưng cũng là công tử ngọc thụ lâm phong, trắng tròn béo tốt... Có phải hay không...?

- Nói tóm lại, nghệ thuật trị đám đàn bà cao nhất chính là làm các nàng nghe chửi mà cười, đánh mà cảm ơn, đối với người nhà ngoan hiền hiểu lẽ, đối với bên ngoài kín kẽ kiêu ngạo. Để cho người ta thấy phi tử của trăm ai ai cũng là giai nhân tài nữ, phải nể trọng. Còn đối với trăm thì phải ngoan như cún, cấm vênh váo, cấm mưu mô, cấm làm ồn, cấm đeo bám,... Nàng nghe hiểu hết chưa?

- A... Vâng vâng bệ hạ!

Tiểu Vy đầu óc choáng váng. Không ngờ lần đầu Ca Dương nói nhiều như vậy lại toàn dạy nàng đạo lý huấn luyện phi tần, nghe sao giống huấn luận chó ấy nhỉ? Thấy Hoàng hậu đã hiểu, Ca Dương lập tức đứng dậy:

- Được rồi, nàng nghỉ ngơi sớm, ngày mai để dành sức trừng trị Đô Thư Kỳ kia. Mọi chuyện trông cậy vào nàng, làm tốt có thưởng, làm sai sẽ bị cắt chức!

-...

Nói rồi Ca Dương đem người một đường đi thẳng, Triệu Tiểu Vy thất vọng nhìn theo. Ai ngờ giữa chừng hẫng như nhớ ra cái gì, vội vàng quay trở lại.

- Bệ hạ muốn nghỉ lại chỗ thiếp sao?

- Há? Không phải, trẫm lấy thêm chòm nho. Haizzz... Sao nho ở đây lại ngọt hơn ở Tân Kiến cung vậy???

Ca Dương giở cái mặt tham ăn, lon ton chạy đi~~~ Hoàng thượng... Ngài có nhiều vai cosplay thật đấy!!! Thần tượng sụp đổ aaaa.

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 4: Biến Cố Ở ĐỀ LÔ

下第後上永崇高侍郎

天上碧桃和露種,

日邊紅杏倚雲栽.

芙蓉生在秋江上,

不向東南怨未開.

Hạ đệ hậu thưởng Vĩnh Sùng Cao thị lang

(Cao Thiềm)

Thiên thượng bích đào hoà lộ chủng,

Nhật biên hồng hạnh ý vân tài.

Phù dung sinh tại thu giang thượng,

Bất hướng đông phong oán vị lai.

- Dịch thơ -

Bích đào lá ngọn sương rơi

Năng thơm hồng hạnh mây trời phiêu du

Phù dung vốn nở sông Thu

Hoa chưa khai nhụy, chẳng thù gió đông.

Phần V: Thù trong giấc ngoài, đặng quang vội vã

- Bệ hạ, đã điều tra ra, bên trong quân đội Đại thế quả nhiên có cả người Phượng Triều.

Ám vệ vừa dứt lời, một bàn tấu chương lập tức bay xuống đất. Ca Dương bộ mặt đáng sợ, hai mắt híp lại bùng bùng lửa giận:

- Phượng Triều? Tên khốn cừu cừu của trăm đầu bị kẹt cửa à? Thái hậu còn ở đây mà hần hành xử như vậy là ý gì?

Đứng đầu Phượng quốc bây giờ là Phượng Trầm, cũng chính là em trai cùng cha khác mẹ với Phượng Loan. Xưa nay hai anh em Ca Dương luôn gọi hần là cừu cừu (cậu). Lần tiến quân này Phượng Triều giấu mặt giúp đỡ Đại Thế, nhất định có uẩn khúc bên trong.

- Hòa An vương đã về Sa Đà rồi?

- Vâng ạ, nhưng có lẽ chưa đến nơi.

- Lập tức giữ chân vương gia lại, lúc này trăm rất cần người tin cậy.

- Dạ... Nhưng... Tính khí vương gia không dễ thỏa hiệp, sợ là...

- Tiểu Ninh Tử!

Ca Dương hét một tiếng, Ninh thái giám xách quần hốt hải chạy vào:

- Có... Có thần!

- Người tìm hai bà đỡ giỏi nhất trong cung, gọi Ngự lâm hộ tống về Sa Đà cho vương phi. Còn người, lập tức đuổi theo vương gia, nói với hần

vương phi có người lo liệu. Thuyết phục Hòa An vương trở về, ta sẽ tặng hẳn cây kiếm Phong Vân làm kỉ niệm!

Khóe miệng Tiểu Ninh Tử và Trì đều giật giật. Bệ hạ nói mà không thấy ngượng. Rõ ràng ngài ăn quyết cây kiếm của Vương gia, bây giờ còn bày vẻ mặt chủ sở hữu tặng làm quà... Thật là... Vô sỉ hết thuốc chữa! Nhưng mà Ca Dương đã đoán đúng 2 điều. Thứ nhất, Hòa An vương lo cho an nguy của Vương phi nhất nên mới vội trở về. Thứ hai, ngài đặc biệt trân trọng món quà của phụ hoàng, nếu Ca Dương nguyện ý hoàn trả, ngài sẵn sàng rèn một cái chuôi khác gắn vào. Khi nghe điều kiện của bệ hạ, Chu Lạc Trinh không khỏi thở dài: “Lại bị người nắm được đuôi!”

Ngày mười ba tháng Năm, năm Thái Minh thứ nhất, Bình Thành thất thủ, Khương La tổn hại vô số, uy danh giảm sút. Triều thần kiến nghị điều thêm một vạn binh của Thánh Kim vương – chính là em trai thứ bảy của tiên đế. Ca Dương không nói hai lời liền mắng ngu dốt:

- Đem chỗ này chấp vá chỗ kia, cuối cùng làm thành hai cái lỗ, đối sách hay thật đấy! Thánh Kim vương không có tài luyện binh như Ôn Chính, trấn ải Đồng Tranh đã là vừa sức, nay rút bớt quân không khác nào tạo cơ hội dẫn thêm giặc Mạc vào nhà. Ngu gì mà ngu thế?

- Vậy... Vậy bệ hạ thấy chúng ta nên làm sao?

Bình thường thì bọn quan nhân sẽ đồng loạt nói câu “Chúng thần ngu dốt, bệ hạ thứ tội!” Để phụ họa cho sinh động. Nhưng mà rút kinh nghiệm xương máu mấy lần, họ không còn lan man nữa, luôn biết nói trọng điểm.

- Trận này không thể lấy cứng so cứng. Nhất định phải lấy ít địch nhiều... Quân của Thiết Bình, Thánh Kim vương đều không được tự ý di chuyển. Tạm thời bỏ qua ải Bình Thành, lui về Đê Lô trấn giữ. Nhớ chú ý mạng người là trên hết, quân lương tài sản không đem theo được thì bỏ đi! Đê Lô này, bản chất là một tuyến phòng thủ tự nhiên, dựa núi nhờ sông.

Chúng ta đánh một trận ra hồn, thừa thắng xông lên. Haizzz... Đã điều đi biết bao nhiêu tướng rồi mà không ra ngô ra khoai gì hết. Trận này trầm đi!

- Bệ hạ không nên, không nên!

Lần này triều thần quyết phải ngăn cản. Chu Lạc gia làm đế bốn đời, chưa có ai thân chinh ra trận. Mà nói cho đúng thì Hoàng đế ra trận xưa nay rất hiếm. Người ta quan niệm vua là hồn của nước, vua phải trấn giữ kinh thành, tùy tiện rời đi vừa nguy hiểm tính mạng, vừa khiến lòng người bất an. Vị Hoàng đế có sở thích thân chinh mà lịch sử ghi nhận chỉ có Hạ Hầu Vĩnh Khang. Động một chút là xắn tay áo nhảy lên ngựa, cứ vậy mà đi ra tiền tuyến, quan thần sợ toát mồ hôi. Nhưng mà người liêu có bản lĩnh của liêu, nếu hấn không chắc thắng sẽ không bao giờ đi.

- Ôn ào, trầm đã quyết, các người thấy lo lắng thì cũng mặc giáp đi theo bảo vệ đi. Chỉ giỏi có cái mồm!

Quan võ thì không nói gì, quan văn nín thình cúi đầu xuống. Bọn họ cả đời đọc sách, ngựa còn không cưỡi giỏi nói gì đi đánh giặc?

Nghe tin Ca Dương muốn xuất chinh, Hoàng hậu lo sốt vó chạy tới hỏi han. Đức phi dĩ nhiên cũng bám theo để nhìn mặt rồng. Nàng năm nay mười chín tuổi, lẽ ra đã gả cho Nhị hoàng tử bởi vì Đô Dư Mân và Cao Từ quan hệ cực tốt. Thế nhưng từ lần đầu nhìn thấy Tam hoàng tử ở hội hát xuân, nàng đã thề đời này không phải Ca Dương thì không lấy chồng. May sao nội công được trọng dụng, nàng cũng được phong phi vị, điều này chứng tỏ bệ hạ cũng ưng nàng từ lâu, chỉ vì ngại Nhị hoàng tử nên không dám nói... Từ khi vào hậu cung, trên dưới đều phải nhìn sắc mặt nàng mà nói chuyện. Hoàng hậu tuy có nghiêm nhưng không gay gắt, nhất định đã được bệ hạ dặn dò chiều cố nàng thật tốt. Ấy da, ngài lo chuyện đại sự mà không quên săn sóc nàng, Đức phi rất ư cảm động. Chỉ bất mãn một điều nàng không thể gặp bệ hạ. Đức phi tự an ủi vì Hoàng đế rất bận, chờ khi chiến tranh kết thúc nhất định dành thời gian cho nàng nhiều hơn.

Hôm nay theo chân Hoàng hậu đến Tân Kiến cung, được chứng kiến bộ hạ uy nghiêm dũng mãnh, thân mặc giáp, hông đeo bảo kiếm, bước đi oai phong, trái tim nàng nhảy lên dồn dập...

- Đức phi cũng tới sao?

Ca Dương cười như hoa nở, Đô Thư Kỳ vui sướng muốn khóc. Nàng dịu dàng nắm váy hành lễ:

- Bệ hạ... Ngài bỏ quên thần thiếp!

- Haizzz... Trẫm bận quá, để ái phi một mình tịch mịch...

- Thiếp không dám...

Đức phi cười ngọt ngào, Ca Dương cũng phối hợp làm mấy cử chỉ thân mật. Hắn nâng cằm nàng lên, tí tê hỏi nhỏ:

- Gần đây có viết thư hỏi thăm nhạc phụ đại nhân không?

Thư Kỳ nghe hơi thở của bệ hạ kề sát bên, toàn thân mềm nhũn. Theo lệ cũ thì chỉ có cha của Hoàng hậu mới được vua gọi là “nhạc phụ”. Đức phi càng tin chắc Ca Dương yêu mình, sủng mình hơn cả Triệu Tiểu Vy.

- Dạ... Vẫn đều đặn mỗi tuần ạ!

- Uhm... Có thay trẫm hỏi thăm sức khỏe của nội công không?

- Nội công cầm binh ở chiến trường nhưng hai ngày trước đã gửi tin về nhà, báo an khang, thần thiếp có kể ông nghe mình sống rất tốt, bệ hạ rất yêu thương...

- Tốt! Đức phi quả nhiên hiếu thuận, rất hợp lòng trẫm!

Ca Dương ôm Thư Kỳ vào lòng, khước miệng nhếch lên, nét cười cực...
Đều! Còn Đức phi đã sớm bị gây mê, giống con mèo úp mặt vào áo giáp lạnh.

Ngày mười lăm tháng đó, Thái Minh đế cùng một đội Ngự lâm quân xuất phát ở cổng thành, dân chúng khóc lóc đưa tiễn. Chiến trận ở Đê Lô càng thêm kịch liệt nhưng nhờ có sự hiện diện của Ca Dương mà sĩ khí tăng cao, quân lính dũng mãnh. Cùng với đường lối chiến thuật tinh tường mà chỉ mất nửa tháng đã đẩy lùi Đại Thế trở về Bình Thành, thêm một tháng thì đuổi giặc ra khỏi đất nước.

Trận đại chiến cuối cùng do Hòa An vương, Đô tướng quân làm chủ, học sĩ Ngô Hà Huy và các tướng khác làm phó, đánh rất oanh liệt. Thế nhưng, xảy ra chút biến cố vì nội bộ có gian tế. Hậu quả là Hòa An vương trọng thương mất tích, tìm ba ngày ba đêm mà không thấy người. Vì lẽ đó Hoàng đế mặt đen như đất nồi, không có một chút vui mừng thắng trận.

Tình thế dữ dội ở biên ải không như sự nhàn hạ ở hoàng cung. Đức phi từ khi tiến bệ hạ lên đường càng trở nên tự phụ. Trên dưới cung nhân không ai dám đắc tội, Hoàng hậu hiền lành chưa đủ bản lĩnh trừng trị ả, Thái hậu vì chuyện của Phượng Trầm mà lo lắng sinh bệnh, cũng không quản trong ngoài. Đức phi mỗi ngày ăn mặc đẹp dạo vườn hoa, ra vẻ chủ nhân của nơi này. Một hôm lén phén nghe được thói quen của Ca Dương:

- Người nói bệ hạ thích cái hồ gì mà...
- Bấm nương nương, là U Trì ạ!
- Hử? Tên nghe thật xấu, là hồ sen?
- Vâng, là một cái hồ sen đại ở phía Tây cung điện.
- Dẫn bốn cung tới đó!

Đức phi ngồi kiệu đi ra U Trì, từ trên bờ nhúu mà nhìn bặt ngàn búp sen hồng nộn. Chỉ toàn sen là sen, hoa sen như hợp với đất, mọc um tùm xanh tốt. Một đại cung nữ muốn lấy lòng Đức phi, miệng thêm mắm, thêm muối, thêm xì dầu mà kể lại:

- Bệ hạ cực kì yêu quý cái đầm này. Ngay cả Hoàng hậu cũng không bằng. Nghe đâu mấy ngày tân hôn đều trốn ra đây chơi, hoàn toàn bỏ mặt tân nương. Ngài không cho người ngoài bước vào, không ai được hái sen ở đây, chỗ này bị quy thành cấm địa.

Đô Thư Kỳ phe phẩy quạt lông, bộ mặt khó chịu:

- Vậy... Từ khi bốn cung tới, bệ hạ có ra đây không?

- Có chứ ạ, đêm nào ngài cũng ngồi ở cái thuyền neo giữa hồ, đợi khi sương lạnh xuống mới chịu về cung nghỉ.

- Hừ! Chỉ là hoa sen cũng muốn tranh sủng với ta?

Đức phi tiện tay bứt một búp sen sắp nở, không ngờ thân cây lại dai, nàng kéo một hồi thì mất đà ngã ùm xuống nước. Cung nữ kinh hãi la lên í ới, Ngự lâm quân nghe tiếng chạy tới ứng cứu. Đô Thư Kỳ ước như chuột lột, mặt đỏ bừng bừng quát tháo:

- Lũ vô dụng, sao không giữ bốn cung lại???

- Nương nương tha tội, nương nương tha tội...

Cung nữ run sợ quỳ hết xuống. Đức phi đưa tay vuốt tóc vừa ước vừa rồi, mắt hung hăng nhìn ra đầm sen

- Sen thôi mà, chờ đó!

Nàng điêu ngoa chui vào kiệu hồi cung, không nhìn thấy ở trên thuyền giữa đầm có một thiếu nữ xinh đẹp đang chải tóc. Thiếu nữ mặc váy hồng,

soi vào nước nhưng không có bóng...

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 1: Trung Thành

懷廬山舊隱

九疊芙蓉峭到天,

悔隨瀑水下寒煙.

深秋猿鳥來心上,

徹夜松杉在眼前.

書架壞知成朽菌,

石窗倒定漫流泉.

一枝竹杖遊江北,

不見廬峰二十年.

Hoài Lư Sơn cựu ẩn

(Thê Nhất)

Cửu điệp Phù Dung tiểu đảo thiên,

Hối tuyệ bộc thủy hạ hàn yên.

Thâm thu viên điểu lai tâm thượng,

Triệt dạ tùng sam tại nhĩn tiền.
Thư giá hoại tri thành hủ khuẩn,
Thạch song đảo định mạn lưu tuyền.
Nhất chi trúc trượng du Giang Bắc,
Bất kiến Lữ phong nhị thập niên.

- Dịch thơ-

Chín lớp Phù Dung núi ngắt trời
Hối theo dòng thác xuống chi đời!
Thu sâu, chim vượn trong lòng ẩn
Đêm hút, thông sam trước mắt phơi
Kệ sách gãy tan thành nấm mục
Cửa nhà nghiêng đổ phó dòng khơi
Lữ Sơn hai chục năm xa cách
Giang Bắc nay về chống gậy chơi.

Phần VI: Ngô Hà Huy kể chuyện

Ta vẫn nhớ như in buổi chiều hôm đó. Sau khi bị tứ ca, ngũ ca bắt nạt, ta đem một thân bản thủ rách rưới trốn vào bụi cỏ lau. Khi ánh hoàng hôn buông xuống, chợt nghe có tiếng xoành xoạch. Nơi này là một bãi đất trống phía sau phủ Thừa tướng, bình thường ít người qua lại. Mỗi lần bị các anh và di nương bắt nạt, ta đều trốn ở đây mà khóc.

Năm tám tuổi đó ta gặp được điện hạ.

Ta lén nhìn từ bên trong bụi cỏ, thấy một thằng nhóc cũng tương tự tuổi ta. Hắn mặc áo trắng sạch sẽ, đầu đội ngọc quan, dáng người hơi béo một chút nhưng chạy nhảy rất linh hoạt. Hắn đang đánh nhau với hai người mặc áo đen cao to. Mặc dù ta chưa gặp qua cái gọi là “sát thủ” nhưng cũng nghe các anh kể lại. Bọn họ là những kẻ giết người không gớm tay, ai cũng mặc áo đen, che mặt bằng khăn đen như vậy. Ta quá kinh sợ liền co rút trốn trong bụi cỏ. Chiêu thức của thằng nhóc kia rất kì lạ, ta nhìn mãi nhưng không thấy vũ khí của hắn ở đâu. Cứ quơ qua quơ lại, ngúng nguẩy đầu ngón tay làm hai sát thủ kia không thể tới gần. Ta xem đánh đấm đến mê muội, không kiềm được tấm tắc khen, ai ngờ lại làm lộ hành tung. Một sát thủ nghe động liền ném thứ gì đó về phía này. Ta chưa kịp tránh thì đã thấy thằng nhóc kia lao tới chắn trước mặt ta, hai phi tiêu đâm vào cánh tay khiến hắn hự một tiếng.

- Làm chuột thì trốn cho kĩ, ngu ngốc!

Hắn nói qua kẽ răng, chất giọng non nớt rất phù hợp với cơ thể. Ta ngơ ngác nhìn hắn, mặc dù tay bị thương nhưng vẫn ngoan cường chống trả. Giống như chạm tới cực hạn, thằng nhóc kia bùng nổ cơn giận, gào một tiếng rồi lao tới, hai cánh tay vung ra khiến hai tên áo đen không thể nhúc nhích, bọn chúng bị ném ra xa rồi đập mạnh vào nhau. Sau đó lại giăng co một lúc thì hai tên áo đen ngã xuống, trên thi thể chằng chịt đầy những vết cắt, trông thê thảm hết sức. Chiếc áo trắng của thằng nhóc đó bây giờ đã nhuộm đỏ, hắn chạy nhanh ra gốc cây rồi nôn thốc nôn tháo.

- Người... Người không sao chứ?

Ta cảm thấy mình nên có trách nhiệm, dù gì hắn cũng là ân nhân cứu mạng. Hắn nôn ra mật xanh mật vàng, mặt xanh như tàu lá uế oải nói:

đăng nhập*// T ruyencuatui.net/ để đọc t ruyện

- Kinh quá... Đây là lần đầu ta giết người...

- Lần... Lần đầu?

Lần đầu mà sao thành thực quá vậy? Lúc này lại có thêm năm sáu người áo đen bay tới, chết rồi! Ta sợ quá trốn ra sau lưng hẳn.

- Điện hạ thứ tội, thuộc hạ cứu giá chậm trễ.

Sáu người áo đen đồng loạt quỳ xuống, hóa ra là người của hẳn! Thằng nhóc kia vừa nôn xong, sức lực không có mà còn hung dữ đá vào người đang nói một phát.

- Trẻ đâu mà trẻ, là quá muộn biết không? Lần sau tới nhặt xác của ta là vừa!

- Thuộc hạ bất tài!

Người nọ không giận mà còn cúi đầu thấp hơn, bộ dạng tỏ ra hối lỗi. Thằng nhóc đó hừ một tiếng, cởi áo ngoài ném xuống đất một cách chán ghét sau đó quay sang nhìn ta.

- Còn người! Ở đâu chui ra?

- Ta... Ta là thập công tử của phủ Thừa tướng...

- Ngô Hà Huy?

- Á? Sao người biết?

- Xì, ta còn biết mẹ người bị Thừa tướng phu nhân hãm hại nên chết sớm nữa kìa!

Ta vừa nghe nhắc tới mẹ liền phản ứng lại. Các người có thể đánh ta, có thể mắng ta, nhưng tuyệt đối không được lăng nhục mẹ ta.

- Trùng mắt cái gì! Tính nết y chang mẹ người, nhu nhược yếu đuối, chỉ giỏi làm con hổ giấy!

- Người thì biết cái gì! Mẹ ta...

- Ừ, ta biết nhiều lắm, biết có một tên gốc ngày ngày gọi kẻ giết mẹ ruột của mình là “mẹ”.

Hắn nói một cách rành rọt, chắc chắn, ta bị khí thế kia đàn áp không biết phản bác ra sao. Thằng nhóc đó quệt miệng, chỉ chỉ mấy thi thể.

- Dọn dẹp sạch chỗ đó, không để lại dấu vết!

Mấy nam nhân lập tức làm theo.

- Ngô Hà Huy, người về suy nghĩ kỹ, nếu muốn trả thù cho mẹ thì ngày mai, giờ này, chui vào bụi cỏ đó chờ ta!

- Người... Người mới chui bụi cỏ, ta không thèm!

- Hừ!

Thằng nhóc đó véo vào hai má ta, rất đau.

- Ăn nhiều một chút, chỗ này không có tí thịt nào. Tạm biệt, lần sau gặp!

Hắn đem theo sáu người và hai cái xác bay vèo đi mất, còn mình ta trở trọi đứng ở đó. Buổi tối, ta nằm trùm chăn suy nghĩ rất nhiều. Thằng nhóc kia cùng lắm là bằng tuổi ta, vậy mà hắn biết võ lại còn có thuộc hạ, cách hành xử dứt khoát mạnh mẽ. Ta không biết hắn có thân phận gì nhưng hắn từng cứu ta, chắc không phải là người xấu. Thật ra ta hâm mộ hắn lắm, nếu mà ta cũng đánh nhau giỏi thì không sợ bị các anh bắt nạt, ta còn có thể bắt nạt lại họ!

Ngày hôm sau ta đúng giờ đến chỗ hẹn. Hấn chỉ vào ta, ôm bụng lăn ra cười:

- A ha ha ha... Ta nói vậy mà người thật sự chui vào bụi cỏ sao?

Ta đỏ mặt nhảy ra, hung hăng cãi lại:

- Ta thích đó, thì sao nào?

Tên kia thôi cười, hấn đưa tay xoa xoa đầu ta, hấn vừa béo vừa lùn nên phải giơ tay cao mới xoa tới.

- Ngoan lắm, từ giờ người có thể đi theo bốn điện hạ. Chỉ cần người trung thành, ta sẽ cho người tất cả vinh quang của một người đàn ông!

Sau này ta biết được, hấn là vị Tam hoàng tử lười biếng ham chơi kia. Hấn không kết thân với mấy tiểu đồng ở Hàn Lâm Viện mà chỉ nói chuyện với ta. Dần dần ta cũng bị hấn ảnh hưởng, không bao giờ để lộ con người thật, luôn dùng nụ cười để che giấu mọi thứ...

Ta luôn trung thành tuyệt đối với Ca Dương, muốn ta chết vì hấn cũng có thể. Bởi vì ta cảm thấy trên đời này không có gì Ca Dương không làm được, chết vì một kẻ như hấn cũng đáng lắm. Ca Dương cho dù mang thân phận gì cũng xem ta như bằng hữu. Hấn đối đãi với ta chân thành, ta dùng chân tâm đáp lại.

Bề ngoài ta vẫn là đứa con của thiếp thất không có địa vị, nhưng thật ra ta nắm giữ một nửa chuyện làm ăn của Tam điện hạ. Những quán rượu, quán trọ, kỹ viện, sòng bài... Những thương vụ mua bán, trao đổi,... Ca Dương có nguồn kinh tế riêng, mấy chỗ làm ăn đều là căn cứ ngầm để thu gom tin tức gần xa, kiếm chút tiền cũng tốt. Ta là học sĩ phục vụ cho hấn, biết nhiều bí mật mà dù chết cũng không dám nói.

Khi tới tuổi trưởng thành, ta phải lòng Lý Minh Nguyệt. Nàng lại là con gái út bảo bối của Hình bộ thượng thư, sớm muộn gì cũng gả cho Tứ hoàng tử. Ta ngậm cay đắng không dám để ai biết, chỉ tình cờ một lần say rượu nói với Ca Dương. Điện hạ lại giở trò ma lanh khiến Tứ hoàng tử mắc bệnh khó nói, vì vậy Lý Minh Nguyệt từ hôn. Ta vui chưa hết thì một ngày thức dậy, phát hiện nàng đang nằm trên giường của ta, bọn ta không mặc quần áo. Đầu ta oanh một tiếng liền mắng Ca Dương, tên này... Không còn trò gì chơi lại tổn hại khuê danh con gái nhà lành!

Phụ mẫu hai bên bắt quả tang tại trận, Lý Minh Nguyệt mặt đỏ bừng, tay ôm chần che thân. Nàng không khóc nháo, cũng không kêu oan. Thái độ này làm ta hiểu ra nhiều điều, lòng vui không tả xiết, không biết lấy can đảm ở đâu mà quỳ xuống xin nhạc phụ đại nhân gả nàng cho ta. Có sự nghiệp, có người con gái mình yêu, có một mái nhà riêng, bây giờ ta đã hiểu cái gọi là “vinh quang của một người đàn ông” mà Ca Dương từng hứa.

Hắn là bạn thân chí cốt của ta, là chủ tử của ta, là hoàng đế của ta. Đôi vai này không gầy yếu như xưa nữa, ngài khiến ta học được cách kiêu ngạo mà sống, làm một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất. Ta phò trợ ngài gìn giữ giang sơn, cùng ngài uống rượu mỗi khi đau buồn khổ sở. Thật ra Ca Dương rất đáng thương, ai bảo ngồi trên ngôi báu thì có tất cả trong tay?

Bệ hạ yêu một cô gái, nhưng nàng đã vĩnh viễn rời khỏi ngài, đi rất xa, đi rất lâu...

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 2: Minh Châu

看採蓮 小桃閑上小蓮船，

半採紅蓮半白蓮。

不似江南惡風浪，

芙蓉池在臥床前。

Khán thái liên

(Bạch Cư Dị)

Tiểu Đào nhàn thượng tiểu liên thuyền,

Bán thái hồng liên bán bạch liên.

Bất tự giang nam ác phong lãng,

Phù dung trì tại ngoạ sàng tiền.

- Dịch thơ-

Bé Đào lên thuyền con chèo lái

Hái sen non và hái sen hồng

Giang Nam từng trải ác phong

Nay giương nhàn nhã năm trông người làm

Phần VI: Ngô Hà Huy kể chuyện

Năm Thái Minh thứ nhất, ta phụng mệnh bệ hạ hộ tống binh phù về ải Bình Thành. Đường xa vất vả nhưng không dám dừng chân, chỉ sợ có điều gì bất trắc. Xưa nay ta quen quản lý ngân sách, mưu tính thương trường đã thuộc ngầm lòng nhưng chuyện binh biến thì chưa từng làm qua. Nhiệm vụ lần này nghe thì đơn giản nhưng làm mới biết khó khăn trăm bề.

Ta chỉ là một học sĩ, chức quan văn không thể nào bé hơn. Trong con mắt của thiết kỵ quân, ta là tên công tử trói gà không chặt. Bệ hạ từng dạy, muốn để người nể thì không cần kể lễ thành tích, trước cứ làm cho họ thấy, làm những điều họ không làm được. Sau khi khiến người ta lé mắt ngạc nhiên thì cứ phui tay áo nói một câu “Chuyện nhỏ như con thỏ thoi mà, được góp chút sức mọn là tại hạ vui rồi!”

Chiêu này gọi là “đăng cấp của khiêm tốn”.

Ta dẫn gần hai mươi vạn quân, trọng trách nặng nề, binh phù trong tay áo cứ như một ngòi thuốc nổ, không rõ ngày nào sẽ làm ta banh xác. Vượt qua nhiều thử thách, cố gắng “khiêm tốn” mọi lúc mọi nơi, cuối cùng ta cũng khiến bọn họ có chút cảm phục. Lúc nhìn thấy thành ải, ta mừng rơi nước mắt, ai ngờ liền nghe tin phó tướng tử trận, cả đoàn quân như rã mất đầu. Binh phù vẫn trong tay ta, trăm con mắt của tiểu tướng nhìn lên như hổ đói hoặc như chó tìm chủ,... Kiểu nào cũng làm ta sồn gai ốc. Bệ hạ ơi... Ngài hại chết bốn công tử rồi!!!

Cố kiên trì cầm cự gần bốn ngày, viện binh đã tới, Đô Dư Mân cũng tới. Ta lập tức bàn giao binh phù cho lão, thấy lòng nhẹ ngàn cân. Quả thật ta không phù hợp với mấy chuyện này, về nhà ngồi tính sổ sách coi bộ an nhàn hơn!

Đô tướng quân là người có kinh nghiệm sa trường, chỉ huy dứt khoát, đường lối rõ ràng. Thế nhưng giặc quá đông, hành quân lại siêu tốc, cánh viện binh thứ hai chưa kịp tới chúng ta đã thất thủ Bình Thành. Giao liên sứ giả cười ngựa ngày đêm mang lệnh rút quân đến Đê Lô, quân và dân ráo riết gói đồ chạy nạn. Thành Đê Lô xây dựa vào dãy núi Lô, địa hình hiểm trở, là một phòng tuyến lý tưởng. Quân ta vừa phải trị thương, vừa phải thay phiên nhau cầm cự, kiên cường chờ viện quân tới giúp sức. Lần này cả Hòa An Vương và bộ hạ cũng tới, ôi dào, thiệt đông vui! Ta chỉ việc núp sau lưng mấy người này, lâu lâu chọc gậy bánh xe, kiểm chác chút đỉnh, như vậy cũng có thể lập công rồi. Đối với cái tâm lý “tiểu nhân” này, bộ hạ nhận xét:

- Người ở nhà nấu cơm rửa bát là được rồi, bon chen vào chỗ đàn ông làm gì...

Ở này, bốn công tử cũng là đàn ông mà, là đàn ông có đầy đủ “vinh quang” đấy nhá!

Đêm sáng rực, ánh đuốc bập bùng, Ca Dương mặc giáp vàng ngồi trên lưng ngựa, gương mặt thong thả nhìn về chiến trường ngoài kia. Lính Khương La viết chữ Quốc lên trán, dũng mãnh lao ra như thế hổ gầm. Thành Bình bị chiếm, quân Đại Thế đông như kiến, xả mũi tên như tấm lưới sắt bao lấy đoàn quân. Chúng ta theo mưu kế của bộ hạ chơi trò “con cuốn chiếu”. Bọn họ dựa lưng vào nhau, ghép khiên thành cái vỏ sắt, bịt kín trái phải phía trên, chậm chậm, từ từ mà tiến sát tường thành. Đội xạ thủ núp trong bụng con cuốn chiếu, chốc chốc lại giương cung bắn trả, suốt đường diệt không ít địch. Giăng co kịch liệt một đêm, rạng sáng mới công được thành, đuổi cổ tàn quân trở về Đại Thế.

Nhưng mà tin vui chưa kịp tới thì tin dữ đã truyền. Không thấy Hòa An vương đâu!!! Vương gia dẫn một đội lực quân gần năm nghìn người, vây thành hướng Bắc. Nghe đâu là có gian tế, trong lúc không ai chú ý chơi trò bắn lén, đã thương Vương gia. Bộ hạ tức giận, phái mọi người chia

đường tìm kiếm, trong phạm vi mười dặm không bỏ sót góc ngách nào. Nỗ lực hai ngày hai đêm vẫn không có kết quả. Trong lòng ai cũng biết Hòa An vương lạnh ít dữ nhiều.

Ngày thứ ba, Thế tử Chu Lạc Thán Khúc đem theo nhị công tử, tam công tử, tứ công tử cùng đoàn hộ tống đến ả Bình Thành. Điều này thật kì lạ, đúng ra hôm nay tin tức mới truyền đến Sa Đà, các con của vương gia sao lại nhanh chân như vậy? Ta có một linh cảm không lành, đi theo bộ hạ đến thành phủ.

Bốn vị công tử một khuôn na ná nhau, đều sáng lạng tuấn tú. Trên mặt mỗi người đầy vẻ mệt mỏi, quần áo cũng nhàu bẩn, bộ dạng rất chật vật. Thế tử ôm một cái bọc, mắt nhiễm tơ máu quỳ xuống.

- Bộ hạ, người nhất định phải tìm được phụ vương. Mẫu phi... Mẫu phi sinh muội muội bị băng huyết nên đã qua đời rồi!

Ca Dương lung lay lùi một bước, ta nhanh tay đỡ lấy hắn, trong mắt cũng thấy cay cay. Nghe nói vợ chồng vương gia tình cảm hài hòa, vương phi là mẹ hiền vợ đảm, vương gia thủy chung không có nữ nhân khác, họ đang rất mong đợi đứa con thứ sáu. Ai ngờ lại...

Hoàng đế mặt trắng bệch, hướng bên cạnh hét lên:

- Trẫm đã đưa tới hai ma ma đỡ đẻ rồi mà! Họ ở đâu? Sao lại không bảo vệ Vương phi?

Hai bà ma ma mặt xanh lét, nhào ra đập đầu tạ tội:

- Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng,... Vương phi nương nương trong thai kì từng bị ngã động thai khí, vốn người đã không khỏe. Nữ nhân sinh nở là một lần đi qua quỷ môn quan, hưởng hồ Vương phi đã sinh năm người con, hơn nữa tuổi đã lớn nên nguy hiểm rất cao. Vương gia để lại thư đi không hẹn ngày về, Vương phi đau buồn, tinh thần

sa sút... Lúc sinh lại không có Vương gia bên cạnh, ý chí không giữ được, dần cạn hơi sức. Vương phi dặn dò phải cứu tiểu quận chúa... Chúng nô tài... Không có cách nào... Bệ hạ khai ân, bệ hạ tha mạng!

Ca Dương đỡ trán, ngồi phịch xuống ghế. Mọi người không ai dám đứng, đều phải quỳ thấp hơn một bậc. Rất lâu sau đó mới nghe hẳn lên tiếng, giọng điệu vô cùng mất mát:

- Hòa An vương có công với nước, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, trẫm tuyệt đối không từ bỏ!

- Đa tạ hoàng thượng! – Các công tử nghẹn ngào đáp.

- BỐN ANH EM CÁC NGƯỜI ĐƯỜNG XA MỆT MỎI, TRƯỚC TIÊN HÃY TẮM GIẶT NGHỈ NGƠI... CHỜ TIN CỦA VƯƠNG GIA. CÒN CÓ... ĐƯA QUẬN CHÚA CHO TRẨM!

Thán Khúc nhìn cái bọc trong ngực, do dự đưa qua tay ma ma. Bệ hạ nhận lấy đứa trẻ, cẩn thận ngắm nghía.

- Một cô bé xinh đẹp... Trẫm phong nàng làm Minh Châu Quận chúa, hưởng cấp bậc bằng Trưởng công chúa, về sau hôn nhân đại sự Hoàng tộc sẽ đứng ra lo liệu!

- Tạ ơn bệ hạ!

BỐN ANH EM ĐỒNG THANH, CẢM GIÁC ĐƯỢC AN ỦI MỘT CHÚT. CA DƯƠNG LẠI LẤY RA TẤM NGỌC BỘI, ĐẶT VÀO TRONG GẤM ĐỎ BAO BỌC ĐỨA TRẺ. TA TÒ MÒ LÉN NHÌN, ĐÓ KHÔNG PHẢI LÀ “NGỌC TU LOAN” SAO? VẬT NÀY LÀ GIA BẢO CỦA DÒNG HỌ CHU LẠC, NĂM XƯA THÁI THƯỢNG HOÀNG TRUYỀN CHO TIÊN ĐẾ, TIÊN ĐẾ LÀM SÍNH LỄ ĐÍNH ƯỚC VỚI PHƯỢNG HOÀNG HẬU, PHƯỢNG HOÀNG HẬU TẶNG CHO THÁI TỬ, THÁI TỬ LẠI TẶNG CHO THÁI TỬ PHI. CUỐI CÙNG THÁI TỬ BẤT HẠNH QUA ĐỜI, THÁI TỬ PHI TUẦN TÁNG CHÔN THEO, NGỌC TU LOAN LẠI VỀ TAY CA DƯƠNG. MÓN ĐỒ NÀY ĐÃ TRUYỀN QUA TAY NHIỀU NGƯỜI, LÀ VẬT CHỨNG CHO KHÔNG ÍT CÂU CHUYỆN VỪA TRỊ

giá vừa ý nghĩa. Tiểu quận chúa sinh ra đã được đối đãi thế này, e rằng tương lai còn danh giá hơn công chúa chân chính.

Ngày thứ tư, cuối cùng Hòa An vương cũng trở về. Hóa ra ngài bị ngã xuống con dốc rồi một tiểu phu nhặt được, đem về cứu chữa. Vương gia bất tỉnh mấy ngày, cuối cùng được ám vệ tìm thấy, tức tốc đem tới chỗ Ngự y. Thương thế của Vương gia không còn nguy kịch, tứ công tử thở phào một hơi. Khi Hòa An vương tỉnh táo, hay tin Vương phi qua đời để lại cô con gái út, ngài im lặng rất lâu. Bệ hạ hỏi Vương gia có muốn ân huệ gì không. Vương gia chỉ đáp:

- Xin cho thần và các con được trở về Sa Đà...

Quốc gia lại bình an, kéo theo đó có những gia đình mất chồng, những đứa trẻ mất bố, những người binh sĩ mất đồng đội. Cả nhà Hòa An vương không chút do dự trở về cái xứ đầy cát đầy gió kia để tiếp tục cuộc sống ẩn dật của họ, không tham không cầu chốn kinh kì vinh hoa phú quý. Ta cùng bệ hạ nhìn theo đoàn xe cô đơn, tịch mịch, lòng cũng thấy trống vắng.

- Hoàng thượng cứ để họ đi thế này sao?

Ca Dương cười khổ lắc đầu:

- Trẫm giữ không nổi. Ngô huynh đệ, người nói xem, có phải trẫm sai rồi không?

- Bệ hạ đừng tự trách, chuyện này không ai muốn...

- Không tự trách cũng khó. Vì muốn thuận lợi lên ngôi, trẫm khiến Hòa An vương hồi kinh, để lại Vương phi còn bụng mang dạ chửa. Mục đích đã đạt được nhưng trẫm lại chặn đường không để lục thúc quay về, kéo người ra chiến trường... Trẫm cứ nghĩ đưa tới hai bà ma ma là coi như bồi thường đích đáng... Minh Châu quận chúa sinh ra không có mẹ, chắc sẽ thiệt thòi lắm phải không?

Ta thờ dài, lấy tư cách bằng hữu mà vỗ vai Ca Dương. Tiểu quận chúa kia, sau này Hòa An vương đặt tên cho nàng là Tương Tư – Chu Lạc Tương Tư. Giống như muốn nói, ngài dùng hết phần đời còn lại để thương nhớ người vợ của mình...

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 3: Đau Lòng

遇合之初 芙蓉作帳錦重重,

比翼和鳴玉露中.

人道瑤池春似海,

月明飛下一雙鴻.

Ngộ hợp chi sơ

(Trương Hồng Kiêu)

Phù dung tác trưởng cảm trùng trùng,

Tỷ dực hoà minh ngọc lộ trung.

Nhân đạo Dao Trì xuân tự hải,

Nguyệt minh phi hạ nhất song hồng.

- Dịch thơ-

Phù dung làm trưởng cảm trùng trùng,

Chắp cánh hoạ lời dưới móc trong.

Người bảo Dao Trì, xuân như biển,

Đêm trăng bay xuống một đôi hồng.

Phần VI: Ngô Hà Huy kể chuyện

Giữa tháng Sáu, hoàng thượng hồi kinh. Ái Bình Thành chính thức giao cho Đô Dư Mân trấn giữ. Đoàn quân mang theo vinh quang được dân chúng cầm cờ hoa nghênh đón. Ta cảm thấy đi đánh giặc cũng có nhiều cái lợi, ít nhất được ngồi trên lưng ngựa tháp tùng bệ hạ là có thể hưởng ké một chút hào quang. Ta rất nhớ Minh Nguyệt, không biết nàng có khỏe không? Chắc là ngày đêm ăn ngủ không ngon rồi. Trong mắt nàng, ta vẫn là tên nhóc nhát gan thuở bé. Mỗi lần thấy ta bị bắt nạt, Minh Nguyệt sẽ chạy ra ngăn cản, che chở ta ở phía sau. Nàng cứ tưởng mình là nữ trung hào kiệt, đại anh hùng hay bảo mẫu gì đó. Thật ra từ năm 8 tuổi ta đã dư sức hạ đo ván mấy ca ca nhưng ta muốn che giấu bản thân, vì ta thích được nàng bảo hộ như vậy.

Ngồi nhớ thê tử một hồi, công hoàng cung đã hiện ra trước mắt. Ta xin bệ hạ cho phép trốn bữa tiệc tẩy trần, muốn nhanh chóng về nhà ôm vợ. Lời còn chưa nói xong thì đã thấy Tiểu Ninh Tử lóng ngóng ở cửa thành, hẩn vẩy vẩy cây phất trần, chân nhảy nhẩy giống con nhái bén... Cái tên công công mặt bột này, cách chào đón cũng thật đặc biệt!

Không biết hẩn nói cái gì, chung quanh ồn ào không nghe rõ. Hoàng thượng nheo mắt nhìn, dường như đọc được khẩu hình. Ta chỉ thấy Ca Dương vèo một cái kéo mạnh dây cương. Bạch Phong Tú Mã hí vang một tiếng, cả khối cơ bắp bay vọt lên, phóng qua đầu chúng quan nhân. Tiếng la kinh hãi, tiếng thét chói tai, hoàng thượng đã chạy qua cổng cung!

Ta ngỡ ngác không biết chuyện gì, theo bản năng cũng thúc ngựa đuổi phía sau. Ca Dương xưa nay rất kiềm chế, chưa từng thấy hẩn thất thổ như vậy. Con đường Hoàng Hoa là lối đi chính trong cung điện, nếu không phải việc khẩn, tin chiến sự, tin Quốc tang thì không được phép cưỡi ngựa. Ca

Dương không để quy cũ trong mắt, phăng phăng một đường chạy về hướng Tây. Ta gấp rút đuổi theo, sẵn tiện vót Tiểu Ninh Tử ném ra sau lưng:

- Chuyện gì thế?

Ta vừa điều khiển ngựa, vừa quay đầu hỏi lớn. Tên thái giám mếu máo:

- Chết rồi, chết hết rồi...

- CHẾT? Ai chết?

Suy nghĩ đầu tiên của ta là Thái hậu, bà ấy không phải rất khỏe mạnh sao?

- Sen, sen chết hết rồi!

- Hả? Là cái đầm sen kia?

Tiểu Ninh Tử khóc bù lu bù loa, đầu gật như giã tỏi. Tâm trạng của ta liền trầm xuống. U Trì là một nơi đặc biệt đối với Ca Dương, nếu có chuyện gì xảy ra, chắc chắn là sẽ lớn chuyện. Thấy bóng hoàng đế vội vã, thị vệ cũng không hiểu cố sự chạy theo, quan thần phía sau cũng đuổi tới, cung nhân dọc đường ngơ ngác nhìn một đoàn rống rần.

- Ở... Triều đình tổ chức thi đua ngựa từ bao giờ thế?

Ta là người thứ hai đến nơi. Theo trí nhớ của ta, U Trì không phải hiếm lạ gì, nó chỉ là một cái đầm, cái đầm rộng lớn, trừ cây sen thì chẳng có gì khác. Hoa ở U Trì giống như hút hết tinh anh trong đất, hồng thắm một màu, nở xòe rực rỡ, bốn mùa lúc nào cũng như là mùa xuân. Nhìn khắp hoàng thành, trừ vườn thượng uyển được chăm bón hàng ngày thì U Trì chính là khu vườn đại xinh đẹp nhất, phăng phất một phong thái cổ điển mà kì bí như chính quá khứ của nó.

Vào giờ khắc này, ta chỉ còn thấy bóng lưng u tịch của Ca Dương, phía ngoài kia là một cái đầm chết. Màu xanh đâu? Màu hồng đâu? Chỉ có những xác cây héo úa, chìm xuống mặt nước bùn. Sen bị chết hàng loạt, cái đầm bốc mùi hôi của thực vật hoai mục, gọi lên từng trận buồn nôn.

- Phù Dung... Phù Dung... PHÙ DUNG!!!

Tiếng gọi từ lẩm bẩm trở thành tiếng thét, Ca Dương giận dữ đưa hai tay vò đầu, biểu cảm còn kinh dị hơn lúc tiên đế và Thái tử qua đời. Ta hốt hoảng chạy tới đỡ hãn, Tiểu Ninh Tử cũng nhào lên ôm lấy hãn

- Hoàng thượng, hoàng thượng, nô tài vô dụng, nô tài không bảo vệ được U Trì. Bệ hạ đi không lâu thì đầm sen đột nhiên không nở hoa, lá cây từ từ héo đi, chết dần chết mòn không cứu được... Bệ hạ, bệ hạ, người giết nô tài đi!

Tiểu Ninh Tử như con gấu đeo dính Ca Dương, khóc không nên lời. Còn hoàng đế thì như chả nghe thấy gì, ngài giãy giụa, ngài gào to, ngài vùng khỏi tay ta, đá Tiểu Ninh Tử sang một bên, nửa chạy nửa bò nhào xuống nước. Ta lấy chút bình tĩnh cuối cùng ra lệnh cho Ngự lâm quân:

- Ngăn hết người ngoài lại, đuổi ra xa, không để ai nhìn thấy hoàng thượng!

Lính ngự lâm qua đào tạo nghiêm khắc, trong tình huống nào cũng biết phải làm gì. Ta thu xếp xong quay trở lại thì đã thấy mấy ám vệ bao vây Ca Dương. Nếu không phải trường hợp khẩn cấp, ám vệ sẽ không lộ diện giữa ban ngày ban mặt. Bệ hạ phát điên rồi, hãn đánh cả thuộc hạ của mình, chỉ một lòng muốn nhảy xuống hồ. Ta nhìn không nổi nữa, cắn răng kéo tay hãn, tát vào mặt hãn, vừa khuyên vừa mắng:

- Hoàng thượng! Bệ hạ! Chu Lạc Ca Dương! Người phát điên cái gì đấy? Có tình tảo lại cho ta không? Mẹ kiếp!

Ca Dương đã phát điên tới đầu tóc bù xù, đôi mắt vốn có thần giờ lại đại ra, sắc mặt quẫn quại đau thương không thể nào diễn tả nổi. Hắn vô thức tung gân chỉ, cánh tay ta bị cửa mấy đường.

- Buông ra! Buông trẫm ra! Phù Dung, nàng ở đâu, nàng ra đây, ta không cho phép nàng rời đi, không có lệnh của trẫm không ai được bỏ đi! Aaaaa...

Cuối cùng thì hắn vẫn thoát khỏi gọng kiềm, nhảy xuống nước. Mấy tên ám vệ nhìn nhau, giống như ngầm đưa ra quyết định. Họ cũng lặn xuống, mặt nước sôi sục, bọt trào trắng xóa. Lát sau Ca Dương được kéo lên, hắn đã bị đánh ngất, long bào dính đầy bùn đất không nhìn ra màu vàng kim, ta cũng không nhận ra hoàng đế của thường ngày nữa. Tiểu Ninh Tử rất lạnh lẽo đem một cái khăn lông tới, bao toàn bộ người Ca Dương lại rồi để ám vệ vác lên vai đưa về Tân Kiến cung.

Ta ở lại xử lý hậu sự, trấn an đám người hóng hớt bên ngoài. Sự việc ngày hôm đó chỉ truyền ra một cách ngăn gọn: Cái đầm sen bệ hạ yêu thích đã không còn, hoàng thượng đau buồn nghỉ ngơi vài ngày!

Khi ta bước vào Tân Kiến cung, Ca Dương đã được đặt lên giường và thay quần áo sạch sẽ. Tiểu Ninh Tử nôn nóng lau mặt cho ngài, hỏi các Ngự y:

- Thế nào? Thế nào?

Trương thái y nhíu chặt chân mày, bắt mạch cho bệ hạ. Lưu thái y khám thì khám mắt, mấy người khác loay hoay chung quanh.

- Long thể của hoàng thượng không vấn đề gì nhưng tinh thần bị kích động, để bệ hạ uống thuốc an thần, ngủ một giấc có lẽ khá hơn.

Các thái y khác cũng đồng tình rồi nhanh chóng kê toa, cung nữ không dám chậm trễ một giây chạy đi sắc thuốc. Chờ khi tắm phòng yên ắng lại,

ta mới ngồi xuống quan sát bệ hạ, nói chuyện với Tiểu Ninh Tử:

- Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Hắn lau lau mồ hôi cho Ca Dương rồi mếu máo kể:

- Nô tài không biết. Hoàng thượng đi mới ba ngày thì sen trong hồ mắc bệnh, búp sen không nở mà rụng hết, từ từ lá cây cũng héo chết. Nô tài đã gọi Ngự y tới xem nhưng họ bảo trước giờ chỉ khám cho người, không biết trị bệnh cho thực vật. Nô tài lại sai người đi tìm mấy nông phu chuyên trồng sen lấy hạt. Họ nói nước trong đầm nhiễm độc, muốn cứu phải rút hết nước ra. Mà Ngô học sĩ cũng biết đó, cái đầm ấy rộng như vậy, sâu như thế, làm sao mà rút hết nước đi được? Nô tài chỉ còn bất lực trơ mắt nhìn, cũng không dám báo tin đến hệ hạ, sợ ảnh hưởng tới tâm trạng của ngài ở chiến trường... Hu hu hu... Đều do nô tài đáng chết, có chút việc mà cũng không làm tốt...

Trong phòng chỉ còn tiếng khóc của Ninh thái giám, các cung nữ cũng cúi đầu len lén lau lệ. Họ đi theo bệ hạ nhiều năm, tuy bản thân mơ hồ nhưng vẫn hiểu rõ bệ hạ đặt nhiều tình cảm vào nơi đó. Ta nhìn tình huống than khóc giống như nhà có tang, lòng vừa hoài nghi, vừa tò mò, vừa lo lắng, vừa bất an...

Ca Dương ngủ rất lâu, lâu tới nỗi Thái y cũng hết hoảng. Lượng an thần vừa phải, lẽ ra bệ hạ nên tỉnh rồi chứ. Mọi người sợ hãi túc trực, thấy hơi thở của ngài lúc nhanh lúc chậm, nét mặt vật vã khó chịu, thường xuyên nói mớ những câu vô nghĩa. Tiểu Ninh Tử cứ một giờ là ới à gọi hoàng thượng, gọi mãi ngài vẫn không chịu dậy. Căng thẳng kéo dài tới ngày thứ ba, cuối cùng Ca Dương cũng mở mắt. Khi ta biết tin vội vã vào cung, hoàng thượng vẫn mặc trung y ngồi trên giường, nét mặt ngơ ngác như con nai lạc mẹ. Thì ra bệ hạ cũng có lúc yếu đuối.

- Hoàng thượng cảm thấy tốt chứ?

Hắn mím môi, nhìn lên đỉnh màn, sau đó hỏi ta một câu quái lạ:

- Người có tin vào luân hồi không?

- À... Cái này là quan niệm nhân gian, vi thần không rành lắm...

Ca Dương rũ mắt xuống, dùng tay trái xoay xoay chiếc nhẫn đầu rồng trên ngón tay phải:

- Trẫm có một giấc mơ. Trong mơ thấy mình có rất nhiều vàng bạc, có rất nhiều mỹ nữ, có cả một giang sơn... Nhưng mà trẫm trong giấc mơ rất khổ sở, bởi vì trẫm yêu một người, người đó lại vì hận trẫm mà tự vẫn. Thân thể nàng lạnh như băng, sắc môi nhợt nhạt,... Trẫm ôm nàng thật lâu, thật lâu... Nàng chưa từng ngoan ngoãn như vậy, cứ nằm im trong vòng tay để trẫm yêu thương...

- Bệ hạ...

- Trẫm nghĩ đó là kiếp trước của mình, bởi vì không cam lòng mà đổ một nửa bát canh của Mạnh Bà xuống sông Vong Xuyên, chỉ vì không muốn quên tất cả, không muốn mất hết hồi ức về nàng...

Ca Dương thì thầm, giọng nói nhỏ dần, cuối cùng cười chua chát:

- Nàng đi rồi, như thế cũng tốt. Linh hồn nàng siêu thoát, có thể có cuộc sống mới, có thể gặp một người đàn ông thật lòng yêu nàng, không thương tổn nàng, không khiến nàng ngày đêm rơi lệ,... Nhưng mà... Trẫm không muốn... Trẫm thà giam cầm nàng mãi mãi trong cái hồ đó, mỗi ngày có thể nhìn, có thể ngửi, có thể cảm nhận nàng vẫn ở quanh đây... Và rồi một ngày nào đó, khi trẫm không cần thân xác này nữa có thể dẫn nàng cùng trở về luân hồi, cùng sinh ra trong một thế giới khác, làm lại từ đầu... Nhưng mà, nàng không muốn cùng trẫm, nàng bỏ đi rồi, trẫm không còn cơ hội nào nữa, không cách nào tìm được nàng nữa. Phải làm sao, phải làm sao, làm sao?

Ta ngồi im lặng để Ca Dương muốn nói gì thì nói, để hãn giải tỏa hết tâm sự trong lòng. Lời hãn nói rõ ràng hơn lúc trước, ta cũng không biết phải hiểu như thế nào, đại khái là một bí mật không nên tìm hiểu. Sau lần ấy Ca Dương lại càng khép kín bản thân, chính ta cũng không thể xuyên thủng cái vỏ cố chấp của hãn.

Luân quần với núi tấu chương, mỗi sáng đứng giờ thượng triều, hội hè nát rượu hoặc hoang đường cùng đám tần phi. Hãn hưởng thụ những gì mình đang có và làm tròn bổn phận của một quân vương. Cuộc sống như thế có phải rất tốt không?

Ta cũng không rõ. Lúc vui hãn cười, lúc giận hãn cười, lúc buồn hãn cười, lúc khổ sở cũng chỉ cười. Dần dần hãn không có bộ mặt nào khác ngoài nụ cười...

Nhiều năm cứ vậy trôi qua, hậu cung kẻ vào người ra, trừ Hoàng hậu nương nương thì không có ai giữ được thánh sủng cho tới cuối cùng. Phi tử của hãn nhiều như vậy nhưng tới năm ba mươi vẫn chẳng có con. Thái hậu ngày càng gập, lại nhét vào không ít mỹ nữ.

Thời gian này ta từ chức học sĩ lên Thái học sĩ, rồi Thái phó Hàn Lâm Viện. Lý Minh Nguyệt sinh một trai một gái, bọn trẻ rất thông minh, rất đáng yêu. Mỗi lần Ca Dương thấy chúng vây quanh ta viết chữ, hãn đều nhìn thật lâu. Ta cười hỏi hãn sao không sớm về hậu cung kiếm một Thái tử, Ca Dương cười nhạt bảo rằng đợi Minh Châu quận chúa gả đi, hãn sẽ nhận con của nàng làm con thừa tự. Chu Lạc Tương Tư là cái gai mềm trong lòng Ca Dương. Hãn xem nàng như con gái, của hồi môn cũng chuẩn bị từ lâu, chỉ chờ tìm được một quận công vừa có tài vừa có đức để nàng yên bề gia thất.

Năm tháng như thoi đưa, lá cây cứ xanh rồi vàng, sông cứ đầy rồi cạn... Ca Dương luôn sống mơ mơ hồ hồ, chỉ khi ngồi trên chiến mã mới tỉnh táo một chút. Hãn giống như cái bóng lẻ loi, ẩn dật trong hoàng thành,

mãi cho tới khi ba mươi ba tuổi thì một kì tích xảy ra. Trung Lương lại đưa tới thập nhị công chúa hòa thân, nàng chính là biểu muội của Hoàng hậu nương nương. Nhớ năm xưa Triệu Hoàng hậu bằng một điệu Phù Dung Lưu Hương mà một bước bay lên càn làm phượng hoàng. Nay có thêm Triệu Phi Liên cũng bằng chính vũ khúc ấy, khiến bệ hạ trước mặt toàn triều ôm lấy nàng, từ đó trở thành Hoàng quý phi nương nương dưới một người trên vạn người, hưởng hết ân sủng, khiến Ca Dương hồn mê phách đảo...

Haizzz... Chuyện này kể ra cũng rất dài dòng, thôi cứ học theo Hòa An vương, kết lại bằng một câu: Cứ từ từ mà kể, không gấp, không gấp...!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 3+2: Phiên Ngoại 1: Muộn Màng

PHẦN VI – Phiên ngoại 1: Muộn màng

Tố Tâm dịu dàng rót một tách trà, kê sát vào môi ta:

- Vương gia, nếm thử loại trà này đi.

Ta theo thói quen khẽ mở miệng, hương vị thanh đậm, ngọt ngọt, thơm thơm khiến lòng người chợt khoan khoái dễ chịu giữa trưa nắng gắt. Tố Tâm là con gái nhà thư hương, chữ nghĩa biết kha khá, có thể làm vài câu thơ, có thể chơi mấy khúc nhạc, cũng có thể vẽ một cành mai mà không nhìn lầm thành cành đào. Thật ra nàng chẳng giỏi đến mức gọi là tài nữ, chỉ là một tiểu thư được dạy dỗ tốt, hiểu biết vừa đủ, miễn cưỡng có thể vào bếp, ra phòng khách và... Lên giường.

Ta chú ý đến nàng chủ yếu là do gương mặt. Tố Tâm giống Phượng Loan đến năm sáu phần, từ lần đầu gặp gỡ đã khiến ta yêu thích. Gia đình nàng là một nhánh rất xa của dòng họ Hạ Hầu, chính bởi cái gốc rễ ấy khiến đệ đệ của nàng học rất giỏi nhưng lại không thể thi khoa cử làm quan, cha nàng có tài mua bán nhưng không vào nổi thương hội, mẹ nàng thành thân liền bị cả nhà từ mặt. Tộc Hạ Hầu trên Khương La này bị cộng đồng xa lánh, bị triều đình nghi kỵ, chịu rất nhiều thiệt thòi.

Khi ta quỳ dưới long ý, xin phụ hoàng cho cưới nàng vào cửa, người đã im lặng rất lâu.

- Con thật lòng chứ?

- Vâng ạ.

- Nếu trẫm nói sẽ đưa con đến Sa Đà phong vương, con vẫn muốn lấy nàng?

- Vẫn muốn.

Thật ra lúc đó ta quá kích động, làm gì quan tâm Sa Đà là cái xứ khi ho cò gáy nào. Phượng Loan quyết định gả cho Tứ ca, cho dù chỉ làm một Lương đệ* cũng không thềm địa vị Lục hoàng phi. Nàng tham vọng làm mẫu nghi thiên hạ, bon chen vào chốn hậu cung trắng đen lẫn lộn. Ta chỉ là một hoàng tử nhỏ, địa vị này không thỏa mãn được nàng...

*Lương đệ: Thiếp của Thái tử.

Mỗi tình đầu có thể khắc cốt ghi tâm nhưng mỗi tình sau mới là bền vững.

Một phút bốc đồng, ta bất chấp tất cả quyết cưới cho được Hạ Hầu Tố Tâm, sau đó đưa nàng cùng gia đình đến vùng Sa Đà đầy cát. Bây giờ ta mới hiểu, cái giá phải trả không hề rẻ.

“Mặt trời dậy ở đằng đông

Đế đô tỏa nắng, Mạn Hồng âm u

Trường Giang núi nước mây mù

Sa Đà cát trắng, đất dày chân chim

Hà Khố giá lạnh buốt tim

Bình Thành loạn lạc, Ninh Him thái bình.”

Sa Đà giống như cục thịt khét đen bị vứt đi, chả có thứ gì đáng giá trên mảnh đất này. Cho dù là một Vương gia, ta cũng ăn không ít khổ. Thuở ban đầu dựng phủ đệ, tiếp quản nội vụ, ta chẳng làm được thứ gì ra hồn. Mặc bệnh hoàng tử quá lâu, không hiểu rằng làm Vương cũng giống như vua trên một lãnh địa nhỏ, phải có trách nhiệm với con dân nơi đó, phải bảo hộ che chở cho họ, như thế mới không hồ thẹn với tiền tô thuế mà dân nộp lên. So với ta, Tố Tâm và Y Uy thích nghi với nơi ở mới rất tốt. Chả là hai chị em họ từ bé đã chịu khổ qua, tính cách gan lì hơn ta rất nhiều. Y Uy giống như chú cá tìm được bể lớn, cuối cùng tài năng cũng có đất dụng võ. Hẳn trở thành trợ thủ đắc lực, giúp ta xử lý chuyện trong ngoài từ việc đề điều tới việc khuyến nông, cải tạo đất sỏi, củng cố trị an.

Những ngày tháng vất vả rồi cũng qua, Sa Đà khắc nghiệt rồi cũng là nhà. Ta mãi mãi không quên một người vợ chịu thương chịu khó, đảm đang, kiên cường thay ta quản lý nhà cửa, nuôi dạy con cái. Ta cũng không quên cậu em vợ thông minh tháo vát, hết lòng bảo vệ chị gái, giúp đỡ anh rể. Họ thật sự là gia đình của ta, chân thật và ấm áp hơn hoàng cung rất nhiều.

Tố Tâm là một mẫu người thẹn thùng, ít nói. Ta yêu nhất là sự lương thiện và nhẫn nại của nàng. Làm một lần, hai lần, ba lần không được thì làm bốn năm sáu lần, cho tới khi pha được một ấm trà ngon mới vừa ý. Nàng rành nhất là trà đạo, điều luyện như một trà sư. Hồi đó vẫn tưởng nàng làm vì sở thích, sau này ta mới biết, Tố Tâm cố gắng giỏi hơn Phượng Loan, cho dù chỉ một khía cạnh.

Tình cảm của ta dành cho nàng là gì? Ta cũng không rõ nữa. Tố Tâm không đem tới cho ta cảm giác rạo rực, nhiệt thành, nàng cứ dịu dàng như một dòng suối. Ta tưởng muốn chinh phục ai đó, muốn chiếm hữu ai đó thì mới gọi là “tình yêu”, như khi ta “yêu” Phượng Loan. Còn Tố Tâm thì luôn “có sẵn”, chỉ cần ta quay đầu thế nào cũng thấy nàng đi phía sau. Nàng tồn tại im lặng chung quanh, chưa từng rời khỏi, chưa từng biến mất... Gần hai

mười năm vợ chồng, ta thừa nhận mình là một phu quân tệ hại. Ta yêu cơ thể nàng, một loại ham thích trần trụi. Chỉ khi thân mật mới nói vài câu dễ nghe, bình thường cứ làm mặt nghiêm, lời lẽ thiếu ý, thừa lãnh đạm. Ta cho rằng như vậy là tôn trọng, là đứng đắn. Chết tiệt nó chứ đứng đắn!

Năm đầu tiên thành thân, nàng sinh Thán Khúc. Năm thứ ba sinh Chí Tĩnh. Năm thứ bảy sinh Vĩnh Lạc. Năm thứ mười sinh Tịch Tề. Năm thứ mười lăm, Kinh Hà chào đời. Nhìn lại “hành trình”, bản thân ta cũng rất choáng váng. Nàng có tướng làm mẹ, ai cũng nói vậy nhưng đâu có nghĩa là cứ sanh xoành xoạch thì tốt? Hồi ấy ta còn trẻ, ở độ tuổi sung mãn của đàn ông, chỉ vì bản thân mà quên mất Tố Tâm cũng là một nữ nhân mảnh mai yếu đuối như bao người. Thậm chí có lần nàng mang thai tám tháng mà ta vẫn khùng điên muốn chuyện vợ chồng, quá khùng điên!

Từ khi Kinh Hà chào đời, nàng mắc bệnh ho mỗi khi đông tới. Đại phu nói rằng cơ thể suy nhược, không nên tiếp tục sinh nở. Khi biết chuyện, Tố Tâm rất hay hỏi ta:

- Vương gia thích một quận chúa phải không?

Ta trả lời nàng không nghiêm túc, khi thì cười cho qua, khi bảo đủ rồi, khi lại nói con gái cũng đáng yêu... Chính vì sự qua loa ấy mà ta không nhìn thấy bao năm nay mắt nàng luôn đượm buồn. Nàng có một cuốn sổ nhỏ, bên trong viết đầy tâm sự. Giá như ta đọc được những dòng chữ ấy sớm hơn thì đã có cơ hội nói với nàng một nghìn lần: “Tôi yêu em!”

“Chàng lại say, trong cơn mơ luôn gọi một người tên là Loan Loan. Thiếp không biết cô ấy là ai, mãi đến khi tình cờ nhìn thấy bức họa của hoàng hậu nằm trong rương gỗ.

Thì ra chàng yêu hoàng hậu nương nương...

Thì ra bà ấy có mấy phần giống thiếp...

Thì ra...

...

Tiểu Hà nằm trong bụng thiếp rất ngoan, đêm qua bị ồn mà không đạp cái nào. Thế nhưng sáng nay thiếp thấy không khỏe, chỗ đó rất đau. Thiếp tự hỏi chàng chỉ yêu cơ thể này thôi sao, bởi vậy mới không bận tâm thiếp mang thai khó nhọc, không lo con chúng ta sắp tới ngày ra đời...

Chàng yêu cơ thể này, thiếp càng cố gắng giữ gìn, kết quả lại nghe chàng bảo: “Sao nàng cứ trẻ hoài vậy? Con dâu gọi lầm thành chị, bốn vương lại sắp thành cha rồi!”

Xấu chàng không thích, đẹp thì lại chê, thiếp phải làm sao...?

...

Nghe Tô ma ma kể lại, ngày xưa chàng thường giúp hoàng hậu phẩm trà. Trà pha đẳng chất cũng khen ngon, kết quả cơm trưa ăn không biết vị. Thiếp cố học, cố pha cho được loại trà thượng hạng, để chàng quên đi mùi vị chán ghét đó, để xoa dịu những hồi ức dù đẹp nhưng thương tâm...

Trà của thiếp, có tình yêu của thiếp, nó có đủ để chàng nhớ, để chàng thèm mỗi lúc đi xa không?

...

Sáng nay thức dậy không có người bên cạnh, chăn giường lạnh băng. Thiếp sợ hãi chạy ra ngoài tìm, kết quả nhặt được phong thư.

“Ta lên kinh có việc gấp, nàng bảo trọng bản thân, ngoan ngoãn dưỡng thai chờ ta về!”

Một câu duy nhất đánh gục hết tất cả kiên trì của thiếp gần hai mươi năm. Chàng dễ dàng bỏ đi như vậy, bởi vì Loan Loan của chàng đang gặp

nguy hiểm, chàng không để ý tính mạng bản thân mà đi giúp nàng.

Còn thiếp, cố chấp muốn vì chàng sinh một quận chúa, nay bụng to vượt mặt phải một mình chống đỡ. Ai khen thiếp có hồng phúc, thiếp chẳng tin. Mỗi lần lâm bồn đau cửa gan đứt ruột nhưng bởi vì biết chàng ở ngoài phòng, vẫn đang mong đợi con của chúng ta, thiếp sáu lần kiên trì không vào quý môn quan, tất cả vì còn hy vọng, còn tin tưởng vào tương lai tốt đẹp.

Lần này, thiếp sinh nở chàng ở rất xa. Nói thật, thiếp không dám chắc mình trụ nổi không. Nhưng chàng cứ yên tâm, dù có chết thiếp cũng phải bảo vệ tiểu quận chúa chàng yêu thích. Những đứa con của chúng ta đều là một nhân chứng cho tình cảm. Phải có tình cảm thì thiếp mới cam nguyện ái ân, phải có tình cảm thì mới mang giọt máu của người, phải có tình cảm thì mới kiên cường vượt qua đau đớn...

Vậy còn chàng, tình của chàng là gì?

Nếu lần này thiếp có thể vượt qua, thiếp nhất định phải hỏi chàng một câu: Hai mươi năm chung sống, năm con trai, một con gái, đêm ngày sửa tui nâng khăn,... Như vậy... Có đủ đổi lấy trái tim của ngài không?”

- Phụ vương!

Tiếng gọi non nớt của Tương Tư làm ta choàng tỉnh, cẩn thận gấp nhật ký của nàng lại.

- Bảo bối, tới đây...

Con bé cười khanh khách, chạy ào vào lòng ta.

- Phụ vương hư, phụ vương khóc nè!

- Uhm... Là cha không ngoan, con đừng giống cha thích khóc nè.

- Tương Tư ngoan nhất, Tương Tư vâng lời, anh họ nói thu năm nay sẽ rước Tương Tư về kinh thành chơi.

- Hoàng thượng nói như vậy?

- Không phải, là anh họ nói!

- Con gái ngốc, anh họ của con chính là hoàng thượng!

- Ồ... Anh họ là anh họ, tại sao anh họ lại là hoàng thượng chứ?

Ta lắc đầu, ôm con gái vào lòng, ngồi nhìn mấy chậu hoa lan treo trên giá gỗ.

- Tương Tư, hãy nói với mẹ con, cha yêu mẹ!

Bé mở to mắt, gật đầu khẳng định:

- Mỗi ngày Tương Tư đều thay cha nói. Mẹ trả lời rằng, mẹ cũng rất yêu cha!

Ta úp mặt vào đôi vai bé nhỏ của Tương Tư, không để con nhìn thấy sự yếu đuối trong mắt.

Tố Tâm, Tố Tâm, ta yêu nàng, thương nàng, tương tư nàng,...

Tố Tâm, Tố Tâm, nàng đừng vội qua cầu Nại Hà, chờ ta thêm mấy năm nữa, khi Tương Tư có nơi gửi gắm, ta sẽ đi xuống đó tìm nàng, chúng ta lại dây dưa, lại làm khổ nhau thêm một kiếp nhé?

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 1: Hận, Rất Hận!

漁父歌

白芷汀寒立鷺鷥,

蘋風輕翦浪花時.

煙幕幕,

日遲遲,

香引芙蓉惹釣絲.

Ngư phủ ca

(Hòa Ngưng)

Bạch chỉ đình hàn lập lộ tư,

Tần phong khinh tiễn lãng hoa thì.

Yên mịch mịch,

Nhật trì trì,

Hương dẫn phù dung nhạ điệu ti.

- Dịch thơ-

Rung bạch chỉ, cò ưu tư bãi lạnh

Lướt cỏ tần gió cắt nhẹ sóng hoa

Ngày chặm trôi sương mờ mịt giang hà

Hương thơm dẫn phù dung trên sợi cước

Phần VII: Kiếp trước, kiếp này, Phù Dung tái sinh vẫn phù dung.

Lần đầu tiên ta oán hận sâu sắc một người chính là khi ngồi bơ vơ ngoài phòng, nhìn những thau nước đỏ ngầu lần lượt được bưng ra. Tiếng kêu đau đớn của mẫu phi, thái độ vô cảm của cung nữ, còn cả sự tàn nhẫn của ngựa già phụ hoàng,... Ta ngồi ngoài phòng cả đêm, không ai ngó ngang tới, mãi đến khi Hà cô cô mặt mũi trắng bệch từ bên trong bước ra.

- Bát hoàng tử?

Nàng lau mồ hôi trên trán, ngồi xồm xuống xoa đầu ta.

- Sao con lại ở đây?

Ta kiên cường không tỏ ra yếu ớt, hồn nhiên hỏi nàng:

- Mẫu phi tốt chứ ạ?

- Nương nương vừa ngủ... Ta dẫn hoàng tử vào nhưng nhớ phải im lặng nhé?

Ta gật đầu, còn để ngón tay lên môi, suýt một tiếng. Hà cô cô bị động tác của ta chọc cười, nàng lại xoa đầu. Ta theo Hà cô cô vào thăm mẫu phi, lúc này các ma ma đang dọn dẹp phòng. Trên bàn có một cái khay gỗ phủ lụa đỏ, tuy Hà cô cô nhanh trí che mắt ta lại nhưng ta vẫn nhìn rất rõ: Đây là đệ đệ! Hẳn là một sinh linh chưa kịp thành hình, chỉ như một cục thịt máu me nhầy nhụa. Ta nhớ vài hôm trước còn áp tai vào bụng mẫu phi để

nói chuyện với hẳn. Lẽ ra hẳn có thể khỏe mạnh chào đời, lẽ ra hẳn nên được sống như bao đứa trẻ khác, lẽ ra...

Phòng dọn dẹp xong, bào thai cũng đem đi, ta nhẹ bước đứng bên giường mẫu phi, nhìn nàng ngủ không yên, trên trán lấm tấm mồ hôi, sắc mặt xám trắng, cơn ác mộng chập chờn. Ta ở bên chăm sóc mẹ rất nhiều ngày. Khi mẹ tỉnh lại cũng không nói chuyện, chỉ thích ôm lấy ta lặng lẽ khóc. Tên hoàng đế ngựa đực không tới thăm, hoàn toàn quên mất một phi tần đã bị lão cường ép bỏ đi cốt nhục. Mẹ ngày càng héo hon, thường xuyên ho ra máu. Nghe Hà cô cô nói “một lần sẩy bằng bảy lần sinh”, huống chi mẫu phi là bị người ta ép thuốc phá thai.

Ta sinh ra vào lúc mẫu phi được lão hoàng đế sủng ái, nhưng cũng rất nhanh bị lão lạnh nhạt. Hết người này tới người khác vào hậu cung, người sau trẻ đẹp hơn người trước... Mẹ ta sớm thành vô hình. Ôn trời khiến một lần hoàng đế say rượu đi nhầm phòng mà mẫu phi mang thai đệ đệ. Cùng lúc đó Hoàng hậu có thai Thập tam công chúa. Nàng ta bị ốm nghén rất nặng, thái y viện cũng không tìm ra nguyên nhân. Hoàng hậu ngày càng gầy, ăn không được, uống không trôi. Rồi chẳng biết bà ta tìm đâu ra gã đạo sĩ, nói rằng hiện có một ác thai khác đang quấy rối âm dương, hại hoàng hậu và đứa con trong bụng. Lúc này chỉ có duy nhất mẫu phi đang bụng mang dạ chửa. Ngựa đực hoàng đế không thèm tra đúng sai, lão có nhiều con cái, bớt một đứa cũng chẳng thấy tiếc. Mẫu phi liền bị ban thuốc độc, ép uống bỏ đi đệ đệ. Chuyện hoang đường như vậy mà cũng xảy ra. Bọn họ xem mạng người không bằng cỏ rác, con của Hoàng hậu là công chúa, không lẽ con của mẹ ta không phải hoàng tử?

Mỗi ngày ta vẫn giả vờ làm đứa trẻ hồn nhiên, nói nói cười cười. Bị các ca ca đánh thì phối hợp khóc thật to, nhìn thấy vị nương nương nào cũng cười ngọt lấy lòng, ra vẻ ngoan ngoãn đáng yêu. Bọn họ rất thích ta bởi vì ta là một hài tử xinh đẹp. Lợi dụng điểm này, ta lại thường xuyên quay quanh các nàng, phát biểu những câu ngây ngô. Sau mỗi lần phải nói,

phải cười đến cứng quai hàm, ta lại quay về với mẫu phi, làm cái gối im lặng để nàng ôm khóc. Ta hận mẹ yếu đuối nhu nhược, lại càng hận những kẻ thông minh xảo quyệt, tóm lại ta chẳng vừa mắt ai.

Mùa đông năm ấy, Hoàng hậu nương nương sinh thập tam công chúa, lão hoàng đế đặt tên nàng là Hạ Hầu Bảo Ngọc, như bảo bối, như châu ngọc, đệ nhất công chúa! Ngày đầy tháng của nó, hoàng cung mở tiệc linh đình, mẹ ta lại khóc nhiều hơn mọi ngày. Lẽ ra ngày này đệ đệ cũng sẽ tròn một tháng, hẳn phải chết, để đứa trẻ kia được sinh ra.

Ta mặc y phục hoàng tử trang trọng, mặt cười roi rói theo sau các ca ca. Hoa phi khen công chúa mắt phượng, mày liễu, thập phần xinh đẹp. Lan phi khen ngũ quan sắc sảo, là một tài nữ. Hiền phi khen cái bốt hoa sen là hiện thân của phù dung tiên nữ, nhất định là thần tiên chuyển thế. Ta mỉm cười tít mắt nhìn cái bọc đỏ chuyền qua tay từng người, có hai ma ma mặt lạnh như sắt, mắt tinh như chim ưng, trông nom từng khắc từng giây. Đứa trẻ bị ồn ào không ngủ được, nó khóc hức hức như con mèo, hai ma ma bế nó về cung nghỉ ngơi trước. Ta lặng lẽ bám theo họ, dáng người nhỏ bé dễ dàng ẩn nấp trong các góc khuất.

Bảo Ngọc công chúa được đặt vào nôi, bình an đi ngủ. Ta nhìn lén từ khe cửa, đầu óc tính toán. Thò tay vào ngực áo lấy ra một ít bột phấn, ta ném nó vào phòng, rất nhanh khiến hai ma ma ngủ gà ngủ gật. Trời sinh ta không có nhiều ưu điểm nhưng ưu điểm lớn nhất là được học. Ta đọc sách y, tự mình bào chế, cũng tự mình tìm thấy đường sống sau mỗi lần bị đầu độc. Men theo bóng đêm lén vào phòng, ta đứng trước cái nôi, nhìn đứa trẻ kia. Hóa ra Lan phi, Hiền phi, Hoa phi không nói điêu. Nó là một cô bé rất đẹp, giữa trán có cái bốt hồng, nhìn qua giống đóa sen. Ta cũng mê muội nhìn nó một lúc lâu, đến khi chiếc nôi ngừng đưa, đứa trẻ tỉnh giấc mới hoàn hồn lại. Ta nghĩ cái tên “Bảo Ngọc” này cũng hợp lắm, bởi vì đôi mắt của nó giống hệt một viên huyền ngọc, ngân ngấn nước, long lanh đáng yêu. Quả là vưu vật!

Ta nén lại lòng yêu thích bất chợt nảy sinh, nghĩ đến tương lai khi nó lớn lên, chắc chắn sẽ được ăn sung mặc sướng, nâng niu như châu báu. Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì đê đê ta không được sống mà nó thì lại sung sướng như thế?

Bàn tay đưa ra, không do dự, không băng khuâng. Ta bóp lấy cổ đứa trẻ, trong mắt lóe lên tia hung ác. Sẽ có một ngày nào đó ta giết sạch những kẻ đáng ghét, bao gồm cả lão hoàng đế ngựa đực, trước cứ giết đứa trẻ này, xem như rèn luyện!

Cái cổ mềm mại không xương, mạch máu đập yếu ớt, hai gò má của nó bị nghẹn khí mà đỏ ửng, tiếng nấc khe khẽ như con vật nhỏ bị bắt nạt. Nhìn thật xốn mắt!

- Bát hoàng tử ám sát Thập tam công chúa!!!

Một tiếng thét vang lên, rồi ta thấy đất trời tối mịt. Ta bị đánh rất mạnh vào đầu, bay ra đập vào chân giường rồi không dậy nổi nữa. Tiếng la ó, tiếng bước chân, tiếng chửi rủa,... Mọi thứ cứ như vậy đi vào bất tận... Ta bị giam giữ trong phòng tối, cơm ba bữa không đủ no, không ai trò chuyện, chỉ có gián và chuột thỉnh thoảng lui tới. Cũng chẳng biết đã sống như vậy qua bao ngày, một hôm cánh cửa sắt kia mở ra. Một thái giám đi vào, khinh miệt nói:

- Ra ngoài! Mẫu phi của người đã dùng cái chết để xin bệ hạ tha tội cho người. Từ giờ thành thật một chút, sau này không có ai chết thay người nữa đâu!

Ta được thả nhưng mẫu phi đã tự vẫn lìa đời, nàng bị chôn ở nơi hẻo lánh, chốn yên nghỉ cũng không đàng hoàng. Thì ra mẹ không nhu nhược, cũng không nhát gan. Bà ấy có thể tìm chết để cứu ta, chỉ như vậy cũng đủ thấy lòng can đảm của người làm mẹ. Ta bứt ngọn cỏ dại, đứng trước mộ mà thề

- Con sẽ giết hết những kẻ làm khổ mẹ, bọn chúng từng người, từng người một đừng mong sống tốt!

Sau ngày đó, ta lại trở về làm Bát hoàng tử, tiếp tục con đường đóng kịch, diễn trò, càng đọc nhiều sách y, càng chăm luyện kiếm pháp, càng lúc càng mưu mô toan tính. Ngũ hoàng tử ngã xuống hồ chết đuối, Lan phi tử thông với thị vệ bị phát giác, Hoa phi đầu độc Hoàng hậu bị đưa năm tấc lụa trắng, Hoàng đế tuổi cao ngã bệnh, Thái y không chữa trị được. Chỉ vòn vẹn ba năm, ta đã biến bọn họ thành những con rối, dựng những vở tuồng ta hại người, người hại ta, kết quả các người đều chết. Phe cánh ngầm của ta cũng thâm lặng hình thành, ngày càng lớn, ngày càng rộng... Duy có một người ta không hại được: Bảo Ngọc công chúa. Nàng được trông chừng rất kĩ, không bao giờ ở một mình, ta không có cơ hội ra tay.

Thật ra cơ hội thì cũng có một, tiếc là ta do dự bỏ lỡ. Lần đó nàng lon ton trốn ra khỏi phòng, hài tử vừa biết đi rất hiếu động, muốn tìm hiểu thế giới xung quanh. Không có ai nhìn thấy, ta rất nhanh bắt nó bỏ vào nhà củi sau phòng bếp. Đứa trẻ không khóc không kêu, chỉ đưa đôi mắt huyền ngọc chăm chú nhìn ta, nhìn tới nỗi ta cũng thấy ngượng.

- Ca ca?

Nàng phát âm ngọng nghịu, nghe rất buồn cười. Bàn tay bé nhỏ nắm được một hòn than, lập tức cho vào miệng. Ta theo bản năng giơ tay cản lại, nhúu mày cảnh cáo.

- Bần!

- Ca ca?

- Than bần!

- Ca ca...

-...

Ta chịu thua, đứa trẻ này ngốc như vậy, chỉ nói được một chữ ca ca. Nó béo múp như viên xiu mai, bò bò lại gần ta, bạo dạng giơ tay giơ chân leo lên, muốn được ta bế.

- Ca ca...

- Tránh ra!

- Ư... Ca ca...

Cơ thể nó thơm mùi sữa, trộn với mùi phấn lài nhàn nhạt, là một hương vị ngọt ngào khó cưỡng lại. Ta buộc lòng bế nó lên, đầu đứa trẻ ngoẻo trên vai ta, nó cười khúc khích, lấy ngón tay dính than đen vẽ một cái râu mèo lên mặt ta. Vậy mà ta cũng không tức giận. Ta nhìn nó, có một thứ động lực thôi thúc muốn hôn lên gò má bầu bĩnh kia. Rốt cuộc thì ta mềm lòng, không giết được nó, lại phải đem trả về... Ta thầm nhủ dù gì nó cũng còn nhỏ, chết sớm quá không hiểu vì sao mình chết, trả thù như vậy đâu có thú vị!

Thời cơ tới, ta tiến hành kế hoạch đã định ra rất nhiều năm. Lão hoàng đế bệnh chết đúng ngày, Thái tử bị ám sát đúng ngày, phe phái ngũ vương tạo phản đúng ngày, cung hoàng hậu cháy không sai ngày. Tất cả thật hoàn mỹ, một màn trả thù rất ưu việt! Ta thuận thế mà lên ngôi vua, gây nên một điều bất ngờ không tưởng được. Mọi chuyện rất tốt đẹp cho tới khi hay tin không tìm thấy xác của Hoàng hậu và Thập tam công chúa! Chết tiệt, ả yêu bà đó lại trốn thoát!

Tìm kiếm nhiều năm, truy sát nhiều năm vẫn không giết được hai mẹ con đó. Ta ngồi trên ngai vàng không ngày nào yên tâm. Các vương gia, hoàng tử, công chúa đều chết dần chết mòn, hậu cung cho ban rượu độc không còn một mống. Người ta chỉ trích quả nhân là “hôn quân”, “quỷ La Sát” nhưng ta chính là sản phẩm tạo thành của một lão hoàng đế ôn dịch

cùng với đàn kỹ nữ lãng lơ của lão, nhân tính ta vắn vẹo cũng nhờ họ uốn nắn, thật lòng phải cảm ơn không hết!

Giữ mãi một cái gai trong bụng, không ngờ ta tìm thấy con mồi vào một chuyến công du đến Trung Lương. Thiếu nữ váy hồng có bớt hoa sen giữa trán, ta vừa nhìn liền biết chính là nàng. Dung mạo rất giống Hoàng hậu, chỉ không biết làm cách nào mà nàng ve sầu thoát xác, trở thành Thập nhị công chúa Sở Phù Dung!

.

.

Ca Dương xuất thần ngồi bên cửa sổ một lúc lâu, mãi đến khi Tiểu Ninh Tử thông báo đã quá giờ Hợi, phải đi nghỉ ngơi. Hắn quay đầu lại, ánh mắt mông lung. Tiểu Ninh Tử lo lắng hỏi hắn có khỏe không, Ca Dương im lặng lúc lâu rồi ngoắc ngón tay trỏ, ý bảo Tiểu Ninh Tử tới gần.

- Bệ hạ?

Ca Dương ừ một tiếng, tay nâng cây bút lông rồi “xoẹt” một phát. Tiểu Ninh Tử chớp chớp mắt, trên mặt là một vệt mực dài dài, giống như râu mèo. Hắn cả kinh nhìn hoàng thượng, sau đó mếu máo muốn khóc. Hôm nay bệ hạ lại làm sao thế? Ngài càng lúc càng biến thái, có bệnh gì khó nói cũng phải để Thái y biết chứ, ghen thế này hỏng người mất!

- Thế nào? Bất mãn với trẫm?

Ninh thái giám sợ hãi lắc đầu, tiện thể đưa má bên kia ra, bộ dạng liều chết hy sinh.

- Còn bên này, hoàng thượng thích thì vẽ luôn đi!

Ca Dương phì cười, không để hấn thất vọng liền xoẹt thêm hai đường, cái mặt bột của Tiểu Ninh Tử liền xuất hiện một dấu chéo to tướng. Ca Dương cảm thấy rất sáng khoái, hấn đặt bút xuống bàn, vươn vai đứng dậy.

- Chuẩn bị nước tắm.

- Vâng!

Ninh thái giám đáng thương không dám chậm trễ, cũng không dám lau “tác phẩm” mà bệ hạ tặng cho hấn. Hậu quả là lúc sai cung nữ pha nước đã bị bọn họ nhìn như quái vật...

Đêm đã khuya, Ca Dương vẫn còn ngâm mình trong bồn. Hấn nghĩ rất nhiều, nhớ rất nhiều, cảm giác như mọi chuyện vừa mới hôm qua. Tiểu Ninh Tử từ tấm rèm lụa ló đầu vào, băng khuâng hỏi:

- Hoàng thượng... Dạo này ngài nhiều tâm sự ghê. Có muốn thổ lộ với nô tài không?

Ca Dương liếc mắt, giọng nói nhưa nhưạ.

- Cút ra ngoài, thân thể của quả nhân là để người ngắm không trả tiền sao?

Tiểu Ninh Tử rất ủy khuất, hấn là thái giám, bởi vì không phải nam, không phải nữ nên có quyền “thụ thụ hữu thân”. Bệ hạ là chúa keo kiệt, nhìn một chút cũng không cho, lớn ngần này mà vẫn làm xử nam, thật đáng thương~~~ Tiểu Ninh Tử lại càng khẳng định hoàng thượng có bệnh khó nói!

- Bọn Phong Trì đã hoàn thành nhiệm vụ thẩm giao chưa?

- Khởi bẩm hoàng thượng, đã tìm ra một ít manh mối. Nước ở U Trì nhiễm một loại thuốc diệt cỏ, chất này không chỉ giết thực vật mà còn đầu

độc cá chép sống ở đó. Trong ngày xảy ra sự việc, có bốn nghi phạm đặt chân đến U Trì. Hai cung nữ ở chỗ Hoàng hậu nương nương. Một thị vệ đốt đèn và một nô tài ở Phiêu Di cung... Hiện tại còn đang tiếp tục điều tra.

Ca Dương nhắm mắt giống như đã ngủ, nửa người chìm dưới nước, hơi nóng trong bồm bốc lên thành tấm màn sương mờ, nhẹ nhẹ vuốt ve đôi vai rộng màu lúa mạch. Thái hậu cảm thấy con trai bà đã chịu khổ, ngày xưa béo tròn trắng muốt, sau vài tháng đi xa đã biến thành cục đất nâu.

- Đức phi gần đây thế nào?

Không nhắc thì thôi, hễ nhắc tới vị Đức phi này, Tiểu Ninh Tử phải tố khổ với bệ hạ.

- Ấy da, cái bà phi đó thật là phiền phức. Ngày nào nàng ta cũng đến tìm bệ hạ, nô tài phải nói hết nước miếng mới chịu trở về. Không biết có phải ăn đĩa xào giòn mà lớn không? Sao lại bám dai như thế? Còn nữa, nàng ta hại nô tài bị viêm mũi nặng, làm như đổ cả chậu nước hoa lên người hay sao ấy. Đi xa mấy mét đã nghe thấy mùi, hệt như giống cầu muốn đánh dấu lãnh địa nên phải để “hương vị” của nó trên mấy gốc cây...

Ca Dương nghe Tiểu Ninh Tử nói, quên luôn cơn buồn ngủ. Hảnh nhếch mép cười.

- Tiến bộ!

Ninh thái giám hiếm khi được khen, hăm hở ra mặt.

- A, tiến bộ? Tiểu nhân tiến bộ chỗ nào ạ?

- Khả năng mắng người! Tốt lắm, cứ thế mà phát huy!

- Ah?

Ca Dương với khăn choàng, từ trong hồ bước lên. Tóc hăn ướt sũng, giọt nước trong suốt chảy dọc theo sườn mặt cương nghị. Hăn quần khăn ngang hông, thân trần đi về tấm phòng. Tiểu Ninh Tử lon ton chạy theo, thừa cơ háo sắc nhìn lên một chút.

Ca Dương tóc ướt lăn đùng lên long sần, dụi dụi vào chăn ấm, vẫn là mấy hành động trẻ con đó từ bé đến giờ không đổi. Hăn bừa bãi lăn lộn. Tiểu Ninh Tử muốn nhắc nhở bệ hạ lau khô tóc rồi đi ngủ thì lại nghe phân phó:

- Người đi tìm hiểu trong Khương La và các quốc gia lân bang, có vị đạo sĩ nào tài giỏi, biết nhìn thấy kiếp số thì mời về đây cho trẫm!

Trời đất quỷ thần ơi, bệ hạ từ khi nào mê tín vậy kìa? Không phải ngài từng chê cười bọn thầy bói ăn ốc đoán mò, pháp sư giả thần giả quỷ, đạo sĩ nói dối lừa tiền hay sao? Tiểu Ninh Tử cân nhắc thật kỹ rồi trịnh trọng nói:

- Khởi bẩm hoàng thượng, nô tài cho rằng người nên đi tìm Thái y. Mấy vấn đề này Thái y vẫn đúng chuyên môn hơn, không nên gửi gắm hy vọng xa vời vào mấy tên đạo sĩ đạo lẻ gì đó. Khó khăn của bệ hạ nô tài rất thông cảm, xin ngài hãy cân nhắc kỹ, vì hạnh phúc tương lai, cũng vì hương khói Chu Lạc gia... ÁAAAA!

Tiếng thét kinh hoàng giữa đêm khuya, Tiểu Ninh Tử đã bị đá bay ra ngoài, đập đất không hề êm ái! Có lẽ cách nói của hăn chưa đủ tế nhị, chạm vào lòng tự ái đàn ông của hoàng thượng rồi, oan uổng, oan uổng quá!!!

Còn Ca Dương, sau khi hăn tống khứ được tên thái giám lăm mồm kia, chung quanh yên tĩnh lại, hăn vẫn không tài nào ngủ được. Mỗi lần nhắm mắt, hăn lại mơ thấy những chuyện đã qua, kí ức vụn vờ, không liên mạch, không rõ ràng. Thế nhưng, bất cứ điều gì liên quan đến nàng thì vẫn tinh khôi trong tâm khảm. Giữa họ đã xảy ra chuyện gì? Vì sao nàng lại tự

vẫn trong cái đầm sen kia, vì sao ánh mắt nàng nhìn hắn vẫn mãi mãi một mảnh thể lương tuyệt vọng?

Ca Dương thở dài, chậm chậm khép hàng mi. Giờ phút này, không biết nàng đã đến phương nào, chỉ có những giấc mộng mới đem nàng trở lại. Nếu mộng cũng là một không gian có thực, hắn nguyện được ngủ không cần tỉnh nữa.

Tất cả bắt đầu từ điểm đã ngừng chân. Hạ Hầu Vĩnh Khang nhìn thấy Sở Phù Dung trong hoàng thành Trung Lương. Một ánh mắt, đủ khiến vận mệnh xoay chuyển.

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 2: Mệnh

Phần VII: Kiếp trước, kiếp này, Phù Dung tái sinh vẫn phù dung.

Năm Thiên Vĩnh thứ 4, Khương La gây chiến với Âu Hạ, trong ba tháng xóa sổ tiểu vương quốc này.

Năm Thiên Vĩnh thứ 6, Tây Lương chính thức biến mất, sáp nhập vào lãnh thổ Khương La.

Năm Thiên Vĩnh thứ 9, Đại Thế bị đẩy lùi về hướng Tây mười dặm, bỏ ba tòa thành.

Năm Thiên Vĩnh thứ 11, nhà Mạc mất một phần tư lãnh thổ, Tây Chu bị chiếm, Phượng Triều hai trận chiến bại, phải dâng hai thành làm hòa.

Sự ngông cuồng hiếu chiến của Hạ Hầu Vĩnh Khang cuối cùng cũng chọc giận “Thế – Phượng – Mạc”. Năm Thiên Vĩnh thứ 13, các nước lập hiệp ước liên minh, hẹn ngày mười sáu tháng tám năm ấy, đồng loạt tiến quân, dự tính “làm thịt” Khương La cho hả giận. Thế quân như hổ, binh vận như gió, ào ạt áp sát biên giới Khương La. Kết quả là... Thất bại trở về!

Nếu phải trách, chỉ đành trách ông trời không sinh ra một hiền tài cùng thời với Hạ Hầu Vĩnh Khang, mà cho dù có, cũng đã sớm trở thành thuộc hạ của hắn. Tay cánh của Thiên Vĩnh để vốn đã vươn xa không tưởng, bọn họ âm thầm lập hiệp ước, hắn cũng âm thầm giám sát, quấy rối từ lâu. Ba nước có binh lực, có tài lực, còn được các chư hầu ủng hộ, tiếc rằng ai cũng mang tinh thần “nhác làm mà muốn có ăn”. Biết rằng đi đâu sẽ chịu thiệt

thời, ai cũng ngồi “đợi”, đợi người khác khai chiến rồi mình đi sau đục nước béo cò. Chưa kể Hạ Hầu Vĩnh Khang đã mua chuộc nội bộ, làm quân sư các nước mâu thuẫn trong đường lối, tạo ra một khối liên minh đồ sộ mà lỏng lẻo, nhìn bên ngoài thì to, bên trong thì rỗng...

Sau trận đại chiến một chọi ba ấy, Khương La cũng hao tổn không nhẹ, vì vậy thiên hạ mới có 3 năm thái bình. Dĩ tâm của ai đó cũng tạm lắng xuống. Nhưng mà ông bà xưa có câu “Đánh chết cái nết không chữa.” Hoàng đế vào một ngày nhàm chán sẽ cảm thấy không hài lòng với những gì hắn có.

- Cần Thiện, tìm bản đồ thập quốc ra cho trẫm.

Vĩnh Khang ngồi ngẩn trong thư phòng, bất ngờ ra một mệnh lệnh. Cần công tử nghe thấy mà run lên một cái, hẳn quá quen với cảm giác này. Vài năm trước, bệ hạ cũng chỉ nói một câu “lấy bản đồ” sau đó thì Âu Hạ, Tây Lương, Đông Chu,... Lăn lượm biến mất.

Thư phòng tĩnh lặng, Hạ Hầu Vĩnh Khang nhìn ngắm bản đồ, sau hai khắc chung liền dứt khoát bảo:

- Chuẩn bị quân lương và vũ khí thôi, sang năm đánh Trung Lương trước vậy...

Cần Thiện khóc không ra nước mắt. Bệ hạ nói cứ như “Ra chợ mua rau đi, tối nay nấu canh chua!” Vĩnh Khang lại muốn động tay động chân, quân đội Khương La bắt đầu tập luyện nhiều hơn, triều đình lại thu thêm tô thuế và lương thực, khắp nơi dán cáo thị tuyển binh.

Lịch sử cho thấy, một vị hoàng đế hề thấy buồn là đánh nhau sớm muộn gì dân chúng cũng bất mãn khởi nghĩa. Hạ Hầu Vĩnh Khang lại không thuộc loại này! Hẳn là tên “hôn quân” biết cách để làm “hôn quân” dài lâu. Dưới chân thiên tử, giao thương thịnh vượng, thủy điện đê điều mở mang, thiên tai hạn hán được khắc phục, người người đủ cơm ăn áo mặc,

không ít kẻ giàu sang phú quý. Lòng dân với hãn có kính có sợ, có ghét có yêu nhưng tuyệt đối không có bất mãn. Những cuộc chinh chiến hao tổn quốc khố, dân chúng thì dư của ăn của để, chẳng ngại thêm thuế cho triều đình, cho nên chẳng mấy chốc quốc khố lại đầy. Chiến tranh hao tổn mạng người, hoàng đế đề ra chính sách đãi ngộ cho quân nhân, cả nhà người đi lính có khoản cấp dưỡng, con cháu của họ cũng được ưu tiên đến trường, đường thi cử rộng mở. Đó là chưa kể những người tư chất tốt, sau vài năm liền có thể thăng làm tiểu đội, tiểu tướng, sự nghiệp từ đánh đấm mà ra nhưng cũng không thua kém người học hiền, đọc sách. Thế là không ít kẻ tình nguyện nhập ngũ, chẳng đợi quan sai đến bắt lính! Cách hành xử công bằng, minh bạch làm cho người có chí đều muốn quỳ dưới trướng hoàng đế. Người tài khổ nhất là không có đất dụng tài, Hạ Hầu Vĩnh Khang vừa khéo vẽ ra một bình nguyên bao la cho bọn họ!

Cứ như vậy, chiến tranh đem tới hoang tàn nhưng không xảy ra trên đất Khương La. Chiến tranh đem tới chết chóc nhưng lắm kẻ cảm thấy cái giá xứng đáng, sẵn sàng ra đi. Chiến tranh hao tổn tài lực nhưng nền kinh tế phồn thịnh hoàn toàn đảm đương tốt. Vậy là Hạ Hầu Vĩnh Khang cứ hiên ngang làm “hôn quân”, một “hôn quân” khiến tất cả hôn quân khác phải ghen đỏ con mắt! Bởi vậy mới nói, đóng vai ác cần có trình độ cao, vai ác càng thâm thì sẽ trở thành chính diện, bởi vì kẻ đó đủ mạnh để biến sai thành đúng, trở thành chân lý ở đời.

Năm Thiên Vĩnh thứ 14, trong khi Khương La còn đang lên kế hoạch đánh Trung Lương thì sứ thần Trung Lương đã tới cửa. Sở Chính Hàn quả là con cáo già. Không biết hãn nghe phong phanh chuyện gì mà quyết định đi trước một bước, ngỏ ý đưa Ngũ công chúa Sở Tâm Huệ đến hòa thân nhưng còn đặt điều kiện hoàng đế phải tự đến đón! Quốc sư Cẩn Hoàn cười khẩy, không thèm chừa mặt mũi cho sứ thần, trước toàn triều mỉa mai:

- Trung Lương này cũng lắm trò, tưởng mình là ai có thể mời hoàng đế chúng ta đi giá đến chỗ các người? Khương La đất này còn thiếu mỹ nữ

sao? Bán con cầu vinh mà còn làm cao! Rõ láo!

Sứ thần bản lĩnh không nhỏ, trước lời chối tai của Quốc sư vẫn không biến sắc. Hăn ung dung khom lưng, cử chỉ chuẩn mực không tìm ra sai sót.

- Cẩn đại nhân nói thế cũng không hăn đúng. Ngũ công chúa là cành vàng lá ngọc, thiên hạ không có người thứ hai, công chúa một thân nhi nữ tình nguyện đến Khương La, Quân vương chúng tôi cưng yêu nhất là đưa con này, chẳng lẽ bộ hạ không thể tỏ chút lòng thành? Mà hơn nữa, khắp thiên hạ có chỗ nào Thiên Vĩnh để không thể tới, bốn quốc có vinh hạnh nghênh đón xem như phúc mấy đời rồi!

Lời lẽ khôn khéo, gọi vua của mình là “quân vương”, gọi Hạ Hầu Vĩnh Khang là “bộ hạ”, biết nịnh đúng chỗ, khiêu khích đúng lúc. Sứ thần nọ cuối cùng cũng khiến hoàng đế lơ là trên ngai vàng kia đưa mắt nhìn xuống.

- Nghe nói Tâm Huệ công chúa nhan sắc như tiên, cầm kỳ thi họa bậc nhất, quả nhân thềm đem lòng ngưỡng mộ. Nếu lần này công chúa nguyện gả vào Khương La, chẳng lẽ trăm tiếc một chuyển rước dâu sao?

- Bộ hạ...

Cẩn Hoành lo lắng lên tiếng, hoàng đế giơ tay ngăn lại.

- Cứ vậy đi, không còn việc thì bãi triều!

Chúng thần tử lỵc đực ra về. Quốc sư Cẩn Hoành bám theo bộ hạ khuyên nhủ vài câu.

- Cho dù vị công chúa kia là hoa hiếm lạ đi nữa cũng không đáng để bộ hạ tự thân đi hái. Ai biết đực phía sau có âm mưu gì hay không...

Vĩnh Khang ngừng bước, mắt cười nhìn Cẩn Hoành.

- Quốc sư đại nhân nói rất đúng, phía sau chuyện này nhất định có âm mưu. Vì có âm mưu mà quả nhân mới quyết định đi! Lâu rồi không có ai dám tính kế trẫm, cảm giác thật sáng khoái!

Cần Hoàn thâm niệm một trăm lần “bệ hạ điên rồi”.

- Trung Lương này lắc léo khó dò. Quốc sư ngẫm lại xem, một nước mấy đời nằm ở vị trí địa lý trọng yếu, dưới sức ép của cường quốc mà vẫn không chiến tranh, không mất nước. Vua Sở với người ngoài tự nhận làm vương, với bên trong vẫn đường hoàng xưng đế. Hãn biết tiến biết lùi, biết nịnh biết kiêu, lá gan lại không nhỏ. Lần này còn giở chiêu “tiên phát chế nhân” với trẫm... Người như vậy... Rất đáng để trẫm nhìn một cái!

Cần Hoàn bị ghen trong lòng. Bệ hạ khen Sở đế như vậy, kết luận rằng đáng để ngài “nhìn một cái”, chao ôi, vinh dự ghê đó! Cần Hoàn biết Vĩnh Khang là tên cố chấp, đã quyết thì khó xoay chuyển. Hãn thở dài, vẫn không hết lo âu:

- Vậy thì... Bệ hạ phải cảnh giác trước mọi tình huống, không nên có một phút lơ là. Tốt nhất là đem hết thân vệ đi, vi thần cũng sẽ hộ tống sát sao...

- Người ở lại!

- A?

- Trẫm nói người ở lại. Một mình quả nhân đi là đủ, người ở lại thay ta nhiếp chính! Quyết định vậy đi, không bàn nữa!

Hoàng đế nói rồi đi thẳng, để lại Quốc sư đại nhân tức tối giậm chân. Hãn rất hoài nghi Thiên Vĩnh đế muốn đi thăm dò Trung Lương chỉ là cái cớ, mục đích chính của ngài là tìm kẻ chết thay. Quốc sư nghĩ tới đồng tấu chương kia, mặt mày xây xẩm, hãn cảm giác mình vừa ngồi lên một con lừa...

Hạ Hầu Vĩnh Khang đến Trung Lương là một tháng sau đó. Mặc dù Cẩn Hoàn không đi theo nhưng có con trai hăn vẫn vẫy đuôi chó lon ton chạy sau. Sở Chính Hàn tiếp đãi long trọng, tay bắt mặt mừng, bộ dạng người một nhà thân thuộc, thiếu điều gọi hăn là “hiền tể”. Sở Tâm Huệ đúng là một vị công chúa tài hoa giống như lời đồn. Nàng nhìn thấy hoàng đế Khương La cũng không tỏ sắc mặt quá đáng, e thẹn vừa đủ, khiêm tốn vừa đủ, quả là có đào tạo sâu. Chỉ tiếc Vĩnh Khang đối với mỹ nữ không quá hứng thú, loại gì mà hăn chưa nếm qua, khiến hăn hứng thú dài lâu thì Sở Tâm Huệ chưa đủ bản lĩnh.

Không biết do Vĩnh Khang soi xét chưa thấu hay Sở Chính Hàn che giấu quá kỹ, chuyến đi này cả đường vô sự, không có điểm đáng ngờ, không có dấu hiệu đe dọa. Chẳng lẽ ông ta thực sự muốn mời hăn tới bồi dưỡng tình cảm thôi? Lão này rảnh nhi? Hạ Hầu Vĩnh Khang hết sức buồn bực, hăn cần cảm giác mạnh!

Và rồi “cảm giác mạnh” cũng tới. Đó là vào đêm hội hoa đăng truyền thống của nước này. Vĩnh Khang nhàm chán kéo Cẩn Thiện mặt trái mướp đi ra ngoài chơi. Thật khâm phục đầu óc biến thái của bộ hạ. Vĩnh Khang nói rằng:

- Phụ thân người không dặn dò phải bảo vệ trẫm sát sao à? Hai thằng đàn ông cả ngày “sát sao” khó coi lắm biết không? Để hợp với mắt thẩm mỹ của nhân loại, người làm nữ nhân, muốn cùng trẫm “sát sao” kiểu gì cũng được!

Cẩn Thiện sặc một ngụm trà, đây là hậu quả của mười mấy ngày làm nhảm bên tai hoàng đế. Cái này không được, cái nọ không nên, y như cha già của hăn cảm râm cả ngày. Vĩnh Khang chỉ là mượn cơ hội trả thù riêng!

Hăn cùng Cẩn “tiểu thư” “tay trong tay” hòa vào dòng người. Đêm xuống, trăng lên. Bên dòng sông Nguyệt có từng đoàn nam thanh nữ tú thi nhau thả hoa đăng. Tương truyền rằng sông Nguyệt chảy đến Mặt Trăng,

hoa đang đem điều ước gửi đến “bà Hằng”, như vậy ước nguyện sẽ sớm thành hiện thực.

Vĩnh Khang đứng một bên nhìn, thỏ thẻ vào tai Cẩn “cô nương”:

–Thiện Thiện, chúng ta cũng mua đèn thả đi!

Cẩn Thiện nổi da gà, da vịt, da ngỗng, cùng các loài gia cầm khác. Hãn cứng ngắt trả lời.

- Trò nhám chán này mà ngài cũng muốn chơi?

- Chơi chứ! Nàng đứng đây chờ, ta đi mua về liền!

- Không...

Cẩn Thiện tinh thần trách nhiệm cực cao, không muốn bệ hạ rời khỏi tầm mắt của hãn. Vĩnh Khang đành phải ra “tuyệt chiêu”. Hãn điểm ngón tay lên chóp mũi Cẩn đại công tử, âu yếm nói:

- Cưng à, chờ ở đây đi, xa một chút xíu đã nóng lòng...

Khi Cẩn Thiện đã đông thành tượng, Hạ Hầu Vĩnh Khang đặc ý chuồn đi. Cẩn Thiện không thể lừa mình dối người được nữa, lập tức ôm gốc cây nôn hết cơm chiều ra. Vài nam nhân đi ngang thấy cô gái này không được khỏe, tốt ý hỏi han.

- Tiểu thư không sao chứ?

Kết quả bị tiểu thư giơ chân đạp một phát vào chỗ hiểm.

- Ông đây không phải tiểu thư, còn gọi tiểu thư ta đem người thành thái giám hết!!!

Bên kia xông xáo vì cô nương nhà ai dữ như hổ cái, bên này Hạ Hầu Vĩnh Khang thở phào một hơi, khoái chí cắt được cái đuôi. Không khí lễ hội rộn ràng hừng hực, thế nhưng đối với một kẻ nhiều năm cô tịch như Thiên Vĩnh đế, cái vui nơi này vẫn chưa thấm đến tim gan hẳn. Hẳn nghĩ đến một ngày sẽ đem binh chinh phục Trung Lương, có phải nên nhẹ tay với thành Vạn Thịnh hay không? Trong chiến tranh, mềm lòng là điều cấm kị.

Thật ra Hạ Hầu Vĩnh Khang là con người đầy mâu thuẫn, hẳn yêu thích một điều gì đó lại nảy sinh tham vọng phá hủy. Bởi vì hẳn nghĩ tình cảm là một con vật nguy hiểm, tốt nhất phải giết chết lúc nó còn non. Sự đời khó đoán, ai mà ngờ được vị công tử áo lam, vẻ mặt vui cười đi giữa dòng người ngày ấy sẽ có lúc quay lại nơi đây, biến Vạn Thịnh sầm uất thành bãi hoang tàn, đặt dấu chấm hết cho một triều đại Trung Lương.

Vĩnh Khang đi ngang một gian hàng vẽ đèn. Ở đây có rất nhiều lồng đèn làm sẵn bằng giấy trắng. Chỉ cần bỏ hai hào, có thể mua một cái và bắt đầu trang trí tùy thích. Bên đường là một bàn dài đặt sẵn mực màu. Trò này thu hút nhiều đôi trai gái. Họ thường viết tên của hai người lồng vào nhau, vẽ thêm đôi chim nhận, chữ Hỉ hay gì đó... Vĩnh Khang thờ ơ nhìn, hẳn lướt qua một thiếu nữ váy hồng. Nàng cúi đầu chăm chú vẽ đóa hoa sen, cái ót trắng nõn xinh xinh lộ ra sau cổ áo.

Nếu không là duyên, hẳn sẽ đi ngang mà không vương vấn...

Nếu không là phận, nàng sẽ đứng đó mà chẳng quay đầu...

.

.

Cho tới lúc chết, ta vẫn nhớ rõ đêm hoa đăng năm ấy.

Nếu ta ngoan ngoãn vâng lệnh mẫu phi, nếu Lãng ca ca không mềm lòng dẫn ta ra ngoài, nếu Tiểu Na không lơ là khiến ta bị lạc... Chỉ cần một điều không xảy ra, thì... Ta đã không gặp hấn, không yêu hấn, không khổ vì hấn...

Nghe nói Ngũ tử sắp gả đi Khương La, các chị em ai cũng xuyết xoa ghen tị. Nghe nói vị hôn phu của tử ấy là nam nhân cường thế nhất thiên hạ, xét về thân phận, diện mạo hay tài đức đều không ai sánh bằng. Lúc nghe Tiểu Na ba hoa kể lại, ta chỉ cười, mắt không rời khung thêu. Mẫu phi mấy ngày này trông nom ta rất kỹ, không cho bước khỏi Phù Hoa cung, giao cho ta thêu bình phong hồng liên với một trăm chữ Phật. Xưa nay ta không giỏi thêu thùa may vá, sở trường của ta chỉ có múa hát, công việc này thật sự khiến ta kiệt sức. May mà còn có Tiểu Na thích đi nghe ngóng chuyện nọ chuyện kia, đem về kể lại đủ thứ bát quái trong hoàng thành, mỗi ngày qua đi mới bớt nhàm chán.

- Thất công chúa nói là, Vĩnh Thiên đế bên kia không những anh tuấn, khí chất oai hùng, mà còn có một thân võ nghệ cao cường, đến độ xuất quỷ nhập thần. Hoàng thượng nói chuyện với hấn còn phải nhún nhường mấy phần! Ngũ công chúa thật là có phúc, gả cho người như vậy, giá nào cũng đáng...

Ta đưa sợi chỉ lên miệng cắn, vuốt ve chữ Phật thứ ba mươi, không để ý tới lời khoa trương của Tiểu Na.

- Bốn cung nghi, cho dù Thiên Vĩnh đế tài giỏi tới đâu cũng không thể thuộc về riêng mình. Gả đi xa xôi như vậy, biết bao giờ mới gặp lại cha mẹ, không chừng phải chết ở đất khách quê người. Vẫn nên lấy chồng gần, càng hiểu rõ, càng thân thuộc thì càng đáng tin!

Tiểu Na nghe vậy liền không bỏ qua cơ hội trêu chọc ta:

- Công chúa nói chí phải! Mẫu trượng phu lý tưởng tất nhiên phải giống Lãng tam gia, vừa dịu dàng, vừa chăm sóc, lại biết thổi sáo, biết phẩm nhạc... Ra chiến trường thì biết cầm gươm, hiên ngang bất khuất như ngọn cờ... Khó trách có người ngày nhớ đêm thương...

Ta vừa giận vừa thẹn, suýt nữa kim đâm vào ngón tay.

- Ai... Ai ngày nhớ đêm thương?

Tuy không tới nỗi “ngày nhớ đêm thương” theo lời Tiểu Na nhưng quả thật ta có động lòng với Lãng Quân. Ta là Thập nhị công chúa, mẫu phi là một trong tứ tần, địa vị không cao không thấp. Hoàng cung cái gì thiếu chứ không thiếu công chúa, phụ hoàng quanh năm không nhớ đến sự tồn tại của ta. Mẫu phi luôn dạy: Hiếu lễ, khiêm tốn, không trèo cao, không xu nịnh. Mẹ không cầu cho ta ngồi ở nơi cao, đứng trên thiên hạ, bà chỉ muốn ta gả cho nam nhân tốt, sống đầy đủ ấm no, không cần nổi bật gây sự chú ý. Mẫu phi không có con trai, tự nhiên không quá lo bị người ta mưu hại. Ta cùng mẹ cứ an an ổn ổn sống ở Phù Hoa cung này, đợi đến ngày ta trưởng thành sẽ gả cho Lãng Quân, rời khỏi chốn thị phi xô bồ.

Lãng Quân là tam công tử của Lãng gia, ông nội của hắn từng là Đại soái của Trung Lương. Sau khi ông mất, Lãng lão gia lên thay, sự nghiệp của họ Lãng không còn hưng thịnh như trước. Chốn quan trường kẻ tranh ta đấu, Lãng lão gia bị người hãm hại chết oan, đại công tử vì cha rửa nhục, cuối cùng được phụ hoàng chú ý, phong làm Hộ quốc tướng quân. Nhờ có Lãng Kỳ, gia tộc họ Lãng lại trở về cái thời phú quý hào môn năm xưa. Nhị gia Lãng Thế cũng có tài dụng binh, làm tới chức tướng, sau trở thành phò mã lấy Thất hoàng tử. Họ Lãng vẫn còn tam gia Lãng Quân, tuy hắn không tài như anh cả, giỏi như anh hai nhưng là một nam nhân tế nhị hữu lễ, tâm hồn sâu sắc.

Mẫu phi cùng với Lãng gia có quan hệ sâu, bà cũng họ Lãng, gọi là Lãng Thuần Mỹ. Nếu xét trên vai vế, Lãng Quân còn phải gọi nàng một

tiếng “biểu cô”. Từ bé ta đã chơi với Lăng Quân, hẳn chỉ hơn ta năm tuổi, rất thích gọi ta là “hạt sen nhỏ”. Mẫu phi nói nếu không ngại ta là công chúa, bà đã đem ta đến nhà họ Lăng làm con dâu nuôi từ bé.

Mỗi hôn sự này so với các chị em hoàng thất thì tốt lắm rồi. Lăng gia có sự nghiệp, có tài phú, tương lai sáng rỡ. Thái độ của Lăng Quân và nhà họ Lăng rõ ràng như thế, cũng không ai muốn tranh vị trí con dâu với ta. Nói tóm lại, ta chắc chắn mình sẽ lấy hẳn làm chồng, sẽ rời khỏi hoàng cung, không còn lưu luyến, bận tâm đến chuyện gì.

Đêm hoa đăng, tấm bình phong còn chưa thêu được một nửa, ta cầu xin mẫu phi để ta ra ngoài. Mọi năm ngày này ta luôn được đi chơi, ít có công chúa nào tự do tự tại hơn ta. Bên ngoài, ta còn có một thân phận khác, gọi là “Vũ Tiên”. Ta có năng khiếu múa hát từ bé, để không gây chú ý, không đem lại phiền phức cho mẹ, ta tự nhận mình là Vũ Tiên, chuyên sáng tác ca khúc, điệu múa cho các thanh lâu. Mọi người đều nghĩ Vũ Tiên là một tài nữ bí ẩn, bài hát của nàng được bọn trẻ truyền miệng, điệu múa của nàng nổi tiếng gần xa. Chẳng ai biết được nàng đích thực là ta – một công chúa hữu danh vô phận phía sau bức tường thành.

Mẫu phi nghiêm khắc bảo ta ở yên trong cung. Chờ khi Ngũ tử gả đi rồi, bà liền thúc giục phụ hoàng chỉ hôn cho ta với Lăng Quân. Ta biết thời gian của mình không còn nhiều, năm nay ta đã mười bảy, năm sau lấy chồng không thể tự tiện ra ngoài nữa. Năn nỉ hết cả hơi mà mẹ vẫn không đồng ý, lạ quá, bình thường bà đâu nghiêm khắc như thế, đâu không hài lòng cũng mắt nhắm mắt mở để ta tùy ý. Bà nói rằng cả đời làm con chim sống trong lồng son, không muốn ta cũng bị gò bó như vậy.

Ta cùng với Tiểu Na trở về phòng, vừa ấm ức vừa giận dỗi úp mặt lên gối. Đêm hoa đăng, một năm chỉ có một lần, ta không cam lòng bỏ lỡ. Có tiếng va đập ở cửa sổ, Tiểu Na ríu rít la lên.

- Công chúa, Lăng tam gia đến thăm ngài!

Ta với Lăng Quân đã cấu thả thành quen, những cuộc gặp mặt nửa đêm như vậy không hiếm lạ. Ta chẳng thấy nó có gì mờ ám hay tổn hại khuê danh cả. Ta biết Lăng Quân thương ta, chàng lúc nào cũng yêu chiều, dù đòi hỏi của ta quá đáng cũng cố đáp ứng. Ta nghĩ tình cảm như vậy rất đáng tin, chính là tình yêu mà thế gian đồn đại. Sau này ngẫm lại, ta nghĩ cốt lõi là do giữa chúng ta thiếu chút gì nồng nhiệt. Ở cạnh chàng rất bình yên, rất vui vẻ nhưng ta thực sự không muốn tiến xa thêm. Có lẽ ta xem chàng như người bằng hữu, người anh trai, khó lòng từ anh trai biến thành chồng.

Đêm đó Lăng Quân đứng dưới giàn hoa, nét mặt nhu hòa hỏi ta.

- Không ra ngoài chơi à? Hội hoa đăng ngoài phố rất đông vui đấy!

Ta chững cảm, ủ ê nhìn hắn.

- Mẫu phi hôm nay tâm trạng không vui, không cho muội ra ngoài.

- À... Vậy thì muội ngoan ngoãn vâng lời nương nương đi!

Ta đứng ở cửa sổ bày ra bộ dạng đáng thương, năn nỉ hắn đưa ta ra ngoài. Không biết có phải được nuông chiều thành quen hay không? Ta luôn nghĩ Lăng Quân là cái phao cứu sinh, chuyện gì trên đời hắn cũng có thể làm vì ta. Hắn rất dễ bị ta dụ dỗ, gần như chỉ số kiên định bằng 0. Vẫn cái trò cũ, ta cùng Tiểu Na trốn trong xe ngựa, Lăng Quân trình lệnh bài đặc ân của Lăng gia, chẳng tên thị vệ nào dám khám xe. Nhiều lúc ta nghĩ có phải phụ hoàng đã già rồi không, an ninh lỏng lẻo như vậy, đến nỗi công chúa như ta mà cũng xuất cung như cơm bữa.

Lăng Quân cái gì cũng tốt, chỉ có cái tật bảo vệ thái quá. Hắn không rời xa ta nửa bước, đúng là phiền lắm! Thật ra Lăng Quân không phải tên ngốc, chỉ khi đi cùng ta hắn mới ngốc ra vậy. Ta lại lừa hắn, tách khỏi hắn chen vào dòng người. Tiểu Na nhăn nhó không cho là đúng, nằng cứ bảo

vẫn nên để tam gia đi theo bảo hộ, lỡ gặp kẻ lưu manh, phường háo sắc thì có người che chở.

- Em có thể bớt nói xui được không? Đường xá nhiều người như vậy, sợ gì không có ai trợ giúp chứ?

Tiểu Na dù gì cũng còn nhỏ, sau một lúc náo nhiệt liền quên hết lo âu, nó còn mê xem múa rồng, múa rối hơn cả ta. Hội hoa đăng người qua kẻ lại, Tiểu Na mãi chạy theo gánh xiếc buông tay khỏi ta, chỉ còn một mình ta đứng giữa bao người. Nói không lo thì không đúng nhưng cũng có chút gì cảm giác phiêu lưu. Ta chưa bao giờ thực sự “một mình”, khi đứng ở giữa nẻo đường thế này, ta chợt nghĩ nếu một ngày không có mẫu phi, không có Lăng Quân, ta sẽ thế nào? Nén đi sự bồn chồn, tự nhủ nơi đông người trừ nạn móc túi thì cái khác không ngại, lát nữa thế nào Lăng Quân cũng tìm được mình.

Ta ghé vào hàng vẽ đèn, đưa hai hào cho ông chủ mua một cái đèn nho nhỏ. Ta lại nhớ tới tấm bình phong mẹ giao, thử dài vẽ một đóa sen và mấy chữ Phật, đúng là ta theo tới mức bị quáng gà rồi! Chấm bút vào bát mực, tô tô vẽ vẽ. Có hai đứa trẻ tranh nhau que kẹo hồ lô. Đứa lớn cầm kẹo chạy trước, đứa nhỏ la hét đuổi theo. Chúng vô tình va phải ta, không có chuẩn bị nên ta bị mất đà, cứ vậy mà ngã xuống.

Và rồi... Ta rơi vào vòng tay của chàng. Phải, đó là lần đầu ta hiểu thế nào mới là tình yêu nam nữ. Sau này Lăng Quân hỏi ta: “Vì sao lại là hấn, huynh ở bên muội từ bé nhưng vì sao lại là hấn?”

Ta không trả lời nổi câu hỏi hóc búa ấy. Vì sao? Vì sao?

Vì mắt chàng sâu tựa đáy bể?

Vì ánh đèn muôn màu vạn sắc khiến gương mặt chàng mờ ảo diệu kì?

Vì cái râu mèo ta lỡ tay vẽ lên má chàng?

Hay vì cái ôm ngang tàng, nụ hôn bất chợt không hề có lý do?

Tiểu Na nói đúng, đi một mình rất nguy hiểm, ta đã xui xẻo rơi vào tay sói. Ta chưa từng cân đo nhan sắc của mình đẹp ở bậc nào. Nhưng cái cách chàng nhìn ta đêm ấy, ta cũng nghi ngờ có phải khuôn mặt này đủ khuynh quốc khuynh thành, nghiêng ngả giang sơn hay không?

Chàng là ma quỷ, là kẻ điên cuồng. Vận mệnh của ta là làm bông hoa cam chịu nằm trong tay chàng, nâng niu hay chà đạp đều do người định.

Người xa lạ ôm ta đêm ấy, rồi sẽ là nam nhất duy nhất ôm ta sau này, ôm cả thân xác sau khi ta chết...

Người xa lạ hôn ta đêm ấy, rồi cũng cướp hết những nụ hôn sau này, hôn lên cả bờ môi tái lạnh sau khi ta chết...

Ta đã hoảng sợ, đã khóc, đã giãy giụa... Chàng lại dùng sự bạo lực dịu dàng, sự ngang tàng cẩn thận để đáp lại. Ta biết, từ giây phút đó, ta không thoát nổi nanh vuốt của quỷ... Hơi thở xa lạ mà quen thuộc vây quanh, những chiếc đèn lồng thả trên trời chớp tắt như muôn nghìn tinh tú. Đôi mắt đó sáng rực, mãnh liệt, cuồng dại...

- Là tự nàng rơi vào tay ta... Cả đời này... Không thoát được!

Lời nói đó là sự tuyên thệ.

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 3: Hoàng Hậu Và Đức Phi

妾薄命

漢帝重阿嬌,

貯之黃金屋.

咳唾落九天,

隨風生珠玉.

寵極愛還歇,

妒深情卻疏.

長門一步地,

不肯暫回車.

雨落不上天,

水覆重難收.

君情與妾意,

各自東西流.

昔日芙蓉花,

今成斷根草.

以色事他人,

能得幾時好.

Thiếp bạc mệnh

(Lý Bạch)

Hán đế trọng A Kiêu,

Trữ chi hoàng kim ốc.

Khái thoá lạc cửu thiên,

Tuỳ phong sinh châu ngọc.

Sùng cực ái hoàn yết,

Đố thâm tình khước sơ.

Trường Môn nhất bộ địa,

Bất khảng tạm hồi xa.

Vũ lạc bất thương thiên,

Thuỷ phúc trùng nan thâm.

Quân tình dữ thiếp ý,

Các tự đông tây lưu.

Tích nhật phù dung hoa,

Kim thành đoạn căn thảo.

Dĩ sắc sự tha nhân,
Năng đắc kỷ thời hảo.

- Dịch thơ-

Vua Hán quý A Kiêu
Nhà vàng cho ở đó
Cười nói lộng trời cao
Châu ngọc bay theo gió
Chuộng lắm, yêu phai nhạt
Ghét nhiều, tình vắng hoe
Trường Môn một bước đất
Đành chẳng tạm quay xe
Mưa rơi không giọt ngược
Nước đổ vớt tro đầy
Tình chàng cùng ý thiếp
Đôi ngả chày đông tây
Thuở trước hoa phù dung
Nay thành cây đứt rễ
Nhan sắc hiển cho người
Mấy đời tươi mãi thế

Phần VII: Kiếp trước, kiếp này, Phù Dung tái sinh vẫn phù dung

- Muôn tâu hoàng thượng, đã có tin tức điều tra chính xác. Trước ngày U Trì xảy ra chuyện, Đức phi đã sai một nô tài xuất cung mua ít đồ đạc. Tên nô tài này là do Đô gia bí mật nhét vào, làm thái giám hầu cận bên Đức phi. Một quầy bán nông cụ trong thành cũng xác nhận đã bán số lượng lớn thuốc diệt cỏ cho một nam nhân có giọng nói đàn bà. Theo như mô tả của họ người này đích thật là hãn. Còn có...

Phong đang nói thì ngừng lại, hơi do dự nhìn hoàng đế.

- Còn gì nói hết ra.

- Thưa... Chuyện này... Cũng có chút liên quan đến hoàng hậu...

- Hoàng hậu?

Ca Dương nhướng chân mày, ánh mắt bắn ra tia lãnh đạm.

- Vâng, lúc nô tài kia hành sự, có hai cung nữ ở Phượng Hòa điện phát giác. Chỉ là... Không hiểu sao không khai báo lại...

Ca Dương im lặng hồi lâu, ánh mắt càng lúc càng giá lạnh. Hãn nhìn chậu sen bên cửa sổ, tay vô thức xoay xoay chiếc nhẫn đầu rồng.

- Nữ nhân Đô Thư Kỳ này, thật là không thông minh. Chẳng biết vị trí của mình ở đâu, đã ngu mà còn hay làm liều. Loại người này... Trẫm sẽ không giữ lại. Đô gia? Haha... Đô gia là cái thá gì dám đưa người vào cung của trẫm? Đô Dư Mân một thân chính khí mà lại sinh ra bầy con cháu tầm thường như vậy...

- Bệ hạ muốn xử lý bọn họ thế nào?

Ca Dương hít sâu một hơi, từ trên ghế đứng dậy.

- Tạm thời trầm cần Đô lão tướng trấn giữ Bình Thành, nhà họ Đô cảnh cáo sơ sơ là được. Còn Đức phi...

Ca Dương bỗng nhiên nở nụ cười, căn phòng như phảng phất sắc xuân rập rờn. Chỉ có Phong đi theo hần nhiều năm mới thấu hiểu phía sau khuôn mặt vui vẻ kia có bao nhiêu hiểm ác...

Vài ngày sau đó, hoàng cung đồn đại Đức phi nương nương mang số sát sanh. Xung quanh Phiêu Di cung, cây cối con vật đột nhiên chết hết, mùi xác thối rữa gay gay. Còn kinh khủng hơn gấp mấy lần cái đầm U Trì vài tháng trước. Ai đi đến gần cũng phải bịt mũi chọn đường vòng. Hoàng thượng lo lắng Đức phi sẽ khắc chết cung nhân và triều thần nên ra lệnh giam lỏng. Mỗi ngày Đô Thư Kỳ thức dậy đều thấy có chuột chết trên giường, ăn cơm thấy có giun dòi nấu chung với thịt cá, lúc tắm trong bồn thình lình nổi lên một cái sọ người, khắp cung điện đâu đâu cũng hôi thối, tùy tiện đi vài bước sẽ giẫm phải xác mèo xác chuột, xác rắn xác chim gì đó... Nàng ta trải qua những tháng ngày như địa ngục, tinh thần hỗn loạn, không ăn uống mà chỉ ói mửa, cả người gầy xọp đi, tóc tai xơ xác, còn đâu là Đức phi nương nương xinh đẹp cao quý ngày nào.

Nghe nói chuyện của Đức phi khiến bệ hạ rất đau lòng, không tiếc công sức đi tìm khắp nơi một nhóm đạo sĩ đến giúp nàng trừ tà. Chẳng rõ quá trình trừ tà này diễn ra thế nào, chỉ nghe tiếng nàng ta gào khóc vang lên giữa đêm, còn có tiếng van xin, tiếng mắng chửi...

Vào một buổi sáng không khí trong lành, đột nhiên Ca Dương rảnh rang tới thăm hoàng hậu. Triệu Tiểu Vy vẻ mặt bất an cung kính nghênh đón. Sau bữa điểm tâm, Ca Dương lấy ra một món đồ chơi khoe với nàng.

- Hậu nhìn xem, thứ này gọi là con rối, trầm cảm thấy nó rất thú vị nên bảo Tiểu Ninh Tử làm một cái. Tối hôm qua rõ ràng trầm để nó ở trên bàn, vậy mà sáng nay lại thấy nó nằm dưới gối. Một con rối không biết vâng lời! Hậu nói đi, đối với loại rối hư hỏng này, ta phải xử lý thế nào?

Tiểu Vy ngẩng đầu nhìn hoàng đế, đôi mắt trong veo đã u ám mấy phần, môi cắn chặt mà vẫn run run. Ca Dương dịu dàng cười, tay vươn ra mân mê làn da trắng nõn.

- Vy Vy, nàng có muốn nghe lời thật lòng không?

Triệu Tiểu Vy thấy sống lưng lạnh buốt, cố giữ bình tĩnh nặn ra nụ cười tái mét.

- Thần thiếp... Xin rửa tai nghe...

- Uhm... Trẫm thực sự thích nàng!

-...

- Trẫm thích... Điệu phù dung nàng múa, thích giọng nói êm ái, thích mái tóc dài này, cũng thích cả những bộ váy hồng nàng mặc, thích cái tính khiêm tốn biết ẩn nhẫn, biết làm người khác vui lòng... Vy Vy, trẫm đã nói rất nhiều lần và đây là lần cuối cùng: Nàng là hoàng hậu. Trẫm sẽ để nàng làm Hậu dù có chuyện gì xảy ra. Một hoàng hậu thì có bốn phận gì?

Ca Dương thình lình đá văng cái bàn cản trở giữa họ, kéo mạnh Triệu Tiểu Vy vào lòng. Cung nhân hoảng sợ quỳ xuống hết, cả điện Phượng Hòa im phăng phắc, ngay cả gió cũng không dám thổi. Triệu Tiểu Vy sắc mặt nhợt nhạt, hai dòng lệ trong suốt, hàng mi run rẩy. Chỉ thấy bệ hạ rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng ôm nàng, môi kề bên tai ní non như là tâm tình, như là thổ lộ:

- Vy Vy... Trẫm còn muốn nàng múa Phù Dung Lưu Hương, bây giờ ngoài nàng ra... Không còn ai múa cho trẫm xem nữa. Trẫm thật sự thích nàng, hãy biết cách sử dụng khôn ngoan đối với lòng khoan dung này. Trẫm không phải người vô ơn bạc nghĩa, cũng không phải máu lạnh vô tình... Chỉ cần đừng trái ý trẫm, đảm bảo sẽ có bạc vàng nhung lụa, phú quý

vinh hoa... Nàng thích những thứ này chứ? Nếu không thích, trăm chỉ đành xin lỗi bởi vì đây là cái giá lớn nhất trăm trả cho nàng, hoàng hậu à!

Triệu Tiểu Vy chậm chậm mở mắt. Ca Dương đang ôm nàng, gần sát đây thôi, hơi thở cũng quấn quanh một chỗ nhưng mà... Vy Vy thấy cả người đều lạnh, tim lạnh, lòng lạnh... Vòng tay này vừa lạnh vừa đau. Vì sao người ở rất gần mà lại quá xa? Triệu Tiểu Vy điều hòa hơi thở, cũng thềm thì đáp lại.

- Bệ hạ, thần thiếp... Đã hiểu. Nếu thiếp làm gì sai, mong bệ hạ hãy thứ tha một lần!

Ca Dương khẽ cười, một tay vuốt ve chiếc cổ trắng nõn.

- Hậu đã biết trăm khoan dung với nàng thế nào mà? Chuyện lần này trăm cũng biết nàng sai ở mức nào, tha thứ thì có thể nhưng... Lòng tin thì mất rồi! Nàng đã lỗ to đó Vy Vy à, từ giờ về sau, ta sẽ không để lại hai chữ “tin tưởng” ở bên nàng nữa. Thật đáng buồn, nhớ ngày ấy nàng đến đây, là một quận chúa nho nhỏ vừa trong sáng vừa hiền lành, còn hiểu chuyện. Hoàng cung như nhược như vậy sao? Thoáng chốc cũng nhuộm bẩn Vy Vy của trăm rồi...?

Triệu Tiểu Vy lại nhắm mắt, ép hai giọt lệ cuối cùng chảy ra. Khi mở mắt lần nữa, nó cũng mang một mảng lãnh đạm y hệt hoàng đế.

- Đa tạ bệ hạ tha mạng, lòng tin của ngài thần thiếp cũng không cầu, chỉ hy vọng sẽ không rước về thêm hoài nghi.

Ca Dương gật đầu, làm như vui vẻ kéo nàng ngồi dậy, ra lệnh cho cung nhân:

- Chuẩn bị nước rửa mặt cho hoàng hậu, lấy phượng bào để nàng thay!

Triệu Tiểu Vy y như con rối ngoan ngoãn rửa mặt, thay y phục, sau đó Ca Dương dẫn nàng đến Phiêu Di cung. Tiểu Vy nhìn con đường rải rác xác chết, cỏ cây mục nát, lòng lại lạnh thêm một tầng. Nàng xin thề, nàng sợ nhất trên đời chính là bóng lưng ung dung ở trước mặt. Ngài hoàn toàn khác biệt so với hình tượng mà nàng ảo tưởng dựng lên. Có lẽ người nàng yêu chỉ là vị Tam hoàng tử trong lúc nàng ô nhục nhất đã khẳng khái tuyên bố cưới nàng. Còn hoàng đế ở đây... Hãn không phải chàng! Một kẻ âm u tàn độc như Ca Dương nàng không bước vào nổi, không thuần hóa nổi. Trên đời này cũng không ai có thể đến gần trái tim ngài chẳng?

Hoàng cung sâu tựa biển, ngài là vị Long Vương, nàng là loài cá vô danh. Cá nhỏ phải biết bơi đúng hướng, không thể đi ngược dòng chảy mà vua của biển tạo ra!

.

.

Khi họ đi vào tấm phòng của Đô Thư Kỳ, cả phòng ngọt ngào hơi hám. Bệ hạ ra lệnh mở cửa sổ, chút gió thanh mát làm dịu bớt cơn buồn nôn. Thư Kỳ ngồi trong góc giường, quần cái chần to, mắt dại ra không phát hiện có người đến. Ca Dương vẫn nụ cười nằng xuân như thế, không ngại dơ bẩn ngồi xuống giường, tay xoa xoa gọt gọt lọn tóc rối bù, ôn hòa hỏi nàng ta.

- Ái phi, vẫn chưa khỏe lên à?

Đô Thư Kỳ nghe tiếng nói, ngạc nhiên giương mắt nhìn sau đó nàng ta như lấy hết mười phần sức lực nhào vào lòng Ca Dương, khóc đến tê tâm liệt phổi.

- Hoàng... Hoàng thượng... Thần thiếp khổ quá, hoàng thượng thả thiếp ra đi, giết hết bọn chúng đi. Bọn hạ nhân hèn mọn, bọn đạo sĩ kinh tởm! Phải lăng trì xử tử, băm thây róc xương... Huhuhu hoàng thượng, hoàng thượng... Thiếp chịu không nổi nữa, chàng đừng rời bỏ ta!

Ca Dương đau xót vỗ về, càng khiến Đức phi ra sức gào to hơn. Hắn đẩy nhẹ nàng ra, nhìn kĩ khuôn mặt rồi tức giận quát mắng.

- Nô tài chết tiệt! Tại sao không chăm sóc nương nương, không trang điểm cho nàng? Nhìn xem nàng đã thành cái dạng gì rồi, thật là ủy khuất cho ái phi!

Triệu hoàng hậu đứng một bên nhìn, mặt không biểu cảm. Các cung nữ nô tài đều đúng thời hợp lý mà quỳ xuống nhận lỗi. Đô Thư Kỳ chỉ vào bọn họ tố tội

- Nó, nó, còn nó nữa... Hôm qua dám đè đầu bản cung vào chậu nước, nó không cho ta ăn cơm, nó nhốt ta trong cũi chó! Hoàng thượng,... Bọn chúng muốn tạo phản, chàng giết hết đi, phải giết hết mới làm thiếp hả dạ.

Ca Dương gật đầu, vỗ vỗ lưng nàng.

- Được, được, ái phi đừng giận. Người đâu? Lôi hết bọn nô tài này ra ngoài cho trẫm!

Đỗ Thư Kỳ nét mặt mừng rỡ, thỏa mãn, hạnh phúc chui vào lòng hắn. Nàng không để ý rằng Ca Dương chỉ nói “lôi ra ngoài” chứ không đánh, không giết gì cả. Ca Dương cúi đầu nhìn nữ nhân trong ngực, vừa yêu thương vừa hờn dỗi xoa xoa mặt nàng.

- Ái phi xem này, sáng dậy còn chưa chải đầu trang điểm. Đến đây, đến đây, trẫm sẽ giúp nàng...

Hắn kéo Đỗ Thư Kỳ đến trước gương, ngón tay nhanh nhẹn quét một mảng son đỏ, bôi lên môi nàng ta.

- Phải thoa son, búi tóc, cài trâm, như vậy mới là Đức phi nương nương.

Thư Kỳ mê muội nhìn hoàng đế, không thấy hình ảnh nàng trong gương rất xấu xí, son bôi cả xuống cằm, dính lên cánh mũi, tạo thành một cục đỏ ngòm. Triệu Tiểu Vy đứng phía sau, lạnh run người nhìn bệ hạ. Đôi mắt từ ái như vậy, giọng nói dịu dàng như vậy... Thực chất là một dã thú đội lốt thần tiên! Nàng không nhìn được nữa, mắt chuyển xuống sàn nhà, chỉ còn nghe tiếng nỉ non ôi ả...

- Ái phi... Sao cổ nàng bầm tím vậy?

- Dạ... Đây... Đây là... Thiếp vô ý bị té!

- Phải không? Sao cánh tay cũng bầm?

- Là... Là bọn hạ nhân làm đấy!

- Ủ... Hôm trước mấy đạo sĩ trầm gửi tới có giúp nàng trừ tà không?

- Họ... Họ... Có, có ạ!

- À, thế giúp bằng cách nào?

Đức phi run rẩy nhớ lại cảnh tượng đêm đó. Nàng còn chưa viên phòng với hoàng thượng nhưng mà bọn họ đã... Ca Dương nhìn ra sự sợ hãi trong mắt Thư Kỳ, vờ nghiêm túc nói một câu.

- Trầm ghét nhất là thứ đàn bà dơ bẩn. Nữ nhân không trong sạch đều bị ném vào lãnh cung!

Thư Kỳ sợ tái mặt, liền quỳ xuống ôm chân cầu xin.

- Đừng, bệ hạ đừng! Chính là cái lũ đạo sĩ giả mạo hôm đó. Bọn chúng... Bọn chúng...

Đô Thư Kỳ không tài nào nói ra được, nàng không dám thừa nhận mình đã bị lãng nhục, không còn xứng đáng với hoàng thượng.

- Trầm biết!

Ca Dương bỗng trả lời như vậy, Đức phi ngơ ngác nhìn lên. Nàng thấy hoàng đế cười, thấp thoáng hiện ra hàm răng trắng đều. Một cảm giác kinh dị như cơn ác mộng...

- Trầm biết bọn chúng không tốt. Haiz... Đã dặn dò nhẹ tay không để lại nhiều thương tích mà! Cảm giác thế nào, hay ái phi thấy bốn người còn chưa đủ?

Đô Thư Kỳ chết trân tại chỗ, tay từ từ buông ống quần hăn ra, run rẩy. Ca Dương không nhìn, hăn quay lại nói với hoàng hậu.

- Vy Vy, trầm giao Đức phi cho nàng chiếu cố. Phiêu Di điện này nguyên khí u ám, nên dọn ra ngoài. Trước mắt tở muội các nàng ở cùng nhau đi! Bây giờ trầm có việc, phải đi trước, ái phi cứ thông thả...

Ca Dương phúi tay áo đi nhanh ra cửa. Trong phòng chỉ còn lại hai nữ nhân. Triệu hoàng hậu giương mắt nhìn Đô Thư Kỳ, tuy nàng ta thật thảm nhưng cũng không thông cảm nổi. Đức phi chờ dẫn ngòi dưới đất, lúc sau thì có tiếng cười, cười thầm, cười nhỏ, cười to, gào la mà cười... Sau này người ta đồn đại ở Phiêu Di cung nửa đêm thường có yêu nữ cười giỡn, âm thanh rất ma quái!

.

.

Tiểu Ninh Tử bưng chậu nước vào, đứng một bên nhìn bệ hạ rửa tay, chà chà, cọ cọ, đến nổi da hồng lên cũng không chịu ngừng.

- Hoàng... Hoàng thượng?

Dứt lời, Ca Dương gạt đổ chậu nước, sàn nhà lênh láng một mảng. Hấn ôm tay, từ từ ngồi xổm trên vũng nước, thều thào hỏi Ninh thái giám:

- Người có thấy... Trẫm giống như con quý dử không?

Tiểu Ninh Tử ngây dại, lúc sau cũng ngồi chồm xuống trước mặt bệ hạ, thành thật đáp.

- Hoàng thượng... Nô tài đi theo ngài nhiều năm, nô tài nghĩ... Bệ hạ quả có chút đáng sợ nhưng mà... Ngài không hề giống “quý”. Đức phi kia từ ngày vào cung đã đánh chết biết bao cung nữ, thái giám. Loại đàn bà này đáng bị đối xử như thế! Hoàng thượng tức giận, cứ việc rút giận, đó là nhân quả nàng ta phải chịu!

Ca Dương chậm chậm nâng mắt nhìn, sự thâm độc đã qua đi, chỉ còn lại một vùng tịch mịch.

- Tiểu Ninh Tử, trẫm cảm thấy... Rất khó chịu, rất muốn giết ai đó cho hả dạ. Người như vậy không phải quý khát máu thì là gì? Nàng từng nói... Sẽ không bao giờ yêu một người độc ác như ta. Nàng nói ta không đáng để ai thương xót. Nàng còn nói... Dù có chết cũng không muốn nhìn thấy ta, không muốn bị bàn tay bẩn thỉu của ta chạm vào... Tiểu Ninh Tử, trẫm rất tội tệ, rất dơ bẩn phải không?

Ninh thái giám muốn nhảy dựng lên, bệ hạ hôm nay rất lạ. Từ chỗ Đức phi về thì tinh thần bất thường. Là “nàng” nào đã nói những lời tuyệt tình như vậy? Là ai có bản lĩnh làm cho Chu Lạc Ca Dương cũng phải nghi ngờ bản chất của chính mình? Tiểu Ninh Tử bàng hoàng nhìn bệ hạ của hắn ngồi xổm cúi mặt, tự nhiên hắn muốn giơ tay an ủi ngài. Tấm long bào ngài mặc là biểu trưng cho một đấng nam nhân trị vì thiên hạ, sao ngài có thể giống như năm ba tuổi bị Thái hậu đánh mà tủi thân khóc lóc thế này?

Hoàng thượng, nếu ngài thực là quý thì chính là con quý cô đơn nhất.

Hoàng thượng, nếu ngài là một vị thần thì cũng là thần cô tịch nhất.

Hoàng thượng, nô tài chỉ mong trước khi nhắm mắt có thể thấy ngài bình yên ngã vào lòng ai đó, một người có thể xoa dịu linh hồn của ngài, chấp nhận con người của ngài, cho dù nó đen tối và u ám đến dường nào!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 4: Phù Hòa An Có Một Tiểu Quận Chúa

有所思

芙蓉出水時,

偶爾便分離.

自此無因見,

長教掛所思.

殘春不入夢,

芳信欲傳誰.

寂寞秋堂下,

空吟小謝詩.

Hữu sở tư

Phù dung xuất thủy thì,

Ngẫu nhĩ tiện phân ly.

Tự thử vô nhân kiến,

Trường giao quái sở ti.

Tàn xuân bất nhập mộng,

Phương tín dục truyền thùy.

Tịch mịch thu đường hạ,

Không ngâm Tiểu Tạ thi.

Có nỗi niềm

Thuở phù dung nở trên mặt nước

Bỗng không lời báo trước chia tay

Để rồi không thấy được nhau

Đêm ngày dăng dặc treo sầu nhớ ai

Khi xuân tàn mộng dài khó nhập

Muốn tin thư chuyển gấp đến người

Quanh nhà vắng vẻ cảnh thu

Thơ buồn Tiểu Tạ ngâm hoài không thôi

Phần 7: Kiếp này, kiếp sau, phù dung tái sinh vẫn phù dung

Năm Thái Minh thứ sáu, miền Bắc Khương La trải qua mùa đông khắc nghiệt, miền Nam hạn hán kéo dài, biên ải Bình Thành lại xảy ra tranh chấp, tuy không có đánh lớn nhưng vẫn hao tổn quốc khố. Hoàng đế tuổi trẻ, năm lên ngôi bãi miễn chức Nhiếp chính, lại mạnh tay thanh tấy triều đình, giam Nhị hoàng tử tàn phế vào nội cung, phong Tứ hoàng tử làm Tề vương, cấp phủ đệ ở Đông Hoang. Bát hoàng tử chưa thành niên, được sống ở kinh thành thêm mấy năm rồi phong Cận vương, cũng bị đẩy ra xa tận phương Nam.

Sáu năm nay sóng ngầm vẫn âm ỉ chưa có cơ hội sôi trào, Thái Minh để mới hai mươi ba, ở tuổi này tiên hoàng vẫn còn làm Thái tử, thái tử vẫn còn lặn ngụp trong quan trường sâu không thấy đáy. Một vị vua trẻ sẽ thích dụng người trẻ, triều đình vận hành đã không như xưa, đại thần kì cựu từ quan hoặc bị cắt chức ngày càng nhiều, quá trình cải tổ ở trung ương vẫn thầm lặng diễn ra.

Tề vương ở Đông Hoang coi bộ sống rất tốt, tốt tới mức bắt đầu rục rịch. Tàn dư triều đại trước ai cũng có một thời huy hoàng nên khó lòng chấp nhận thực tại. Dẫn sao sáu năm không quá dài, ít nhất là chưa đủ cho Chu Lạc Ca Dương xây nên một chính quyền bền vững.

Những bất ổn phát sinh trong năm nay chả liên quan gì tới Sa Đà. Cát ở đây vẫn vàng tươi, nắng vẫn đỏ lửa, dân chúng vẫn ngoan cường đấu tranh với thiên nhiên khắc nghiệt, không ngờ đất sỏi mà cũng nở hoa. Hòa An vương có công phò giá tân đế, danh tiếng rất tốt. Ông lại quy ẩn khỏi chính trị, gia đình nề nếp an phận, khiến cho bệ hạ vừa an tâm vừa thấy áy náy.

Lúc này Lệ Hà đang chỉ dẫn Khanh Ca cô nương cách làm sổ sách quản lý phòng bếp. Vị tiểu thư này do lão Tứ đưa về, quên quán ở Sơn Nguyên, gia cảnh đáng thương. Lệ Hà đối với cậu em chồng này không dám ý kiến nhiều, thỉnh thoảng hẳn lại đem mèo lạc chó côi về phủ, ném cho nàng rồi đi mất hút. Tịch Tề đã qua tuổi thành thân từ lâu, vậy mà cứ lông bông khiến ba anh trai lo lắng thay hẳn. Tháng trước hẳn đem Khanh Ca cô nương cùng với mấy bao vàng ròng ném ở cửa phủ. Nửa đêm khuya khoắt nô tì chạy vào thông báo, khiến cho Thế tử đang an giấc phải lật đật ngồi dậy. Lệ Hà không biết làm sao, vừa khuyên nhủ chồng vừa sắp xếp cho cô gái kia một chỗ ở. Khi Chu Lạc Thán Khúc đọc lá thư vón vện ba dòng của Tứ đệ, hẳn sa sầm mặt mày, đi tìm vương gia tố tội.

Thư đó viết:

“Vụ làm ăn thắng to, đại ca giữ gìn đệ chỗ vàng này, tùy tiện dùng.

Vị cô nương kia gọi là Khanh Ca, nàng không biết nói, nhờ đại tẩu chăm sóc, tùy tiện xài.

Nhấn với ông già giữ gìn sức khỏe, đệ đi vài tháng, khi về tùy tiện đánh!”

Hòa An vương bình tĩnh đọc thư, rồi nói với con cả:

- Mai một nó về đóng cửa phủ lại, tùy tiện ngủ ngoài đường!

Nhớ tới lão Tứ, Lệ Hà lại thấy đau đầu. Mấy năm nay nàng hiếu thuận chăm sóc cha chồng, em chồng, thu xếp cửa nhà, làm một hiền thê. Lệ Hà rất mãn nguyện với cuộc sống này. Hòa An vương chỉ có một vương phi, sau khi nàng qua đời cũng không tái hôn, không nạp thiếp. Các công tử hình như học theo cha, trong vương phủ nữ chủ nhân rất ít, chung sống vui vẻ, ai nhìn vào cũng thấy hâm mộ.

Lệ Hà và Khanh Ca cô nương đang nói về định mức tiền chợ dành cho mỗi phòng. Khanh Ca tuy bị câm nhưng vẫn nghe được, tập trung học hỏi. Đột nhiên Dung ma ma từ bên ngoài hít hắt chạy vào, nói năng lộn xộn:

- Không... Không hay rồi! Tiểu... Tiểu thiếu gia đẩy ngã quận chúa, nàng khóc rất to!

Lệ Hà giật mình đứng dậy, không hỏi gì liền chạy ra ngoài. Khanh Ca đặt bút xuống, chậm chạp vài giây rồi cũng đuổi theo. Đi đến hậu viện họ nghe có tiếng khóc của tiểu hài tử. Lệ Hà sốt ruột nhắc váy bước vào.

- Ôi sao lại thế này? Tương nhi ngoan, không khóc, không khóc! Có phải Nhất Nhất bắt nạt muội không? Tẩu tẩu đánh nó giúp muội!

Niệm Nhất là cháu đích tôn của Hòa An vương, Tương Tư lại là quận chúa do hoàng thượng sắc phong, đây chính là hai tiểu gia hỏa khó đối phó nhất phủ. Lúc Chu Lạc Tương Tư ra đời, Lệ Hà đã mang thai ba tháng, cho nên bọn trẻ cùng trang lứa, từ nhỏ đã chơi với nhau. Thăng nhóc Niệm Nhất vừa nghịch ngợm vừa ương bướng, Thế tử nhiều lần nổi khùng phải xách chổi rượt nó một vòng. Chân cu cậu chạy rất nhanh, leo trèo như khi cho nên Thán Khúc muốn dạy dỗ cũng phải tốn không ít mồ hôi.

Sau khi nô tì tóm tắt sự việc, Lệ Hà nôm na hiểu được hai đứa trẻ vì giành nhau một món đồ chơi mà xảy ra tranh chấp, Niệm Nhất mạnh tay làm Tương Tư ngã va phải ghế, đầu sưng một cục. Tiểu quận chúa nhà ta cũng không phải hạng vừa, đau thì có đau nhưng khóc ầm ĩ với tinh thần ăn vạ là chính. Lệ Hà tóa mồ hôi đổ dành, sợ chuyện này kinh động tới vương gia thì không xong. Người làm mẹ như nàng dĩ nhiên rất khổ, nhiều khi thấy chồng, em chồng rồi cả cha chồng dung túng tiểu quận chúa, thường xuyên quy lỗi lầm cho Niệm Nhất mà ầm ức không nói được. Nàng biết Tương Tư thân phận đặc biệt, là đứa con vương phi cùng cả mạng sống mà sinh ra, trên cổ bé đeo mảnh ngọc Tu Loan khắc ấn hoàng gia do đương kim hoàng thượng ban tặng, rồi còn có phong hào “Minh Châu” vốn chỉ dành cho trưởng công chúa. Vị tiểu quận chúa này Lệ Hà không động vào nổi, chưa kể tầng tầng lớp lớp “gà mái mẹ” che chở nàng.

- Đừng khóc nữa, Tương nhi ngoan nào, để tẩu tẩu đánh vào mông Nhất Nhất, bắt nó xin lỗi muội nhé?

Tương Tư nước mắt ngăn nước mắt dài, méo miệng chỉ Niệm Nhất.

- Trâu nước, trâu nước của muội~~~

Lệ Hà nhìn con trâu đất trên tay Niệm Nhất, nghiêm nghị nói:

- Đưa đồ chơi cho tiểu cô mau!

Niệm Nhất bướng bỉnh giấu trâu vào tay áo, ngoan cố chống cự.

- Cửa Nhất Nhất mà, Ngũ thúc làm tặng ta, không phải của tiểu cô đâu!

Niệm Nhất gọi Tương Tư là “tiểu cô”, hẳn không tài nào hiểu được vì sao đứa con gái mít ướt đó không phải muội muội hay tỷ tỷ mà lại là cô của hẳn. Tình hình khá căng thẳng, Niệm Nhất không chịu đưa đồ chơi, Tương Tư khóc đòi, Lệ Hà cuống quýt vừa dỗ dành Tương nhi vừa hăm dọa Nhất Nhất. Cuối cùng là Khanh Ca cô nương nhẹ nhàng đi tới, giơ một khối thủy tinh trong suốt, bên trong có nước lóng lánh, một ngôi nhà gỗ bé xíu, một cây thông tí hon. Mỗi lần lắc lắc khối thủy tinh là tuyết lại theo nước dềnh dàng, cảnh tượng như mùa đông. Không chỉ Tương Tư quên khóc si mê nhìn mà Lệ Hà cũng rất kinh ngạc. Khanh Ca không nói được, nàng cười cười, đặt món quà vào tay Tương Tư.

- Đây... Đây là cái gì?

Lệ Hà nghi hoặc nhìn Khanh Ca. Nàng đưa bốn ngón tay rồi vỗ ngực, ý muốn bảo “Tứ lang cho ta.” Khối cầu này chế tác tinh xảo, thợ thủy tinh bình thường không thổi được. Trong một phi vụ làm ăn Tịch Tề đã mua nó từ người Tây Dương. Hẳn mỗi năm đi rất nhiều hơn, thu được không ít của hiếm vật lạ. Tương Tư và Niệm Nhất cũng có rất nhiều nhưng con nít thì hay chóng chán. Khối thủy tinh rất đẹp, nhìn rất kỳ diệu, chẳng mấy chốc Tương Tư đã quên chuyện cũ, Niệm Nhất mon men tới nhìn ké. Bọn chúng dù sao vẫn là trẻ con, có cãi nhau thì tình bạn mới bền. Lệ Hà an tâm nhìn hai đứa chơi, lao nhao bình luận, mấy nô tì và ma ma cũng tò mò ngóng theo, nàng không khỏi thở phào cảm kích Khanh Ca.

Chuyện giải quyết êm ấm nhưng vẫn để lại hậu quả. Buổi chiều Hòa An vương trở về, phát hiện con gái cứng mọc sừng trên đầu, thế là Niệm Nhất không tránh khỏi tai vạ. Thăng nhóc đó không sợ cha, không sợ mẹ, được các chú yêu thương, người duy nhất làm nó phải cúi đầu chính là “vương gia gia”. Ngài cao to vạm vỡ, nét mặt cương nghị, đôi mắt đen sâu,

nói rất ít nhưng chuyện gì cũng hiểu. Ở vương phủ, gia gia là lớn nhất, cha và các chú đều sợ ông, phải khép nép vâng dạ.

Lúc này cậu nhóc cụp đuôi quỳ ở gối đôn, sợ sệt giương đôi mắt nhỏ nhìn lên trên. Chu Lạc Trinh chậm rãi uống trà, quen tay vuốt tóc Tương Tư đang nằm trên chân ông. Ở bên ngoài phòng, Lệ Hà nơm nớp nghe ngóng, Thế tử thở dài trấn an nàng:

- Cứ để phụ vương dạy dỗ nó, ngài sẽ không mạnh tay với tôn tử đâu, chỉ dọa chút thôi. Thăng bé này ngày càng ngộ nghịch, phải có ai đó kiềm chế nó!

Chu Lạc Trinh hơi buồn cười nhìn đứa cháu nội bình thường làm trời làm đất, ở trước mặt ông giả dạng mèo con.

- Tiểu Niệm, con có biết mình sai ở đâu không?

Giọng nói của ông không lớn, cũng không tức giận nhưng vẫn khiến thăng bé run lên. Sợ thì sợ, nó vẫn lém lỉnh đáp:

- Thưa gia gia, cháu sai rồi. Đồ chơi Ngũ thúc làm tặng cháu, cháu phải đem nó tặng lại tiểu cô. Đồ của cháu phải giao nộp hết cho tiểu cô, tiểu cô muốn cái gì thì đưa cái đó!

Chu Lạc Trinh nhượng mày.

- Phải vậy không? Sao ta nghe có vẻ hơi chèn ép con nhỉ?

- Không phải đâu ạ, tiểu cô là quận chúa điện hạ, danh phận cao quý nhất nhà. Chuyện gì cũng phải ưu ái nàng, nhường nhịn nàng. Cháu chẳng qua là tôn tử, mặc dù do Thế tử sinh ra nhưng nhỏ nhoi chẳng khác gì con kiến. Làm sao chống đối tiểu cô được?

Ở bên ngoài, Thế tử vỗ trán bó tay với thằng con, Thế tử phi mặt trái mướp, cảm thấy nên đổi gia sư dạy văn cho Niệm Nhất, dạy giỏi quá cũng không tốt. Chu Lạc Trinh nhếch môi, khuôn mặt nghiêm túc thoáng hiện một ý cười. Ông có hai đứa cháu nội. An An mới một tuổi rưỡi, vẫn chưa gây nhiều phiền phức được. Mấy năm nay chỉ có tiểu gia hỏa Niệm Nhất suốt ngày gây náo nhiệt, thường bắt nạt Tương Tư của ông. Chu Lạc Trinh nhìn thằng bé, theo thói quen muốn tìm đôi nét tương tự với vương phi. Xem nào, mày lá liễu hơi nhạt, đuôi mày hơi nhếch lên, rất giống Tố Tâm. Ông lại nhìn Tương Tư, con gái duy nhất và cũng là đứa con “sao y bản chính” từ mẹ nó. Riêng cái mũi cao cao là của ông. Chu Lạc Trinh đã ngoài năm mươi, ông thấy mình thực già, không rõ vì tuổi cao hay vì thương nhớ mà héo hon đến vậy.

- Được rồi, ta nể tình thân phận “con kiến” của cháu, chỉ phạt quỳ trước bàn thờ nội tổ mẫu hai canh giờ, chép Gia huấn hai trăm lần, từ đây tới cuối năm không được xuất phủ!

Niệm Nhất trợn mắt, uất ức nhìn ông nội. Cái vẻ oan uổng này là làm nũng, lại khiến ông thấy yêu thương. Tương Tư thấy Niệm Nhất bị phạt, tuy có hơi hả dạ nhưng vẫn thấy tội nghiệp. Nếu Niệm Nhất phải chép bài, vậy sẽ ở trong phòng cả ngày, ai chơi với nàng đây?

- Phụ thân... Có thể giảm một chút không?

Chu Lạc Trinh cúi đầu nhìn.

- Cũng được, chia ra mỗi đứa một trăm lần, ngày mai bắt đầu chép đi!

-...

Lúc xem hết tấu chương đã là nửa đêm, Ca Dương ném bút lông, giơ tay ấn hai bên thái dương. Tiểu Ninh Tử nhỏ nhẹ đi vào, hỏi hẩn muốn nghỉ

ngôi ở đâu.

- Đến Chiêu Hiên viện đi...

Chiêu Hiên viện là chỗ của Chiêu Hoa nương nương. Vị này vào cung trong đợt tuyển tú gần đây nhất, gia thế trung bình, nhan sắc tươi trẻ, có phần khả ái non nớt hơn các phi tần khác. Hiện giờ nàng là người được sủng ái nhất. Ca Dương đi nửa đường, không hiểu trúng tà gì lại rẽ trái. Tiểu Ninh Tử thầm than không ổn, cúi đầu bám sát theo. Lối này dẫn tới U Trì. À, chính là cái đầm sen năm xưa. Sau vụ nhiễm độc, hoàng thượng cho trồng lại hồ, hoa sen tiếp tục nở rộ. Do chăm bón tỉ mỉ, sen mọc rất tốt nhưng ai cũng cảm thấy đầm không đẹp như xưa. Có bàn tay con người chạm vào, U Trì dường như mất một phần hồn, hoa vẫn nở, lá vẫn xanh nhưng không sống động giống trước. Sau khi lên ngôi, Ca Dương không xây dựng thêm cung điện, chỉ làm cái nhà sàn ở giữa hồ.

Nói thì đơn giản nhưng phải mất hai năm rưỡi mới xong. U Trì quá sâu, nhiều kiến trúc sư khảo sát rồi lắc đầu. Đáy đầm có một lớp đất mềm dày tới ba trượng, dưới đất mềm là thạch nhũ trắng – loại đá tự nhiên vốn rất kiên cố. Ngô Thái học sĩ vì hoàng thượng mà đi mời cao nhân khắp nơi, cuối cùng đưa về một lão thợ hồ hơn sáu mươi tuổi. Lão già chẳng học qua trường lớp nào, chỉ có kinh nghiệm bốn mươi năm theo nghề, hiểu biết sâu sắc kiến trúc các nước và bí quyết dựng cột của tộc người Cao sống trên núi. Lão thợ hồ cùng nhiều kiến trúc sư bàn bạc, cuối cùng thống nhất chọn cách nạo vét đầm, phá tầng thạch trắng. Nhà xây không lớn nhưng rất duyên dáng, trên cửa treo biển “Phù Dung đình” bút tích hoàng đế. Có một cái cầu nhỏ bắc ngang đầm, những lúc thơ thẩn Ca Dương thích ngồi đây câu cá. Trong đình chuẩn bị sẵn chăn giường, bởi vì hoàng thượng thích qua đêm chỗ này.

Sương khuya làm vai áo sẫm một mảng nước. Ca Dương hơi ngửa đầu nhìn trời, lại nhìn hoa sen ngủ im trong hồ, lòng đượm buồn thương... Mấy năm này trôi qua rất nhanh, hẳn không nhớ hết mình đã làm những gì, gặp

những ai, cả thân và tâm đều mòn mỏi. Chỉ khi bước vào Phù Dung đình, Ca Dương mới thấy bình yên một chút, cảm giác đã về nhà. Hắn tắm rửa, thay y phục rồi lên giường ngủ. Đêm tĩnh lặng, Ca Dương nhớ tới giấc mơ ngày hôm qua. Hắn thường có những giấc mộng xa xôi, đứt đoạn và mờ ảo. Ca Dương tin đây là hồi ức từ kiếp trước, hắn vẫn trông ngóng những cơn mơ bất chợt để gặp nàng. Nhiều việc Ca Dương chưa rõ, cũng không lý giải được vì sao giữa họ lại có nhiều rào cản và bi thương đến vậy... Hắn mong giấc mộng sẽ đem tới một đáp án, để hắn thôi day dứt, thôi khắc khoải.

Rốt cuộc vì sao Sở Phù Dung thà nhảy vào U Trì tự vẫn chứ quyết không muốn sống bên cạnh Thiên Vĩnh đế?

Cần Thiện và mấy ám vệ thật vất vả mới tìm ra hoàng thượng. Nhìn nhan sắc của ngài, bọn họ ôm một bụng ảo não. Cũng vì không bảo vệ chặt chẽ, bệ hạ đã bị người ta bắt nạt, bên má có nguyên một dấu bàn tay. Cần công tử, à không, Cần tiểu thư nộ khí công tâm, nhảy ra trước ôm lấy mặt Vĩnh Khang, kêu trời oán đất.

- Bệ hạ của tôi ơi! Là ai đã biến ngài thành cái dạng này? Ngài cứ nói ra, vi thần nhất định đi đòi lại công đạo cho bệ hạ.

Mấy hắc y năm nhân phía sau gật đầu phụ họa. Vĩnh Khang chán ghét gỡ móng heo của Cần Thiện ra. Hắn vẫn còn thấy răng lười đau đớn. Đáng chết! Lần đầu tiên hắn “hạ mình” chủ động đi hôn nữ nhân, vậy mà nàng ta không thềm cảm ơn, lại còn cho một chưởng sao bay đầy trời. Hạ Hầu Vĩnh Khang cảm thấy bất bình, tay xoa xoa bên má, cặp mắt hung ác tuyên bố:

- Các người chuẩn bị đi, tối mai chúng ta hành động!

Ám vệ nghe thế hưng phấn bừng bừng, cứ như bò tót nhìn thấy màu đỏ. Cần Thiện khinh thường nhìn bọn chúng đã bắt đầu lắc eo lắc mông. Hắn vẫn rất lý trí hỏi chính sự:

- Tối mai hành động, bệ hạ muốn làm gì? Đốt cung điện hay ám sát Sở Chính Hàn?

Vĩnh Khang nhìn trời, nói một cách hàm xúc:

- Làm hái hoa tặc!

-...

.

.

Tiểu Na khó hiểu nhìn công chúa điện hạ. Nàng lại vứt một cái khăn tay lau miệng, bưng tách trà uống một ngụm rồi phun vào chậu cây.

- Công chúa... Cô không khỏe à?

Phù Dung quệt môi, tức giận gật đầu.

- Bồn công chúa rất không khỏe. Tối nay xui xẻo gặp một gã thần kinh, hấn dấm...

Phù Dung ngừng lại, nhớ đến cảnh tượng bị ai đó kéo vào ngạch tối, cường bạo cướp đoạt... Hai gò má bầu bĩnh lập tức đỏ ửng. Lãng Quân còn chưa được hôn nàng, dựa vào cái gì hấn dấm nhảy vào ăn giựt món khai vị?

Càng nghĩ càng ức, Phù Dung lăn ra giường khóc nước nỏ. Tên lưu manh đó ý nàng là hoàng hoa khuê nữ, không hiểu chuyện nam nữ nên mới giở trò gian lận. Hấn có thể ngang nhiên liếm hết một vòng môi rằng người ta mà không để cho nàng liếm trả, làm người ai làm thế?

Tiểu Na khó xử nhìn công chúa. Từ lúc đi hội hoa đăng trở về, nàng đã cáu kỉnh như vậy. Rõ ràng công chúa cố ý đánh lạc hướng Lãng tam gia để đi chơi riêng, cuối cùng lại vì Lãng tam gia không đi cùng nàng mà tức

giận. Hỏi lý do thì ậm ừ chẳng nói. Dựa vào lời công chúa khi này, hình như... Trên đường có gã điên nào đó chọc phải nàng? Tiểu Na dù sao cũng còn nhỏ, chuyện đời không hiểu, chuyện nam nữ cũng không rành, ngu ngu ngơ ngơ thế này làm sao hiểu được thế nào là nữ nhân bị nam nhân xâm phạm chứ?

Phù Dung khóc chán thì cũng nín, gọi cung nữ đem một đĩa bánh mật tới ăn bổ sung năng lượng. Cả đêm nàng ngủ không yên, có lúc phải thức dậy tự đốt đèn soi gương. Mỹ nhân trong kính đồng nhìn không rõ nét, chỉ thấy một bộ áo trắng phiêu phiêu dịu dàng, tóc đen dài tùy tiện xõa trên vai. Nàng mở to mắt nhìn mình trong kính, sờ sờ đôi môi hơi sưng đỏ. Không thể phủ nhận nàng đang nhớ tới kẻ lai lịch bất minh, lưu manh dê xồm kia. Hãn mạo phạm nàng, nàng nên oán hận mới phải... Phù Dung mười bảy tuổi, tự hào rằng mình trải nghiệm nhiều hơn các tỷ muội cùng trang lứa nhưng mọi hiểu biết vẫn gói gọn trong hoàng cung này, kinh thành này. Trung Lương là tiểu quốc, nhân tài tuấn kiệt vẫn có nhưng chắc chắn không ai có được khí chất của hãn. Ngay cả Lăng Kỳ, Lăng Thế, Lăng Quân cũng không sánh được. Một người như thế, sao có thể là tên hái hoa tặc tùy tiện chộp gái bên đường chứ?

Phù Dung lại chống cằm mơ mộng, không biết có phải vì nàng then quá tát hãn một cái mà khiến bạch mã hoàng tử chạy mất rồi không? Haiz... Chắc sẽ không gặp lại nữa... Nàng sắp lấy chồng rồi... Một chút tâm xuân này xem như giấc mộng phù hoa đi!

Năm mười bảy tuổi, Phù Dung thực sự nghĩ chàng như một vị hoàng tử trong câu truyện cổ tích, thành linh xuất hiện, thành linh biến mất. Nhưng đến năm hai mươi bảy tuổi, nàng mới hiểu ra hãn là một con quỷ nanh ác. Nàng sa vào sào huyệt ma vương, sống là đồ chơi của người, đến chết thân xác cũng thuộc về người...

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 1: Sở Chính Hàn

春宮怨 早被嬋娟誤,

欲歸臨鏡慵.

承恩不在貌,

教妾若為容?

風暖鳥聲碎,

日高花影重.

年年越溪女,

相憶采芙蓉.

Xuân cung oán

Tảo bị thiên quyên ngộ,

Dục quy lâm kính dung.

Thừa ân bất tại mạo,

Giao thiệp nhược vi dung.

Phong noãn điểu thanh toái,

Nhật cao hoa ảnh trùng.
Niên niên Việt khô nữ,
Tương ước thái phù dung.
Nỗi oán trong cung xuân
Đẹp xinh càng duyên bạc
Muốn về biếng gương soi
Ỗn vua chẳng vì sắc
Trang điểm chi vẽ vờ
Gió xuân mừng chim hót
Bóng hoa rợp ánh trời
Bao năm cô gái Việt
Phù dung hái nhớ người.
(Người dịch: Hải Đà)

Phần VIII: Lãng Thuần Mỹ kể chuyện

Ta là Tam tiểu thư của Lãng gia Đề đô phủ tại Sơn Hàn. Nói về chức vụ Đề đô của cha ta, một cách hoa mỹ thì gọi là “Đại diện giới thương nhân”, một cách thô tục thì chính là “dùng tiền mua tước hiệu”. Đề đô là người đứng đầu thương hội ở Sơn Hàn, mỗi năm phải thống kê doanh thu và nộp tô lên triều đình. Với cấp bậc bát phẩm của cha ta, ông ấy cả đời cũng không nhìn thấy cánh cổng hoàng triều chứ đừng nói là tiếp xúc với vua.

Lăng gia ở Sơn Hàn là một chi nhỏ của Lăng gia kinh thành, nhiều năm đã không còn qua lại với nhau. Cho tới khi Lâm Xương ca ca lên kinh dự tuyển, phụ thân mới đem bài thiếp nhờ Lăng gia trưởng tộc chiếu cố ít nhiều. Lâm Xương là con nuôi của gia đình ta, giỏi giang và thông minh hơn hẳn những người con trai khác. Huynh ấy đã hứa chờ đến khi thi đỗ Tú tài sẽ xin phụ thân gả ta cho chàng.

Kết quả, Lâm Xương đậu Thám Hoa, được phong chức Trí sĩ trong Hàn Lâm Viện. Cả nhà ta đều vui mừng, rốt cuộc cũng có một người ăn học thành tài, không phải mang tiếng mua quan bán chức nữa! Mọi chuyện thật tốt đẹp, tương lai thật triển vọng, tất cả thật hoàn mỹ! Ta và mẫu thân tức tốc lên kinh, thu xếp chuyện ăn ở giúp huynh ấy. Tâm ý của Lâm Xương từ lâu đã được phụ thân chấp thuận, trong lòng ông, chàng đã là một nửa con rể rồi. Chúng ta cùng lớn lên, cùng ăn cùng ở, chỉ chờ đại lễ thành hôn.

Trí sĩ ở Hàn Lâm Viện là bậc Ngũ phẩm, thường xuyên đi theo các đại học sĩ nghị luận việc nước. Hoàng đế lên ngôi đã mười năm, không phải hôn quân cũng chẳng xứng minh quân. Ông ta trị nước chủ yếu nhờ dụng hiền tài, về mặt này Sở Chính Hàn rất có mắt nhìn người. Lâm Xương là thanh niên trẻ tuổi tài cao, không bao lâu đã được Sở đế chú ý, tin tưởng giao phó công việc vượt qua quyền hạn Trí sĩ. Chính vì thế chàng bận bù đầu, hôn lễ của chúng ta phải hoãn lại.

Nhiều năm sau này, ta cứ suy nghĩ mãi, nếu cha ta không đặt kì vọng quá lớn vào Lâm Xương thì chàng đã không bán mạng học hành. Nếu chàng không lên kinh ứng thi thì sẽ không gặp hoàng đế. Nếu chàng không gặp hoàng đế thì lão cũng không có khả năng nhìn thấy ta. Hoặc giả như, ta không đòi hỏi một hôn lễ hoành tráng, nở mày nở mặt thì đã dùng nghi thức đơn giản trở thành vợ của chàng, sớm đập tan ý đồ của hắn.

Nguyên Tiêu năm đó ta theo Lâm Xương dự tiệc trong cung. Mỹ nhân như hoa, đàn ca nhảy múa như chốn Bồng Lai... Ấy thế mà Sở Chính Hàn để mắt tới nữ nhân nho nhỏ là ta. Người xưa bảo: Hồng nhan họa thủy. Ta

đã gây tai họa cho gia đình và Lâm Xương. Trong mắt Sở đế, một thần tử giỏi giang vẫn kém hơn một phi tần khả ái. Vì muốn chiếm đoạt thê tử triều thần, ông không tiếc hy sinh một người tài.

Lâm Xương bị chụp cái tội mưu phản, tước áo mũ tống vào đại lao. Trong lúc cả nhà ta đôn đáo chạy vạy thì hoàng đế mở ra con đường sống. Đổi lại, ta phải vào hậu cung. Ở đời này lắm nữ nhân xem cung đình là chốn thiên đường, không thiếu người vì muốn trở thành phi tử mà không ngừng cố gắng, tuy nhiên, số ấy không bao gồm cả Lăng Thuần Mỹ này!

Đối với ta, một gia đình đơn giản, một người chồng trẻ tuổi giỏi giang, một cuộc sống có ăn có mặc mới là lý tưởng nhất. Sở Chính Hàn đáng tuổi cha chú, ta không thể chịu nổi sự chung đụng của lão, rất ghê tởm. Cho dù hẳn là hoàng đế cao cao tại thượng, ta vẫn thấy tục tằn và tầm thường hết sức! Trong những thời khắc tuyệt vọng nhất, ta từng nghĩ mình sẽ treo cổ, nhảy sông, bất cứ giá nào cũng không đáp ứng. Thế nhưng, được làm người là nhờ ơn cha mẹ, ta có thể lấy chết để giải thoát nhưng Lăng gia và Lâm Xương thì sao?

Khóc hết nước mắt, cuối cùng vẫn chẳng thay đổi được gì. Ta trở thành phi tử của vua, cảm thấy hậu cung cũng giống chốn lầu xanh, còn ta là kĩ nữ hạng sang. Xét cho cùng Sở Chính Hàn đối xử với ta cũng tốt. Ta không có xuất thân lớn nhưng lại là một trong tứ Tần, chuyện ăn ở sinh hoạt ở Phù Hoa cung rất có chuẩn mực, những thứ lụa quý phấn son chẳng thiếu phần. Nhưng ta không cảm kích, bởi vì thứ ta cần không có ở đây.

Từ ngày vào cung ta không biết chút tin tức nào từ gia đình, chỉ nghe được Lâm Xương đã ra tù, phục chức vị, hoàng đế nói lời giữ lời. Tất cả những gì ta có thể làm là cắn răng chịu đựng, kìm chế không giẫy giụa, không khóc than. Nữ nhân của vua chẳng phải chỉ dùng để hầu hạ và sinh đẻ thôi sao? Ta cảm thấy mình khổ, biết đâu còn có hàng trăm người khổ hơn, nghĩ làm gì cho thêm buồn, phải ăn mà sống tiếp chứ... Mơ mộng thời niên thiếu gì đó, chàng đọc sách thiếp đánh đàn gì đó... Cũng đành quên đi!

Ta muốn quên mà Lâm Xương lại không. Chàng yêu ta, ta biết chứ nhưng không ngờ rằng lại sâu đậm như vậy. Lâm Xương nhã nhặn hay cười, Lâm Xương anh tuấn phóng khoáng, Lâm Xương dịu dàng lễ nghĩa... Chàng thế nhưng... Thực sự... Dám âm mưu giết quốc chủ! Lần này chẳng ai giăng bẫy, chàng đã tự mình đi vào đường chết! Lâm Xương thông minh đến đâu cũng chỉ là một con người nhỏ nòi, ở thế giới này vua là đất là trời, chỉ dựa vào hai chữ Hoàng Đế cũng đủ biến đen thành trắng, đúng thành sai.

Ta không còn thứ gì giá trị để trao đổi với lão nữa, trừ cái mạng này!

“Lãng tần, nàng đừng tưởng được sủng ái thì có thể muốn gì được nấy. Uy hiếp trăm? Được, nàng thử xem, bây giờ trăm đưa nàng Ấn Kiếm, nàng tự vẫn đi, rồi ở suối vàng mà nhìn xem ba đời Lãng gia có đi cùng nàng không?”

Bất lực – đó là cảm giác khi chính mình không có quyền sống chết, khi vận mệnh không ở trong tay. Sao con heo có thể vui vẻ ăn cơm thừa canh cặn để rồi bị xẻ thịt mà con người ăn cơm trắng cá tươi còn khổ hơn heo? Ta điên mất, sao ta không dùng cảm một chút, ích kỉ một chút mà vứt bỏ tất cả?

Mùa đông năm đó, Lâm Xương bị tử hình trên quảng trường Nam Môn, ta cảm giác mình đã mang thai.

Đứa con đầu tiên, ta lén uống Hồng Trà suốt nửa tháng, thành công khiến nó chết non.

Đứa con thứ hai, ta “vô ý” ngã xe ngựa sảy thai.

Sau hai lần ấy sức khỏe ta liền xuống dốc, nhan sắc vàng vọt, không ra dáng phi tần được sủng ái nữa, cũng có lý do để không hầu hạ lão nữa.

Ba năm sau đó cuộc sống rất nhàm chán nhưng được bình yên. Hậu cung từ từ nhận ra Lăng tần không phải đối thủ đáng lo ngại, bởi vì nàng ấy đâu có lòng tranh. Năm nào cũng tuyển tú, rừng hoa bướm rập rờn tươi trẻ đã che hết tầm nhìn của Sở Chính Hàn rồi! Vì một chút yêu thích nhất thời, hẳn có thể giở hết thủ đoạn cướp đoạt. Gia đình ta tan nát, Lâm Xương chết không toàn thây, tất cả chỉ đáng giá bằng một năm chơi đùa của hẳn!

Ta tưởng rằng mình trải qua giông tố thì đã thấu sự đời. Cuộc sống thay đổi, trở nên phũ phàng và đen tối. Tính tình thay đổi, trở nên lạnh nhạt và u uất. Mọi thứ đều khác xưa, chỉ có Sở đế trong mắt ta vẫn đáng khinh như vậy. Ta nhìn thấu lão, từ cái thói háo sắc tham ăn cho tới một bụng mưu ma chước quỷ, xảo trá độc ác. Ta thù hẳn cho nên không có cái gì trông vừa mắt, người đời chẳng phải đã bảo: Ghét ai ghét cả tông chi họ hàng?

Năm thứ tư sau khi vào cung, đột nhiên có chiếu chỉ lệnh ta thu xếp hành trang đi Tây Linh đón Thái hậu. Thái hậu nương nương là mẹ ruột của vua, tiên hoàng qua đời bà giúp con giữ ngại vàng sáu năm, lúc thiên cơ vững chắc mới sinh lòng hướng Phật, tính tới nay đã tám năm ngụ ở chùa Bái Luân không trở về kinh thành. Đột nhiên Thái hậu muốn hồi cung, đây là chuyện lớn đến cỡ nào?

Ta không biết vì sao hẳn muốn ta đi. Trong đoàn còn có Hoàng hậu và hai phi, thêm cả Trưởng hoàng tử. Hình như ta quy ẩn ở Phù Hoa cung quá lâu, vị Hoàng hậu này không phải là Hoàng hậu trước... Thay người từ khi nào nhỉ? Có điều... Nàng ta không già lắm, vẫn còn rất đẹp, thay đổi cũng phải!

Chuyến đi này không có gì bất thường, Tây Linh là địa phương an toàn không xa nơi cánh quân Cao Ấp hầu đang đóng. Hoàng đế dừng chân ở hành cung. Sau ba năm ta gặp lại kẻ thù lớn của mình, phát hiện lão không già cằn, nhăn nheo như mình tưởng, thậm chí trẻ hơn một chút so

với ngày xưa, có dáng quân vương, tác phong gọn gàng. Chuyện này thật quái lạ. Không lẽ đối Hoàng hậu, đối luôn Hoàng thượng rồi?

Hắn từ trên cao nhìn xuống, khoảng cách gần quan sát ta.

- Ái phi, đã lâu không gặp, nàng vẫn rất đẹp!

Ta thề là ta muốn ôm chậu ói hết bữa cơm chiều. Đúng là Sở Chính Hàn rồi, ánh mắt tham lam và tục tằn y hệt năm đó! Ta có một cung nữ thân cận là Yên Chi, người do nội vụ cấp. Nàng bình thường rất yên lặng nghe lời, bộ dáng đáng tin, không bao giờ nói nhiều. Lần đi xa này ta đem Yên Chi theo, lại ngạc nhiên phát hiện cái miệng của nàng ta rất có năng khiếu bà tám, có lẽ do thường ngày ta lạnh nhạt quá nên không chú ý chăng?

Yên Chi nói, thật ra bệ hạ lên ngôi năm hai mươi bảy tuổi, tức là khi gặp ta hẳn chỉ ba mươi bảy thôi. Trước đó hai năm Sở đế bị ám sát, trúng “Lão độc”, biến thành bộ dạng ông chú già nua. Về sau độc không thể giải triệt để, mỗi ngày đều uống thuốc để làm chậm sự lão hóa. Nói vậy... Năm nay tuổi thật của hắn là bốn mươi một, trong thời kì huy hoàng nhất của đàn ông.

Yên Chi nói, chuyện này là tối mật trong cung, bệ hạ không muốn tổ chức yến thọ vì vậy tuổi tác của ông rất ít người đoán ra. Nếu đã là “tối mật” thì sao nàng ấy biết? Ta thấy vấn đề này không hợp lý cho lắm...

Nghe được tin tức trên, tuy ta hơi bất ngờ nhưng không để tâm nhiều. Chỉ thấy an ủi một điều là cơn ác mộng đó không còn lặp lại nữa. Bàn tay sần sùi nhăn nheo, mái tóc bạc phếch, gương mặt nứt nẻ vết chân chim, đôi mắt đục mờ vẫn lóe tia nhục dục... Một Sở Chính Hàn như vậy đã khiến ta nhiều đêm bất dậy, ghé tởm chiếc giường mình đang nằm... Giờ tốt rồi, khi đó hẳn ba mươi bảy tuổi, hình ảnh xấu xí kia dần dần phai nhạt trong tiềm thức của ta.

Những câu chuyện của Yên Chi đề cập tới hoàng thượng hơi bị nhiều, ta thụ động tiếp nhận, chả biết đâu là thật, đâu là giả, có điều hình như Sở Chính Hàn cũng không tồ tộ lắm... Ta có nên nghiêm túc xem xét lại con người này không?

Một cột mốc lớn trong quan hệ của ta và Sở đế xảy ra trên đoạn đường về nhà. Hẻm núi Tây Linh vào mùa khô rất an toàn, sạt lở đất và lũ quét là điều không thể xảy ra. Đoàn người với rèm lọng rực rỡ ung dung chạy chậm, tới giữa đường thì hai sườn núi bỗng lăn xuống rất nhiều đá tảng. Ta ngồi trong kiệu cùng với Ngô phi, nàng ở sát cửa nên bị văng ra ngoài, còn ta kẹt lại bên trong, nhanh chóng bị chôn vùi. Hẻm núi nhỏ bị lấp một đoạn vài trăm thước, đoàn người bị xẻ đôi, lóng ngóng đào đá cứu người gặp nạn. May mắn là thân thủ của Sở đế không tồ, vào lúc bất ngờ biết phản xạ nhanh nhảy ra khỏi xe.

Xung quanh tối om, trần kiệu đổ đè lên lưng làm ta thấy tức thờ. Đối diện với hoàn cảnh như vậy ta rất bình tĩnh, nhiều năm nay trải qua thăng trầm, cái gì cũng không sợ nữa. Chẳng biết đã qua mấy canh giờ, vào lúc ta sắp không chịu nổi thì phía trên lọt ra tia sáng. Thấy ánh sáng, ta mới biết chính mình vẫn tham sống, ít ra phải sống lâu hơn hẳn, phải thấy hẳn chết thảm ta mới yên lòng...

“Hoàng thượng, hoàng thượng, dưới này có cỗ kiệu của Ngô phi nhưng đã sập rồi, dù có người cũng không sống nổi...”

“Đào lên cho trẫm...”

“Nhưng... Bệ hạ... Còn đại hoàng tử...”

“Trẫm nói các người đào lên, lập tức đào lên! Đem xác của nàng lên!!!”

Xác của ta? Người đừng có mơ, ta sẽ không dễ dàng chết như vậy, Lăng Thuần Mỹ có thành ma cũng phải kéo người theo! Đất đá bên trên

nhẹ dần, cuối cùng ta được lôi ra ngoài, ho khan hít từng ngụm không khí. Ta nói mà, sao có thể cứ vậy chết được?

“Hoàng thượng... Hoàng hậu và đại hoàng tử vẫn còn chưa tìm được!”

“Tiếp tục đi, viện quân đâu rồi, sao mà lè mề thế? Các người ở lại tìm họ, ta đưa Lăng tằm trở về hành cung!”

“Không được, không được, sự cố này rõ ràng có sự sắp đặt, phải đợi Cao Ấp hầu đến cứu giá. Một mình bệ hạ không thể rời đi!”

“Khốn khiếp! Người buông tay! Có thấy Lăng tằm bị thương ở đâu không? Máu nhiều như vậy không tìm thái y nàng sẽ mất mạng!”

“Nhưng... Bệ hạ... Ngài từng hứa với thần không có lần thứ hai... Năm đó vì Lăng tằm ngài đã...”

Ta sắp hôn mê, không nghe hết câu nói của Quốc sư đại nhân. Những chuyện tiếp theo ta đều không biết, lúc tỉnh lại thì đã qua ba tháng. Yên Chi nói rằng hoàng thượng đem ta cùng mấy thị vệ ngược đường quay về Tây Linh, gặp hai lần giao tranh kịch liệt mới toàn mạng đến hành cung. Cao Ấp hầu cứu giá chậm trễ, Hoàng hậu bị trọng thương, Đại hoàng tử thoi thóp thêm mười ngày cũng qua đời... Cả Trung Lương bị bao phủ trong màu trắng tiêu điều...

“Lăng tằm nương nương, ngài cũng bị thương rất nặng, thái y nói chậm một chút nữa thôi thì đã mất mạng! May quá, nếu hoàng thượng không kiên quyết đem người đi trước thì... Thì...”

Ta sờ lớp băng dày ở trên đầu, lòng ngổn ngang trăm mối.

Sở đế Sở Chính Hàn...

Ông là người tôi căm thù nhất, tại sao không hành động giống kẻ thù một chút? Tôi mang ơn cứu mạng của ông, ông giết người mà tôi yêu nhất, ân oán của chúng ta tới bây giờ khó mà tính toán rõ ràng...

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 2: Một Quảng Đồi

Phần VIII: Lăng Thuần Mỹ kể chuyện

Khi Yên Chi bưng bát thuốc nóng vào, ta đang ngồi thêu hoa sen lên đế giày. Từ lúc tỉnh lại đến nay đã nửa tháng, mọi chuyện vẫn bình thường, Phù Hoa cung vẫn im ắng như vậy, dường như sự kiện lớn vừa rồi chỉ là một giấc mơ. Như thường lệ, Yên Chi lại cảm rằm mấy lời bảo ta không nên lao碌, phải nghỉ ngơi. Mùi thuốc bắc rất nồng, uống lâu ngày cảm giác cả căn phòng đều bị ám mùi. Tuy nhiên, phương thuốc này rất hiệu quả, ta không còn vầng đầu, sắc mặt hồng hào hơn trước nhiều.

Cung nhân ở đây đặc biệt ít. Ngoài Yên Chi còn có thêm hai tiểu cung nữ chuyên hầu chuyện ăn mặc và tắm rửa, hai nô tài giữ cửa chạy việc vặt, hai bà tử quét dọn. Đối với một Tần vị mà nói, người hầu kẻ hạ như vậy là rất ít, chỉ bằng cấp bậc Tài tử. Ban đầu khi ta vào cung, nội vụ cấp cho một mama, hai đại cung nữ, ba tiểu cung nữ, ba nô tài, năm bà tử. Qua một năm ta thất sủng, người cũng từ từ đi hết. Vậy rất tốt, vắng vẻ yên tĩnh, bớt đi kể nhiều chuyện, dễ dàng quản lý hơn. Nhìn bề ngoài Lăng tần có vẻ ấm ức, chịu nhiều thiệt thòi nhưng đối với ta, cuộc sống ở đây quá giàu sang phú quý rồi. Khi còn là Tam tiểu thư Lăng gia, ta chưa từng mặc lụa Bình Mai hay đeo ngọc bích to đến vậy, ngân lượng trong người cũng không quá ba mươi lạng bạc, thức ăn trong cung rất ngon, Thiệu phòng lại không vì một phi tử thất sủng mà cắt xén lương thực... Nhiều lúc nghĩ đi phải nghĩ lại, tuy ta căm ghét nơi này nhưng nơi này chưa bạc đãi ta bao giờ. Thảo nào người người tranh nhau vào hậu cung!

- Nướng nướng, ăn mút mơ cho khỏi đắng!

Yên Chi cười nịnh nọt dâng đĩa mơ chua. Ta thuận tay bóc một quả

- Mùa này cũng có mơ à?

- Làm gì có! Mơ này hái từ mùa xuân, giữ trong hầm băng hoàng cung rất nhiều tháng mới tươi được tới giờ!

- Vậy sao? Thứ tốt như thế sao người lại có?

- Là Tiểu Ất đem về đó ạ.

Tiểu Ất là một trong hai nô tài, bề ngoài lằm lằm lì lì vậy mà rất được việc. Hắn thường xuyên đem về cái nọ cái kia, ban đầu vì nguồn gốc không rõ ràng nên ta rất nghi kị, về sau chưa từng xảy ra hậu quả gì, dần dần ta cũng lơ là cảnh giác. Có vẻ như hoàng cung là một nơi đào tạo tốt, tất cả người hầu kẻ hạ đều đúng mực và trung thành, cho dù chủ nhân của họ là một phi tử thất sủng.

Ngày thứ mười bảy sau khi ta tỉnh lại, Phù Hoa cung tiếp đón vị khách đầu tiên trong ba năm qua. Lúc nhìn thấy một thân long bào ngồi bên bàn trà, ta không kịp phản ứng. Sao ông ấy lại đột nhiên đến?

Sở Chính Hàn có vẻ rất nhàn rỗi, lễ phục để lên triều cũng mặc tùy tiện, tay áo dài xoắn lên.

- Nướng nướng...

Yên Chi toát mồ hôi gọi ta hồi tỉnh, lúc này ta mới lễ mễ hành lễ với hắn.

- Hoàng thượng vạn tuế...

- Ái phi chớ đa lễ!

“Ái phi” là từ cửa miệng của hắn, tất cả phi tử đều là ái phi, ta khinh thường hai chữ này!

- Thương thế của nàng đã tốt rồi chứ?

- Thần thiếp rất tốt, y thuật của các thái y cao minh!

Sở Chính Hàn gật gù, không nói tiếp. Hắn cứ ngồi ì ra đấy, từ sáng cho tới trưa. Chẳng lẽ Trung Lương sắp mất nước rồi? Hoàng đế rảnh rang như vậy? Ta không còn cách nào khác là phải bồi theo, ngồi đơ như tượng, miệng cười hết nổi. Lúc mặt trời sắp tới Ngọ, hắn thành linh phui áo đứng dậy. Ta thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị tiễn Phật rời cửa thì lại nghe hắn bảo:

- Chuẩn bị ngự thiện đi, nàng thường ăn cơm ở đâu?

- A... Sao cơ?

Đầu óc ta không theo kịp hắn.

- Là... Là... Ở tiểu đình bên cạnh...

- Cũng tốt, người đâu? Dọn bàn ăn ra đi!

Cảnh tượng này lặp lại suốt một tuần, ta muốn bị bức điên. Gần đây hậu cung làm sao thế? Hoàng thượng liên tiếp ở lại chỗ ta mà không ai phản ứng gì? Cái vị Thục chiêu dung gì đó, còn có Trương tài tử, Quý mỹ nhân... Nhóm phi tần vốn đang được sủng lại im hơi lặng tiếng... Tuy hắn chưa ngủ lại Phù Hoa cung bao giờ nhưng ban ngày lại đóng đô chỗ này, thế khác nào đem ta lên đầu sóng ngọn gió?

Yên Chi tỏ ra mập mờ giải thích:

- Lần trước ngài gặp nạn... Bệ hạ có thái độ như vậy... Ai nhìn thấy cũng ngầm hiểu... Dĩ nhiên họ biết chừng mực...

- Thái độ? Thái độ thế nào? Là vì cứu ta sao?

- Không chỉ có thế... Nương nương bất tỉnh nhiều tháng nên không biết...

- Haizzz... Yên Chi! Người nói toẹt ra có được không? Úp úp mở mở ta chẳng hiểu gì cả!

- Nương nương, Yên Chi không muốn giấu người, do người không hỏi nên nô tì không dám nói... Tuy nương nương được cứu kịp lúc nhưng do mất máu nhiều ảnh hưởng tới đầu. Ngự y bảo không thể tỉnh lại... Hoàng thượng vô cùng tức giận... Đập... Đập vỡ cả y bài*! Cuối cùng để cứu được người bệ hạ đã đem “Ngọc Sâm”...

Ta khó tin nhìn Yên Chi, nàng ta không nói đùa chứ? Ngọc Sâm là một loại thần dược trong truyền thuyết, nhân gian bảo rằng Sở gia chỉ có 3 cây. Hai cây đã dùng để cứu mạng hai đời vua, còn một cây thừa kế như vật hộ mệnh. Sở Chính Hàn trong tương lai rất có thể bị nguy hiểm tính mạng, hẳn phải giữ báu vật cho bản thân và con cháu, tại sao lại cho ta?

(*y bài: Là phiến đá trắng có giá trị như giấy hành nghề của ngự y, họ thường đem theo bên mình)

Một tháng trôi qua, hoàng thượng vẫn mỗi ngày tới Phù Hoa điểm danh, so với lúc đầu đã tự nhiên thoải mái hơn. Ta cũng ngầm chấp nhận sự có mặt của hắn ở đây, về nguyên nhân... Ta không muốn tìm hiểu sâu. Quan hệ giữa hai người hơi kì lạ, không giống bằng hữu, không giống quân thần, cũng chẳng phải phu thê... Lúc hắn đọc tấu ta ngồi thêu hoa sen, lúc hắn uống trà ta ăn bánh ngọt, lúc hắn đánh cờ ta phụ trách một quân... Bầu không khí hài hòa trong sự ngược ngạo. Đó là khoảng thời gian tốt đẹp nhất giữa ta và hắn, mãi cho đến khi con gái của ta tròn ba tuổi bệnh nặng qua đời, mãi đến khi Lâm Xương quay về, đem theo tiểu hài tử của chàng...

Một màn thay mặt đổi đào, ta đem con của Lâm Xương trở thành Sở Phù Dung, mang danh công chúa Trung Lương...

Sở Chính Hàn có lẽ biết, có lẽ không... Dù sao hẳn cũng không vạch trần, hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của ta. Giống như ba năm đó, hẳn không đặt chân vào Phù Hoa cung nữa.

Vào cái ngày khói lửa nhấn chìm kinh đô, ta là người đàn bà duy nhất ở bên cạnh hẳn. Năm đó lão già lắm rồi, ta cũng chẳng trẻ trung gì nữa. Lão nói với ta trong làn nước mắt:

“Hết rồi... Trung Lương hết rồi, Sở gia hết rồi... Tôi chỉ còn lại bà. Tại sao bà không đi? Tôi cứ nghĩ người đầu tiên bỏ chạy phải là bà chứ?”

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 3: Bên Cầu Nại Hà

Phần VIII: Lăng Thuần Mỹ kể chuyện

Chính Hàn bưng bát cháo loãng ép ta phải ăn, dụ dỗ nếu ta chịu ăn thì hẳn sẽ triệu mẫu thân vào gặp mặt. Theo quy cũ trong cung, trừ ngày quốc lễ và ân xá, cấp Tần không thể gặp người thân. Ta miễn cưỡng ăn hết bát cháo, lại ôm họng nín thở không nôn ra ngoài. Ta có thai ba tháng, bụng vẫn chưa thấy nhưng hẳn rất thích sờ tìm. Ở hậu cung này, ta là một bà bầu luống tuổi. Sở Chính Hàn là tên háo sắc có mới nới cũ điển hình, phi tử quá hai năm hẳn không thèm nhìn nữa, quay sang tìm cỏ non xanh khác. Trừ Hoàng hậu và Quý phi phải thị tẩm ít nhất một lần trong tháng, những người khác chỉ có cơ hội hai năm, qua hai năm này mà vẫn chưa có con hay chưa thăng đến địa vị vững chắc thì xem như xong!

Ta đã là “vợ già” năm thứ sáu, giờ lại mang thai... Chuyện này... Quá khác thường rồi!.

Con cái của hoàng đế rất nhiều. Đại hoàng tử là người có khả năng làm Thái tử nhất, sau biến cố ở Tây Linh thì đoán mệnh qua đời. Phía dưới còn có năm hoàng tử khác, mười một công chúa. Đứa trẻ trong bụng ta có thể là Thất hoàng tử hoặc Thập nhị công chúa. Sở Chính Hàn rất nhiệt tình, chưa gì đã chuẩn bị sẵn tên. Nếu là con trai thì gọi Sở Hồng Quân, con gái là Sở Phù Dung. Có lẽ hẳn để ý thấy ta có thói quen thêu hoa sen.

Ở lâu bên một người, dần dần ta có chút hiểu biết về bản chất của hẳn. Hiểu biết này không khác mấy so với ban đầu. Sở đế là gã thô bỉ trong lớp

vỏ quân vương đạo mạo. Trước mặt triều thần hấn ra oai, trước mặt cường địch hấn khúm núm, trước mặt con dân làm ra vẻ đấng cứu thế dạt dào yêu thương... Trước mặt ta... Uhm... Hấn khá cẩn thận, ít nói, dường như không biết dùng thái độ gì để đối đãi...

Mùa hè năm đó Dung nhi chào đời, công chúa thứ mười hai của Trung Lương. Con bé quá nhỏ, yếu ớt, sợ là không nuôi được. Lúc tỉnh lại nhìn thấy chú khỉ con tím ngắt, ta ân hận khôn cùng. Sau hai lần sảy thai, sức khỏe ta xuống dốc, không phù hợp để sinh con nữa. Bây giờ ôm Dung nhi trong lòng, ta hoài niệm hai đứa con trước... Nếu ta không hồ đồ nhẫn tâm, nếu ta lý trí hơn... Nếu ta giữ lại chúng... Có lẽ hiện giờ chúng đang chạy nhả xung quanh...

Khi đó ta còn quá trẻ, lại gặp cú sốc lớn mất đi Lâm Xương, oán hận ngút trời đối với Sở Chính Hàn, ta tuyệt đối không sinh con cho hấn! Bây giờ giữa ta và hấn hòa hoãn lại, chuyện cũ thì đã qua lâu, ít nhiều nguôi ngoai. Quan trọng hơn là ta đã trưởng thành, hiểu được sự cô độc của người phụ nữ không có con cái... Đối với Dung nhi, Sở đế không chê không khen, hấn ban thưởng những phúc lợi nên có của một công chúa, đối xử rất bình đẳng. Ta cũng hy vọng con bé có thể an ổn mà lớn, gả cho người nó thương, không khổ sở giống ta nữa.

Trong ba năm nuôi nấng Dung nhi, thái độ của hoàng thượng vẫn như cũ, đến Phù Hoa cung nhiều hơn hết nhưng cũng không bỏ qua mấy tằm phi trẻ đẹp. Bản tính của nam nhân là vậy chăng? Hấn bốn mươi tư, độc tố trong người nhờ áp chế cẩn thận mà không già thêm, gần giống với tuổi tác. Khách quan mà nói mặt mũi Sở đế nhìn không tệ, nhưng chính tác phong thô thiển làm cho hấn trở nên tầm thường. Ta không rõ bên ngoài hấn cư xử thế nào, ở cùng ta luôn tùy hứng câu thả, giống kẻ lưu manh vô học. Hấn ăn cơm rất nhanh, ngồm ngoàm, rơi vãi, cứ như chết đói ba đời. Ta vốn là khuê nữ nhà quan, không nhìn vừa mắt chút nào. Hoàng cung đào tạo nô tài tốt lắm mà, sao ông vua thế này lại không có chút phong phạm?

Sở Chính Hàn chả thông minh gì, hay do dự, thiếu quyết đoán. Tuy nhiên, hẳn biết rõ ai nên tin, ai được việc, ai có thể giao phó. Trong lúc hẳn mù tịt không nghĩ ra cách thì ý của triều thần chính là ý của hẳn. Một hoàng đế vô tài như vậy chỉ dựa vào cách dùng người mà có thể duy trì đất nước, quả là hiếm thấy! Chử của Sở để cực xấu, như gà bới. Hẳn ý thức được điều này mà lười không rèn luyện, bắt ta phải giả chử viết thay. Viết mãi rồi nét chử của ta cũng đổi, bớt mềm mại, thêm cứng rắn, pha lẫn chút gì sắc sảo phong uy.

Cuộc sống cứ êm đềm trôi qua, Dung nhi lên hai tuổi, thân thể thường bệnh tật, gầy nhỏ. Con bé mỗi ngày phải uống thuốc, ta thấy mà thương đứt ruột. Thái y rất tận tâm chăm sóc nhưng cũng vài lần nhắc khéo ta nên chuẩn bị tinh thần. Phù Dung... Có lẽ nó sẽ không kịp trưởng thành...

Mùa xuân năm thứ tám, ta đi lễ chùa xin bùa bình an cho con. Không ngờ chuyến đi này ta gặp lại cố nhân. Lâm Xương! Lâm Xương! Tại sao chàng chưa chết? Tại sao chàng trở về? Lâm Xương giả dạng sư tăng trong chùa, ẩn dật đã nhiều năm. Chàng có một đứa con gái cực kì xinh đẹp, trên trán mang bớt hồng hoa sen. Lâm Xương nói đứa trẻ do một vị ân nhân sinh ra, chàng chịu ơn cứu mạng của bà ấy nên phải cưu mang, xem như con gái ruột. Đứa bé này lớn hơn Dung nhi tám tháng, khỏe mạnh hồng hào, không khó đoán sau này là một tiểu mỹ nhân. Lâm Xương cùng đứa trẻ sống rất khổ, vừa trốn tránh kẻ thù truy bắt, vừa lo chuyện áo cơm. Ta tin rằng cuộc tẩu thoát ly kì của chàng năm đó là do ông trời thương người hiền lương, để cho chàng và ta gặp nhau lần nữa...

Ta âm thầm giúp đỡ tiền bạc và nơi ở, để hai cha con họ an ổn sống qua ngày. Dĩ nhiên ta làm rất kín đáo, nếu Sở đế biết tên tử tù Lâm Xương vẫn chưa chết, rất có thể ông ta sẽ truy lùng cho bằng được. Khi Dung nhi lên ba tuổi, bệnh tình càng trầm trọng, tóc trên mái đầu ta bạc trắng. Vào một buổi sáng se lạnh, ta phát hiện con bé không bao giờ tỉnh lại... Ngay

lúc đó người liên lạc báo cho ta biết Lâm Xương bị giết chết. Quá nhiều chuyện ập tới trong một buổi sáng, hai người thân yêu của ta đều ra đi...

Vào lúc rối rắm và đau khổ ấy, ta nghĩ mình phải che chở cho hài tử kia, không phụ lòng phó thác của chàng. Ta lén đưa cô bé vào cung, thay đổi thân phận thành Dung nhi, tung tin con gái bị bệnh truyền nhiễm không thể tiếp xúc gần. Sở đế đến thăm mấy lần, ta không cho hẳn gặp. Lá gan của ta ngày càng lớn, tráo đổi cốt nhục hoàng gia mà cũng dám làm! Dung nhi chết rồi, ta thực sự xem đứa trẻ này là con ruột. Về phần hoàng đế ta không có sức nghĩ nhiều, giấu ngày nào hay ngày đó.

May là Sở Chính Hàn vẫn giữ thói có mới nới cũ, sau nửa năm ông ta đã quên bém ta, lại lượn lờ bên các tần phi khác. Con gái bí mật lớn lên, không phải gặp vua lần nào. Trẻ con thay đổi diện mạo rất nhanh, ta tin rằng mấy năm nữa sẽ khó mà nhận ra. Lần đầu tiên Phù Dung gặp “phụ hoàng” của nó là khi nó tròn tám tuổi. Con bé ham chơi bị lạc trong hoa viên, vừa khéo lúc bệ hạ đi qua... Ta biết tin vội vã chạy tới, toát mồ hôi lạnh. Sở đế rất thờ ơ, chỉ nhìn qua Dung nhi một lần, hỏi thăm mấy câu. Lúc trông thấy ta hốt hoảng chạy tới, ông ta cười giễu cợt

- Ái phi, thật lâu không gặp... Nàng sợ bóng sợ gió gì vậy?

Ta linh cảm Sở đế biết chuyện gì rồi nhưng nhiều ngày sau vẫn không động tĩnh. Với lòng kiêu hãnh của đấng vương tử, nếu ông ta biết con mình bị giả mạo chắc chắn sẽ không bỏ qua. Ta yên tâm hơn, cẩn thận dạy dỗ con gái tránh nơi đông người, an phận sống trong cung... Phù Dung càng lớn càng xinh, chơi rất hợp với Lăng Quân. Nhà họ Lăng ở kinh thành chính là trưởng tộc của ta, năm đó Lâm Xương thi đỗ Thám Hoa cũng nhờ họ chiếu cố. Ba vị thiếu gia đều gọi ta là “biểu cô”, Lăng Kỳ là Hộ quốc tướng quân, Lăng Thế là phò mã đương triều. Nhà họ Lăng phát lên đứng đầu các đại gia tộc. Lăng Quân không có tài cao như các anh nhưng là đứa nhỏ thiệt thà trung hậu. Nhìn hai đứa cùng lớn lên, tình cảm thăm thiết, ta

nhớ đến chính mình và Lâm Xương thuở bé. Lòng ta đã định phải giúp chúng nó thành duyên vợ chồng, không để kẻ thứ ba cướp đi hạnh phúc.

Thời kì này Khương La rất hùng mạnh, láng giềng xung quanh Trung Lương lần lượt bị xâm chiếm, Sở Chính Hàn ngày đêm lo âu. Lão ta là con sói già, thêm một bầy cáo thuộc hạ rất đối trung thành bèn mưu tính giữ lấy thân. Ngũ công chúa vừa đến tuổi thành thân, là con gái của Quý phi nương nương, tài mạo song toàn. Hãn dùng chiêu bài hòa thân để “câu giờ” với Hạ Hầu Vĩnh Khang. Thiên Vĩnh đế ta cũng nghe nói nhiều, còn rất trẻ, là một hoàng đế tài ba đúng nghĩa, không giống Sở Chính Hàn. Lần này hãn đích thân đến Trung Lương dưới cái cờ đón dâu, dù không liên quan gì đến ta nhưng lòng ta vẫn bồn chồn...

Thiên Vĩnh đế... Tuổi trẻ tài cao... Lòng tham không đáy...

Hãn và Phù Dung không nên gặp nhau!

Ta cảm tức Dung nhi, ép nó theo bình phong hồng liên với một trăm chữ Phật. Con gái ta ta hiểu, nếu không may bị hoàng đế Khương La nhìn thấy rất có thể sẽ giống như ta bị Sở đế nhìn thấy!

Người tính không bằng trời tình, Dung nhi và Hạ Hầu Vĩnh Khang vẫn gặp nhau. Đứa con gái ngoan ngoãn của ta đột nhiên giở chứng, lén lút xuất hiện trong bữa tiệc đề thân của Ngũ công chúa, còn hiển vũ một điệu múa tuyệt sắc gọi là “Phù Dung Lưu Hương”. Trong đôi mắt lấp lánh của nó, ta nhìn ra... Nó phải lòng hoàng đế trẻ kia rồi!

Chẳng ngoài dự đoán, Thiên Vĩnh đế bị mê hoặc, không bỏ qua Ngũ công chúa còn đòi thêm Thập nhị công chúa. Ta điên tiết đánh mắng Dung nhi, đó là lần đầu tiên ta mạnh tay với nó.

- Tại sao, tại sao? Con không biết Tiểu Quân có ý với con sao? Tại sao lại bội bạc nó??? Đứa con gái hư vinh này, mẫu phi đánh chết người!!!

- Mẹ! Mẹ! Con rất thích Lăng Quân nhưng con không yêu huynh ấy. Con muốn đi theo chàng, chỉ có chàng mới khiến con rung động. Mẹ, xin tha lỗi cho con gái bất hiếu, con muốn gả cho Vĩnh Khang!

Nó không giống ta, khi xưa ta vì Lâm Xương không tiếc mạng sống, bây giờ nó phản bội Lăng Quân để theo đuổi thứ hào hoa ảo diệu. Thiên Vĩnh đế là ai chứ? Hãn là con hổ dữ, ở đất khách quê người Dung nhi sẽ bình an sao? Một ngày nào đó hãn đem quân giết con dân Trung Lương, Dung nhi sẽ chống lại hãn sao? Con đường này là vực thẳm, rồi có ngày nó sáng mắt ra!

Kẻ đó như bông hoa rục rở biết ăn thịt người, tỏa ra mê dược. Con gái ta chỉ là chú bướm nhỏ ngu ngốc đậu lên cánh hoa...

- Sở Phù Dung, mẹ nói cho con biết. Đi theo hãn con sẽ khổ cả đời, bây giờ con bị tình yêu làm mù mắt, lời ta nói như nước đổ lá môn. Nhưng một ngày nào đó con trưởng thành, con sẽ hiểu mẹ luôn muốn tốt cho con...

Phù Dung đứng lên cửa sổ, bốt hoa sen trên trán điểm lệ, đôi mắt ướt kiên định rõ ràng. Nó nói:

- Đa tạ ơn dưỡng dục của mẹ. Dung nhi là đứa bất hiếu. Cho dù ở bên cạnh chàng là nằm trong vạc dầu, con vẫn muốn đi.

Hỡi thế gian tình là gì mà người ta cố chấp như vậy? Biết rùng dao biển lửa mà vẫn nhảy vào.

Đưa tiễn con gái đi vào lối chết, ta thấy mình hiu quạnh và bất lực. Sự kiện hòa thân chỉ đổi được hòa bình trong mấy năm, rốt cuộc Khương La cũng dấy binh. Dung nhi ở bên kia có phải đang cầu khẩn hãn, van xin hãn? Công chúa Trung Lương sẽ bị đối xử ra sao? Nàng giống như con cừu nhỏ sống trong bầy sói, lòng thù nước thù nhà có làm bốt đi tình yêu đơn thuần thuở ban đầu?

Những chuyện sau này ta không hề biết, bởi vì sinh mệnh của ta cùng kết thúc với giang sơn này. Trung Lương nước nhỏ thế yếu, quân thần đã cố hết sức nhưng không thay đổi được số mệnh. Ngày cuối cùng trước khi quân địch khống chế hoàng thành, ta mặc váy trắng đến đại điện tìm Sở Chính Hàn. Lão già rồi, không ngồi thẳng trên ngai vàng được nữa. Lão nhìn ta với đôi mắt phức tạp

- Bà nên đi, đừng ở đây chịu chết!

Ta thừa nhận ông ấy là một vị vua rất có tư cách. Ít nhất ông ta không tham sống sợ chết, muốn đồng vu quy tận với giang sơn. Ta kính cẩn quỳ dưới chân lão – hoàng đế của ta.

- Thần thiếp bầu bạn với bệ hạ.

Nước mắt lãnh dài trên khuôn mặt nhăn nheo. Lão cười cợt:

– Hết rồi... Trung Lương hết rồi, Sở gia hết rồi... Tôi chỉ còn lại bà. Tại sao bà không đi? Tôi cứ nghĩ người đầu tiên bỏ chạy phải là bà chứ?

Ta cúi đầu không đáp, lão lại nói tiếp:

- Thuần Mỹ, trăm gọi thẳng tên bà được chứ? Bao nhiêu năm rồi bà có từng suy nghĩ cho trăm một chút không? Nếu đã vô tâm vô tình, tại sao bây giờ còn bày vẽ như thế?

- Hoàng thượng nói gì thiếp không hiểu?

- Ha ha ha... Bà không hiểu? Lãng Thuần Mỹ, bà chung tình với Lâm Xương cho nên ta phải cưỡng ép. Họ Lâm to gan dám mưu sát trăm, mầm họa này không thể giữ nhưng ta lại thuyết phục Quốc sư tha cho hắn một mạng. Bởi vì bà yêu hắn, ta không muốn bà đau lòng. Nhưng mà... Bà khăng khăng oán thù ta, lá thư của Lâm Xương gửi cho bà ta cố tình đặt trong bộ váy hồng liên. Bà đem váy ta tặng châm mồi lửa...

Ta bàng hoàng nhìn lão. Có sao? Lâm Xương... Là lão chủ động tha mạng cho? Không thể nào!

Sở để uống cốc rượu, ngà ngà say nói tiếp

- Bà giữ lại Dung nhi... Ta cứ tưởng bà đã hoàn tâm chuyển ý. Kết quả bà giết cốt nhục của trẫm! Giết cốt nhục của trẫm rồi thay con gái Lâm Xương làm công chúa!!! LẶNG THUẦN MỸ! Khi ấy ta đã sai người đem tấc lụa trắng đến cho bà, nhưng giữa đường lại lệnh quay về! Ai bảo trẫm mềm lòng, ai bảo trẫm nhu nhược...

Ta run rẩy ngã xuống đất, rơi lệ phân trần:

- Không phải... Thần thiếp... Thần thiếp không giết con! Dung nhi bệnh quá nặng, vào một sáng im lặng qua đời... Khi đó Lâm Xương lại bị kẻ thù giết chết. Thiếp nể tình xưa mà cho Phù Dung một nơi nương tựa... Thiếp không cố ý...

Chính Hàn ném ly rượu xuống đất, tức giận quát lên:

- Câm miệng! Trẫm không tin, bà đừng dối trá nữa! Đã nhẫn tâm giết hai đứa con đầu... Thêm đứa thứ ba nào có khó gì!

Chuyện này lão cũng biết! Chuyện gì lão cũng biết! Là ta ngu muội tự phụ, tưởng mình thông minh lắm... Sở Chính Hàn không ngốc, hẳn biết rõ chuyện ta làm mà không truy cứu... Ta... Ta...

Ngước nhìn người đàn ông từng có tất cả trong tay, nay mất hết giang sơn gấm vóc, già nua và tuyệt vọng, ta tự thấy mình bé nhỏ vô cùng. Gã thô bỉ tục tằn này... Tên hoàng đế vô tài này... Ông đâu cần vĩ đại như thế.

- Bệ hạ... Ngài... Yêu thần thiếp sao?

Sở Chính Hàn khựng lại, lão nghiêng răng nghiêng lợi:

- Không có! Trẫm hận bà thấu xương!

Ta từ trên đất bò dậy, thật chậm đi về phía lão, lại hỏi lần nữa:

- Bệ hạ, ngài yêu thần thiếp sao?

Sở Chính Hàn không thèm nhìn, dứt khoát quay mặt đi. Ta ở sát bên lão, khuất phục quỳ dưới chân lão, gối đầu lên đôi chân hao gầy.

- Ngài nên nói sớm... Sao cứ giữ trong lòng? Thiếp đâu phải ả đàn bà lòng lang dạ sói như thế, Dung nhi yếu mệnh không thể sống lâu, thiếp cũng đau đứt ruột. Hoàng thượng, tạ ơn ngài luôn luôn bao dung. Là thần thiếp có mắt như mù, cô phụ chàng...

Sở Chính Hàn im lặng, nhìn quanh đại điện vắng tanh, nghe tiếng đao binh giao tranh ngoài kia, biết rằng thời gian không còn nhiều nữa.

- Bà... Thật sự không hại con của trẫm?

- Thiếp thề với trời!

Sở đế chậm chạp nhìn xuống, nhiều năm như vậy giờ ta mới biết ông có đôi mắt rất dịu dàng, sâu đen và ấm áp.

- Thuần Mỹ...

- Bệ hạ... Thật xin lỗi...

Ông thở dài, vươn tay ôm lấy ta, lâu quá rồi ta không cảm thấy cái ôm bá đạo này.

- Thuần Mỹ, trẫm bất tài ngồi đây chờ chết. Nàng không cần thương hại...

- Bệ hạ, thần thiếp là phi tử của ngài. Muốn tuân táng cùng ngài, không phải vì thương hại.

- Ủ, nàng là vợ trẫm, nên chết cùng trẫm!

Trung Lương tắm trong bể lửa, một vương quốc biến mất trên bản đồ. Ta không biết mình có được an táng với lão hay không, bởi vì ta cùng lão uống độc dược, ôm nhau chết trên ngai vàng. Những chuyện về sau không liên quan tới ta nữa, Sở Phù Dung ra sao ta cũng không biết, hy vọng con bé có thể vượt qua nỗi đau mà sống tiếp...

Lúc hồn linh của ta mơ màng đi qua cầu Nại Hà... Ở đầu cầu bên kia có bóng dáng quen thuộc...

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 1: Ra Đường Phải Xem Hoàng Đạo

TRÌ THƯỢNG

(Bạch Cư Dị)

Tiểu oa sanh tiểu đỉnh,

Thâu thái bạch liên hồi.

Bất giải tàng tung tích,

Phù bình nhất đạo khai.

Dịch thơ:

Thuyền con cô bé nhẹ bơi

Hái về sen trắng xinh tươi nõn nà

Khó mà che dấu thân ngà

Giữa ao bèo nổi mở ra lối về

(Hải Đà phỏng dịch)

Phần IX: Minh Châu quận chúa

Ngô Hà Huy đã lên chức Thái học sĩ, cùng với địa vị cao, tật cảm ràm của hãn cũng tăng theo. Năm Thái Minh thứ sáu, mật thám đưa tin Tề

vương nuôi tư binh vượt quá số quy định, xây dựng căn cứ bí mật trên núi cao. Hoàng đế đọc thư cười một tiếng, vo thành bóng ném. Tiểu Ninh Tử tập tễnh nhặt lên thiêu hủy. Ngô Hà Huy bắt đầu phân tích và thống kê:

- Với tốc độ phát triển hiện tại, Tề vương cần thêm một năm rưỡi mới trở thành mối họa. Dựa trên hàm số quân lương mà thần phát minh, trung bình cộng lương thực bình quân đầu người bé hơn trung bình cộng quân lương tiêu chuẩn. Đem hai vế bình phương rồi chia cho diện tích đất ở Đông Hoang thì...

- Được rồi, được rồi... Người nói luôn kết quả đi! – Chu Lạc Ca Dương sắp hết kiên nhẫn

- Kết quả chính là... Phương trình có nghiệm âm!

-...

Tiểu Ninh Tử nhìn Thái học sĩ với ánh mắt âm mị. Ngài thật là quá cảm, anh dũng, gan dạ, bất khuất,... Dám giỡn mặt với long nhan!!! Ngô Hà Huy thích bị ngược đãi. Sau lần bị đày ra ải đảo làm việc hai tháng hẳn vẫn chưa bỏ thói dài dòng lạc đề. Hoàng thượng nói là “thị sát dân tình” nhưng cái đảo đó bé xíu, có chừng sáu hộ ngư dân không tới ba chục người. Những ngư dân này không biết chữ, sống biệt lập với đất liền. Khi bảo “triều đình Khương La”, họ hỏi “Khương La phải nướng hay hầm?” Ngô Hà Huy thật là hết cách, tiền và lệnh bài không có giá trị, đành phải theo dân ra biển đánh cá để xin cái ăn... Lúc thuyền lớn tới đón hẳn về, hẳn gầy như que củi ôm chân Đô Thư Doanh khóc nước nỡ.

Ánh mắt này của hoàng đế nhìn rất quen, giống hệt cái nhìn trước khi ra lệnh “thị sát dân tình”. Ngô Hà Huy toát mồ hôi, lập tức ngoan ngoãn trình bày:

- Nghiệm âm... Nghiệm âm tức là lương thực trong vùng bị thiếu hụt, trông ra không đủ nuôi binh. Tề vương nhất định sẽ nghĩ cách vơ vét lúa

gạo từ nơi khác. Chúng ta dựa vào điểm này điều tra con đường vận chuyển ở các địa phương, rất có thể tìm ra bằng chứng...

Ca Dương hừ một tiếng, quen tay ném viên ngọc to bằng trái đào vào rổ lưới. Thư phòng của hắn rất giống một sân chơi, bên này đặt một giỏ phi tiêu, trên tường dán hình Tiểu Ninh Tử. Mỗi lần hắn rảnh tay phóng “viu” một cái là Ninh thái giám sẽ ôm đầu kêu oai oái. Bên kia có giá gỗ treo một rổ lưới, trong lưới linh kính các loại ngọc thạch. Xa xa còn có tấm thảm lớn xanh rì như cỏ. Trên thảm khoét mấy lỗ nhỏ vừa bằng quả banh, Ca Dương thích dùng chày gỗ đánh banh, quả bóng lăn nhẹ, nếu rơi trúng lỗ thì thắng. Trên trần nhà còn treo rất nhiều vòng tròn kim loại, sở thích hàng ngày của hoàng thượng là xếp chim giấy, phóng qua phóng lại. Tiểu Ninh Tử chạy tới chạy lui, tận tụy làm công việc nhặt chim, nhặt banh, nhặt phi tiêu... Bây giờ mà tổ chức cuộc thi chạy đường dài vượt chướng ngại vật thể nào Ninh thái giám cũng giành hạng nhất! Ngô Hà Huy rất không đồng tình với tác phong vừa làm vừa chơi của bộ hạ, không dưới hai trăm lần nhắc nhở. Kết quả rất nhiều chim giấy bay vào mặt hắn...

Đối với Ninh Tử, Hà Huy hay là Đô Thư Doanh, chuyện này là ngày thường ở huyện. Chỉ tội cho mấy lão triều thần có việc khẩn báo cáo, chưa đọc hết số đã tức sùi bọt mép. Danh tiếng của bộ hạ vì chuyện này bị ảnh hưởng ít nhiều, gã nho sĩ chán sống nào đó đã viết một bài Trường hận ca:

“Than ôi cảnh nước mất nhà tan

Chúa thượng không màng đến giang san

Ném banh bắt bóng quên nghiệp sáng

Tấu chương tin khẩn ném dưới sàn

Đặng lòng kẻ sĩ buồn lai láng

Quên nước lơ dân đáng phê phán

Mất mặt không xứng làm hảo hán

Khương La vạn dặm phải lắm than...”

Sau khi đọc bài “Trường hận ca”, hoàng đế vỗ đùi cái đét:

“Hay! Thủ pháp rất tốt! Trăm bổ sung thêm hai câu:

Văn chương con chó kẹp dưới háng

Vứt ra ngoài đường cho xe cán!”

Ngô Hà Huy nhú mày nhắc nhở:

- Hoàng thượng, xin gìn giữ sự trong sáng của ngôn ngữ dân tộc!

Trở lại chuyện Tề vương hôm đó.

Ngô Thái học sĩ trình bày một bài luận văn dài sáu cuộn giấy, kết cấu chặt chẽ, miêu tả sống động, tự sự lôi cuốn, biểu cảm chân thật... Tới khi hoàng thượng ghi bàn thắng thứ một trăm linh ba hần mới nói xong. Chu Lạc Ca Dương gật đầu tán thưởng:

- Bút lực ngày một tăng, thế cuối cùng bốn thầy trò có thỉnh được kinh không?

-...

Mãi đến xế chiều, Ngô Hà Huy đem theo giao phó của bộ hạ ra khỏi thư phòng. Trong này Ca Dương nói với Tiểu Ninh Tử:

- Ngày mai bảo Ti thái phường may một cái gối ôm, treo lên chỗ đó!

- Tuân lệnh...

- Tìm một bức chân dung Tề vương trong thư khố, cắt ra dán lên gối cho trẫm!

- Vâng ạ...

- Làm thêm một đôi bao tay dày!

- Đã rõ... Nhưng... Hoàng thượng có trò chơi mới ạ?

- Ừ, từ giờ ta không phóng tiêu nữa, chuyển quá đấm cái gối đó!

- Ôi~~~ bệ hạ anh minh, ngài là vầng thái dương chói lóa, sưởi ấm trái tim thần, soi sáng cuộc đời thần!

Hòa An phủ, nửa đêm canh ba.

Niệm Nhất và Tương Tư bị phạt chép Gia huấn, suốt ba ngày còn chưa chép xong. Bọn trẻ không khỏi cảm thán đầu óc tỉ mỉ của bà nội, ngay cả chuyện nhổ nước bọt cũng có luật lệ chi tiết. Chiều theo Gia huấn này, một ngày bọn nó phạm ít nhất hai mươi lỗi... Hai đứa chép tới tối, ăn cơm rồi chép tới đi ngủ. Niệm Nhất mỗi tay mỗi chân không thềm về phòng nữa, nằm luôn với tiểu cô.

Đang say giấc nồng, ngoài cửa sổ có tiếng động lạ làm Tương Tư thức giấc. Con bé là chúa sợ ma, lay lay Niệm Nhất gọi dậy. Niệm Nhất là chúa thích ma, nó từng mơ ước kết bạn với ma mà tới giờ chưa gặp. Hai đứa trẻ mở cửa sổ thò đầu ra ngoài. Vốn dĩ phòng sát vách có Tô mama nhưng bà ấy tuổi cao thường ngủ say, ầm ĩ một chút sẽ không thức.

Niệm Nhất mắt hau háu tìm trong bóng tối, nhìn thấy một người rón rén từ nóc nhà nhảy xuống. Ma! Cuối cùng ta đã thấy ma ca ca, ma tỷ tỷ! Niệm Nhất co chân chạy ra ngoài, Tương Tư không dám ở một mình cũng

bám theo nó. Hai đứa trẻ như chơi trò mạo hiểm, mò mẫm theo dõi con ma. “Con ma” kia ngời chồm chồm, đào đất dưới gốc mai. Tương Tư trốn sau vách tường nhìn lén, trạng thái này là sợ mà vẫn tò mò. Niệm Nhất thì sung sướng chạy tới ôm cổ ma bằng hữu

- Ma đại ca! Huynh có nhận đồ đệ không? Ta theo huynh đi nhát người được không?

“Con ma” bị tập kích sau lưng, giật mình té chổng vó.

- Tiểu Niệm!!! Con làm cái gì thế? Hù chết tứ thúc rồi!

- Tứ thúc!?!?

Hai đứa nhỏ không ngờ mình lại gặp nhân vật bỏ nhà đi đã lâu này.

- Thúc làm gì ở đây vậy? Phòng của ông nội bên kia mà...

Tịch Tề bịt miệng thẳng bé, mờ ám bảo:

- Nhỏ giọng thôi, chú trở về lấy một vật, đừng để ông nội biết, chú lấy rồi đi ngay!

Niệm Nhất chớp chớp mắt, lóe ra tia sáng狡 hoạt. Nó cười cười bảo:

- Thúc thúc... Đi chơi một mình không vui đâu nha, phải dẫn Niệm Niệm theo nha...

- Thúc không đi chơi mà đi kiếm tiền! Tiểu Niệm ngoan, cùng cô cô về phòng ngủ đi...

Niệm Nhất là ai chứ? Nó vốn không phải đứa trẻ biết nghe lời!

- Thúc không dẫn con đi, bây giờ con la lên cho mọi người biết!

- Ấy ấy, tiểu tổ tông, con tha cho thúc đi mà T__T

- Không tha, không tha, thúc phải dẫn Niệm Niệm đi...

Tương Tư yên lặng đứng nhìn, tới khi phát hiện hai chú cháu này đang bàn chuyện bỏ trốn, con bé mới khóc òa:

- Đừng đi... Đừng bỏ Tư nhi mà... Huhuhuhuh...

Tịch Tề toát mồ hôi, trời ơi cái miệng nhỏ này mới là tai họa!!! Hắn không còn nào cách khác đành phải xuống nước, kiểu này để phụ vương biết, rất khó nói hắn còn chân mà chạy không...

- Ôi... Muội muội ngoan, muội muội cứng... Đừng khóc, đừng khóc mà... Tư ca đem muội đi chơi, có được không?

- Đem cả Niệm Niệm nữa!!! Không con sẽ mách ông nội!

Trời ạ, hắn bị hai tiểu gia hỏa này nắm được cái đuôi, không thể không khuất phục

- Rồi rồi, đem hết, đem hết, đưa cả hai cùng đi!

Tịch Tề nghiêng răng nghiêng lợi lấy hồ phù chôn dưới gốc mai bỏ vài túi vải bên hông. Hắn nhìn hai đứa nhỏ mặt mày hớn hờ cứ như sắp phát tài to, thở dài một tiếng. Thôi, phóng lao thì phải theo lao, trước tiên đem hai đứa ra khỏi phủ đã! Đêm nay về nhà không có xem hoàng đạo, ai mà biết gặp phải đại hạn? Thật ra Tịch Tề cần xem luôn tử vi cả năm, bởi vì cái hạn này rất rất dài, tất cả tai họa còn nằm phía sau...

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 2: Vi Hành

Phần IX: Minh Châu quận chúa

Đô Thư Doanh ngồi xuống bên giường, ánh mắt phức tạp nhìn chị gái của mình. Thư Kỳ uống thuốc rồi ngủ say, nét mặt trông hiền lành, không giống bộ dạng đánh đá thường ngày. Tối tận bây giờ, cho dù nàng ta nửa tỉnh nửa mê nhưng vẫn là Đức phi nương nương. Kẻ không rõ chuyện cho rằng bệ hạ thâm tình, một nữ nhân vô năng như vậy vẫn không ruồng bỏ. Đô Thư Doanh hiểu, nhị tỷ được đối xử không bạc, hoàn toàn là nhờ ông nội đang trấn giữ biên cương. Nhưng mà tháng ngày tốt đẹp của chị ấy sẽ không còn dài. Tin tức về Đô Dư Mân đã tới tai bệ hạ, ông bị chứng tê chân nhiều năm, giờ đại phu chẩn đoán chân trái đã liệt, có khả năng phải cưa bỏ. Vào tuổi tác của ông, bệnh đến như núi đổ, chẳng mấy chốc đã thành con chiến mã già, không chịu nổi cát bụi sa trường nữa.

Đô tướng quân yêu nhất là đứa cháu gái đích nữ này, bệ hạ chỉ dựa vào đó mà dễ dàng lấy được lòng trung thành của ông. Trận chiến với Đại Thế năm đó đã đem tới cơ hội ngàn vàng cho Thư Doanh. Hoàng thượng triệu hần và Thư Kỳ vào cung, gọi hoa mỹ là trọng dụng cùng sủng ái, nói trắng ra là bắt giữ con tin. Đô Thư Doanh khởi đầu với chức học sĩ nho nhỏ, cẩn trọng sinh tồn ở chốn quan trường. Hần mất ba năm mới lấy được lòng tin từ bệ hạ, lại ba năm nữa để có được chỗ đứng dưới ngọn cờ của ngài. Thư Doanh rất ghen tị với Ngô Hà Huy, tại sao hần không quen biết hoàng thượng từ nhỏ?

Với chí tiến thủ và khao khát khẳng định bản thân, Thư Doanh sống rất gò bó và quy cũ. Ở trước mặt vua, hẳn không thể nở nụ cười thoải mái giống Hà Huy được... Chu Lạc Ca Dương cà lơ phất phơ mà chuyện gì cũng nhìn thấu, Ca Dương từng nói:

- Tiểu tử này, trẫm có ăn thịt người đâu mà căng thẳng như vậy? Hạ thấp kì vọng một chút để sống thêm vui vẻ!

Thư Doanh ngồi lại không lâu bèn đứng lên ra về. Tự do ra vào Kỳ Quyên Hiên là đặc ân bệ hạ ban cho, một nam nhân xuất hiện ở hậu cung không phải chuyện gì tốt đẹp, vẫn là ít đi một chút thì hơn! Thư Doanh đã nhìn thấy Thư Kỳ, xem như hoàn thành nhiệm vụ phụ thân giao cho, hẳn sẽ trở về phòng viết thư báo bình an. Sống ở chốn thâm cung, “bình an” là một giấc mơ xa xỉ, nó chỉ dành cho kẻ biết khiêm nhường và an phận, còn phải thông minh một chút để tránh người ta hắt nước bẩn lên mình.

Công việc của Thư Doanh phải ở trong Hàn Lâm Viện, mỗi tháng về hai ngày. Tháng trước hẳn viện có công sự chưa xong mà ở lại trong cung. Hẳn rất phiền chán thái độ của mẫu thân, mỗi lần trở về đều bị bà ta cào cấu, ép mình phải tạo cơ hội cho Thư Kỳ cùng hoàng thượng, còn trách mình ăn cháo đá bát, máu lạnh vô tình. Đàn bà đúng là thiên cặn, phải xem đương kim hoàng thượng là người thế nào, dựa vào mấy lời nói tốt là có thể khiến vua yêu thích sao? Huống chi nhị tỷ không bình thường, lúc nổi điên rất đáng sợ, lúc tỉnh táo thì chua ngoa đánh đá, lấy chuyện đánh phạt hạ nhân làm niềm vui. Thư Doanh ước gì mình không có bà chị này!

Từ nhỏ tới lớn hẳn bị nhị tỷ bắt nạt vô số lần, nàng ta trước mặt trưởng bối là đứa con gái ngoan, thấu tình đạt lý, thùy mị đoan trang. Trước mặt hẳn thì như cô chủ nhỏ đối xử với con mèo ghẻ, vui thì cho ít cơm thiêu, buồn thì dè dặt vào xô nước. Mẫu thân đối xử với hẳn và chị rất khác biệt. Khi có cha hẳn ở đó, bà cười bảo hẳn nghịch ngợm nên quần áo thường lem luốc, bảo hẳn ham chơi nên chưa học thuộc Ấu Kinh. Thư Doanh không thể nào hiểu được, cùng một mẹ sinh ra, vì sao khác biệt đến thế?

Cho tới năm hẵn 15 tuổi, mama già trong phòng giặt nói cho hẵn biết, mẹ ruột của hẵn họ Châu tên A Kiều, là a hoàn hồi môn của phu nhân. A Kiều đi theo phu nhân đến nhà họ Đô, Thấm Nhĩ Nguyệt hứa rằng đợi khi nàng tròn mười tám thì sẽ trả giấy bán thân, để nàng đi lấy chồng. A Kiều và Tiểu Ngu thương nhau, anh là gã sai vặt làm việc trong Thấm gia ngày xưa. Họ hẹn ước một mối hôn sự, chỉ đợi A Kiều được tự do thì ra ngoài làm ăn buôn bán. Không ngờ Thấm Nhĩ Nguyệt nuốt lời, thấy A Kiều xinh đẹp, tướng tá nảy nở, là loại dễ sinh, liền nảy mưu kế. Nhân lúc chưa có con trai, tiểu thiệp trong nhà ngày càng khó trị, Thấm phu nhân bỏ thuốc lừa A Kiều ngủ với lão gia. A Kiều trở thành nha hoàn thông phòng ở chỗ phu nhân. Tiểu Ngu tưởng rằng nàng vì ham phú quý mà trèo lên giường kẻ có tiền, liền đau buồn dứt áo ra đi. A Kiều oan mà không biết kêu ai, mất đi trinh tiết mãi mãi không có ngày thoát kiếp nô lệ. Nửa năm sau nàng có thai, sinh ra Đô Thư Doanh. Thấm Nhĩ Nguyệt lập tức cướp đứa trẻ làm con mình, từng bước bức A Kiều thành nô tỳ quét dọn, gánh nước chặt củi. Nàng ở cũ không tốt, lại dầm sương dãi nắng nên sinh bệnh, sau đó...

Thư Doanh nghe hết câu chuyện, mắt ráo hoảnh chẳng nói nên lời. Nhà hào môn sâu như bể, lòng dạ con người vì tư lợi mà bất chấp luân thường đạo lý. Giờ hẵn đã hiểu vì sao mình là đích tôn mà mẫu thân lại không thương, cả ông nội cũng không quý bằng Thư Kỳ...

Ngô Hà Huy biết được chuyện này cũng im lặng thật lâu. Cảnh ngộ họ khá giống nhau nhưng hẵn may mắn hơn nhiều. Ít ra mẹ hẵn đã có danh phận rõ ràng, chết có bài vị và chôn cất chu đáo. Từ nhỏ hẵn đi theo Tam hoàng tử, sớm có người bảo vệ và dạy dỗ tốt. Hà Huy bá vai Thư Doanh nói:

“Người anh em, cậu cừ đấy, một mình phấn đấu, đến đỉnh vinh quang!!!”

Ca Dương vừa phóng phi tiêu vừa cảm thán “Sao mình toàn thu về trẻ mồ côi cơ nhỡ thế này?”

Tiểu Ninh Tử đứng phía sau thì ôm đầu la oai oái...

Năm Thái Minh thứ sáu, biến động ở Đông Hoang ngày một lớn, thủ đoạn tinh vi, cho thấy dã tâm khổng lồ của Chu Lạc Huyền Kim. Ca Dương nhíu mày đọc tin tức mật thám báo về, đáy lòng phiền muộn. Đây là Tứ đệ của hắn, làm vương ở Đông Hoang, hàng năm tô thuế dư ăn mười đời, có một vương phủ cao cổng kín tường... Tại sao lại không biết đủ?

Anh em nhà hoàng tộc như kẻ thù không đội trời chung, Ca Dương có lòng hòa giải mà người ta không chịu nhận! Hắn theo thói quen xoay xoay chiếc nhẫn đầu rồng trên ngón cái, lưỡi biếng bảo:

- Trẫm muốn đi vi hành!

Ngô Hà Huy ngồi ở bàn nhỏ tính toán sổ sách, thuận miệng đáp:

- Đi vi hành, ngài muốn đi đâu?

- Đông Hoang!

Thái học sĩ gật gù

- Uhm, rất tốt, Đông... CÁI GÌ?

Bàn tính rơi xuống đất, Ngô Hà Huy trợn mắt nhìn lên. Ca Dương ném viên cầm thạch vào rổ lưới, lơ là trả lời:

- Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con?

- Này... Này... Không đúng! Phải gọi là “chui đầu vào rọ”! Đông Hoang có tâm làm phản, ngài đến đó chẳng khác gì thịt dăng tận mâm!!

- Thịt của trẫm không phải dễ ăn đâu! Tiểu Ninh Tử, nói cho Thái học sĩ biết, thịt Đường Tăng có ăn được không?

Tiểu Ninh Tử suy nghĩ một lát ngậy thơ hỏi:

- Ý bệ hạ là thịt Tôn Ngô Không ạ? Không dễ ăn, tuyệt đối không dễ ăn!

-...

Thư Doanh biết được việc này là lúc ngồi trong xe ngựa ra khỏi thành. Hôm qua hẳn nghe tin đồn hoàng thượng mắc chứng thủy đậu, bịt kín mặt mũi trốn trong tấm phòng, không lên triều trong một tháng! Mới đầu Thư Doanh đã sinh nghi, quả nhiên bệ hạ giở trò! Người nào đó lúc này đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế đệm xa hoa, ăn nho phun hạt vèo vèo ra cửa sổ. Tiểu Ninh Tử khép nép nhắc nhở:

- Hoàng thượng... Làm thế này trông mất phong phạm lắm!

- Phong phạm cái gì? Người không thấy trăm đang trồng cây gậy rừng à?

Tiểu Ninh Tử nghĩ cũng đúng, sau này hai bên đường sẽ mọc lên từng giàn nho xanh rì, xum xuê che bóng, trên thân cây treo bảng “Ngự nho” (nho của vua). Ninh thái giám luôn luôn lạc quan, hẳn quên mất khí hậu vùng này cây nho không thể sống...

Thư Doanh cùng Hà Huy ngồi riêng một xe, đại trượng phu đi xe thật không thoải mái, đợi lúc rời xa kinh thành sẽ cười ngựa! Thư Doanh vén rèm cửa nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, nghi ngờ hỏi:

- Sao ta thấy đường này không đúng... Chẳng phải đến Đông Hoang à?

Ngô Hà Huy giữa móng tay, thở dài đáp:

- Phải, đi Đông Hoang, nhưng mà đi đường khác qua Lỗ Châu, Kiến Châu, Mạn Châu, Bình Châu, Giang Châu...

Thư Doanh nghệt mặt ra, Đông Hoang một đường thẳng tiến chỉ mất 5 ngày, còn hoàng thượng đi lòng vòng hết nửa tháng! Giờ hăn hiểu rồi, vì hành gì chứ, bỏ nhà đi chơi thì có! Đối với tính tình tùy hứng của Ca Dương, người quen sống quy luật như Thư Doanh không hề phản cảm, hăn rất khâm phục. Bởi vì Ca Dương chẳng làm gì mà thu được rất nhiều, biết cái gì nên chú trọng, cái gì đáng bỏ qua. Thư Doanh phải học hỏi điều này.

Chiều muộn, bọn họ nghỉ chân ở Lỗ Châu. Đây là một tỉnh lỵ thuộc miền tây nam, có nền văn hóa ẩm thực đặc sắc. Việc đầu tiên cần làm là đi la cà hàng quán! Chợ Lỗ Châu có hội đêm, náo nhiệt vô cùng. Người ta bán đèn lồng, chơi tửu lệnh, bán mặt nạ, trang sức linh tinh... Phố lâu xanh rất phát triển, có mười hai kỹ viện, từng tốp mỹ nữ câu tình trong chiếc váy hoa, che dù lượn qua lượn lại, chào mời rôm rả... Phải công nhận Lỗ Châu là một nơi cởi mở, rất có trình độ ăn chơi!

Thư Doanh ở trong hoàn cảnh nào cũng không lơ là cảnh giác. Hăn bí mật quan sát xung quanh, nhú mày nói khẽ vào tai Hà Huy

- Có vấn đề!

- Cái gì?

Tiếng pháo nổ hơi lớn, hai người ở gần không dễ nói chuyện.

- Ta nói là có bất thường! Những người ăn xin ở đây quá nhiều, họ hành động kì lạ, giống như theo dõi ai đó...

Bộ mặt phơn phớt của Ngô thái học sĩ liên biến đổi, nghiêm túc đánh giá con phố. Hai mẹ con kẻ ăn mày ngồi ở góc tường, thăm thì nói chuyện. Gã đàn ông rách rưới cầm cái bát mẻ nhìn ngó dáo dác, bắt gặp ánh mắt Ngô Hà Huy thì sợ hãi quay đầu bỏ chạy. Vài kẻ khác rỉ tai nhau, giống

như truyền tin tức. Ngô Hà Huy quản lý hệ thống sòng bạc và tửu lầu trong kinh thành, không xa lạ gì với mấy chuyện này. Ở Lỗ Châu thế lực của hắn khá mỏng, cho nên có kẻ thâm tóm là chuyện dễ hiểu. Việc này cũng chẳng đáng ngại, hắn quá bận, không quan tâm tới cái tỉnh nho nhỏ này. Nhưng hiện tại hoàng thượng đang ở đây, một chút khác thường cũng là hiểm họa.

Ngô Hà Huy phe phẩy quạt, bước nhanh hơn đuổi theo Ca Dương

- Thiếu gia, chỗ này không an toàn, chúng ta sớm về khách điếm đi!

Ca Dương say sưa ngắm lồng đèn nhưng vẫn đáp rành mạch:

- Ta thấy rồi. Không có gì, một đám người tứ cố vô thân... Có lẽ họ có chuyện riêng, không liên quan chúng ta. Thôi, đi chơi đi, đừng căng thẳng!

Ca Dương cười cười, chui qua dãy lồng đèn đi sang bên kia đường. Ngô Hà Huy nghĩ cũng đúng, cho dù có chuyện thật thì bệ hạ sẽ xử lý tốt, thân thủ của ngài quý dị như thế, chưa kể ám vệ một tấc không rời. Đô Thư Doanh lại chẳng lạc quan như vậy, hắn theo sát Ca Dương, bộ dạng gà mái mẹ.

Ca Dương đi qua một gian hàng nữ trang, nghe thấy hai cô gái đang tranh giành đồ vật. Một thiếu nữ áo hồng yếu điệu và một cô gái áo lam đeo kiếm bên hông oai hùng.

- Vật này ta chọn trước, người buông tay! – Nữ hiệp hếch cằm ra lệnh

- Vị tiểu thư này không nói lý lẽ, rõ ràng ta chọn trước mà! – Hồng y mỹ nữ nhú mày phân trần

Người bán hàng ranh mãnh cười bảo:

- Hai đại tiểu thư, sợi dây chuyền này rất hiếm có, chi bằng hai vị cùng ra giá, ai giá tốt thì được mua!

Nữ hiệp híp mắt:

- Tên gian thương này, thấy bọn ta thích mà hét giá hả? Đã nói 400 đồng, không được hơn!

Tiểu mỹ nữ móc bạc ra đưa, cười với chủ quầy:

- Ta trả 500, ông bán không?

- Bán! Bán!

Nữ hiệp áo lam trợn mắt, giơ chân đá vào sạp hàng:

- Người thật quá đáng, buôn bán gì mà không biết trước sau, ta sẽ kiện lên quan phủ!

Tiểu mỹ nhân đắc ý:

- Vị tiểu thư này... Không có tiền thì đừng tranh với người khác!

- Ai bảo ta không có???

Nữ hiệp hùng hổ kéo túi tiền ra, nàng chưa kịp lấy bạc thì sợi dây chuyền đã bị người khác cướp đi. Hai cô gái giật mình cùng quay sang nhìn... Họ cảm thấy... Bầu trời đêm hôm nay vô cùng đẹp nhưng ánh sao thì không lấp lánh bằng đôi mắt kia... Ca Dương nhìn chăm chăm sợi dây chuyền, tuy vẻ mặt bình tĩnh nhưng Hà Huy nhận thấy mạch máu trên cổ hần giật giật, sát khí tỏa ra lạnh băng...

- Xin hỏi chủ quầy, ông lấy thứ này ở đâu?

Người bán hàng mơ hồ cảm giác nguy hiểm, gãi đầu ấp úng đáp:

- Tôi... Tôi mua sang tay...

- Mua từ ai? – Ca Dương chậm chậm hỏi dồn

- Từ một người quen, hắn đánh bạc nợ tiền nên bán rẻ cho ta.

Ca Dương híp mắt, cười cười bảo:

- Ông chủ, tốt nhất là biết gì nói hết ra, nếu không gãy một cái tay hay cái chân thì sẽ không hay đâu!

Ông chủ quỳ giật nảy mình, nhìn về phía Đô Thư Doanh cùng Ngô Hà Huy phía sau, vội vội vàng vàng kể:

- Là... Là thế này... Hắn là A Cầu ở gần nhà tôi. Hắn chuyên đi móc túi, cướp giật kiếm cái ăn. Sợi dây này chắc là đồ hắn trộm được... Tôi... Tôi không biết gì cả, thấy nó đẹp và lạ nên bỏ 100 đồng mua...

Tiểu mỹ nữ áo hồng ai oán la lên:

- 100 đồng???

Ca Dương nhú mày nhìn qua Thư Doanh trao đổi nhanh. Đô Thư Doanh liền hỏi địa chỉ cụ thể của tên A Cầu kia. Tác phong của hắn rất nhanh, đoán chừng một lát nữa là tóm được người. Ca Dương bỏ sợi dây vào tay áo, quay đầu đi thẳng. Phía sau ông chủ quỳ và hai thiếu nữ đều trợn mắt, muốn kêu mà không dám. Ngô Hà Huy thở dài, có chút thông cảm giải thích với họ:

- Các vị, sau này mua bán cái gì nên nhìn cho kỹ. Ấn hoàng tộc có mười hai loại, tùy theo cấp độ quý giá của đồ vật. Sợi dây chuyền bằng bạc rất tầm thường nhưng mà mặt ngọc kia có đóng dấu, là dấu nhất phẩm!

Nói rồi hắn xoay người đuổi theo Ca Dương. Ba kẻ thiếu hiểu biết lại kinh ngạc thêm lần nữa. Tiểu mỹ nữ cắn môi, lăm lăm trong bụng:

- Nhất phẩm... Vậy là... Thuộc về hoàng đế cùng thái tử sao???

Bên này Hà Huy vất vả lắm mới bắt kịp Ca Dương, hẳn chưa nói gì thì Ca Dương liền hỏi:

- Gần đây có tin tức gì bên Hòa An vương không?

- Không có... Chẳng nghe gì cả!

- Lập tức điều tra đi!

- Vâng! Hoàng... Thiếu gia, có lẽ ngọc Tu Loan chỉ là bị trộm đi thôi, qua tay nhiều người rồi tới chỗ này, ngài đừng lo lắng.

Ca Dương vuốt ve viên huyết ngọc trong lòng bàn tay, sắc mặt nặng nề

- Ta không nghĩ vậy... Năm đó đưa Tu Loan cho muội ấy ta đã nhỏ máu mình nào... Ngọc Tu Loan hàng nghìn năm rất linh thiêng, nó giống như loại cổ độc hiền lành nhất...

- Ý ngài là...?

- Tư Tư đang gặp nguy hiểm! Ta hoàn toàn cảm nhận được...

Ca Dương lần đầu có thứ trải nghiệm này. Ca Thần khi còn sống từng nói với hẳn, ngọc Tu Loan trăm đời uống máu Chu Lạc gia nên có màu đỏ sậm. Nó đem tới bình an cho người sở hữu, nếu ai nhỏ giọt máu của mình vào thì sẽ cảm nhận được sự tồn tại của người kia. Đeo càng lâu thì mối liên kết này càng bền chặt. Dường như Tư Tư rất hợp với món quà này, chỉ mới sáu năm đã thuần hóa nó hoàn toàn, tràn trề hơi thở của con bé...

Ca Dương bóp nắm khối ngọc trong tay, hẳn bỗng thấy cô em họ xa lạ nhiều năm chưa gặp kia đang ở đâu đó, rất quen thuộc, rất gần gũi. Hẳn vừa gọi nàng là gì nhỉ?

“Tư Tư...”

“Tu Tu...”

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 3: Hàng Cực Phẩm

Phần IX: Minh Châu quận chúa

Đầu Mâu đánh xe bò chở bông, đi qua cổng thành Lỗ Châu. Hấn nhảy xuống xe, cười nói ra rả với hai tên lính gác.

- Nhị vị đại nhân! Sớm thế? Lần trước sao tiểu nhân không thấy hai vị?

- Hôm đó không phải phiên trực của tụi này!

Đầu Mâu cười ha hả, khéo léo nhét hai xâu tiền vào tay áo họ, hạ thấp giọng:

- Nhị vị... Chút đỉnh này xem như tiền trà. Tháng nào tôi cũng chở bông cho hiệu dệt Ái La, quen thân quá còn gì?

Hai tên lính gác nhìn nhau, hấn giọng bỏ tiền vào túi:

- Lắm chuyện! Tránh qua một bên để ta kiểm tra!

Bọn họ giờ tấm bạc đập thùng xe lên xem, thứ bông này trắng tinh, vừa nhìn là biết hảo hạng. Một tên đi lòng vòng quan sát, cuối cùng giơ cây thương tính đâm mấy nhát. Đầu Mâu hốt hoảng nhào qua cản

- Ấy ấy, chết... Bông này không thể bị làm hỏng đâu! Bà chủ Ái La khó tính lắm, mớ bông thùng vài lỗ là coi như xong. Đại ca, anh thương

tình em mỗi chuyến lờ có mấy đồng, nhẹ tay kéo hồng hàng của em!

Gã lính buồn bực xô Đầu Mâu qua một bên.

- Mệt quá! Đi đi! Thật là lảm chuyện!

- Dạ dạ, đa tạ nhị vị!

Đầu Mâu hớn hờ leo lên xe bò, vung roi lái nó đi. Mỗi tháng hẳn đều chở bông cho hiệu dệt. Đây là hiệu dệt nổi tiếng nhất vùng tây nam, làm ra các thứ vải vừa đẹp vừa tốt. Ái La phu nhân là phú bà nổi danh ở Lỗ Châu này. Bà ta không chỉ làm chủ hiệu dệt mà còn thêm hai khách điểm lớn trong thành, vô cùng giàu có. Đầu Mâu hành nghề này đã ba năm, hết sức cẩn trọng và biết quan sát. Hẳn đánh xe bò đi vào tiểu viện phía sau hiệu dệt, chỗ này là nhà kho bảo quản vải vóc. Lão Hồ mở cửa, đóng cửa, sau khi xe bò vào chỗ đậu thì phụ giúp Đầu Mâu gỡ bông xuống.

- Chuyến này được bao nhiêu?

- Tám, hàng tốt nhé!

- Mà đem hàng vào nhà giữa đi, lát nữa mụ Đào tới kiểm tra rồi trả tiền!

Hai gã gỡ hết bông xuống, dưới đáy thùng xe là những bao tải to nhỏ. Đầu Mâu khiêng bao bố vào nhà giữa, mở miệng bao kéo ra tám đứa trẻ có trai lẫn gái. Bọn nhóc chừng năm đến mười tuổi, đều bị đánh thuốc ngủ say sưa. Lão Hồ khoanh tay đứng nhìn, gật gù vẻ hài lòng.

- Đều tròn trịa béo tốt, mà khá đó!

Hắn nhìn qua nhìn lại, cuối cùng để ý một bé con nằm ở trong góc.

- Nó có cái gì thế?

Lão Hồ đá đũa trẻ, làm bé năm ngửa ra. Hắn giơ tay giật lấy sợi dây trên cổ con bé. Dây bằng sợi thường mềm rất bình thường nhưng viên ngọc màu đỏ thì rất xinh đẹp, giống bùa bình an.

- Chà chà, thứ này đáng tiền đây!

Hắn cúi đầu nhìn kĩ đũa trẻ dưới chân. Chắc chắn là con cái nhà có tiền. Đầu Mâu sốt ruột phải nhắc nhở một câu:

- Hồ đại ca, chuyện này... Mụ Đào không đồng ý đâu! Đồ vật rất dễ làm lộ manh mối, mấy thứ đó phải hủy, hoặc là cất kĩ chờ vài năm sau mới dùng được!

Lão Hồ khoát tay, bỏ sợi dây vào trong áo:

- Có gì đâu, cái thứ bùa ngải linh tinh ấy mà, ngoài chợ chỗ nào không bán?

Một lúc sau mụ Đào đã tới, mụ là tú bà ở Phong Vân Cư, cũng là chị em tốt với Ái La phu nhân. Mỗi đợt hàng về mụ đều kiểm tra phân loại rồi đưa đến nơi tiêu thụ. Mụ Đào chừng bốn mươi, trang điểm đậm, váy hoa lệch vai, dáng đi uốn éo. Trong phố lâu xanh danh tiếng mụ rất tốt, ai cũng nể mặt vài phần. Phong Vân Cư mụ làm chủ cũng là chỗ có kỹ nữ vừa đẹp vừa tài, dù là thương gia, quan gia hay kẻ đọc sách cũng phải yêu mến. Nữ nhân trong Phong Vân Cư giá rất cao, đào tạo bài bản, là hàng cao cấp không phải ai cũng mua được...

Mụ Đào yếu điệu đi vào trong phòng, cười xã giao với Đầu Mâu cùng Lão Hồ sau đó tập trung chuyên môn. Đợt hàng này có hai trai sáu gái. Hai đũa con trai hơi gầy tí, áo quần bình thường, đoán chừng là con gia đình trung lưu, mặt mũi đại chúng không có gì nổi bật.

- Hai đũa này xấu quá, không làm nam kỹ được. Tuổi còn nhỏ, có thể thuần hóa làm chân chạy việc hoặc lao động nặng. Các người bán cho mấy

lò rèn xường gỗ ở xa xa, chừng một nghìn đống lại là chắc giá!

Lão Hồ gật gù vâng dạ, mục Đào xem tiếp sáu bé gái.

- Đứa này béo tròn, quần áo tốt, người xem miền ngoài có nhà ai cần con dâu xung hỉ thì bán đi. Mập mập bầu bĩnh có phúc khí...

- Còn đứa này là con gái nhà giàu, nếu người dám liều thì tổng tiền nhà họ thử xem. Không thì để ta đưa xuống hậu viện đào tạo mấy năm rồi bán làm tiểu thiếp.

- Con nhóc này mặt mũi thanh tú nhưng gầy quá, phải cho ăn thêm, ta sẽ gọi Tam phu nhân đưa về Mỹ Tình Cư, dạy nó đàn hát gì đó, nếu tương lai không đủ đẹp thì đi hầu bọn Liễu Liễu, Thanh Thanh...

Mục Đào đánh giá một lượt, định đoạt số phận của từng đứa, cuối cùng tới bé con đang nằm ngủ trong góc. Bà sờ mặt mũi, kiểm tra bàn tay và mái tóc, màu mắt, cời giầy sờ lòng bàn chân, vô cùng tỉ mỉ. Lão Hồ và Đầu Mâu thấy lạ, mục Đào chưa từng xem trọng đứa trẻ nào như thế. Bà ta thậm chí luồn tay vào trong quần của con bé...

- Ái chu choa... Quá tuyệt, hết sức tuyệt! Đứa trẻ này là cực phẩm trong cực phẩm!

Lão Hồ tò mò nhìn qua, mập mập, trắng trắng, mặt mũi cũng được, có gì đặc biệt chứ? Mục Đào hít hà vuốt ve gò má hồng hào, hưng phấn nói:

- Chừng sáu tuổi nhỉ? Mới sáu tuổi mà được thế này, vậy mười sáu tuổi... Hay hay hay... Phong Vân Cư của ta sắp phát tài rồi!!! Các người xem, đôi mắt này mà mở to sẽ câu hồn đoạt phách, mái tóc như lụa vạm người có một, bàn tay nhỏ mảnh đánh đàn sẽ thành thiên khúc! Đôi chân mềm mại dẻo dai, múa như hạc bay... Quan trọng là... Hà hà... Đợi khi nó trưởng thành có quý thủy lần đầu ta sẽ bán phá thân với giá chín trăm nghìn

lượng! Thân thể này quý hơn vàng, sẽ làm đàn ông thiên hạ chết lăn chết bò, như mê như say...

Lão Hồ trợn mắt, có phần khó tin:

- Thật... Thật sao? Ta thấy bà nói quá lên rồi! Chín trăm nghìn lượng? Bằng gia tài tám đời, ai mà chịu bỏ ra?

Mụ Đào liếc mắt khinh bỉ

- Mà y mà biết cái gì? Lo bậy đưa kia cho tốt, tao phải đem cực phẩm này về nhà! Liệu hồn mà làm cẩn thận, không thì chết cả lũ!

Mụ chột nhớ ra điều gì, quay qua hỏi Đầu Mâu:

- Lai lịch con bé thế nào?

Đầu Mâu nhún vai:

- Con nhà lái buôn, sống với ca ca, chả biết cha mẹ là ai...

- Uhm, gia cảnh càng đơn chiếc càng tốt. Lái buôn? Vậy an tâm rồi, mấy người đó ngoài tiền thì chả có quyền uy gì cả, sợ là sợ quan nhân với triều đình thôi!

Mụ nói rồi ôm đứa trẻ rời đi. Mụ Đào khôn quanh năm đại một giờ, nếu mụ biết trên tay mình là khúc ruột của Hòa An vương, là tim gan của đương kim hoàng thượng, có cho bà năm đầu mười tay cũng không dám chạm vào...

Ở một căn phòng nào đó, trong một ngôi nhà nào đó, hai người một lớn một nhỏ bàng hoàng nhìn nhau.

- Chúng ta... Đi báo quan đi? – Niệm Nhất thử gợi ý.

- Không được, thân phận của Tư nhi đặc thù, sao có thể làm âm ỉ lên được? – Tịch Tề lập tức phản đối.

Hiện tại họ đang ở Đông Hoang, Tề vương làm chuyện mờ ám sau lưng chúa thượng, nếu để bề hạ biết Tứ công tử Hòa An vương từ Sa Đà chạy tới đây không chừng sẽ nhen nhóm mối nghi ngờ. Phụ vương quy ẩn nơi xa, ghét nhất là dính liểu phe phái chính trị. Nhiều năm nay hoàng thượng đối với gia đình Hòa An vương vô cùng nể trọng, nếu bây giờ Tịch Tề có liên quan tới Tề vương thì... Cả nhà họ lớn bé sẽ gặp họa diệt môn!

Tịch Tề càng nghĩ càng sợ hãi, bứt tóc vò đầu. Hẳn bận chuyện làm ăn, để hai đứa nhỏ lại quán rượu. Quán này là chỗ quen biết, hẳn có nhờ con gái bà chủ trông nom. Dựa trên tình cảm đơn phương của Chu tiểu thư, chần chẫn nàng sẽ săn sóc hai đứa cẩn thận. Mưu sự tại nhân, hành sự tại trời, ai biết được đột nhiên Chu tiểu thư bị đau bụng, phải đi nhà xí gấp. Niệm Nhất hăng hái hiếu động, mãi chơi bỏ quên tiểu cô trong quán. Khi Chu tiểu thư trở ra thì không thấy bóng dáng con bé đâu nữa, cứ nghĩ nó đã lên phòng. Xế chiều Tịch Tề lê thân mệt mỏi quay về, lại phát hiện phòng ốc vắng tanh, vậy là Tương Tư mất tích đã hai canh giờ...

Đông Hoang rộng lớn chẳng thua kinh thành, phải đi đâu tìm muội muội đây??? Tịch Tề nhiều năm bôn ba, nghĩ đến số phận của em gái mình, nó có bị đánh chửi, hầu hạ người ta? Nó có bị bẻ tay bẻ chân ra đường ăn xin? Muội muội còn nhỏ như vậy, sẽ không bị hành hạ ngược đãi chứ? Tịch Tề càng nghĩ càng sợ, lòng ân hận vô cùng, nếu em gái mất một sợi tóc hẳn lấy mạng đền bù cũng không đủ.

Niệm Nhất ngồi cắn móng tay. Tuy nó từng mơ ước tiểu cô biến mất khỏi cõi đời này, để mọi người chỉ yêu thương mình nó nhưng vào lúc Tương Tư mất tích thật thì nó không vui về gì. Nó với tiểu cô lớn lên bên nhau, tiểu cô hay giành đồ chơi với nó nhưng cũng nhường thức ăn ngon

cho nó. Khi nó bị ông nội phạt tiểu cô cũng chịu phạt chung. Người tiểu cô rất béo, lại ấm áp, làm gối ôm thật tiện lợi... Còn nữa, tóc tiểu cô chơi rất vui, giờ tiểu cô đi rồi thì lấy ai cho nó kéo tóc bắt nạt nữa??? Suy nghĩ của Niệm Niệm càng lúc càng lạc đề...

Tịch Tề rầu rĩ ngồi đối diện. Bây giờ không thể thụ động, phải nhanh chóng tìm cách dò la tin tức, bọn buôn người bây giờ rất tinh vi. Tịch Tề nghĩ nghĩ... Chợt nghĩ ra Tô lão đầu ở Tự Nghĩa Đường. Hồi trước hẳn từng giúp Tô lão đầu một cái ân, bây giờ chạy qua nhờ cậy. Lão Tô có đường dây tin tức rất rộng lớn, hợp chúng cái bang của sáu tỉnh thành tây nam. Bọn ăn mày đi tha phương tứ xứ, sẽ biết nhiều tin tức ở bên ngoài... Tịch Tề lập tức đứng dậy, như vớ được tấm ván giữa biển khơi, muốn đi gặp lão Tô ngay! Hẳn chạy ra cửa thì nhớ tới Niệm Nhất, chi bằng ôm nó theo luôn, kéo trở về mất thêm một đứa thì chết lớn!

Haizzz... Đại hạn, đại hạn mà! Năm nay có sống nổi tới năm sau không đây...?

Chú thích nhỏ: Theo lệ cũ, đầu mỗi chương có một bài thơ liên quan tới hoa sen nhưng mình lược đi, sau này đóng ebook thì để thơ ở đầu mỗi phần

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 4: Lưu Lạc

Phần IX: Minh Châu quận chúa

Phong Vân Cư vào ban đêm vô cùng náo nhiệt. Liễu Liễu cô nương là người đứng đầu bảng hiện giờ, mỗi đêm tiếp khách giá sáu nghìn lượng. Nàng ta chẳng khác gì tiểu thư nhà quan, ăn mặc vải tốt, chăm sóc tỉ mỉ... Người đẹp như tiên. Liễu Liễu biết giải câu đối, làm thơ, phẩm trà, rất giỏi đàn hát và lấy lòng nam nhân. Đêm nay nàng tiếp Trữ Đông công tử, con của đệ nhất thế gia thành Lỗ Châu. Rượu chè tới nửa đêm, quần áo cởi gần hết, không ngờ vợ hăn đem theo hai tùy tùng hùng hổ tìm tới. Mấy chuyện như vậy Liễu Liễu nhìn quen, không chút ngại ngùng nửa che nửa đậy đi xuống giường.

“Trữ lang” bị sư tử Hà Đông lôi về nhà, tiền thì trả rồi nên tối nay Liễu Liễu có thể ngủ ngon giấc. Nàng tẩy trang, tắm rửa, thay xiêm y mỏng. Lúc này Mạn nhi từ ngoài cửa đi vào, thần thần bí bí nói với Liễu Liễu:

- Cô nương, ta vừa nghe phong phanh chút tin tức... Đào mama đem về nữ nhân mới, bảo là cực trong cực phẩm!

Động tác của Liễu Liễu dừng lại

- Người nói cái gì? – Sắc mặt nàng khó coi.

Làm kỹ nữ, ngoài tuổi già thì người trẻ đẹp hơn chính là mối lo. Liễu Liễu vừa hai mươi, với nhan sắc này nếu cố gìn giữ có thể đứng đầu bảng

trong bảy tám năm nữa. Nhưng một khi có người đẹp hơn nàng xuất hiện, vị trí này e phải nhường lại... Liễu Liễu tức giận ném cây lược lên bàn, lập tức khoác áo lông mở tung cửa phòng chạy ra. Dãy nhà phía sau Phong Vân Cư là nơi đào tạo người mới, đến khi đủ tuổi hành nghề mới chuyển vào nhà chính ở. Lúc Liễu Liễu bước qua cổng đã nghe thấy tiếng khóc nức nở của tiểu hài tử. Nàng vòng qua những hành lang khúc khuỷu, đi tới gian phòng hạng nhất. Ngày xưa chính nàng đã lớn lên ở đây, dưới sự dạy dỗ cẩn thận của Đào mama, ăn ngon mặc đẹp, có người hầu kẻ hạ...

Liễu Liễu dùng chân đá cửa, bên trong phòng ánh đèn sáng trưng, Đào mama cùng với Ngọc phu nhân đang dỗ dành tiểu oa nhi kia. Cấp bậc trong tú phường rất rõ ràng. Ứng cử viên kỹ nữ gọi là “học sự”. Người học sự có nhiều loại, nếu thi đỗ thì vào Phong Vân Cư tiếp khách, nếu thi trượt thì thành đại nha hoàn hầu hạ các cô nương. Kỹ nữ hành nghề tới khi không còn khách thì làm “phu nhân”, giúp mama chủ quán dạy dỗ cô nương trẻ. Ngọc phu nhân ngày xưa cũng đứng đầu bảng như Liễu Liễu. Nhưng số này thì ít bởi vì đa phần kỹ nữ già đều bị vứt bỏ, họ thường tìm đường lui khi còn trẻ, tốt nhất là làm thiếp cho nhà giàu.

Liễu Liễu không thích làm thiếp, sẽ bị vợ cả đè đầu cưỡi cổ. Nàng muốn làm phu nhân. Điều kiện trở thành phu nhân là phải đứng bảng ít nhất mười năm, nếu không may có cô gái khác xinh đẹp hơn, cơ hội này xem như vượt mất! Liễu Liễu sắc mặt nhăn nhó nhìn đứa trẻ khóc như mèo ở trong phòng. Hừ, thì ra còn nhỏ xíu, không đáng ngại!

Đào mama thấy Liễu Liễu tự ý xông vào thì tỏ ra không vui. Bà liếc xéo mắt:

- Tại sao chạy tới đây? Trữ Đông công tử thì sao?
- Úi giờ, hắn ta bị sư tử già nhà hắn lôi về rồi!

Liễu Liễu tự nhiên đi vào, ngồi xuống ghế châm trà.

- Mama, đứa nhỏ này ở đâu ra thế? Ổn ào chết được!

Ngọc phu nhân cười cười, thân thiết nói với nàng:

- Liễu Liễu, đây là sư muội của con. Từ giờ ta sẽ dạy dỗ nàng!

Ngọc phu nhân là thầy của Liễu Liễu khi còn nhỏ, bà ta truyền đạt tất cả bí quyết câu dẫn đàn ông, giúp cho Liễu Liễu có địa vị bây giờ. Đối với Ngọc phu nhân, Liễu Liễu rất kính trọng.

- Ôi, hóa ra là tiểu sư muội, còn nhỏ thế mà đã bướng bỉnh rồi, chắc khó dạy đây!

Cô bé kia vẫn khóc, ánh mắt xa lạ và hoảng hốt nhìn chung quanh. Ca ca đâu? Niệm Niệm đâu? Bọn họ là ai? Nàng đưa tay sờ lên cổ áo, sau đó tiếng nức nở càng lớn.

- Đá nhỏ... Đá nhỏ ở đâu? Huhuhuhu...

Tương Tư chưa bao giờ tháo sợi dây của con bé xuống, nó không có đá nhỏ, cảm thấy không an toàn. Đào mama nghe tiếng khóc cũng phát bực, quý khóc nhè này, hơi sức đâu mà lảm thế? Mụ ta xốc con bé lên, sai người chuẩn bị thùng nước ấm. Ngọc phu nhân cùng Đào mama lột sạch quần áo của bé, bỏ nó vào thùng gỗ. Tương Tư chưa bao giờ bị tắm như vậy, trong thùng không có vệt con, cũng không có dầu hoa hồng gội đầu. Hai lão yêu bà chà chà bóp bóp, vừa tắm vừa bàn luận:

- Mắt mama thật tinh, con bé này rất triển vọng, ta nhất định dạy nó cẩn thận, trở thành Khương La đệ nhất mỹ nhân!

- Còn phải nói! Đứa nhỏ này tương lai không biết đáng giá bao nhiêu... Ta đang lo không tìm thấy người đủ tư cách bán phá thân cho nó!

Ngọc phu nhân hòa theo:

- Ha ha, muội thấy chả ai mua nổi, chi bằng bán cho hoàng đế đi!

- Xùy, bán cho vua thì coi như bán đứt, hoàng thượng ăn rồi nhả ra mới lạ... Thế thì chúng ta lỗ vốn!

Liễu Liễu ngồi nghe nhú mào. Hai bà này có phóng đại vấn đề không? Nàng chả thấy đứa nhóc kia có gì hơn mình...

- Mama, phu nhân... Liễu Liễu ngu dốt, không biết học muội hơn người chỗ nào?

Ngọc phu nhân vuốt ve gò má con bé, không giấu giếm bảo:

- Nó còn nhỏ, dĩ nhiên người nhìn không thấy. Chỉ có người dày dặn kinh nghiệm như chúng ta mới biết. Đứa bé này là cốt tiên sinh ra, không nói gì vóc dáng da dẻ... Vấn đề chủ chốt là...

Bà ngừng lại, cười khúc khích. Đào mama tâm tình tốt tiếp lời:

- Chủ chốt là ta đã khám qua. Cấu tạo đặc biệt, sẽ làm đàn ông dục tiên dục tử, thà chết không lui!

- Có chuyện đó nữa sao?

Đám đàn bà con gái chốn phong trần nói chuyện phòng the chẳng đở mặt. Liễu Liễu chạy qua nhìn, rất hoài nghi. Nếu thật như vậy... Thì con nhỏ này sẽ vượt mặt mình! May là nó ít tuổi, mười năm nữa không có tính đe dọa! Liễu Liễu suy nghĩ, cảm thấy thay vì thù địch thì nên lấy lòng nó, để sau này thuận lợi làm “phu nhân”. Ba kẻ đều có tính toán riêng, nào biết được tháng ngày tốt đẹp chẳng còn dài... Phong Vân Cư cũng sắp hết thời, ai bảo họ chọc đâu không chọc, lại chọc nhằm tổ ong!

Ở một nơi khác, tên trộm A Cầu mặt mày toàn máu bị lôi đi xềnh xệch. Hắn mới trải qua một trận thảm vấn nhớ đời. Tối hôm đó A Cầu đang chèn chén với mấy chiến hữu thì có hai nam nhân cao to xông vào. Hắn chưa kịp ú ớ gì đã bị giải đi. A Cầu gặp một gã mặt bột cười như hồ ly, một gã mặt than không cười như la sát, thêm một người an tọa trên ghế, khí chất phi phàm, hắn không dám nhìn kĩ.

- Người biết cái này không? – Mặt bột đưa sợi dây hỏi

- B... Biết... Là... Là đồ ta cướp được...

- Cướp của ai?

- C... Của... Một vị phu nhân nhà giàu...

- Bà ấy họ gì, ở đâu?

- Đại nhân tha mạng, đã làm cướp thì ai quan tâm tên họ địa chỉ? Tiểu nhân thấy bà ấy đi một mình, thừa lúc vắng người giật của rồi đâm đầu chạy!

Mặt than hỏi luôn một lèo:

- Vị kia trông ra sao? Khoảng bao nhiêu tuổi? Có gì nổi bật không? Người gặp ở đâu?

- Dạ... Khoảng năm mươi... Mặc... Mặc váy tím nhạt, cài trâm gỗ giản dị... Bà ấy không cao, người đầy đặn... Gặp ở cửa ngõ hướng Nam. À đúng rồi! Bà ta đeo ngọc bội còn rất mới, là loại ngọc bán ở cửa hiệu Hoan Hỉ trong thành!

A Cầu chuyên trộm cướp, lúc nào cũng xem xét giá trị đồ vật, coi cái gì quý nhất cho nên hắn nhớ rõ... Sở dĩ hắn không cướp miếng ngọc kia là

vì thứ này khó bán, người mua ngọc bội thường khắc họ mình vào. Mặt than gặt gù, nói với mặt bột:

- Hẳn đã nói hết rồi, giao cho quan phủ đi, chúng ta tìm manh mối từ cửa hiệu Hoan Hỉ và mấy đại gia tộc trong thành!

Thế là A Cầu bị lôi đi, bắt đầu kiếp ở tù mục xương. Cái thứ kia thật là xui xẻo!

Đô Thư Doanh dò la khắp nơi, hỏi thăm xem phu nhân nhà ai vừa bị cướp, lại hỏi ông chủ tiệm ngọc bội gần đây bán cho những ai, cuối cùng đánh tiếng sang Tri châu đại nhân. Bọn họ đi vi hành, lại trong thời khắc nhạy cảm cho nên không thể dùng thân phận thật, càng không dám điều động lớn, sẽ làm Tề vương chú ý. Ca Dương chờ tin đến sốt ruột. Biết là chuyện này không thể vội nhưng hẳn lo lắng Tương Tư đang ở chỗ đất khách quê người, không biết có bị đối xử tệ hại không...

- Phía Hòa An vương ra sao?

Ngô Hà Huy nhíu mày đọc mẫu giấy cho mật thám gửi tới.

- Mười tám ngày trước Tứ công tử đem quận chúa và đích tôn vương gia ra ngoài chơi... Tới giờ chưa thấy về...

- Họ đi đâu?

- Đi... Đông Hoang...

Ngô Hà Huy lén nhìn hoàng thượng, Đông Hoang là vấn đề nhạy cảm, không biết hoàng thượng suy nghĩ ra sao... Ca Dương nhếch môi, vẻ mặt nói rằng có người sắp bị đày ra ải đảo.

- Tứ công tử? Chu Lạc Tịch Tề? Giỏi lắm, dám đem đường muối của ta đi khắp nơi, còn là Đông Hoang chẳng biết bạo loạn ngày nào... Người

đâu? Lôi cổ thẳng đó về đây ngay!!!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 5: Phong Vân Cư

Phần IX: Minh Châu quận chúa

Tịch Tề liên tiếp gặp chuyện không may. Đầu tiên là lên vào nhà bị hai đứa nhỏ phát hiện. Sau đó một đứa mất tích. Hắn nhờ cậy Tô lão đầu trong Tự Nghĩa Đường. Lão Tô rất nhiệt tình, cũng không tính toán nhưng mà đám thuộc hạ cái bang của lão thì rất biết làm ăn. Cứ một tin giá 50 đồng, không cần biết thật giả, Tịch Tề trả tiền đến sạt nghiệp vẫn không biết em gái mình ở đâu. Hắn là gian thương nhưng đấu không nổi đám ăn mày khổ rách áo ôm này. Đứa nào đến cũng khăng khăng mình có tin tốt, Tịch Tề thà trả tiền còn hơn bỏ sót cho nên ba nghìn lượng bạc trong vài ngày đã mọc cánh ra đi...

Một buổi sáng âm u, hắn đem đôi mắt gấu mèo từ trong nhà trọ đi ra, chuẩn bị lang thang tìm em gái. Chưa được mấy bước thì bị người ta đánh lén, rồi chụp bao tải khiêng đi... Suốt đoạn đường hắn bị trói lại, ăn toàn bánh bao da với uống nước trắng. Xe ngựa chạy như cầu hồn sứ giả, rông rã hai ngày mới dừng lại. Tịch Tề được tháo bịt mắt, cởi trói ngồi dưới đất. Hắn lấy bình tĩnh quan sát xung quanh. Một gã mặt bột cười như cáo già, nhìn hơi quen mắt. Một gã mặt than lâm lâm lì lì cứ như ai nợ tiền hắn. Rồi một gã mặt hoàng đế... Í, sao gã này nhìn giống đương kim thánh thượng vậy kìa??? Tịch Tề chớp mắt... Lại chớp mắt... Do dự hỏi thăm:

- Các hạ là cao thủ phương nào? Nhìn rất giống anh họ của ta...

Ngô Hà Huy chịu không nổi cười ầm lên. Hay! Tứ công tử rất sáng kiến! Đô Thự Doanh xem thường liếc một cái, miệng lẩm bẫm gì mà... “Đồ ngốc”! Ca Dương híp mắt, trông vô cùng nguy hiểm.

- Chu-Lạc-Tịch-Tề...

- Ủ, phải rồi, không biết quý danh huynh là gì?

Chuyện này không thể trách hãn, lần đầu tiên và cuối cùng hãn gặp bệ hạ là sáu năm trước, chỉ nhìn thoáng một cái. Lâu như vậy rồi, chưa kể ngày đó Ca Dương vẫn là thiếu niên mới lớn, bây giờ hoàn toàn trưởng thành, nét mặt đã khác xưa... Hơn nữa, nơi này không phải kinh thành, bệ hạ làm sao im hơi lặng tiếng xuất cung chứ? Ít nhất cũng đem theo một đoàn hộ tống dài mấy con phố...

Ca Dương bóp trán, hãn đã hiểu vì sao Tịch Tề để lạc mất Tương Tư...

- Nói đến tên, ta vừa khéo cùng họ với người, húy là Ca Dương!

- CHU LẠC CA DƯƠNG!!??

Tịch Tề gào một tiếng, sau đó bụm miệng lại. Chết mất, tên vua không gọi lung tung được đâu! Ngô Hà Huy hết sức cảm thông cho hãn, trẻ con nghịch dại!

- Anh... Anh họ... S... S... Sao anh lại ở đây?

Tịch Tề khóc không ra nước mắt. Hãn nghĩ cùng lắm là bị phụ vương chặt tay cạo đầu, ai ngờ kinh động tới hoàng thượng, không lăng trì xử tử mới là lạ! Trời đất ơi... Năm nay mình gặp đại hạn rồi!

- Chuyện của ta không cần đệ lo, ta hỏi đệ, Tư Tư đang ở đâu???

- Lục muội... Đệ cũng không biết, đệ đang đi tìm... Á!

Tịch Tề chưa nói xong đã bị một cái phi tiêu cắm vào búi tóc. Đáng sợ quá, lệch tí xíu thôi thì hẳn đi Tây Thiên hầu Phật Tổ rồi! Tịch Tề mếu máo, phi tiêu lông ngỗng bay bay ở trên đầu, thật đáng thương mà!

- Đã tùy tiện đưa Tương Tư ra ngoài thì thôi, lại còn để muội muội lạc mất! Người liệu hồn đó, nếu Tương Tư mất một sợi tóc thì ta cho người đi theo Tiểu Ninh Tử học nghề!

Ninh thái giám đứng sau lưng Ca Dương, nghe nhắc tên liền nhe răng cười “khả ái”, giơ hai ngón tay chào hỏi Tứ công tử. Trước giờ Tiểu Ninh Tử chưa nhận ai làm đồ đệ nha! Tịch Tề toát mồ hôi lạnh, khép chặt hai chân lại... Chuyện này thấy vậy mà hay, có hoàng thượng ở đây muội muội sẽ nhanh được tìm thấy, hẳn cũng vững lòng vững dạ hơn. Tịch Tề thở ra một hơi, bây giờ không cần quan tâm phụ vương trừng trị hẳn thế nào, bởi vì người anh họ này sẽ có biện pháp hành hạ tốt hơn!

- À phải rồi! Còn có Niệm Nhất đang ở nhà trọ! Là con trai của đại ca!

- Tứ công tử an tâm, Hà Huy đã có sắp xếp, tiểu công tử vẫn đang trên đường tới, có lẽ sáng ngày kia thì đến!

Về phần Niệm Niệm đáng thương, nó đang chảy nước dãi ngủ ngon trên giường thì một đám người từ đâu ập tới, kẻ cuốn hành lý của nó, kẻ trả tiền phòng cho bà chủ, kẻ vác nó ném vào xe ngựa, bon bon một đường đi đâu không biết. Niệm Nhất còn chưa ăn sáng, đói sắp chết rồi!!!

Vì Niệm Nhất còn nhỏ lại không phạm lỗi gì nên chẳng bị ngược đãi như tứ thúc, xe chạy vừa phải, nó có cơm ăn, được uống sữa mỗi ngày, đám người xa lạ khách khí với nó. Niệm Nhất ngoan ngoãn ở trong xe bốn ngày, sáng ngày thứ năm mới đến Lỗ Châu. Chỗ này náo nhiệt ghê nha, thì ra chú tư chơi xấu, bỏ đi một mình không dẫn Niệm Niệm theo. Ở đây có một chú mặt than, một chú mặt bột, một chú... Trông “nguy hiểm” giống như ông nội...

Tiểu Niệm tròn xoe mắt nhìn, Tịch Tề dụ dỗ dạy nó chào hỏi

- Niệm Nhất ngoan, gọi đường thúc đi!

Tiểu Niệm khoanh tay cúi đầu

- Con chào đường thúc!

Sau đó nói thêm:

- Thúc có quà gặp mặt không?

Tịch Tề lau mồ hôi, anh cả à... Anh dạy con trai tốt lắm! Ca Dương nhìn tiểu quỷ gian xảo đội lốt cừu con, giọng nhàn nhạt mà có tính uy hiếp:

- Cháu muốn quà?

- A... Không... Không muốn đâu ạ!

Niệm Nhất cụp đuôi, người này khó đối phó đây, đáng sợ hơn cả ông nội! Tứ thúc kết bạn không nhìn người gì cả, phải giống như Chu cô nương trong quán trọ mới đúng! Sau một lúc Niệm Nhất hiểu ra người này là chú họ của mình, tức là anh họ của chú tư, là em họ của phụ thân, là cháu của nội tổ phụ, là... Hoàng đế nha!!! Niệm Nhất rất phấn khích, bám theo tứ thúc hỏi dò:

- Hoàng đế là cái gì? Có phải người mà mẫu thân hay kể? Rất tham lam háo sắc, đem quân đi đánh chiếm lân bang, còn bắt dân chúng xây cung điện nguy nga...??? Ôi ôi, tứ thúc, chú họ thật là ngẫu quá đi!!!

Tịch Tề lại lau mồ hôi, chị dâu à... Chị dạy con trai tốt lắm! Bao nhiêu tấm gương minh quân không kể, lại đem tên bạo chúa nào đó nói ra!

Tương Tư đã hai mươi ngày không gặp ca ca, cũng không thấy Niệm Niệm tìm nàng. Chỗ này xa lạ không giống ở nhà, có rất nhiều tỷ tỷ xinh đẹp, họ nói những thứ cô bé không hiểu. Một người gọi là “Đào mama”, bà ấy rất tốt, mua nhiều quần áo đẹp cho Tư Tư. Một người khác là “Ngọc phu nhân”, bà ấy bắt Tư Tư học đàn học chữ, còn học múa... Bé không biết đàn, chữ thì tạm tạm, múa cũng không biết. Mặc dù mọi người đều tươi cười nhưng Tư Tư không thấy vui, bé nhớ nhà, nhớ phụ thân, nhớ các anh, nhớ Niệm Niệm...

Đào mama rất quan tâm hỏi thăm bé, còn cho bé nhiều quà nho.

- Con tên là gì?

- Tương Tư!

- Uhm... Tên này không hay, mama đặt cho con tên khác! Phất Phất thế nào? Hay Lam Lam, Mị Mị?

- Không phải, là Tư nhi!

- Haizzz, vậy cứ gọi là Phất Phất đi! Nhà con ở đâu?

- Ở... Ở rất xa... Chỗ có lạc đà...

- Há? Lạc đà? Không lẽ con là người thổ dân? Không sao, không sao, từ bây giờ nhà con ở chỗ này, tên là Phất Phất, cùng các tỷ tỷ ở đây là chị em tốt, mama là mẹ nuôi!

Tương Tư ngoạo đầu không hiểu. Ngày nào bà ấy cũng nhắc đi nhắc lại bé tên là Phất Phất, nhà ở đây, có nhiều chị em tốt... Tương Tư không quen bị người ta dùng tên lạ, dứt khoát không trả lời, phải gọi đúng tên nàng thì mới nói. Tương Tư không được đi xa, chỉ quanh quẩn trong phòng và dãy nhà phía sau. Ngọc phu nhân thật xấu, hàng ngày luôn ép học cái này tập cái kia. Từ nhỏ tới lớn Tương Tư chỉ ăn với ngủ, lâu lâu cha mới

dạy chữ cho. Bé chổng đối thì bà ta nghiêm mặt lại, nhìn rất hung ác. Tư Tư khuất phục...

Một người khác hay nói chuyện với bé là Liễu tử tử. Chị ấy thật là đẹp, hỏi bé có muốn đẹp như vậy không, Tư Tư hồn nhiên gật đầu. Thế là Liễu Liễu đem son phấn tới tô tô vẽ vẽ, tỉ mỉ làm một bông hoa sen trên trán cho Tư Tư. Nàng còn chọn váy đẹp, tết tóc đẹp... Liễu tử tử rất dễ mến, nàng lén đem Tư Tư ra khỏi hậu viện nhìn Phong Vân Cư. Tương Tư bị dọa một phen. Bé xinh đẹp như linh tinh trong nước, giống một tiểu thiên thần. Dọc hành lang có rất nhiều người, họ đi đứng quái lạ, nghiêng nghiêng ngã ngã. Ô kìa! Sao ca ca kia lại ăn “bánh bao nhỏ” của tử tử nọ? Tương Tư đi qua một dãy phòng sang trọng, bé nghe thấy âm thanh kì lạ, giống tiếng thở của Nha Nha mỗi khi nó chạy nhặt banh dưới trời nắng nóng. (Nha Nha là con chó lớn ở Hòa An phủ)

Liễu tử tử đưa bé lên tầng lầu cao, từ trên nhìn xuống sân khấu phía dưới. Có rất nhiều tử tử xinh đẹp múa hát, khán giả đông đảo cười nói ầm ĩ...

- Có muốn hát hay như Hồng Lam tử tử không? – Liễu Liễu hỏi

- Ta có thể dạy cho muội, sau này chúng ta là tử muội kết nghĩa nha...

Tương Tư không phản ứng gì, vẫn còn tò mò nhìn chuyện bên dưới. Đột nhiên phía sau có tiếng nói lạ:

- Liễu Liễu... Mấy hôm nay ta đến không gặp được nàng, sao Đào mama cứ nói là nàng bận rộn?

- Ôi Trữ lang... Chàng còn dám đến? Chàng không sợ phu nhân nhà chàng nhưng bọn em thì sợ, lỡ nàng ta nổi điên châm lửa đốt Phong Vân Cư thì phải làm sao?

Trữ Ngữ cười xòa một tiếng

- Không có lần sau, không có lần sau... Ta đã xử lý ả gọn gàng! Đi, Liễu Liễu, chúng ta làm tiếp chuyện dang dở hôm đó...

Gã nam nhân áp tới, mập mờ nhìn Liễu cô nương. Nàng đỏ mặt trông như thật, cười bẽn lẽn...

- A... Hài tử đáng yêu này ở đâu ra vậy?

Trữ Ngữ kinh ngạc nhìn Tương Tư. Cô bé này non nớt vô cùng, lẽ ra không có gì hấp dẫn nhưng lại giống phiên bản thu nhỏ của tiên nữ trong tưởng tượng của hắn. Trữ Ngữ ngồi xuống thích thú quan sát. Chu choa, sao lại có đứa bé đẹp như vậy? Hắn giơ tay sờ sờ má nàng:

- Cháu gái, đi chơi với thúc thúc được không?

Liễu Liễu trợn mắt nhìn, tên họ Trữ này không bằng cầm thú, con bé sáu tuổi cũng chẳng tha! Tương Tư đột nhiên bị người lạ sờ mó, hơi thở kè này rất thối, bé nhú mày hất tay hắn ra. Dù gì cũng là quận chúa đương triều, các mama sờ nàng còn được, cái gã bốc mùi này thì không thể chấp nhận! Nét kiêu kì lần đầu hiện lên trên khuôn mặt nhỏ, Tư Tư nói:

- Người xấu tránh ra! Ca ca của ta sẽ chặt tay người!

Trữ Ngữ cười vang thích thú:

- Tiểu mỹ nhân nổi giận? Ôi dễ thương quá đi, qua đây thúc thúc hôn một cái...

Tương Tư lùi một bước, muốn trốn sau lưng Liễu tỷ tỷ nhưng không ngờ phía sau là thanh chắn hành lang. Thiết kế này không dành cho trẻ con nên bé dễ dàng lọt tồm giữa hai thanh gỗ, mất đà ngã ngửa ra sau. Đây là tầng hai của Phong Vân Cư!! Bên dưới sân khấu đã ngừng múa hát, bắt đầu ra giá mua đêm thâu cùng mỹ nhân... Không ai để ý hành vi ở tầng hai, mãi đến khi một đám lụa hồng từ trên cao rơi xuống mới có người hét lên:

- Ngã lâu! Có người ngã lâu!!!!

.

.

Chú thích nho nhỏ: Những chương trước Hoaban viết sai về cách xưng hô. Tương Tư và Ca Dương là đường huynh muội chứ không phải biểu huynh muội. Cho nên Ca Dương phải gọi nàng là “đường muội”, tức là em họ bên nội. Ôi, mình muốn TT gọi CD là “biểu ca” hơn, nghe xuôi tai, chứ “đường huynh” nghe giống kiếm hiệp =.= Hay gọi “đường ca”...? Nghe lạ quá, đâu có ai gọi vậy phải ko? Độc giả thấy sao?

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 6: Bình An

Phần IX: Minh Châu quận chúa

Đô Thư Doanh làm việc nhanh nhạy và ráo riết. Ngày tiếp theo đã tra ra người bị A Cầu cướp là tam di nương của Phổ gia – một tộc lớn có truyền thống buôn ngựa ở thành Lỗ Châu. Vị di nương này kể lại bà mua sợi dây từ tiệm bạc Kê Sơn. Thư Doanh tới Kê Sơn hỏi thăm, ngọc Tu Loan được chủ tiệm mua từ hiệu cầm đồ Đại Lợi trong thành. Lúc đó miếng ngọc được buộc bằng một sợi thừng mềm, để nó có giá hơn, ông chủ đã thay thành dây bạc. Manh mối cứ tiến triển, Thư Doanh lại tra tới tiệm cầm đồ. Đại Lợi là một tiệm cầm đồ nhỏ, nằm trong con hẻm vắng. Thời gian hơi lâu nên người ta không nhớ rõ lắm, chỉ biết có một người đàn ông đem mảnh ngọc đổi lấy ngân lượng, bán đứt chứ không chuộc lại.

Qua mô tả của người trông tiệm, gã đàn ông này cao to, trên mặt có sẹo lồi. Ở Lỗ Châu, người có sẹo trên mặt nhiều vô số kể, phải đi đâu mà tìm? Đô Thư Doanh đến phủ Tri châu đại nhân, kêu ông ta đem hộ khẩu cả thành ra tra. Từ khi Ca Dương lên ngôi, hấn rất quan tâm đến quản lý hành chính. Nhập cư, định cư, di cư phải rõ ràng, tránh trường hợp có người nợ nần hay phạm pháp rồi bỏ trốn sang địa phương khác. Chuyện này mất bốn năm mới làm được, hiện giờ hai mươi ba tỉnh thành ở Khương La đều có hộ tịch, quan phủ thường kiểm tra đột xuất xem nhà nào chứa chấp người trái phép, thương nhân lưu thông qua các nơi cũng phải trình hộ tịch. Điều này giúp đỡ rất nhiều cho quá trình xử án và kiện tụng. Nói đến thành công trên, Đô Thư Doanh có công không nhỏ.

Hắn xem xét hết những người khả nghi trú trong thành, kể cả khách phương xa trong vòng một tháng này. Có tới hàng trăm trường hợp, mù mờ như kim dưới đáy bể! Lần này họ ra ngoài mang rất ít người. Với số lượng hiện giờ cho dù trích ra một hai người để do thám cũng phải mất nửa tháng. Hơn nữa điều kiện hiện giờ quá gò bó, làm lớn không được, âm thầm cũng không xong. Ca Dương bảo rằng nếu hai ngày nữa mà chưa tìm ra Tương Tư thì không cần biết chuyện gì xảy ra, hắn sẽ công bố quận chúa đương triều mất tích, ai che giấu bị xử tử, ai cung cấp tin được trọng thưởng. Làm như vậy thì sẽ có kết quả nhanh thôi nhưng cũng để lộ hành tung, Tề vương đêm ngày như hổ rình mồi, biết đâu hắn hóa liễu thì sao?

Đô Thư Doanh tập trung tối đa, làm việc như cái máy. Trong đồng hồ tịch chất cao như núi, cuối cùng hắn phát hiện một vấn đề:

- Số 1093 đâu? Tại sao 1092 lại qua 1094?

Thụ giáo của phủ Tri châu gãi đầu:

- Nô tài cũng không biết, Tri châu đại nhân mở thư khố, tất cả đều ở đâu rồi!

Đô Thư Doanh cười lạnh:

- Vậy à? Trong nửa khắc nếu không tìm ra 1093 thì đại nhân nhà người chuẩn bị cởi mũ về quê đi!

Đường dây buôn bán trẻ em ở Lỗ Châu không phải ngày một ngày hai. Phạm pháp có tính hệ thống và quy mô như vậy nếu không nhờ quan trên bao che thì sao tồn tại đến bây giờ? Luật pháp như tấm lưới chài cá, xài nhiều mà không chấp vá thường xuyên thì sẽ lọt cá to. Tri châu đại nhân bị lôi ra tra xét. Đối với ông, những viên quan thanh tra thế này năm nào cũng gặp nhưng chỉ cần mời vài chầu rượu, dẫn đi thanh lâu, đút lót chút đỉnh thì êm xuôi hết. Đô Thư Doanh còn quá trẻ, đoán chừng nhận chức chưa lâu.

Ông tướng phía trên tùy tiện chỉ xuống, không biết hẳn lại là Đại học sĩ đi theo hoàng thượng.

Ái La phu nhân rất có tiếng trong thành, Tri châu cũng biết bà ta nửa chính nửa tà, trước mặt mở hiệu dệt làm ăn phát đạt, phía sau thao túng nhiều người cho vay nặng lãi, trốn thuế này nọ. Bởi được chia lợi ích, ông ta cũng nhắm mắt làm ngơ. Không ngờ bởi vì lợi là mà để cho bà ấy làm thêm chuyện buôn bán trẻ con. Tri châu không hề biết Lỗ Châu đã thành điểm buôn người lớn đến cỡ nào!

Đô Thư Doanh tóm được Lão Hồ hộ tịch 1093 ở Ái La, tra tiếp tới Mị Tình Cư, Phong Vân Cư,... Những lầu xanh lớn nhỏ trong thành. Hẳn thấy toát mồ hôi, may là tiểu quận chúa mới sáu tuổi rưỡi... Nếu không...

Có được mục tiêu cụ thể, tung tích một người rất dễ tìm ra. Âm vệ phát hiện Phong Vân Cư có nhiều bé gái, một trong số đó khá giống Minh Châu quận chúa theo mô tả của Tứ công tử. Ca Dương không nghĩ nhiều liền đem bọn họ chạy tới Phong Vân Cư. Ban đêm, chỗ này náo nhiệt vô cùng. Trình diễn kỹ nghệ vừa kết thúc, khách quan có thể ra giá mua một đêm của các ca cơ. Lầu xanh ngày nay làm việc rất sáng tạo và có tính nghệ thuật, cũng biết quảng bá hình ảnh ra thị trường...

Ca Dương, Tịch Tề, Hà Huy cùng Thư Doanh vừa bước vào, lập tức một trận mùi hương ào ào xông qua. Tứ đại mỹ nam nha, từ khi nào Lỗ Châu có bốn nam tử bất phàm như vậy? Kỹ nữ bán thân nhưng cũng là đàn bà, chút mơ mộng đều phải có. Bốn công tử mỗi người một vẻ, nhìn là biết lai lịch lớn, tài sản nhiều, có học thức, chính là “nhà giàu, đẹp trai, học giỏi” trong truyền thuyết đó!

Đào mama đánh hơi thấy cá to, cười xởi lởi đem Thanh Thanh đi qua. Vốn Thanh Thanh là người đứng sau Liễu Liễu, trẻ hơn nhưng sắc đẹp kém tí xiu. Bà xô đẩy, chen vào trong. Vừa lúc này có ai đó hét to, át đi âm thanh của đám đông:

- Ngã lâu!!! Có người ngã lâu!

Mọi chuyện xảy ra rất nhanh, đám vải hồng đang rơi xuống kia rõ ràng là một hài tử. Tất cả ngửa đầu nhìn, tim thót lại. Vừa lúc đó có ba bóng người lao tới. Người áo trắng tóm được đứa trẻ, hai người kia chụp hụt mà còn va trúng nhau, lăn rầm rầm trên sân khấu. Một màn giải cứu... Thiệt là... Ê rãng! Tịch Tề bị cái đầu của Hà Huy nện vào sống mũi đau điếng. Ngô Hà Huy chẳng khá hơn, hấn bị Tịch Tề đè lên, diễm phúc trở thành đệm thịt. Hai nam nhân lăn thành một đoàn, rớt xuống sân khấu.

- Chết tiệt! Người lao ra làm gì??? – Hà Huy phát cáu xô Tịch Tề ra

- Người mới chết tiệt, ta sắp bắt được Tương Tư thì người phá đám!

- Ủa? Vậy quận chúa đâu rồi?

Hai anh chàng ngẩn ra, hết hồn quay đầu nhìn lại. Phù, may còn có hoàng thượng... Đô Thư Doanh sáng suốt nhất, hấn thà đứng im chứ không nhảy vào đầm lầy kia... Ở khoảng trống nhỏ bên dưới, cô bé được Ca Dương ôm lấy, mắt nhắm tịt hoảng sợ mở ra. Hu hu... Ai vậy... Nàng không có quen!

- Muội muội!

Tịch Tề kích động chạy tới, em gái bảo bối của hấn, vất vả lắm mới tìm trở về! Tương Tư nghe tiếng tứ ca, lập tức quay lại rồi... Òa khóc lên.

- Ca ca... Đừng bỏ rơi Tư nhi...

Tiếp theo là một màn huynh muội tình thâm... Đào mama thấy không ổn, bà chẳng biết vì sao Phất Phất từ trên trời rơi xuống, lại gặp được người nhà... Chuyện hồng rồi! Rắc rối to rồi! Đầu óc mù tịt tính toán nhanh, sau đó diễn vai phúc hậu chạy tới.

- Ấy da, đây là ca ca của bé gái này sao? Cô bé đi lạc, ta giữ lại chăm sóc mấy ngày, vừa tính báo quan thì người thân tìm tới rồi. May quá, may quá!

Truyện

n Cửa Tui chấm Net Ca Dương chăm chú nhìn Tư Tư, sau khi xác định con bé không bị thương mới lạnh lẽo nhìn qua mục Đào. Mục ta bù lu bù loa giải thích, gì mà thấy Tư Tư đói ngất ở bên đường, rồi đem bé về Phong Vân Cư, rồi chuyện làm ăn bận rộn chưa kịp báo quan phủ, rồi Tư Tư còn nhỏ không nhớ được nhà mình ở đâu, tên là gì... Ca Dương chẳng để vào tai, hẳn nói với Thư Doanh:

- Xử lý bà già này!

Sau đó nhìn một vòng lối nhỏ người tò mò trong Phong Vân Cư.

- Tất cả mọi người không việc gì thì rời khỏi đây, các cô nương nhanh chóng dọn đồ đạc, hai khắc sau ta đốt sạch chỗ này!

Ồ, vị thiếu gia kia thật vui tính! Mọi người còn tưởng đây là tiết mục mới Phong Vân Cư chuẩn bị, hào hứng chờ xem... Cho đến khi xuất hiện bốn người ăn vận đen thui, che nửa mặt. Họ bắt đầu bê thùng dầu, đem đuốc ra...

- ÁAAAAAA...!!!

Hiện trường hỗn loạn, biết rằng nam nhân kia không nói đùa, mọi người nháo nhào tháo chạy. Các cô gái hét chói tai, nắm váy chạy lên phòng. Nô tài trong Phong Vân Cư xông lên ngăn cản đều bị bốn cao thủ một tay đánh ngã. Mục Đào đứng thộn ra, sau khi hồi tỉnh mới run run chỉ vào Ca Dương la oai oái:

- Các người... Các người là người phương nào? Dám đốt quán của bà! Dám phóng hỏa Phong Vân!!! Bà kêu quan phủ tóm hết chúng mày vào ngục!!!

Thư Doanh đá mụ một phát lăn kên, sau đó bắt trói nhét giẻ bần vào miệng. Lầu xanh bị đập phá, tấm dầu hỏa. Ngô Hà Huy chắc lưỡi cảm thán, quả nhiên là phong cách của bộ hạ! Tịch Tề lén nhìn anh họ, thầm nhủ sau này tuyệt đối không nên đắc tội. Tương Tư đã được anh trai ôm, cô bé bị hù dọa, trợn mắt nhìn Đào mama

- Đừng... Đừng đánh bà bà...

Bé vẫn nhớ mama cho bé rất nhiều nho, còn mua váy áo đẹp... Ca Dương nghe thấy âm thanh non nớt, ánh mắt mềm mại chuyển qua Tương Tư. Hấn điểm ngón tay lên chóp mũi nàng:

- Tư Tư ngốc, bị đem bán còn giúp người ta đếm tiền...

Tư Tư trốn vào ngực anh trai, giương hai mắt nhìn “ông chú” đáng sợ kia. Trời ơi, người này từ đâu chui ra vậy, rất giống bộ dạng kẻ xấu!!!

Rất lâu về sau, khi mà Chu Lạc Tương Tư không còn là Quận Chúa, hoàng đế từng hỏi cảm nhận của nàng về “cái nhìn đầu tiên”. Tương Tư bảo: “Giống hệt ngày xưa khi thiếp nhìn thấy Hạ Hầu Vĩnh Khang... Rất là bá đạo, đáng ghét!”

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 1: Ngọc Tỉ Không Thể Dùng Lung Tung

LỤC THỦY KHÚC

(Lý Bạch)

Lục thủy minh thu nguyệt

Nam hồ thái bạch tần

Hà hoa kiều dục ngữ

Sâu sát đặng chu nhân

–Dịch thơ–

Sáng dòng sông Lục trăng thu

Rau tần trắng muốt hái từ hồ Nam

Sen xinh như muốn nói thầm

Khách thuyền tê tái động tâm não nề

(Hải Đà phỏng dịch)

Phần X: Lại bị bắt cóc

Dù biết hoàng thượng là chúa tùy tiện nhưng Hà Huy không ngờ lại tùy tiện đến mức này. Chuyện là sau khi Minh Châu quận chúa được tìm

thấy ở Phong Vân Cư thì hành tung của hoàng thượng cũng bại lộ. Phong Vân Cư bị thiêu rụi trong một đêm, hiệu dật Ái La và hai thanh lâu khác cũng bị lôi ra truy xét. Cuối cùng dính líu tới Tri châu đại nhân và một bề lữ quan thanh tra ở Công Bộ. Tội chồng tội nào là mua bán trẻ em, tham ô hối lộ, giả mạo sổ sách nhà nước, trốn thuế, tiếp tay bao che... Cả một đường dây dài suốt sáu tỉnh tây nam, trung ương cũng vạ lây chẳng kém. Phạm vị lớn như vậy buộc Hà Huy và Thư Doanh phải lộ diện mà hai người cùng xuất hiện một chỗ có ý nghĩa gì, chắc hẳn ai cũng hiểu.

Cho dù có ám vệ, cho dù thế lực Tề vương chưa quá mạnh nhưng hoàng mệnh là vận mệnh quốc gia. Hai vị cận thần dùng trăm phương nghìn kế khuyên hoàng thượng sớm quay về cung. Ca Dương chưa được chơi đủ, mặt chăm chăm trở về Đế Đô. Buổi tối trước khi đi, hăn ra lệnh bỏ thuốc ngủ vào thức ăn của Tịch Tề và Niệm Nhất. Hai người đáng thương ngủ say như chết cho tới xế chiều. Lúc tỉnh lại thì phát hiện căn nhà vắng tanh, tư trang đồ đạc của Ca Dương đều đã rời khỏi mà kinh khủng hơn là... Tương Tư cũng bị “gói” đi rồi!!! Tịch Tề khóc không ra nước mắt, số muội muội thật khổ, bị kẻ xấu bắt cóc, cứu về lại bị bệ hạ bắt cóc... Mà số của hăn còn khổ hơn, chuyện này không đem được muội muội về, phụ vương sẽ đánh hăn gãy giò!

Ngô Hà Huy cắn móng tay nhìn hoàng thượng, hăn mở lòng từ bi nói giúp Tư công tử:

- Bệ hạ à, người đem tiểu quận chúa đi như vậy, tứ thiếu gia biết ăn nói sao với vương gia đây?

Ca Dương ngời nghịch tóc của Tư Tư, thờ ơ đáp:

- Đó là chuyện của hăn!

Cô bé Tư Tư không hay biết gì, bị “vận chuyển” đến một nơi thật xa xôi, càng lúc càng xa quê nhà. Ca Dương cảm thấy yêu chết đi được, từ khi

Ca Thần qua đời hẳn chưa từng có cảm giác thân thuộc này. Nàng là em họ của hắn, cũng chính là tiểu muội đấy, em gái đấy!

- Thôi nào, người khẩn trương cái gì? Ta chỉ mượn chơi mấy ngày thôi, ít hôm thì trả về Hòa An vương là được!

Ngô Hà Huy thộn mặt ra. Bệ hạ của tôi ơi, đây là quận chúa đó, là một tiểu hài tử đó, không phải thứ để “chơi” đâu!? Tiểu Ninh Tử không dám hó hé gì, hắn chỉ nhìn chăm chú Minh Châu quận chúa – cái người đang chảy nước dãi lên y phục của hoàng thượng, hoàng thượng rất yêu sạch sẽ!!!

Khi Tư Tư mơ màng tỉnh dậy thì bé thấy mình ở trong xe ngựa, xe chạy êm ru. Tư Tư tìm ca ca và Niệm Niệm mà không thấy, chỉ thấy cái người đáng sợ kia...

- Hu hu hu...

Nó khóc hết sức ngon lành, ca ca nói dối, lại bỏ rơi Tư nhi. Nàng nhớ cha và các anh, các chị, đã rời nhà lâu lắm rồi! Tiểu Ninh Tử vụng về dõ dằn, lấm lét nhìn hoàng thượng. Ninh thái giám xưa nay chưa học qua công phu nuôi trẻ, thực không biết làm sao cho quận chúa nín khóc. Tiếng nước nở bay ra ngoài, đến Thư Doanh cũng thấy nóng ruột muốn kêu hoàng thượng trả hàng về chỗ cũ. Ca Dương nhíu mày nhìn củ sen nhỏ, trắng nõn, tươi xấp... Ấm ướt...

- Trẫm ra lệnh không cho khóc!

- Hu hu hu...

- Nín đi, khóc không thấy mệt à?

- Hu hu hu...

- Thôi, nín đi mà...

- Hu hu hu

- Axxx... Được rồi, được rồi, Tư Tư ngoan, muội đừng khóc, huynh cho muội ngọc tỉ chơi nhé?

- Hu hu... Ngọc?

- Đúng đúng, Tiểu Ninh Tử, đem ngọc tỉ và giấy bút ra đây!

Ninh thái giám toát mồ hôi ôm hộp Long Trảo ra. Cái vật trong hộp này nặng bằng vạn dặm Khương La, mỗi lần ôm bàn tay cũng phải run rẩy... Bệ hạ ơi, không chơi được đâu mà!!!

Ca Dương vui vẻ bày giấy mực, đưa bút lông cho Tương Tư

- Nào, muội viết đi, muốn cái gì thì viết vào, ta sẽ đóng dấu lên!

Hà Huy cười ngửa đi cạnh xe chịu không nổi phá lên cười. Thì ra hoàng thượng có ý này, quận chúa điện hạ thật diễm phúc, xưa nay chưa có ai làm hoàng thượng tình nguyện vậy đâu! Tương Tư không hiểu ý nghĩa của vật kia, nàng nhìn nhìn tờ giấy, nhìn nhìn cây bút... Hồi trước trong lúc học bài Niệm Nhất từng viết một câu dán lên lưng nàng, câu đó là...

Tương Tư nguệch ngoạc lên giấy, nghe răng giờ cho Ca Dương xem. Tiểu Ninh Tử thật muốn nhảy qua cửa sổ!

“Người là heo mọi.”

Này là... Mãng bệ hạ sao?

Chu Lạc Ca Dương nuốt xuống, ai oán nhìn Tư Tư, cố ý, cố ý hả??? Nhìn vẻ mặt hồn nhiên kia thì không nỡ giận. Quân tử nhất ngôn, hấn nhắm mắt đóng ngọc tỉ lên.

Cạch!

“Người là heo mọi.

Thái Minh đế, Khương La hoàng triều!”

Xong rồi, xong rồi, đây mãi mãi là một vết nhơ của đời hăn! Ca Dương ném tờ giấy cho Tiểu Ninh Tử, Tiểu Ninh Tử chỉ hận không có một mũi lửa tiêu hủy chứng cứ ngay tại chỗ. Tương Tư trợn hai mắt to to, ngạc nhiên nhìn ngọc tử. Thứ này đẹp quá, vàng chói, có một con rồng, còn có thể in hình ra giấy! Nàng giơ tay chớp lấy, tỉ mỉ nghiên cứu. Ca Dương không hề phật lòng, hăn còn tranh thủ giáo dục em gái:

- Thứ này gọi là ngọc tử, có biết không? Ngọc tử đại diện cho hoàng quyền, dùng để ra chiếu chỉ, duyệt tấu chương... Ngọc tử đóng vào đâu thì ở đó có giá trị pháp lý...

Tương Tư gật gù. Ca Dương thừa dịp nói tiếp:

- Cho nên ngọc tử rất quý giá, tuyệt đối không thể đem đi lung tung, đóng bậy bạ lên...

Cạch!

Tư Tư đóng dấu lên cánh tay mình...

Cạch!

Đóng lên vách xe...

Cạch!

Đóng lên... Trán của Tiểu Ninh Tử

- Hu hu hu – tiếng khóc này là của Ninh thái giám.

Tương Tư càng đóng càng hăng, chẳng mấy chốc khắp trong xe đều là ngọc ấn. Ca Dương ôm đầu rầu rĩ, em họ quá ngốc, phải giáo dục lại! Hẳn không cho nàng đóng dấu lung tung nữa, phải viết chữ và đóng lên giấy mới được. Thế là hàng loạt tác phẩm có giá trị pháp lý ra đời...

“Nha Nha (kế bên là hình con chó)

Thái Minh đế, Khương La hoàng triều!”

“Tư nhi (kế bên là hình đầu nhỏ)

Thái Minh đế, Khương La hoàng triều!”

“Phụ thân (kế bên là hình đầu to)

Thái Minh đế, Khương La hoàng triều!”

“Ca ca tẩu tẩu (kế bên có rất nhiều cái đầu)

Thái Minh đế, Khương La hoàng triều!”

Ca Dương nhin mày nhìn những bức ảnh, sau đó thất vọng hỏi Tư Tư:

- Của huynh đâu?

Tương Tư nghĩ nghĩ, lại viết thêm:

“Người xấu (kế bên là hàm răng nanh)

Thái Minh đế, Khương La hoàng triều!”

- Á, ta không phải người xấu, sao muội có thể vẽ như vậy?

Ca Dương ai oán giật tờ giấy, rất không hài lòng. Hẳn lấy một tờ giấy khác, tỉ mỉ viết

“Đường ca (một bức chân dung hoàng đế đầy chất tự sướng)

Thái Minh đế, Khương La hoàng triều!”

- Sau này mọi người phải gọi ta là đường ca, đường ca, đường, lập lại đi!

Tương Tư là đứa bé ngoan, khi thấy người này không hề có ý hại mình liền nhe răng cười, gọi đến ngọt ngào:

- Ca!

- Uhm... “Ca” cũng được... Nghe hay đấy!

Đoạn đường hồi kinh nhờ có tiểu quận chúa mà luôn rộn rã tiếng cười. Đường như Ca Dương và Tư Tư rất hợp nhau, chơi đủ trò mà không thấy chán. Bọn Hà Huy cũng mừng thầm, lâu rồi bề hạ chẳng vô tư vui vẻ như vậy, là nụ cười xuất phát từ tấm lòng. Mọi quan hệ hài hòa ấm áp này kéo dài rất lâu... Cho dù Tư Tư của ngày nào dần lớn lên thành một thiếu nữ xinh đẹp, cho dù Ca Dương của thuở đó già dặn và âm trầm hơn... Đôi khi chính họ không xác định được là tình thân hay tình cảm gì khác.

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 2: Một Bữa Cơm

Phần X: Lại bị bắt cóc

Tương Tư lần đầu được đến một nơi đẹp như vậy, to như vậy. Nhìn xem cái nhà kia, còn to hơn phủ đệ của nàng mấy chục lần. Nhìn xem khu vườn kia, có hàng trăm thứ hoa, dù không phải mùa xuân hoa vẫn ung dung nở rộ. Rồi nhìn xem con đường lát gạch này, đây là thứ gạch gì mà lại láng mịn như vậy?

- Điện hạ, đó là đá Vân Lam, được nhập từ Tây Hạ rồi mài nhẵn... Thứ này ban ngày thì nổi gân xanh, ban đêm có trăng sẽ phát sáng đó!

Mấy ngày nay hoàng thượng chơi với quận chúa rất là vui vẻ, Tiểu Ninh Tử cũng bị lây nhiễm, vô tình phát sinh lòng cảm mến đối với Tư Tư vừa đáng yêu lại đơn giản này. Hắn thấy nàng mở to mắt kinh ngạc nhìn ngó xung quanh cho nên đi tới đâu lại giới thiệu tới đó, làm hướng dẫn viên nhiệt tình hăng hái.

- Bên đó gọi là Ngự Hoa Viên, có hai trăm sáu mươi tám loại hoa, một trăm mười lăm cây thân gỗ lâu năm, bảy mươi sáu cây dây leo và hai mươi ba loại cỏ. Ngoài ra còn có cây ăn quả... Nếu quận chúa thích, nô tài dẫn người đi hái đào, hái mận, hái xoài... Quả ở đó ngon lắm nha, chỉ cần hoàng thượng cho thì bao nhiêu cũng hái được!

Đề nghị này quá hấp dẫn, hai mắt Tương Tư càng lóe sáng nhưng nàng vẫn rụt rè. Nơi này xa lạ và uy nghiêm, càng đi càng thấy không biên

giới, nhà sau to hơn nhà trước, ngay cả cái cổng cũng cao vời vợi... Mái ngói lót ngọc lưu ly, hoa văn chạm trổ, dọc đường có rất nhiều tượng kì lân ngậm tú cầu. Từ bé tới giờ, Tương Tư cứ tưởng nhà mình là to nhất thế giới rồi, ai ngờ còn có nơi to hơn...

- Quận chúa, đi qua bên này, nô tài dẫn người đến Phù Dung Đình xem hoa sen nha! Hồ ở đó rất nhiều cá nha, còn có rùa xanh nữa...

Tiểu Ninh Tử phấn khích kéo tay Tư Tư chạy qua con đường tắt có rặng liễu che phủ. Hôm qua tới giờ chỉ có hãn dẫn quận chúa đi tham quan hoàng cung. Bệ hạ vừa về là bận việc, vụ án lớn ở Lỗ Châu gây ra hệ lụy không tưởng, khiến Ca Dương hoài nghi về hệ thống quản lý Công Bộ, phải tra lại từ trên xuống dưới. Hãn căn dặn Tiểu Ninh Tử trông chừng Tư Tư, dẫn nàng đi đó đi đây nhưng có ai hỏi thì không cần giới thiệu, chỉ cần bảo vệ quận chúa cho tốt, tìm nơi mát mẻ đẹp để mà chơi...

Kết quả chỉ trong một ngày mà hậu cung và triều đình đã loạn hết lên. Mọi người suy đoán Tư Tư là công chúa lưu lạc nhân gian, vừa được hoàng thượng một chuyến tìm về. Phải biết rằng tới tận bây giờ Ca Dương chưa có đứa con nào, một trưởng công chúa lớn như vậy sẽ có địa vị rất cao nha! Cung tần căn khẩn nghiêng lợi, đoán xem mẹ của đứa nhỏ là ai, có xinh đẹp không, tại sao chưa vào cung...

Tư Tư hồn nhiên không hay biết gì, nàng mới tới đây hai ngày, nhiều chỗ còn chưa đi hết. Thịnh thoảng sẽ có một hai tỷ tỷ xinh đẹp đến chào hỏi, bọn họ quả thật đẹp, còn rất thơm tho. Tuy nhiên Tư Tư cảm giác không nên tới gần, bởi vì ánh mắt của họ nhìn nàng không có thiện cảm...

Tư Tư bị Tiểu Ninh Tử lôi kéo đi đến U Trì. Từ cái lần đầm sen bị đầu độc, bệ hạ đã phái người canh giữ. Khi xưa vì tai tiếng mà U Trì là cấm địa, bây giờ nó chính thức là nơi bất khả xâm phạm, so với Dụ Kiến cung của hoàng đế còn khó vào hơn! Tiểu Ninh Tử cân nhắc trọng lượng của vị quận chúa này trong lòng bệ hạ, gan to quyết định đem nàng đi ngắm hồ sen.

Tương Tư chạy lặn xấn trên cây cầu khúc khuỷu dẫn ra giữa hồ. Nàng đu tay vịn nhìn xuống mặt nước. Những con cá chép găm bơi theo đàn, trắng đỏ vàng cam thật đẹp mắt. Trong phủ Hòa An cũng có một hòn non bộ nhưng cá trong hồ ít lắm. Ở vùng Sa Đà cát nhiều hơn đất thì kiếm đâu ra ao đầm?

Tương Tư rất thích chỗ này, đây là nơi đẹp nhất trong cung, nàng thấy quen thuộc như đã về nhà...

Xế chiều Ca Dương mới trở về, hăn gọi cô bé đến ăn tối. Tương Tư ở tạm trong một viện nhỏ không xa Dự Kiến cung, khá yên tĩnh và biệt lập. Từ ba năm trước, khi Thái hậu đóng cửa Từ Hi cung, Ca Dương luôn ăn cơm một mình. Thỉnh thoảng tùy hứng hăn gọi Ngô Hà Huy hay Đô Thư Doanh tới uống rượu nhưng số lần không nhiều, bởi vì lễ nghi hà khắc, ăn một bữa với chúa không phải chuyện đơn giản. Ca Dương thấy họ dè dặt quá, tuy là bằng hữu nhưng cũng là quân thần cho nên hăn dần dần từ bỏ ý định. Kết quả, vẫn là bàn ăn trống trải... Có lúc cô quạnh quá hăn lệnh Tiểu Ninh Tử ngồi xuống, Ninh công công thế mà kháng lệnh, thà quỳ hết đêm cũng không dám ngồi... Ai nói hoàng đế mệnh quý? Hăn thấy mình là mệnh đơn côi...

Ca Dương mắt ngập ý cười nhìn cô gái nhỏ chép miệng ăn hết bát cơm lại ăn qua cháo yến. Nàng dùng đũa rất khéo, tay trắng xinh xinh gắp cái này, lại xĩa cái kia, sức ăn không tệ...

- Ngon lắm hả?

- Ngon! Ở nhà muội không được ăn như vậy...

Ca Dương nhú mày

- Thế ở nhà muội ăn cái gì?

- Ăn... Thịt lợn... Rau diếp xào... Tấu tấu kho đậu hũ rất ngon!

- Há? Chỉ có vậy thôi?

- Không, nhiều lắm nha, còn có thịt cầy!

- Cái gì??? Chó cũng ăn được há???

Ca Dương thừa nhận mình rất thông tuệ nhưng xưa nay hẳn không biết thịt cầy cũng ăn được, ở kinh thành chả có ai ăn thịt cầy, đúng hơn là người Khương La không ăn thịt chó...

- Đúng vậy, nhưng mà về sau muội không ăn nữa, bởi vì muội nuôi Nha Nha. Cảm thấy ăn thịt nó thì rất đáng thương...

Ca Dương chưa bao giờ vừa ăn vừa trò chuyện. Khi còn nhỏ hẳn và Ca Thần cũng ăn cơm chung nhưng mẫu hậu dạy ăn phải nhã nhặn, ngồi thẳng lưng, nhai nhỏ nhẹ... Vì vậy bữa cơm của hai anh em rất im lặng, cả tiếng khua bát cũng chẳng có, chỉ sợ đĩa va vào nhau sẽ bị mẻ. Có Ca Thần, dù gì cũng có hơi người, hẳn không cảm thấy hoang cung quá lớn. Nhưng số đại ca mệnh mỏng, không thể sống tới ngày ngồi lên ngai vàng...

Nhắc đến Chu Lạc Ca Thần, người ấy như đã là cố nhân, xa xôi lắm rồi...

- Tư Tư, sáng mai muội qua đây ăn điểm tâm với ta nhé?

- Uhm? Ăn món gì?

truy*cập //tru

yencuatui.net/ để đọc truyện - Muội muốn ăn gì cũng có!

- Vậy được!

Ca Dương bật cười, xoa đầu cô nhóc rồi ăn tiếp phần mình, chốc chốc lại nhìn Tư Tư hít hà cố ăn món thịt gà hấp cay. Nàng không kén gì cả,

chua ngọt mận nhạt đều nuốt hết! Thật dễ nuôi...

Tiểu Ninh Tử rưng rưng lệ nhìn hoàng thượng. Minh Châu quận chúa ở đây thật tốt, thảo nào bệ hạ thương nàng như vậy... Cơm nước xong, Ca Dương ném luôn công việc chất chồng, muốn trò chuyện với Tương Tư. Cô bé lú lo kể lại cả một ngày hôm nay làm những việc gì, gặp những ai...

- Muội nhìn thấy một tỷ tỷ rất đẹp, trên đầu cài rất nhiều hoa... Nhưng mà... Móng tay tỷ ấy dài như vậy thì phải làm sao? Rất khó ăn cơm, cũng khó viết chữ... Lúc nắm tay muội còn làm muội bị trầy da...

- Ở đâu?

Ca Dương đang vui vẻ nghe thì chợt nghiêm mặt. Tương Tư kéo tay áo cho hắn xem, một vết sướt khá dài, đã đóng vảy, xung quanh hồng hồng. Ca Dương nhìn hơi lâu, sau đó nhếch môi cười

- Nàng ta để móng tay đã bao lâu? Có khi nào tự làm mình bị thương đâu?

Ánh mắt hắn lóe ra tia hung ác, không may bị Tương Tư bắt gặp. Cô bé rụt tay lại, sợ sệt phủ áo xuống. Ca Dương không hiểu rằng trẻ con rất nhạy cảm, nhất là thái độ của người khác đối với nó. Hắn chậm chậm thu lại biểu cảm, nghiêm túc dạy dỗ Tư Tư:

- Tiểu Ninh Tử có chỉ cho muội cánh cổng thép vàng ở Kỳ Nam môn không?

- Có ạ.

- Uhm, sau này muội tuyệt đối không đến gần chỗ đó, càng không được bước chân qua đó. Phía sau cánh cổng ấy có rất nhiều bạch cốt tinh ăn thịt trẻ con... Chúng rất thích những đứa bé trắng giống như muội!

Tư Tư sợ xanh mặt, trợn trừng mắt:

- Còn có... Có... Yêu quái nữa sao?

- Chính xác! Một bầy yêu tinh xanh đỏ. Mọi người nhớ ta dặn đấy!

Ngày hôm sau Tương Tư nói chuyện này cho Tiểu Ninh Tử nghe, cũng dặn dò hẳn đừng tới gần Kỳ Nam môn. Ninh thái giám há mồm rồi ngậm mồm, không biết phải nói gì. Kỳ Nam môn đó là “Bồng Lai tiên cảnh” ở dương gian. Biết bao người ao ước bước vào, mà hoàng thượng thì lại so sánh nó với ổ nhện nhện...

Một ngày kia, Tư Tư thiu thiu ngồi câu cá trên cầu Phù Dung, câu từ sáng tới giờ chả bắt được con nào. Nàng buồn ngủ, tựa đầu vào thành cầu thiếp đi luôn. Gió ở U Trì mát lạnh, búp sen đung đưa cọ vào bàn chân không mang giày. Tương Tư thấy một thiếu nữ ngồi trên chiếc thuyền độc mộc neo ở giữa đầm. Bóng dáng nàng không rõ, ngồi rất im lặng, ánh mắt lạnh nhạt nhìn nam nhân đang ngủ say trên thuyền... Nàng thở dài, giơ tay muốn vén lọn tóc của hắn nhưng không chạm vào được. Có một khúc nhạc rất hay mà rất buồn, văng vẳng theo giấc mơ, cuốn dòng lệ vô tình trôi ra trên khóe mắt Tư Tư...

“Thiên địa vạn năm vẫn bốn mùa, lá cây trên cành muôn đời vẫn từ chồi non thành lá úa...

Kén sâu chỉ một lần hóa bướm, phù dung chỉ một lần tỏa hương...

Đời nhi nữ có mấy thời xuân sắc? Làm nữ nhân, thiếp chỉ một lần yêu. Như trăm loài hoa một lần khoe sắc, một lần tàn...

Chiến trường gió tanh mưa máu, nghe đã hãi hùng. Nhưng than ôi, hậu cung bốn bề tĩnh lặng còn đáng sợ hơn địa ngục trần gian...

Phải chi ta chưa bao giờ gặp, sẽ chưa bao giờ thương, cũng chưa bao giờ nhớ...

Phải chi người không khoác long bào, không giang sơn gấm vóc, không mỹ nhân giai lệ trùng phùng...

Kiếp làm hoa lặng thầm đợi cánh bướm. Bướm bay gần rồi bay xa, nhưng chưa từng ghé lại...

Kiếp làm hoa vẫn nhớ hoài cánh bướm. Bướm bay cao bay thấp, nhưng chẳng bao giờ nhìn thấy ta...

Kiếp làm hoa cứ phải đợi cánh bướm... Đến khi hoa tàn, đến khi lá héo, đến khi cành khô... Bướm chưa đến một lần..."

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 3: Hoàng Hậu Và Chiêu Hoa

Phần X: Lại bị bắt cóc

[Mình chưa check lại, mọi người soát lỗi cả giúp nhé! ^^]

Thời tiết hôm đó khá đẹp, hiếm khi Triệu hoàng hậu có hứng đi dạo vườn hoa. Nàng chính là Triệu Tiểu Vy – Triệu quận chúa của Trung Lương ngày xưa. Ai có thể ngờ rằng, cô gái nhỏ bị bác ruột hy sinh làm vật đổi chác chính trị lại có ngày trở thành quốc mẫu của Khương La? Bản thân Triệu hoàng hậu cũng thấy ly kỳ. Nàng vẫn còn nhớ rõ khi chiếu chỉ của hoàng bá đưa đến cửa nhà, cha nàng – Hải vương đã nhắm mắt hất tay mẹ nàng ra, mặc bà khóc vật vã. Mẹ nàng là vương phi danh chính ngôn thuận nhưng vì không có con trai nên không được lòng chồng. Triệu Tiểu Vy là đích nữ duy nhất của vương gia, cũng là vị quận chúa “nhẹ cân” nhất trong hoàng tộc.

Bây giờ thì nhìn đi! Cô gái đó khoác phượng bào, cài mười hai cây trâm song loan, vẽ hoa mẫu đơn đỏ rực giữa trán. Nàng đi tới đâu cũng có tám cung nữ, sáu nô tài bước theo, tà váy dài có người nâng, cánh tay ngọc có người đỡ... Phải, nàng ấy không còn là đứa con gái nhu nhược dễ bị lợi dụng như ngày trước. Ở hậu cung này, hai Phi, ba Tần, bốn Cơ, ba Chiêu hoa, tám Uyển thị và mười hai Ngự nữ có ai không cúi đầu trước nàng?

Triệu Tiểu Vy đặc ý nhếch môi, mắt liếc xéo Thẩm Tuệ Nhã đang ôm một chồng sách vở khá nặng. Cô ta mặt cười mà mắt không cười, nếu nhìn kĩ sẽ thấy gân cổ nổi xanh, rõ ràng đang tức giận. Triệu Tiểu Vy cũng hơi tò

mò, chả biết Thẩm Tuệ Nhã đã làm gì khiến bệ hạ không vui. Bệ hạ mà không vui thì lại tới Phượng Nghi cung uống trà... Tiểu Vy nghe ra ẩn ý liền đi “dạy dỗ” Thẩm Tuệ Nhã. Nàng thật là ngày càng thành thạo, sai đâu đánh đó khiến Ca Dương hết sức vừa lòng.

- Thẩm Chiêu hoa có thấy nặng hay không? Có cần bốn cung ôm giúp một chút không?

Nàng hỏi cứ như không hỏi, ai mà dám nhờ hoàng hậu giúp, nếu thực lòng muốn giúp thì nên sai cung nữ làm. Thẩm Tuệ Nhã cười như hoa mai sáng sớm, dịu dàng đáp:

- Chỉ có chút sách vở, thần thiếp đảm đương được!

- Uhm... Vậy... Ôm tiếp đi!

-...

Ở gần “ai đó” lâu năm, hoàng hậu học được chút trình độ vô sỉ rồi. Nàng bước nhanh lên trước, Thẩm Tuệ Nhã buộc phải căn răng đuổi theo. Tuệ Nhã là tam tiểu thư của Thẩm gia, cả dòng họ từ trên xuống dưới đều là thần tử. Ông nội nàng từng làm Khâm sai nay đã từ quan dưỡng lão, cha nàng là Hình bộ hữu nghị lang – người có khả năng lên chức Hình bộ thượng thư vào năm sau. Bác và chú nhà nàng ở trong Hàn Lâm Viện, thấp nhất cũng là học sĩ. Tháng trước anh trai nàng – Thẩm Kiệt được phong Thống chế, thay lão tướng Đô Dư Mân trấn giữ ải Bình Thành. Tình hình như vậy rõ ràng hoàng thượng đang xem trọng họ Thẩm. Đợt tuyển tú vừa rồi Lễ bộ đưa thiếp mời, chủ động muốn nàng vào hậu cung. Thẩm Tuệ Nhã hên hoang tự đắc, cười nhạt Tứ muội có cái mặt đẹp nhưng chả ai nhìn tới. Đương kim hoàng thượng không phải người trọng bề ngoài, tố chất phẩm hạnh mới là quan trọng nhất!

Thẩm Tuệ Nhã trúng tuyển, được phong Chiêu hoa trong khi bốn người khác đều là Ngự nữ. Nàng tin tưởng, Chiêu hoa nho nhỏ này chỉ là

tạm thời, hoàng thượng không thể quá ưu ái sẽ khiến người ta dè pha, đợi tết năm sau nhất định sẽ thăng nòng lên tam phẩm. Thẩm Tuệ Nhã vì nghiệp lớn mà cố nhịn trong thời gian đầu, không dám chống đối với hoàng hậu.

Nhắc tới đương kim hoàng hậu, Thẩm Tuệ Nhã hết sức xem thường. Triệu Tiểu Vy chẳng qua may mắn, nghe kể năm xưa nàng ấy hòa thân mà Tề vương không thèm cưới, đùn đẩy qua lại, cuối cùng được hoàng thượng thương tình cứu vớt. Thái tử Ca Thần qua đời đột ngột, bệ hạ bất ngờ lên ngôi, đúng là chó ngáp phải ruồi! Trung Lương là cái xứ nào? Chẳng qua một nước chư hầu nho nhỏ, đáng bao nhiêu?

Vào thời Hạ Hầu gia nắm quyền, quốc chủ Trung Lương họ Sở, xưng bá được tám đời thì mất nước trong tay Sở Chính Hàn. Trung Lương bị đô hộ hơn hai mươi năm, nhân lúc Khương La đổi chủ, họ Triệu có chút danh vọng nắm bắt thời cơ, khích dân khởi nghĩa, thành công lấy lại chính quyền. Xét cho cùng vì Thiên Vĩnh đế băng hà, thiên hạ cũng không e dè Khương La nữa. Triệu gia ngày nay tuy đứng đầu Trung Lương nhưng vẫn thường bị cười sau lưng là “ngu dân khoác áo vương giả”, chẳng qua là kẻ cày ruộng mới đổi đời.

Cái cật “Trung Lương” này hoàng hậu ôm cũng vô dụng, tiểu quốc bé như hạt đậu, chả có phân lượng trong lòng bệ hạ! Thẩm Tuệ Nhã vừa đi vừa nghĩ, muốn biết vì sao sáu năm nay địa vị hoàng hậu vẫn không suy yếu. Đức phi nửa điên nửa dại thì không nói nhưng Hiền phi xuất thân cao như vậy mà chưa thể đạp ngã hoàng hậu... Lẽ nào hoàng hậu có chiêu bài khác?

- Thẩm muội muội, ta chợt nhớ có chút việc, muội đến thư viện trước đi, bốn cung sẽ qua sau.

Thẩm Tuệ Nhã hoàn hồn, lúng túng ôm chông sách

- A... Vâng... Nương nương muốn đi đâu?

Triệu Tiểu Vy ung dung đáp:

- Ta đến U Trì xem một chút, cái đình tuy nhỏ nhưng củi lửa giường chiếu thì vẫn phải quản!

Nàng cười nhẹ, đem theo một hàng cung nhân đối hướng khác. Thẩm Tuệ Nhã mím môi, rõ ràng hoàng hậu muốn khoe mẽ! Phù Dung Đình là cấm địa, trong hậu cung không ai được vào, hoàng hậu thì có thể. Nàng đỏ mắt nhìn màu áo rực rỡ dần đi xa, hít sâu tự nhủ phải cố gắng... Nhất định có một ngày... Có một ngày...

Triệu Tiểu Vy có thể đi vào U Trì, với điều kiện đừng quá thường xuyên, sẽ khiến bệ hạ không vui. Ca Dương cho nàng đặc ân này chẳng qua vì nàng có công không nhỏ trong lúc Phù Dung Đình xây dựng. Triệu Tiểu Vy thông minh và nhiều sáng kiến, nàng lại hiểu rõ về vũ đạo có liên quan tới hoa sen cho nên nảy sinh nhiều ý tưởng. Phù điêu trên mái đình là nàng vẽ, rèm trúc cũng là nàng sáng chế, Ca Dương khá hài lòng. Triệu Tiểu Vy không có nhiều lợi thế, buộc nàng phải cố gắng an phận lấy lòng vua, làm hoàng hậu “bình hoa” như hãn muốn. Sáu năm qua, Triệu Tiểu Vy đã rút ra bài học xương máu, muốn sinh tồn ở chốn này, muốn được hoàng đế bảo vệ thì phải thoát ly nữ tử thường tình. Chỉ cần bản thân không xem mình là nữ nhân của hãn, sống an phận thủ thường, trung thành hữu ích mới là quan trọng!

Hoàng hậu rẽ vào con đường nhỏ có rặng liễu buông che, từ xa xa đã thấy một hài tử tựa đầu vào thành cầu ngủ ngon lành. Nàng hơi khựng lại, do dự không muốn đi qua. Vị kia dường như không thích người khác tới gần đứa trẻ, hãn phái Tiểu Ninh Tử chăm sóc chính là cảnh cáo hậu cung, chỉ có kẻ ngốc mới không hiểu thâm ý này. Triệu Tiểu Vy lùi bước khiến cung nhân khó hiểu nhìn nàng. Ngay lúc đó, đứa bé bị cần câu động đậy làm cho tỉnh giấc. Nó mở choàng mắt, lúng túng giữ lấy cần câu. Con cá

không nhỏ, dây cước bị kéo căng. Đứa bé gồng mình chiến đấu, thành công lôi con cá ra khỏi nước, giẫy giụa trên không trung.

- Oa! Cá trê nha!

Hai tay con bé chộp cá, cẩn thận kéo lưỡi câu ra khỏi cái miệng đầy răng nanh. So với con cháu hoàng thất quanh năm không ướm ngón tay thì đứa trẻ này đã rất can đảm. Con cá được giải thoát, biết đây là thời cơ sống còn nên liều mạng tung người, vẩy trợn trượt khỏi bàn tay nàng, ịch nhảy mấy cái rồi lại rơi về đầm. Tư Tư vụng về đuổi theo, bắt hụt hai lần, sau cùng đáng thương nhìn con cá kia đặc ý quấy đuôi chuồn mất... Con bé tiu nghiu trông xuống nước, mếu máo muốn khóc.

- Ha ha...

Có ai đó phía sau Triệu Tiểu Vy không kìm được bật cười. Cung nữ Tiểu Mạch che miệng nói với hoàng hậu:

- Công chúa điện hạ thật đáng yêu!

Triệu Tiểu Vy nhú mào

- Đừng gọi lung tung! Bệ hạ chưa công bố thân phận, công chúa cái gì?

Mọi người liền im lặng, cúi đầu thấp xuống. Triệu Tiểu Vy nghĩ nghĩ, sau đó hạ quyết tâm bước tới. Trách làm sao được, vì nàng cũng rất tò mò. Lời đồn đại trong cung nàng không tin, bởi vì nàng hiểu con người hãn, trừ khi hãn muốn, đừng nữ nhân nào hòng lén lút sinh long tự! Triệu hoàng hậu tạo hình hòa ái thân thiện đi lên cây cầu. Tư Tư bên kia còn đang tổn thương sâu sắc vì cá trê đại nhân...

- Tiểu Ninh Tử đâu rồi? Sao không đi cùng con?

Triệu Tiểu Vy dừng lại cách mấy bước, hy vọng tạo ấn tượng tốt. Lúc này Tư Tư mới giật mình phát hiện một thần tiên tỷ tỷ còn đẹp hơn mấy vị tỷ tỷ trước... Thế là nó ngơ ngác nhìn, thiếu điều chảy nước dãi...

- To gan! Thấy hoàng hậu nương nương sao không quỳ xuống?

Tiểu Mạch muốn ra uy vì chủ, cao giọng quát con bé. Tư Tư nhú mày lù lùi lại, nó không được dạy phải quỳ như thế nào. Khi còn ở nhà, cũng thấy qua người ta quỳ trước phụ thân và đại ca, ở đây thì mọi người rất thích quỳ với anh họ nhưng Tư Tư chưa bao giờ nghĩ mình cũng phải quỳ.

- Nương nương, hài tử này là một dã nha đầu, có cần nô tỳ dọa một chút để nàng hiểu chuyện không?

Triệu Tiểu Vy giơ tay ngăn cản, không vui vì Tiểu Mạch tự chủ kiến.

- Không sao, cô bé còn nhỏ, chắc là hoàng thượng chưa có ý dạy lễ nghi cho nó.

Nàng cười cười, muốn hòa giải mà tiến tới hai bước, hơi khom người hỏi:

- Tên con là gì?

Tư Tư ngửa đầu nhìn lên, bé cảm thấy chị này không có ý xấu, ánh mắt nàng rất chân thành, vì vậy phá lệ đáp lại:

- Tương Tư ạ...

- Tương Tư... Tương Tư...

Triệu Tiểu Vy ban đầu là hoảng sợ, bởi vì cái tên như vậy có rất nhiều hàm ý. Nếu con bé thực sự là một công chúa, nếu tên nàng là hoàng thượng đặt, vậy... Triệu Tiểu Vy lập tức lắc đầu, nàng lại nghĩ bậy bạ gì thế? Nếu là Tương Tư thì nàng nhớ đến một người. Phong hào “Minh Châu” sáu năm

trước đã thuộc về quận chúa của Hòa An vương, do vương gia có công vì nước và vương phi bất hạnh qua đời... Lẽ nào...

- Tương Tư có phải từng sống ở Sa Đà không?

Triệu Tiểu Vy quyết định thăm dò.

- Phải, phải, tỷ tỷ biết nhà muội à? Có thể đưa muội về nhà không?

Triệu Tiểu Vy vỡ lẽ, quả nhiên là Minh Châu quận chúa, đã lớn như vậy rồi! Một gánh nặng mơ hồ như đã tháo dỡ, hoàng hậu cười càng chân thật hơn.

- Bốn cung không biết nhà của quận chúa nhưng đã nghe danh Hòa An vương. Xa xôi như vậy, quận chúa đến kinh thành chơi sao?

Tư Tư cứ bị Tiểu Ninh Tử gọi là “điện hạ” hay “quận chúa”, riết rồi cũng hiểu đó là tên gọi của mình. Con bé lắc lắc đầu:

- Tư nhi bị lạc đường... Anh họ nói rất bận, không rảnh dẫn muội về...

- Hả?

Tiểu Vy thấy mình bị ghen. Bệ hạ rất bận, chuyện này là thật. Không rảnh để dẫn về... Ừ cũng là thật... Ca Dương chẳng nói sai câu nào nhưng tổng thể lại không đúng... Triệu hoàng hậu á náy nhìn quận chúa, đứa nhỏ mới sáu bảy tuổi, vậy mà bệ hạ cũng tính kế được! Nếu đã vậy, chứng tỏ hoàng thượng rất yêu mến Tương Tư, muốn quận chúa ở lại đây chơi ít hôm. Triệu Tiểu Vy nghĩ nghĩ, bèn nói giúp mấy câu:

- Đúng vậy, hoàng thượng quả thật rất bận rộn, cho nên Minh Châu cố gắng đợi nhé. Hoàng cung rất vui mà, cứ ở đây chơi, chờ khi hoàng thượng rảnh rồi sẽ đưa muội về! À phải rồi, ta còn chưa giới thiệu, ta là đường tẩu của muội, cứ gọi “hoàng tẩu” cho thân thiết!*

*ý của hoàng hậu là xem Tư Tư như em gái ruột chứ không phải em họ.

- Hoàng tâu?

Tư Tư cố gắng nhớ, cũng chẳng hiểu cái mắc xích ngoằn ngoèo này, nó chỉ đơn giản xem nàng và các phi tần như những chị gái ở Phong Vân Cư thôi! Nếu họ mà biết con bé so sánh mình như vậy chắc là khóc thét mất. Về sau, Tư Tư càng lớn thì càng nhìn thấu mọi việc, nàng hiểu rằng hậu cung thuộc về Ca Dương, là nữ nhân của hắn, nàng phải xem họ như trưởng bối mà đối đãi. Chính vì điều này mà Tư Tư cảm thấy xa lạ với hoàng thành. Mỗi năm nàng ngóng chờ mùa thu tới để hồi kinh, lá vàng rơi rồi thì lại thở dài không muốn đi nữa...

Tối hôm đó người ở Kính Sự phòng báo tin đến Từ Lan Hiên của Chiêu hoa nương nương. Thẩm Tuệ Nhã đặc ý ngời ngời, từ xế chiều đã lo tắm rửa. Trong hậu cung này nàng là phi tần trẻ nhất và cũng rất xinh đẹp, cộng với nhà họ Thẩm có công lao lớn cho nên không ai dám xem thường. Hoàng đế tại vị đã sáu năm, trong sáu năm này mà phi tử vẫn chưa đạt tới bốn mươi người. Chiếu theo lệ cũ của Khương La, tân đế năm đầu phải có một hậu, hai phi, ba tần và bốn cơ. Ca Dương vẫn có đầy đủ không sai luật nhưng con số đó suốt năm năm vẫn nguyên như cũ, có chăng chỉ thêm mấy Chiêu hoa, Uyển thị và Ngự nữ. Cách phân cấp của hoàng thượng thật kỳ lạ. Phi là Nhất phẩm, Tần là Nhị phẩm, Cơ là Tam phẩm, Chiêu hoa là Thất phẩm, đến Uyển thị, Ngự nữ lần lượt Thập tứ, Thập ngũ phẩm. Còn những ngôi khác đều trống trơn, có một sự cách biệt ghê gớm kể từ hàng tam phẩm trở xuống. Số Uyển thị và Ngự nữ nhiều hơn hết – những hai mươi người nhưng cũng là con số mà quanh năm bệ hạ chả động vào. Lý do rất đơn giản vì địa vị quá thấp, áp chót trong bảng phi. Họ chỉ cao hơn cung nữ một chút, dĩ nhiên không xứng để hầu vua. Thế là sao? Bệ hạ cố tình chia như vậy, rồi cố ý vịn vào lý này mà không sủng hạnh. Cho nên nhìn vào hậu cung thấy hoa bướm rập rờn, thực chất toàn là vật nuôi làm cảnh.

Nhận được long ân lòng vòng chỉ có Thất phẩm trở lên, mà phi, tần và cơ là những “bà già” ở đây từ năm Thái Minh thứ nhất, vua nói chán chả ai dám cãi. Rồi bỏ tiếp Tứ ngũ lục phẩm không có người, đến Thất phẩm là ba vị Chiêu hoa miễn cưỡng coi như “đồ mới”, được gặp hoàng thượng nhiều hơn chút. Tiểu Ninh Tử khi kiểm tra sổ sách của Kính Sự phòng đã ngao ngán lắc đầu. Bộ hạ ngài thật nham hiểm, cứ chơi chiêu này có khi quá nửa cung phi chết già vẫn là gái trinh mất! Ngài chê người ta địa vị thấp thì sao không thăng? Ngài chê các phi không mới lạ thì sao không tuyển? Đây rõ ràng là nguy biến!!!

Với tình hình “ế ẩm” quanh năm của hậu cung, sự xuất hiện của Thẩm Tuệ Nhã chính là một điểm chói sáng. Nàng rất trẻ, vừa tuyển vào năm nay, phong đến Chiêu hoa thì đầy đủ tư cách để hầu hạ. Như vậy hoàng thượng không có lý do nào từ chối nàng. Quả nhiên từ ngày Tuệ Nhã đến, số lần được thị tẩm đã hơn phi, tần và cơ cộng lại. Triều thần quay quắt sang nhìn nọt Thẩm Hựu Minh, nói không chừng trường hoàng tử sẽ cho Chiêu hoa nương nương sinh. Tuệ Nhã ở trong cung không ai dám đắc tội, nàng ta cũng chỉ e ngại mỗi Triệu hoàng hậu mà thôi, ngay cả Hiền phi cũng không xem vào mắt.

Lúc này Tuệ Nhã đang thúc giục cung nữ chải tóc cho mình, còn bảo Thái y viện sắc thuốc an dưỡng hy vọng sẽ mang thai. Đáng tiếc mọi sự chuẩn bị đều uổng phí. Bộ hạ đến rất muộn, sau giờ Hợi, nàng ngồi trên giường mắt díp lại mà không dám ngủ, vẫn đang chờ quân vương. Ca Dương mặc thường phục chậm chậm đi vào, trong phòng tối tối sáng sáng, cộng thêm sáp hương lẫn chút tình dục hết sức ám muội. Ám vệ điều tra biết được do Thẩm phu nhân cung cấp cho con gái, bà ta cứ tưởng là thứ tốt không ngờ mình bị lừa. Loại hương này đúng là tình dục, quả thật tác dụng với đàn ông nhưng đặc tính chí mạng là sẽ khiến nữ nhân vô sinh. Một số thanh lâu dùng vật này hành nghề, giá cả rất đắt, số lượng cũng ít nhưng tiện ở chỗ vừa khiến khách hài lòng, vừa không lo lưu lại “của nợ”. Ca Dương lần đầu nghĩ được đã biết không ổn, trải qua một đêm điên

cuồng hấn tức giận cho người điều tra. Biết được tất cả hấn lại không nói gì, cứ mặc Tuệ Nhã dùng mỗi ngày. May là nàng cũng có chừng mực, trừ lần đầu lỡ tay đốt quá nhiều thì về sau liều lượng vừa phải, tạo thêm “cảm giác” chứ không hại gì. Ca Dương lại im lặng tiếp... Hấn vô sỉ cũng có chút mong muốn, lý do thì rất đặc biệt.

Tuệ Nhã thấy đệm lún xuống mới giật mình mở mắt. Nàng e lệ hành lễ, không quên làm nũng trách mấy câu:

- Đã mấy giờ rồi? Hoàng thượng để thiếp đợi thì thôi nhưng cũng nghĩ cho sức khỏe chứ!

Tuệ Nhã động lòng với vua, từ lần đầu đứng trong đám tú nữ nàng đã mơ mộng rồi. Hấn trẻ tuổi, lại tài cao, đánh đổ suy nghĩ về ông già bụng phệ tối ngày phì phèo thịt mỡ trong tưởng tượng của nàng. Các hoàng đế khác như thế nào nàng chẳng biết nhưng bệ hạ thì chính là hình mẫu chuẩn mực cho mọi giấc mơ.

Ca Dương nhếch môi cười, giơ tay vén nhẹ lọn tóc mềm, chậm chậm hít vào thứ hương dục đánh lừa cảm giác, muốn đầu độc chính mình. Nhiều khi Ca Dương thấy mình quá nực cười, chẳng qua chỉ là sự lợi dụng. Tuệ Nhã lợi dụng sáp hương để cầu hoàng tự, hấn lợi dụng nàng để tìm kiếm hồi ức. Ca Dương khép hờ mắt kéo Tuệ Nhã vào lòng, hấn lại như thấy được khi Hạ Hầu Vĩnh Khang ở cùng Sở Phù Dung. Không có cái gì là ngẫu nhiên, sự ra đi của “nàng”, cũng do “hấn ta” thúc ép!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 4: Hản Vốn Tàn Nhẫn

Phần X: Lại bị bắt cóc

Triệu hoàng hậu thường không dậy sớm, từ ngày Thái hậu đóng cửa Từ Hi cung nàng chẳng phải thỉnh an ai nữa, các phi tần sẽ đến thỉnh an nàng. Hoàng hậu luôn đến muộn nhưng cung phi nào dám, họ vẫn phải chải đầu tắm rửa, đợi sẵn bên ngoài. Hôm đó Triệu Tiểu Vy như mọi ngày ung dung đến trễ, các nàng quý lạ rồi ngay ngắn xếp hai hàng. Hộc mặt kiểu này vô cùng nhàm chán, là lệ trong cung nên không thể bỏ, đành xã giao mấy câu rồi giải tán thôi. Từ bậc bát phẩm trở xuống không thể gặp hoàng hậu cho nên trong điện thường vồn vện mười người, trừ Đức phi điên điên đại đại hiếm khi xuất hiện. Năm nay thêm Thẩm Tuệ Nhã thành mười một.

Những cảnh đấu khẩu, hạ nhục, ra oai gì đó thường không xảy ra, bởi vì tần phi ai cũng như ai, quanh năm bị vắng vẻ... Có gì mà lên mặt chứ? Từ ngày Thẩm Tuệ Nhã gia nhập đã làm Phượng Nghi cung có không khí hơn. Mười một người này bắt đầu học hặc, xô xiên nhau. Đối thủ xuất hiện tự nhiên làm sức chiến đấu của họ trở dậy, năng lượng tràn trề...

Triệu Tiểu Vy che miệng cười, thú vị đây, xem ra mỗi ngày sẽ có kịch vui để xem! Ấy da, lâu rồi không sôi động như vậy... Sáng nay hoàng hậu cho các phi tần miễn lễ, nhắc tà váy ngồi xuống ghế phượng, lúc này nàng phát hiện thiếu mất một người.

- Thẩm chiêu hoa đâu?

- Khởi phâm nương nương, lúc này thần thiếp có đi ngang Từ Lan Hiên, nghe được tin Tuệ Nhã muội muội đã ngã bệnh... – Người nói là Khanh tần.

- Hừ, cái gì mà ngã bệnh? Hôm qua bệ hạ ở chỗ ả, sáng nay lại lấy cớ bệnh không đến hầu... Muốn tỏ vẻ cho ai coi? – Hiền phi rất ghét Thẩm Tuệ Nhã, chẳng bỏ qua cơ hội nói xấu.

- Phương tỷ tỷ, nói không chừng Thẩm muội thực sự bị bệnh nha. Không bệnh thì cũng mệt mỏi quá độ... Ấy... Thật đáng thương. Sức khỏe muội ấy không được như tỷ, cả năm tươi tắn không ngày nào ngã bệnh!

- Người...

Phương Tình tức giận nhìn Lan cơ. Hoàng thượng nhiều tháng không đến chỗ Hiền phi, bọn họ có cớ cười hả hê một phen. Thế là khẩu chiến thường nhật đã khơi mào. Triệu Tiểu Vy ngồi trên ghế cao lạnh lùng nhìn xuống, không muốn tham gia. Nàng đang suy nghĩ chuyện khác. Thẩm Tuệ Nhã là con người thích thể hiện một cách trực tiếp. Nếu muốn khoe khoang, nàng sẽ mặc áo cổ rộng, làm như vô tình để lộ vài dấu vết cho người khác ghen tuông, chẳng việc gì kiểm soát trốn ở nhà...

Vài hôm trước hoàng thượng đột nhiên đến uống trà, mặt mờ cảnh cáo nàng phải quản bọn cung tần cho chặt, tránh để họ tưởng mình cao giá mà không coi ai ra gì. Triệu Tiểu Vy cũng chẳng biết bệ hạ muốn ám chỉ ai, nơm nớp lo sợ. Chung trà đã cạn, lúc này hẳn mới nhắc tới Thẩm chiêu hoa... Hoàng hậu liền biết mình phải làm gì. Nàng quả thực đi dạy dỗ đứa con gái kia, hết bưng bê sách tới chép kinh Phật, ròng rã một ngày chạy qua chạy lại. Buổi tối lại nghe Tiểu Yến báo hoàng thượng ngủ ở Từ Lan Hiên, Triệu Tiểu Vy hết sức bất ngờ. Lẽ nào nàng đoán sai ý vua rồi? Hoàng hậu có một đêm lo lắng không yên giấc, càng nghĩ càng thấy chuyện này chẳng đơn giản.

- Các vị tỷ tỷ, mọi tin Tuệ Nhã là bệnh thật. Tối qua một nô tài chỗ ta tình cờ nhìn thấy hoàng thượng trở về Dụ Kiến cung vào giờ Tí, lát sau liền có hai thái y chạy tới Từ Lan Hiên...

- Hả? Giờ Tí? Vậy bệ hạ không ngủ lại chỗ Thâm chiêu hoa à?

Đám đàn bà con gái nhao nhao phỏng đoán:

- Chẳng lẽ nàng ta mắc bệnh gì... Không thể hầu hạ?

- Hay là đột nhiên có nguyệt sự?

- Ta thấy mấy hôm trước Thâm Tuệ Nhã ăn rất nhiều mơ chua... Hay là đã có...

- Không thể nào!!!

Các phi tần bàng hoàng lo lắng. Lúc này Lan cơ nhú mày nghĩ đến một khả năng khác:

- Mọii thấy không đúng, nếu Thâm chiêu hoa thực sự có thai thì sẽ không im ắng như vậy.

Triệu Tiểu Vy nhướn chân mày, đúng vậy, bây giờ mà có người mang thai chẳng khác gì rung động cả kinh thành. Nàng nhìn vẻ mặt hoang mang của bọn họ, bỗng dễ tính nói một câu:

- Ở đây đoán già đoán non thì có ích gì? Nếu Thâm mọii ngã bệnh, chúng ta cứ qua thăm trước đã.

Cung phi mắt tỏa sáng, đúng thế, muốn biết chính xác thì sao không đến nhìn xem? Có hoàng hậu đi đầu, còn sợ cái gì? Thế là “bang chúng võ lâm” dưới sự dẫn dắt của “giáo chủ” đã hùng hổ tiến vào Từ Lan Hiên. Đây là một tiểu cung khá đẹp, lại gần chỗ hoàng thượng, phân cho một chiêu hoa là rất ưu ái rồi. Cung nữ của Thâm Tuệ Nhã lo lắng chặn bên ngoài, nói

là chủ nhân bị cảm lạnh, sợ lây cho người khác. Cái lý do cũ tới không thể cũ hơn!

- Bốn cung không ngại, các người tránh ra, tở muội bọn ta vào thăm chiêu hoa lẽ nào còn đợi người cho phép?

- Nô... Nô tỳ không dám...

Tiểu cung nữ cúi đầu nép qua một bên. Triệu Tiểu Vy vén rèm châu, nghe mùi thuốc xộc mạnh vào mũi. Mùi nặng như vậy, nàng ta bệnh rất nghiêm trọng sao? Căn phòng hơi tối, cửa sổ mở nhưng buông màn lụa. Chiếc giường gỗ đàn hương đặt ở giữa phòng, bài trí trang nhã sang trọng. Bên giường có hai cung nữ đang bận rộn chăm sóc. Nhìn thấy chậu máu đỏ đặt dưới sàn, mọi người hít sâu một hơi...

- Hoàng hậu thiên tuế...

- Đứng lên, nói cho bốn cung biết, nương nương nhà người sao lại thành thế này?

Hai cung nữ run run đáp:

- Bẩm, tiện tì không biết. Tối hôm qua chiêu hoa nương nương sửa soạn sớm chờ bệ hạ. Giờ Hợi hoàng thượng mới đến. Nô tì thấy đèn trong phòng đã tắt nên đứng xa một chút chờ sai bảo. Không ngờ qua năm khắc thì nghe tiếng thét của nương nương... Thét... Rất to... Huhuhu...

Triệu Tiểu Vy nhú mày quát:

- Nín! Nói cho đàng hoàng, vì sao chiêu hoa thét?

- Bẩm... Nô tì hoảng quá chạy tới đấm cửa nhưng bệ hạ lên tiếng không cho vào... Lúc bệ hạ đi ra thì trong phòng rất lộn xộn... Nương

nường bị... Bị rút móng... Cả hai bàn tay... Máu dính khắp nơi... Bọn nô tỳ không biết làm gì hơn là mời Thái y tới... Huhuhu... Đáng sợ lắm ạ...

Các phi tử trợn mắt, không thể tin vào tai mình. Rút móng??? Là... Lấy hết móng tay ra? Sẽ rất đau phải không? Bọn họ mím môi, che miệng, có người bắt đầu buồn nôn, kinh hoàng nhìn về phía giường. Thảm chiêu hoa đắp chăn kín, tuy không thấy được gì nhưng cuộn vải trắng ở trên bàn chứng tỏ đầu ngón tay của nàng đã được băng bó. Triệu Tiểu Vy im lặng một lúc, cảm giác sống lưng lạnh buốt, giống hệt sáu năm trước khi Đức phi bị bức phát điên...

- Thái y nói sao?

- Thái y nói mất máu nhiều, chỉ có thể uống thuốc giảm đau an thần cho nường nường ngủ say. Sau đó bó được liền da cầm máu, băng đầu ngón tay lại chờ móng mới mọc ra...

- Uhm... Các người chăm sóc chiêu hoa cho tốt, cần cái gì thì báo cho bốn cung. Được rồi, thương thế của Thảm muội cần tĩnh dưỡng, mọi người ai về nhà nấy đi!

Phi tần im lặng cáo lui, hoàn toàn không có ý nghĩ châm chọc chê cười gì Thảm Tuệ Nhã nữa, nàng ta quá thảm rồi. Hoàng hậu rời đi cuối cùng, việc đầu tiên khi bước vào Hòa Nghi cung chính là triệu tập tất cả nô tỳ nữ lại dặn dò:

- Từ bây giờ các người chú ý một chút cho ta, bớt lén phén tám dóc bên ngoài, thành thật làm việc, có ai dò la tin tức cũng không được nói. Tiểu Yến Tiểu Mạch, hai muội theo bốn cung từ Trung Lương tới đây, ta tin tưởng các người nhất, về sau bớt tính kiêu căng đi. Bốn cung làm hậu thì cũng là hậu của vua, đừng tưởng như vậy là có thể làm trời làm đất, một khi tai họa giáng xuống ai cũng không toàn mạng!

Triệu Tiểu Vy ngừng lại một chút, nhìn mấy chục người kính cẩn cúi đầu mà thở dài một tiếng.

- Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Cấm bàn tán về Minh Châu quận chúa, nhìn thấy quận chúa điện hạ phải đi đường vòng, chớ ai ngu xuẩn đắc tội với nàng. Nghe rõ hết chưa?

- Dạ rõ...

- Lui xuống đi!

Khi trong điện còn lại một mình hoàng hậu, nàng cời bỏ khuôn mặt mầu nghi thiên hạ, trút tiếng than thở dựa mạnh vào lưng ghế. Khá lâu rồi, lâu tới mức nàng suýt quên Ca Dương là con người tàn nhẫn đến mức nào. Nàng thực sự sợ hãi. Nhiều năm qua đi, Triệu Tiểu Vy ngỡ mình đã rèn thành bộ da sắt nhưng nàng vẫn cứ là một nữ nhân bé nhỏ ở trong cung điện này, muốn tồn tại phải phục tùng bệ hạ... Nàng có phần mệt mỏi vô định nhìn một vòng Phượng Nghi cung – uy nghi như phượng, cao quý như phượng... Nhưng vẫn kém xa rồng!

Chuyện đêm hôm qua chỉ có Tiểu Ninh Tử chứng kiến toàn bộ. Từ khi bệ hạ hồi kinh đã quên sạch hậu cung, ngày ngày chơi đùa với quận chúa thỏa thuê vui thích. Đột nhiên hôm đó sau bữa ăn tối Ca Dương bảo Tư Tư về phòng ngủ sớm, còn lật bài tử của Thẩm Tuệ Nhã. Vẻ mặt này không phải bộ dạng sắp đi lâm hạnh, Ninh công công mơ hồ có linh cảm xấu. Bệ hạ duyệt tấu tới đêm khuya, tưởng đâu quên mất chiêu hoa rồi, ai ngờ tới giờ Hợi ngài hạ bút vờn vai, gọi người chuẩn bị đèn lồng đi tới Từ Lan Hiên. Trong một năm qua, con đường này Ninh thái giám đi nhiều hơn hết, chiêu hoa nương nương được yêu thích, hẳn cứ nghĩ trong lòng bệ hạ ít nhiều vẫn có tình... Số lần Ca Dương vào hậu cung quá ít ỏi, hơn phân nửa là đi một đoạn thì chuyển hướng trở về Phù Dung Đình. Nữ nhân như hoa như ngọc vẫn còn thua sen ở U Trì. Tiểu Ninh Tử vẫn cứ tâm niệm hoàng thượng bị bệnh tế nhị không thể nói. Ngài luôn làm việc quần quật như

trâu, bảo rằng muốn dùng tài sức để trị nước chứ không phải dùng hậu cung mà khống chế triều thần. Hoàng đế là thiên tử, không nên hạ mình làm nam kỹ!

Nói thì nói vậy, ở độ tuổi hai mươi ba trai trẻ, một nam nhân bình thường vẫn có những khát khao bản năng chứ! Tiểu Ninh Tử vẫn nhớ rõ lần đầu tiên hấn to gan tính kế hoàng thượng. Đó là năm Thái Minh thứ ba, cả kinh thành nổ tung vì tin đồn bệ hạ đoạn tụ. Họ nói ngài không đến hậu cung, họ nói Ngô Hà Huy vừa trắng vừa tròn, nhờ biết “chiều chuộng” mà đứng trên hàng trọng thần. Họ còn thêu dệt trăm chuyện hoang đường, Tiểu Ninh Tử bị quy vào vai “thụ” mềm xương nhuyễn thịt... Ôi trời ơi, hấn muốn đâm đầu vào cột để giữ lấy sự trong sạch!!!

Có trời chứng giám hoàng đế đại gia cực ghét người khác chạm vào mình, đến tắm rửa cũng không cho hấn đứng một bên. Ngô thái học sĩ là cái loại gì chứ? Chính là vô liêm sỉ, thích rờ mó, có vợ có con rồi mà còn sàm sỡ bệ hạ! Tiểu Ninh Tử nghiêng răng nghiêng lợi mỗi khi bệ hạ bị người ta “đùa giỡn”. Ngô Hà Huy thực là can đảm, hấn nghi ngờ giới tính của hoàng đế, bày trăm chiêu nghìn mưu muốn thăm dò thực hư. Hấn vờ vịt ông ọ, bị Ca Dương một phát đá bay ra cửa. Hấn lại cho rằng mình không đủ mị lực, ra phường hát tìm một ngự nương mảnh mai xinh xắn. Kết quả bệ hạ biến người ta thành thái giám luôn! Ngô Hà Huy vò đầu bứt tai, sao mà đực cái đều không ưng? Hay hoàng thượng... Không thể được?

Hấn lại hùng hổ dụ hoàng đế đi thanh lâu, ở trong cái rừng oanh oanh yến yến mà vẫn mặt lạnh như tiền. Hà Huy thấy cô nương kia “bánh bao” dính lên người bệ hạ rồi, vậy mà ngài chả có phản ứng gì... Này... Đúng là bệnh nặng!!!

Ngô Hà Huy giờ cờ trắng, chấp nhận sự thật: Thiên tài thì luôn có nhược điểm. Bệ hạ nhìn đẹp mã mà không thể đá... Á, hấn không cố tình so sánh ngài với gà đâu... Ngô học sĩ đã đầu hàng, tin đồn thì ngày càng lớn, cuối cùng kinh động đến Thái hậu. Tiểu Ninh Tử mếu máo bị bà triệu vào

“nói chuyện nhỏ”. Phượng Loan thái hậu sau lần đại biến Ôn Chính vương thì không còn can dự vào việc nước nữa, bà tin tưởng giao hết cho con trai út vừa mười bảy khi đó. Phượng Loan cũng chẳng hiểu sao, bà cảm thấy mình đã bỏ quên đứa con trai này quá lâu. Khi xưa vì Ca Thần là thái tử nên bà quan tâm từng chuyện ăn học cưới xin của hắn, trái đá lót đường muốn chu toàn trọn vẹn. Bà cứ nghĩ Ca Dương là đứa nhỏ hồn nhiên, không biết hơn thua với đời, chờ sau này anh nó lên ngôi thì nó có chỗ dựa, sẽ không bị thiệt thòi. Tai họa giáng xuống như sét không kịp trở mình, vòn vẹn mấy chục ngày mà Khương La đã đổi chủ. Lúc trao phượng ấn cho Triệu Tiểu Vy, bà đã nói với nàng dâu:

- Ai gia không tham chính, hậu cung cũng đưa con quản lý. Về sau khôn ngoan mà sống, đừng trái ý bệ hạ. Về phần hoàng thượng... Haizzz... Ai gia mặc kệ, nếu là Ca Thần ta còn suy nghĩ giúp đỡ cho nó. Là Ca Dương... Ta thấy mình vô lực thôi!

Vậy là Thái hậu thực sự thành “Thái hậu”, an hưởng tuổi già, không màn đại sự. Bà vẫn theo dõi từng biến động của Khương La, không chớp mắt nhìn từng người, từng người rơi đài... Ca Dương thanh tẩy hết triều thần dưới trướng cha hắn, dần dần tạo nên một chính quyền chân thật là của mình. Thái hậu càng thấy mình sáng suốt, nếu bây giờ bà can thiệp vào sẽ phải tranh chấp với con trai, thôi cứ để nó toàn quyền, giang sơn là của nó, bà già lắm rồi, bon chen với lớp nhỏ chi cho mệt?

Thái hậu lui về ẩn dật nhưng có một chuyện bà tuyệt đối không bỏ qua. Chính là hương khói Chu Lạc gia! Làm Thái hậu, cũng làm một bà mẹ, bà không thể nhìn con trai mình sa cơ lỡ bước tới mức này. Khi tin đồn lên tới đỉnh điểm, bà gọi Ninh công công tới bàn bạc. Lần đầu tiên Ninh thái giám cùng Thái hậu tính kế sau lưng bệ hạ, sợ tới mức ăn không ngon ngủ không yên. Đêm đó là yến thọ Thái hậu, hắn vâng lệnh bỏ chút “vật lạ” vào rượu. Đối tượng ban đầu Thái hậu nghĩ tới là Hoàng hậu nương nương. Không ngờ rằng Triệu Tiểu Vy từ chối. Nàng quý hai canh giờ trước Từ Hi

cung, kiên quyết không làm chuyện này. Thái hậu tức giận lắm nhưng rồi bà chỉ nhìn hoàng hậu một cách thâm sâu... Vì vậy, bí mật kinh khủng nhất mà Tiểu Ninh Tử biết chính là... Hoàng hậu cùng hoàng thượng chưa bao giờ... Chưa bao giờ...

- Tiểu Ninh Tử, trăm khuyên người nên bớt nghĩ nhiều đi. Triệu Tiểu Vy sẽ có công dụng khác, một khi trăm động đến nàng ta thì ngôi hậu phải tìm người thay rồi... Trăm chưa thấy ai thích hợp hơn, cho nên sẽ không rước phiền vào thân!

Đêm đó hoàng hậu không ưng thuận, đành phải thay bằng Hiền phi. Mọi chuyện thực suôn sẻ, Ninh công công rình coi bên cửa, thờ phào nhẹ nhõm. Đúng là tin đồn thất thiệt, hoàng thượng không phải không được, mà là “rất được”... Trong phòng im ắng lại, Tiểu Ninh Tử cứ tưởng đến sáng mai hoàng đế mới ra, ai ngờ nửa đêm ngài một thân trung y xuất hiện. Ánh mắt lay láy sát ý... Ninh thái giám thoát chết trong gang tấc.

Có lầm không? Hiền phi không một khóc hai nháo ba thắt cổ thì thôi, sao hoàng thượng biểu cảm cứ như liệt nam vừa bị cướp trong sạch thế?

- Ngươi! Từ hôm nay đừng để trăm thấy mặt. Gọi người chuẩn bị nước sau đó rút!

Đó là lần duy nhất tình chủ tớ của họ sút mẻ, Ninh công công bị mất chức, lây lất nửa năm. Về sau hẳn nhớ đời kinh nghiệm xương máu này, đùa có thể đùa, giỡn có thể giỡn nhưng đừng chạm vào giới hạn của bệ hạ... Sau đêm đầu tiên, hoàng thượng bị cảm nặng, nghe nói đã ngâm mình trong U Trì mấy ngày liền. Sau này mỗi khi chạm vào cung phi, hẳn đều tắm lại ba bốn lần nước... Tiểu Ninh Tử thấy sợ, nhất là lúc Ca Dương trần trụi nằm trong hồ, vừa cười vừa lấm bẫm:

- Nàng không ở đây là đúng... Ta mãi mãi không thể dành mọi thứ cho nàng, không thể toàn vẹn mà đến với nàng... Vì... Ta là hoàng đế... Hoàng

đế... Hoàng đế... Haha...

Trở lại năm Thái Minh thứ sáu, đêm đó bệ hạ đến Từ Lan Hiên rất muộn. Tiểu Ninh Tử đứng bên ngoài, lòng bàn tay rịn mồ hôi. Quả nhiên chỉ mới năm khắc sau khi đèn tắt, Từ Lan Hiên vọng ra tiếng thét chói tai. Cung nữ của chiêu hoa chạy tới đấm cửa, chỉ nghe giọng nói bình thản của hoàng thượng:

- Ai vào trẫm chém bỏ.

Tiểu Ninh Tử lớn lên trong cung, cũng lớn lên bên bệ hạ, lúc này tình tảo lồi cung nữ kia ra. Hắn không dám nhìn lén vào phòng, chỉ nghe ngóng tình hình xem hoàng thượng rốt cuộc làm gì.

- Bệ hạ, bệ hạ, thiếp sai rồi, thiếp không nên cào lên lưng ngài... Xin bệ hạ tha mạng... Áaaaa...

Ca Dương đôi khi rất kì lạ, hắn có bản chất thứ hai khát máu, đôi khi trong bóng tối mới hiện hình lên...

- Ái phi, sao nàng lại để móng tay dài như vậy? Trẫm rất không thích, trẫm giúp nàng tháo nó ra...

- Đừng đừng... Bệ hạ... Van xin người, nô tì sẽ cắt, sẽ lập tức cắt gọn... Áaaaa...

Cứ như vậy, một tiếng nói lấp bắp run rẩy xen lẫn gào thét đau đớn, cùng một tiếng khác rầm rì nhẹ nhàng như đang nói lời yêu thương... Tiểu Ninh Tử sờn tóc gáy, gió đêm ở hoàng cung rất lạnh... Cuối cùng chiêu hoa nương nương không van xin, cũng khóc gào khóc nữa, có lẽ nàng đau tới ngất rồi. Cửa phòng đẩy nhẹ, hoàng thượng đi, bước nhẹ như đang trôi... Đoàn người cúi đầu nép vào nhau, cầm lồng đèn cách xa một đoạn hộ tống. Tiểu Ninh Tử thản nhiên đi sát phía sau. Hắn không sợ, ngài là Tam hoàng tử mà hắn hầu hạ từ bé...

Ca Dương quay lại Dự Kiến cung, khi đó ánh sáng đầy đủ mới nhìn ra quần áo ngài rất bẩn. Hoàng đế cởi ngoài bào vứt xuống đất, sai người chuẩn bị nước rửa tay. Cảnh tượng giống hết sáu năm trước, khi hắn từ chỗ Đô Thư Kỳ trở về, cũng kì cọ làm da tay đỏ ửng. Thay năm lần nước, tạm thời bình tĩnh lại...

- Tư Tư đã ngủ chưa?

- Bẩm, quận chúa về tiểu viện, có lẽ đã ngủ say...

- Uhm... Trẫm đi nhìn cô bé một chút...

Ca Dương thay áo sạch, nhìn không ra hắn vừa làm một chuyện dã man đến mức nào. Hắn ngấm mình trong gương đồng hơi lâu, khi chắc chắn không để lộ manh mối mới đi tìm quận chúa. Tiểu Ninh Tử lại mơ hồ có linh cảm khác, hắn nghiêm túc nói với những cung nhân có mặt khi đó:

- Chuyện đêm nay các người không thấy, không nghe, không biết gì cả. Hoàng thượng ngủ ở Dự Kiến cung, có rõ chưa?

- Nô tài/ nô tỳ đã rõ!

Ninh công công hài lòng, xoay người đuổi theo bệ hạ. Viện của quận chúa ở hướng Đông, nhìn thì tách biệt nhưng thực ra có một con đường tắt chỉ mấy vài phút đi bộ. Một mama luống tuổi đang canh giữ ngoài phòng, nửa đêm thấy long nhan mà tưởng thấy ma quỷ.

- Nô... Nô... Nô tì bái kiến bệ hạ, bệ hạ vạn... Vạn...

- Đừng nhiều lời, bà lui ra đi!

Ca Dương không kiên nhẫn, bỏ lại mama mở cửa bước vào. Tuy quận chúa điện hạ mới sáu tuổi nhưng cũng là hồng hoa khuê cát nhà Hòa An vương. Nghe nói vương gia rất yêu con gái, bệ hạ nửa đêm “thăm hỏi” như

vậy, biết là không xảy ra chuyện gì nhưng... Nhưng... Có khi vương gia sẽ xách đao từ Sa Đà tới đây chém vua mất!!! Tiểu Ninh Tử lau mồ hôi, lại “kê thuốc” an thần cho mama im miệng.

“Bệ hạ chỉ cần gậy án, lau dọn hiện trường cứ để nô tài!” =.=

Ở trong phòng, nệm nhỏ vẫn còn cháy, Tư Tư ngủ không thích thối đèn. Ca Dương ngồi xuống giường, nghiêng đầu nhìn nửa bên mặt giấu trong gối bông. Hắn cười nhẹ, ngón tay đưa ra muốn chạm vào mái tóc nhưng chợt nhớ ra vừa nãy mình đã dùng bàn tay này làm chuyện không hay, thế là hắn rút lại. Tư Tư trong suy nghĩ của Ca Dương là một món đồ sứ trắng men dễ vỡ, phải bọc bàn tay trong lụa sạch mới có thể cầm lên...

Chẳng biết hắn ngồi ngơ ngẩn hết bao lâu, khi những cảm xúc không tốt hoàn toàn lắng xuống thì đường chân trời đã tô lên vệt hồng...

Một đêm qua đi.

Sớm mai lại đến.

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 10

Chương 5: “Muội Sẽ Nhớ Ta Chứ?”

Phần X: Lại bị bắt cóc

Hôm nay Tiểu Ninh Tử nhận được một phong thư từ phương xa gửi đến. Hắn khổ sở dâng cho hoàng thượng. Quả nhiên bệ hạ xem xong mặt mày xám xịt. Thư viết:

“Minh Châu quận chúa còn nhỏ không hiểu chuyện, đã làm phiền bệ hạ nhiều ngày. Hiện thế tử đang trên đường hồi kinh, vài ngày nữa xin đem tiểu muội về nhà nhận tội.

Thần, Hòa An vương chấp bút.”

Vương gia thật là cường thế! Tiểu Ninh Tử muốn giơ ngón cái lên. Rõ ràng là bệ hạ bắt cóc con người ta nhưng vương gia khiêm nhường chỉ xin “đem về nhận tội”, lý do chính đáng như thế hoàng thượng không thể mặt dày từ chối được, đồng nghĩa với việc phải trả quận chúa về. Ca Dương buồn rầu nhìn bức thư nửa ngày, đành chấp nhận thôi. Con là con người ta, em gái cũng là em người ta, hắn làm vua cũng không có quyền chiếm đoạt... Vả lại Tư Tư đi lâu lắm rồi, con bé rất nhớ nhà...

Hắn buông tiếng thở dài, sai bảo Tiểu Ninh Tử:

- Ngọc Tu Loan trăm phân phó đã làm xong chưa?

- Tâu, sợi dây đã làm xong, cũng đã ráp vào mặt ngọc. Chất liệu đặt chế từ phường Gia kim thuật, không thể cắt đứt. Chiếc khóa thì chiều nay

Lôi sẽ đem về, đặt hàng từ một bộ tộc ở mạn Bắc Cao Đài, tương truyền chỉ có thể đóng, không thể mở...

Ca Dương hài lòng gật gù, tốt lắm, dây không thể đứt, khóa không thể mở, vậy tức là Tư Tư sẽ không bất cẩn làm mất nữa! (Và nghĩa là nàng phải đeo nó suốt đời) Ca Dương tạm bỏ vế sau trong ngoặc... Hắn lại cầm bút hí hoáy viết, sau đó giao danh sách cho Tiểu Ninh Tử:

- Mấy cái này người thu xếp nhanh chóng đi, mở quốc khố, vợ vét trong hậu cung cũng được. Đám phi tử của trẫm thấy vậy mà giàu lắm!

Tiểu Ninh Tử nhận tờ giấy, trợn mắt nhìn. Hoàng thượng... Ngài có thể đừng vô sỉ như vậy không? Đã chẳng ban thưởng lại còn cướp giữa ban ngày... Các nương nương làm sao sống nổi chứ? Ninh công công cảm thấy mình nên bênh vực phái yếu:

- Bệ... Bệ hạ... Làm vậy không ổn, hay để nô tài lấy chìa khóa mở rương trong tấm phòng...

- NÀY! Đừng có động vào cái rương đó! Trẫm còn phải dành tiền cưới vợ đấy!??

-...

<http://t>

[ruyencuatui.net](http://t) Vợ của ngài còn chưa đủ nhiều sao? Xài chưa hết công suất nữa mà... Tiểu Ninh Tử nghĩ trong bụng chứ nào dám đối chất. Hắn cụp đuôi ôm tờ giấy chuồn đi...

Lúc đó hoàng hậu còn chưa hay biết bệ hạ đang hăm he nữ trang vàng bạc của các nàng, sau khi đi thăm Thẩm Tuệ Nhã trở về nàng đụng mặt Đô Thư Doanh. Hoàng hậu hơi giật mình, đang tính sai người lôi hắn đánh mừaì đại bản thì Tiểu Yến nói khẽ nào tai nàng. Triệu Tiểu Vy lúc này mới

nhớ ra, Đô Thư Doanh đã có bệ hạ cho phép, mỗi tháng đều vào thăm Đô Thư Kỳ hai lần.

- Đô đại nhân sớm vậy? Là đi gặp Đức phi?

- Hoàng hậu thiên tuế! Tiểu nhân đã mạo phạm, không biết hoàng hậu sẽ đi qua con đường này.

Triệu Tiểu Vy cười xa cách, cho hăn đứng dậy.

- Đường là của chung, bốn cung chỉ vô tình đi ngang, đại nhân đừng để ý.

- Tạ ơn nương nương.

Triệu Tiểu Vy liếc hăn một cái, kiêu kì chuyển hướng khác, cung nữ theo sau lúng túng nâng tà váy giúp nàng. Từ đầu tới cuối Đô Thư Doanh đều không ngẩng mặt lên, cung kính đúng mực đứng xa đối đáp. Khi hoàng hậu sắp biến mất phía sau hòn núi giả, hăn mới tò mò nhìn qua một cái, chỉ kịp thấy góc áo đỏ rực và một mái tóc đen dài... Thì ra là hoàng hậu, hoàng hậu có giọng nói rất dễ nghe... Thư Doanh nghĩ thầm trong bụng.

Khi mọi thứ cần chuẩn bị đã chuẩn bị xong thì Chu Lạc Thán Khúc cũng vừa đến kinh thành. Giống như Tịch Tề, huynh trưởng của Tư Tư đã sáu năm không gặp Ca Dương. Nhà họ ở quá xa, không chỉ bệ hạ mà các thế tử, quận chúa khác cũng chưa nhìn thấy. Lần này hồi kinh với mục đích giành lại em gái, hăn đem theo vợ và con trai. Một nhà ba người phụng phòng hồi hộp nhìn lên cổng thành cao vờn vờn...

Phụ vương nói đúng, họ không hợp với cuộc sống ở kinh kì, quá đông người, quá giàu sang và nhiều uẩn khúc. Đế Đô đã lớn, hoàng cung còn khiến họ khiếp sợ hơn. Niệm Nhất hoạt bát lanh lợi nép bên người cha mẹ, nó chưa thích ứng với hoàn cảnh nơi này, ngây ngô hỏi Thế tử:

- Cha ơi, tiểu cô đang ở đây thật à? Thức ăn chỗ này rất ngon có phải không?

Thán Khúc bật cười bẽ bồng thẳng bé lên, cụng đầu vào trán nó:

- Con thích kinh thành không? Hay cha đem cô về, để Niệm Nhất ở lại ăn ngon nhé?

- Không, con không ở đây đâu, cơm mẹ nấu cũng rất ngon!

- Haha!

Khi Ca Dương hạ triều quay về chính là lúc nhìn thấy một nhà ba người ấm áp vui vẻ này. Họ đến từ tối hôm qua, vì đã quá giờ giới nghiêm nên phải ở tạm trong hành cung, chờ sáng sớm vào diện thánh. Xét về tuổi tác, Thán Khúc là anh họ của Ca Dương, nhưng bảo hãnh gọi vua là “đường đệ” thì không dám...

Tiểu Ninh Tử tốt bụng hô lên một tiếng báo động, khiến Thán Khúc đặt con trai xuống, kéo tay vợ, cả ba cùng hành lễ.

- Chúng thần thỉnh an bệ hạ, bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...

Vừa mới nãy lên triều có mấy trăm người “vạn tuế”, giờ gặp họ hàng lại tiếp tục “vạn tuế”. Ca Dương thấy càng “vạn tuế” thì hãnh càng chết sớm.

- Thôi thôi, đường huynh, đường tẩu, người trong nhà cả mà!

Hãnh đã thay long bào, cố ý mặc thường phục giản dị nhất. Gặp anh cả của Tư Tư, hình như Ca Dương hơi khẩn trương. Bọn họ sẽ đem Tư Tư đi, vậy khi nào mới trả về cho hãnh? Ca Dương đã quên mất người phải “trả” là mình mới phải...

Thán Khúc và Lệ Hà im lặng đúng mực, cả Niệm Niệm cũng quá mức ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh. Nó cảm thấy vị “đường thúc” này không

giống lúc trước. Tuy lần trước thúc thúc đã rất nghiêm rồi nhưng bây giờ ngài ngồi trong cung điện này lại càng cao lớn xa vời hơn. Mẹ nói ngài là hoàng đế, không phải người hung ác nô dịch con dân, gây chiến phi nghĩa mà là một ông vua tốt. Bây giờ Niệm Nhất cẩn thận đánh giá lại, có vẻ giống thế thật!

- Hai anh chị đường xa chắc mệt mỏi nhỉ?

Không khí im lặng khó xử, Ca Dương e hèm mở lời khách sáo.

- Bấm bệ hạ, thần và nội tử không vất vả gì. Tuy Sa Đà đến Đế Đô xa xôi nhưng ngày đi đêm nghỉ nên không lao碌...

Ca Dương cười nhẹ, ánh mắt sắc sảo đánh giá bọn họ. Thán Khúc có võ, trình độ không thể xem thường. Lệ Hà cũng biết võ nhưng là võ phòng thân, dùng để múa kiếm tạo dáng mà thôi. Niệm Nhất thông minh đáng yêu, nửa giống cha nửa giống mẹ. Ba người ăn mặc lịch sự nhưng không xa hoa, quần áo này chắc là may không lâu, lại ít mặc tới, chỉ dùng khi có đại sự. Thế tử phi trang điểm nhạt, vốn đã xinh đẹp rồi, nàng đeo hoa tai ngọc trai rất hợp với cây trâm ngọc bích trên đầu, ngoài ra không có tư trang nào khác. Ca Dương lại nhìn tới diện mạo của Thán Khúc, anh tuấn sáng sủa, cặp lông mày khá giống Tư Tư, bên hông đeo ngọc bội và túi tiền xanh nhạt, đường kim chỉ khéo léo, thêu hoa sen tịnh đế, nhất định là Lệ Hà làm cho.

Hai vợ chồng Thế tử cũng biết bệ hạ đánh giá họ, nét mặt tự nhiên bình thản, không nịnh nọt, cũng không tự ti. Con cháu Hòa An vương trên dưới đều như vậy!

- Trẫm đã nhận được thư của hoàng thúc. Tư Tư rất ngoan ngoãn, không gây rắc rối gì. Nếu... Trẫm muốn giữ muội ấy nuôi dưỡng trong cung thì thế nào?

Thán Khúc không có phản ứng gì lớn, chỉ hơi nhíu mày, vẫn ung dung điềm tĩnh. Lệ Hà thì không được như chồng, nàng mím môi lại, thần sắc lo lắng. Niệm Nhất tính nết thẳng thẳng, ghé non không sợ cọp nên mở miệng bất bình:

- Cô cô không thích ở với thúc đâu! Nội tổ phụ còn chờ cô cô về, mỗ con lợn béo ăn mừng đó!

Tiểu Ninh Tử bị sặc, ho khù khụ. Lệ Hà hốt hoảng bịt miệng con trai lại. Ca Dương không giận, mắt nhìn qua thẳng nhóc to gan, bắt đầu làm khó trẻ con:

- Vậy sao? Trăm trả cô cô về thì nhà con mở tiệc ăn mừng à?

Niệm Nhất đã bị mẹ che miệng, chỉ gật gật đầu.

- Nhưng mà cô cô đang ở đây, trăm là hoàng đế, trăm nói “không” thì con làm được gì nào?

Lệ Hà được chồng ra hiệu nên lo lắng buông tay. Niệm Nhất lập tức cãi bướng:

- Không thể đâu! Thúc là hoàng đế anh minh nhân từ, vầng thái dương của thúc soi sáng tới tận Sa Đà quanh năm chìm trong bóng tối... Vì vậy thúc không thể bắt giữ con gái nhà lành, không thể làm chuyện trái lương tâm mà chia lìa tình huynh muội phụ tử...

Lệ Hà đứng bên ôm mặt. Nàng đã nói mà, phải đối thầy giáo dạy văn cho Niệm Niệm, học giỏi quá không phải chuyện tốt! Thán Khúc vẫn tĩnh lặng như nước nhưng khóe miệng đang co gật. Ca Dương thì híp mắt nghe thẳng bé ca tụng, nghi ngờ hỏi:

- Phải không? Sa Đà của con “quanh năm chìm trong bóng tối” à? Chắc tốn nhiều đèn dầu nhỉ?

Niệm Nhất nghiêng đầu suy nghĩ

- Đúng vậy! Đây là phép “ẩn dụ”, thúc thúc chưa được học à?

Ca Dương lại cười cười, Ninh thái giám thật lo lắng nhìn tiểu công tử, bé như vậy, hoàng thượng có đem đi làm bánh bao hấp gừng cũng không được mấy cái...

- Trẫm không bắt giữ ai cả, trẫm vì thương cô cô nên mới không để nàng về nhà! Cô cô về nhà sẽ bị Niệm Nhất kéo tóc, dán chữ lên lưng, giành đồ ăn, giành đồ chơi, còn... Giành cả giường ngủ! Niệm Nhất nói xem, cô cô bị bắt nạt như vậy tại sao phải quay về?

Lần này thằng bé tiu nghĩ. Nó cắn môi suy nghĩ, cầu cứu cha mẹ nhưng hai người đều quay mặt đi, lại thấy ánh mắt “đe dọa trắng trợn” của Ca Dương, còn có Ninh công công và các cung nhân đứng gần đang nhìn nó chăm chăm... Bọn họ rõ ràng cùng một phe với đường thúc xấu xa, đang phán tội nó mà! Cuối cùng Niệm Nhất vẫn là đứa nhỏ, không chịu nổi loại áp lực tinh thần lớn như vậy, vành mắt đỏ hoe mếu máo đáp:

- Niệm Niệm sai rồi, con sẽ không bắt nạt cô cô, sẽ nhường đồ chơi cho cô cô, không ngủ trong phòng cô cô nữa... Không làm gì khiến cô cô không vui... Huhu... Thúc trả cô cho con đi...

Hình như câu chuyện đã lạc đề quá xa... Lệ Hà khá bất ngờ, nàng hâm mộ nhìn hoàng thượng. Đứa con trai này ngay cả vương gia cũng phải vất vả dạy dỗ, thế mà hoàng thượng nói hai câu đã làm nó vâng lời rồi. Còn Thán Khúc thì hơi cúi đầu có suy tư khác. Hắn im lặng nghe bệ hạ nói, tỉ mỉ tóm lấy từng sự quan tâm kín đáo không dễ nhận ra. Có lẽ hắn đã lo lắng thừa, tiểu muội ở đây tốt lắm!

Ca Dương có được lời hứa của Niệm Nhất thì gật gật đầu, bảo Tiểu Ninh Tử chép ra giấy, đưa bút cho thằng bé kí vào, sau đó đóng ngọc tỉ lên.

- Con nhìn đi, đây là ngọc ẩn, nếu con làm trái những gì viết trong này thì sẽ bị tống vào đại lao. Tiểu Ninh Tử, nói cho công tử biết phải ngồi tù bao nhiêu năm?

- Khởi bẩm hoàng thượng, nhẹ thì mười năm, nặng thì hai mươi năm, còn phải đền bù tổn thất, trường hợp nghiêm trọng thì lưu đày ra biên ải!

Niệm Nhất đáng thương sợ xanh cả mặt, Ca Dương đặc chí rung đùi. Hãn đã nghe Tư Tư kể hết chuyện xấu mà Niệm Nhất làm, lần này thì đòi đủ vốn đủ lời cho nàng rồi!

- Nghe rõ chưa? Nhớ kĩ đó! Con mà tái phạm thì sẽ biết tay!

Chuyện sáng hôm đó chỉ có vậy, thằng bé bị hành lên bờ xuống ruộng, gặp ác mộng hết nửa đời còn lại, về sau cung phụng cô cô như thánh mẫu, đến lúc cưới vợ cũng đem về cho cô cô “duyệt” trước tiên!

Hai vợ chồng Thế tử theo lời mời của bộ hạ ở lại ba ngày, được Tiểu Ninh Tử dẫn đi thăm thú đó đây, để không hổ thẹn là hoàng tộc họ Chu Lạc mà chả biết kinh thành. Tư Tư gặp lại anh chị vô cùng vui vẻ, bám rít lấy hai người. Nàng hơi ngạc nhiên vì Niệm Nhất bây giờ cực ngoan, một tiếng dạ, hai tiếng vâng, có cái gì hay đều đưa cho nàng chơi trước.

Trong ba ngày ở lại kinh thành, Thán Khúc cảm thấy hoàng thượng rất coi trọng nhà họ, đặt biệt là Tứ đệ. Có một lần Ngô thái học sĩ ở Hàn Lâm Viện đến nói chuyện, ngỏ ý muốn Tịch Tề hợp sức cùng hãn quản lý kinh vụ trong triều. Theo lời Ngô đại nhân là “Tứ công tử tư duy nhanh nhạy, có thiên phú, thấu hiểu kinh tế vận hành, rất biết cách kiếm tiền. Người như vậy không được giao công việc vừa sức thì uổng phí nhân tài!” Về mặt này Thán Khúc không có ý kiến. Hãn sẽ nối nghiệp cha, phải giữ đất Sa Đà làm gốc nhưng các đệ đệ thì nên được sống tự do, đi những nơi mình muốn, thực hiện ước mơ hoài bão của bản thân.

Ngày mười tám tháng tư, thích hợp động thổ làm nhà, hỏi cưới, tân gia, xuất hành...

Một đoàn xe bảy chiếc từ sớm đã đậu ngay gần trước cổng cung. Hôm nay Tư Tư phải về nhà. Ca Dương lên triều nên không đến tiễn. Tối hôm trước, hoàng thượng gọi hai vợ chồng Thán Khúc tới “chia tài sản”. Ninh thái giám cao giọng cầm cuộn giấy đọc ro ro, các hòm xiềng lần lượt bung ra...

“Mười thước lụa Tả Đào các loại để may quần áo cho xuân năm sau. Năm vạn lượng bạc tiền ăn, cấp cho Hòa An phủ tăng khẩu phần và chủng loại thực phẩm. Một bộ sách [Nữ Ấu] để quận chúa học đến năm mười tuổi. Một bộ sách [Tây Trung Liệt Nữ] để học tiếp đến năm mười sáu tuổi. Hai rương nữ trang làm của hồi môn tạm thời. Một đôi ủng lông gấu để đi vào ngày lạnh. Hai đôi dép trúc thượng hạng để đi vào ngày nóng...”

Ninh thái giám vẫn đứng đọc, giống như đọc mãi không thấy hết, nô tài xếp hàng chất hành lý vào xe. Thế tử phi trợn mắt há mồm, nghe câu cuối cùng thì chính thức ngất luôn:

“Hai cân [Cao Ích Mẫu] nguyên chất để uống khi có quỳ thủy.”

Núi hành lý này là Ca Dương vắt óc tính toán, chu toàn từ bây giờ cho tới khi Tư Tư trưởng thành, cả chuyện nguyệt sự cũng không bỏ qua chứ đừng nói mấy thứ lời thôi vật vãn. Ninh công công vắt vãi đọc hết, đóng cuộn giấy lại rồi cười hớn hở nhìn Thế tử:

- Bởi vì hành lý có nhiều vật quý nên bộ hạ phái đoàn hộ vệ mười hai người đưa thế tử gia cùng người nhà trở về Sa Đà!

Thán Khúc hít một hơi sâu, lấy bình tĩnh quỳ tạ ơn, sau đó ôn hòa giải trình với bộ hạ:

- Tâu hoàng thượng, thần thay mặt lục muội không dám nhận nhiều đồ giá trị như vậy. Ở Sa Đà tuy không giàu sang phú quý nhưng vẫn sống tốt, phụ vương nhất định không để Minh Châu quận chúa chịu thiệt. Bệ hạ có lòng như thế cả nhà thần vô cùng cảm kích nhưng...

Ca Dương phát tay ngắt lời hẳn, cũng rành mạch nói rõ:

- Đường huynh đừng hiểu lầm! Không phải trẫm chê Hòa An phủ thiếu thốn, cũng không phải nghi ngờ vương gia bạc đãi Tư Tư. Những thứ này là trẫm chuẩn bị riêng cho tương lai đường muội. Nhà hoàng thúc có đông con cháu, trẫm không muốn vì coi trọng quận chúa mà xem nhẹ các công tử và tôn tử khác. Vì vậy của hồi môn và chi phí sau này trẫm sẽ chu cấp cho nàng. Vương gia cứ yên lòng đối đãi bình đẳng với các con. Và lại, Tư Tư đã được phong hào Minh Châu, theo đúng quy củ thì ngang hàng với trưởng công chúa. Là trưởng công chúa thì hoàng gia phải có trách nhiệm nuôi nấng dạy dỗ... Tạm thời nhiều đây là vật thiết yếu, đường xá xa xôi không tiện mang nhiều. Một thời gian nữa trẫm sẽ đưa thêm. Huynh và tấu tấu cứ yên lòng làm theo sắp xếp này đi!

Bệ hạ nói tới mức này, Thán Khúc không dám giằng co nữa, đành miễn cưỡng nhận danh sách từ tay Ninh công công.

- Vậy... Thần thay mặt phụ vương, thay mặt lục muội tạ ơn bệ hạ.

Ca Dương chớp chớp mắt, trước khi bọn họ rời đi còn một lời nhiều ý bảo rằng:

- Mùa đông ở Sa Đà rất khắc nghiệt, năm xưa vương phi sinh Tư Tư không thuận lợi nên thể chất muội ấy từ nhỏ không tốt. Nếu được, hãy nói với hoàng thúc để quận chúa hồi kinh tránh đông. Đây là nghĩ tốt cho nàng!

- Thần đã hiểu, thần sẽ chuyển lời với phụ vương, tạ ơn bệ hạ!

Bởi vì những lời này mà những năm về sau Tư Tư đều giành mùa đông ở bên cạnh Ca Dương. Nàng ngày một lớn, hàng năm chờ lá thu rơi, cứ độ giữa thu là khăn gói hồi kinh, phải đến gần tết mới trở về nhà. Lâu dần nó thành một thói quen, hễ nhắc đến thu là nàng lại háo hức mong đợi.

Hôm đó được trở về nhà nhưng Tư Tư không quá vui vẻ. Nàng ngồi cùng xe với Niệm Nhất, thằng nhỏ nhu mì ngoan hiền, hỏi nàng có khát không, có đói không, có cần ấm lưng không... Hiếu thuận nghe lời hết sức! Tư Tư lắc đầu, lại lắc đầu, đưa tay nhỏ vén rèm cửa nhìn về cung điện nguy nga dần dần khuất xa... Hôm qua nàng đến tạm biệt anh họ. Anh họ cười cười lấy ra “đá nhỏ” mà Tư Tư làm mất từ lâu. Viên ngọc hình như đẹp hơn rất nhiều, màu đỏ càng đậm, nhìn mê hoặc. Nó được đính vào một sợi dây kì lạ, rất mảnh, rất nhẹ nhưng chắc chắn.

Ca Dương tự tay cài khóa cho Tư Tư, sau khi bấm vào thì không cách nào tháo ra được. Hắn chỉnh sửa mặt ngọc đặt ở giữa ngực, lại ngược lên hỏi nàng:

“Muội sẽ nhớ ta chứ?”

“Tư Tư sẽ nhớ đường ca!”

“Vậy lúc nhớ đến ta thì hãy nắm lấy nó, khi muội cầm chặt nó, ta sẽ lập tức biết muội đang nhớ ta.”

“Có thật không?”

“Thật đấy! Hãy nhớ kĩ!”

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 1: Vị Đạo Sĩ Ở Núi Côn Luân

TÂY CUNG THU OÁN

(Vương Xương Linh)

Phù dung bất cập mỹ nhân trang,

Thuỷ điện phong lai châu thúy hương.

Khước hận hàm tình yếm thu phiến,

Không huyền minh nguyệt đãi quân vương.

Dịch thơ:

Điểm trang người đẹp nọ sen nhường,

Thuỷ điện châu lồng gió ngát hương.

Mảnh quạt thu sần che tủi hận,

Mãi treo trăng tỏ đợi quân vương...

(Lê Nguyễn Lưu phỏng dịch)

Phần XI: Lỡ nhau một kiếp

Cách Khương La sáu trăm dặm về hướng Bắc là lãnh thổ của Đại Thế hoàng triều. Nếu đem lên bàn cân đong đếm, Đại Thế và Khương La kể

tám lạng người nửa cân, mỗi nước hùng cường chiếm đóng một phương. Giống như câu nói: “Trời đã sinh Du sao còn sinh Lượng?” Sự có mặt của hai cường quốc trên một đại lục là nguy cơ thường trực của mâu thuẫn và chiến tranh.

Đại Thế rất kiêu ngạo, vào thời trị vì của vua Mã Nặc IV, ông từng hạ lệnh chém hai phái đoàn sứ giả ngoại quốc vì dám cười cợt Đại Thế là “Thiên hạ đệ nhị”. Cái tích “Thiên hạ đệ nhị” đã kéo dài suốt dòng lịch sử. Trước kia, khi hai vương quốc chưa có nhiều đất đai và vàng bạc như bây giờ, các bộ lạc nguyên thủy có tục lệ tổ chức “Hội thu mã” năm năm một lần. Hội này chủ yếu là đi săn ngựa thảo nguyên, thi tài thuần ngựa. Không biết trùng hợp thế nào mà tất cả mùa thi bộ lạc Đại Thế luôn xếp nhì. Hai bên thuần được số ngựa như nhau nhưng các đời tộc trưởng Khương La ai cũng thu được Bạch Cự Long, thế là vượt lên một bậc chiếm hạng nhất. Nhắc tới giống ngựa huyền bí này lại có tới vài trăm mẫu chuyện khác nhau. Nhiều người tin rằng Bạch Cự Long vốn là Thái tử ở Long Cung, vì phạm tội trời mà bị đày xuống nhân gian làm ngựa. Bạch Cự Long có sừng vàng trên trán, màu lông trắng muốt, đuôi như cầu vồng, dáng vẻ thần thánh. Số Bạch Cự Long ở thảo nguyên rất ít, không tới 100 con mà con nào cũng là đầu đàn. Tính khí của loài ngựa này rất khó chịu, nó dã man và quyết tuyệt, bướng bỉnh và lì lợm, không chịu cho con người cưỡi lên. Lúc này có một chàng thanh niên tên là Ngưu Chỉ Ôn, sống trong bộ lạc Khương La. Chẳng biết bằng cách nào, anh ta đã khiến một con Bạch Cự Long nhận mình làm chủ, cả vùng tôn anh làm tộc trưởng, thống nhất ba mươi bảy bộ lạc rời rạc lập quốc sơ khai, thế là Khương La triều đại đầu tiên ra đời.

Trải qua rất nhiều thăng trầm, khi mà loài ngựa thần thánh đã hoàn toàn tuyệt chủng, Khương La vẫn bền bỉ vững mạnh. Ra đời muộn hơn nó một chút là Đại Thế, vương quốc thứ hai. Từ cái tích cổ này mà về sau hẳn nhắc tới thứ hạng là Đại Thế bị xếp sau một bậc. Điều đó càng được chứng thực trong suốt ba nghìn năm, Đại Thế vẫn không vượt lên được, cứ đánh

là thua, mãi mãi “Thiên hạ đệ nhị”. Vết thương âm ỉ nhất cho đến bây giờ là năm Thiên Vĩnh đế tại vị, Đại Thế có sự ủng hộ của sáu nước lân bang, nguồn lực to lớn mà vẫn bị đánh tan tát chạy về. Quá hoang đường!

- Vì sao lại thế? Lẽ nào Khương La còn tiềm ẩn huyền cơ?

Thiếu niên đặt quân cờ lên bàn, khó hiểu nhìn sư phụ. Lão già thâm sâu lắc đầu, đưa tay vuốt bộ râu bạc trắng.

- Làm gì có! Chẳng qua Khương La may mắn, vì sao Ngưu Chỉ Ôn không phải người Đại Thế? Vì sao bí quyết thuần ngựa nằm trong tay bộ lạc Khương La? Vì sao Đại Thế năm đó không có một người ngang tài ngang sức với Hạ Hầu Vĩnh Khang? Ta nói con nghe, là vì chúng ta đều sinh lầm thời!

- Haha, sư phụ chí phải!

Đây là đỉnh núi Côn Luân, không phải Côn Luân chúng ta thường nghe mà là một Côn Luân khác vô tình giống ở cái tên. Núi Côn Luân quanh năm phủ mây, cảnh sắc mờ ảo như tiên giới. Có một cái đình nhỏ dựng sơ sài bên vách núi, một bên là vực sâu thăm thẳm, một bên là tường đá thô ráp. Hai người một già một trẻ ngồi đánh cờ, thản nhiên luận bàn thế sự.

- Sư phụ, vậy theo ngài... Hiện giờ Khương La cùng Đại Thế, thứ hạng có khác xưa?

- Haizzz... Con làm khó sư phụ rồi. Muốn xếp hạng thì phải so, muốn so thì phải có thử thách. Theo ta thấy Thái Minh đế bây giờ có lẽ không bằng Thiên Vĩnh đế năm xưa, rất khó nói! Trận Bình Thành sáu năm trước là bệ hạ quá đường đột, cứ tướng Phượng Triều thăm lạng giúp đỡ thì nắm chắc trong tay. Kết quả thế nào? Lão tướng Đô Dư Mân ngay cả ta cũng kính mấy phần, vậy mà bệ hạ khinh địch quá đáng. THUA! Đó là tất yếu!

- Nhưng sư phụ à, Đại Thế đã nhẫn nhịn lâu rồi. Hiếm khi nội bộ họ rối ren bất ổn. Ôn Chính vương muốn chiếm ngôi, các hoàng tử còn tranh đấu, cánh quân giữ thành mỏng như cánh ve... Đó là thời cơ ngàn vàng! Nếu ta không đánh thì bây giờ đang ngồi đây hối hận đó!

- “Thời cơ ngàn vàng”? Biết lúc nào là thời cơ, lúc nào là nguy cơ, đó mới là tầm nhìn của thiên tử! Con ấy à, phải phấn đấu nhiều!

Lão già vuốt râu, đặt thêm một quân đen, thế cờ lập tức đảo thua thành thắng khiến thiếu niên kia trợn mắt kinh ngạc.

- Tháng tới ta có đại sự phải rời Côn Luân, con tạm thời trở về nhà đi, mẹ của con đã gửi thư nhắc không dưới hai mươi lần. Đừng để bà lo lắng nữa.

- Sư phụ! Ngài lại muốn đi đâu?

- Ta đi Khương La.

- Cái gì? Sư phụ qua đó làm gì?

- Hôm trước ta ngồi xem thiên cơ, phát hiện một chuyện nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, liên quan tới vận mệnh chúng ta. Chuyện này ta dùng thân phận khác đến gặp Chu Lạc Ca Dương, nói không chừng sẽ có nhiều phát hiện lý thú!

- Sư... Sư phụ... Ngài cẩn thận đấy, cái tên đó thấy vậy mà rất hung ác. Con đã từng nghe kể, hễ chém đầu thúc thúc của mình, biến anh trai thành phế nhân... Là một tên máu lạnh vô tình!

- Haha, “máu lạnh vô tình”, đây cũng là bản chất của thiên tử, con phải phấn đấu đó!

Ở Đế Đô, sau khi Minh Châu quận chúa rời đi không lâu, ám vệ đưa tin đã tìm thấy người bệ hạ cần. Khi U Trì bị nhiễm độc, Sở Phù Dung rời đi, Ca Dương đã bắt đầu có những hồi ức rời rạc về kiếp trước, về Hạ Hầu Vĩnh Khang... Hãn không có cách nào nhớ được toàn bộ câu chuyện, càng cố nghĩ thì đầu càng đau như búa bổ. Vì vậy Ca Dương đã phó thác Tiểu Ninh Tử trong suốt sáu năm không ngừng tìm kiếm một cao nhân am hiểu về kiếp số. Tận bây giờ mới tìm ra!

Ông ta gọi là Thủy Tức Chân Nhân, xuất thân từ một môn phái rất ít đệ tử ở Côn Luân. Người này tuổi cao nhưng rất khỏe mạnh, tóc bạc môi hồng, đôi mắt sáng, vóc người tầm thước... Chỉ riêng bề ngoài đã làm người ta tin tưởng nửa phần. Ám vệ điều tra về ông rất vất vả, hầu như manh mối bị mất ở Côn Luân. Ngọn núi này thuộc lãnh địa Đại Thế, đạo phái của ông lại kín mật không giao thiệp bên ngoài, muốn biết tin tức còn khó hơn lên trời. Với tính cẩn trọng đa nghi của Ca Dương, hãn do dự rất lâu mới quyết định mời ông ta vào cung.

Chính Ca Dương cũng không biết mình vì sao phải làm như vậy. Cái chết của nàng là khối u vương trong cổ họng, khiến hãn thở không thông, nuốt không được, nôn cũng không ra... Nếu Ca Dương là kiếp sau của Thiên Vĩnh để vậy Sở Phù Dung hiện ở nơi nào? Nếu nàng vẫn chập vạt dưới chốn âm ti, hãn phải tìm mọi cách đưa nàng trở về. Nếu nàng đã đầu thai và có cuộc sống mới, hãn phải đến quấy phá một phen. Không loại trừ khả năng nàng thành tiên thành Phật, thoát kiếp luân hồi, thanh tâm quả dục... Vậy... Ca Dương đành phải tu luyện đuổi theo, kéo nàng cùng làm “đọa tiên”.

Hãn càng nghĩ càng xa... Càng vô lý... Càng hoang đường... Càng ngông nghênh bất trị... Thôi được rồi, đánh chết cái nết không chữa, tính tình này chắc là nhờ Hạ Hầu Vĩnh Khang ban cho! Ca Dương xoa trán bật cười, vừa lúc Tiểu Ninh Tử bưng bát thuốc đi vào.

- Lại nữa à? Trầm không uống, khó ngủi chết được, người lập tức đem vứt đi!

- Ấy da, hoàng thượng, hoàng thượng... Đừng như vậy mà. Đây là thuốc bổ máu, phải bổ sung chỗ máu bị mất chứ!

Ninh công công chuyện nhỏ xíu ra to, chẳng qua tháng trước Ca Dương dùng nửa chén máu lau chùi ngọc Tu Loan, khiến nó uống máu đến say, màu đỏ sáng rực. Nửa bát thôi mà, so với hồi nhỏ hãn luyện võ bị thương thì chẳng thấm vào đâu. Ca Dương cảm thấy không phí, ngọc Tu Loan là một thứ cổ độc lành tính, nó cực kì thích máu mà chắc là hàng trăm năm chưa lần nào được uống nhiều như vậy. Ca Dương càng lau cảm thấy càng đẹp, yêu thích không buông tay. Kết quả khi Tiểu Ninh Tử phát hiện đã phải hét lên inh ỏi, làm các ám vệ lập tức đến cứu giá. Lúc ấy Ca Dương bất cẩn không để ý mình mặc y phục trắng, vào nửa đêm cả người loang lổ máu ở trên giường thì đáng sợ thật! Thế là từ hôm đó Tiểu Ninh Tử đều đặn mỗi ngày sắc thuốc, hãn không tin Ca Dương chỉ mất nửa chén máu.

Trải qua một phen cò kè mặc cả, cuối cùng Tiểu Ninh Tử thành công thuyết phục hoàng thượng uống “bát thuốc cuối cùng”, về chuyện ngày mai có “bát thuốc cuối cùng” nào nữa thì từ từ bàn tiếp. Hãn gọi cung nữ vào dọn dẹp sau đó đưa một mẫu giấy nhỏ trong ống tre cho Ca Dương:

- Bệ hạ, sáng nay Trì đã đưa tin tới. Vị Thủy Túc Chân Nhân nọ đã vượt qua cửa khẩu Tràng Lâm, bước vào địa phận Khương La, hiện đang được hộ tống gấp rút về kinh... Theo tốc độ này thì ngày hai mươi bảy sẽ đến.

Ca Dương nhú mày nhận mảnh giấy chi chút kí tự khó hiểu, hãn đọc sơ qua rồi trả cho Tiểu Ninh Tử thiêu hủy. Bức thư mô tả ngắn gọn những điều ám vệ quan sát được trong mấy ngày qua. Thủy Túc Chân Nhân này ăn nói sắc sảo, kín tiếng lựa lời, không thể từ miệng ông ta moi ra tin tức. Tư trang hành lý cũng không có điểm bất thường, đều là vật tự làm hoặc

mua bừa ở chợ dưới chân núi, không nói lên điều gì. Âm vệ dịch dung giả làm nô tài đồng hành cùng lão cả ngày lẫn đêm, thăm dò đủ cách nhưng không tóm được tí nào sơ hở...

Ca Dương đọc xong mật tín thì cúi đầu cười nhạt. Người như vậy chỉ có hai khả năng. Một là ông ta quá đỗi bình thường, sạch sẽ như một tờ giấy trắng. Hai là lão ta quá mức cao thâm, sâu hun hút như vực không thấy đáy... Thủy Tức Chân Nhân này... Rốt cuộc là loại một, hay loại hai?

Ngày hai mươi bảy cùng tháng, cuối cùng người Ca Dương đợi cũng đã đến. Tiểu Ninh Tử được lệnh sắp xếp một chỗ ở khiêm tốn và an toàn trong thành. Sáu năm tìm kiếm, không biết bao nhiêu tốn kém và vất vả nhưng vào lúc này Ca Dương không thấy vội. Hẳn để lão chờ thêm nhiều ngày, chờ tới mức Tiểu Ninh Tử cũng sốt ruột nhắc nhở, sợ bệ hạ bận bịu quên mất. Thủy Tức Chân Nhân bị vứt bỏ trong ngôi nhà gỗ đơn sơ, ngày ngày điềm nhiên ôm biển quảng cáo khi khắp thành bói toán, kiếm vừa đủ bạc mua gạo và rau xanh. Ông ung dung sống qua ngày, không có một chút biểu hiện nôn nóng lo âu...

Khi nghe mật thám báo cáo tình hình, hoàng đế lại bật cười thêm lần nữa

- Ha, lão già này thật thú vị! Nếu ông ta là thù mà không phải bạn thì thật đáng tiếc...

Rồi một ngày kia, Thủy Tức Chân Nhân đi xem bói trở về, phát hiện hai gã sai vặt đã trở lại cùng với cỗ xe ngựa sang trọng đỗ ở sân nhà. Ông cười chào một tiếng, vào trong cất dụng cụ hành nghề, sau đó không đợi ai mời đã leo lên xe. Hai tên âm vệ trao đổi một ánh mắt, cũng tự nhiên ngồi vào vị trí đánh ngựa rời đi. Cỗ xe một mạch chạy qua sáu tầng cấm mật, tiến vào hoàng cung nội điện. Hoàng đế đợi sẵn trong thư phòng.

Khi Thủy Tức Chân Nhân bước qua cánh cửa sơn son, ông chỉ thấy mình bị choáng ngợp bởi những pho sách chất cao tận trần nhà và những món đồ chơi lạ lùng không phù hợp bối cảnh. Căn phòng rất rộng, không gian sáng sủa, chính giữa là cái bàn gỗ sồi nhìn qua rất nặng. Không khó để hình dung mỗi ngày trăm vạn chuyện lớn nhỏ của một đại vương quốc đều được xử lý trên chiếc bàn này. Thủy Tức Chân Nhân hơi híp mắt, quan sát từng luồng dương khí cường thịnh, một phần do phong thủy quá tốt, một phần xuất phát từ vị chủ nhân nơi đây. Sau khi đánh giá sơ lược, lão lại chuyển mắt nhìn thẳng lên bóng lưng ẩn hiện một con bạch long. Thuật bói tướng của lão đã đạt tới trình độ thượng thừa, trong tích tắc nắm bắt được những điều thấy rõ và chưa rõ...

Thì ra đây là Chu Lạc Ca Dương, là Thái Minh đế của Khương La hoàng triều. Thủy Tức Chân Nhân lẩm bẩm hai lần cái tên này. Đôi vai rộng để gánh giang sơn, vóc người cao lớn đủ nâng lên tất cả, bàn tay sạch sẽ với những gập khúc vương giả, sau ót cất giấu sự thâm trầm, khôn khéo,... Có lẫn tịch mịch và cô độc của một nhân cách lớn...

Thủy Tức Chân Nhân thu lại tầm mắt, tự đáy lòng buông tiếng thở dài... Một “thiên tử” như vậy chắc là con dòng chính thất của trời, thuở đời nay con trời cũng phân trường, thứ... Luôn có sự bất bình như vậy...

Đứng quay lưng nhìn ngắm chậu hoa sen bên bệ cửa sổ, Ca Dương để mặc Thủy Tức Chân Nhân đánh giá mình. Hắn không còn quá bận tâm lai lịch của ông như thế nào nữa. Lão già này, nếu là bạn thì tốt, là kẻ thù cũng chẳng sao. Mục đích của lão là gì, Ca Dương không tin mình không thể nhìn ra. Lúc này hắn chỉ chú tâm ngắm hoa, tự hỏi lòng mình đúng hay sai, nên hay không nên... Bởi vì có đôi lúc, hồi ức là con dao hai lưỡi, chỉ cần xem nó như kỷ vật giấu dưới đáy rương, mặc cho bụi thời gian vùi lấp. Một khi quyết định lôi nó ra, hậu quả không phải ai cũng lường trước được...

Ca Dương vuốt ve búp sen hồng ửng, rất giống làn da của người thiếu nữ. Hắn chấp tay sau lưng, đứng đĩnh trở về chỗ ngồi, cất tiếng nói không

hờn không vui:

- Lão đạo sĩ này, nhìn thấy trẫm mà không hành lễ?

- Thái Minh đế thứ tội cho kẻ bần tiện, ta là con dân Đại Thế, không phải người Khương La, xét về lý không cần quỳ trước chúa Khương La!

-Ồ, vậy sao? Chẳng lẽ ông chưa nghe câu “nhập gia tùy tục”?

- Haha, bệ hạ quá lời, kẻ bần tiện chưa “nhập gia”, chỉ mới làm khách đến chơi một chuyến!

Ca Dương nhếch mép, duỗi hai chân gác lên bàn, đế giày đung đưa chỉ thẳng mặt ông lão. Hắn lại quay về bộ dạng vô lại thường ngày.

- Gan ông cũng khá to đấy, không quỳ thì không quỳ, dẫu sao thứ trẫm muốn không chỉ một đôi chân biết quỳ. Nghe nói ông thông thiên đạt lý, nhìn thấu vận mệnh, đoán được kiếp số con người... Vậy bây giờ trẫm hỏi ông, vận mệnh của trẫm sẽ thế nào?

Thủy Tức Chân Nhân đưa tay vuốt râu, nói một cách hàm súc:

“Mệnh ở người, không ở trời. Gieo nhân nào sẽ gặt quả ấy. Kẻ bần tiện không dám soi mói vận cách của bệ hạ, nhưng nếu bệ hạ đã hỏi vậy ta đành phải trả lời: Mệnh ngài phúc thọ vô biên, trời sinh năm giữ nghiệp lớn. Tuy nhiên về đường nhân duyên khá trắc trở, nếu không cố gắng cải biến thì tuổi già đơn độc, vô con vô tự!”

Lão nói xong, cả thư phòng im phăng phắc, một chiếc kim rơi cũng sẽ giạt mình. Ca Dương nhìn chăm chăm dáng vẻ tự tin nhưng không đặc ý của ông, cười nhạt hỏi lại:

- Tuổi già đơn độc, vô con vô tự? Nói một hoàng đế không có con cháu, chẳng lẽ lão chán sống rồi?

- Hahaha... Bệ hạ tức giận ta cũng không rút lại lời. Đây hoàn toàn là sự thật. Nhưng ngài cũng đừng lo lắng, chẳng phải đã nói “mệnh ở người” hay sao? Khó khăn nào cũng có cách hóa giải!

- Được rồi, cứ như ông nói, trẫm và ông sẽ bàn về “cách hóa giải” này sau. Hiện giờ điều trẫm muốn nhất là nhìn thấy toàn bộ cuộc đời kiếp trước. Một lời không quanh co, ông có làm được không?

Thủy Tức Chân Nhân hơi nhíu mày, hiển nhiên lão cũng không ngờ Ca Dương sẽ yêu cầu như vậy. Nhớ lại kiếp trước? Liệu có thể sao? Lão lại thâm trầm vuốt râu, trong đầu nảy sinh vô vàn suy tính...

- Bệ hạ, kẻ bần tiện cũng xin nói rõ. Muốn nhớ, ta hoàn toàn có cách. Tuy nhiên, người xưa vẫn nói “bánh ít ném đi bánh quy ném lại”, ngài muốn thấy tiền kiếp, vậy phải trả giá bằng dương thọ kiếp này. Bệ hạ, ta không thấy được dương thọ của ngài nên không thể nói nó bị mất bao nhiêu, còn lại bao nhiêu. Một việc nhiều rủi ro và phải đánh đổi như vậy... Bệ hạ vẫn muốn làm sao?

Gian phòng lại lần nữa rơi vào im lặng. Thủy Tức Chân Nhân ung dung chờ đợi, dường như quyết định của Ca Dương ông chẳng quá bận tâm. Hoàng đế ngồi trên long ý, ánh mắt đã rơi vào hư không... Dương thọ, nghĩa là kiếp này hẳn phải sống ngắn đi một chút. Đối với bất kì ai, nhất là một vị vua, thời gian trên cõi đời quý báu biết dường nào. Chỉ nghe nói hoàng đế muốn tìm thuốc trường sinh bất tử, chứ chưa nghe nói hẳn ngại mình sống quá lâu bao giờ!

Có lẽ là nửa giờ, cũng có lẽ là một khắc, cuối cùng Thủy Tức Chân Nhân nghe được tiếng trả lời:

“Được, trẫm chấp nhận!”

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 2: Cẩn Thiện Kế Chuyện

Phần XI: Lỡ nhau một kiếp

Lúc biết tin Chu Lạc Phong soán vị, ta và phu nhân đã sớm bỏ chạy đến một nơi rất xa. Cẩn gia hầu như tan đàn xẻ nghé, ôm theo một số tiền bạc của cải rời khỏi kinh thành. Nhà họ Cẩn trên dưới có tám chi, tính luôn các bác các chú, ta không biết bọn họ đã đi đâu, chỉ cần an toàn rời khỏi Khương La thì tốt rồi. Phu nhân ngồi trong xe vẫn ôm khăn tay khóc thút thít, thật là làm khó bà ấy, một tiểu thư nhà quan từ bé chưa từng trải qua hoạn nạn, lần này chắc bị dọa chết khiếp rồi. Tiểu Ngọc đang khuyên nhủ mẹ nó, con bé thấy vậy mà rất tỉnh táo và kiên cường. Thật là đứa nhỏ ngoan!

- Mẫu thân, bây giờ khóc lóc cũng không thể thay đổi được gì, quan trọng là cả nhà chúng ta đã tránh được kiếp nạn, đại ca nhị ca vẫn đang đợi ở Nam Đô, vài ngày nữa mọi người sum họp rồi sẽ bàn tính lại! Mẹ phải cố gắng lên, vẫn còn chúng con đây mà!

Thiếu Hoa hơi nguôi ngoai, khàn giọng bảo Tiểu Ngọc:

- Đều do mẹ không tốt, con và A Bảo đã đính ước rồi, bây giờ nhà mình ra thế này, chuyện chung thân đại sự mẹ không làm chủ được! Rồi còn ông ngoại con không biết ra sao, tuy ông ấy chỉ là một quan Đô đốc nho nhỏ nhưng mẹ rất lo, lỡ như bị chúng ta liên lụy...

Bà vừa dứt lời, bầu không khí trong xe liền trở nên nặng nề. Cho dù ta đã lo liệu từ sớm nhưng không thể chu toàn tất cả. Cẩn gia lặng lẽ dọn đi vào nửa đêm, không hề tiết lộ tin tức cho ai. Bên nhà nhạc phụ cũng vậy, ông ấy không phải quan lớn thường vào triều nhưng mang tiếng gả con gái cho Hầu phủ, ít nhiều sẽ bị truy xét tới. Chỉ hy vọng Chu Lạc Phong đừng quá tuyệt tình, chừa cho bọn họ một con đường sống. Ta ngồi trước xe đánh ngựa, không ai có thể tưởng tượng Hầu gia Cẩn Thiện sẽ có ngày đội nón rơm mặc áo rách mang theo gia quyến vượt biên. Bản thân ta cũng cảm thấy số mệnh trêu người...

- Lão gia, thiếp vẫn không hiểu tạo ra mọi chuyện ra nông nổi này... Bệ hạ... Bệ hạ vừa mới băng hà thôi mà... Làm cách nào Chu Lạc Phong có thể khuynh đảo hoàng triều như vậy?

Thiếu Hoa quen miệng vẫn gọi tiên hoàng là “bệ hạ”, có lẽ trong suy nghĩ của bà ấy bệ hạ giống như bức tượng đá cổ xưa không bao giờ đổ ngã trước mưa bão... Nhà họ Cẩn có một quy tắc bất thành văn: Đàn bà không được hỏi việc nước. Ta cũng không trách bà ấy, có lẽ ta nên nói rõ cho cả Tiểu Ngọc hiểu, để bọn họ không mịt mù chẳng biết thế sự. Hai con ngựa song song chạy đều, ta hạ vành nón thấp xuống, quất roi hai cái rồi mới nhàn nhạt đáp:

- Ở đời này, quanh co khó hiểu nhất chính là lòng vua. Bà nghĩ hoàng thượng là người như thế nào? Một cơ nghiệp đồ sộ dường này, ngài không thể chỉ lo xây mà không tính người thừa kế.

- Lão gia, thiếp thân ngu muội, vẫn không hiểu ý ông!

- Haizzz... Đã bao giờ bệ hạ làm việc gì mà chưa suy nghĩ đâu? Tân đế lên ngôi năm ngày đã bị lật đổ, bà không thấy chuyện này là cả một âm mưu được suy tính kĩ càng sao? Trên đời này có thứ âm mưu dương mưu nào qua mắt được bệ hạ, trừ khi bệ hạ thao túng cho nó hình thành, thậm chí giúp đỡ cho nó tiến triển...

- Ý ông là...

Thiếu Hoa nghe xong ngỡ ngàng, không dám tin vào tai mình. Tiểu Ngọc thông minh rất nhanh đã hiểu.

- Cha, nói vậy tiên đế là muốn Chu Lạc gia lên thay dòng họ Hạ Hầu? Sao vô lý như vậy? Tiên đế vốn là Thái tử, là con ruột của tiên đế, ngôi cha để lại cho con là điều rất đổi bình thường. Vì sao bệ hạ muốn nhường nó cho người khác, bạc đãi chính con cháu của mình?

- Con gái, ta đã nói lòng vua khúc khuỷu, con có nghĩ cũng đừng nghĩ, thâm tâm bệ hạ suy tính gì chỉ có ngài mới biết! Hạ Hầu Vĩnh Bình có phải cốt nhục của bệ hạ hay không, chuyện này không chỉ nói là được!

Tiểu Ngọc đưa tay bưng miệng, khó lòng tiếp nhận những sự thật kinh trời động đất này. Bản thân ta cũng mịt mờ không rõ, Hạ Hầu Vĩnh Bình có phải con ruột của bệ hạ? Ta luôn linh cảm bệ hạ đối với Thái tử rất nhạt nhẽo, năm thái tử ra đời cũng là năm Dung phi nương nương mất, điều này có quan hệ gì không?

Ta đưa hai mẹ con Cẩm Ngọc đến Nam Đô, gặp được Cẩm Du Cẩm Tiêu, vậy là cả nhà ta đã bình an sum họp. May mắn hai đứa con trai này không theo nghiệp cha, nếu không lại vướng vào cái vòng quan quyền lẫn quẩn. Đó là năm Tân Niên thứ nhất, Chu Lạc Phong lên ngôi, Cẩm gia lưu lạc tha phương, rời bỏ Khương La đi nơi khác làm ăn sinh sống. Ta và phu nhân ở lại vùng Giang Vân thuộc Mạn quốc, về sau các con đều dựng vợ gả chồng chỗ này, không ai biết chúng ta lai lịch ra sao.

Ta sống đến năm bảy mươi tám tuổi, vui vầy con cháu một nhà, cuộc đời không có gì để tiếc nuối. Khi ta chết, linh hồn ta vẫn nhớ quê hương mà lên đêngh trở về lần cuối. Ta đi vào hoàng thành như xưa mà đã khác xưa, cung vàng điện ngọc không còn bóng dáng Hạ Hầu gia, thực sự đã tẩy sạch

sẽ chẳng lưu dấu vết. Bệ hạ, nghiệp lớn một tay ngài xây rồi một tay ngài phá đổ, có phải rất hài lòng không?

Hồn ta trôi dạt vô định, cuối cùng bị một tiếng hát xa xăm thu hút, đi đến Phù Dung Trì. Cái đầm này bây giờ gọi là U Trì, năm đó Chu Lạc Phong thanh tẩy triều đình, vùi xác không ít người xuống đáy đầm. Bùn ở đây rất thích hợp cho việc phân hủy xác, chỉ bốc mùi khủng khiếp trong vài tháng, sau đó hoa cỏ trong hồ càng thêm xinh đẹp. Ta đi đến U Trì, lòng thầm nghĩ sẽ được gặp vài tên bạn già từng kề vai sát cánh năm xưa. Nhưng ngoài dự đoán, U Trì rất tĩnh lặng, không có oan hồn lay lắt, không có ma cô quỷ dạ... Rất bình yên... Ta khó hiểu nhìn ngắm sen trong hồ, chẳng lẽ Chu Lạc Phong đã mời đạo sĩ pháp sư gì đó về trừ tà?

Tiếng hát lạ lùng lại vang lên, bây giờ ta mới nhìn rõ một cô gái rất quen mắt đang ôm cổ cầm, trôi bồng bênh giữa biển hoa mà hát:

“Phải chi ta chưa bao giờ gặp, sẽ chưa bao giờ thương, cũng chưa bao giờ nhớ...”

Phải chi người không khoác long bào, không giang sơn gấm vóc, không mỹ nhân giai lệ trùng trùng...

Kiếp làm hoa lặng thầm đợi cánh bướm. Bướm bay gần rồi bay xa, nhưng chưa từng ghé lại...

Kiếp làm hoa vẫn nhớ hoài cánh bướm. Bướm bay cao bay thấp, nhưng chẳng bao giờ nhìn thấy ta...

Kiếp làm hoa cứ phải đợi cánh bướm... Đến khi hoa tàn, đến khi lá héo, đến khi cành khô... Bướm chưa đến một lần...”

Ta thực sự bàng hoàng. Chính là nàng! Nàng vẫn luôn ở đây!

Tuy không còn nhớ rõ khuôn mặt nhưng ta biết Dung phi thích vận áo hồng. Nàng ở trong hậu cung thâm sâu, ta rất ít cơ hội nhìn thấy. Chỉ đôi lần bệ hạ vô tình nhắc tới, đặc biệt là khi ngài ấy say. Dung phi chết trẻ, linh hồn nàng vẫn mang diện mạo ngày xưa, xuân sắc mặn nồng, là một tuyệt thế giai nhân!

t

r u y e n c u a t u i n e t - Cần đại nhân, ông đến đây làm gì?

Phù Dung rời tay khỏi dây đàn, nhẹ nhàng đáp xuống bên bờ hồ. Nếu tóc nàng không bỗng bành bay bay, thân thể hơi nhạt màu thì ta sẽ nghĩ nàng vẫn đang sống.

- Ta... Dung phi nương nương... Sao...

Ta chẳng biết phải nói gì với nàng. Nàng ở đây lâu năm, cũng đã thấy hết thế sự đổi thay, chẳng có chuyện gì phải nói nữa.

- Cần đại nhân có cần ta giúp không?

Ta nhíu mày mà không hiểu, nàng lại cười nhẹ nhàng:

- Ông vẫn lưu luyến trần thế, không đành lòng buông xuống kiếp này, phải vậy không? Ta có thể giúp ông rời đi, chỉ cần đưa tay ra...

Ta kinh ngạc nhìn xuống bàn tay nàng. Có trăm điều nghi ngờ muốn hỏi.

- Nương nương có ý gì? Ta không lưu luyến gì hết, ta chỉ muốn thăm chốn cũ trước khi rời đi thôi!

- À...

Phù Dung gật đầu thu tay lại, vẫn là nét cười dịu dàng chỉ thuộc về một cô gái hiền hậu và chung tình.

- Có lẽ ông không biết. Tôi vẫn luôn canh giữ nơi này. Tôi đưa tất cả bọn họ về nơi thuộc về mình, bao gồm các hoàng hậu của chàng, bao gồm các triều thần tận trung vì chàng... Tôi nhìn Chu Lạc Phong xóa tên một triều đại, thật lòng không biết vui hay buồn...

- Vậy còn bệ hạ? Nương nương cũng đưa tiễn bệ hạ sao?

Phù Dung rũ mắt xuống

- Không. Tôi trốn trong búp sen, không có gặp ngài ấy.

- Vì sao?

Ta ngơ ngác nhìn nàng, nếu nàng vẫn ở đây thì lẽ ra phải thấy. Thấy những năm cuối đời bệ hạ rất đau khổ và ân hận, thấy việc ngài làm vì nàng, thấy ngài phá hủy tất cả giang san giao cho Chu Lạc Phong. Bệ hạ mù quáng điên cuồng như vậy, chẳng phải vì yêu Dung phi nương nương hay sao? Ta nhìn kĩ khuôn mặt tái nhợt của nàng, đây là biểu hiện của người chết vì ngạt nước. Váy áo nàng hơi ướt, đi đến đây cũng lưu vệt nước dưới chân...

- Nương nương... Vẫn còn hận bệ hạ?

Phù Dung mở to mắt nhìn ta, không lắc đầu, cũng không gật đầu

- Tôi không biết. Có lẽ đã quên, cũng có thể còn úy khuất. Nghiệp chướng của Vĩnh Khang rất nặng, nếu cứ tiếp tục như vậy chàng sẽ phải chịu nhiều hình phạt dưới âm ti. Tôi ở đây để hóa giải chúng, tôi đưa những hoàng hậu đoán mệnh bị chàng giết đi về cõi âm mà không lưu lại oán thù. Tôi dẫn những trung thần bị chàng phản bội đến một cuộc sống mới. Nhưng vào lúc chàng có thể nhìn thấy tôi... Tôi lại không dám gặp. Sau này

tôi phát hiện mình bị giam cầm ở Phù Dung Trì, không thể vượt qua tường thành hoàng cung. Có lẽ tôi sẽ mãi mãi tồn tại hư vô, trả giá cho những gì mình làm...

- Nói như vậy, thực ra nương nương vẫn yêu bệ hạ. Vì lo lắng cho ngài nên thay ngài dàn xếp, không phải sao?

Phù Dung quay lưng đi, nhón chân bay trở về biển hoa của nàng.

- Tôi không biết và cũng không muốn biết. Bây giờ tôi chỉ là một vu hồn hút linh khí hoa sen tồn tại. Vĩnh Khang đã đi rồi, chúng tôi sẽ không bao giờ gặp lại. Chuyện cũ không cần nghĩ nữa... Đều là dĩ vãng...

Ta há miệng muốn gọi nàng lại nhưng phát hiện trên đầu tỏa ra vàng sáng. Ta không còn thời gian nữa, phải đi cho hết con đường thuộc về mình. Lúc ta bị cuốn vào vòng sáng thần thánh, ta nhớ lại tất cả chuyện cũ diễn ra trong kiếp này... Bệ hạ và Dung phi, bọn họ đều đáng thương như nhau, có lẽ giống như lời bài hát, thà không gặp, không quen thì sẽ không đau khổ!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 3: Hà Cô Cô Kể Chuyện

Phần XI: Lỡ nhau một kiếp

Năm ấy, ta đã làm tới chức Thượng Cung tổng quản, đứng đầu sáu viện tám phường nội vụ, ngay cả Thượng thư lục bộ nhìn thấy ta trên đường cũng phải dừng chân chào một tiếng. Ở cái tuổi bóng xế chiều tà, địa vị cao cùng bổng lộc vô vàn dường như không còn nhiều ý nghĩa, chết chẳng mang theo, sống cũng không biết dùng làm gì... Ta lớn lên trong hoàng cung này, trải qua hai triều đại, thấu hiểu nhân sinh và thói đời, chứng kiến thăng trầm cùng biến cố... Lớn tuổi, phiền muộn thường quấy rầy, những đêm khó ngủ ta lại nhớ tới nương nương.

Khi trẻ, ta là cung nữ ở phòng giặt, quá nửa thanh xuân chìm trong hồ nước tẩy đen sì và mùi mồ hôi bốc lên từ vải vóc, bàn tay thô ráp thường bị phỏng da vì ngâm nước nhiều ngày. Đứng tuổi một chút ta tạo được quan hệ với gã nô tài trong cung Thái hậu, lo lót ít tiền để đến nội điện làm mama. Trong cảm nhận của ta, hoàng cung chẳng khác gì hồ nước tẩy kia, quần áo giặt rồi sẽ sạch nhưng cặn bã thì lắng lại dưới đáy hồ. Cam chịu ở lại chốn này chỉ có hai loại người, một là thân bất do kỷ, hai là mưu cầu phú quý. Ta từng nghĩ tới việc xuất cung nhưng khổ nỗi không có bà con họ hàng, tuổi chẳng còn trẻ, tương lai mịt mờ. Ta chấp nhận sinh tồn ở đây, trước tiên mong muốn bình an, sau còn hy vọng tìm cây cao mà đậu. Cho nên, ta nằm giữa hai loại người này.

Hôm nọ ta gặp lại Phùng mama, người đã sống cùng một thời với ta. Bà ấy nay tóc bạc trắng, cuộc sống ăn sung mặc sướng xa rồi, bây giờ phải

làm công việc rửa rau gọt củ ở phòng bếp, nổi khắc khổ in hằn lên từng nếp nhăn trên khuôn mặt. Phùng mama là một trong số những người già nhất, nội vụ chủ trương không dùng người quá năm mươi tuổi, để ít tốn chi phí thuốc men. Mười mấy đôi mươi có thể làm cung nữ hầu hạ các nương nương, phục vụ tiệc tùng và nghi lễ trong cung. Cho nên bao giờ nhìn vào cũng thấy toàn trai xinh gái đẹp, thật ra kẻ già nua xấu xí đều không có cơ hội lộ diện. Đến độ ba mươi là thời kì quan trọng nhất, nếu tư chất tốt và nhiều may mắn họ có thể trở thành thân tín của ai đó, dựa vào cây cao mà từ từ leo lên, tìm cơ hội tiến thân. Ngược lại, khi thời cơ không mỉm cười, họ sẽ mãi lay lắt trong phận tôi tớ, ngậm ngùi làm lụng chờ một ngày qua đi, từ đây không ai biết họ là ai, hoàn toàn chìm ngấm như hạt cát giữa sa mạc mênh mông. Đâu ai muốn mình sống đời uổng phí và vận may thì không ban phát cho tất cả mọi người. Tranh đoạt! Đó là tất yếu!

Cuộc chiến danh lợi trong chúng cung nhân cũng gây cản không thua gì phi tằm tranh sủng. Năm đó ta và bà Phùng đều là mama ở phòng nội vụ, cố gắng nhiều năm cuối cùng được phân công hầu hạ hai vị chủ tử. Phương Mẫn và Phương Lan đều trẻ đẹp, xuất thân từ viện dật hoàng cung, vì đồng trang lứa lại cùng một họ nên các nàng nhận nhau tỷ muội. Một ngày nọ bầu trời nắng đẹp, hai cô đem lụa mới nhuộm ra sân phơi. Hồng hồng tím tím những thước vải óng ả, bay nghiêng nghiêng trên những sào tre. Phương Lan xinh xắn tinh nghịch, Phương Mẫn điềm đạm dịu dàng, năm đó họ quý mến nhau như chị em ruột thịt để rồi về sau là tất cả bội bạc phũ phàng...

Hình ảnh mỹ nữ chơi đùa giữa biển gấm hoa vô tình lọt vào mắt hoàng đế, chuyện tiếp theo không kể cũng biết. Sau này, khi Phương Lan đã thành một trong tứ phi, người ta vẫn thường ca tụng “sự tích” năm đó, nịnh nọt bảo rằng Lan phi có số phú quý, giữa vạn người lay động lòng vua. Họ đều quên rằng, chuyện tình yêu lãng mạn truyền kì kia còn có một người tên là Phương Mẫn – Phương tiếp dư của ta.

Phi tần có xuất thân tốt đều mang theo thân tín vào cung. Cơ hội dành cho mama trong nội vụ không nhiều. Năm ấy ta bàn bạc với bà Phùng, quyết định đi theo Phương tiếp dư. Nàng đẹp hơn Phương Lan một chút, nhất là đôi mắt rất hút hồn. Ta cứ nghĩ người đẹp thì sẽ được sủng, tương lai ta cũng thơm lây. Bà Phùng chọn Phương Lan mà không bất mãn, còn chê ta chẳng có mắt nhìn người. Mười năm sau cuối cùng ta đã hiểu, ta không có tài xem tướng giỏi như bà ấy. Phùng mama ngày xưa luôn dương dương tự đắc, bà ta trở thành mama tổng quản ở cung Lan phi. Còn ta cứ mãi lẩn quẩn trong cái viện đột nát, hầu hạ Phương tiếp dư không tranh không cầu. Phương Mẫn đẹp thì có đẹp nhưng tính tình hiền lành quá. Ban đầu hoàng đế để ý tới nàng nhiều hơn, nhưng qua một năm thì nhàm chán, cảm thấy Phương Lan khéo ăn nói, biết chiều chuộng, còn hay làm nũng, nữ nhân như vậy mới hấp dẫn!

Ta khuyên nhủ nương nương rất cố hòng mà nàng nghe tai trái ra tai phải, vẫn nhu nhược như xưa. Ta quả thực chọn lầm, người như Phương tiếp dư sẽ không bao giờ thăng tiến nổi. Lợi thế duy nhất của nàng chính là Bát hoàng tử. Ta thực tâm yêu thương đứa nhỏ này, bế nó trên tay từ khi đỏ hỏn đến lúc biết chạy nhảy, biết đánh vần. Bát hoàng tử là cậu bé ngoan ngoãn đáng yêu, ta chỉ buồn phiền một nỗi – nó yếu mềm y như mẹ nó! Tiểu hoàng tử trẻ dại, ngây ngô, một miếng bánh đậu xanh cũng có thể mua chuộc được. Sống trong hoàng cung tứ bề là lang sói, thử hỏi tính nết như vậy có thể sinh tồn không?

Trời phù hộ, hoàng tử bình an lớn lên. Nhờ mẹ nó lương thiện nên tích đức cho con, hoạn nạn mấy lần đều thoát chết trong gang tấc. Số hoàng tử thật lớn! Hầu hạ Tiếp dư nương nương hơn mười năm, sự bất mãn ban đầu đã biến thành kẻ vai sát cánh. Con người dù thế nào cũng là loài nặng tình cảm, sống đâu quen đó, ngày ngày cận kề một người thì dễ nảy sinh quý mến thương yêu. Ta cảm thấy Phương Mẫn là một bông hoa sen tinh khiết, xòe cánh lặng lẽ trong hồ nước tấy này, mùi hôi và cận bã không làm mờ đi nét đẹp của nàng. Nương nương tốt lắm, chưa bao giờ trách phạt hạ nhân,

hầu hạ nàng không có khả năng thăng tiến nhưng ít ra an tâm, không lo có ngày vì làm vỡ cái tách mà cụt tay cụt chân.

Cứ tưởng ẩn dật an phận thì ông trời sẽ thương, ai ngờ tai ương ập tới. Năm Khang nhi lên mười ba tuổi nương nương lại có thai. Nàng bị vắng vẻ nhiều năm, không ngờ một lần bệ hạ say rượu vào nhầm phòng lại khiến nàng hoài thai. Lúc thái y báo hung tin, ta đã thấy bầu trời như sập xuống. Lăn lộn trong cung hai mươi năm, dĩ nhiên ta hiểu quy tắc ngầm của hoàng hậu. Phương Lan thăng tới chức phi nhưng nàng ta cũng chẳng là gì so với Hoàng hậu nương nương – người nắm quyền sinh sát trong tay. Đối với hoàng hậu, phi tần muốn gian xảo thế nào cũng được chỉ cần không tổn hại lợi ích của bà và không có con trai bên gối là được. Hoàng tử sinh ra không ít nhưng chết non và bệnh tật rất nhiều, người khỏe mạnh cho tới bây giờ đều nhờ vào nhà mẹ thế lực lớn. Phương tiếp dư không có gia thế gì nhưng lại sinh ra và nuôi lớn Bát hoàng tử. Hoàng hậu từ lâu nghi kị điều này, xưa nay ngao cò tranh đấu, kẻ đắc lợi bao giờ chẳng là ngư ông? Với tính tình của hoàng hậu, bà ấy tuyệt đối không để Tiếp dư sinh thêm đứa nữa.

Ngoài dự đoán của ta là hoàng hậu không lập tức hành động. Bà ấy có thai chỉ muộn hơn nương nương nửa tháng mười ngày. Cái thai này vô cùng quý, đến tháng thứ sáu mà vẫn nghén trầm trọng. Phương tiếp dư sắp đến ngày lâm bồn, lòng ta vừa mừng vừa hoài nghi. Hoàng hậu quên rồi sao? Hay nàng ốm nghén không có tâm trí đối phó Phương Mẫn nữa? Suy đoán của ta hoàn toàn sai. Phải biết rằng nữ nhân mất con khi nó vừa thành hình sẽ không khổ sở bằng người an thai tám tháng đột nhiên bị tước quyền làm mẹ. Thai lớn, mức độ nguy hiểm càng cao mà đứa bé đầy đủ tay chân sẽ đáng thương hơn một khối thịt nhỏ tròn tròn. Thì ra đây mới là điều hoàng hậu muốn! Tàn ác làm sao, cay độc làm sao!

Ngày hôm đó bầu trời âm u, tiếp dư đau đớn nhiều canh giờ sau khi uống thuốc. Nữ y nhìn nhau lắc đầu, nếu nàng không lập tức tống ra cái thai chết thì bản thân nàng cũng sẽ chết theo. Ta đứng bên giường liên tục

lau mồ hôi cho nường nường, không ngừng nhắc nhở nàng, Bát hoàng tử cần có người chăm sóc, không thể bỏ thằng bé trên cõi đời này!

Nường nường của ta thường ngày nhu nhược yếu đuối nhưng có những giây phút nàng kiên cường hơn ai hết, tất cả vì Khang nhi. Hôm ấy nường nường qua khỏi, sau khi nàng đau đớn ngất lịm ta mới run rẩy mở cửa phòng, lại phát hiện tiểu hoàng tử ngồi co ro trong góc tối. Thằng bé ngẩng đầu nhìn ta, nụ cười ngây ngô nhưng đôi mắt không che nổi sự hoang mang lo lắng. Năm ấy bệ hạ mười ba tuổi.

Nường nường thoát một nạn rồi cũng gục ngã ở kiếp nạn tiếp theo. Bát hoàng tử ngây ngô ngờ nghệch của ta, ta không biết ngài đã trưởng thành khi nào, không biết chuyện gì đã diễn ra bên trong cái đầu non nớt ấy. Mười ba tuổi, hoàng tử ám sát Bảo Ngọc công chúa trong lễ đầy tháng, bị tống vào đại lao. Tiệp dư nường nường biết tin đã không thể nào gượng nổi. Sau khi sảy thai sinh mệnh nàng mong manh như ngọn đèn trước gió, bản thân nàng cũng hiểu mình không thể sống dài. Thời gian đó nường nường đi cầu cạnh Lan phi – người em gái ngày nào giờ đã là một con khổng tước, núp dưới bóng râm hoàng hậu. Thiết nghĩ tiệp dư xưa nay hiền lành, chẳng gây thù oán với ai nhưng thói đời luôn có niềm vui trong nỗi đau kẻ khác. Hoàng hậu một bên khốc lóc đòi hoàng đế phân xử, Lan phi nhận ủy thác của Phương Mẫn nhưng lại dẻo mồm bịa đặt, nói Bát hoàng tử vô lễ ngộ nghịch, thói hư tật xấu gì cũng có. Các nường nường khác thì không cần bàn, họ vốn không ưa Phương tiệp dư hay tỏ ra thánh thiện, được dịp chi bằng ném đá xuống giếng. Tứ bề công kích, rốt cuộc hoàng đế thực sự bị chọc giận, không còn quan tâm Bát hoàng tử là máu mủ của y.

Ngày đó Phương tiệp dư đột nhiên dậy sớm tắm rửa sửa soạn, mặc xiêm y hồng cánh sen yêu kiều. Nàng dưỡng bệnh vài tháng, sắc mặt xanh xao bỗng trở nên hồng hào một cách quái lạ. Tiệp dư gọi ta vào tâm sự, nhiều năm tình chủ tớ chỉ có hôm ấy nàng nói rất nhiều, nói thật lòng, khiến ta không thể cầm được nước mắt. Tiệp dư của ta, cô nên được sinh ra

một gia đình khá giả, nên được phụ mẫu yêu thương, gả cho người đàn ông tốt, hạnh phúc làm vợ làm mẹ. Tại sao đóa hoa vì một cơn gió mà rơi xuống dòng, bị cuốn đi trăm ngã?

Giống như ánh sáng le lói cuối cùng của ngọn đèn trước khi tắt lịm, nường nường dạn dò ta chăm sóc bát hoàng tử, sau đó nàng một mình đi tìm bệ hạ. Ta bất an đi qua đi lại trong phòng, cuối cùng điều mình sợ nhất đã xảy ra. Khi đi nàng đẹp lộng lẫy, khi về phải có người khiêng. Tiếp dư chết thay cho hoàng tử, đó là sự hy sinh cuối cùng của người mẹ bất lực dành cho con...

- Hà cô cô, bà thấy Dung phi thế nào?

Bệ hạ đột nhiên lên tiếng, làm gián đoạn dòng tưởng niệm của ta. À, ngài chính là bệ hạ, cũng là Bát hoàng tử ta nuôi nấng từ bé.

- Bẩm, lão nô không giỏi xem tướng, chỉ cảm thấy Dung phi nét na hiền hậu, tính tình có phần giống với nường nường ngày xưa...

- Vậy sao...?

Bệ hạ thì thầm như tự vấn, ta khó hiểu nhìn lên. Thiên Vĩnh đế tuổi trẻ tài cao, lên ngôi hơn mười năm đã mở rộng Khương La ra bốn cõi. Trong mắt ta, ngài vẫn giống như tiểu hoàng tử năm ấy – nhìn ta tỉ mỉ tấm xác cho nường nường mà nghiêm túc cam đoan: “Hà cô cô, chỉ cần bà không thay đổi, sau này ta sẽ cho bà phú quý vinh hoa, tuổi già hưởng phước!” Bây giờ ta đang hưởng phước, đã làm tới chức Thượng cung, nhận lấy ngưỡng vọng của bao người. Ta nên vui mừng mới phải!

Bệ hạ im lặng nhìn xuống tách trà, ta thật không rõ ngài có vương mắc gì. Nhiều năm rồi, hiếm khi ngài gọi ta đến chuyện trò như vậy. Vẫn đôi theo bệ hạ từ nhỏ đến lớn, lòng ta hiểu rõ phía sau vẻ ngang tàng ấy, phong lưu ấy chỉ có một trái tim hiu quạnh dường nào...

- Dung phi có thai. Trẫm không tin mấy lão thái y lắm. Bà hãy sắc cho nàng bát thuốc... Đừng để nàng đau đớn như mẫu thân năm đó...

Ta kinh hãi ngược nhìn bệ hạ. Nước trà nguội lạnh không thể sưởi ấm nữa, bàn tay ngài bất an xoay xoay cái tách, giống như muốn dùng thân nhiệt hâm nóng lại.

- Hoàng thượng... Tại sao?

Ta biết không ít chuyện về vị Dung phi nương nương này. Hậu cung đồn đại nàng say mê bệ hạ, mặt dày đi theo phái đoàn của Ngũ công chúa Trung Lương, quyết tâm gả vào Khương La. Hoàng thượng nể tình Sở đế, phong cho hai chị em họ đều làm phi nhưng đãi ngộ thì khác nhau một trời một vực. Dung phi mang tiếng làm phi nhưng không có lấy một cái phong hào, dựa vào tên khai sinh mà gọi là “Dung”. Nàng ở trong một cái hiên nhỏ cũng chẳng có tên, vì nằm gần rừng trúc nên tạm kêu “Trúc Uyển”. Dung phi chỉ đem theo một tỳ nữ và ít đồ cưới, nội vụ cấp thêm một mama, hai a hoàn, một nô tài chạy việc. Trúc Uyển của nàng sơ sài và vắng vẻ y như lãnh cung.

Thời gian đầu, hoàng thượng không hề nhìn đến nàng, hậu cung đều thầm hả hê, khinh thường loại con gái cộc muốn tìm trâu, mặt dày mày dạn. Ta cũng nghe Lưu Hải kể lại, khi ở Trung Lương nàng bày mưu xuất hiện trong tiệc đề thân của Sở Tâm Huệ, trình diễn một điệu múa gọi là Phù Dung Lưu Hương, cướp hết sự chú ý của mọi người. Sở Phù Dung đã có hôn ước với một thiếu gia vọng tộc nào đó ở quê nhà, dự tính sau khi Ngũ tử thành thân liền lên kiệu hoa. Ai ngờ nàng nhất kiến chung tình với bệ hạ, bất chấp mẫu phi phản đối, bất chấp phụ hoàng không vui, đã chủ động cầu xin được gả cho hoàng thượng. Thời nay có một cô gái dạn dĩ như vậy cũng hiếm, ta không có ác cảm với nàng, một người như bệ hạ nữ nhân nào không yêu? Chỉ là họ có dám theo đuổi hay không.

Gả vào Khương La rồi, cái giá phải trả là sự lạnh lùng của đế vương. Lưu Hải đối với thái độ của hoàng thượng không thể nào hiểu nổi. Hẳn là con nuôi ta dạy bảo từ nhỏ, thông minh lanh lợi, đi theo hầu hạ hoàng thượng nhiều năm rồi, ít có chuyện gì mà hẳn thấy phân vân như chuyện của Dung phi. Lưu Hải từng xin ta chỉ giáo, kể lại tất cả suy đoán của hẳn về tình cảm của bệ hạ. Lúc Dung phi múa điệu hoa sen, hoàng thượng đã mất hồn. Khi Dung phi quỳ gối trước đại điện thỉnh cầu Sở đế, hoàng thượng im lặng nhưng ánh mắt lấp lánh chờ mong. Ngày chuẩn bị trở về, ngài dặn dò thêm một cỗ xe trống, dường như sớm đoán ra Dung phi sẽ bất chấp tất cả đi cùng bọn họ. Rõ ràng bệ hạ ngấm ngầm mở đường, khai thông mọi lối để thuận lợi đưa nàng về Khương La. Bề ngoài giống như rất khó xử, không chủ động, không cố ý... Thực chất đã ra ám hiệu với Sở Chính Hàn, khiến ông rất cuộc phải thả người... Cho nên, bề ngoài giống như Dung phi theo đuổi bệ hạ, tự ôm hành lý bỏ nhà theo trai. Thực chất là bệ hạ quyến rũ người ta, vờ vịt đặc ý nhìn con thỏ ngọc chui đầu vào rọ với tinh thần cam tâm tình nguyện!

Lưu Hải cảm giác bệ hạ vô cùng hứng thú với Dung phi nhưng vừa đặt chân trở về hoàng thành thì thái độ xoay chuyển một trời một vực. Ngài không ngó ngang gì nàng ấy nữa, ăn ở đều đối đãi đạm bạc, chẳng bao giờ hỏi han, có vô tình gặp gỡ cũng thờ ơ ghẻ lạnh. Tình trạng này kéo dài nhiều tháng, tưởng như Dung phi nương nương thực sự hết thời, vậy mà đùng một cái nàng được thị tẩm. Chuyện lần đó cũng rất phức tạp. Bệ hạ uống hơi nhiều nhưng Lưu Hải biết rằng ngài không say. Tình cờ gặp được Dung phi buổi tối đi dạo quanh bờ hồ bên ôm nàng về Dụ Kiến cung. Chính chuyện này đã chọc giận đến Hoàng hậu, phải biết rằng đến hoàng hậu còn chưa từng được nằm lên long sà!

Lưu Hải thở dài chả hiểu ra sao, đặc biệt là khi bệ hạ u ám ra lệnh không cho Kín Sự phòng ghi chép chuyện đêm đó. Thị tẩm mà không ghi lại, nếu Dung phi đột nhiên mang thai chẳng khác nào tội chết! Hoàng thượng muốn giết nương nương sao???

Khi hẳn hỏi ta vấn đề này, ta lại không nghĩ như vậy. Với tính cách của hoàng thượng, muốn diệt một người đơn giản là lôi ra chém, không cần làm chuyện lòng vòng như vậy. Ngài không muốn Kín Sự phòng ghi chép, phải chăng chỉ tự đánh lừa bản thân? Rõ ràng say mê Dung phi nhưng chính mình không muốn thừa nhận. Từ đó Kín Sự phòng hiểu ý không còn đề cập tới chuyện này. Bây giờ nương nương mang thai, sự việc nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Xét về quy tắc thì sai nhưng chỉ cần bệ hạ lên tiếng lẽ nào không đúng? Hậu cung không biết chuyện của Kín Sự phòng nhưng họ đều rõ Dung phi đã được thị tẩm. Đứa nhỏ này hoàn toàn không bị nghi ngờ...

- Hoàng thượng, lão nô nghĩ vấn đề này rất đơn giản. Sửa lại sổ sách một chút, như vậy tiểu long tự có thể quang minh chính đại chào đời... Chỉ là chuyện giấy mực chẳng đáng mấy đồng, có phải bệ hạ đã nghĩ quá phức tạp không?

Hoàng thượng cười nhạt, bàn tay bóp trán có chút mệt mỏi đáp:

- Hà cô cô hiểu sai rồi... Trẫm không muốn đứa bé này, trời cao cũng không muốn, nó sinh ra là một thứ tội lỗi. Bà biết vì sao trẫm không cho phép Hồ công công nhắc tới chuyện này không? Bởi vì mỗi khi thức dậy trẫm đều cảm thấy mình làm sai, sai lại sai, trẫm luân trong lầm lỗi... Ai lại muốn ghi chép chuyện xấu của mình chứ?

Ta im lặng quan sát bệ hạ, vừa hiểu vừa không hiểu. Giữa hoàng thượng và nương nương còn có uẩn khúc gì?

- Tóm lại, chuyện này trẫm tin tưởng giao cho bà, bà suy nghĩ kỹ phương thuốc, cố gắng hạn chế tất cả rủi ro cho Dung phi. Làm sớm một chút, đứa nhỏ chưa lớn sẽ tốt hơn...

Điều này ta rất hiểu, cái thai nhỏ, không đáng thương như lúc đệ đệ của ngài bị tước đoạt sự sống. Ta cúi đầu nhận lệnh, chậm chậm bước ra

khỏi phòng. Trước khi cánh cửa khép lại ta đã kịp nghe dặn dò cuối cùng:

- Nếu... Nếu nàng kịch liệt chống đối, vậy thì... Cứ để nàng sinh đi!

Ta cứ niệm đi niệm lại câu nói này. Đã quyết định bỏ nhưng lại chừa một đường lui. Bệ hạ của ta, ngài rõ ràng yêu đứa nhỏ, muốn nó được sống sót trên đời. Đã như thế, tại sao còn đối lòng nhẫn tâm?

Khi bưng chén thuốc đắng tới Trúc Uyển, ta cầu mong Dung phi sẽ kháng chỉ, chỉ cần nàng nói một tiếng, ta lập tức đổ bát thuốc này đi. Ai ngờ Dung phi chỉ cúi đầu tuân mệnh... Nàng nên giống những phi tần khác, sao có thể yếu mềm chịu đựng như Phương Mẫn ngày xưa? Thiệt thòi lắm, biết không? Dại dột lắm, biết không? Chỉ cần một chút thôi, một chút sự vùng vẫy thì đã không sao rồi!

Bệ hạ và Dung phi... Haizzz... Cả hai đều cứng đầu, cố chấp... Ta đứng ở giữa mà giận thay cho họ!

Có lẽ giống như ca khúc mà nương nương từng hát. Nàng cùng hoàng thượng là loại nghiệt duyên, thà chưa bao giờ gặp để chưa bao giờ yêu, rồi không bao giờ đau khổ! Đứa con thứ nhất là bệ hạ vứt bỏ, đứa con thứ hai chính nương nương không cần. Nếu lần đầu hoàng thượng do dự và bất lực thì lần sau ngài thật sự chờ mong. Mong một kì tích cứu rỗi mối quan hệ đã đi tới bờ vực. Năm ấy Trung Lương chìm trong khói lửa chiến tranh – một trong nhiều nguyên nhân khiến Dung phi không thể lưu lại đứa trẻ. Ta vốn là kẻ ngoài cuộc, những uẩn khúc bên trong không thể hiểu hết nhưng ít ra ta đồng cảm với nàng. Là nữ nhân của hoàng đế, cũng là công chúa Trung Lương, đối mặt với cảnh nước mất tan mà bản thân mình ngồi trong hang cọp như kẻ phản quốc! Cũng do bệ hạ quá tuyệt tình, Dung phi đi tới con đường này, một phần vì sự nhẫn tâm ấy.

Ngày đó ta đã thành bà lão nhăn nheo, không biết lúc nào đi gặp Phương tiệp dư. Ta gượng tấm thân khô héo đến an ủi bệ hạ. Thiên Vĩnh đế

lấy lừng bốn phương, Thiên Vĩnh đế vô địch thiên hạ, ngài vậy mà ngồi khóc như đứa trẻ. Nước mắt nóng rục tựa giọt mặt trời chảy ra từ kẽ tay... Đau lòng sao? Biết vậy thì đừng làm!

- Bệ hạ, đứa nhỏ cùng ngài vô duyên, vẫn có các nương nương khác sinh hoàng tử cho ngài. Bệ hạ đừng quá đau lòng!

Trong cung có bốn hoàng tử ba công chúa, đối với một đế vương thì quá ít ỏi nhưng không phải không có. Chuyện nối dõi tông đường cũng không bức thiết. Xét cho cùng, đứa bé của Dung phi không quan trọng đến vậy!

- Hà cô cô, trẫm không chỉ thương tiếc thằng bé, trẫm đau lòng là vì A Dung! Tại sao chứ? Năm xưa mẫu thân khổ sở vì hoàng đế, lấy cái chết cứu mạng ta. Nàng cũng là người mẹ nhưng có thể tự tay giết con mình. Bà có hiểu cảm giác của trẫm khi lần nữa nhìn thấy thai nhi đầy đủ nhân hình nằm trên cái khay lạnh không? Giống hệt đệ đệ lúc ấy! Nó là cốt nhục của trẫm, cũng là máu mủ của nàng... Nàng hận trẫm, nhưng thằng bé vô tội mà!

Ta biết đệ đệ chưa ra đời là tâm bệnh vĩnh hằng của ngài. Sau khi lên ngôi, hoàng thượng không từ bỏ mong muốn điều tra lại sự tình năm đó. Ta rất ân hận vì đã dẫn ngài vào phòng, để ngài vô tình nhìn thấy bào thai kia. Trong cung tuy ít hoàng tử công chúa nhưng chưa từng có trẻ con chết non, bệ hạ cực kì quan tâm đến chúng, nếu cung tần không có năng lực ngài sẽ không để họ mang thai, một khi được sinh ra thì không cho phép kẻ nào hãm hại. Lần đầu tiên và duy nhất nhắm mắt từ bỏ chính là hài tử của Dung phi.

Ta hiểu vì sao bệ hạ làm như vậy. Nhớ năm ấy cuộc điều tra đưa tới một kết quả kinh hoàng. Vẫn biết cung đình xưa nay nhơ nhuốc nhưng không ngờ nó phi nhân tính tới mức này. Thời ấy dân chúng mê tín dị đoan, tin rằng đem bào thai ngâm trong hũ rượu sẽ tạo thành phương thuốc

trường sinh. Mà chỗ có nhiều thai nhi chết non nhất – không cần nghi ngờ chính là hậu cung. Dưới sự thao túng của hoàng hậu, một đường dây mua bán phi pháp đã hình thành. Triệt phá bí mật ghê tởm này, cuối cùng hoàng thượng tìm được đứa em trai chưa chôn cất tử tế. Ta vẫn nhớ như in ánh mắt khiếp sợ và căm thù đó. Tấm vải đỏ được kéo xuống, để lộ cái chum thủy tinh chứa dung dịch màu vàng. Có một đứa trẻ co người như con tôm bị giam giữ bên trong. Đầu nó to khác thường, thân thể bị rã đi không ít... Hoàng thượng nhìn thật lâu rồi nhắm mắt lại, xua tay gọi người bưng xuống. Người vừa đi khuất ngài liền ôm ngực nôn thốc nôn tháo. Ta chưa từng thấy bệ hạ chật vật như vậy. Đó là nỗi ám ảnh lớn nhất trong đời ngài!

Dung phi nương nương khiến cơn ác mộng kia lặp lại, chính là chạm vào giới hạn chịu đựng của bệ hạ. Chuyện tiếp theo đó là một chuỗi bi kịch liên hoàn mà bản thân ta không cách nào ngăn nổi... Chỉ trách vận mệnh an bài!

Khi ta quá già rồi chết, ta có gặp lại Dung phi trong cái hồ sen kia. Ta không quá bất ngờ vì nàng vẫn ở đây mà chỉ muốn hỏi nàng duy nhất một điều:

“Vì hận bệ hạ mà nương nương nhẫn tâm từ bỏ đứa trẻ sao? Nương nương có biết đây là đả kích rất lớn đối với ngài không?”

Sở Phù Dung ôm cổ cầm, trôi lơ lửng giữa biển hoa. Nàng tang thương đáp lại:

“Không phải vì hận, ngay cả khi đầu của phụ hoàng bị đem về Khương La, ta cũng không có suy nghĩ muốn bỏ con. Ta quyết định như vậy là vì biết đứa nhỏ mang tội lỗi trên mình, sự chào đời của nó sẽ không được trời đất dung tha. Thà rằng sớm chết đi, còn hơn sống đời bị nguyên rủa...”

“Hà mama, bà có biết không... Ta cũng khổ tâm lắm... Nhưng ta không thể làm khác được! Bởi vì... Ta và chàng... Ta và chàng... Là huynh muội! Đã loạn luân đến thế rồi, không lẽ còn muốn để lại nghiệt chủng???”

Ta không biết phải nói gì hơn, chỉ đành buông tiếng thở dài. Kiếp này xem như xong rồi, chỉ mong nếu có kiếp sau thì hai người họ không phải đày đọa nhau thêm nữa. Ta xuống âm ti không vội luân hồi mà xin ở lại làm chút việc văn thư. Sau này có nghe Hắc Bạch Vô Thường bàn tán về một linh hồn ngang ngược lại lớn mật, dám đôi co với Diêm Vương, hẳn đòi đầu thai cùng dòng họ với một người nhưng tuyệt đối không muốn làm anh em ruột. Đó là cách duy nhất để ở gần nàng, sớm gặp được nàng mà không bị rào cản đạo lý ngăn cách. Diêm Vương đại nhân thực sự bị chọc điên nhưng vì ngại linh hồn này mang long mệnh chín kiếp nên không thể phạt nặng. Cuối cùng Diêm Vương phải thỏa hiệp.

Khi kẻ đó bước vào vòng luân hồi, ta tò mò tới rình xem. Tận mắt thấy hẳn đổ bỏ nửa bát Mạnh Bà, bóng lưng quen thuộc đi vào cổng Tam thế, lúc ấy ta mới an tâm quay trở về.

Long mệnh chín kiếp, ngài chỉ vừa đến kiếp thứ hai thôi!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 4: Lưu Hải Kể Chuyện

Phần XI: Lỡ nhau một kiếp

Hôm nay Ngũ hoàng tử và Thất hoàng tử chơi trò đánh trận. Ta vẫn đóng vai con chiến mã như mọi khi. Có điều gần đây Ngũ hoàng tử phát phì, ta thực sự không chịu nổi trọng lượng của ngài, bò được một lúc thì tay chân run rẩy không giữ cân bằng được. Ta tên là Lưu Hải – tiểu thái giám ở Đạm Sơn cung.

Trò chơi của các vị hoàng tử rất phong phú, xét cho cùng chỉ có hai loại. Một loại là đem thú nuôi ra hành hạ, loại thứ hai là ngược đãi kẻ nô tài như ta. Hôm trước bị đứng đội tảo cho Ngũ hoàng tử phóng tiêu, ta quá sợ hãi mà tè ướt cái quần. Bọn họ xúm lại đá vào háng ta rồi ôm bụng cười khùng khục. Tối về ta lén ôm quần bẩn đi ra ngoài giặt. May là ta mới mười tuổi, dáng người nhỏ bé nên không bị để ý. Quần dính nước tiểu, còn dính cả dấu giày của bọn họ, ta buộc lòng đến phòng giặt một chuyến. Đêm cuối thu se lạnh, ta khom lưng nhúng quần vào hồ nước tẩy. Thành hồ bị ẩm ướt quanh năm nên có lớp rêu mỏng, ta chỉ lo chồm người giặt giũ không chú ý, thế là ngã xuống. Trời sinh ta rất sợ nước, lại không biết bơi. Nửa đêm phòng giặt tối thui, không ai đốt đèn. Ta thoi thóp trong hồ nước đen sì, thầm nghĩ mình sắp chết rồi.

Ngay lúc đó có một đốm sáng lờ mờ đi tới, rồi giọng nữ nhân cất lên như âm thanh hy vọng huyền diệu nhất nhân thế:

- Ai đó?

- C... Cứu... Cứu mạng...!!!

Ta được người nọ lôi lên từ hồ tấy, đầu cổ ướt đẫm, cả người bốc mùi hôi thối. Dưới ánh sáng mờ hồ của ngọn đèn lồng, ta nhìn thấy nàng là một nữ nhân không còn trẻ, nét mặt rất hiền từ.

- Cháu có sao không? Có cần tìm đại phu không?

- Dạ... Không, không sao...

Ta nào dám tìm đại phu, chữa bệnh cũng tốn tiền mà. Vả lại nếu Trương mama biết ta đổ bệnh bà ấy sẽ không cho ta hầu hạ Ngũ hoàng tử nữa, sẽ tống ta vào hậu viện làm việc nặng. Ta không muốn gánh nước ché củi mỗi ngày! Ân nhân của ta họ Hà, dì Hà là cung nữ làm việc ở phòng giặt. Hôm đó dì cho ta mượn bộ quần áo sạch, còn giúp ta giặt đồ bẩn, bảo ta về ngủ sớm ngày mai đến lấy. Hôm sau ta đi tìm dì ấy, nhận quần áo về, còn nhận được ít thuốc cảm sốt phòng thân. Chưa có ai đối tốt với ta như vậy, quen bị đánh chửi nên ta cảm thấy dì Hà như Bồ Tát sống, thầm hứa với lòng phải báo đáp ân tình này.

Vài tháng sau dì được làm mama ở nội viện. Có quyền có chức hơn, dì vẫn đối với ta quan tâm như cũ, thỉnh thoảng lén cho ta ít bạc, ít thức ăn ngon, dạy ta đạo lý sinh tồn trong hoàng cung. Dì Hà thấy ta ngoan ngoãn vâng lời nên nói đùa: “Hay là cháu làm con dì đi!” Ta không suy nghĩ gì gật đầu ngay, ta xem dì như mẹ từ lâu rồi!

Từ đó ta có mẹ nuôi.

Rồi năm ấy mẹ nuôi có chủ tử mới, là một vị Tiệp dư họ Phương không có thanh thế gì. Từ ngày mẹ chuyển đến cung Cần Du ta ít liên lạc hơn. Hiện tại ta là thái giám của Ngũ hoàng tử, nếu quan hệ quá thân sẽ bị nghi ngờ. Phương tiệp dư là một chủ tử tốt nhưng không có quyền thế, may là nàng ta sinh được Bát hoàng tử. Mẹ Hà làm mama đỡ đầu, từ đó ít quan tâm đến ta hơn. Ta vẫn hiếu thuận với mẹ như trước, nếu có tin tức gì quan

trọng sẽ báo cho mẹ chuẩn bị, tránh gặp tai bay vạ gió. Bát hoàng tử dần lớn, là một cậu bé dễ thương, hiền hiền, hơi khờ một chút. Những khi có cơ hội ta sẽ tìm cậu ấy chơi, hầu hạ Bát hoàng tử dễ chịu hơn Ngũ hoàng tử nhiều, giá như ta cũng làm nô tài ở cung Cần Du thì hay quá!

Năm Bát hoàng tử mười ba tuổi, Tiệp dư nương nương bị ép phá thai. Chuyện xấu liên tục tới, hoàng tử ám sát công chúa bị giam vào ngục, tiệp dư đổi mạng cứu con. Từ đó cung Cần Du vô chủ, tan hoang, tiêu điều... Mẹ Hà vẫn ở lại nơi đó, tiếp tục chăm sóc Bát hoàng tử. Một vị hoàng tử nhỏ tuổi mà không mẹ, không có gia thế họ ngoại chẳng khác gì đồ bỏ đi. Cuộc sống của chủ tớ cung Cần Du rất khổ sở, lương thực bị cắt xén, đồ dùng không đưa đủ, mái đình bị dột cũng không ai sửa. Những năm đó ta thường đi ăn trộm, có chút gì đáng giá đều đưa cho mẹ, để cuộc sống bớt vất vả hơn.

Một đêm nọ ta lẻn vào phòng Ngũ hoàng tử muốn trộm mấy tấm ngân phiếu. Thấy hoàng tử ngáy khò khò trên giường nên khá yên tâm. Hẳn là con của Quý phi, ăn sung mặc sướng, tiền của xài không hết. Ta nghĩ chỉ lấy vài món đồ chắc không bị phát hiện. Hồi hộp cạy mở rương gỗ, vừa thò tay vào xấp tiền thì đột nhiên bị ngăn lại. Trong phòng không đốt nến, ta sợ hết cả hồn. Người kia một tay bịt miệng, một tay ôm vai kéo ta đi. Hẳn bay qua cửa sổ, đem theo ta chạy vù vù thật xa. Lúc quay đầu nhìn lại ta thấy cấm vệ xách đèn bao vây cung Quý phi, may là ta đã chạy kịp.

- Ngu ngốc! Tiền có thể trộm như vậy sao?

Khi người kia đặt ta xuống đất, ta mới nhìn rõ hẳn là một thiếu niên cao gầy. Dưới ánh trăng hiện lên ngũ quan trẻ trung anh tuấn. Kẻ này... Sao giống Bát hoàng tử vậy nhỉ?

- Người không biết chữ à? Bạc ở chỗ Quý phi đều có đóng dấu, trộm đồ đi bán thì được, trộm ngân lượng sẽ bị điều tra ngay!

Hắn ngồi trên nhánh cây, hai chân đung đưa tán gẫu. Ta mở to mắt nhìn thật kỹ rồi mới đi đến kết luận.

- Bát hoàng tử??? Sao ngài lại ở đây???

Năm đó hoàng tử mười sáu tuổi, đã cao bằng ta rồi, không phải đứa nhỏ lùn như cây nấm năm xưa nữa. Hắn cười khẩy, điệu bộ thực xấu xa. Hắn ném xuống cho ta một cái đùi gà, còn mình thì ung dung ngồi trên chạc cây nhai hạt lựu.

- Bây giờ người vẫn còn thói trộm vặt à? Không phải Hà cô cô không cho phép người ăn trộm nữa sao?

- Ta... Ta... Chỉ muốn giúp đỡ nhưng lại không có tiền, ngoài ăn trộm thì đâu còn cách nào nữa?

Bát hoàng tử ngửa đầu nhìn trăng, đem giày ném xuống đất rồi tìm tư thế nằm thoải mái.

- Chỗ ta không thiếu thốn như người tưởng đâu. Bốn hoàng tử không cần người thương hại! Hà cô cô không cho phép người tiếp tục ăn trộm là sợ có ngày bị phát giác. Tới lúc đó hình phạt nhẹ nhất là loạn côn đánh chết! Người đừng để bà ấy lo lắng nữa...

- Nhưng... Nhưng...

Bát hoàng tử nhíu mày, búng hạt lựu lộp bộp xuống đầu ta. Hắn lại cười nửa miệng một cách xảo trá.

- Nếu người muốn giúp thì có một chuyện. Chỉ sợ người không dám làm!

Ta ngửa đầu nhìn lên chạc cây. Thiếu niên đó mắt sáng như sao, vóc người hơi gầy nhưng rất có sức lực. Cái màn bay bay vừa rồi cũng đủ thấy

võ công hãn không tồi. Ta thực khó hiểu, vị hoàng tử này không được bệ hạ yêu quý, chẳng có ai ngó ngàng nhưng sao hiểu biết nhiều như vậy. Hãn đi lại trong hoàng cung tự nhiên khoáng hoạt như cơn gió, cả cấm vệ cũng xem thường. Hình như ta bỏ sót điều gì thì phải...

- Ngài... Muốn nô tài làm chuyện gì?

Bát hoàng tử hí híp mắt, nói ra những lời rất dọa người:

- Ta muốn người đẩy Ngũ hoàng tử xuống hồ, còn muốn người bỏ thuốc Lan phi nương nương...

Chẳng biết bắt đầu như thế nào Lưu Hải ta lớn gan như vậy. Những chuyện tai tiếng trong hậu cung ít nhiều đều có dính líu đến ta. Dĩ nhiên ta chỉ là một nhân tố nhỏ bên trong, dưới trướng Bát hoàng tử còn có nhiều người ta chưa từng thấy mặt. Đầu quân cho ngài, ta cũng đi hỏi mẹ Hà một chút. Bà ấy cười cười, vừa tán đồng vừa lo lắng bảo: “Làm việc cho bát hoàng tử con phải cẩn thận, tuyệt đối nghe lời ngài. Từ bây giờ cố gắng quan sát một chút, phải hiểu rằng mình không còn là tiểu thái giám chỉ lo phục dịch người khác... Con là người làm đại sự, bất cẩn một chút là mất mạng, tất cả thành quả ngày sau sẽ có hồi đáp!”

Mẹ nói đúng, ta làm chuyện lớn để có địa vị lớn. Khi bệ hạ đăng cơ ngài chọn ta làm công công tổng quản, đứng đầu thái giám trong cung. Chuyện đời ta thật kỳ kỳ không tin nổi. Ai mà biết Lưu Hải nhát gan hay tè dầm ngày xưa lại trở thành Lưu công công bây giờ?

Năm Thiên Vĩnh thứ mười bốn, bệ hạ đi sứ sang Trung Lương, Cẩn đại nhân cũng đi cùng. Vị Cẩn Thiện này cùng trang lứa với bệ hạ, ngày xưa phụ thân hãn chỉ là một quan văn nho nhỏ. Nếu ta là người âm thầm gậy không ít sống gió ở hậu cung thì Cẩn Hoàn là người đứng sau chính biến của hoàng triều. Bọn ta đều “nhỏ mà có võ”! Ta làm công công, Cẩn Hoàn bây giờ là Quốc sư đại nhân rồi. Ông ấy có duy nhất đứa con trai

Cần Thiện, nghe nói từ nhỏ đọc sách cốt để phò chúa sau này. Cha hướng nghiệp cho con thật tốt!

Cần Thiện đi với bộ hạ, lắm chuyện vui để xem. Trung Lương chỉ là một tiểu quốc mà thôi, ta tin trong ít năm nữa nó sẽ thuộc về lãnh thổ Khương La. Tham vọng của bộ hạ chưa bao giờ thấy đấy. Cô công chúa hòa thân tên Sở Tâm Huệ, là đệ nhất công chúa. Hoàng thượng không quá để ý đến nàng, mỹ nhân ở Đế Đô nào có thiếu. Một Sở Tâm Huệ đẹp đến đâu cũng không còn đặc biệt. Chúng ta đến ngoại giao vừa khéo gặp lễ Hoa Đăng, bộ hạ ham vui muốn xem thả đèn, ta đành ở lại hành cung trông coi mọi việc. Cần Thiện thật là đáng thương, hấn bước lọc cọc trên guốc gỗ, mặc nữ y đi theo. Đối với bộ hạ, Cần Thiện chỉ có hai tác dụng. Lúc ngài lười biếng thì ném tấu chương cho hấn, lúc ngài nhàm chán thì lấy việc trêu chọc hấn làm vui. Cứ đà này Cần đại nhân biết bao giờ mới lấy được vợ!?

Bọn họ trở về hành cung rất muộn, lúc ra nghênh đón ta thực sự bị dọa hết hồn. Trên khuôn mặt trắng trẻo của bộ hạ có một dấu bàn tay đỏ ửng, đủ cho thấy mấy phần công lực bình sinh đều dồn hết vào cái tát này. Ôi, dung nhan của ngài sau một đêm đã thảm hại như hàng đại hạ giá! Biểu cảm đáng sợ của hoàng đế làm ta tò mò, kinh ngạc, kích động, phấn khích mà... Không dám hỏi. Tự đáy lòng khâm phục nữ trung hào kiệt nào dám chơi ngài một võ đau như thế! Đàn bà Trung Lương ghê gớm thật, chỉ bị sàm sỡ thôi chứ có gì to tát? Nữ nhân muốn được bộ hạ nhà ta sàm sỡ xếp hàng dài từ Trung Lương về đến Khương La, đó là chưa kể tình hình ùn tắc chen đầy... Hừ!

Nhờ liên tục thoa thuốc và chườm đá, sáng ngày hôm sau vết đỏ đã không thấy rõ, hoàng thượng vẫn có thể tự nhiên ra ngoài. Mọi chuyện không dừng ở đó. Một đêm nọ ta giật mình tỉnh giấc, phát hiện hoàng thượng không ở trong phòng. Cần Thiện lập tức có mặt, các ám vệ đi theo bộ hạ ngơ ngác đứng nhìn nhau. Bọn họ không tài nào hiểu được vì sao dưới tấm chăn là một bao gạo mà không phải đương kim thánh thượng!?

Phải biết rằng ám vệ không giống thị vệ thông thường, họ trải qua bao trận chiến và sự khổ luyện mới được như ngày nay. Bệ hạ à, ngài quá thất đức rồi, không nên làm tan nát trái tim kiêu hãnh của huynh đệ tổ ám vệ!

Cùng lúc ấy hoàng cung Trung Lương có một phen náo nhiệt. “Đại nội chỉ huy sứ” khi đó là Tam phò mã Lăng Thế, hẳn nhận được tin có thích khách đột nhập liền huy động hai nghìn thị vệ đốt đuốc rực trời, lùng sục vây bắt. Ta cùng Cẩn Thiện quan sát tình hình bên ngoài qua khe cửa nhỏ, chân như giẫm trên than. Chắc không liên quan gì đến hoàng thượng nhỉ? Cùng lắm là ngài phóng hỏa giết người thôi, đâu có gì to tát phải làm lớn như vậy!

Vào lúc chúng ta sắp không đứng yên thì cửa sổ bên hông tấm phòng mở tung. Người nhảy vào là hoàng thượng rồi, ngài mặc y bào trắng, ta không còn lời nào để nói.

- Bệ hạ, ngài đã đi đâu vậy? Thần lo chết đi được! – Người nói là Cẩn Thiện

- Trẫm bảo rồi, đi làm hái hoa tặc!

- Ak? Nhưng... Ít nhất cũng nên mặc hắc y... Như vậy mới không bị phát hiện!

Hoàng đế nhíu mày cười ngoại bào bị bắn, quái lạ hỏi Cẩn Thiện:

- Tại sao chứ? Người không thấy trẫm mặc bạch y đặc biệt có phong thái nho nhã trí thức sao? Đi trêu hoa ghẹo nguyệt mà ăn mặc đen sì, chả hợp bối cảnh gì hết!

-...

Thực ra ta cảm thấy hoàng thượng mặc xanh đỏ tím vàng gì cũng là bộ dạng lưu manh, màu sắc không quyết định nhân phẩm! Nói về chuyện “hợp

bối cảnh” càng không nên tranh luận với hoàng thượng, bởi vì đối với ngài, vừa cầm dao giết người vừa gặm đùi gà cũng rất “hợp bối cảnh”. Hoàng thượng nhanh chóng thay một bộ trung y, xõa mái tóc ra, mang vào đôi dép trúc,... Vừa ngự trang xong thì hành cung bị thị vệ Trung Lương ập vào. Lãng Thế cất tiếng lạnh lạnh uy nghiêm:

- Có thích khách đột nhập, thỉnh cầu Thiên Vĩnh đế cho phép chúng tôi vào lục soát, tránh để thích khách trà trộn vào hành cung, tất cả vì sự an toàn của quý quốc!

Hoàng thượng bộ dạng ngái ngủ gãi đầu đi ra. Ở trên đất khách quê người, chúng ta không hoàn toàn chiếm thế chủ động. Lần viễn du này chỉ đem theo ba trăm ngự lâm quân, số còn lại một nửa canh giữ hoàng thành, một nửa đóng ở biên giới chờ trường hợp cứu giá. Tuy quân số ít nhưng ta không thấy lo lắng nhiều. Ngự lâm quân ở các triều đại trước chưa từng có, từ khi bệ hạ lên ngôi mới bắt đầu thành lập. Nhớ năm ấy Cẩn Hoàn hết lời khuyên can, lý lẽ của ông là nuôi dưỡng lính ngự lâm tốn kém gấp mười lần binh sĩ thông thường, trong tình trạng nội loạn vừa dẹp yên, đấng quang chưa bao lâu, quốc khố không đảm đương nổi. Khi ấy bệ hạ đã đáp trả Quốc sư đại nhân rằng: “Tiết kiệm là đức tính tốt của dân cày ruộng nhưng là thói quen xấu của một triều đại. Thay vì tìm cách cắt giảm chi phí sao không nghĩ làm thế nào để tiền của nhiều lên? Hưng thịnh nghĩa là gì? Nghĩa là xa hoa mà không bóc lột dân, nghĩa là lãng phí mà không lo thâm hụt ngân sách! Từ giờ trở về sau, các người chỉ có thể dâng tấu cải tổ kinh tế, phát triển sản xuất chứ không được dâng sớ khuyên trẫm đừng xây cái này, đừng làm cái kia. Trẫm nuôi một lũ thần tử lớn nhỏ để làm gì? Tất nhiên là để các người nai lưng ra cày, kiếm cho đủ tiền đắp vào quốc khố!”

Ta vẫn còn nhớ bộ mặt mướp đắng của triều thần ngày hôm đó. Tuy cách nói của bệ hạ hơi ngang ngược, bề ngoài như tên hôn quân nhưng đạo lý nào cũng không hề sai. Kể từ đó hàng loạt chính sách mới được đề cử, các địa phương chủ trương gia tăng canh tác, thay đổi phương thức, trước

làm giàu cho dân, sau nộp thuế lên triều đình. Thần tử dần hiểu được mình phải làm gì để sống chung với vị vua thích tiêu tiền như nước này. Ngự lâm quân sau mười bốn năm đã cho thấy uy lực kinh người, đáng chén cơm bát gạo mà bệ hạ bỏ ra. Bây giờ không có vương triều nào không lé mắt nhìn sang một nghìn lính ngự lâm trong hoàng thành Khương La. Sách lược xây dựng và đào tạo là tuyệt mật, chỉ có ta, Cẩn Hoàn và hai người nữa biết. Đây là một tổ chức đầy huyền bí, giống như ám vệ công khai, một người có thể địch trăm. Cho nên với ba trăm binh sĩ đem theo đến Trung Lương, ta hoàn toàn có thể tin tưởng bệ hạ sẽ bình an!

Trở lại vụ ồn ào đêm hôm đó, Lăng Thế đứng đầu đại nội thị vệ, tay lăm lăm thanh kiếm muốn khám xét hành cung. Bệ hạ nhếch nhác từ trong phòng đi ra, ngáp một cái rõ to rồi lim dim hỏi:

- Các người tưởng mình là ai? Nói muốn lục soát thì bốn Quân phải nghe theo à?

Lăng Thế là nhị thiếu gia nhà họ Lăng, anh cả Lăng Kỳ là Hộ quốc tướng quân đang nắm quá nửa binh quyền Trung Lương. Hắn còn có một tam đệ, nghe nói là con rể hờ của Sở đế. Nhà họ Lăng là đệ nhất thế gia, được vua trọng dụng, ba anh em ai cũng nhiều tài ít tật, quả rất đáng khen. Nếu họ là người Khương La thì chắc chắn đã được bệ hạ bồi dưỡng từ nhỏ, biến thành cánh tay đắc lực của ngài. Lúc này ta chú ý tới nam nhân đứng bên cạnh Lăng Thế, nét mặt họ hơi tương đồng, suy đoán một chút liền xác định đây là tam công tử! Tuy Lăng Quân không có chức vụ quyền hạn gì trong triều nhưng nhờ bóng râm của hai anh trai hắn có thể tự do ra vào hoàng cung, hưởng đặc ân không ai có. Lăng Quân sắc mặt trắng nhợt, ống tay áo ướt đẫm máu tươi nhưng vẫn kiên trì đứng thẳng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bệ hạ... Cái nhìn hoài nghi, võ lữ, lo lắng, bất an... Ta có thể đọc ra rất nhiều cảm xúc từ đôi đồng tử đen lay láy. Kiểu vết thương thế này chắc là một “tác phẩm” của hoàng thượng...

Lăng Thế một người đầy chính khí, đối lập gay gắt với thứ “tà khí” của bộ hạ, hẳn đường hoàng đối đáp:

- Thiên Vĩnh đế quá lời! Quân đang ở trên đất Trung Lương, chính là khách quý của bốn quốc. Vấn đề an toàn của ngài là trọng trách của chúng tôi. Mong Quân có thể phối hợp!

Quả là con nghé non không sợ cọp. Lăng Thế vừa dứt lời thì giơ tay ra hiệu, thị vệ đại nội tiến một bước, ngự lâm quân không ai bảo ai đồng loạt tuốt kiếm. Ánh kim loại sáng lòa, phản chiếu màu lửa bập bùng. Lính ngự lâm giáp vàng mũ sắt, đứng vững như tượng, rất có khí thế tà ma ngoại đạo đang hăm he danh môn chính phái!?

Lăng Thế hiển nhiên không ngờ bên này lại hung hăng như vậy, chưa nói một lời đã muốn đánh nhau. Hẳn ngược nhìn Thiên Vĩnh đế đang ung dung thổi trà, dáng vẻ người ngoài cuộc mà không khỏi bức xúc.

- Quân làm vậy là có ý gì? Rút kiếm trong hành cung là điều cấm kị, chẳng lẽ Quân không biết?

- Tam phò mã, bốn đế không biết quy định ở Trung Lương cũng như người không biết quy tắc của Ngự lâm quân. Đội cận vệ này sinh tồn trên sứ mệnh bảo vệ quốc chủ, bao gồm tính mệnh và uy danh của ta. Hôm nay ta ngồi đây, các người thì muốn vào trong khám xét, cho dù đang ở đất nhà người nhưng cũng là chà đạp danh dự của ta! Bọn họ chỉ làm việc dựa vào quy tắc, không có ngoại lệ!

Lăng Thế há miệng lại ngậm miệng, bàn tay siết chặt thành nắm đấm. Bao lâu nay hẳn đứng dưới danh tiếng Lăng gia chưa từng gặp tình huống bị trực tiếp đối chọi như vậy. Đụng phải bộ hạ nhà ta, người phải làm quen từ từ đi! Các thị vệ đại nội bất an trông chờ nhìn chỉ huy sứ. Bọn họ ai cũng biết cái gì gọi là Ngự lâm quân, chẳng ai cam tâm tình nguyện thử kiếm vào lúc này. Trong lúc hai bên dằng co thì có một người tất tả chạy tới,

thầm thì vào tai Lãng Thế, nét mặt vừa gập vừa sợ sệt. Lãng Quân có lẽ cũng nghe thấy, hấn nhíu mày hạ rèm mi xuống, không nhìn chăm chăm vào hoàng thượng nữa...

Lãng Thế cũng có tư chất, rất bình tĩnh nghe hết bầm báo, lại trấn định nói với bệ hạ:

- Lần này tại hạ đã mạo phạm, mong Quân lượng tình bỏ qua. Hành cung canh phòng cẩn mật như vậy, nếu thích khách không xuất thân từ chỗ này thì chẳng có khả năng đột nhập vào... Đã thế, chúng ta xin rút lui, mời Quân trở lại giường!

Khá lắm Lãng Thế, cái gì mà “thích khách xuất thân từ chỗ này”, một lời hai ý xỏ xiên! Không chờ bệ hạ lên tiếng, Lãng Thế đã đem thuộc hạ rời đi ngay. Lãng Quân lẽ mề theo sau, nhiều lần quay đầu nhìn lại. Ánh mắt hấn chạm vào ánh mắt hoàng thượng giữa không trung, ta mơ hồ nghe thấy vài tiếng sấm nổ... Đợi khi đám đông kia đã đi khỏi, hành cung yên ắng trở lại, bệ hạ liền ném vỡ chung trà xuống đất. Mọi người lạng thình cúi đầu, biết rằng cơn giận của ngài không dễ tiêu tán.

- Trung Lương cũng thoáng quá nhỉ? Trai chưa vợ gái chưa chồng mà có thể gặp nhau nửa đêm! Chẳng phép tắc quy củ gì cả!

Mọi người kinh ngạc lén nhìn bệ hạ. Ở hay... Rốt cuộc hoàng thượng không phải tức giận vì bị đại nội thị vệ mạo phạm à? Ta nuốt nước bọt thầm nghĩ Trung Lương có thoáng cũng không thoáng bằng Khương La. Người ta nửa đêm hẹn hò, còn bệ hạ nửa đêm mặc bạch y ghé thăm khuê phòng của mỹ nữ. Ghé chơi thì thôi, lại còn động tay động chân. Bộ dạng của ngài khi vừa trở về là biết! Lúc ấy ta chưa đoán ra nữ nhân nào đang khiến hoàng thượng thất thường như vậy. Mãi đến bữa tiệc đề thân của Sở công chúa, ta rốt cuộc được nhìn thấy cô gái đó. Chính là người về sau khiến ngài yêu say đắm mà cũng khổ tận cam lai. Ta đứng nhìn một đoạn tình lữ dở mà chỉ biết thở dài. Xưa nay anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Thiên Vĩnh đế để lạc

trái tim, kết cục phải hủy cả cơ đồ vào tay Chu Lạc gia một cách cam tâm
tình nguyện...

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 5: Hạ Hầu Vĩnh Khang Tự Truyện

Phần IX: Lỡ nhau một kiếp

Sáng nay lên triều ta không cách nào tập trung được. Nông bộ Thượng thư đã trình bày hai lần về đề xuất nhập giống lúa mạch của Cao Kê. Loại lúa này năng suất gấp hai lần lúa truyền thống trong nước. Tuy nhiên Cao Kê là một vương quốc xa xôi, chúng ta không hiểu nhiều về nó, đường đi lại gian nan, phải vượt qua sa mạc cùng hẻm núi hiểm trở... Triều thần có người tán đồng, có người phản đối, tiếng tranh luận rất ồn ào. Ta mơ hồ nhìn những cái miệng liên tục mấp máy, hoàn toàn không theo kịp họ đang nói cái gì.

- Được rồi! Chuyện này ngày mai sẽ bàn tiếp. Các khanh lui ra đi!

Cái tổ vò vế lập tức yên tĩnh, ta có thể hiểu vì sao bọn họ kinh ngạc như vậy. Suốt mười bốn năm ta tại vị, chưa có buổi thiết triều nào họ được về nhà sớm, phải đứng chầu qua giờ cơm trưa là chuyện bình thường.

- Thế nào? Không muốn ngừng?

Ta cảm thấy hơi buồn cười. Vào những năm đầu khi ta lên ngôi, bọn họ rất sợ đi chầu. Phần vì phải đứng tề cả chân, phần vì phải lau mồ hôi nghe mắng chửi, lúc dâng tấu thì lo đông lo tây chỉ sợ viết sai chính tả hay có chi tiết nào không hợp lý sẽ khiến ta nhíu mày... Ta biết bọn họ sợ, dù chỉ một cái chớp mắt của ta. Trầm hưng ác lắm sao...?

Nhiều năm qua đi, đôi chân họ trở nên khỏe hơn, đứng bao nhiêu canh giờ cũng không thành vấn đề. Rồi lúc làm sai bị mắng thì giữ được bình tĩnh, cảm giác được mắng là một vinh quang. Thiết triều trở thành khoảng thời gian rất kích thích, ai cũng muốn phát biểu, hiến kế chỉ để đổi lấy một ánh mắt hài lòng. Trẫm khó tính vậy sao...?

Các thần tử của ta, ta đều hiểu họ. Tuy đối với họ ta cao xa vời vợi, lạnh nhạt khó gần nhưng chính ta lại biết rất nhiều, cái tốt và xấu của từng người. Chẳng hạn như Ngô Phán sự có đầu óc nhanh nhạy, rất thông minh và nhiều sáng kiến nhưng ông ta bản tính tham lam, dễ bị tiền của dụ hoặc. Ta từng phát hiện không ít vụ tham ô nhỏ lẻ nhưng không vì thế mà cắt chức lão ấy. Thay vào đó lão lập công ta thưởng nhiều bổng lộc, thỉnh thoảng nói bóng nói gió dọa lão ta hồn kinh phách lạc. Con người ai cũng có một thành tố sai trái, mấu chốt ở chỗ nó có được kiềm chế kịp thời hay không. Dần dần, tất cả bọn họ đều hiểu ra, trẫm ngồi ở cao nhưng thấy rất nhiều góc khuất. Muốn sinh tồn thì phải thành thật cùng trung quân. Một hoàng đế tốt không chỉ lo nước thương dân là đủ mà còn phải khiến triều thần dù tốt hay xấu cũng trở nên hữu dụng. Chỉ cần họ không vượt qua giới hạn, ta sẽ có cách khiến họ ngoan ngoãn ngồi đúng vị trí.

Khi Lưu Hải cao giọng hô “Bãi triều”, quan tướng lúc này mới tỉnh ngộ, bất an hành lễ rồi lui xuống. Đại điện chốc lát đã vắng tanh, cổng thếp vàng khép lại. Ta vẫn ngồi im trên ngai, Lưu Hải bẽn lẽn cúi đầu chờ phân phó.

- Người không có điều gì cần báo cáo với trẫm sao?

Lúc này ta đã nhìn thấy tiểu thái giám của Hà cô cô, hần lén lút nép sau rèm ra dấu với Lưu Hải. Lưu Hải không tiếng động rời chỗ đứng, hơi nghiêng đầu nghe tên kia thì thào vào tai. Ta có thể đoán họ đang nói chuyện gì. Thế nhưng Lưu Hải lại không lập tức đến bẩm báo... Kể từ lúc đó, ta không tài nào tập trung được, làm hại Nông bộ Thượng thư phải trình bày lần nữa.

Lưu Hải cúi thấp đầu, bàn tay bất an vuốt vuốt cây phất trần. Hắn theo ta nhiều năm, ta cũng biết đó là thói quen khi hắn lo sợ.

- Bẩm bệ hạ... Bên Thượng Cung báo tin đã đem thuốc đến chỗ Dung phi nương nương...

Hắn nói rất chậm, bàn tay ta siết lại trên thành ghế.

- Nàng... Đã uống rồi!

Đã uống rồi...

Đã uống rồi...

Ta hít sâu một hơi, dần nhắm hai mắt lại. Phải, nàng nên uống, đó là lệnh của trẫm.

Nhưng sao trẫm lại ân hận thế này? Sao lại tức ngực thế này?

Ta vờ dờ cánh tay, chỉ nhẹ xoa lồng ngực một chút, giọng nói vẫn thản nhiên:

- Uhm, thế Dung phi ra sao rồi?

Ta thừa nhận, chỉ mới nãy thôi ta đã mong Lưu Hải nói rằng nàng không chịu uống. Hóa ra đây mới là điều ta hy vọng!

- Tiểu thái giám kia không rõ tình hình lắm, chỉ nói Thượng Cung gọi ba y nữ tới Trúc Uyển, đến giờ vẫn chưa rời đi...

Khi ta đến đó thì Hà cô cô đang bất an đi qua đi lại, nhìn thấy ta cũng quên hành lễ mà vội vàng nói:

- Hoàng thượng! Dung phi không tốt lắm. Thần không biết chuyện ngày hôm qua nàng vừa bị ngã nên thai đã không ổn. Bây giờ lại uống

thuốc...

Ta không đợi bà ấy nói hết, lập tức đá cửa phòng bước vào. Ngay lập tức có mùi máu nồng nặc ập tới, cảm giác như mảnh thủy tinh ghim vào phổi. Ta không nghe thấy tiếng kêu của nàng, chỉ có ba y nữ đang vây quanh giường, nhìn thấy ta bèn sợ tái mặt.

- Tránh ra! Một lũ ăn hại!!!

Ta biết mình không nên quát tháo vào lúc này vì người có lỗi nhất là ta mới đúng. Thế nhưng mọi thứ nghẹn ứ trong cổ họng, nếu không trút giận vào ai đó thì sẽ không chịu nổi. A Dung nằm trên giường, đắp tấm chăn mỏng. Da mặt nàng xanh mét, môi trắng bệch, băng vải lót dưới đệm đã nhiễm đỏ máu. Huyết sắc tương phản dữ dội với chiếc giường màu trắng, giống như mặt cửa đâm vào tròng mắt. Ta thật không muốn nhìn!

- A Dung... Xin lỗi, xin lỗi...

Khi lên triều ta ghét nhất là nghe thần tử nhận lỗi, bởi vì có xin lỗi nghìn lần vạn lần thì cái sai cũng không biến thành đúng. Bây giờ ta hiểu hơn một điều, nói “xin lỗi” không chỉ mang hàm ý nhận trách nhiệm mà còn thể hiện sự bất lực và yếu đuối.

Trẫm xin lỗi...

Trúc Uyển hôm ấy rất loạn, ta chẳng nhớ mình đã gào thét cái gì nhưng Thái y viện đã đổ xô tới chỉ trong ít khắc. Người ngoài không rõ chuyện còn tưởng hoàng đế sắp băng hà rồi. A Dung mất máu quá nhiều nên mê man hai ngày. Trong hai ngày đó ta cũng không làm được chuyện gì ra hồn. Từ khi nào nàng lại trở nên quan trọng như vậy?

Huệ phi đến thăm A Dung, nói rằng hai người là tỷ muội nên muốn ở lại túc trực. Nàng ta có cái tên rất hay: Sở Tâm Huệ, tiếc rằng tâm hồn không bao giờ có thể thuần khiết như hoa huệ được. Nếu ở hậu cung này

tồn tại một loài hoa thì chỉ có thể là hoa sen. Ta mất ba năm để hiểu ra điều đó!

- Huệ phi, nàng quá đề cao bản thân hay quá xem nhẹ quyền uy của trẫm? Nàng chẳng qua chỉ là một công chúa hòa thân đến từ tiểu quốc, làm con cờ thí bỏ trong tay Sở Chính Hàn thì vẻ vang lắm sao? Hãy nhớ, nơi này không phải Trung Lương của nàng mà là Khương La của trẫm. Nhất cử nhất động trong kinh thành không phải trẫm không biết, chẳng qua là không rảnh bận tâm mà thôi!

Khi nói những lời này ta đang cố tìm cách cho A Dung uống thuốc. Nàng như con chim nhỏ nép trong khủy tay ta, trông ngoan ngoãn nhưng lại rất bướng bỉnh, bao nhiêu thuốc đút vào đều chảy ra hết. Huệ phi quỳ ở giữa phòng, mặc một bộ hồng y chói mắt. Ta cảm thấy màu này thật xấu, vừa khô vừa tục, không bao giờ thanh khiết và trinh bạch như màu hồng của A Dung... Huệ phi sững sốt thật lâu, biểu cảm giống hệt những nữ nhân khác khi hồi tỉnh từ giấc mộng đẹp.

- Hoàng... Hoàng thượng... Sao chàng lại nặng lời với thiếp như vậy? Thần thiếp đã làm gì sai sao? Dung nhi là muội muội thân sinh, ở nơi này không ai gần gũi với thiếp hơn nàng ấy. Hai chúng ta đều lạc lỏng trong hậu cung, phải nương tựa lẫn nhau để sinh tồn... Bệ hạ, ngài nghi oan cho thiếp như vậy, thử hỏi thiếp làm sao sống được? Huhuhu...

Ta thừa nhận Sở Tâm Huệ rất có khiếu diễn xuất, nàng khóc đến thương tâm, mắt lệ long lanh, tiếng nấc nghẹn ngào... Nếu không phải hiểu rõ mười mười có lẽ ta cũng sẽ áy náy dỗ nàng mấy câu. Ba năm nay đúng là Huệ phi và A Dung rất thân thiết, có lúc khiến ta cảm tưởng tình thân vẫn tồn tại giữa cám dỗ lọc lừa. Tiếc rằng sự kiên trì của Huệ phi chỉ vón vẹn ba năm, bây giờ đã lộ bộ mặt thật. Đáng buồn, cái ao bần thiêu mang tên “hoàng cung” không bao giờ trồng nổi một loài hoa tinh khiết. Có lẽ chỉ mỗi hoa sen mới không bị ám hôi mùi bùn...

Tiếng khóc ray rứt vẫn không dừng, vài tiểu cung nữ dám dùng ánh mắt trách móc lên hướng về phía ta. Khá lắm, các nàng là nô tì của ai? Đã không bảo vệ được chủ tử lại còn hùa theo phe giặc! Ta có một mong muốn phải đổi hết cung nhân trong Trúc Uyển này đi! Công nhận Sở Tâm Huệ rất khéo lấy lòng người, ít nhất trong ba năm nay nàng ta đã khiến A Dung và những người kề cận tin tưởng hết mức. Thậm chí nghe theo Huệ phi xúi giục, dám qua mặt trẫm để cho mình có thai!!!

Càng nghĩ ta càng thấy tức giận. Một bên là tiếng khóc phiền toái của Huệ phi, một bên là A Dung không chịu nuốt thuốc vào... Long bào đã bị nàng làm ướt đẫm... Ta không nghĩ mình sẽ kiên trì được hơn...

- KHỐN KHIẾP! Câm miệng lại! Cút hết cho trẫm!!!

Ta nổi khùng ném cây muống đi, rất vừa vặn trúng vào trán Huệ phi. Nàng ta sợ quên cả khóc, tay ôm trán hốt hải chạy ra ngoài. Khi trong phòng không còn kẻ dư thừa nào ta mới thấy bình tĩnh một chút. Cô gái nằm trong lòng thì vô tư ngủ, không biết sợ là gì, dám thách thức sự nhẫn nại của ta...

- A Dung... Trẫm xin nàng đấy, uống thuốc vào được không...?

Cây muống ném đi rồi, ta ngửa cổ uống một ngụm dược đắng, thật cẩn thận nâng đầu nàng lên. Bình thường người A Dung luôn ấm áp, khiến ta rất thích áp lại gần. Bây giờ nàng lại rất lạnh, tay lạnh, cổ lạnh, cả làn môi cũng giá buốt... Từng chút, từng chút, ta cố gắng đẩy thuốc vào, thật chậm và nhẫn nại để không làm nàng sặc. Dược rất đắng, ngậm lâu trong miệng chẳng còn thấy hương vị gì... Tựa như đau đớn trong lòng, giữ lại lâu ngày cũng không còn mùi vị...

Bây giờ A Dung không cười nữa. Ta chẳng nhớ nổi lần cuối cùng nhìn thấy nàng cười là khi nào. Thái y nói sức khỏe và tinh thần của nàng không

ổn định, tốt nhất đừng để nàng kích động. Khổ nỗi nàng chỉ phát điên khi nhìn thấy ta, cho nên muốn nàng không kích động thì ta phải xéo đi chỗ khác! Tình trạng này đã ba tháng rồi, ta không bèn mắng đến Trúc Uyển nữa, hậu cung bảo rằng Dung phi bị thất sủng, ta lại cảm thấy người bị “thất sủng” là mình mới đúng!

Lúc nàng tỉnh dậy không nói một câu nào, ánh mắt vô hồn như nhìn xuyên mọi vật. Khi ở một mình nàng sẽ vô thức đưa tay sờ bụng, còn ta thì lập lại động tác ấy khi nàng đã ngủ say. Ở đó từng có một hài tử, không biết là trai hay gái nhưng ta đã chọn từ bỏ... Về sau ta luôn tự vấn trong lòng, nếu năm ấy đứa bé được sinh ra thì sẽ thế nào? Chúng ta không chỉ bạc mệnh mà còn vô duyên với con cái.

Ngày hôm ấy ta đang bận rộn duyệt tấu chương trong thư phòng. Lưu Hải đẩy cửa xông vào, vội đến mức giẫm phải tà áo.

- Bệ... Bệ hạ, không xong rồi! Dung phi nương nương nhảy xuống hồ!!!

Cây bút lông trên tay ta liền gãy làm đôi. Khi ta chạy đến thì nàng đã được cứu lên, nửa mê nửa tỉnh. Ta xô đám thị vệ sang một bên, vừa sai người gọi thái y vừa bế nàng chạy về Trúc Uyển cách đó không xa. Đem than đốt nóng căn phòng, dùng chăn bọc kín nàng lại. A Dung vừa ôm ngực ho vừa lạnh lùng hất tay ta ra, cơn buồn bực nhiều ngày tích tụ lập tức bùng phát.

- DUNG PHI!!! Liên tục thách thức trẫm vui lắm sao? Trẫm nói cho nàng biết, không phải chết là xong đâu. Nếu nàng dám tìm chết một lần nữa trẫm sẽ...

A Dung quay quắt lại, mở to mắt nhìn ta:

- Hoàng thượng sẽ làm gì? Cùng lắm là trút giận lên hạ nhân trong Trúc Uyển viện này. Mạng người trong tay bệ hạ chả đáng bằng ngọn cỏ,

sau khi nhỏ sạch chỉ việc trồng lại là xong!

Mỗi khi nàng ngoan cường đôi mắt sẽ nhìn ta không nhân nhượng, sau cơn ho hai gò má đỏ bừng, trông có sức sống hơn hôm qua rất nhiều. Ta nhớ da diết A Dung của ba năm về trước, nhớ vẻ mặt vừa thẹn vừa giận khi ta mặc bạch y nửa đêm lên vào khuê phòng. Nàng cúi kính như con vật nhỏ bị xâm phạm, sau khi đánh ròi cắn lại quay sang bao che cho ta. Khi ấy ta vô cùng tự tin đến mức tự phụ, nghĩ rằng mình đã hoàn toàn thu phục nữ nhân này, nàng sẽ phải bất chấp mọi thứ chạy theo “tiếng gọi tình yêu” như bao cô gái đại đột khác. Ta đã đúng, nàng xuất hiện trong bữa tiệc đề thân là muốn đưa một câu trả lời. A Dung của ba năm trước táo bạo quỳ trước vua cha, cầu xin được gả đi. Nàng cũng kiên quyết thu dọn hành lý trong khi mẫu phi vừa khóc vừa can ngăn. Nữ nhân! Chính là “khờ si” như vậy!

Ta cứ nghĩ mình thả miếng mồi bé bằng hạt ngô, thu về một con cá kình lớn. Ai ngờ cá kia ta không kéo nổi lên bờ mà chính nó lôi ta xuống nước... Hả hê, khinh thường, thích chí vì không tốn công sức gì cũng dụ được nàng đến Khương La. Thế nhưng ta phát hiện mình đang rung động. Thế gian này nữ nhân tư tưởng ta rất nhiều, đàn bà trong hậu cung mỗi ngày đều nói nhớ thương nhưng thiết nghĩ có mấy ai “yêu” giống như nàng – chỉ nhìn thấy Hạ Hầu Vĩnh Khang chứ không phải một Thiên Vĩnh đế! Đó là sự khác biệt rất lớn. Nếu trên người ta không có long bào, trong tay không có giang san, dưới chân không phải cung vàng điện bạc thì ta chẳng là ai, chẳng là cái gì trong mắt bọn họ. Các nàng cứ nghĩ mình thật lòng thật dạ, nếu ta không đáp lại chân tình thì là vô tâm, lạnh nhạt thì vô tính... Họ chỉ thấy cái vỏ bề ngoài, yêu một hoàng đế, một quân vương chứ không phải bản thân ta!

A Dung quay mặt đi, chỉ chừa lại một tấm lưng hao gầy. Nàng vốn mảnh mai, sau khi sảy thai lại ốm yếu hơn nữa. Ta xót xa ngồi xuống giường, vừa nhẹ nhàng vừa quyết tuyệt ôm nàng vào lòng. Tựa như cái đêm không trăng không sao ở Trung Lương, nàng dùng hết lực đánh ta, cắn ta,

mắng mết lại khóc... Con người là một loài mâu thuẫn, họ chỉ bị tổn thương bởi người mình yêu, giống như ta giày vò nàng, nàng lại hành hạ ta... Những kẻ khác thì trở nên vô nghĩa.

- A Dung, chúng ta quên hết đi, làm lại từ đầu được không?

Khi nàng đã khóc mết ta mới có cơ hội tựa đầu nghe nhịp tim thành thịch, hơi thở nàng nhanh và mỏng, cứ nửa đêm tỉnh giấc ta lại nhớ mùi hương này. A Dung tránh né nụ hôn của ta, nàng không còn là thiếu nữ ngây ngô chỉ vì một cái chạm nhẹ là hồn bay phách lạc. Nhưng ta thì khác, ta trở nên dễ dao động và thất thần, dù chỉ một ánh mắt của nàng. Cẩn Thiện thích sưu tầm mấy câu “triết lý” vớ vẩn, hẳn từng bảo rằng: Về mặt tình cảm, đàn bà nặng lòng hơn đàn ông, người yêu trước sẽ là kẻ thua cuộc! Ta cảm thấy câu này hoàn toàn sai, ít nhất là đối với ta.

A Dung vô hồn để ta mặc sức ôm ấp, khi sắp bị lột trần cũng không phản ứng gì, ngây dại như xác chết. Tay ta dừng lại trên sợi dây yếm, không cách nào kéo nó ra được... Bên dưới lớp vải yếm thấm nước là cơ thể ta khao khát hàng đêm, gần như thành một cơn nghiện không có thuốc trị. Ta vuốt ve những chiếc xương sườn gồ lên sau làn da nhợt nhạt, đục niêm đều tan đi hết...

- A Dung... Đừng như vậy... Chẳng lẽ nàng muốn trốn tránh trăm cả đời?

Ánh mắt của nàng hơi dao động, rất khẽ và chậm, chạm vào ánh mắt ta. Tóc nàng ướt rượt bếch vào chiếc cổ trắng nõn, từng đường nét lồi lõm hoàn hảo,... Điều duy nhất ta cảm thấy tự tin trong lúc này là nàng thuộc về mình, nếu không phải tâm hồn thì cũng là thể xác. A Dung bình tĩnh nhìn ta trong chốc lát, có lẽ nàng sẽ nhận ra sự thành khẩn và cầu xin trong đôi mắt này. Chí ít cũng nghe được tiếng lòng của ta, những lời yêu mà ta sẽ không bao giờ nói...

- Bệ hạ, ngài có thể trả lời ta vài vấn đề không?

- Chuyện gì...?

A Dung nuốt xuống, cẩn thận lựa lời.

- Vì sao năm đó ngài lạnh nhạt với ta, sau khi ta theo ngài về Khương La thì chẳng hề ngó ngang tới?

Ta quyết định giữ im lặng. Phải nói gì đây? Rằng tất cả chỉ là một kế hoạch điên rồ, rằng ta cực hận mẹ ruột của nàng, không tin bà ta đã hoàn toàn biến mất, muốn thông qua A Dung vừa trả thù vừa ôm cây đợi thỏ. Người đàn bà đó mãi mãi là một ẩn số. Ta vẫn không biết làm cách nào hai mẹ con họ thoát khỏi vụ hỏa hoạn, lên khỏi kinh thành không để lại dấu vết. Riêng về Lâm Xương thì có chút tin tức. Hắn mang tội mưu phản trên vai, chật vật trốn đến Khương La thì gặp nạn. Năm ấy hoàng hậu đi lễ chùa, vừa khéo cứu được một tên khất cái ngã núi gãy chân. Cả đời bà ta giết hại bao nhiêu người, chỉ cứu duy nhất một người thì lại cứu được kẻ trọng tình trọng nghĩa. Cái vận bả chó gì vậy? Lâm Xương này không hề tầm thường, chẳng rõ vì sao hắn thoát chết rời khỏi Trung Lương. Sau khi nhận giao phó của hoàng hậu thì đem Bảo Ngọc công chúa quay về cố hương, vào chùa nương náu. Cũng chính ở đây Lâm Xương gặp được Lăng tần, vậy là tình cũ không rủ cũng tới. Thời nay chùa chiền có lắm nhân duyên thật đấy! Lăng Thuần Mỹ thay mệnh đổi đào, đem Bảo Ngọc thế chỗ cô con gái đã chết, từ đó nàng trở thành Sở Phù Dung. Suốt 3 năm nay ta luôn tìm cách thăm dò, có thể khẳng định A Dung không hề biết gì về thân thế uẩn khúc của nàng, chỗ Lăng Thuần Mỹ cũng không biết nốt... Tất cả đầu mối đều biến mất, chỉ còn lại ta với nàng đối mặt nhau trong vận mệnh éo le, giữa yêu hận và một mối tình ngang trái...

A Dung chờ mãi không thấy ta trả lời cũng đành thôi, nàng cười giễu lại hỏi tiếp:

- Vậy tại sao bệ hạ luôn ép ta uống Tuyệt Tự Canh? Tại sao lại tàn nhẫn muốn vứt bỏ đứa bé? Nó cũng là máu mủ của ngài mà!

Câu hỏi này còn khó hơn câu trước, ta há miệng lại ngậm miệng, chẳng đáp nổi một lời. Phải nói gì đây? Rằng nàng là muội muội của ta, chúng ta đang đi trên con đường mang tên “tuyệt vọng”... Không, ta sẽ không bao giờ nói ra, cái bí mật đó ta sẽ ôm theo cả đời, cùng với dằn vặt và cay đắng, rồi đến một ngày chôn kín ở hoàng lăng...

Cho nên

Tất cả đáp án nàng muốn biết

Sẽ mãi mãi là im lặng bất tận...

Khi A Dung biết tin mình mang thai cũng là lúc quân lính Khương La tấn công nhà Mạc. Ta luôn ở trên triều không trở về hậu cung, Lưu Hải mỗi ngày vẫn báo cáo tình trạng của Dung phi. Quả đúng như ta dự đoán, nàng cẩn thận chăm sóc chính mình, không bỏ ăn bỏ uống, cũng không khóc lóc than vãn. A Dung rất trân trọng đứa nhỏ, nàng sẽ là một người mẹ tốt. Tạm thời yên tâm, ta đặt hết tâm trí vào cuộc chiến, ngày ngày dãi về chiến trường nơi xa, một chút biến cố đều đích thân xử lý. Vị trí Nguyên Soái ta tin tưởng giao cho Tả Minh, đại tướng thống lĩnh có năm người, đều là anh tài đã bồi dưỡng hơn mười năm. Ta biết bọn họ sẽ không phạm sai lầm ngớ ngẩn, cũng tin tưởng cách hành sự khôn ngoan. Bốn mươi chín ngày là con số không thể vượt qua, khi chiếm được miền Đông nước Mạc đã là ba mươi ngày, quân vận gấp như lửa xém lông mày. Ta ngồi trên triều lạnh lùng nghe thần tử kháng nghị, kế hoạch đánh nhanh thắng nhanh khó mà thực hiện, bởi vì Trung Lương kịch liệt chống trả, gần như muốn đồng vu quy tận, toàn dân đều đổ ra chiến trường, tinh thần cứu quốc cao ngất ngưỡng... Xem ra phen này Tả Minh gặp cửa ải khó qua rồi, ta đã dự phòng trước mọi

nguy cơ, chỉ chờ đến lúc bọn họ hoàn toàn bế tắc thì chỉ dẫn một chút. Dù có thể nào cũng nhất định thắng.

Nghe báo Dung phi đã quỳ ở ngoài cửa hai canh giờ, ta sai Lưu Hải đem than củi đốt nóng sân gạch, tránh cho nàng cảm lạnh. Ta không biết nàng sẽ kiên trì đến khi nào nhưng chắc chắn không kiên trì hơn ta. Đến nửa đêm ta buộc lòng dùng chút thủ đoạn làm nàng ngủ mê rồi đưa về Trúc Uyển. Mấy ngày sau trong thức ăn cũng hạ dược lành tính, cốt yếu khiến nàng ngủ nhiều hơn. Chỉ cần kiên trì vượt qua thời gian này, rồi mọi chuyện sẽ ổn. Có hôm ta đi ngang Phù Dung Trì, nghe tiếng đàn nã nê và tiếng hát thể lương. Trong bài hát của nàng ta là đế vương tuyệt tình, nàng là bông hoa dần tàn bên trong bốn bề thành quách...

Ngày thứ bốn mươi chín tin chiến thắng truyền về, cả triều hừng hực nhuệ khí. Tả Minh ở lại trấn thủ, nhanh chóng đặt nền thống trị mới, sáp nhập vào lãnh thổ Khương La. Từ bây giờ Trung Lương là sân sau của ta, Đại Thế bại trận chỉ là sớm muộn. Đầu tháng tám phó tướng đem chiến lợi phẩm trình lên triều đình, vàng bạc châu báu là những thứ tầm thường ta không để mắt tới. Thế nhưng ngay lúc hân dâng mâm bạc phủ tấm lụa đỏ ta chợt có linh cảm chằng lành...

- Muôn tâu bệ hạ, chúng thần khống chế được kinh thành, đích thân bắt Sở Chính Hàn, chặt đầu đem về kính biểu!

Nhìn vẻ mặt phó tướng ta hiểu ra mọi chuyện. Trước khi xuất quân ta đã dặn dò Tả Minh không đụng đến Lăng Thuần Mỹ và Sở đế. Ta không tin Tả Minh dám trái lệnh. Thế nhưng tên phó tướng này là huynh đệ của Trịnh Sảnh, phe phái bọn họ mâu thuẫn với Tả Minh từ lâu. Ta cho rằng cạnh tranh sẽ khiến quân đội ngày một mạnh nên không can thiệp. Nào ngờ bọn họ háo thắng tranh công, tưởng chặt được đầu Sở đế thì giỏi hơn một bậc. Nhìn vật nằm bên dưới tấm lụa, ta chỉ thấy sống lưng tê rần... Hình như ông trời đang trừng phạt, không bao giờ để mọi chuyện xảy ra đúng dự tính.

Triều thần không nghe ta khen ngợi bèn nghi hoặc nhìn lên. Không thấy thì thôi, vừa thấy đã hết hoảng quỳ xuống.

- Người... Các người...

Ta không nói nổi một câu trọn vẹn, giống như chẳng còn chút sức lực nào. Lưu Hải đỡ vai ta không ngừng hô hoàng thượng. Vừa lúc đó ta thoáng thấy một bóng hồng đứng bên cửa điện, chưa kịp kêu một tiếng thì bóng lưng ấy đã chạy vụt đi. Sao nàng có thể vào đây, lại đứng khoảnh khắc này... Lẽ nào vận mệnh đang chơi một trò đùa quái ác? Ta đẩy Lưu Hải ra, từ đài cao bước xuống, giẫm lên đồng châu báu la liệt dưới sàn, giữa đường thuận tay tuốt thanh kiếm bên hông Cẩm y vệ. Một tiếng thét chói tai, chỉ thấy long bào ta tung tóe máu, hai hàng vãn võ ngũ ngàng dạt ra xa. Đúng, các người tốt nhất nên biến đi, bởi vì trẫm đang điên, rất điên, trẫm muốn đốt cung điện này, muốn đốn ngọn cờ Khương La dựng ở đầu thành, muốn chém đầu những kẻ vừa thẳng trận lập công. Sử sách sẽ ghi lại Thiên Vĩnh đế là tên hôn quân điên loạn!

Sau khi phó tướng chết tại chỗ ta ném thanh gươm đi, vuốt máu trên mặt chạy ra khỏi điện. Ta chạy rất nhanh, băng qua Tây môn đuổi kịp bóng dáng nàng. Thời tiết tháng tám thường mưa rào bất chợt, tóc nàng nhanh chóng ướt đẫm, vừa khóc vừa vùng vẫy, đánh đấm loạn xạ. “Ma quỷ, người là ma quỷ, người không phải người!” Bộ dạng của ta giống ma quỷ thật, nước mưa làm máu khô trên mặt loang lổ, vì dẫn do với nàng nên cả người lấm bùn. Ta không có gì để bào chữa hay giải thích, vì nàng sẽ không bao giờ tin. Ta chỉ biết ôm nàng thật chặt, nhỏ giọng nhắc nhở đừng kích động làm con bị thương.

Ngày hôm ấy âm đạm và tẻ nhạt nhưng chỉ là một khởi đầu. Trong số tù binh bị bắt về có Thống lĩnh quân đội Khương La, chính là Lăng Quân. Hãn xảo quyết chạy thoát trên đường lưu đày, ám vệ không tìm ra manh mối. Ta có cảm giác nguy hiểm chực chờ, suy nghĩ một lát bèn phái thêm sáu người ngày đêm túc trực ở Trúc Uyển. Quả nhiên ta đoán chẳng sai,

một đêm nọ Lăng Quân mạo hiểm đưa A Dung bỏ trốn. Ta thừa nhận hẳn là một đối thủ đáng gờm, chỉ tiếc sinh ra sai thời, lại còn mơ tưởng đến nữ nhân của ta.

Rạng sáng hôm ấy ta điềm nhiên cưỡi ngựa ra cổng thành, cả kinh đô vẫn còn say ngủ. A Dung mảnh mai bé nhỏ đang đứng giữa vòng vây, kiên quyết che chắn cho Lăng Quân, khiến hàng trăm mũi tên lên dây mà không dám bắn. Ngựa lâm bất động, mồ hôi chảy ròng ròng. A Dung run run cầm thanh đao kề bên cổ, lưỡi sắt phạm vào da ứa ra vệt máu chói mắt. Khi ta đến nơi chính là chứng kiến cảnh tượng dẫn do kịch liệt này. Quãng dây cương nhảy xuống ngựa, ta rẽ vòng vây bước vào trong. Lúc này chỉ có Lăng Quân, ta và nàng, xung quanh là tầng tầng lớp lớp cung đã căng dây, chỉ cần một cử động của ta thì mọi chuyện sẽ chấm dứt.

- Phù Dung, em đừng nghịch nữa, theo trăm trở về đi!

Ta nhìn lom lom thanh đao sắt bén và bàn tay trắng nhỏ vốn không cân sức với thứ vũ khí nặng nề. Nàng muốn ta mở cổng thành để hai người rời đi, đó là mơ tưởng viễn vông. Từ rất lâu rồi Hạ Hầu Vĩnh Khang ta nhận định, Sở Phù Dung chỉ có thể sống bên cạnh ta, chết với ta chung huyệt. Đứng phía sau nàng là “Chiến thần” của Trung Lương, hẳn nhìn ta bằng đôi mắt đen kịt, không sợ hãi, không căm hận, chỉ có thềm lặng dò xét. Ánh mắt ấy khiến ta khó chịu, giống như mình đang ở thế yếu, bị lột trần và sẫm soi đủ kiểu. Kẻ địch này ta chưa bao giờ xem trọng, từ nhiều năm trước khi hẳn bị ta chém một nhát ở Phù Hoa cung, ta cảm giác Lăng Quân chẳng qua là một công tử thế gia còn non đời lắm. Sau khi A Dung gả đến Khương La, Lăng Quân vứt bỏ sự học đi đầu quân dưới trướng Lăng Kỳ. Bao nhiêu năm ta có nàng là bấy nhiêu năm hẳn lẫn lộn trong chốn binh đao, trưởng thành qua gian khổ để làm nên huyền thoại thứ hai sau người anh cả, được dân chúng xưng tụng “Chiến thần”. Tên nay nghe rất kiêu nhưng chính xác, ít nhất là về dũng hẳn giỏi hơn Tả Minh, hơn Trịnh Sánh; Về trí cũng vượt Cần Thiện một bậc... Đáng tiếc, Lăng Quân sinh cùng thời

với ta, hạng hai là vị trí cao nhất hẳn chiếm được! Bao nhiêu năm qua đi, trừ đánh đấm và mưu lược thì hẳn không cưới vợ không sinh con, ai nhìn vào cũng hiểu hẳn si tình với Thập nhị công chúa cỡ nào. Càng như thế, ta càng căm ghét, càng muốn diệt trừ. Không nên tồn tại một người để nàng có cơ hội đem ra so sánh, trong lòng nàng ta phải là độc nhất vô nhị!

Rõ ràng A Dung không giỏi ra giá và thương lượng, yêu cầu của nàng không thuyết phục gì cả, ta có thể nhẹ nhàng lừa gạt một phen. Cả đời ta luôn tự hào mình hành sự quang minh lỗi lạc, lấy dân làm gốc, cốt cách đế vương. Tuy nhiên, đối mặt với A Dung mọi chuẩn mực cùng quy tắc đều vứt đi hết. Tình yêu của ta xây nên từ trăm nghìn dối trá và hứa hẹn không bao giờ thực hiện, mục đích cuối cùng là giam nàng bên cạnh mặc kệ tâm hồn nàng thuộc về nơi đâu. Lần này cũng vậy, ta cho mở cửa thành, lại cấp một con ngựa tốt. Chỉ cần nàng ngoan ngoãn hạ đao xuống, tiếp tục ngây ngốc làm Dung phi, Lãng Quân sẽ được tự do và ta không bao giờ truy cứu chuyện cũ nữa. A Dung nhìn ta chăm chú, cắn môi do dự, ánh mắt tràn đầy hoài nghi.

- Bệ hạ nói lời giữ lời chứ?

À, chỉ trách ta nuốt lời quá nhiều lần, kẻ mang tiền án không đáng tin tưởng...

- Quân vô hí ngôn!

Lời vua không nói bừa, cũng như thánh chỉ đã ban dù sai cũng không thu hồi lại. A Dung tạm yên tâm, nàng lại thuyết phục Lãng Quân rời đi. Cảnh tượng chia ly này đáng ghi vào sử sách là một “thiên cổ tình ca”. Cái gì mà “hữu duyên vô phận”? Duyên phận của nàng đều thuộc về ta, chẳng liên quan đến tên họ Lãng. Cái gì mà “hạt sen nhỏ”? Ai cho phép hẳn đặt biệt danh như vậy? Ta phải siết chặt năm tay để ngăn mình xông lên làm thịt y tại chỗ. Cuối cùng A Dung cũng thành công đẩy hẳn lên ngựa, vừa

sốt ruột vừa lo lắng nhìn quân đội bao vây. Nàng đã thông minh hơn một chút, vẫn cầm đao chờ Lăng Quân chạy xa khuất bóng.

- Được rồi, đưa thứ đó cho trẫm, em nghĩ mình có thể ôm được bao lâu?

Ta thận trọng tiến từng bước, dịu dàng chậm rãi chạm vươn bàn tay ra. Những trò cân não loại này A Dung đâu phải đối thủ của ta. Nàng cảnh giác nhưng không lùi lại, chốc lát quay đầu nhìn về phía xa, Lăng Quân đã không thấy nữa. Cảm giác A Dung đã hoàn toàn lơ lửng, ta lập tức đoạt lấy món vũ khí, quăng mạnh ra xa khiến nó cắm sâu xuống đất, kim loại run rẩy. Ta kéo nàng vào lòng, xé ống tay áo đè lên miệng vết thương. Sắc mặt nàng tái nhợt vì cả đêm không ngủ, bên dưới lớp vải thô là cái bụng đã to một vòng. Chưa bao giờ ta thấy đặng chất như vậy, thê tử đem theo hài nhi chạy trốn với tình lang!!!

Ta vuốt lại mái tóc lòa xòa, bí mật đưa tay ra sau điểm lên hai huyệt vị làm nàng chìm vào giấc ngủ, cái này có thể giải thích là mệt quá thiếp đi. Lưu Hải ôm áo lông sợ sệt tiến tới, ta bao nàng kín mít, dè dặt bế lên, sau đó ngẩng đầu nhìn ra cửa thành nở nụ cười trào phúng. Lúc nhỏ ta không được tiên đế yêu mến, chưa từng theo sư phó học chữ như các hoàng tử khác, vì thế chưa ai dạy ta thế nào là “Quân vô kí ngôn”...

- Lâm Trang Lâm, dốc hết lực lượng, đem xác hãn về cho trẫm!

Trải qua chiến dịch “Ngự Bắc chế Tây”, cả triều đình trên dưới hân hoan nhưng cũng không thành thời. Quân đội hao tổn nguyên khí, phải gấp rút phục hồi. Quân lương đã vơi một nửa, phải nhanh chóng bổ sung. Thuế chiến tranh tăng thêm năm văn tiền so với các năm khác, phần này không làm nên gánh nặng kinh tế cho dân nhưng đòi hỏi nhà nước phải chi tiêu cẩn thận. Mỗi ngày tấu chương đưa đến long án vẫn chất cao như núi. Vì

thói quen không dồn ứ công việc, ta luôn cố gắng làm xong trong ngày, không để thừa qua hôm sau. Cuộc sống bận rộn cũng có cái hay, đám nữ nhân hậu cung không dám đến làm phiền, khuya về có thể lăn ra ngủ mà không cần nghĩ ngợi linh tinh... Hành trình của ta cố định ba nơi: Chính điện, Thái Hệ cung và Trúc Uyển. Sáng sớm lên triều, nghe nghị sự đến giữa trưa, ngồi ở thư phòng duyệt tấu đến tối muộn. Khi trăng lên cao ta mới lê lếch về ngủ với A Dung. Mỗi ngày dường như nhàm chán, cũng dường như yên bình.

Dung phi mang thai tháng thứ sáu, bụng phồng lên như trái bóng, tròn vo đáng yêu! Đây không phải lần đầu ta có con nhưng cảm giác rất đặc biệt. Khi hoàng hậu mang thai trưởng công chúa ta cũng mong chờ, tháng đầu tiên cứ ba ngày lại đến Phượng Cát cung một lần nhưng về sau thừa thốt rồi không đi nữa. Không nói đến nhan sắc phụ nữ có thai xuống dốc trầm trọng, cả tính khí của họ cũng thay đổi, bắt đầu làm trời làm đất, đeo bám không rời. Đứa con đầu tiên chào đời, ta cũng đến nhìn xem, biết là máu mủ ruột rà nhưng một chút cảm giác thân thuộc hay yêu thương cũng không có. Sau này lại thêm vài nhi tử nữa, ta rất ít bông bế chúng, mà chúng cũng không thích gần gũi ta. Chắc do mặt mũi ta lạnh nhạt khó coi, nhìn xa đã sợ, nhìn gần càng tệ hơn. Lúc trước ta từng nghe Hiền phi dạy dỗ Tứ hoàng tử: “Con phải chăm đọc sách, học thuộc Kinh thư, như vậy phụ hoàng mới khen thưởng.” Về sau nàng ta đổi lại: “Hôm nay không thuộc bài ngày mai mẫu phi sẽ đưa con đến thỉnh an phụ hoàng!” Hà cô cô từng khuyên ta bỏ thói quen chau mày, bởi vì chân mày ta vừa dày vừa đậm, nhìn hơi dữ tợn. Bà còn nói ta nên mỉm cười với bọn trẻ, để chúng không phải lo lắng, căng thẳng mỗi khi gặp ta. Đề nghị này có vẻ hợp lý nhưng hơn ba mươi năm nay ta đều một dạng như vậy, sửa đổi không dễ và ta cũng chẳng muốn sửa.

Mãi đến khi A Dung mang thai lần nữa, ta xác định đứa trẻ này sẽ phải sinh ra, cảm giác về tình thân bất chợt ủa đến khiến ta không kịp chuẩn bị. Không phải bản chất ta nhạt nhẽo, chẳng qua chưa có ai làm động chân

tâm. Không phải ta thích chau mày, chẳng qua chưa từng có một niềm vui khiến ta giãn ra nét mặt. Khi ôm A Dung ngồi ở bờ hồ, bàn tay từ phía sau xoa xoa bụng nàng, ta nhìn thấy bóng mình phản xạ nơi mặt nước. Một khuôn mặt hiền lành và nồng ấm, đây rõ ràng là dáng vẻ của một người cha!

Gần đây Lưu Hải thường cười lén, tên nô tài này ngày một lớn gan! Ta có quyển sách nhỏ dùng để ghi chép chuyện vặt vãnh dành cho hài tử sắp chào đời, thỉnh thoảng tâm trạng tốt sẽ đem ra coi, còn để tính bàn luận với hần một chút.

- Người xem mấy cái tên này cái nào hay nhất? Thiên Quân? Minh Vương? Vĩnh Đế?

Lưu Hải: À... Ngoài “quân”, “vương”, “đế” bệ hạ không nghĩ ra cái gì khác sao? Nếu nương nương sinh tiểu công chúa thì làm thế nào?

- Uhm... Công chúa? Vậy gọi là Thiên Ngọc, Minh Châu, Quế Ngân?

Lưu Hải: À... Ngoài “ngọc”, “châu”, “ngân” bệ hạ không có sáng kiến khác sao?

**

- Người cảm thấy Lâm tướng quân và Tạ tướng quân người nào thích hợp làm thầy dạy võ cho hoàng tử hơn? Còn có sư phó dạy văn thì nên chọn Thái tiên sinh hay Hà tiên sinh?

Lưu Hải: Chuyện này đợi tiểu diện hạ bốn tuổi tính vẫn chưa muộn ạ!

- Uhm... Cũng đúng, chuyện này không cần gấp. Vậy người để ý một chút trong các nhà thế gia, có nam hài tử nào thông minh lanh lợi thì nói trăm biết, lỡ như sinh công chúa thì phải bồi dưỡng phò mã từ nhỏ!

Lưu Hải:

Lưu công công dường như bị tâm trạng phấn khích của ta kích động, một hôm nọ chẳng biết từ đâu tha về đôi giày lụa bé tí teo, hoa văn tinh xảo, đường kim mũi chỉ lung linh. Ta nhìn mà yêu thích không buông tay, ngắm nghía suốt nửa canh giờ. Tối hôm ấy ta chạy đến Trúc Uyển, dâng “chiến lợi phẩm” khoe với nàng. Kết quả A Dung nhìn ta bằng vẻ mặt quái lạ...

- Làm sao thế?

Ta rất mất hứng, như quả bóng xẹp hơi co quắp lại. A Dung mím môi cúi đầu, nàng nhặt chiếc giày lên, tinh tế nhìn một cái rồi bỗng bật cười:

- Không ngờ bệ hạ lại thích con nít như vậy...

Nụ cười xuất phát từ thâm tâm cho nên vô cùng chân thật và dịu dàng, đã bao lâu rồi nàng không hòa nhã với ta như thế? Đôi giày bé nhỏ rơi xuống đất, A Dung bị đè trên giường, mở to mắt ngơ ngác, tóc đen dài trôi nổi theo từng nếp cong của lớp chăn trắng tuyết. Ta luôn cảm thấy nàng khác biệt so với đám nữ nhân ngoài kia, sau khi có bầu hai gò má đầy đặn hơn tí, da căng bóng bẩy, bụng to tròn tròn đang chứa chấp cốt nhục của ta... Nàng đáng yêu đến mức không kiềm lòng được!

Ta cúi xuống chạm nhẹ bờ môi hơi mở, dùng thanh âm dịu dàng nhất của mình:

- Trẫm chưa bao giờ thích trẻ con, nhưng vì là em sinh ra nên mới thương yêu đến vậy...

A Dung khẽ cắn môi, hơi né sang một chút. Mùi hương của nàng quanh quẩn bên cánh mũi, làm ta như mê như say. Nàng vụng về và bối rối, trải qua bao nhiêu năm vẫn giống hệt thiếu nữ chưa hiểu sự đời, luôn run rẩy mỗi khi ta vuốt ve. Hôm ấy ta chỉ muốn gần nàng một chút, hoàn toàn không có ý nghĩ xa vời, sợ làm nàng phản cảm lại đâm ra chán ghét. Thế

nhưng nghĩ và làm là hai chuyện khác nhau, tựa như củi khô lâu ngày bén mồi lửa, ta mơ hồ không kiểm soát được mình, cho đến lúc nghe tiếng nàng la toán mới bàng hoàng tỉnh lại.

- Em sao thế?

Sắc mặt nàng trắng bệch, ta luống cuống bò dậy, cứ tưởng đê nhằm bụng rồi... Kết quả nàng lại ôm ngực than đau, sau khi kéo vạt áo ra chính ta cũng bị dọa hết hồn.

- Sao lại thế này??? Y nữ đã biết chưa?

A Dung đỏ bừng mặt, luỳnh quỳnh đem chăn che lại, rất mất tự nhiên giải thích:

- Không phải vậy! Vì thần thiếp muốn tự nuôi con nên nhờ các mama Bảo Sinh Viện đến khám. Họ nói... Nói... Cấu tạo không thích hợp cho trẻ con bú... Phải... Phải... Dùng dụng cụ mỗi ngày kéo ra...

Ta chỉ cảm thấy mặt mày say sẩm, trên đời còn có loại chuyện này nữa sao?

- Kéo? Kéo tới mức bầm xanh bầm tím thế đó hả?

A Dung còn ngoan cố chống chế:

- Tuần đầu phải chịu khó một chút, về sau sẽ tốt. Phụ nữ ở nông thôn đều làm như vậy! Nếu không lúc con sinh ra sẽ không thể bú!

- Vậy thì để bà vú cho nó ăn!

- Sữa mẹ mới tốt!

Ta lừ lừ nhìn nàng – bộ dạng bướng bỉnh quyết tranh cãi đến cùng. Ta thừa nhận mấy chuyện con mọn mình không có kinh nghiệm. Bình thường

chẳng phải cứ chờ mấy tháng rồi hài tử ra đời, lại chờ mấy năm là chúng tự động lớn sao? Vấn đề này quá nan giải, sáng hôm sau ta lập tức triệu Hà cô cô đến hỏi thăm. Bà ấy nghe xong cũng sửng sốt, vẻ mặt hình như nén cười... Đạo gần đây hạ nhân ở Thái Hệ cung thường xuyên có biểu hiện này, không lẽ quyền uy của trẫm đang giảm sút? Hà cô cô tuổi cao dày dặn kinh nghiệm, bà tằm tận giải thích:

- Dung phi không nói sai. Trẻ sơ sinh phản xạ và sức lực đều yếu, nếu vú mẹ có đầu ti quá ngắn trẻ sẽ gặp khó khăn. Hơn nữa khi căng sữa còn có thể bị thụt, sau đó bị nghẽn tuyến thì rất nguy hiểm, bệnh nặng sẽ chết người!

Ta bần thần ngồi nhìn Hà cô cô một lúc lâu, cho dù võ đê hay nội chiến cũng không căng thẳng như lúc này.

- Vậy... Phải làm sao?

Hà cô cô tỏ ra cao thâm khó lường

- Cách truyền thống xưa nay người ta vẫn dùng dụng cụ để kéo, tuy nhiên khuyết điểm là dễ bị tổn thương. Bộ hạ đau lòng nường nường chỉ bằng ngài tự thân đến giúp đi...

Ta không rõ cách của bà có hiệu quả tới đâu nhưng chỉ riêng phần lợi lộc thì quá hậu hĩnh, bất cứ giá nào cũng phải làm! A Dung hàng đêm đều mặt đỏ tía tai, nhìn rất vui mắt. Sự thân mật tuyệt đối này chỉ thuộc về vợ chồng, ta tưởng tượng khi hoàng nhi chào đời, nó sẽ vui sướng uống sữa no nê ở nơi phụ hoàng vất vả nhiều tháng để giúp nó thoải mái...

Bao nhiêu mộng tưởng và ngọt ngào...

Bao nhiêu mong chờ và xao động...

Tất cả vỡ tan khi ta nhìn thấy hình hài đứa trẻ bị moi ra vớt trên cái đĩa to lạnh lẽo...

Cảm giác mãnh liệt nhất không phải tức giận mà là đau thắt cổ lòng. Khi ta ôm nàng lập lại động tác quen thuộc, khi môi chạm đến bờ ngực, nước mắt trong ba mươi năm cuộc đời hiếm hoi chực trào... Rơi xuống... Lăn chậm theo làn da trắng nhợt, đi qua phần bụng phẳng lì... Con ta không còn ở đó!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 11

Chương 6: Sở Tâm Huệ Kể Chuyện

Đó là một buổi sáng đẹp trời. Lưu công công đem theo nụ cười hân hoan bước vào Tinh Huệ cung. Phía sau là hai hàng nô tài và cung nữ bưng những khay bạc nào là châu báu, nào là mỹ thực, nào là ngân lượng rồi thuốc quý.

- Huệ phi tiếp chi!

Ta cúi đầu quỳ xuống, trong lòng thấy rỗng tuếch, một chút đau khổ hay vui sướng đều không có, tựa như lá trà sau khi pha nước chỉ còn lại bã khô.

- Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Huệ phi họ Sở vì hoàng tộc nuôi dưỡng Thái tử, phẩm hạnh cao quý, tư chất vô song. Nay Tự Hiếu Hoàng hậu bất hạnh qua đời, trăm tấn phong Huệ phi tiếp nối ngôi vị, trở thành mẫu nghi thiên hạ, ban phước con dân, sống đời hiền lương thực đức. Ngày lành tháng tốt trao phượng ấn, tặng phong hào Tự Trinh Hoàng Hậu, an bài ở điện Tiêu Phòng. Khâm thủ!

Thật là một chiếu chỉ ngắn gọn súc tích, ta cười giấu trong lòng, tay vẫn nâng cao tiếp nhận.

- Thần thiếp tạ ơn hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...

Sau khi Lưu Hải rời đi, ta đứng nhìn một phòng chất đầy của cải, lại nhìn phượng ấn trong tay. Rất lâu trước kia, ta từng mơ thấy tình cảnh này.

Sở Tâm Huệ sẽ trở thành Hoàng hậu Khương La, đứng đầu lục cung, ngồi trên ngai cao cạnh bên bệ hạ, nhìn xuống triều thần nhất mực cúi đầu... Thật là tuyệt diệu làm sao, hạnh phúc làm sao, kiêu ngạo làm sao! Giờ nghĩ lại mơ mộng thời tuổi trẻ ta chợt thấy nản lòng. Sau bao nhiêu năm, rốt cuộc cũng trở thành Hoàng hậu...

Kể từ hôm đó ta đi tới đây cũng có người hành lễ, sống những ngày vui sướng và quyền lực hết mực. Đây rõ ràng là một trận hồi dương của người hấp hối sắp chết. Cung tần nhìn ta ngoài cung kính e sợ còn có một tia thương hại và hả hê. Trước đây bệ hạ có mười ba Hoàng hậu, ta là người thứ mười bốn. Bọn họ giống như ngọn đuốc cháy rực, bùng lên dữ dội để rồi chợt tắt... Đến lượt ta cũng không thoát số phận.

Trong những ngày vinh quang nhất đời mình ta thường nghĩ về Sở Phù Dung. Con người mãi mãi tìm thấy niềm vui trên khổ đau của kẻ khác, ta cũng không ngoại lệ. Trước kia ta hâm mộ và ghen ghét với nàng bao nhiêu, bây giờ ta càng thương hại và cười nhạo bấy nhiêu. Là nữ nhân được Thiên Vĩnh đế yêu, là người duy nhất có được trái tim ngài, là người cuối cùng được ngài thương nhớ... Thế thì đã sao? Kết cục nàng ta không có số hưởng phước, chưa từng làm Hoàng hậu, lại còn tuổi trẻ bỏ mình! Hừ, chỉ là một đứa dại dột và ngu ngốc!

Sở Tâm Huệ ta không có được tình yêu, không có ai quý trọng nhưng ít nhất ta đã sống đến bây giờ, hiện tại trở thành mẫu nghi thiên hạ, có tư cách đứng bên cạnh quân vương. Khi ta chết, tên ta vẫn được ghi vào gia phả Hạ Hầu, vẫn được nhắc tới như một Hoàng hậu, được chôn trong Hoàng lăng và hương khói muôn đời!

- Ha ha ha...

Ta đập tay lên bàn, ôm bụng phá lên cười. Cung nhân tự giác im lặng lùi ra xa một chút.

- Người đâu? Lấy gương và hộp trang điểm qua đây. Bốn cung phải ra ngoài đi dạo!

Mỗi ngày ta thích nhất là ngồi cho cung nữ chải đầu, mặc lên phượng bào đỏ thắm, vẽ một đóa mẫu đơn lên trán rồi dẫn theo hai hàng nô tài, kiêu sa đi một vòng hậu cung. Gặp phải người nào ta lại hỏi thăm mấy câu, nếu là phi tử thì kiểm ít chuyện để trách phạt, nhìn xem bọn họ rưng rưng nước mắt, bộ dạng oan ức thật là vui! Cái cảm giác này tuyệt vời đến thế, thảo nào người ta đua nhau trèo lên, không sợ đầu rơi máu chảy...

Hôm nay ta vô tình đi ngang Phù Dung Trì, cái hồ này trùng tên với nàng ta, cũng là nơi nàng tìm đến cái chết. Hoa sen trong hồ rất đẹp, bệ hạ từng so sánh với nhan sắc Dung phi. Ta lại mơ hồ nhớ tới năm Thiên Vĩnh thứ mười tám bị biếm vào lãnh cung, ngày đó chịu khổ rất đáng. Khi còn ở Trung Lương ta là Ngũ công chúa danh giá nhất hoàng triều, mẹ là Quý phi, cậu là Thượng thư, ông ngoại là sư phó. Ta lớn lên trong nhung lụa, được chiều chuộng và dạy dỗ từng li từng tí, từ rất nhỏ đã tài sắc hơn người, danh tiếng bay xa. Khi mười chín tuổi ta luôn nghĩ phụ hoàng thương tiếc nên chậm trễ chưa gả ta đi, sau này mới hiểu ông ấy từ lâu đã toan tính trong lòng. Một đứa con gái khá khẩm như vậy nếu không mưu cầu chút lợi ích thì thật uổng phí. Hoàng thất muôn đời bạc nhược, ta cũng sớm học được điều này!

Bị đem đi hòa thân, ta không khóc không nháo chẳng qua vì đối tượng là Hạ Hầu Vĩnh Khang. Các chị em ghen tị ta số tốt, từ khi biết rõ về phu quân tương lai của mình, ta cũng đã động lòng. Hình mẫu lý tưởng của một nữ nhân chẳng phải là tuổi trẻ quyền thế, anh hùng thiên hạ hay sao? Điểm chí mạng cuối cùng khiến ta hoàn toàn mê muội chính là vẻ bề ngoài của hắn. Ta vẫn nhớ như in đôi mắt sâu hun hút và cái nhìn ơ thờ biếng nhác bên dưới hàng lông mày đen rậm. Không thể dùng từ “đẹp” để mô tả vì sẽ sỉ nhục khí chất nam nhi. Chàng xa xôi như một vị thần mà ta là cô gái nhỏ khao khát được nép vào lòng, nhu mì như chú chim non. Khúc đàn khó

khăn lăm mới không lỗi nhịp mà chàng thì chỉ một mực uống rượu, môi mông kề lên thành ly khiến ta đâm ra ghen ghét cái cốc bạc vô tri đó. Tướng số nói môi mông bạc tình, một đế vương môi mông chính là vô tình!

Không sao, không sao... Ta chỉ cần gả cho người này, chỉ cần được thấy hấn mỗi ngày, được chung chăn gối một lần như vậy không còn gì nuối tiếc nữa! Tình cảm thật là đáng sợ, khi mười chín ta đã ngô nghê và ảo tưởng như thế!

- Nương nương, trời trở lạnh rồi, nên quay về thôi!

Cung nữ làm đứt mạch hoài niệm, ta nhú mày bút một búp sen, nhìn một vòng cái đầm rộng mênh mông, không biết giờ này Phù Dung đang ở nơi nào?

Khi ta chậm chậm trở về điện Tiêu Phòng, từ xa đã trông thấy mấy tên thái giám lạ mặt đứng hầu bên ngoài. Bước chân ta vô thức dừng lại, có xu hướng muốn quay đầu bỏ chạy. Tới rồi! Cuối cùng hấn cũng xuất hiện rồi!

- Khởi bẩm hoàng hậu nương nương, bệ hạ chờ người đã lâu!

Ta cười giễu, cảm thấy mình chạy cũng không thoát, có mảnh đất nào ở nơi này không thuộc về hấn chứ? Hạ Hầu Vĩnh Khang – tên tuổi ông thật lớn mà lòng dạ ông quá hẹp. Mấy năm nay hấn thay tính đổi nết rất nhiều, sắp hóa thành một tên hôn quân đúng nghĩa rồi! Nếu đánh mất tình yêu có thể khiến người ta hóa dại thì hấn là kẻ điên tình tảo nhất. Ta hít sâu lấy lại bộ dạng ngang ngược bất cần của mình, một thân xiêm y lộng lẫy bước vào cuộc chiến định trước sẽ bại...

Gian phòng hương Tây nội điện là nơi phong thủy không tốt cho nên cung nữ chỉ an bài một bộ bàn ghế, vài bình hoa, mấy tấm tranh, thường ngày quét dọn một lần rồi không lui tới nữa. Lúc này vừa khéo tháng năm, ngày dài đêm ngắn, nắng chiều vẫn còn dư quang đỏ ối, căn phòng giống như bị tạt dầu hạt điều. Hạ Hầu Vĩnh Khang tựa vai bên khung cửa sổ, tay

nâng tách trà đặt hờ lên môi. Vẫn là động tác vừa tao nhã vừa buông tuồng này, nếu giữa chúng ta không có thù địch và quá khứ, có thể ta sẽ ngu ngốc động tâm lần nữa...

Không có ai thông báo, ta đứng lại phía sau lưng hắn, hy vọng thời gian có thể dừng lại lâu một chút, để ta thấy rõ những gì ẩn chứa phía sau con người này. Tại sao có kẻ sinh ra là gã tiêu phu, cố phấn đấu hết đời cũng chỉ dành đủ tiền xây ngôi nhà nhỏ? Tại sao có người sinh ra là áo gấm trâm vàng, chỉ cần nhấc tay cũng đủ cho giang san nghiêng ngả? Một vị anh hùng lúc về già sẽ như thế nào?

Thời gian là thứ duy nhất mà hắn không có quyền khống chế, nó để lại vết tích trên mái tóc điểm bạc, trên những nếp nhăn già dặn ở nơi khóe mắt. Dù là Hạ Hầu Vĩnh Khang tuổi trẻ ngời ngời của mười lăm năm trước hay là Hạ Hầu Vĩnh Khang thành thực chín chắn của mười lăm năm sau, hắn vẫn hấp dẫn và phong lưu như thế, trách sao hậu cung không bao giờ già, lớp này ngã xuống lớp khác xông lên. Ta thật muốn hỏi ông ấy một câu: “Bệ hạ hạnh phúc chứ?”

- Hoàng hậu còn định đứng nhìn tới bao giờ?

Hắn thả tách trà rỗng không xuống bệ cửa, chấp tay sau lưng quay lại chỗ ngồi, đến khi lướt qua ta cũng không buồn đưa mắt nhìn một cái.

- Bệ hạ vạn tuế! Hôm nay không biết ngọn gió nào đưa ngài đến đây thăm thiếp?

- Chính sự an nhàn, trẫm bớt chút thời gian cùng Hậu ôn chuyện cũ, có hứng thú không?

- Cung kính không bằng tuân mệnh.

Thật ra ta cũng từng mơ đến tình cảnh này. Hai người vừa uống trà vừa trò chuyện, chàng nói một câu, thiếp cười một cái, tốt nhất là có thêm

vài hài tử chạy qua chạy lại. Làm phụ nữ, dù có hư vinh đến đâu thì tận đáy lòng họ đều mưu cầu một người đàn ông sẵn sàng yêu thương và bao dung mình, hạnh phúc nửa đời đàn bà luôn dựa vào một mối hôn nhân may rủi.

- Hôm nay nghe nói nàng đi dạo ở hồ sen?

- Vâng, hoa sen ở Phù Dung Trì không có mùa, lúc nào cũng đẹp như vậy. Thiếp dự tính lễ hội mùa thu năm nay sẽ chọn hoa sen làm chủ đề!

Cuối cùng Hạ Hầu Vĩnh Khang cũng nhìn qua, ý cười châm chọc:

- Hậu thật nhiều sáng kiến nhưng trẫm thấy tốt hơn hết đừng chọn hoa sen, không khéo có điều gì làm phật ý trẫm thì khó gánh hậu quả! Vẫn nên chọn những thứ an toàn và ít liên quan đi.

- Thần thiếp cẩn tuân lời dạy. Bệ hạ, vũ y phường hôm trước thông báo đã dạy dỗ xong mấy vũ nương đem từ Lương Châu sang, họ múa điệu Phù Dung Lưu Hương cũng không tệ, hay là cuối tháng này tổ chức gia yến cho bệ hạ thưởng thức, mama chưởng quản nói là...

“Choang!”

Chiếc cốc rơi xuống đất vỡ tan, tạo ra một âm thanh rất giòn. Sắc mặt hoàng thượng ngày một trắng, ta biết là mình vừa chọc tới chiếc vảy ngược của hắn, đau lắm nhỉ? Tốt, cứ đau đi, nỗi đau của người là niềm vui của ta.

- Sở. Tâm. Huệ. Nàng cảm thấy ngày tháng quá nhàm chán đúng không? Rốt cuộc nàng muốn chén rượu độc hay mồi tặc lụa trắng? Trẫm cũng không ngại để nàng chết chẳng toàn thân!

Nếu con người ngay cả cái chết cũng không sợ thì không có gì khiến họ sợ hãi nữa, ta cũng vậy! Từ khi Trung Lương bị Khương La đô hộ đã sáp nhập vào lãnh thổ, đổi tên thành Lương Châu. Người dân Lương Châu sống cũng không tệ, miễn là đừng khởi nghĩa chống đối. Với chính sách

thống trị vừa cương lại nhu có khi vài thập niên nữa dân Trung Lương cũng bị đồng hóa thành người Khương La thôi. Bao nhiêu tiểu vương quốc lân cận đã bị thôn tóm như vậy, đất nước này ngày một phình ra mà nếu không vì chút chuyện cá nhân thì Hà Hầu Vĩnh Khang đã chẳng dừng bước, suýt nữa cả vùng lục địa này đã thuộc về hãn rồi!

Cuối cùng, lân bang ngoài kia nên cảm ơn một người con gái tên là Sở Phù Dung, cái chết của nàng ta vô tình đã cứu rỗi thời cuộc, đã đâm một nhát chí mạng vào trái tim con rồng hung ác, để nó hiểu thế nào là tổn thương và mất mát, để nó thu lại bộ vuốt bắn máu, cuộn mình trốn vào hang ổ liếm láp nỗi đau... Vết thương đóng vẩy, kéo da non nhưng cảm giác khổ sở vẫn vẹn nguyên như trước, từng ngày... Từng ngày... Bào mòn tinh thần và thể xác... Khiến người đó nhận ra hãn đã quá già để tiếp tục tham vọng, quá mệt mỏi để xây tiếp giấc mộng giang sơn... Rồi hãn nản lòng!

Ta vẫn thường theo dõi diễn biến ở Lương Châu, dẫu sao nơi ấy cũng mang tên “quê nhà”. Quan niệm sống của ta là sống chết có số, cá bé sinh tồn để cá lớn ăn thịt. Ta không có tư tưởng vĩ đại, trái tim từ bi bát ái quái gở như Phù Dung. Bảo ta vì thù hận mà chống đối hoàng thượng, ta không dám, đúng hơn là thấy không đáng! Con dân nước ta đầu rơi máu chảy, cha mẹ ta chết dưới quan binh của hãn, mà hãn thì đối với ta vô tình... Phải chi Hà Hầu Vĩnh Khang có một phần mười thương xót thì ta cũng muốn vịn vào đó dày vò hãn ít nhiều. Cho nên chuyện lấy cái chết khiến người đó khổ hận suốt đời chỉ có Phù Dung làm được, vì tình đặt nơi nào thì nơi đó mềm yếu, chỉ người quan trọng nhất mới có thể làm đau ta nhất!

Ta thăm dò khá lâu mới tìm được vài vũ nương biết rõ về điệu múa dân tộc, nhất là điệu múa cung đình do “Vũ Tiên” sáng tác. Lúc còn ở Trung Lương ta có nghe danh người này, thỉnh thoảng vài kẻ to gan dám so sánh ta với “Vũ Tiên”, họ nói chỉ có cô ấy mới sánh ngang với Ngũ công chúa. Trong lòng ta cười mỉa, Vũ Tiên dù thần thánh cũng là dân đen, có chút tài mọn nổi tiếng trong nhân gian nhưng không thể danh giá hơn một

vị công chúa đương triều. Sau khi xem điệu Phù Dung Lưu Hương do cô ấy chế tác ta mới thán phục đôi chút, nghe nói tất cả vũ y trong cung không ai có thể múa chuẩn như phiên bản gốc, chỉ có Vũ Tiên mới làm được dáng đứng “Phù Dung ti mệnh” vừa khó lại cầu kỳ ấy, tất cả sức nặng đều dồn vào ngón chân cái bên phải, cả người tựa như không chạm đất, chân trái vươn cao và thẳng. Dáng đứng như vậy tạo cảm giác thoát tục, giống như chỉ chốc lát là người múa sẽ mọc cánh bay lên. Vì không ai làm được nên họ gọi động tác này là “Bất Khả”. Ta không tin trên đời có người múa được Bất Khả, ngay cả Vũ Tiên có lẽ chỉ nói khoác mà thôi, ít ra phải tận mắt chứng kiến thì mới tin!

Vũ Tiên đó chính là Sở Phù Dung, nhiều năm về sau ta mới biết điều này. Từ khi trở thành Dung phi nàng ta chỉ ru rú trong viện của mình, không giống cung tần khác luôn tìm cách thể hiện, muốn những cuộc hội ngộ “tình cờ” để bệ hạ chú ý. Hoàng đế lúc nóng lúc lạnh, không phải với riêng người nào, Phù Dung thì sống nội tâm. Hội hè người người trang điểm chưng diện thi thố múa hát, trong khi Phù Dung chỉ ăn mặc đạm bạc, ngồi nhìn lơ đãng cho tới tàn cuộc, ai cũng nghĩ nàng ta vô tài, vẫn bảo vô tài mới có đức mà!

Thật ra chỉ vì thiếu tâm, vì chẳng dụng lòng. Cuối cùng Phù Dung cũng thể hiện hết ra, khiến người người sửng sốt kinh ngạc, khiến bệ hạ điên đảo vì nàng để rồi ngay sau đó lạng lẽ chết đi... Chiêu này cũng thật độc! Phù Dung muốn cho người nào đó biết mình đáng giá cỡ nào, quý báu ra sao, để rồi kết luận hẳn đã đánh mất. Duy nhất một lần nở rộ, bông hoa sen kia nhanh chóng héo tàn, chỉ người ở lại là tiếc ngẩn tiếc ngơ. Không gì tàn nhẫn hơn đưa người ta lên trời mây rồi một phát đập xuống địa ngục, cũng tựa như chuốc say trong thuốc phiện, đợi đến lúc nghiện nặng thì không đưa thuốc nữa, mùi vị tuyệt vọng bao giờ cũng đắng hơn thạch tín.

Một dòng suy nghĩ mênh mang nghe thì dài mà thực sự chỉ xảy ra trong chốc lát. Khi cung nữ rung rẩy dọn dẹp chỗ tách sứ vỡ, ta cũng hoàn

hồn lại, trào phúng nhìn khuôn mặt tái nhợt của hắn. Vũ nương từ Lương Châu, điệu múa của họ chỉ tổ khơi lại đau đớn trong lòng. Hạ Hầu Vĩnh Khang sẽ không còn cơ hội được thưởng thức một bài múa hoàn hảo nữa, cho dù là vũ nữ tài ba nhất, họ cũng không thể đem Phù Dung Lưu Hương của ngày nào tái hiện một cách hoàn mỹ. Đáng thương cho Thiên Vĩnh đế, cả đời chỉ một lần chứng kiến, ngoài hồi ức cũng chỉ còn kỉ niệm.

- Bệ hạ bớt giận, quả là thần thiếp thất trách, mấy vũ nương kia giỏi thì có giỏi nhưng làm sao qua mặt được Dung phi nương nương? Haizzz... Ông trời luôn ganh tị với người tài, muội muội tuổi trẻ xinh đẹp mà lại...

Ta vờ vệt đem khăn lên chặm mắt, một bên khóe miệng nhếch cười. Nói ta điên rồ cũng được, dại dột cũng thế. Trở thành hoàng hậu, xem như ta đã toại nguyện, hắn muốn định kết cục ra sao thì định, ta chờ ngày này rất nhiều năm. Trước ta đã có mười ba người, không phải ai trong số họ cũng hiểu vì sao mình chết, nếu biết trước kết cục như vậy có lẽ năm ấy hậu cung chẳng đoàn kết đưa Dung phi vào đường cùng, mà những kẻ “bài đầu” như ta và Lâm quý phi chẳng nghi ngờ gì sẽ hứng chịu trừng phạt nặng nề nhất!

Ta len lén nhìn hoàng thượng, có khi nào hắn quá tức giận, dứt khoát lôi ta xuống chém đầu, như vậy thì hơi đau... Ta vẫn muốn chết toàn thân hơn! Trái với dự đoán, Hạ Hầu Vĩnh Khang không nổi cơn thịnh nộ mà chỉ ngồi thất thần, giống như đi vào cõi vô hư rồi. Sống mũi hắn cao cao, kết hợp với mặt chữ điền có phần lệch lạc so với thâm mỹ nhân gian. Người ta vẫn nói mũi trâu không giàu thì sang, tiền tài như nước, mũi dẹt có phúc khí, ăn sung mặc sướng. Ta cảm thấy mũi thẳng và cao ráo như bệ hạ mới thực anh tuấn, lẽ nào đây là mũi của đế vương? Lúc này đầu hắn hơi cúi, những đường nét lạnh lùng có phần tịch mịch, dưới nắng đỏ chiều tà lại thêm buồn thương. Ta chẳng muốn cảm thông, bởi vì trên đời ai sinh ra mà không biết khổ? Hắn đau của hắn, ta cũng có bi ai của riêng mình...

Thật lâu sau đó, căn phòng tĩnh lặng chợt vang lên tiếng nói:

- Trẫm muốn biết... Vì sao năm ấy người lại giúp A Dung mang thai?

Ồ, thật sự muốn ôn chuyện cũ sao? Ta có phần khó hiểu nhìn hần nhưng vẫn thẳng thắn đáp:

- Tất nhiên là muốn liêu một phen, thử lòng hoàng thượng đối với muội ấy có bao nhiêu nghĩa tình. Trong hậu cung này, chuyện con cái không phải do phi tử quyết định, ngài trị quốc tài giỏi mà trị gia cũng thật cao tay! Hiến Linh Hoàng hậu trước khi chết tiết lộ cho Lâm quý phi, phần lớn cung tần khi gả vào đều bị hạ dược vô sinh, ta không may nằm trong số đó... Hahaha... Buồn cười làm sao, vậy mà ngày xưa ta còn nhọc công bái tượng bồ tát về thờ, cầu cho sinh được hoàng tử. Bồ tát có linh cỡ nào cũng không “linh” bằng hoàng thượng! Ngài trong chuyện chặn gối cũng tính toán chi li, ai mang thai thì có lợi, đứa trẻ nào sinh ra thì hợp thời, hậu cung này cũng giống một nước cờ giang sơn mà thôi!

Ta ngừng lại, ưu nhã nhấp ngụm trà rồi mới nói tiếp. Sau này không còn cơ hội nữa, ta phải nói cho sướng miệng, xả ra bao nhiêu u uất chất chứa trong lòng hàng chục năm...

- Chuyện thế này cũng bình thường, nữ nhân chúng tôi dĩ nhiên không đấu lại Thiên Vĩnh đế ngài. Ban đầu thiếp thân có chút tuyệt vọng nhưng rồi đã nghĩ thoáng, không có con cũng chẳng sao, thời thế đâu đứng yên một chỗ! Ngài xem, không phải Thái tử hiện tại nuôi dưới danh nghĩa của ta sao? Chỉ thương hại cho mấy ả ngu ngốc kia, suốt ngày vì chuyện sinh nở mà ưu sầu, tin lời đồn uổng hết phương thuốc này tới bài thuốc kia, cuối cùng con vẫn không có mà thân thể suy nhược! Bọn họ bị lừa bòn như một lũ rối, mà thủ phạm chính là người kè cận chặn gối của mình... Haha... Rõ cái trò đời! Lẽ ra ta cũng không oán than gì nữa, ai cũng như ai, ta còn cảm thấy mình may mắn vì hiểu rõ sự tình, không bị lừa dối đến ngu như bọn họ. Thế nhưng có một ngày Phù Dung rơi lệ thổ lộ rằng nàng phải uống Tuyệt Tự Canh thường xuyên, bệ hạ lạnh nhạt vô tình dù nàng có van xin cỡ nào cũng không đổi ý. Ngài có biết cảm giác của ta khi đó là gì không?

Là ghen tị mờ mắt, là cay đắng ngập lòng. Hậu cung này cả Tuyệt Tự Canh cũng không có cơ hội được uống! Nàng ta cũng giống như ta, đều là công chúa Trung Lương cả, ta bị vô sinh cũng có lý do chính trị thỏa đáng nhưng vì sao Phù Dung là ngoại lệ?

Hạ Hầu Vĩnh Khang hít sâu một hơi, nặng nề hỏi:

- Cho nên người bày mưu giúp A Dung, may vải bông dày sau ống tay áo để đỡ thuốc đi?

Ta đặc ý gặt đầu:

- Phải! Thiếp đây vui mừng chờ mong phản ứng của bệ hạ, sau khi biết Dung phi mang thai ngoài ý muốn ngài sẽ làm gì? Giết nàng ta hay giết đứa trẻ? À, nhớ không lầm thì lần đó muội ấy suýt chết nhỉ? Hậu cung ngốc nhưng cũng không ngốc, bệ hạ chưa biết rằng đàn bà có cái lợi hại của đàn bà, họ có thể chẳng đủ thông minh đấu trí với ngài nhưng họ cực kì nhạy cảm, từ sâu trong tiềm thức đã hiểu ra ai mới là kẻ thù thực sự...

Nói tới đây ta không khỏi cảm thán. Muốn hãm hại Phù Dung chưa bao giờ là số ít, bất cứ chuyện gì xảy đến với nàng ta cũng là một rùng toan tính chẳng chịt như mạng nhện. Người không chủ mưu thì cũng tiếp tay, kẻ không tiếp tay thì cũng bao che, kẻ không bao che thì giả vờ ngó lơ... Cho nên mới có sự kiện mười ba hoàng hậu, hẳn muốn trả thù cho Phù Dung, chỉ có cách diệt hết cả hậu cung thì mới hết tội! Hoàng cung chính là bãi đầm lầy, ai bước vào dù muốn hay không cũng đều dính bẩn. Chỉ bất hạnh cho kẻ nào được hoàng thượng yêu thương, bởi vì phía sau tấm màn rực rỡ là tất cả ganh ghét của nữ nhân trên đời...

Ta từ trên ghế đứng dậy, áo phượng đỏ rực tựa như hòa vào một thế với màu nắng đỏ chiều tà, cảm giác mình rất uy phong dũng mãnh! Ta muốn chết như một Hoàng hậu chứ không muốn sống như lũ dân đen. Nếu đã không có người thương xót cho Sở Tâm Huệ này thì ta phải trân trọng

lấy mình. Sở Tâm Huệ từng là một công chúa danh giá nhất Trung Lương, bây giờ nàng ấy là Hoàng hậu của Khương La, hoàn toàn có thể kiêu ngạo ngẩng cao đầu!

Ta nhìn xuống vị quân vương được người người ngưỡng vọng kia. Ông chẳng qua cũng là con người chứ có phải thần thánh chi đâu? Ông rồi cũng già và chết, ông có tất cả trong tay đồng thời cũng chẳng có gì, phải bầu bạn bên cô độc, sống từng ngày mòn mỏi như vậy mới là kẻ đáng thương nhất!

- Hoàng đế bệ hạ, bốn cung xuống suối vàng sẽ phù hộ cho chàng sống thật lâu, cứ sống mà nếm trải đau thương này. Nếu ta gặp muội muội sẽ báo cho muội biết, ca ca của nàng là gã si tình cỡ nào, hẳn yêu em gái mình, các người loạn luân hoài thai nghiệt chủng. Tình yêu bất chấp đạo lý khiến trời cao cảm động, kiếp sau sẽ tiếp tục để hai người làm huynh muội, sinh ra ở bên nhau, cùng lớn lên rồi thành vợ chồng! Ôi chao... Lãng mạn thật đấy, con cái của các người không thiếu tay thì cũng cụt chân, không là quái thai cũng giống quái vật!!!

Tiếng nói của ta càng lúc càng lớn, vang vọng khắp phòng, tưởng chừng cả hoàng thành cũng nghe thấy! Ta nguyện rửa các người, quá khứ hiện tại và mai sau, các người sẽ không bao giờ được danh chính ngôn thuận ở bên nhau, sẽ mãi mãi bị vây khốn trong luân thường đạo lý! Cầu mà không được, ước mà không thấy... Ở ngay bên cạnh mà chẳng dám chạm vào!

Hạ Hầu Vĩnh Khang trước sau chưa từng nổi giận. Hắn vuốt cánh tay áo đứng dậy, nét mặt vẫn ngạo nghễ ửng ngạnh. Hắn đối diện ta, để hậu y bào chói lóa, chúng ta có đẹp đôi hay không?

- Sở Tâm Huệ... Người oán hận ta và A Dung như vậy, nguyện rửa cũng thật độc! Nhưng mà... Cũng phải cảm ơn lời chúc của người. Nếu kiếp sau ta lại thành ca ca của nàng thì không phải mất nửa đời để tìm nhau nữa.

Đúng như người nói, sinh ra đã cận kề, lớn lên không chia cắt... Như vậy tốt biết bao! Kể từ bây giờ Tự Trinh hoàng hậu đã qua đời, người rời khỏi Khương La này đi!

Ta nhíu mày, thật không rõ ý hẩn là gì...

- Không hiểu? Ha ha... Người có biết là... Khi còn sống A Dung đã bắt trăm thề... Dù người làm chuyện sai trái gì trăm cũng để cho người đường sống. Thật ra trong lòng A Dung, người thực sự là tỷ tỷ của nàng. Hiện tại trăm sợ mình không giữ được lời hứa cho nên tốt nhất người hãy cao chạy xa bay, kéo có một ngày trăm thành linh đôi ý thì không biết phải ăn nói làm sao với A Dung...

Hẩn nói xong liền quay người bước đi, chính là hoàn toàn bước ra khỏi cuộc đời ta...

Giây phút ấy dường như tất cả hồi ức ủa về, từ tuổi ấu thơ đến thời niên thiếu, từ khi thiếu nữ biết yêu đến lúc đàn bà tuyệt vọng trong bể ái...

Hóa ra... Ta chưa bao giờ CÓ... Nên cũng chưa từng MẤT...

Hạ Hầu Vĩnh Khang!

Sở Phù Dung!

Giữa ba chúng ta ai mê ai tỉnh? Ai mới là người ngoài cuộc trong ngôn ngang này?

Trong tâm phòng ta có một hộp gỗ, nhìn thì tầm thường nhưng luôn đặt bên gối. Trong hộp có hai cái lọ, một lọ thủy tinh đựng bông hoa đại phơi khô. Chính loài hoa không tên này khiến ta đem lòng thương hẩn. Nụ

cười trong trẻo ngày đó, phong lưu đa tình ngày đó, người đã quên, người vẫn nhớ... Thứ còn lại mang tên “dĩ vãng”

Ta trút cành hoa khô ra, vò nát nó trong bàn tay mình, rồi lại cầm chiếc lọ thứ hai. Chất lỏng bên trong có màu xanh bạc hà, uống vào trong miệng nghe vị ngọt. Ta nằm trên giường nhìn đỉnh màn treo tú cầu lấp lánh, đáy lòng tự hỏi... Liệu có ai sẽ rơi nước mắt vì Tâm Tâm không?

“Nàng là... Ngũ công chúa của Trung Lương? Quả nhiên tai nghe không bằng mắt thấy. Tâm Tâm xinh đẹp, ta tặng nàng món lễ vật, nàng sẽ không chê bai chứ?”

“Thiếp chẳng thèm! Ai lại đem cỏ làm quà bao giờ?”

“Hoàng thượng, nếu không có Phù Dung, có phải chàng sẽ yêu ta không?”

“Huệ phi, đừng hỏi câu ngu ngốc. Không có A Dung, trẫm cũng không biết yêu thương là gì!”

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 1: Giác Mộng Hai Kiếp

涉江採芙蓉

涉江採芙蓉，

蘭澤多芳草。

採之欲遺誰，

所思在遠道。

還顧望舊鄉，

長路漫浩浩。

同心而離居，

憂傷以終老。

Thiếp giang thái phù dung

(Khuyết danh Trung Quốc)

Thiếp giang thái phù dung,

Lan trạch đa phương thảo.

Thái chi dục di thủy,

Sở tư tại viễn đạo.

Hoàn cố vọng cựu hương,

Trường lộ mạn hạo hạo.

Đồng tâm nhi ly cư,

Ưu thương dĩ chung lão.

Dịch thơ:

Qua sông hái phù dung,

Đầm lan nhiều cỏ ngát.

Hái rồi biết tặng ai,

Nhớ tới người xa cách.

Ngoảnh đầu vọng cố hương,

Đường dài sao xa tấp.

Chung lòng mà ly biệt,

Suốt đời u hoài mãi.

Phần XII: Hạ Hầu Chu Lạc, Khang Vĩnh Dương Ca

Ninh công công ôm cây phất trần, lo lắng đi qua đi lại. Bình minh đang lên, Đế Đô với những tòa kiến trúc hùng vĩ tượng trưng cho một vương triều hưng thịnh. Ở hoa viên, những hàng cây im lặng khoác tấm áo sương mù, dọc lối đi có những pho tượng kỳ lân trang nghiêm canh gác... Mọi vật còn lười biếng chuyển mình. Ở sâu nhất và nghiêm ngặt nhất trong hoàng thành chính là Dự Kiến cung của bộ hạ. Lúc này Ninh công công

đang đứng trước cánh cửa thép vàng, cố áp tai vào cũng chẳng nghe ngóng được gì. Hắn rất lo lắng cho hoàng thượng, gã đạo sĩ gì đó là kẻ không đáng tin, bệ hạ không nên đuổi hết ám vệ bên người. Lỡ như Thủy Tức Chân Nhân là gian tế không phải sẽ có cơ hội ám sát hoàng đế sao?

Thời gian đã trôi qua một đêm dài, đêm này tựa như ba thu đối với Tiểu Ninh Tử và các thuộc hạ, Ca Dương lại cảm giác hắn vừa mơ giấc mộng hai kiếp. Trong căn phòng tuyệt đối yên tĩnh, sáp hương cháy thành vòng xoắn ốc, tỏa ra mùi gỗ đàn thoang thoang. Thủy Tức Chân Nhân khẽ trút ngược đồng hồ, cát vàng óng rì rì chảy thành tia mỏng, bắt đầu tích tụ một núi nho nhỏ khác bên trong hộp thủy tinh. Đây là lần cuối cùng, xem ra khách hàng của ông sắp tỉnh lại rồi.

Nằm trên giường rồng là Chu Lạc Ca Dương. Rất nhiều năm rồi, Khương La không có một vị vua trẻ tuổi như vậy. Trên gương mặt sáng sủa là một vẻ tĩnh lặng không bình an. Chóp mũi cao cao có tầng mồ hôi mỏng, mi mắt khẽ động, đôi mày kiếm thi thoang duỗi rồi co, chất chứa bao nhiêu tâm trạng nói chẳng thành lời...

Lão đạo sĩ đứng chờ bên giường, trong lòng cảm khái một phen. Ngày hôm qua, khi nghe Ca Dương kiên định đồng ý, ông đã ngạc nhiên rất lâu. Muốn nhìn thấy kiếp trước phải trả giá bằng tuổi thọ kiếp này, ai biết được mình sẽ sống bao nhiêu năm nữa, nếu không khéo chỉ còn lại một ngày, vậy có đáng giá không? Chu Lạc Ca Dương là một hoàng đế, có bao nhiêu hoàng đế không biết trân trọng bản thân như hắn? Xưa nay không ít người vì muốn tìm thuốc trường sinh mà hao tâm tổn trí, hóa thành hôn quân. Càng ở ngôi cao thì người ta càng luyện tiếc cuộc sống, càng tham vọng và mong ước bất tận.

Thủy Tức Chân Nhân cúi đầu quan sát sắc mặt của Ca Dương, có nỗi thống khổ và thê lương trong ấy. Ông ước gì mình có thể nhìn xuyên cảnh mộng, để thỏa lòng hiếu kỳ về câu chuyện tiền kiếp khiến hắn luôn cố chấp. Cả đêm qua Thủy Tức Chân Nhân bấm tay tính đi tính lại, vẫn không

nhìn rõ tướng số của hần, phía sau là một rừng sương mù ngăn trở dò tìm. Ông từng hài hước nghĩ, không lẽ vị này là một kiếp khác của thần tiên? Nhớ tới đồ đệ duy nhất của mình, Thủy Tức Chân Nhân không khỏi thở dài, chẳng qua chỉ kém ba bốn tuổi nhưng lại khác biệt mấy nghìn dặm, ông thực sự không còn nhiều niềm tin về một ngày Đại Thế rạng danh thiên hạ!

Người trên giường đột nhiên thốt ra tiếng rên khẽ, cát đã chảy được một nửa, giấc mơ này cũng đến hồi kết rồi. Không cần nghĩ cũng biết đó là cái kết không trọn vẹn. Ngón tay hần vô thức siết chặt, chân mày nhíu thành một hàng, vầng trán lấm tấm mồ hôi. Thủy Tức Chân Nhân lặng thinh nhìn một dòng lệ chậm rãi ngưng đọng nơi khóe mắt, sau đó từ từ lăn xuống, nóng bỏng và sáng rực. Gần như không kịp suy nghĩ, ông rút khăn tay thấm lấy giọt nước, sau đó cuộn tròn lại cất vào trong người. Ca Dương không vì sự đụng chạm này mà tỉnh lại, hần vẫn lẩn quẩn chưa thể thoát khỏi nỗi đau của chính mình.

Thủy Tức Chân Nhân thở phào một hơi, ông sẽ không áy náy vì hành động vừa rồi tuy rằng bản thân đã vi phạm đạo đức nghề nghiệp. Trong môn phái ở Côn Luân có nhiều quy tắc, một trong số đó là “tôn trọng và bảo mật”, nghĩa là không tò mò chuyện cá nhân cũng như tiết lộ chúng với người khác, thông tin khách hàng phải được giữ kín. Riêng đối với hoàng đế Khương La này, Thủy Tức Chân Nhân buộc phải làm chút chuyện trái lương tâm, âu cũng là bất đắc dĩ. Ca Dương nhìn thấy tiền kiếp, tuổi thọ của hần mất đi bao nhiêu không rõ nhưng đạo hạnh của ông thì hụt hần một nửa, thiệt hại nặng nề, cứ xem như lấy chút phí tổn vậy!

Mắt thấy những hạt cát cuối cùng rồi cũng rơi xuống, Thủy Tức Chân Nhân nâng tay rút hết kim châm trên người Ca Dương, từng động tác tỉ mỉ và cẩn trọng. Từng chiếc kim rút ra, Ca Dương cũng chậm rãi rời khỏi cảnh mộng, mắt im lặng nâng lên, tựa như vô hồn nhìn thẳng đỉnh màn. Phản ứng này rất bình thường, Thủy Tức Chân Nhân hơi khom người, gọi một tiếng:

- Hoàng thượng đã tỉnh, ngài nên ngồi dậy ngậm đường phèn và đi lại một chút, nếu không sẽ bị đau đầu...

Ca Dương không đáp, cả người cứng ngắt và lạnh lẽo, hắn cố gắng thở sâu một cái, rồi lại cố hết sức nâng cánh tay gác lên ngang mắt, đầu có đau hay không chẳng rõ nhưng lòng đã rách bươm cả rồi!

- Ông... Trước hết... Để trẫm yên tĩnh đã... Nói với những người ở ngoài, không có lệnh không được vào!

Thủy Tức Chân Nhân nhìn nhìn bộ dạng thê thảm của Ca Dương, thở dài lui ra. Bây giờ là hừng sáng, một đêm này nhất định khó khăn đối với Thái Minh đế, kẻ ngồi bên canh giữ như ông còn thấy vất vả nữa là...

Không ai biết chuyện gì đã xảy ra với Ca Dương sau một đêm này, chỉ thấy hoàng thượng có nhiều thay đổi, giống như già đi chục tuổi, cũng giống như trải hết tai ương bất hạnh trên đời. Chính hắn cũng khó xác định mình rốt cuộc là ai, là Hạ Hầu Vĩnh Khang ngày trước hay Chu Lạc Ca Dương bây giờ? Là kẻ từng điên dại vì tình hay là người sau một lần sinh tử vẫn không buông không bỏ?

Gần đây Ca Dương ít đến U Trì, hắn nảy sinh tâm lý trốn tránh cái hồ sen có quá nhiều ân oán tình thù kiếp trước. Ở đầm sen ấy, nàng từng đàn hát khúc ca tuyệt vọng, từng đem nước mắt tưới ướt cánh hoa, từng buông tha mạng sống bên dưới lớp bùn và nước đục. Cũng ở đó, hắn vô tâm đứng xa mà nhìn, biết nàng đau cũng không thể dỗ dành, biết nàng hiểu lầm cũng không thể giải thích. Họ từng nắm tay nhau đi dạo quanh bờ, thời khắc vui vẻ nhất cũng nói nói cười cười. Tất cả, dĩ vãng và thăng trầm năm ấy... Tựa một giấc Nam Kha.

Mỗi khi nhắm mắt, Ca Dương lại nghe thấy âm thanh huyền ảo và khung cảnh buổi sáng bình minh đó. Hắn thức dậy sớm, than thở trở người muốn ôm nàng vào lòng, khoe miệng không nhin được bật cười, nhớ tới sự

kích tình đêm qua. Nàng xinh đẹp như một loài thủy mộc, hoang dã và nhiệt thành, nhiều năm rồi hẳn mới rõ ràng cảm nhận được tình yêu của nàng, cho dù trải qua bao sóng gió vẫn tinh khôi như cũ. Phù Dung của hẳn, hoa sen nhỏ của hẳn, góc mềm mại trong trái tim vốn lạnh...

Giường bên cạnh trống rỗng, hẳn giật mình mở mắt, nếu không phải đệm giường nhàu nhĩ và đám lông ngỗng bay dềnh dàng thì hẳn đã nghĩ đêm qua chỉ là hoang tưởng. Vĩnh Khang cúi đầu nhìn cơ thể không một manh áo, lại nhìn song gỗ treo rèm gầy đơ làm đôi, lắc đầu buồn cười. Quả nhiên chỉ có A Dung mới khiến hẳn mất hết phong phạm của bậc đế vương như vậy.

Tươi tỉnh ngồi ngồi từ trên giường bước xuống, hẳn khẽ khàng đi dạo chung quanh, có lẽ A Dung lại trốn nơi nào đó, hẳn muốn tóm lấy cô bé con nghịch ngợm, đặt nàng lên giường làm tiếp chuyện tối qua. Trong ngăn kéo có một thanh đoản đao rất đẹp, cán đúc bằng thép, khắc một chữ “Quân” tinh tế. Nụ cười trên mặt Vĩnh Khang nhạt dần rồi tắt hẳn, cây dao này là vật tùy thân của Lăng Quân, lẽ ra nó nên được phi tang theo cái chết của hẳn. Làm sao con dao này lại ở trong tay A Dung? Nàng đã biết những gì? Ngón tay hẳn run nhẹ sờ vào cán dao, có rất nhiều suy đoán tệ hại lướt qua trong đầu. Vĩnh Khang lập tức quơ lấy áo choàng, cầu thả khoác lên người rồi đập cửa phòng chạy ra. Lưu Hải giật mình chạy tới nghênh đón, hẳn chưa kịp mở miệng đã bị hoàng thượng nắm cổ áo gằn giọng hỏi:

- Dung phi ở đâu?

Lưu Hải ngơ ngác, mới sáng sớm bệ hạ lại hỏi Dung phi, không phải nương nương ngủ ở trong phòng từ tối qua sao? Lưu Hải trợn mắt nhìn về phía cửa, Vĩnh Khang liền hiểu A Dung đã lên đi mà không ai biết. Hẳn đẩy Lưu công công ngã giúi, quay qua gầm lên với thị vệ:

- Lục soát cả hoàng cung cho trẫm, lập tức đem Dung phi trở về!

Vĩnh Khang nổi cơn thịnh nộ thì không ai khuyên ngăn được, hoàng cung một khắc sau đã náo loạn. Hắc hùng hổ quay trở về phòng, xốc tung đồ đạc lên. Những chiếc trâm trên bàn không thiếu cây nào, ngân lượng quần áo đều đủ cả, hắc biết nàng không thể một mình trốn khỏi kinh thành nhưng chỉ cần không nhìn thấy nàng thì cơn bất an không bao giờ biến mất. A Dung từng nói, Lăng Quân là người thân của nàng, nàng xem hắc như anh trai, nếu có một ngày Lăng Quân gặp chuyện, dù có hy sinh mạng sống cũng sẽ cứu giúp hắc. Hạ Hầu Vĩnh Khang tự thấy trên đời này không ai có thể mạnh hơn mình, không ai có thể đánh bại mình nhưng đối với Lăng Quân cứ luôn cảm giác thù địch và ganh ghét. A Dung dễ dàng dành phần tình cảm sâu sắc cho gã kia, họ là thanh mai trúc mã, suýt tí nữa thì nên nghĩa phu thê. Còn hắc là kẻ thứ ba đáng ghét chen chân vào mối duyên tốt đẹp, bất chấp ý trời cướp đoạt nàng đi. Kẻ tự mãn cao ngạo như Thiên Vĩnh để có một kình địch, hắc luôn thấy mình thua kém so với Lăng Quân, hắc sợ tình cảm của Lăng Quân khiến nàng cảm động. Bởi lẽ ngay từ đầu Hạ Hầu Vĩnh Khang đã dùng thủ đoạn không quang minh chính đại, tâm kế sâu xa làm nhiễm bẩn tình yêu vốn đơn thuần. Càng không dám nhìn thẳng sự thật là vấn đề thân phận, nếu nàng biết giữa họ mang gông xiềng huyết thống thì hắc sẽ mất A Dung vĩnh viễn. Cảm giác sợ hãi luôn bủa vây xung quanh, đôi khi khiến hắc bị áp lực đến phát rồ, lại kích động làm nên điều sai trái...

Hạ Hầu Vĩnh Khang rất hối hận, A Dung sẽ thù hắc suốt đời...

- Lưu Hải... Trẫm lại làm sai rồi, trẫm không nên giết Lăng Quân...

Lưu công công im lặng khom lưng, muốn an ủi mà không biết nói gì. Sau khi Dung phi tự ý bỏ cái thai, hoàng thượng bị đả kích sâu sắc, như con thú trọng thương gào rú, không biết phải trút giận vào đâu. Hắc đập vỡ mọi thứ trong thư phòng, mắt đỏ lừ nhìn lên thanh bảo kiếm treo ở giá. Thiên Vĩnh đế trong một đêm mưa gió xách kiếm chạy đến đại lao, Lưu Hải quỳ xuống ôm chân hắc van xin nhưng kẻ điên cuồng thì đâu quan tâm đạo lý

nữa. Lăng Quân chết trong lao đêm đó, được bí mật an táng, ngay cả tù nhân khác và viên quản ngục cũng bị xử lý nốt, Lưu Hải làm việc sạch sẽ gọn gàng, nghĩ rằng bí mật này sẽ theo hãn xuống mồ.

Nhưng mà... Bằng cách nào đó và đã có ai đó đưa vật tùy thân của Lăng Quân tới đây. Không đoán cũng biết sự thật bại lộ. Lưu Hải cắn răng run run quỳ xuống, hãn không dám nghĩ Dung phi sẽ phản ứng ra sao. Từ rất lâu rồi lão Lưu đã nhận ra, chủ tử có thể không ăn không ngủ nhưng Dung phi của ngài thì một sợi tóc cũng trân quý hơn vàng.

Vãn tướng nàng oán hận mà trốn đi đâu đó, vẫn nghĩ phải làm sao để xin lỗi dỗ dành, ai dè thuộc hạ chạy vào báo hung tin, Hạ Hầu Vĩnh Khang tưởng như bầu trời đang sụp xuống. Buổi bình minh ấy mây xanh thật đẹp, đầm sen xen lẫn hai sắc lục hồng. Hãn mất hồn lao đầu chạy ra rìa nước, bị đám người phía sau van xin kéo lại. Chiếc xuồng neo ở giữa đầm, vốn là con thuyền độc mộc hãn sai người đóng, để nàng buồn chán thì chèo hái hoa sen. Thuyền không có chủ, đơn độc giữa hồ lớn, chỉ thấy một tấm áo rực hồng y hết màu phù dung. Màu hồng không phải của hoa mà là của nàng...

Hạ Hầu Vĩnh Khang gào lên, không cho phép đám thị vệ tới gần con thuyền gỗ. Hãn đá mạnh đám người níu giữ phía sau, nhảy vào trong nước bơi ra ngoài ấy. Thân thể nàng lênh bênh trôi, bộ váy lụa xòe ra như một đóa mầu đơn nở rộ. Hãn dễ dàng tóm được và nàng cũng ngoan ngoãn để hãn ôm lên, không kháng cự giãy giụa tí nào. Hạ Hầu Vĩnh Khang đem Sở Phù Dung lôi lên thuyền, xa xa là xuồng của ngự lâm quân không dám đến gần. Hãn ôm nàng trong lòng, cả hai đều ướt sũng. Ướt của hãn là ướt hỗn hển và gấp gáp, còn ướt của nàng là ướt lạnh băng và vô hồn. Dem tóc tai tán loạn vuốt sang hai bên, chỉ thấy dung nhan quen thuộc đã trắng sá, thứ màu trắng gần như đất sét, lạnh lùng không độ ấm. Hạ Hầu Vĩnh Khang chẳng dám kiểm tra hơi thở nàng, hãn chỉ cố cười, giọng dịu xuống ní non.

- A Dung, A Dung... Làm sao mà nghịch ngợm như vậy, không phải nàng chèo thuyền rất giỏi sao? Mở mắt ra nhìn trằm này, trằm sẽ không trách phạt nàng, chậu hoa trong phòng vẫn còn tươi lắm, không cần hái thêm đâu... A Dung... Dung nhi... Nàng đừng hù dọa ta, ta thực sự thua rồi, ta thề không bao giờ ngang ngược thô bạo với nàng nữa, nàng nói gì ta nghe nấy, nàng chỉ đong trằm cũng không dám đi tây. Phù Dung, Phù Dung... Ta sẽ phong nàng làm hoàng hậu, ta sẽ phế bỏ hậu cung, ta chỉ có một nữ nhân duy nhất là nàng... Làm ơn, mở mắt ra đi... Chúng ta về nhà được không?

Chưa từng thấy A Dung dễ thương như vậy, nàng nằm trong lòng hắn, ngoan ngoãn nép vào, cả người mềm mại để hắn ôm. Trong một giấc mơ xa xôi Hạ Hầu Vĩnh Khang từng nhìn thấy cảnh này, họ ngồi trong chiếc thuyền gỗ nhỏ, thưởng hoa ngắm mặt trăng lên. Xung quanh là sóng nước lăn tăn, bóng hoa soi gương chải tóc, mùi sen thơm ngát tẩm ướt tóc nàng, vươn trên tóc chàng, họ đắm mình trong thế giới riêng tư, ngọt ngào và chân ái...

Bây giờ giấc mơ ấy thành hiện thực, chỉ khác một chút là Phù Dung chẳng nói cười, nàng ngủ gật rồi, trong giấc mơ liệu có nghe thấy lời hắn đang thủ thỉ?

- Phù Dung, đã bao giờ trằm nói với em chưa? Em ở chỗ nào lòng ta nơi đó, ta còn thương em hơn sinh mệnh của mình...

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 2: Tháng Năm Vẫn Vây

Phần XII: Hạ Hầu Chu Lạc, Khang Vĩnh Dương Ca

Năm Thái Minh thứ bảy, Chu Lạc Ca Dương ở tuổi hai mươi tư năm hoàng quyền trong tay, Khương La trong thịnh ngoài cường, mùa màng xanh tốt, quân binh tinh nhuệ, thần tử cúi đầu trước vua, sĩ tử viết văn thơ ca ngợi ơn đức, phải nói rằng cả nước thay da đổi thịt.

Ở Phượng triều, hoàng đế lúc này sáu mươi hai tuổi sắp không trụ vững. Ở Đại thế, Lỗ Kiến Cao cũng đã quá năm mươi, Thái tử Lỗ Tông Phi hai mươi mốt, nghe nói được dạy dỗ rất tốt, tài đức phi phàm, là hoàng đế kế tiếp không ai nghi ngờ. Các tiểu quốc xung quanh cũng tương tự vậy, chỉ có Thái Minh đế của Khương La là trẻ tuổi hơn hết, tâm kế sâu xa, rất có tài dụng binh, khiến bao nhiêu mưu đồ và cuồng vọng phải tạm thời trì hoãn.

Phượng đế – Phượng Trầm là cậu ruột của Ca Dương, tuy Thái hậu nương nương vẫn khỏe mạnh nhưng quan hệ hai bên khá lạnh nhạt. Chủ yếu do sự kiện Ôn Chính vương tạo phản năm Sùng Nghi cuối cùng. Nhớ năm đó Chu Lạc Ca Dương chém đầu hoàng thúc ngay trên đại điện, lấy quyền điều khiển Ngự Lâm Quân dễ dàng tiến lên ngai vàng. Ái Bình Thành mất Ôn Chính vương, quân đội bị điều đi chỉ còn tầng bảo vệ mỏng, Đại Thế lợi dụng lúc hoàng tộc Khương La tan đàn xẻ nghé, lấy binh vận thần tốc hạ ái Bình Thành, tiến vào sâu trong lãnh thổ.

Trận đánh năm đó mở màn cho năm Thái Minh đầu tiên, đem nhiều tên tuổi đánh lên sáng bóng ví dụ như lão tướng Đô Dư Mân, cũng là ông nội của Đức phi nương nương điên điên khùng khùng kia, Thái học sĩ Ngô Hà Huy trở thành tâm phúc của hoàng thượng, ngay cả Hòa An vương quanh năm ẩn dật Sa Đà cũng có mặt góp công. Bảy năm từ sau trận đánh ấy, Khương La chưa từng động binh lần nữa, công thần thuở xưa cũng thế này thế khác. Lão tướng họ Đô đã về hưu một năm, ngã ngựa trọng thương nên chân trái bị cưa bỏ, nhà họ Đô liền theo ông xuống dốc, ngay cả Đức phi trong cung cũng sống không tốt lắm. May mắn họ vẫn có con trai trưởng là Đô Thư Doanh, vào Hàn Lâm Viện nhiều năm, làm tới chức Thái úy, vẫn thường đi với Ngô Hà Huy, trở thành thần tử được bề hạ xem trọng. Đô gia bề ngoài vẫn được kính nể nhưng thực chất không còn thanh thế như xưa, bởi lẽ đứa con trưởng này không “biết điều”, chẳng ngu hiểu nghe lời như những đứa khác. Vụ điều tra tham ô năm Thái Minh thứ năm có dính líu tới hai người trong tộc, đều là trưởng bối nhưng cuối cùng vẫn bị Thư Doanh đem tội trạng dâng sớ tấu lên, khiến họ bị cắt chức đày đi khổ sai. Từ đó Đô Thư Doanh có mâu thuẫn với gia đình, bị mẫu thân cầm chày đánh đuổi, nói rằng đoạn tuyệt quan hệ. Hắn chẳng nói chẳng rằng, hôm sau liền dọn đồ rời đi, vào Hàn Lâm Viện ở nhờ, tính tới nay cũng ở nhờ 2 năm rồi... Ca Dương híp mắt cười cười, hứa rằng khi nào hắn lấy vợ thì sẽ cấp một phủ nhỏ trong kinh, cho dựng bản lập môn hộ riêng. Đô gia biết chuyện tức tới hộc máu, ngoài miệng mắng con trai bất hiếu nhưng trong lòng thì tiếc ngẩn tiếc ngơ. Còn ở nhà thì còn nhờ cậy, hắn dọn ra ngoài giống như cắt đứt liên lạc, con át chủ bài chèo chống gia tộc đã mất đi...

Ngoài chuyện nhà họ Đô thì gần đây phủ Hòa An vương cũng rất có tiếng tăm. Quận chúa Minh Châu được sủng ái chẳng khác gì trưởng công chúa, là nhân vật chạm tay sẽ bỏng. Nhiều người khen Chu Lạc Trinh biết tính toán, sau khi lập công không đòi thưởng mà trở về Sa Đà, khiến cho hoàng thượng nhiều năm áy náy, muốn bồi thường cho lớp con cháu, cả nhà hưởng ân vua. Chu Lạc Tịch Tề gia nhập nhóm trọng thần tuổi trẻ tài cao, trở thành bằng hữu tốt của Hà Huy, Thư Doanh. Thế tử Chu Lạc Thán

Khúc được ban phong hào “Tự Trinh”, về sau sẽ là Tự Trinh vương. Điều này cũng có nghĩa là tước vị sẽ kéo dài thêm một thế hệ, tới đời con trai hẳn vẫn là thân vương. Nhị công tử, Tam công tử rồi Ngũ công tử, ít nhiều ai cũng hưởng sai chút đỉnh, khiến cho hoàng tộc ghen tị đỏ mắt, xem ra hoàng thượng đem phủ Hòa An biến thành mỏ vàng rồi!

Đáng chú ý hơn hết, vinh sủng hơn hết phải nói đến Quận chúa điện hạ. Ra đời thì mẹ mất, cha anh thương xót nuôi nấng chiều chuộng, có ngọc Tu Loan làm vật tùy thân, còn phong hiệu Minh Châu cao quý nhất. Từ năm cô bé lên sáu đã bắt đầu nghỉ đông ở kinh thành. Cứ độ cuối thu là hoàng thượng phái người tới đón nàng đi, quận chúa ở lại hoàng cung đến đầu xuân mới về, có khi còn ăn tết ở đấy luôn. Bộ hạ cưng em họ như con gái, sợ là về sau có trường hoàng tử ra đời cũng không sánh bằng. Mấy vị cáo mệnh phu nhân đã bắt đầu rục rịch, tuy quận chúa còn bé xíu nhưng họ đã tính tới năm con bé mười sáu, ai cũng muốn tiên phong đến cửa cầu hôn. Thế gia nào có phúc mà lấy được Minh Châu quận chúa thì khác gì làm rể quý của vua. Khi Chu Lạc Ca Dương nghe được chuyện này không hiểu sao hẳn rất tức giận, đem phu nhân Hộ bộ thượng thư giáng xuống bậc lục phẩm, khiến đám đàn bà yêu thích mai mối đó trở nên câm nín, không dám nói bậy bạ nữa... Haizzz, ai có con thì hiểu lòng cha mẹ, xưa nay phụ thân thương yêu ái nữ, không muốn gả đi sớm, cho nên muốn thành rể nhà người ta cũng không dễ dàng!

Năm Thái Minh thứ tám, Khương La và Phượng Triều đặt lại quan hệ ngoại giao, Thái hậu đứng ra hòa giải khiến cho Ca Dương bỏ qua chuyện cũ, lần nữa hòa hảo với cậu ruột. “Chuyện cũ” này chính là chuyện năm đó Phượng Triều cư xử hai mặt, lén lút ủng hộ Đại Thế đánh tới Đê Lô, khiến thất thủ nhanh chóng ở Bình Thành, thương tổn vô số. Chẳng biết lúc đó Phượng đế kẹt đầu vào cửa kiêu gì lại cùng phe với giặc, âu cũng là tìm lạnh nhà để vương, bà con thân thích gì cũng không bằng danh lợi. Ông ta có tâm cơ riêng, nghĩ rằng nếu phen này Đại Thế chiếm được Khương La thì lão ấy cũng thu về rủng rỉnh. Chỉ tiếc chuyện này không bao giờ xảy ra,

bởi vì ông ta có đứa cháu trời đánh, không những làm Đại Thế thua ê răng còn dám tuyên bố chiến tranh lạnh để dẫn mặt mình!

Tình hình trong nước ở Phượng triều không tốt lắm, Phượng Trầm ngày càng già, con cái đông đúc loi nhoi, mạnh người nào người nấy xây dựng thế lực, tranh giành đấu đá khiến tuổi già không yên. Lúc này ông ta cần Ca Dương ủng hộ, đàn áp bầy con xuống một chút, sau này ban chiếu truyền ngôi đỡ xảy ra nguy cơ giết vua tiếm quyền.

Vào một ngày đầu hạ năm Thái Minh thứ chín, Ninh công công đi vào chuồng dơi ở phía sau Dụ Kiến cung. Tối qua có hai con vừa bay về tổ. Trong đội ám vệ của hoàng thượng có một nữ sát thủ gọi là A Mị, nàng ta có biệt tài thuần hóa chim chóc, bồ câu sức dẻo dai không cao, bay đường dài và bay đêm rất khó, cho nên họ đổi sang dùng dơi, loại dơi mũi nhỏ cánh to, có thể di chuyển thâu đêm. Người tài dưới trướng bộ hạ rất nhiều, trong tối ngoài sáng đều đáng sợ. Ninh công công kiêu ngạo suy nghĩ, hẳn theo điện hạ nhiều năm, biết rất nhiều bí mật tồn tại trong hoàng thành.

Có hai tin không khẩn cấp, một là mật thám đã hoàn thành nhiệm vụ ám sát một đại thần ủng hộ Tề vương, một tin khác là Thập lục hoàng tử Phượng Thế muốn diện kiến bộ hạ. Chuyện Tề vương có tâm cơ đã bị phát hiện từ hai năm trước, cứ nghĩ phen này Khương La sẽ nội chiến không ngờ hoàng thượng lại chọn đường vòng. Thay gì điều quân trực tiếp đánh lên căn cứ bí mật của Tề vương thì Ca Dương lại xài ám chiêu, lần lượt gài mật thám vào, từ từ làm nhiễu loạn nội bộ, giết người nòng cốt, đánh từ bên trong đánh ra. Kết cục dây dưa hai năm Tề vương chưa thể tạo phản mà hoàng thượng cũng không trị được tận gốc. Ngô Hà Huy từng thắc mắc vì sao một người quyết đoán và mạnh tay như bộ hạ lại chọn cách thức tổn nhiều hơi sức như vậy. Khi đó Ca Dương trả lời: “Trăm hy vọng khi mình còn tại vị sẽ không gieo nhiều đau thương chết chóc, để nàng không oán hận trăm là kẻ vô tâm vô tình”. “Nàng” ở đây là ai Ngô Hà Huy không dám

ngĩ nhiều, hẳn nói thầm trong lòng chắc là bệ hạ đã ngộ Phật lý, bắt đầu trở nên từ bi đức độ, cứu rỗi chúng sinh rồi!

Tiểu Ninh Tử đem hai tin mới bẫm báo lên hoàng thượng. Sau giờ thiết triều ngài có thói quen ăn dặm nằm đờ trong thư phòng. Ca Dương nghe xong chậm chậm hạ bút xuống, híp mắt hỏi Ninh công công:

– Vậy là Trần Ngộ chết rồi? Tình hình Trần gia thế nào, có tiếp tục đi theo Tề vương không?

- Trần Thừa Hòa là kẻ có đầu óc. Hẳn nghe Đô đại nhân nói bóng nói gió một hồi liền hiểu nguyên do cái chết của cha hẳn, nô tài nghĩ Trần gia có bất mãn nhưng sẽ không mạo hiểm đi tiếp con đường này...

Ca Dương đưa mắt nhìn chậu sen bên cửa sổ, cười khẽ lắc đầu:

- Người có biết, ở đời này khó lường nhất chính là lòng người. Giết một người thì dễ nhưng khiến họ sống mà phục tùng thì khó. Trần Thừa Hòa bằng mặt không bằng lòng, trước sau gì cũng là mối họa, tru di cửu tộc cũng từ đạo lý này mà ra. Thà rằng giết sạch, bất kể có tội hay vô tội còn hơn lưu lại mầm mống tai ương về sau...

Ca Dương hít vào một hơi, nâng tay xoa xoa thái dương có phần nhức nhối. Hẳn không biết mệnh thiên tử hơn người chỗ nào, chỉ biết rằng làm vua na ná như làm cái thùng rác nhận hết tội nghiệt vào người, chỉ mong thiên hạ thái bình. Một kiếp hoàng đế dính bao nhiêu máu, e rằng tầng sâu nhất trong địa ngục cũng chứa không nổi...

- Người điều tra thêm về Trần Thừa Hòa, hẳn kết giao với ai, thích đọc sách gì, có năng khiếu gì, thường lui tới đâu, thái độ sống ra sao... Còn nữa, tìm hiểu về nữ nhân xung quanh hẳn, thiệp thất trong nhà rồi xuất thân lai lịch của họ. Trẫm muốn nhìn xem họ Trần này có thể “cải tạo” một chút hay không...?

- Nô tài tuân lệnh! Bệ hạ, vậy còn chuyện của Thập lục hoàng tử?

Ca Dương nhượng chân mày, tỏ ra thích thú hỏi:

- Thập lục? Tên gì ấy nhỉ? Phượng Thế à? Hãn thân phận thế nào?

- Theo tin tức từ mật thám, thập lục hoàng tử là con của một trong tứ tần, năm nay hai mươi ba tuổi. Người này bề ngoài khá ưu tú nhưng mà không nổi bật bằng Ngũ hoàng tử Phượng Vận. Nhà mẹ họ Cao, cũng có chút thế lực nhưng không đáng kể. Phượng đế yêu thích nhất là đương kim Thái tử, đối với Phượng Thế chưa từng chú ý. Khi còn nhỏ hãn báì Trang Tự lão sư làm thầy, cũng là đồ đệ cuối cùng của ông ta. Phượng Thế có võ công ở mức khá, miễn cưỡng đỡ được năm chiêu. Ngoài ra mật thám còn phát hiện hãn có tài dụng độc, so với Độc Cô Tinh chỗ chúng ta cũng không kém lắm...

Ca Dương hí hí mắt, cười mặt cáo già, chiếc răng nanh hơi nhọn khê cắn xuống môi dưới.

- Mặc dù cửu cửu quyết định truyền ngôi cho Phượng Doãn nhưng trăm lại không thích ông anh họ này tí nào. Hãn ta không phải người dễ khống chế, sẽ rất phiền phức về sau. Còn Phượng Vận lòng tham quá lớn, không biết an phận, trăm không thích loại người này. Mấy hoàng tử khác không đủ tài, không có đức, đều không xài được... Nếu Phượng Thế biết cách thông qua ám vệ mà đưa tin đến đây thì tức là hãn có tầm nhìn về thời cuộc, trăm sẽ thử gặp một lần. Người cứ viết thư trả lời, không cần giúp đỡ gì cả, để Phượng Thế tự mình xoay sở... Cửu cửu trăm ngày càng già yếu rồi, phải tính gấp chuyện kế vị thôi!

Ninh công công cúi đầu nghĩ thầm, hình như hoàng thượng lại lo chuyện bao đồng rồi. Phượng đế còn sống sờ sờ đó, ông ta muốn chọn đứa con nào không lẽ phải hỏi ý bệ hạ? Hoàng thượng mưu mô nham hiểm, ngài có một thiên hạ rồi còn muốn ngấp nghé đất nhà hàng xóm, cả chuyện

vợ chồng con cái người ta cũng muốn quản! Ninh công công to gan phóng đoán, hay là hoàng thượng muốn biến Phượng Triều thành sân sau cho mình?

- Bây giờ là tháng mấy rồi, vì sao mùa hè lại dài như vậy?

Tiểu Ninh Tử còn đang suy nghĩ miên man thì nghe hoàng thượng nói câu lạc đề. Vào mùa hạ hàng năm, Ca Dương luôn cảm thấy thời gian trôi chậm chạp. Mỗi ngày ngồi ở thư phòng nhìn ra cây sồi già, hẳn mong đợi những chiếc lá xanh chuyển mình thay sắc. Khi tán lá bắt đầu vàng ươm, Ca Dương liền sai người đi đón Tư Tư hồi kinh. Nhiều năm như vậy tạo thành một thói quen cố định.

Tiểu Ninh Tử len lén nhìn sắc mặt hoàng thượng, nói câu hợp tình hợp lý:

- Hiện tại chỉ mới giữa tháng tư, còn đang vào hạ, hoàng thượng mong nhớ quận chúa cho nên cảm thấy thời gian qua chậm. Mùa hè năm nay sẽ sớm kết thúc thôi, sau khi đê Phong Hà tu sửa xong thì đến tháng năm, lễ Tịch Điền đầu tháng sáu, phái đoàn sứ giả nhà Mạc rời đi là tới tháng bảy rồi... Hoàng thượng nhiều sự phải lo, bận rộn một phen thì mùa hè đã qua chóng vánh, ngài không cần lo lắng!

Ca Dương nhếch môi nhìn tên nô tài dẻo mồm, cảm thấy hẳn nói quá nhiều, cứ như đi guốc trong bụng mình... Mấy tháng sau đó Ca Dương thật sự rất bận, tuy hẳn không phải đi đâu quá xa hoàng thành nhưng núi tấu chương mỗi ngày cũng đủ ngập đầu, nghiệm thu đê Phong Hà xong thì chuẩn bị cho lễ Tịch Điền quan trọng hàng năm, lễ hội này hoàng đế phải đích thân xuống ruộng, cày tượng trưng một mẫu đất tốt nhằm cầu phúc cho mùa màng năm sau. Nhà Mạc nằm ở phía Tây Khương La, cách nhau biên ải Đồng Tranh, nơi này là ranh giới quan trọng hàng năm phải chú ý củng cố. Thời đại trước Mạc quốc khá rộng lớn, bằng một nửa diện tích Khương La. Trải qua chiến dịch “Ngự Bắc chế Tây” thời Thiên Vĩnh đế,

không những Mạc quốc bị thôn tóm mà cả Trung Lương bên cạnh cũng sáp nhập thành một châu trì, gọi chung là Lương Châu, chịu sự thống trị của chính quốc. Năm Thiên Vĩnh cuối cùng, Hạ Hầu Vĩnh Khang băng hà, tộc Chu Lạc nổi lên soán vị khiến cho tình hình trong nước rối loạn. Ở Âu Hạ, Tây Lương, Tây Chu, Mạc quốc, Trung Lương,... Các tiểu quốc đồng loạt nổi dậy giành chính quyền. Tuy phần lớn đều thất bại nhưng cũng có nhiều quốc gia thành công lấy lại ngọn cờ. Có lẽ vì nhà Mạc và Trung Lương là hai nơi cuối cùng bị Khương La xâm lược, trong những năm Thiên Vĩnh để tại vị còn chưa đủ xây dựng nền thống trị vững chắc. Lợi dụng sự rối ren năm đó, Mạc lấy lại hơn một nửa đất đai, sau bao nhiêu triều đại Chu Lạc gia nắm quyền, bọn họ vẫn ôm mộng tưởng giành nốt phần còn lại bị Khương La nuốt chửng. ải Đồng Tranh có địa thế quan trọng, xếp sau ải Bình Thành về độ nguy hiểm, hàng năm vẫn do Thánh Kim vương đóng giữ. Thánh Kim vương là em trai thứ bảy của tiên đế, cũng là Thất hoàng thúc của Ca Dương. Sau khi Ôn Chính bị chém đầu, Hòa An vương, Thánh Kim vương và Thiết Bình vương là ba vương gia thân tộc cuối cùng thuộc về triều đại trước. Ca Dương xem họ như trưởng bối, xưa nay đối đãi rất có tình có nghĩa. Ngoài ba ông vương gia này còn có Tề vương và Cận vương là hai em trai cùng cha khác mẹ với bề hạ. Khương La tuy rộng lớn nhưng hoàng tộc không đông đúc như người ta vẫn tưởng, năm vương một đế, tất cả chỉ như vậy.

Mùa thu năm Thái Minh thứ chín, lần đầu tiên Mạc quốc đưa sứ thần sang thiết lập quan hệ thân thiết, có lẽ sau nhiều thế kỷ bọn họ cũng hiểu được vùng đất năm xưa thuộc về Mạc đã không còn hy vọng lấy lại. Dân ở đó không còn là người dân của họ, trâu ở đó cũng không phải giống trâu nhà họ, con cháu sinh ra mang huyết thống Khương La, nếu người không còn thì đất cũng mất! Đó là chưa kể vị hoàng đế cao cao trên kia là Chu Lạc Ca Dương, rất nhiều người nói rằng hắn có đôi mắt giống hệt Thiên Vĩnh đế, ngay cả tác phong và hành sự cũng mạnh mẽ như vậy. Đứa con ruột bị bắt cóc kia, Mạc không cố chấp tìm lại nữa, bởi vì nó bị nuôi dạy thành con nhà người rồi!

Ca Dương đối với sứ thần Mạc quốc không quá nhiệt tình cũng không quá thờ ơ, vừa đủ lịch sự của người chủ nhà. Bọn họ đem tới nhiều lễ vật, gồm cả vàng bạc châu báu và mỹ nhân. Nữ nhân Mạc quốc có vẻ đẹp hoang dã và phong trần, khác biệt hoàn toàn so với nét đẹp nhu mì và kín đáo của con gái Khương La. Da họ màu bánh mật, mềm mại và bóng loáng, điệu múa bụng mê hoặc bao nhiêu người. Sứ thần đem tới ba vũ nữ đẹp nhất, người nào người nấy mắt to sáng, tóc đen huyền, dáng cao gầy mảnh khảnh, trang phục lộ liễu khiến cho thần tử Khương La nhìn lác mắt. Hậu cung trong này cũng nổi bão một phen, mấy năm nay bệ hạ quá lạnh nhạt, tuyển tú thì có đủ lý do để trì hoãn, người cũ nhìn ma cũ đến phát chán, rất lâu rồi mới bùng lên khí thế chiến đấu.

Ca Dương ngồi trên ngai vàng nhàn nhã uống rượu, tiếng đàn réo rất yêu mị bên tai, dưới sảnh là ba con rắn uốn éo, trang phục dệt kim tỏa ra ánh sáng bạc thu hút chú ý của mọi người. Hãn vẫn bình thản ngồi trên cao, quan sát bộ mặt đặc ý của sứ thần, dáng vẻ mất hồn của quân nhân trong triều, rồi cả thái độ câu dẫn rõ ràng từ ba cô vũ nữ... Nhàm chán!

Hãn nhớ hồi chiều lúc thay long bào có nhìn ra ô cửa sổ ở thư phòng. Lâu ngày không để ý không ngờ cây sồi đó đã thay lá vàng, thì ra mùa thu đến rồi. Chờ ít hôm nữa hãn sẽ sai người đón Tư Tư hồi kinh, năm nay con bé tròn chín tuổi, không biết cao thêm bao nhiêu, nặng lên mấy ký, trên mặt đã bớt nét ngây thơ chưa?

Chín tuổi... Ca Dương nhâm tính, vậy là năm năm nữa phải làm lễ chải tóc, trở thành cô nương rồi! Đến lúc đó có thể gả đi nhưng mà hãn vẫn nghĩ mười bốn tuổi quá nhỏ, tốt nhất là mười sáu mười bảy, khi ấy cơ thể phát triển toàn diện, nếu như mang thai cũng không gặp nguy hiểm gì... Nghĩ tới tên nhóc nào đó có thể lấy được nàng về nhà, Ca Dương không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi. Hãn tốt nhất là vượt qua chỉ tiêu mà Ca Dương đề ra. Bề ngoài cần anh tú dễ nhìn, gia sản phải nhất nhì trong nước, học vấn ngang bậc Trạng Nguyên, võ công vượt qua nhóm ám vệ mới có thể bảo vệ Tư

Tư, nhân phẩm tuyệt đối tốt, không được nạp thiệp, không được có thông phòng thì Tư Tư không cần buồn phiền vì chia sẻ nam nhân cùng người khác...

Nếu hoàng tộc ngoại quốc đến cầu thân, hãn không cần nhìn sẽ lập tức từ chối, bởi vì Ca Dương không có ý định cho nàng rời khỏi Khương La. Lấy chồng xa rất bất tiện, bị người ta bắt nạt không có ai bênh vực, đau ốm bệnh tật hãn cũng không thể đến ngay lập tức. Tốt nhất là giữ nàng ở kinh thành, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp, tiện cho việc giám sát và bảo vệ... Ca Dương tính tới tính lui, cảm thấy trên đời này không có ai đủ tiêu chuẩn.

Từ nhiều năm trước Tiểu Ninh Tử đã lập một danh sách con cái triều thần, hoàng thượng luôn theo dõi quá trình trưởng thành của mấy đứa bé trai đó, hy vọng tìm được một thiếu niên nổi trội vượt bậc. Tiếc là hãn càng nhìn thì càng cảm giác đám trẻ này mặt búng ra sữa, tay chân yếu ớt, đầu óc non nớt, đến vắt mũi còn không sạch nữa là... Ca Dương từ bỏ ý định này, chuyển sang kế hoạch đào tạo và bồi dưỡng phò mã. Hãn tính đến Ngô Hà Minh – con trai trưởng của Ngô Hà Huy, thằng bé đó mặt mày xán lạn, có vẻ dễ nuôi dễ dạy. Khi Ngô đại nhân biết được suy tính này, hãn đem theo vợ quý ở ngoài phòng, đập đầu một trăm cái mong bệ hạ “tha” cho con trai mình. Có trời mới biết Ngô Hà Huy thà đem con cạo đầu ném vô chùa còn hơn để nó lấy Minh Châu quận chúa. Ai mà biết được một hôm nào quận chúa đại diện hạ bổng kén ăn thì hoàng thượng sẽ cho là phò mã khiến nàng buồn phiền, quận chúa chải đầu rụng tóc thì phò mã chịu tội không chăm sóc tốt, càng xui xẻo khi quận chúa người ta mang thai, lúc đau đẻ kêu khóc chắc hoàng thượng sẽ đem phò mã đi chém đầu... Ôi trời ơi... Con hãn thà đi tu chứ không đại gì nhảy vô cái chảo dầu này! Có ai hy sinh thân mình làm ơn chạy vào “hốt” cục than nóng này đi! Vợ chồng Ngô đại nhân khóc như chết cha chết mẹ, cuối cùng Ca Dương rủ lòng thương mà tha cho Ngô Hà Minh. Thằng bé Hà Minh ngồi ăn khoai lang, không hề biết nó vừa thoát một kiếp nạn, về sau sẽ sống lâu trăm tuổi.

Ca Dương ngự trên ngai vàng nhú mày suy tư, sứ thần Mạc quốc lo lắng không biết ba mỹ nữ này có chỗ nào khiến ngài không hài lòng. Ông ta đâu có biết hoàng đế gia đang tính tới chuyện của hồi môn cho quận chúa Khương La. Sứ thần đem tới rất nhiều lụa thổ cẩm dệt thêu tinh xảo, hẳn đã nói với Tiểu Ninh Tử giữ lại hai khúc tốt nhất, cả mấy bộ trâm ngọc và nhân sâm cũng chia phần nhiều cho Minh Châu. Sau đó dư lại bao nhiêu thì ban xuống hậu cung, hoàng hậu nương nương cũng quen với chuyện bị xếp hạng sau quận chúa rồi. Một đêm tiệc tùng này hưởng lợi lớn vẫn là đám triều thần, mỹ thực mỹ nhân mỹ tửu cái gì cũng hảo hạng, chỉ cần tan tiệc còn giữ lại hồn là tốt rồi, phải đối phó với phu nhân ở nhà chứ!

Đại điện có một đêm đèn đuốc sáng trưng, múa ca náo nhiệt. Sau khi mọi âm thanh ồn ào lắng xuống, màn đêm lại ngự trị cùng với cơn gió lạnh và màu đen mịt mù của nó. Một đoàn người cầm đèn lồng, nhìn xa xa như con rắn phát sáng, chầm chậm trườn dọc lối đi. Ninh công công cúi đầu hỏi khẽ bệ hạ muốn nghỉ ở đâu. Thông thường ngài sẽ trở về Dự kiến cung, đôi lúc là Phượng Nghi cung để Thái hậu nương nương không cảm ràm chuyện con cái nữa. Từ sau Chiêu hoa Thẩm Tuệ Nhã, bệ hạ cũng không động vào nữ nhân khác, sống gò bó như tu sĩ khiến Kính Sự phòng ngồi chơi xơi nước. Thẩm Chiêu hoa trải qua kinh hoàng tuy không phát điên như Đức phi năm xưa nhưng hoàn toàn im hơi lặng tiếng trong thâm cung. Nghe nói nàng ta bị bệnh nói lắp, sợ chỗ đông người, quanh năm đóng cửa ở yên trong phòng, chỉ có Trung Thu, Nguyên Đán và Nguyên Tiêu mới ra thỉnh an Hoàng hậu. Mấy vị nương nương khác giống như nhận được tín hiệu nào đó, đồng loạt trở nên thành thật, tiết kiệm cho quốc khố không ít tiền vải vóc son phấn. Bọn họ thật xứng đáng được nhận bằng khen!

Ca Dương ngẩng đầu nhìn về phía mái ngói đỏ xa xa, phía sau Kỳ Nam môn là hậu cung của hắn, là đàn bà trên danh nghĩa của hắn. Ca Dương chợt thấy nhạt nhẽo. Niềm vui trên đời này không nhiều, Ca Dương chẳng rõ vì sao mình cứ sống quanh quẩn nơi này, lặp đi lặp lại một loại công việc, mệt thì lăn ra ngủ, đói thì lại ăn, không rõ mỹ thực có hương vị

gì và giường rộng êm ái ra sao. Một năm có ba mùa hẳn thấy cô độc, chỉ khi trời trở rét và lất phất tuyết rơi mới ấm áp đôi chút. Thật quá lạ!

- Không về nữa, tối nay ngủ ở Phù Dung Đình!

Đoàn người xách đèn chuyển hướng đột ngột, đi về phía đầm sen. Sau Dự Kiến cung thì U Trì là nơi nghiêm mật thứ hai được Ngự lâm quân cẩn thận bảo vệ. Bỏ lại đám nô tài cung nữ, Ca Dương chỉ đem theo Tiểu Ninh Tử đi qua cây cầu khúc khuỷu dẫn tới tòa kiến trúc ở giữa hồ. Hắn cảm giác mình đang bước trên dòng thời gian mát lạnh, đập qua năm tháng trở về những ngày xa xôi ấy...

Lưu Hải đứng trên bờ trông ngóng hoàng thượng chậm chậm chèo thuyền đi tới. Ngài ôm theo Dung phi nhảy lên bờ hồ, lúc này Dung phi nường nường được bọc kín trong lớp vải, chỉ có một bàn tay lộ ra. Bàn tay trắng sáp, móng tay vốn hồng hồng bây giờ không thấy huyết sắc, dễ dàng nhận ra da bàn tay hơi nhẵn nheo vì ngâm nước nhiều canh giờ.

- Gọi Ngự y, đem khăn bông và than nóng đến đây... Dung phi bị cảm lạnh rồi!

Hạ Hầu Vĩnh Khang nói nhẹ nhàng, giọng điệu tự nhiên bình tĩnh nhưng không hiểu sao hai mắt Lưu Hải thấy cay xè.

- Bệ... Bệ hạ... Nường nường đã...

- Trẫm nói người không nghe rõ sao? Dung phi bị cảm! Lập tức gọi Ngự y đi, bảo bọn nô tài đốt nóng Trúc Uyển viện lên!

Hắn ôm theo Phù Dung xoay người rời đi, trở về tấm phòng đem nàng cẩn thận đặt xuống giường. Sau khi thay quần áo sạch sẽ và gột rửa lớp bùn bám trên người thì Ngự y vừa tới. Vĩnh Khang hạ rèm giường, bảo bọn họ cách lớp màn bắt mạch cho nàng. Ôn đại phu là người đầu tiên vào xem

bệnh, ông đặt ngón tay dò mạch tượng, tích tắc giật mình rụt người lại, kinh hãi kêu lên:

- Hoàng thượng! Hình như nường nường... Nường nường...

- Dung phi làm sao? – Vĩnh Khang chậm chậm hỏi.

- Vi thần... Vi thần không tìm thấy mạch, mạch không đập, lẽ nào là...

- Người muốn nói cái gì? – Sắc mặt hẩn âm trầm, ánh mắt như dao nhọn nhìn thẳng Ôn đại phu.

- Hoàng thượng tha mạng, quả thật vi thần không dò được mạch tượng, liệu... Liệu có thể để thần nghe nhịp thở và kiểm tra tròng mắt của Dung phi không?

Vĩnh Khang đột nhiên ùng ùng nổi giận, hẩn quơ tất cả ấm tách trên bàn rơi xuống loảng xoảng.

- Khốn khiếp! Người nói vậy là ý gì? Cái gì mà mạch không đập? Dung phi có thể để người mạo phạm nhìn thấy tư nhan của nàng sao?

Ôn đại phu sợ mất mật, chỉ biết dập đầu đến khi trán rách ra. Vĩnh Khang sai người lôi ông ta ra ngoài, lại mời Trần đại phu tiến vào xem bệnh. Hôm ấy tất cả người trong Thái y viện đều trải qua một phen sinh tử, lần lượt bị gọi đi xem bệnh cho Dung phi. Bọn họ thực không hiểu, đây là một bàn tay chết của một người chết, người chết thì còn có bệnh gì? Hoàng thượng khăng khăng nói rằng Dung phi ngâm nước cảm lạnh, đòi bắt mạch, đòi kê toa, chỉ cần ai dám nói mạch không đập, người không thở thì sẽ bị lôi ra ngoài đánh. Cuối cùng có một thư sinh học sự mới vào Thái y viện không lâu, hẩn cũng bị gọi đi xem bệnh, sau khi run run sờ lên cổ tay lạnh lẽo của Dung phi thì lấy hết can đảm nói với bệ hạ:

- Muôn tâu thánh thượng, nương nương không có gì đáng ngại, chỉ là... Là... Ngủ quá say cho nên... Tạm thời chưa thể tỉnh lại!

Gã thư sinh toát mồ hôi lạnh, hẳn biết nói dối trước mặt rồng là tội khi quân. Tình huống cấp bách này dù có chết cũng phải liều một phen, nếu hoàng thượng muốn nghĩ rằng Dung phi chưa chết thì cứ việc thỏa mãn lòng hoang tưởng của ngài! Quả nhiên sắc mặt Vĩnh Khang từ từ dịu xuống, còn ân cần hỏi han:

- Vậy có phải uống thuốc gì không?

- Tâu... Thuốc không cần uống chỉ có điều... Thân thể nương nương có tính hỏa, phải nằm trên giường băng, không thể chịu nóng, càng lạnh thì càng tốt!

Hoang đường! Thật là hoang đường! Sau khi đám Thái y biết chuyện này đã mắng tên thư sinh kia thậm tệ. Ai mà không biết Dung phi chết rồi, làm gì có chuyện tính hỏa ở đây. Hẳn ta khôn ranh, nói khéo để hoàng thượng có lý do giữ gìn thân xác của nương nương. Một lời nói dối trắng trợn mà người nghe thì không chút nghi ngờ, thật ra ở đời này lắm kẻ chọn tin vào điều mình muốn tin, nghe điều muốn nghe, đâu quan tâm là thật hay giả...

Hoàng thượng đem Dung phi cất vào hầm băng trong hoàng cung, thậm chí bài trí không gian trở thành phòng ngủ, bàn ghế chăn gối đều đủ cả. Lưu Hải không dám nói một lời, chỉ lo bịt kín tin tức, phân phó phủ nội vụ tổ chức mai táng cho Dung phi, ít người biết được phía trong cỗ quan tài chỉ có đá tảng. Nghe nói, một vị phi tần nào đó vừa mới chết, trước bài vị cột dải băng đỏ là biểu tượng cho trinh nữ, hóa ra phi tần kia chưa từng được sủng ái! Phủ nội vụ dựa vào quy tắc làm việc, nếu sổ sách Kính Sự phòng không có ghi chép gì thì họ sẽ theo cách cũ, xem Dung phi như hoàng hoa khuê các mà tổ chức hợp lệ. Về sau sử cũ chép lại: “Dung phi họ

Sở, xuất thân là công chúa Trung Lương, tự vẫn chết vào tháng Sáu vẫn mang thân trinh nữ.”

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 3: Nghi Đông

Cỗ xe ngựa dừng lại trước cửa cung, nhìn vào khung bánh xe bám đầy bùn và bốn con ngựa mệt mỏi cũng đủ hiểu nó đã vượt qua bao nhiêu dặm đường. Viên lính gác không biết thân phận người ngồi trong xe, đây không phải quan nhân thì chắc là hoàng thân quốc thích. Vào lúc mặt trời giữa trưa thế này, triều thần đến chầu đã lục đục kéo về từ lâu, mà cỗ xe kia lại không gấn lông vũ, vì thế chắc chắn không phải vị đại nhân nào đó tiến cung.

Chế độ quan phục ở Khương La rất chuẩn mực, văn và võ bất đồng, thứ hạng cao thấp không giống. Ngay cả xe ngựa họ đi cũng dính lông vũ để nhận biết địa vị. Nhất phẩm lông trắng, nhị phẩm lông hồng, tam phẩm lông đen, tứ phẩm lông tím,... Cứ như vậy, trừ hai màu vàng đỏ thì bảy sắc cầu vồng cũng xài hết. Hoàng cung đại môn có tất cả bốn cửa. Cửa Đông chỉ mở khi vua ra vào, mở khi có đại lễ quan trọng. Cửa Tây dành cho thân vương và thần tử, có cánh lớn cánh nhỏ không thể đi tùy tiện. Cửa Nam quanh năm đóng chặt, thông với hậu cung, trừ trường hợp Hoàng hậu xuất hành hay phi tử địa vị cao về thăm nhà thì không bao giờ động đậy. Cửa Bắc mở thường xuyên nhất, tương đối dễ ra vào, thường thấy các cung nữ và mama quản sự đi ra mua sắm đồ đạc. Cứ độ giờ Sửu hàng ngày khi mặt trời chưa lên, các xe hàng chở rau củ thịt cá sẽ đi qua cửa Bắc, thực phẩm phải tươi ngon và bảo quản trong ngày để chuẩn bị ngự thiện. Vì vậy trừ canh giờ Sửu có một tổ thái y và thị vệ kiểm tra hàng hóa nhập cung rất nghiêm ngặt thì những giờ khác cửa Bắc dễ ra vào, chỉ cần có lệnh bài hoặc khẩu dụ là được.

Hoàng đế ở xa xôi thâm sâu phía trong tòa đình đài nguy nga, có nhiều việc nhỏ nhặt hẳn không quan tâm nhưng vẫn xảy ra thường ngày. Công việc của các phòng phường viện và phủ nội vụ đã thành quy chế, muốn thêm một người hay bớt một người là chuyện không dễ dàng. Sau khi Thái Minh đế lên ngôi, ngài có xem xét sửa đổi một số điều lệ ở Bắc cung, cắt giảm gần một nửa số lượng cung nhân so với thời Sùng Nghi. Tuy vậy, hiện tại phòng bếp là hai trăm, ti thái phường là một trăm, nô tài lo việc quét dọn đã có tới năm trăm, người phân bố cho các cung hơn ba trăm cả thầy, thị vệ thường trực chừng năm nghìn người và cả Ngự lâm quân chỉ lo bảo vệ hoàng thượng cũng có tới ba nghìn thâm niên và một nghìn đào tạo... Đó là chưa kể các quản sự và mama cấp cao, các quản lý viên và tổng quản, người ở phòng lễ lo chuyện cúng bái thờ phụng, người ở phòng tài vụ lo ghi chép quốc khố, sổ sách chi tiêu, người Kinh sự phòng lo việc thị tẩm và con cháu hoàng gia, người ở Tàng Thư Các lo bảo quản kinh thư, phòng Giám sử lo biên soạn sử sách, Thái y viện lo về y tế và bệnh dịch,... Kể hết nửa ngày phải ra tới mấy nghìn đến một vạn! Một hoàng cung muốn vận hành không hề đơn giản, huống chi là một quốc gia rộng lớn như Khương La...

Trở lại giữa trưa ngày hôm ấy, những tên lính gác cổng mới điều đến không có nhiều kinh nghiệm lắm, đã tới giờ đổi ca mà lại có một cỗ xe chuẩn bị nhập cung. Bọn họ đứng trình tự kiểm tra hộ tịch và lệnh bài. Chiếc xe buông rèm kín mít, được kéo bởi bốn con ngựa Ô Tuyết. Có ai đó hỏi thăm người bên cạnh: “Đây là ngựa Ô Tuyết thật sao? Ai lại lấy ngựa quý thế này đi kéo xe nhỉ?” Đã thế còn là bốn con cao to lông trắng mượt. Nghe nói một con Ô Tuyết giá bằng một tòa trạch viện, Tân khoa trạng nguyên năm nay được bệ hạ ban thưởng mà không dám tùy tiện cưỡi ra phố.

Ngoài bốn con ngựa quý còn có một toán người áo đen bảo vệ quanh xe, nhìn bộ dạng mờ ám đáng ngờ, đây là thích khách hay thổ phỉ vậy? Đám “người đen” kia không nói một lời, mắt sắc như chim ưng đảo qua

đảo lại, chỉ có tiểu a hoàn hầu trước xe là có vẻ bình thường, nước da ngăm ngăm, nhanh nhẹn tháo vát. Nàng ra nhảy xuống chào hỏi, mở túi vải bên hông tìm hộ tịch và lệnh bài. Lúc này đột nhiên có tiếng bước chân dồn dập từ trong cung chạy ra. Đi đầu là Ninh công công quan phục Tứ phẩm, ôm cây phất trần thở lấy thở để. Ninh công công là ai? Chính là người thân cận nhất với hoàng thượng, hầu hạ từng miếng ăn giấc ngủ đó! Đội trưởng đội lính gác than thầm trong lòng, toi rồi, mình đắc tội với đại nhân vật nào rồi?

Lão Ninh ra hiệu cho thị vệ và xa liền phía sau dừng lại, dùng tư thế khom lưng lễ phép nói với người trong xe ngựa:

- Nô tài Tiểu Ninh Tử tham kiến Minh Châu quận chúa, Quận chúa vạn phúc kim an!

Minh Châu...

Quận chúa?

Ninh công công tự xưng Tiểu Ninh Tử, cũng chỉ có vài người mới dám gọi hần như vậy thôi. Thị vệ biết rõ người họ đến nghênh đón, rất quy củ quỳ xuống. Lính gác cổng Tây biết mình động vào thân tộc hoàng gia, đương nhiên không có gan đòi khám xe hay kiểm tra hộ tịch nữa. Trong lúc mọi người đồng loạt cúi đầu, Tư Tư bé nhỏ được A May đỡ ra ngoài, chưa ai kịp nhìn thấy dung mạo thì nàng đã chui vào xa liền mới đưa tới, trừ góc váy màu cánh sen xinh xắn thì chỉ có mái tóc đen dài, là một cô bé mũm mĩm dễ thương đây mà!

Xa liền đi vào nội cung, đoạn đường không quá dài nhưng chắc chắn đủ để cả cung điện biết về sự trở lại của nàng. Những tên thái giám núp ở bụi cây nhìn ra, nhanh chân quay về báo cho chủ tử của họ. Triệu hoàng hậu ngừng lại động tác ăn bánh quế, suy nghĩ một lát rồi sai người chuẩn bị lễ vật, đợi vài ngày sau sẽ đến thăm em họ chồng, thuận tiện dọn dò đám

người ở Phượng Nghi cung mấy tháng này ít ra ngoài một chút. Thẩm chiêu hoa – Thẩm Tuệ Nhã biết tin thì giật bắn cả người, vội vội vàng vàng đóng cửa Từ Lan Hiên, tung tin bị cảm lạnh phải ở nhà tĩnh dưỡng. Đức phi không tinh táo thì không nói, Hiền phi và ba tần bốn cơ khác quan sát thái độ của Hoàng hậu, cũng bắt chước căn dặn đám người hầu.

Ở trong thành có vài vị đại nhân nghe tin về quận chúa sớm nhất. Ngô Thái học sĩ ôm vợ thở phào một hơi, sắp tới tinh thần bệ hạ sẽ cực tốt, có nên xin nghỉ phép nửa tháng, đưa thê tử ra ngoài du ngoạn không? Đô Thái úy – Đô Thư Doanh khẽ chau mày, cái tên Ngô Hà Huy đó thế nào cũng tính chuyện trục lợi, gần cuối năm việc ở Hàn Lâm Viện rất nhiều, hẳn không muốn tự mình ôm đồm hết đâu! Phải đi trước một bước, lợi dụng lúc bệ hạ vui vẻ mà thoát thân cái đã! Ở lâu với người nào đó, Thư Doanh ông cụ non nghiêm túc nhà ta cũng học đòi chơi xỏ lá rồi! Tịch Tề vừa làm nhiệm vụ trở về, nghe tin Tư Tư hồi kinh thì vui vẻ phấn khởi đi tắm gội, chuẩn bị nhiều đồ chơi lạ tới thăm con bé, hai anh em cũng nhiều tháng không thấy mặt rồi!

Minh Châu quận chúa xuất hiện ở Đế Đô gây ra nhiều ảnh hưởng ngấm ngấm, có tốt cũng có xấu nhưng mà triều thần là người hưởng lợi nhất, bởi vì hoàng thượng rất hay cười, không nghiêm phạt, đôi lúc đùa giỡn cũng không mắc tội. Mùa đông ở trong kinh thật là đẹp!

- Điện hạ, chậm một chút...

- Ối ối cái lưng của tôi, quận chúa chờ nô tài với...

- Quận chúa! Coi chừng bậc thang kìa!

- Á á... Ngã rồi, ngã rồi...

Hiếm khi thấy Ninh công công thê thảm như vậy, vừa chạy thục mạng vừa hét như lợn cắt tiết. Hẳn chưa già nhưng bị ngược đãi thế này không sớm cũng “rụng”. Phía trước là một cây nấm nhỏ màu hồng hồng. Mới vừa

rồi yếu xìu mệt mỏi nằm trong xe, bây giờ đã từng bừng như con sóc, đôi chân ngắn chạy rất nhanh lên bốn mươi hai bậc thang dẫn vào Dụ Kiến cung. Lính gác nén cười đẩy cánh cửa son vàng, con bé chạy vụt qua như cây đuốc nhấp nháy.

- Anh họ, anh họ! Tư Tư về rồi, anh ơi...

Ca Dương dĩ nhiên biết nàng trở lại, vốn muốn ra cửa đón nhưng bận tiếp vài lão thần, giờ mới thư thả chút ít. Bước chân hẫng tăng nhịp, gương mặt thường lạnh đã hấp hé gió xuân. Ở khúc rẽ trên hành lang nội viện, Ca Dương bắt được cô bé của ngài. Tư Tư không biết vì sao đột nhiên thân thể bay vụt lên, chân không chạm đất. Nàng mở to mắt, phát hiện rất gần phía trước có một khuôn mặt quen thuộc. Ngọc Tu Loan trước ngực run lên mấy cái, nó cũng vui mừng khi gặp lại chủ cố* của mình.

*Chủ cố: Trong cố độc, người dẫn cố, người cho máu.

- Ái chà, xem ai thế này? Nặng lên không ít nhỉ?

Ca Dương nâng cô bé bằng hai bàn tay, giống như xách con gà. Tư Tư vẫn đứng đưa đôi chân, tưởng là mình vẫn chạy.

- Anh! Anh! Muội là Tư Tư nè!

- Tư Tư là ai? Sao trẫm không nhớ nhỉ?

Ca Dương chơi xấu trêu ghẹo con bé. Tiểu quận chúa mặt thẹn đỏ bừng, cố gắng giải thích:

- Tư Tư là muội mà, là em họ của anh mà... Năm ngoái anh còn hứa sẽ đưa em đi Thần Sơn xem hươu sao đó! Anh ơi...

Ca Dương thấy lòng mềm nhũn, thu khuỷu tay ôm con bé vào lòng, cúi đầu cười cười:

- Gọi lại lần nữa.

Quận chúa nhà ta nhe mấy cây răng sữa trắng muốt.

- Anh! Anh ơi...

Tiếng “anh” giống như viên kem, gặp mặt trời thì tan chảy một hương vị ngọt mát. Không cầm lòng được, hấn hôn lên mái tóc tơ mềm, Tư Tư “đáp lễ” rất thịnh tình. Nô tài cung nữ phía sau đồng loạt cúi đầu, họ ước gì mắt mù tai điếc để không nghĩ bậy bạ. Hai “cha con” lâu ngày mới gặp, hoàn toàn quên mất địa điểm và khán giả, phải tới lúc Ninh công công ho khan lần thứ mười bốn mới miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Ca Dương đem Tư Tư về cung của mình, dọc đường hỏi thăm sức khỏe Hòa An vương, biết được tiểu tử Niệm Nhất kia vừa có thêm em trai, suốt ngày chơi với em bỏ mặc cô cô nó. Tư Tư ai oán vì có người “tranh sủng” với mình khiến Ca Dương hết cười lại cười.

- Nếu không ai chơi với muội thì ở đây với trẫm luôn đi! Anh họ mỗi ngày sẽ chơi với muội...

Tư Tư mặc dù ham chơi nhưng mà không phải con nhóc dễ dụ, nó đảo tròn đôi mắt to như hạt nhãn, khó xử đáp:

- Không được đâu, phụ vương xa muội quá lâu sẽ rất nhớ, ca ca tấu tấu cũng nhớ...

- Vậy còn ta? Còn ta nhớ muội thì làm sao giờ?

Tư Tư bị đưa một đề bài khó, đầu nhỏ nghiêng nghiêng suy nghĩ:

- Hay là... Anh họ cũng về ở với muội đi. Phụ vương nói sau này không muốn gả muội đi xa cho nên có thể ở rě...

Tiểu Ninh Tử bị vấp ống quần, mấy cung nữ giẫm nhầm tà váy, một đoàn loạng choạng phía sau. Ca Dương ngừng bước chân, ngỡ ngàng ôm cô bé của hắn, biết là lời trẻ con không có ý tứ gì nhưng mà...

- E hèm... Trẫm... Ta... Mọi người biết đó, nghề nghiệp của anh họ hơi đặc biệt, ở rể... E là không được... Ấy không đúng! Anh là anh họ, mọi người không gả cho anh họ được đâu... Nói vậy cũng không phải, thật ra xưa nay quận chúa gả vào hậu cung rất nhiều, đó là tiền lệ để kiểm chế thân vương! Giống như Cao quý phi năm xưa là con gái của Cao Quận vương, tổ hoàng lấy bà ấy cũng đâu ai nói gì... Ý trẫm là, gả vào cung không phải là không thể nhưng mà ở rể thì không được... Uhm, chính là như vậy!

Ca Dương nhíu mày thật sâu, hình như có gì đó không đúng... Ôi đau đầu quá... Rốt cuộc hắn vừa nói cái gì vậy? Tiểu Ninh Tử phía sau lau mồ hôi lã chã, mắt hung ác nhìn đám cung nhân. Các người không nghe thấy gì hết biết không? Muốn sống thì giữ lấy mồm đó!

Mỗi năm hội kinh Tư Tư luôn ở lại Đông viện rất gần Dự Kiến cung, xét về địa lý chỗ này không thuộc cung nào cả mà nằm ở khu vực đại nội nghiêm cấm, giống như phòng nhỏ trong thâm cung hoàng thượng ở. Trước kia viện này không có tên, sau đó Ca Dương đặt là Tương Đông Hiên. Tương Đông Hiên có một mama chường quản, ba nô tài sai vặt, hai cung nữ, ngoài ra cung nhân ở Dự Kiến cung đều có trách nhiệm nghe sai bảo, tùy ý điều động. May là hiện tại quận chúa mới chín tuổi, là một đứa trẻ cho nên việc sắp xếp này không gây ra thị phi khó nghe. Hoàng hậu nương nương lúc nào cũng cười bảo Tư Tư là em họ, tình cảm gần bó, ở gần như vậy là bình thường. Nếu cả hoàng hậu cũng không để ý thì triều thần sẽ không dưng sớ bậy bạ... Chờ đến lúc quận chúa tròn mười bốn làm lễ chải đầu rồi nói cũng không muộn.

Mùa đông ở Đế Đô không khắc nghiệt như Hà Khố, cũng không hanh khô như Sa Đà, có tuyết rơi lất phất và cái lạnh dịu nhẹ, ban ngày vẫn có ánh nắng vào giữa trưa, mặt đất chưa kịp đóng băng thì đã tan ra ướt sũng.

Con gái cưng đi nghỉ đông ở kinh thành, Hòa An vương không mấy hài lòng nhưng nghĩ tới lúc vương phi sinh khó qua đời, Tư Nhi bé như con mèo, nhẹ cân và ốm yếu, ngài đành cắn răng để con gái đi xa vài tháng. Mùa đông ở Sa Đà rét lạnh, lá cây đọng sương muối, không khí quá khô nên tuyết cũng chẳng rơi nổi. Mấy nàng dâu của Hòa An vương là khổ nhất, bởi vì mùa này da dễ dễ nứt nẻ chảy máu, dù có bôi rất nhiều tinh dầu vẫn không trị dứt được. Tư Tư sức đề kháng vốn kém, mỗi đông là ngã bệnh, lèo nhèo cho tới đầu xuân mới khỏi. Để nàng lên kinh tránh rét là một ý hay, ít nhất vài năm nay con bé khỏe mạnh hơn hẳn, béo tròn hồng hào, vừa nhìn là muốn nựng nịu. Chu Lạc Trinh bỏ qua thành kiến, công nhận rằng hoàng thượng chăm sóc Tư Tư rất tốt, nuôi như nuôi heo, mỗi lần trở về là mập hơn, tay chân tròn ra, hai mắt lúng liếng. Ba tháng nghỉ đông là thời gian vỗ béo, Ca Dương sai ngự thiện phòng làm đủ món ngon vật lạ, Tư Tư ăn thỏa thích và tích trữ mỡ thừa để vượt qua xuân hạ thu. Đến cuối thu ốm lại thì hồi kinh ăn tiếp! Niệm Nhất trợn mắt hăm mộ: “Cô cô, ăn nhiều nhiều rồi về chia cho cháu ít thịt với... Nhất Nhất bị thiếu cân đó!”

Khi Ca Dương nghe được chuyện này hẳn đã đích thân viết thư gửi về Sa Đà: “Thịt của cô cô là của trẫm, cháu muốn thịt tự lên đây ăn!” Thế tử Chu Lạc Thán Khúc đọc đi đọc lại, rõ ràng bút tích của bộ hạ nhưng mà lời lẽ không giống... “Thịt” ở đây là nghĩa đen hay nghĩa bóng? *gió thổi hiu hiu*

Ngự thiện hôm đó làm món Cá Vược sốt chanh, một con cá nặng mười ký lô, mình to hơn con chó, ngư dân sáng nay mới vừa đánh được. Cá vược ta nằm trên đĩa bạc, đầu cài hoa ớt, vảy bóng giòn. Tư Tư ngồi ngay ngắn trên ghế, tay thủ sẵn đôi đũa, “nhân đấu” với con cá. Mười ký cá... Mười ký thịt... Ăn một bữa có hết không nhỉ? Bạn nhỏ dùng cảm cầm đũa xia xuống, thành công kéo ra một khối thịt thơm phức, bỏ vào bát. Hoàng thượng ngồi đối diện, âm thầm quan sát con bé chiến đấu với cá Vược. Phải nói rằng tốc độ nhai không theo kịp tốc độ gắp, cho nên cá trong bát ngày càng nhiều, không thấy cơm trắng ở đâu nữa...

- Tư Tư thích cá hơn thịt phải không? – Ca Dương biết mà còn hỏi.

- Vâng, ở nhà không có sông hồ nên hiếm có cá tươi, cá ướp lạnh ăn không ngon gì cả!

Trước kia thậm chí con bé chỉ được ăn một bữa cá mỗi tháng, về sau hoàng thượng quản cả khẩu phần của phủ Hòa An, cách ngày sẽ có cá ướp băng vận chuyển xa xôi đến. Tuy vậy cá đã chết một thời gian, không thể tươi ngon như lúc mới bắt.

- Vả lại, nhị ca nói rằng muội không biết bơi, nếu ăn nhiều cá sẽ bơi được!

- Vĩnh Lạc? Haha, hănh nói thế thật sao?

Chu Lạc Vĩnh Lạc là nhị thiếu gia, Ca Dương chỉ gặp một lần khi Tư Tư mới sinh. Nghe Hà Huy bảo nhị công tử rất yêu em gái, mặc dù cả nhà họ đều yêu em gái nhưng mà tình yêu của nhị công tử rất đặc biệt, vượt qua quan niệm thâm mỹ thông thường. Haizzz... Trình độ ngữ văn của Thái học sĩ cao thâm thật... Vĩnh Lạc lớn tuổi hơn hoàng thượng, đã cưới vợ nhiều năm nhưng không có con, hàng ngày lo chút chuyện thuế má nên rất nhàn rỗi, thích trêu chọc đám nhóc trong phủ, làm cho chị dâu mệt nhọc không thôi. Bề ngoài của hănh rất khác anh em, bộ râu quai nón dọa mấy cháu sợ hãi, thích nói những chuyện lừa gạt con nít. Nhị công tử không có chí lớn, không thích làm quan, vương gia cũng không biết làm sao với đứa con này. Nhị tấu của Tư Tư trước kia là một tiểu thư danh gia, cưới vài năm thì bệnh nặng qua đời. Hiện giờ Vĩnh Lạc không có thê tử nhưng hănh có một tiểu thiếp. Nàng là Khanh Ca cô nương mà năm ấy Tịch Tề đưa về nhà cùng với mấy bao vàng, chuyện xảy ra lúc nửa đêm khiến vương gia tức chết. Khanh Ca là cô gái câm, dáng vẻ xinh xắn, tính tình cũng hiền. Mặc dù trong phủ có gia quy không nạp thiếp nhưng chị em dâu vẫn đối tốt với Khanh Ca, nàng không được làm chủ mẫu nhưng là người vợ duy nhất của nhị gia, thế là được rồi!

Nhớ tới mấy anh em họ nhà lục hoàng thúc, Ca Dương cảm thấy rất thú vị. Chủ yếu do vương gia biết cách dạy con, bọn họ đều tốt tính, có tài năng, con người độc đáo đáng nghiên cứu. Thiết Bình và Thánh Kim vương cũng con cháu đầy đàn nhưng hoàng thượng không thân thiết lắm, hẳn có tất cả hai mươi hai anh em họ, rất nhiều chị em họ thậm chí không biết mặt hết nhưng thực sự hiểu rõ và quan tâm e chỉ có mấy người... Hoàng tộc quá đông sẽ lắm chuyện rắc rối và mâu thuẫn lợi ích, hoàng tộc quá ít thì neo đơn, không đủ người canh giữ ngôi báu. Ở mức vừa phải là tốt nhất, có người tin cậy đi trấn các biên ải, rải đều phạm vi ảnh hưởng của Chu Lạc gia. Một hoàng đế tài giỏi ngoài trị quốc còn phải biết tính việc nhà, cô dì chú bác anh em tuy hơi phiền nhưng không thể thiếu, bởi vì có những lúc họ vì dòng tộc mà đứng chung một thuyền, là những đồng minh tốt nhất. Cân bằng lợi ích và quyền lực, đó mới là điều quân vương quan tâm.

Để ý thấy tốc độ ăn của Tư Tư chậm lại, Ca Dương mỉm cười hỏi nàng:

- No rồi phải không? Ăn trái cây đi, nho mùa này rất ngọt đấy.

Tư Tư nhăn mặt khều khều bát cá.

- Muội phải ăn hết, phụ vương bảo không thể để thức ăn thừa trong chén!

À, một cô bé ngoan... Ca Dương vươn tay qua bàn ăn xoa xoa đầu em họ, rồi lấy chén cá kéo về phía mình.

- Không sao, trẫm ăn giúp muội, sẽ không bỏ thừa...

Ninh công công trợn mắt, mới kêu một chữ “Hoàng” đã thấy bệ hạ gấp thức ăn cho vào miệng. Trời đất tôi ơi, sét đánh chết tôi đi... Tiểu Ninh Tử khóc thầm trong lòng, hẳn muốn quỳ xuống xin bệ hạ ban cái “bát thừa” kia cho mình. Ngài là cửu ngũ chí tôn đó, sơn hào hải vị thường không gặp

quá hai đứa, bây giờ lại ăn cá lạnh của quận chúa để lại... Ninh công công muốn đâm đầu vào cột!

Thật ra Ca Dương không nghĩ nhiều như vậy, Tư Tư ăn không nổi hẳn có thể ăn hộ, không liên quan gì đến hoàng thượng hay quận chúa. Về vấn đề nước bọt... À... Ca Dương cảm thấy nhất định sạch... (Vả lại về sau cũng ăn nhiều, không hề chi!) Bữa cơm hai người chỉ xuất hiện khi Minh Châu ở đây, rất vui vẻ và có không khí gia đình.

Mùa đông cứ thế trôi, không kịp cho ai níu kéo. Ở Dự Kiến cung có thêm quả bí nhỏ, hàng ngày chạy lăng xăng xung quanh bệ hạ. Lúc ngài duyệt tấu chương nàng sẽ ngồi học chữ trên cái bàn nhỏ bên cạnh. Ban đầu là tập viết, sau đó xé giấy vẽ bùa tung lung, vẽ chán thì gục mặt ngủ luôn. Cung nhân vẫn thường thấy hoàng thượng đột nhiên ngừng đọc tấu, ném bút lông xuống đi tới bàn nhỏ ngồi bẹp. Ngài chống tay ngắm Quận chúa ngủ gục, nhìn chán thì đích thân bế cô bé lên giường. Không khí giữa hai người luôn thân mật và... Ngồ ngồ... Ninh công công cũng nghĩ nát óc mà không đoán ra rốt cuộc bệ hạ đối với quận chúa là thế nào. Tình anh em không đến mức này, tình cha con thì gượng ép quá, tình nam nữ càng kỳ lạ, bởi vì quận chúa là trẻ con mà!!!

Ngô Hà Huy từ xa nhìn bệ hạ và tiểu quận chúa nằm lười tằm nắng trong hoa viên, hẳn quay qua khai sáng cho Ninh công công:

- Đồ ngốc, trẻ con phải lớn lên chứ!

Trẻ con, rồi cũng lớn lên. Mười bốn chải tóc thành nữ nhân, tuyển tú là độ tuổi này. Quận chúa cứ như vậy sau vài năm nữa sẽ trưởng thành, đến khi đó... Kà kà kà... Tiểu Ninh Tử có kế hoạch riêng, hẳn phải sớm sớm tìm một mama chăm sóc thân thể cho quận chúa, phải ăn uống thế nào để trở mã toàn diện... Thế thì... Bệ hạ bớt khổ! Mình quá thông minh!

Nhìn mặt hồ ly của Ninh công công, Ngô Hà Huy biết tên vừa trúng đích. Đô Thư Doanh lắc đầu cảnh báo:

- Người cẩn thận đó, để bệ hạ biết thì đến lúc Quận chúa chải tóc, tóc người cũng không có mà chải...

Sau khi xin cầu kiến, hai vị cận thần trẻ tuổi mới chầm chầm bước vào hoa viên. Từ xa đã nghe thấy đoạn hội thoại thế này:

- Tư Tư đừng nghịch, trẫm gọi Tiểu Ninh Tử cho nàng vẽ râu được không? Lát nữa ta còn phải gặp triều thần đó!

- Không thích, không thích, Ninh công công không đẹp trai bằng anh họ!

- Dĩ nhiên là hãn không anh tuấn bằng ta! Cho nên muội muốn vẽ rồng vẽ cá gì cũng được!

- Không thích mà...

- Ngoan nào, lát nữa trẫm đi mượn hoàng hậu sơn phấn, để cung nữ dạy Tư Tư vẽ mặt.

- Oa, thật không? Có dạy vẽ râu không?

- Uhm? Râu? À cái đó...

Đô Thư Doanh nghĩ đến Triệu hoàng hậu, trong lòng dấy lên ít buồn phiền. Bệ hạ xem hoàng hậu là cái gì? Một thần tử, một thuộc hạ mà thôi! Nàng giống như nhành hoa huệ trưng trên bàn thờ, nhìn cao sang quyền quý nhưng thực cô độc và tịch mịch. Mấy năm nay Thư Doanh vẫn hay nhìn thấy nàng, đó là những lần đi thăm Đức phi. Đô Thư Kỳ gần như bị biếm vào lãnh cung rồi, theo nhà họ Đô mà xuống dốc. Từ khi hãn dọn ra khỏi Đô gia phu nhân cũng không có cách nào bắt ép hãn chiếu cố tử tử nữa

nhưng Thư Doanh vẫn đều đặn một tháng hai lần nhận đặc xá của bệ hạ để ra vào hậu cung. Hẳn đi chậm, rất chậm, chọn giờ hoàng hậu hay đi dạo mà đến, hy vọng có thể hành lễ với nàng, nói mấy câu khách sáo cũng được. Triệu Tiểu Vy rất lạnh nhạt, ngày càng giống bệ hạ, cư xử khôn khéo và kiêu ngạo. Tuy nàng ta là một hoàng hậu bù nhìn nhưng ít nhất vẫn là mẫu nghi thiên hạ. Lâu lâu bệ hạ đến Phượng Nghi cung ngồi, đãi ngộ như vậy chỉ nàng mới có. Tiểu Vy bây giờ chỉ mong muốn an phận thủ thường làm hoàng hậu, không dám mơ một ngày bước chân khỏi cung điện này. Có nhiều đêm phòng không gối chiếu, Hoàng hậu nhìn dấu thủ cung sa đỏ chói mà cay đắng trong lòng. Nàng sắp hết thanh xuân, một giấc mộng đẹp cũng chưa kịp dệt!

Ngày hôm đó không phải ngày cố định đi thăm Đức phi, Thư Doanh và Hà Huy đến gặp bệ hạ bàn chút chuyện, quận chúa vẫn ngồi vẽ râu mèò bên cạnh. Cuối năm nay không có đột biến phát sinh, lúa gạo trong nước vẫn trữ được số lượng lớn, quốc khố dư dả, trị an ổn định, mấy cửa ải vẫn gió êm biển lặng, làm cho quan nhân ai cũng thấy lười nhác... Thái bình này liệu có phải trời quang trước cơn bão dữ?

Nói ít chuyện chính sự rồi ra về, Thư Doanh cả gan xin bệ hạ cho vào nhìn Đức phi một lát. Ca Dương đang vuốt tóc Tư Tư đột nhiên ngừng lại. Thư Doanh không dám nhìn vào đôi mắt tinh tường của ngài.

- Gần đây Đô khanh quan tâm tới phi tử của trẫm thật đấy!

Đô Thư Doanh bủn rủn quỳ xuống, câu nói này là bao nhiêu tầng nghĩa, đủ giáng lên đầu hẳn tội trịch thượng khi quân rồi!

- Người năm nay bao nhiêu tuổi? Vì sao một thiếp thất cũng không có? Trẫm hứa cho người lập môn hộ riêng, đến bao giờ mới chịu cưới vợ hả?

- Bệ hạ thứ tội... Vi thần... Vi thần...

- Được rồi, được rồi, người đứng lên đi. Là quân thần bao nhiêu năm, trăm cũng nói thẳng với khanh. Trên đời này trăm có ba giới hạn. Một là Khương La. Hai là U Trì. Ba là Minh Châu. Chỉ cần khanh không phạm vào thì những cái khác đều không đáng tội chết! Nhà họ Đô như vậy mà khanh vẫn đứng ở đây, đủ cho khanh hiểu trăm coi trọng hiền tài và nhân phẩm thế nào. Trước khi hành sự hãy suy nghĩ cẩn thận, tốt nhất là trực tiếp nói ra, tích tụ trong lòng sẽ có ngày sinh quý. Khanh hiểu chứ?

- Vi thần... Tuân lệnh!

Suốt dọc đường Thư Doanh nghĩ đi nghĩ lại, muốn vạch chữ tìm ý. Rốt cuộc hoàng thượng đã đoán ra chuyện gì, muốn hấn làm thế nào? Kỳ Nam môn cao vời vợi, tựa như hoàng hậu nương nương xa xôi trong kia. Thư Doanh mắng chửi chính mình, là hấn không tốt, có ma quỷ trong lòng. Nàng là phượng hoàng đậu ở ngọn vàng, hấn chỉ là chú cào cào nhỏ... Giữa bọn họ, nghĩ cũng không dám nghĩ!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 4: U Trì Mộng

Tư Tư thấy mình đứng trước một đầm sen rộng, trời tối đen như mực, từng đàn đom đóm rập rờn lúc thì vụt bay lên, lúc lại sà xuống nước. Hoa sen nở xen lẫn màu lá xanh, từ nhụy sen thoát ra ánh sáng li ti nhưng không phải đom đóm, chúng giống những hạt lân tinh lờn vờn trong gió. Tư Tư ngơ ngác nhìn cảnh tượng vừa ảo vừa thật, con bé không nhớ nổi mình từng thấy ao sen này ở đâu...

Một khúc đàn vang lên, thì ra giữa hồ có chiếc thuyền độc mộc, thiếu nữ mặc váy hồng đang ngồi ở đó. Vì nàng quay lưng nên Tư Tư không nhìn rõ mặt, chỉ thấy một mái tóc đen dài, đuôi tóc như lụa chạm vào mặt nước, khua ra những vòng sóng nhỏ. Bài hát rất buồn, giai điệu du dương mà nã nễ, ca từ mơ hồ không nghe rõ, tiếng đàn khi xa khi gần tựa như sương đêm thấm vào kẽ lá. Tư Tư ngơ ngác đứng đó, cảm thấy điệu nhạc này rất quen tai, nàng đã nghe thấy ở đâu ấy nhỉ?

Thời gian lắng đọng trong khoảnh khắc ấy, mãi đến khi tiếng đàn ngưng bật và thiếu nữ từ từ đứng dậy. Nàng ta nhắc váy, bước ra khỏi thuyền, đạp lên mặt nước như đi trên mây, mỗi gót chân gõ ra một đài hồng liên, hoa xòe đủ cánh rồi chóng tàn...

- Cô là... Thần tiên sao?

Tư Tư ngu ngơ hỏi, cô bé chưa từng thấy ai xinh đẹp như vậy, là nét đẹp thoát tục ảo diệu không thể nhìn thấy nơi người trần. “Thiên nữ” đứng trong nước, ngay trước mặt Tư Tư, nàng cúi đầu nhìn cô bé mỉm cười:

- Tôi không phải thần tiên, tôi chỉ là người canh giữ đầm sen này và tôi cũng chính là em.

- Hả?

Cô tiên nói gì vậy nhỉ? Tư Tư ngửa đầu nhìn, cảm giác tiên nữ rất cao, trên người cô ấy thoát ra hương vị quen thuộc, có mùi cỏ nội đầu hè. Tiên nữ thấy cô bé không hiểu bèn mỉm cười, bàn tay nàng trong suốt giờ ra:

- Đến đây, tôi đưa em đi!

- Đi... Đi đâu ạ?

Tư Tư là đứa bé ngoan, anh họ từng dặn không được nắm tay người lạ, đi theo người lạ, cho dù là cô tiên xinh đẹp cũng không được. Tiên nữ không vì sự e dè của bé mà mất vui, nàng nghiêng đầu cười, sóng tóc bồng bênh cứ như bơi trong nước, ngay cả áo váy cũng ướt đầm.

- Đừng sợ, chúng ta chỉ quay về nhìn chuyện cũ một chút thôi, là những chuyện mà em đã quên...

- Chuyện đã quên?

Tư Tư thầm thì tự hỏi, mình đã quên chuyện gì nhỉ? À phải rồi, trước khi hồi kinh bé mượn đồ chơi của Nhất Nhất nhưng quên trả, ăn vụn bánh chả nhưng quên phi tang vỏ bánh, giờ này chắc người hầu trong phủ đã phát hiện rất nhiều bao kẹo, lá chuối khô và hộp mút rỗng ở dưới gầm giường rồi! Chết thật! Tư Tư còn đang lo lắng đống “vật chứng” ở nhà thì tiên nữ đã thành linh kéo tay nàng. Tư Tư thấy mình ngã sấp, rơi xuống nước, mặt hồ sôi lên òng ọc... Bé lằm to rồi, hóa ra chị gái xinh đẹp không phải tiên nữ mà là “yêu nước”, con ma sống dưới nước trong truyền thuyết, chuyên canh lúc người ta ngủ mê mà dìm họ chết chìm!!! Trước khi bị nước tràn vào mũi Tư Tư chỉ kịp suy nghĩ, nếu mình không may chết đuối vậy thì rất nhiều kẹo vừng chôn ở gốc cây sẽ bị Nha Nha bới lên ăn hết!

Khi Tư Tư giật mình tỉnh dậy, nàng thấy mình đứng giữa căn phòng xa lạ. Trời đang tối đen, trăng lười liềm như chiếc lá tre vắt vèo trên mây. Đèn dầu trên bàn đã tắt, tuy rất tối nhưng vẫn mờ mờ thấy được có một chiếc giường và tủ gỗ cao. Trên giường hình như có người nằm, rèm the rủ xuống, dưới đất còn có tấm bình phong chữ Phật đang thêu dở... Dễ dàng nhận ra chủ nhân căn phòng này rất thích hoa sen. Màn giường có họa tiết hoa sen, đôi hài nhung thêu hoa sen tịn đế, ngay cả khung gương bằng gỗ cũng chạm trổ hồng liên và oanh yến. Tư Tư chột nghĩ, chắc cô gái này tên là “Phù Dung”. Haha, không phải chứ?

Cửa sổ trong phòng đột nhiên mở ra, một bóng trắng như cơn gió nháy vào. Nửa đêm nửa hôm, có người mặc đồ trắng bay qua bay lại, đáp án chỉ có thể là... Tư Tư sợ hết hồn, muốn hét lên nhưng phát hiện bản thân mình là không khí, không thể cử động cũng không thể nói, cô bé còn giống ma hơn! Con ma nọ nhón chân khẽ bước, sau khi lên vào phòng liền khép cửa lại, chầm chậm tiến về phía giường. Lúc này Tư Tư thấy rõ, hẳn là một nam nhân cao lớn, khuôn mặt góc cạnh, hai mắt đen sâu đặc biệt giống anh họ. Người đàn ông có phần thô lỗ mở rèm giường ra, ánh mắt ngổ ngược xâm phạm không gian khuê mật của khuê nữ. Hẳn càn rỡ nhìn vào khoảng da thịt lộ ra, cánh tay trắng muốt, những chiếc móng hồng hồng nhỏ nhắn, vai áo hơi lệch để lộ bờ vai gầy gầy, trước ngực là đường cong mềm mại lên xuống theo hơi thở say nồng... Hẳn nhìn chăm chú một lát, yết hầu lên xuống mấy lần. Tư Tư rất tức giận, người này quá mất lịch sự, hái hoa tặc!

Bạch y nam nhân khẽ khàng ngồi xuống giường, tay đưa ra mò mẫm làn da trơn mượt của cô gái. Động tác của hẳn rất càn rỡ nhưng không khiến người ta ghét được. Hẳn dùng mu bàn tay cọ nhẹ lên gò má hồng hào, những đốt tay thon dài luồn vào mái tóc, kéo sợi tóc chảy xuyên qua kẽ tay, rơi xuống gối trắng thành một màu đen tuyền óng ánh. Càng sờ lại càng thấy nghiện, hẳn chòm cả thân hình to như con gấu, phủ lên bóng dáng bé nhỏ của nàng. Một tên hái hoa tặc đạo mạo và cuồng nhiệt, chắc trái tim nạn nhân cũng rung động ít nhiều?

Phù Dung cảm thấy mình bị bóng đè, hơi thở khó khăn, một con chó ngao Tây Tạng đang thè cái lưỡi dài liếm liếm. Trên mặt rất ngứa, cả cổ và ngực đều ngứa... Nàng buồn bực đẩy đẩy con thú ra, ươm một tiếng muốn trở mình. Chó ngao lì lợm, không những không lùi lại còn bắt đầu bó lấy cơ thể nàng trong khối cơ bắp cứng rắn của nó. Có lẽ con chó vừa chạy đường dài, phì phò phun bên tai nàng. Phù Dung nhú mày, cố ý nắm đám lông xù xì giật mạnh.

- A...

Quái lạ, sao chó không sủa mà lại nói tiếng người? Phù Dung bàng hoàng mở choàng mắt, trong phòng quá tối, chút ánh đuốc ở hành lang phía xa chỉ đủ để thấy màu áo trắng nổi bật. Đây vẫn là khuê phòng của nàng, giường chiếu của nàng nhưng... Người đàn ông này không phải của nàng! Phản ứng đầu tiên là há miệng hét to, kịch liệt giãy giụa. So với Phù Dung hẳn ta còn nhanh hơn, một tay bịt miệng, một tay trói hai tay nàng, dùng cả chân và thân thể ghim nàng trên giường. Thập nhị công chúa tuy không phải cành vàng lá ngọc trong tay hoàng đế nhưng cũng là người được nuôi dạy tốt, có lẽ nghĩa cơ bản. Nàng chưa từng bị nhục nhã như vậy, tấm thân trong trắng chưa từng chạm da chạm thịt với đàn ông như vậy. Sức yếu, thể yếu, Phù Dung nhanh chóng thôi quấy đạp, nắm đó khóc nức nở. Đầu óc nàng rất loạn, không nghĩ được điều gì, đây là cung điện của mẫu phi, là mật phòng của công chúa đương triều, cái gã ghê tởm này là ai mà có thể vượt qua bao nhiêu tầng thị vệ, đến tận giường chiếm đoạt nàng?

- Được rồi, đừng khóc... Chỉ cần nàng không la lên, không giãy giụa thì ta sẽ buông ra!

Giọng nói này!

Sở Phù Dung trợn mắt nhìn vào bóng tối, nàng không bao giờ quên được âm thanh của người đó, cho dù hẳn chỉ nói với nàng một câu duy nhất: “Là tự nàng rơi vào tay ta... Cả đời này... Không thoát được!”

Đúng là không thoát được, vừa mới nãy thôi, bây giờ người đàn ông này đã xuất hiện trên giường nàng. Trái tim thiếu nữ mong manh dễ vỡ, họ có rất nhiều cảm xúc và hoài niệm đối với nụ hôn đầu, mối tình đầu và nam nhân đầu tiên. Tối hôm nay là lễ Hoa Đăng truyền thống, vài giờ trước Phù Dung mơ màng bị cưỡng hôn trên phố. Nàng đem tâm hồn lơ lửng vào giấc mộng, cơn mơ dang dở thì gặp lại người đàn ông này... Một buổi tối ngăn ngui phá hỏng hết thế giới quan mà nàng gây dựng suốt mười bảy năm qua.

- Anh... Anh rốt cuộc là ai?

Phù Dung thều thào hỏi, nàng đột nhiên không còn ý chí chiến đấu, có lẽ sâu trong tiềm thức đã mách bảo đây là số mệnh.

- Ta? Ta là Hạ Hầu Vĩnh Khang...

Môi hăn cong cong, thốt lên bốn chữ tên mình rồi nhẹ nhàng hạ xuống môi nàng. Phù Dung ngay đơ tại chỗ. Hăn là Thiên Vĩnh đế, dù nàng không cố ý nhưng cái tên này vẫn chui vào tai, khắc sâu vào suy nghĩ là một người nguy hiểm và đáng sợ. Đây là vị hôn phu của Ngũ tỷ! Hăn... Hăn không thể làm vậy với nàng!

- Không... Bệ hạ buông tiểu nữ ra... Tại sao ngài lại như thế?

Cô gái dưới thân lại bắt đầu phản kháng. Hạ Hầu Vĩnh Khang siết chặt nàng vào lòng, hăn có kinh nghiệm tình trường phong phú, sành sỏi và xảo quyệt hơn một cô gái mới vào đời, hăn không tin sẽ có người từ chối mình.

- Tại sao? Bởi vì trẫm vừa gặp đã thích nàng, cảm thấy không thể sống mà không có nàng!

Hạ Hầu Vĩnh Khang nói tình bơ, những lời chỉ thấy không hí kịch. Hăn muốn dùng cách trực tiếp nhất để tấn công con mồi, sẽ có cô gái nào không bị mùi tai vì đường mật? Ngày đó thổ lộ quá dễ dàng, giống như gió thoảng mây bay. Cho nên nhiều năm sau đó hăn nói trăm lần nghìn lần,

rằng hản yêu nàng, hản không thể sống thiếu nàng... Kết quả một chữ Phù Dung cũng chẳng tin.

Lần đầu tiên nghe nam nhân nói lời xấu hổ thế này, Sở Phù Dung đỏ bừng cả mặt. Nàng biết thế này là sai trái nhưng mà “tình yêu” đối với thiếu nữ mười bảy tuổi là một liều thuốc phiện ru ngủ mọi lý trí. Nó khiến người ta táo bạo và dũng cảm hơn bản thân họ, cho nên yêu cũng như bệnh, trúng phải loại kịch độc sẽ mất mạng như chơi!

Sở Phù Dung mù mịt lấy tay chặn ngang ngực. Có lẽ lúc chiều nàng đã ăn phải dược vật gì đó cho nên bây giờ đầu óc mụ mị, không thể nghĩ thông điều gì. Không khóc nổi, cũng không la nổi, Phù Dung vụng về đến đáng thương, nhúc nhích cơ thể né tránh từng chiếc hôn của hản, bá đạo và kích tình. Không được, không được, nàng phải dừng lại, đây là sai trái!

Khi Phù Dung không biết làm cách nào nàng lại cho phép một người xa lạ chạm vào cơ thể mình thì bản thân Hạ Hầu Vĩnh Khang cũng không biết hản muốn thứ gì từ cô gái này. Muốn lừa gạt, muốn lợi dụng, muốn chiếm đoạt, hay đơn giản là muốn được yêu cô? Nghĩ tới mẹ ruột của Phù Dung, nghĩ tới thân phận thật sự của nàng, Vĩnh Khang rất tức giận. Hản muốn tìm ra ả đàn bà khốn nạn đó, hản muốn sự đau khổ trút lên người nàng, hản muốn vấy bẩn đứa em gái cùng cha khác mẹ này... Cảm giác anh em làm chuyện kia... Có phải mê hồn hơn bình thường?

Nhiều năm trước lão thái y chủ quản Thái y viện từng nói cho hản biết, hản có dấu hiệu bệnh lý về thần kinh, không nên kích động mạnh sẽ dễ mất kiểm soát. Tuy Hạ Hầu Vĩnh Khang đã sai người lôi lão ấy đi đánh năm mười hèo nhưng bản thân hản biết đầu óc mình có vấn đề, hản có xu hướng điên cuồng khi thấy máu và thai nhi, có lẽ là một loại ám ảnh...

Hạ Hầu Vĩnh Khang đột nhiên xô nàng ra, từ trên giường bật dậy. Đánh mất lý trí là điều hản tối kỵ, đêm hôm nay đã xảy ra hai lần, cô gái này đúng là sao chổi! Phù Dung trải qua một trận cuồng hôn rồi thành linh

bị ném đi, nàng vẫn mê man không kịp tỉnh. Bên giường là bóng lưng của hấn, người đến giờ phút này có thể xem là thân mật nhất với nàng. Cảm giác rất lạ, rất xao động! Phù Dung ngốc nghếch giơ tay ra, nắm một góc áo của hấn, biểu cảm như con nai nhỏ không thấy đường về...

Tròng mắt đen kịt của hấn liếc sang, không cách nào rời khỏi người con gái này, hấn tìm nàng rất nhiều năm, đến khi gặp được thì hoàn toàn quên mất ý niệm ban đầu. Vĩnh Khang lôi mạnh nàng lên, gói kín trong lòng, tìm hai người kề gần nhau, chung một nhịp điệu gấp gáp.

- Đi cùng ta được không?

Không phải lời hứa hẹn mà là một thỉnh cầu.

- Nhưng... Ngũ tỷ... Phụ hoàng...

- Chỉ cần nàng muốn, ta sẽ có cách... Tuy nhiên, việc này ảnh hưởng đến quan hệ hai nước, tốt nhất là nàng chủ động cầu xin Sở đế. Khi ông ấy do dự ta sẽ đồng ý trước.

Hấn cúi đầu nhìn nữ nhân xinh đẹp của mình, vừa mới gặp cách đây vài giờ nhưng đã thuộc về mình!

- Ta... Ta không dám...

Phù Dung hoang mang nhìn hấn. Nàng không dám mở lời với phụ hoàng, không dám đối mặt với mẹ, không dám phản bội Lăng Quân. Nàng không dám đi xa, không dám rời quê hương xứ sở. Phía trước là tương lai mù mịt, tầng tầng lớp lớp chông gai.

- Cái gì mà không dám? Trẫm yêu nàng, trẫm sẽ cho nàng cuộc sống hạnh phúc như mơ. Nếu nàng chịu gả đi, trẫm sẽ từ bỏ ý định xâm lược Trung Lương... Lẽ nào nàng không hiểu, Hạ Hầu Vĩnh Khang ta là ai chứ? Nàng có bản lĩnh từ chối thử xem!

Phù Dung mở to mắt... Cái người này... Tự tin thái quá, bá đạo, ngông cuồng!

- Hai ngày nữa là lễ dâng thân của Ngũ công chúa, ta sẽ chờ nàng ở đó, xem như câu trả lời cuối cùng! Nếu nàng không xuất hiện... Không đúng, nàng nhất định sẽ xuất hiện!

Thật ra hẳn muốn nói: “Nếu nàng không xuất hiện thì sẽ chịu hậu quả thâm trầm!”, nhưng mà Hạ Hầu Vĩnh Khang không nỡ uy hiếp Phù Dung, cứ tỏ ra si tình lưu luyến thì tốt hơn! Cứ như vậy lập thành một ước định, vón vẹn một đêm từ khi gặp gỡ đến thề hẹn với nhau. Chuyện hoang đường đến không thể hoang đường hơn!

Đương lúc mắt đưa mày lại, ôm ấp khăng khít, đột nhiên cửa sổ vang lên tiếng gõ, tiếp theo là giọng nói khẽ khàng của Lăng Quân!

- Dung nhi? Mọii chưa ngủ sao? Huynh là A Quân đây!

Quái thật! Thị vệ đại nội ở kinh thành Trung Lương chết hết rồi hay sao mà để hai gã đàn ông cùng ghé thăm phòng công chúa trong một đêm thế này? Hạ Hầu Vĩnh Khang nghiêng rặng nghiêng lợi:

- Thằng nào đó? Hai người có quan hệ gì? Hẹn hò nửa đêm sao?

Hắn đã quên mất ai mới là hái hoa tặc khiến trời đất căm phẫn, tưởng rằng đặc quyền trèo cửa sổ chỉ thuộc về mình! Phù Dung cũng kinh sợ quá thể, lúc nhỏ Lăng Quân thường đứng sau hàng rào gọi nàng ra ngoài chơi. Cho đến tận bây giờ hẳn chưa từng vượt qua dây hàng rào cao chưa bằng đầu gối và cũng không đến lúc muộn như vậy! Phù Dung rối loạn đẩy Vĩnh Khang đứng lên.

- Chàng... Nhanh rời khỏi đây, trốn xuống gầm giường đi!

- Cái gì? Nàng bảo bốn Đế chui gầm giường!?

- Không thì làm sao? A Quân sẽ biết mất...

Cảm giác cứ như yêu đương vụng trộm, bị bắt gian tại trận... Cánh cửa lại vang lên tiếng gõ, lần này âm thanh to hơn, giọng nói cũng cao hơn:

- Dung nhi? Mọi người nói chuyện với ai vậy? Ai ở trong đó vậy?

Hắn giật mạnh nhưng cửa đã khóa trong, vẫn chưa mở ra được. Lúc này Phù Dung đang đẩy Hạ Hầu Vĩnh Khang vào tủ quần áo, trong sự bất mãn vô cùng của hắn mà đóng sập lại. Cả đời Thiên Vĩnh để quang minh lỗi lạc, lần đầu phải chui vào tủ áo!

- Huynh... Sao huynh lại ở đây? Giờ là lúc nào rồi?

Phù Dung mở cửa sỗ, lấy giọng bình tĩnh tự nhiên mà nói. Lăng Quân có phần nóng nảy, hắn chưa được cho phép đã nhảy vào phòng, nhìn đảo mắt xung quanh.

- Rõ ràng nghe tiếng mọi người nói chuyện, vừa này là ai ở đây thế?

- Há? Đâu có ai... Mọi người nói mớ mà...

- Không phải! Ta nghe được giọng đàn ông, hắn ta đâu rồi!?

Lăng Quân xốc rèm giường, kiểm tra gầm giường, lại nhìn lên xà nhà... Xáo trộn cả căn phòng. Phù Dung liếc cánh cửa tủ, lòng run rẩy, nàng tức giận quát khê:

- Huynh muốn chết à? Sao lại càn rỡ như vậy, mầu phi mọi người sẽ đánh gãy giò huynh! Cút ra ngoài ngay!

Lăng Quân dừng động tác tìm kiếm, lúc này mới phát hiện tình huống quá xấu hổ, hắn vậy mà làm chuyện lén lút mờ ám. Lăng Quân cúi đầu tiến lên một bước, cẩn thận nắm ngón tay út của Phù Dung.

- Hạt sen nhỏ, huynh xin lỗi... Bởi vì lúc này đi chơi về biểu cảm của muội rất quái lạ, môi còn bị sưng... Ta sợ muội xảy ra chuyện, chỉ muốn đứng bên ngoài nhìn một lát thôi không ngờ lại ảo giác như có tiếng nam nhân bên trong... Là ta vô lễ nóng nảy, muội đừng giận...

Tất nhiên Phù Dung không giận, bởi vì A Quân quá tốt, hẳn lo lắng cho nàng mà đứng canh bên ngoài, lúc sơ suất mạo phạm thì ăn năn hối cải, không như tên thủ phạm sau khi gây án còn đích thân tìm tới giường, giờ trò sàm sỡ... Nhiều năm sau này khi mà Lăng Quân và Hạ Hầu Vĩnh Khang đứng cách nhau song sắt nhà lao, Vĩnh Khang đã hỏi có biết vì sao hẳn thua hay không, câu trả lời là vì Lăng Quân quá tốt, trên đời chỉ có kẻ ác mới sống dai!

Phù Dung rụt rè rút ngón tay lại, nhẹ giọng đáp:

- Thôi được rồi, huynh trở về đi, để người khác biết chuyện thì không hay!

Lăng Quân rầu rĩ gật đầu, nhảy trở ra ngoài. Lúc Phù Dung chuẩn bị khép cửa thì bị chặn lại, Lăng Quân nhìn nàng rất phức tạp, bỗng hỏi một câu:

- Dung nhi, chờ Ngũ công chúa gả đi rồi huynh sẽ nói với đại ca xin bệ hạ ban hôn. Muội làm vợ ta nhé?

Ngón tay Phù Dung đặt trên mép cửa hơi run, nàng tự dưng rất muốn khóc. Lăng Quân là một phần tuổi thơ và cuộc sống của nàng trong suốt 17 năm qua, từ rất lâu rồi nàng luôn nghĩ mình sẽ gả cho anh ấy, sẽ thành hai người thân thiết nhất trên đời. Mọi kế hoạch bị sụp đổ trong một đêm này, bao gồm tương lai của nàng, hạnh phúc của nàng và rất nhiều chấp niệm đến chết vẫn không buông, không bỏ...

- Lăng ca ca... Dung nhi hy vọng... Huynh sẽ gặp được cô gái tốt, thật lòng quý trọng huynh. Còn về muội... Vẫn nên là thanh mai trúc mã mà

thôi!

Tư Tư vẫn ở đó, nhìn hết tất cả sự tình. Cô bé trông thấy ánh mắt tuyệt vọng của Lăng Quân khi khe cửa khép lại, lòng đột nhiên xót xa đau đớn. Có phải đây là cảm giác của Phù Dung khi quyết định phụ bạc một người để đi theo một người khác? Và kết cục của nàng giống như lý thuyết nhân quả trên đời?

Tư Tư muốn ngăn Phù Dung lại, muốn nói với cô ấy đừng làm chuyện ngu ngốc, rõ ràng có một anh trai tốt yêu thương cô như vậy cô lại không quý trọng. Cái người kia nhìn bộ dạng không giống người đàn ông, không đáng tin cậy và gửi gắm, cô ấy không nên vì chút nông nổi rồ dại của tuổi trẻ mà khiến cuộc đời lạc lối... Đáng tiếc khi Tư Tư muốn giơ tay lên thì cảnh vật đột nhiên đảo tròn rồi biến mất, cô bé thấy mình lại đứng bên hồ sen và “tiên nữ” kia cách khoảng xa nhìn lại phía nàng...

- Tư Tư, đó là quyết định của em khi ấy, em hối tiếc sao? Nếu đã hối tiếc vì sao em lại lần nữa sinh ra ở đây, lại lần nữa trở về bên hắn?

Cô gái đứng trên mặt nước đang hỏi nàng, lúc ấy Tư Tư mới nhận ra cô gái này giống hệt cô gái lúc nãy, dấu hoa sen trên trán sáng rực. Tư Tư ngơ ngác sờ lên mi tâm, thật ra... Cô bé cũng có một cái dấu như vậy!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 5: Tết Ở Kinh Thành

- Thế nào rồi?

Sở thái y vừa bước ra cửa đã bị một bóng áo vàng chặn lại. Ông rất bình tĩnh khom người thỉnh an, không dám màu mè mà nói luôn:

- Tâu thánh thượng, Quận chúa điện hạ bị cảm nhẹ, chỉ cần uống vài thang thuốc sẽ chóng khỏi. Thời tiết này trẻ nhỏ rất dễ nhiễm lạnh, cần phải chú ý mặc ấm...

- Vậy còn chứng đau đầu?

- Tâu, cảm mạo cũng kèm theo nhức đầu, đây là chuyện bình thường!

- Phải không? Trẫm thấy Tư Tư đau đến không ngủ được, có khi nào là bệnh khác?

- Chuyện này...

Sở thái y do dự không dám nói bừa, ông cũng thấy chứng nhức đầu của Quận chúa hơi quái lạ, rõ ràng xem mạch không có gì bất thường. Lão đại phu vượt bộ râu bạc, lấy kinh nghiệm mấy chục năm hành nghề mà đáp:

- Trong cơ thể con người, tay chân bệnh dễ trị nhưng đầu có bệnh thì rất khó. Não bộ có cấu trúc phức tạp, hiện tại chưa một ai am hiểu sâu sắc về lĩnh vực này... Lão phu thiết nghĩ, cách tốt nhất bây giờ là chờ đợi và

quan sát, chỉ cần Quận chúa không xuất hiện hôn mưa thì sẽ không đáng ngại!

Ca Dương nhú mày không hài lòng nhưng cũng hiểu Thái y đã làm hết sức, vì vậy hăn phát tay cho phép ông lui ra. Bây giờ là cuối đông, trời rất lạnh, hai hôm trước Khương La hứng chịu trận bão tuyết đầu tiên trong một thập kỉ qua. Rét đậm khiến cho hoa màu thất thu, nhiều đàn gia súc chết rét, tuyết lấp kín nhiều cửa ngõ làm các địa phương bị cô lập. Thiên tai xảy ra bất ngờ, triều đình trở tay không kịp. Suốt ba ngày Ca Dương không trở về Dự Kiến cung, thượng triều liên miên bởi vì dân tình ngoài kia đang đói khổ. Hăn ra lệnh mở kho lương thực ở các Châu, phái quân đội nhanh chóng khai thông đường liên tỉnh, vận chuyển thuốc men và chăn bông cứu tế. Mọi năm hoàng thượng phong bút* vào ngày mười lăm tháng Chạp, hôm nay đã mười hai mà tấu chương còn chất đầy ba cái bàn trong thư phòng. Có lẽ phen này sẽ bận đến giáp tết.

*phong bút: Ngừng nhận trình tấu để nghỉ tết.

Hội họp mấy ngày liền, khi Ca Dương trở về thì thấy phòng ốc vắng tanh, lúc này Tiểu Ninh Tử mới báo hăn biết Tư Tư bị ốm nặng. Quận chúa bị bệnh là chuyện không nhỏ nhưng mà chính sự còn cấp thiết hơn, Ninh công công chậm trễ báo cáo bị mắng một trận nhớ đời. Triều phục chưa thay, hoàng thượng liền chạy tới Tương Đông Hiên, đi qua mấy lớp rèm nhìn thấy cô bé con thường ngày hoạt bát đang nằm ngủ mê man, nàng so với tấm chăn còn bé hơn. Liễu mama nói Tư Tư bị sốt liên tục, sáng nay vừa giảm một chút, đã ăn với nửa chén cháo thịt. Mấy năm nay nghỉ đông ở kinh thành, Tư Tư rất ít bệnh, cùng lắm chỉ ho hen ít hôm là khỏi, lần này con bé bệnh rất nặng.

Ca Dương sốt ruột áp lòng bàn tay vào gò má đỏ ửng, hăn nhìn lò than xung quanh phòng, lại nhìn ô cửa sổ đóng chặt. Tương Đông Hiên là một trạch viện nhỏ, cấu trúc nhà ba gian quay đầu về một cái sân. Bởi vì Tư Tư mà nơi này được tu sửa và bài trí rất tốt nhưng vào mùa đông vẫn còn bất

tiện. Ca Dương suy nghĩ một lát, dứt khoát ôm nàng và cả chăn bông trở về Dụ Kiến cung.

Trong các quốc gia phát triển về kiến trúc, Khương La có thứ hạng nhất nhì mà thành tựu lớn nhất chính là tòa Dụ Kiến của hoàng đế. Tòa nhà này không nói đến hệ thống mật thất và địa đạo chằng chịt, cũng không nói đến thiết kế móng đặc biệt chống chọi với động đất. Ở Dụ Kiến cung, cái khác biệt lớn nhất là hầm địa long nằm sâu mười thước so với nền móng. Trong Tàng Kinh Các vẫn còn lưu giữ một bản vẽ sao chép của Tổ sư xây dựng cung Dụ Kiến. Theo như bản vẽ này, bên dưới tòa nhà có rất nhiều ngọc thạch được đẽ gọt, kê chồng lên nhau theo cấu trúc đối xứng. Loại ngọc này nhạy cảm với nhiệt độ, co giãn tốt. Vào mùa hè nó tự động mở “cửa thủy”, đem mạch nước ngầm làm mát từ trong ra ngoài. “Cửa hỏa” mở vào mùa đông, đưa địa nhiệt của nham thạch làm nóng từ dưới lên trên. Thời gian đầu thiết kế này bị phản đối kịch liệt, bởi vì phong thủy quan niệm dưới nhà có nước chảy là nghèo túng, họ cũng không tin tưởng dùng nước có thể làm cho ngôi nhà mát mẻ hơn. Bên cạnh đó địa nhiệt rất nguy hiểm, bởi vì lửa đất là lửa không thể chế ngự. Miền Tây Khương La có một nơi gọi là “Vành đai Hỏa Diệm Sơn”, thời xa xưa khi những ngọn núi lửa này còn hoạt động không ai dám sinh sống xung quanh, khói và bụi có thể vùi lấp một cánh rừng, khi nham thạch phun trào quét sạch một vùng màu mỡ.

Cho nên, Dụ Kiến cung ngày xưa là một tòa nhà rỗng không, thậm chí bị phủ nội vụ biến thành nhà chứa củi. Mãi đến khi Thiên Vĩnh đế lên ngôi, tình cờ đọc được bản vẽ về tòa nhà này, ông ta không nói hai lời lập tức cho trùng tu sửa chữa, dọn đồ vào ở. Kể từ đấy, mọi người mới có nhận thức đúng đắn về giá trị của ngôi nhà, các đời hoàng đế tiếp theo vẫn giữ lại Dụ Kiến làm chính cung. Đáng tiếc là bản vẽ ngày xưa bị rách một trang, cho nên không ai biết được toàn bộ quá trình xây dựng.

Nói tóm lại, cung Dụ Kiến là tòa nhà độc nhất vô nhị, cũng chỉ có hoàng đế bệ hạ mới được diễm phúc hưởng thụ khí hậu ôn hòa suốt năm. Vào mùa đông, trong cung không cần đốt nhiều than củi, vách tường và cả cây cột nhà cũng tỏa ra hơi ấm. Với tình trạng sức khỏe của Tư Tư, Ca Dương quyết định để nàng ở lại đây cho đến hết năm. Khương La là một quốc gia có bề dày lịch sử nghìn năm, quy củ phép tắc cũng vì thế nhiều hơn bình thường, càng không nói là lễ nghi trong cung đình. Lễ bộ trong triều và phòng Lễ trong cung là hai nơi mà hoàng thượng tránh như tránh tà, nếu không cần thiết sẽ chọn đường vòng, bởi vì cãi lý với mấy lão già ấy rất hại não. Một trong số những quy định khiến lòng hăn căm phẫn nhất là không cho phép hoàng đế ở chung với bất cứ ai, cho dù là phi tần hay Hoàng hậu cũng không được ngủ ở long sàng, không được qua đêm ở Dụ Kiến. Nhà của hoàng thượng là tuyệt đối bất khả xâm phạm, có thể đến chơi một lát, ngồi lại một lát nhưng trước khi trời tối xin mời rời đi! Bởi vì cái quy tắc chết tiệt này mà Ca Dương chỉ có thể xây một Tương Đông Viện nằm phía sau chính cung. Ban ngày Tư Tư ở thư phòng học chữ cũng phải làm lén lút, tránh cho Lễ bộ nói Quận chúa không hiểu phép tắc, xâm phạm thánh địa. Nói như vậy, làm vua sẽ chịu cảnh cô đơn chiếc bóng suốt đời, muốn thân cận với phi tử cũng phải đến nhà họ làm khách? Khi Ca Dương có ý định sửa lại Tổ chế, tất cả quan nhân trong Lễ bộ đã quỳ xuống can gián. Hăn mới nói một câu mà mấy lão già cổ hủ kia đã nói hết một tràn, nào là đạo lý triết học nhân sinh, nào là ví dụ sống động cụ thể. Quả thật bất khả xâm phạm là một phương thức tốt để bảo đảm an toàn, nó cũng được khởi xướng từ thời đại trung cổ, bởi một hoàng đế có thói đa nghi trầm trọng, luôn hoang tưởng mình bị theo dõi và ám sát. Sau khi nghe Lễ bộ cùng hợp xướng, kẻ khóc người than, Ca Dương buồn phiền sai thị vệ lôi hết ra ngoài, từ đó không nhắc lại chuyện này nữa...

Trong trí nhớ của hăn, Hạ Hầu Vĩnh Khang cũng từng đối đầu với Tổ chế, có một đoạn thời gian hăn cùng Dung phi sống như vợ chồng, quanh quẩn trong Dụ Kiến cung, không thèm nhìn Lễ bộ vào mắt. Sự biệt đãi đem tới lòng ghen tuông phẫn nộ trong hậu cung, từ đấy đám phi tử có kẻ thù

chung. Phải nói rằng Hạ Hầu Vĩnh Khang là một hoàng đế thành công nhưng là một người đàn ông thất bại. Hẳn phạm nhiều sai lầm ngớ ngẩn vì tự phụ, cũng bỏ sót nhiều tiểu tiết vì nghĩ rằng không đáng quan tâm. Thật ra thiên tử cũng là con người, mà con người xưa này luôn bị thao túng bởi số mệnh. Càng cường đại người ta càng có tham vọng khống chế mọi thứ nhưng họ không biết sức lực mình bé nhỏ dường nào so với ngòi bút của Ti Mệnh thiên quân!

Ca Dương đem Tư Tư đặt xuống giường đơn, gọi người để một lò than nhỏ bên cạnh, như vậy là đủ ấm. Ninh công công không đợi ai nhắc nhở, liền có cách phong tỏa tin tức, những người hầu cũ vẫn ở nguyên trong Tương Đông Viện, nếu không có ai ngu ngốc đem chuyện này tiết lộ thì mọi người sẽ không biết bệ hạ giữ quận chúa trong chính cung của mình. Có lẽ vì thuốc thang của ngự y phát huy tác dụng, cũng có thể vì khí hậu ấm áp cho nên ngày hôm sau Tư Tư đã khỏe lại, bắt đầu xuống giường chạy lăng xăng.

Một đêm nọ Ca Dương làm việc đến khuya, từ thư phòng trở về tắm điện thì sao mai đã lấp lánh trên bầu trời. Vụ thiên tai cuối năm khiến công việc đột ngột nhiều lên, hoàng thượng dời phong bút lại năm ngày, cũng chính là ngày mai. Vì thế hẳn tranh thủ đọc hết số tấu chương còn sót lại, hôm sau ngủ muộn cũng không ai trách. Hành lang trong cung vẫn sáng, cứ cách mười bước là treo một lồng đèn. Ninh công công ngáp ngáp dài, bước chân lè mề đi theo phía sau. Trời đang dần ấm lại, mai trong vườn thượng uyển bắt đầu trở nụ, cái tết ở kinh thành là cái tết náo nhiệt, mà cái tết ở hoàng cung là cái tết trống vắng...

- Tiểu Ninh Tử, người không về nhà đón năm mới à?

- Nô tài không về đâu ạ, phụ mẫu thân sinh mất cả rồi, bà con trong họ thì... Bệ hạ cũng biết mà, với thân phận thái giám mà về quê khác gì để người ta chê cười?

- Tốt xấu gì trăm cũng cho người quan vị Tứ phẩm, đường đường là công công Tổng quản chẳng lẽ không ngẩng cao đầu được?

- Haizzz... Mọi chuyện không đơn giản như vậy ạ! Từ nhỏ nô tài đã vào cung, đã chấp nhận cuộc sống này, bước ra ngoài không thể sinh tồn được!

Vào một đêm thanh tĩnh như thế này người ta dễ nói câu thật lòng. Theo quy chế, cung nhân phục vụ trên ba năm sẽ có hai ngày nghỉ tết. Trước mười lăm tháng Giêng các cung nữ vẫn thường thay ca cho nhau, tranh thủ trở về báo hiếu cha mẹ. Hoàng cung có bao nhiêu người thì có bấy nhiêu câu chuyện, ai cũng biết chốn cung cấm thâm sâu khó lường, đã bước vào thì không rõ ngày ra. Có rất nhiều người giống như Tiểu Ninh Tử, học cách chấp nhận số phận, xóa sạch quá khứ trước kia, biến nơi này thành nhà, không còn quan tâm mình từ đâu đến nữa...

- Nếu không có nhà để về thì đành ủy khuất người ở lại đây ăn tết với trăm vậy... Năm nay cũng như năm ngoái, năm tới cũng như năm nay... Thật ra trăm không thích lễ tết!

Sau khi hoàng đế phong bút, quan nhân ở Hàn Lâm Viện lục đục nghỉ tết, các phòng viện gói ghém đồ đạc trở về nhà, để lại phía sau là bàn ghế bám bụi và những chiếc nghiên đã khô mực. Mỗi sáng con đường dẫn đến đại điện vắng lặng không thấy cảnh xe ngựa nô nức như ngày thường. Bên ngoài và bên trong bốn bức tường thành là hai thế giới cách biệt. Ngoài kia nhộn nhịp khẩn trương, nhà nhà quét tước dọn dẹp, chợ búa sầm sưa ồn ào, không khí lễ lộc bám lên váy áo mới tinh và những nụ cười rạng rỡ đón người thân từ xa trở về. Trong này cũng là ngày tết, những mái ngói lát ngọc thờ ơ im lặng, những tượng rùa tượng lân bất động đứng nhìn, những ngọn đèn lồng mang sắc đỏ ảm đạm, cung điện được trang hoàng không ai ở, con đường được quét sạch không ai đi... Lúc đêm khuya, âm thanh thường nghe thấy chỉ là tiếng bước chân đều của đội thị vệ và tiếng gõ mõ uest oải của thái giám gác đèn.

Ca Dương không thích ngày tết.

- Ngày mai là hai mươi tháng Chạp rồi, trẫm đã hứa với Hòa An vương hai mươi ba đưa Tư Tư trở về. Chuyển đi này đem theo hai thái y, con bé chỉ vừa khỏi bệnh. Hành lý và quà người nhớ kiểm tra lại... À phải rồi, Thái hậu không nhận cây nhân sâm Mạc quốc đem tới, người lấy nó cho Quận chúa mang về đi!

- Nô tài tuân lệnh.

- Thường tết cho hậu cung thì cứ theo lệ, làm giống năm ngoái, nếu Hoàng hậu yêu cầu gì thêm thì người tự cân nhắc.

- Vâng ạ.

Hai chủ tử tiếng được tiếng không bàn chuyện năm mới tẻ nhạt, thoáng chốc đã trở về tẩm cung. Sau khi thay ngoại bào Ca Dương ghé qua phòng Tư Tư nhìn con bé một lát. Đó là gian phòng thông với tẩm điện, rất dễ qua lại. Những ngày sắp về nhà Tư Tư có vui lẫn buồn, nàng nhớ phụ thân, ca ca và tẩu tẩu. Nàng cũng lưu luyến anh họ nữa. Ước gì Sa Đà và Đế Đô cách nhau một con phố, vậy thì Tư Tư có thể chạy qua chạy lại mỗi ngày rồi!

Ca Dương ra hiệu cho cung nữ im lặng, tự mình đi vào trong phòng, qua lớp rèm giường có thể thấy rõ khuôn mặt hồng hào đáng yêu của tiểu quận chúa. Hình như nàng ngủ không ngon, chân mày non nớt khẽ nhíu lại, miệng ê a nói mơ. Sau khi hết cảm Tư Tư vẫn bị đau đầu, Ca Dương lo sợ nàng mắc phải chứng bệnh hiểm nghèo nào đó nhưng tất cả ngự y đều khẳng định con bé khỏe mạnh. Ba ngày nữa phải trả nàng về nhà, lại chờ mòn mỏi đông năm sau. Năm nào cũng vậy nhưng hoàng đế vẫn không quen ly biệt.

Ca Dương cúi đầu nhìn cô em họ của hần, bàn tay giơ ra áp lên trán nàng, khe khẽ vuốt ve. Tư Tư giống như cảm nhận được sự quan tâm, dần

dần thôi lấm bẫm mà thở sâu ngủ say. Hắn cười cười, càng nhìn càng thấy nàng giống con mèo hoa. Rồi không biết ma xui quỷ khiến thế nào, hắn đột nhiên cởi giày trèo lên giường. Giường đơn không đủ rộng, Ca Dương nằm nghiêng mắt mơ màng nhìn nửa bên mặt trắng hồng nhỏ nhắn của cô bé. Hắn đột nhiên có suy nghĩ, Hạ Hầu Bảo Ngọc năm ba tuổi cũng ngây thơ non nớt giống hết nàng!

Ca Dương cười nhạt, hắn biết mình không nên hoài niệm quá nhiều về quá khứ, thi thoảng nhớ lại thôi cũng đủ đau lòng. Hắn là Chu Lạc Ca Dương, hắn phải sống tiếp cuộc đời dài phía trước...

Ca Dương nhìn Tư Tư, ngắm một lúc lâu thì rơi vào giấc ngủ. Giường nhỏ thực sự ấm áp, vẫn tốt hơn long sàon mấy nghìn lần!

Một giấc ngủ rất ngắn cũng rất dài, khi Ca Dương mở mắt đã nhìn thấy một khuôn mặt tròn vành đang kề sát lại. Cô nhóc nghịch ngợm dùng sợi lông chồi cọ cọ vào mũi hắn. Nàng cười híp mắt, nét thanh xuân rạng rỡ, một người thiếu nữ từ thời khắc này mới bắt đầu tỏa ra hương sắc...

- Hoàng đế bệ hạ... Ngài đã hứa tham dự lễ chải đầu của muội, tại sao bây giờ còn nằm đây ngủ hả? Ngài không thể thất hứa, “quân vô hí ngôn” nha!!!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 6: Tùy Phận, Tùy Duyên

- Chúng ta lại gặp nhau rồi...

Cô gái ôm cổ cầm đáp xuống trước mặt Tư Tư. Nàng vẫn vẹn nguyên một vẻ cho dù bao nhiêu năm trôi qua.

- Lại là cô sao? – Tư Tư buồn rầu đáp.

Phù Dung nở nụ cười, nét đẹp của hoa sen cất giấu sau hàng mi rập rờn.

- Tại sao cô cứ chui vào giấc mơ đẹp của người khác hả? Có phải cô là con quỷ nước chuyên quấy nhiễu không?

Phù Dung nhẹ nhàng lắc đầu, bàn tay trắng muốt xuyên qua lọn tóc mai của Tư Tư.

- Năm nay em đã lớn rồi, thật là một cô bé xinh đẹp. Chị sẽ không làm phiền em lâu nữa bởi vì em sắp mười bốn tuổi, đó là lúc chị phải rời đi!

Tư Tư chớp chớp mắt, không biết đây là tin vui hay tin buồn.

- Cô muốn đi đâu?

- Chẳng đi đâu cả, chỉ tan biến mà thôi... Chị là kí ức của em, chị không có thật. Những câu chuyện chị chưa kịp kể em sẽ phải tự mình nhớ ra. Tư Tư, ở trên đời này nhân quả vô thường, em cùng người đó là nợ kiếp

trước nhưng chưa chắc là duyên kiếp sau. Vì thế em đừng quá coi trọng quá khứ, cũng không cần cố chấp đuổi theo hã. Hã là long mệnh chín kiếp mà em chỉ là một cốt sen tầm thường... Hai người nên tách ra để sống, đừng vương thêm oan nợ!

Phù Dung bay lên một đóa sen, ôm cổ đàn ngồi xuống. Tư Tư chợt nghĩ, liệu nàng ấy có phải đài hồng liên mà Đức Phật thường ngự lên không? Phù Dung lướt ngón tay lên dây đàn, tiếng nhạc réo rắt lan tỏa, đó là một ca khúc quen thuộc, Tư Tư đã từng cho rằng khi mình còn ở trong bụng mẹ thì đã nghe qua bài hát này...

“Thiên địa vạn năm vẫn bốn mùa, lá cây trên cành muôn đời vẫn từ chồi non thành lá úa...

Kén sâu chỉ một lần hóa bướm, phù dung chỉ một lần tỏa hương...

Đời nhi nữ có mấy thời xuân sắc? Làm nữ nhân, thiếp chỉ một lần yêu. Như trăm loài hoa một lần khoe sắc, một lần tàn...

Chiến trường gió tanh mưa máu, nghe đã hãi hùng. Nhưng than ôi, hậu cung bốn bề tĩnh lặng còn đáng sợ hơn địa ngục trần gian...

Phải chi ta chưa bao giờ gặp, sẽ chưa bao giờ thương, cũng chưa bao giờ nhớ...

Phải chi người không khoác long bào, không giang sơn gấm vóc, không mỹ nhân giai lệ trùng trùng...

Kiếp làm hoa lặng thầm đợi cánh bướm. Bướm bay gần rồi bay xa, nhưng chưa từng ghé lại...

Kiếp làm hoa vẫn nhớ hoài cánh bướm. Bướm bay cao bay thấp, nhưng chẳng bao giờ nhìn thấy ta...

Kiếp làm hoa cứ phải đợi cánh bướm... Đến khi hoa tàn, đến khi lá héo, đến khi cành khô... Bướm chưa đến một lần...”

- Nương nương, đây là canh yến huyết bệ hạ sai người mang tới, người chịu khó uống vài ngụm đi...

Tiểu Na vén rèm đi vào phòng, trên tay bưng theo một chiếc đĩa bạc. Bào ngư, yến huyết, hải sâm, sò điệp, gân nai, gan ngỗng... Mấy tháng nay ta toàn ăn bọn chúng đến phát ngán. Mỗi lần ngửi thấy mùi là ruột rà lại cồn cào muốn nôn ra.

- Em đem ra ngoài đi, bôn cung không ăn nổi đâu!

- Nhưng mà nương nương à... Thái y đã dặn...

Thấy Tiểu Na lại bắt đầu bài học thuộc lòng về chế độ dinh dưỡng cho sản phụ gì đó, ta không còn cách khác là đầu hàng. Thôi thì cứ nhắm mắt nuốt vào, nếu không nạng ta sẽ ca cho tới sáng.

- Được, được... Em không cần nói nữa, bôn cung ăn là được!

Nín thở uống hết chén yến, lại nín thở để không nôn ra, ta thực lòng lo ngại đứa trẻ này là một tiểu công chúa kén ăn. Nàng không thích dầu mỡ, không thích hành lá, không thích mùi tỏi, không thích ngọt, không thích cay, không thích mặn... Đúng là một đứa nhỏ khó chiều!

“Này này, đừng nói xấu hoàng nhi của trẫm, người khó chiều là nàng chứ không phải con!”

Vĩnh Khang rất quan tâm đứa trẻ, sung hạnh dành cho nó sắp vượt mặt bôn cung rồi. Nhiều khi ta cảm thấy hấn là người trước sau bất nhất, đầu óc điên khùng, biết đâu một ngày nào đó hấn nổi cơn điên, quyết định đốt phá

hoàng thành này không chừng! Nhắc tới người đàn ông đó... Thôi, thôi... Ta không muốn nghĩ, không muốn nhớ, không muốn quan tâm... Hẳn là vết nhơ vĩnh hằng trong số mệnh của ta, nếu ta không chấp nhận thỏa hiệp thì không cách nào sống tiếp được...

Đôi khi buồn chán nghĩ về mấy mươi năm cuộc đời, chợt thấy mình chưa già mà tâm như ngọn đèn trước gió. Cái cảm giác đầu tiên ấy là thế nào nhỉ? Rạo rức và liêu lĩnh, si mê và mù quáng... Cả trong giấc mơ ta cũng tự vấn vì sao, vì sao... Ta cảm thấy mình không còn yêu người đó, bởi vì con tim đã hao mòn, chút sức lực còn lại ta muốn dành cho con cái và nửa đời mịt mờ phía trước. Trong nỗi bất hạnh, chết thì rất dễ nhưng sống lại khó. Mười đầu ngón tay không đủ đếm hết những lần ta nghĩ đến cái chết mà không dám làm. Khi theo hẳn đến đất khách quê người, ta ôm theo giấc mơ hồng về tình yêu và lý tưởng, ta bỏ lại mẹ già, bỏ lại hôn phu, bỏ lại Trung Lương đã nuôi ta lớn. Ta là đứa con bất hiếu, công chúa bất nghĩa, ta vẫn nghĩ tội lỗi này đến khi xuống âm ti thì tự mình chịu phạt, không ngờ quả báo đến nhanh như vậy. Giống như bản thân hẳn có rất nhiều mặt nạ, chỉ việc tháo ra đeo vào là có thể đối tốt với bạn, tàn nhẫn với bạn, yêu chiều bạn, chà đạp bạn... Ta không biết linh hồn hẳn có hình dáng gì, so với quỷ La Sát còn đáng tởm hơn!

Nhưng mà... Đó là người đàn ông duy nhất trong đời ta...

Ngủ cùng ác quỷ là cảm giác phập phồng lo sợ, run rẩy kinh hoàng. Từng chiếc răng nanh và móng vuốt, ta ước sao hẳn cứ vậy cắn chết ta đi, để sáng hôm sau ta thức dậy với bình yên và giải thoát. Năm đó ngu si và trẻ dại, ta ôm theo sĩ vả của người đời, túi nhục của thân phận mà đến Khương La. Đoàn xe trùng điệp, Ngũ tử ngồi trong xe ngựa xa hoa, mặc áo gấm đỏ, nàng nhắc rèm cửa nhìn ra bằng đôi mắt phức tạp và khinh thường. Ta biết mình có lỗi với nàng... Vượt qua biên giới, cũng bước ra khỏi thế giới mộng tưởng, hẳn lập tức thay đổi thái độ, tựa như tất cả thề hẹn ngọt ngào đều là trò đùa. Ta cứ vậy mà ngu dại tin theo, đi theo, rồi chết theo...

Khương La đẹp lắm, giàu lắm nhưng cũng bạc bẽo lắm. Ta như con bé nhà quê vừa bước lên thành thị, bất chợt hiểu được thế giới này to lớn dường nào, các mối quan hệ và cuộc sống phức tạp ra sao. Là mẫu phi bảo vệ ta quá tốt, Lăng Quân yêu thương ta quá nhiều, một con ếch nằm trong đáy giếng tưởng vom trời bé bằng chiếc vung thôi. Chỉ có Tiểu Na bầu bạn, ta dọn vào Trúc Uyển ọp ẹp, được phong Phi mà chẳng có tên hào, sống những ngày như giẫm trên băng mỏng. Lúc ấy ta vẫn còn ngốc, tự ngồi đó biện hộ cho hản. Có lẽ làm một hoàng đế không dễ dàng, hản chỉ cố gắng bảo vệ ta, tuy đối xử tệ bạc nhưng lòng hản vẫn yêu ta... Giờ nhớ lại bản thân mình năm đó, ta cảm thấy vừa nực cười vừa đáng thương. Một đứa con gái lăng lơ hư vinh, nhẹ dạ cả tin. Có lẽ hản cũng xem thường ta, ngồi ở chỗ nào đó thưởng thức cảnh ta bị đùa bỡn như con rối gỗ!

Một đoạn thời gian dài sau khi đến Khương La, cuộc sống ta vô vọng như vậy, ẩn trốn trong Trúc Uyển, luôn tự hỏi mình đã làm gì sai. Rồi một đêm nọ ta không ngủ được, khoác áo choàng cùng Tiểu Na đi dạo bờ hồ. Cách viện của ta không xa có một đầm sen rộng, vô cùng xinh đẹp, gọi là Phù Dung Trì. Thích ao sen đó, không chỉ vì tên mà còn vì loài hoa gắn liền với số mệnh ta. Khi sinh ra ta đã có một cái bớt hồng ngay giữa trán, mẫu phi nói đó là điềm lành, ta sẽ được Hoa Thần bảo hộ. Sau này mỗi khi soi gương trang điểm ta thích dùng phấn đào tô đậm bông hoa ấy lên. Mọi người không biết bên dưới lớp phấn là một cái bớt hình hoa thật sự. Ngay cả Ngũ tử cũng từng hỏi ta vì sao không vẽ mẫu đơn.

Đêm hôm ấy hơi lạnh, sen trong hồ vẫn nở bất chấp sương khuya và gió rét. Nghe nói tối nay trong đại điện mở tiệc, mấy nương nương khác đã ăn vận đẹp đẽ xuất hiện trước mặt ngài. Ta đã từng quên mất hản là một hoàng đế, mà thứ không thiếu nhất của hoàng đế chính là mỹ nhân. Sao ta có thể ngu muội cho rằng mình là độc nhất vô nhị, là ý trung nhân của hản chứ? Khi người ta càng già thì tuổi trẻ càng nực cười...

Tiểu Na mấy lần nhắc nhở ta trở về, ta luyến tiếc cảnh đêm ở hồ nên do dự chưa đi. Ở một khúc quanh thành linh xuất hiện vài bóng người. Trước khi ta kịp định thần thì Tiểu Na đã sợ hãi quỳ xuống.Ồ, hóa ra là hoàng thượng! Lúc trước chỉ cần nhắc thấy một góc áo vàng, tim ta đã vội vã tăng tốc. Ta từng giống những phi tần khác, buổi sáng trời đẹp ăn mặc xinh xắn, trang điểm rất lâu để tạo cho mình bề ngoài hoàn hảo. Ta dẫn vài cung nhân đi loanh quanh ngự hoa viên, thỉnh thoảng cũng gặp được hoàng thượng. Mười lần thì có đến mười một lần hăn không thèm nhìn đến, chỉ lo nói nói cười cười với đàn oanh oanh yến yến không bao giờ rời xa. Ta muốn tiến lại gần nhưng cảm thấy không có chỗ nào chen vào được. Ta yêu chàng bằng trái tim tinh khôi và nồng nhiệt, bằng lòng tự trọng và lý tưởng hai người. Ta không muốn mình là một trong số đông, không muốn bon chen vào nơi vốn dư thừa mỹ sắc. Điều này thật vô nghĩa!

Lâu dần, ta hiểu được mình phải thoát ra, thoát khỏi những mộng ảo và hẹn ước mà hăn từng nói. Đều giả dối và láo toét cả! Cảm xúc lúc đó là thế nào ta cũng không nhớ rõ nhưng thời gian ấy là lúc ta khóc nhiều nhất, nhiều hơn tất cả nước mắt từ khi sinh ra cộng lại. Sau này ta hiểu được nước mắt không thể níu kéo tình yêu, cũng không thể làm hăn động lòng cho nên dứt khoát nuốt ngược vào trong. Sở Phù Dung ta không cố tỏ ra kiên cường, nàng ấy chỉ cảm thấy bi lụy vì một người không yêu mình thì không đáng giá!

- Bệ hạ, đã lâu không gặp!

Đúng là lâu rồi không gặp, bởi vì ta không bao giờ đi dạo hoa viên nữa, không bao giờ để mắt mình đau thốn vì cảnh tượng phũ phàng kia nữa. Vĩnh Khang đứng bên tán liễu, vẫn mặc triều phục trang nghiêm. Dù cách xa một khoảng nhưng ta vẫn ngửi thấy mùi rượu quế, có lẽ đại tiệc chỉ vừa kết thúc. Dưới ánh trăng, khuôn mặt anh tuần kia vẫn y hệt như cái đêm hăn lên vào phòng ta, cướp đi trái tim ta. Nửa tối nửa sáng làm chiếc mũi kia thêm cao, đôi mắt thêm sâu, ta không dám nhìn thẳng. Hai bên cứ đứng

im một chỗ, không khí thật kỳ quái. Ta hít sâu một hơi, không muốn chọc giận hẳn.

- Bệ hạ, hôm nay thời tiết khá lạnh, thần thiếp xin phép về trước...

Kéo Tiểu Na quay về, ta cũng nghe Lưu công công khẽ nhắc nhở phía sau:

- Hoàng thượng, nên về thôi ạ!

Tiếp theo đó là tiếng bước chân, ta chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì đã thấy mình bị treo lơ lửng giữa không trung. Hẳn thô bạo bề xốc ta lên, chẳng nói chẳng rằng bỏ lại một đám cung nhân bay thẳng về Dụ Kiến cung. Trong hoàng cung, cho dù là ngự lâm quân cũng không được phép tùy tiện xài khinh công, luật này không áp dụng cho hoàng thượng à?

Ta chính thức trở thành đàn bà của Hạ Hầu Vĩnh Khang sau đêm đó. Cho dù oán hận bao nhiêu thì lòng ta cũng chỉ có hận mà thôi. Dâng tặng trái tim và thân thể, ta đều cam tâm tình nguyện. Phụ nữ là sinh vật kỳ lạ, họ dễ bị chế ngự, dễ mềm lòng, dễ tha thứ, chỉ cần nhận lấy một chút ngọt ngào là sống được. Giống như xương rồng sinh tồn trên sa mạc, quanh năm chẳng được mấy giọt nước mà vẫn nở ra hoa...

Hắn quần lấy ta theo cách nguyên thủy nhất, vừa mạnh bạo lại vừa dịu dàng. Trong giây lát nào đó, ta nghĩ mình có thể quên đi chuyện cũ để làm lại từ đầu. Người đàn ông này là chân mệnh thiên tử, ai có thể độc chiếm chứ? Ta phải học cách thích nghi và chịu đựng, phải chấp nhận san sẻ một người chồng cùng rất nhiều bà vợ khác... Ai bảo ta yêu nhằm hoàng đế?

- Vĩnh Khang... Tại sao chàng lại lừa gạt thiếp? Nếu chàng không vẽ ra một bức tranh quá đẹp thì thiếp đã không hy vọng quá nhiều rồi thất vọng quá nhiều...

- Không lừa nàng, liệu nàng có đồng ý đi theo trẫm không?

Đó là một câu hỏi khó. Nếu từ đầu hẳn nói thẳng mình có rất nhiều nữ nhân, ta chỉ là một trong số đó, có lẽ ta sẽ chọn ở lại. Bởi vì Lăng Quân từng thề rằng chỉ lấy ta làm vợ, huynh ấy chưa thất hứa bao giờ. Lăng Quân là một người rất tốt, rất tốt, rất tốt... Còn ta là một cô gái rất tệ, ta sống quá phù phiếm, cứ đòi nồng nhiệt và cháy bỏng thì mới là tình yêu. Nếu người nằm bên cạnh ta bây giờ không phải Vĩnh Khang mà là Lăng Quân, biết đâu khái niệm “tình yêu” vợ vẫn ấy sẽ hoàn toàn thay đổi?

Chàng làm ta đau, kéo ta vào một thế giới nhục cảm choáng váng. Trong ánh nến lập lòe ta nhìn vào đôi mắt vừa quen vừa lạ – đúng như yêu cầu của ta, rất nhiều nồng nhiệt và cực kì cháy bỏng nhưng sao còn xen cả khổ sở và tức giận thế này? Khi mọi tiếng động và nhịp điệu lắng xuống, chàng nằm trên người ta thở dốc từng hơi, lẩm bẫm những câu vô nghĩa. Kể từ đó, ngoài cha mẹ thân sinh thì hẳn là người quen thuộc nhất trong sinh mệnh của ta...

- Vĩnh Khang... Chàng làm sao vậy...?

Ta vuốt ve mái tóc ướt đẫm lòa xòa trên ngực mình, nhi nữ thường tình lại yêu hẳn như cũ. Hạ Hầu Vĩnh Khang thành linh hất tay ta ra, giống như bị lửa đốt, hấp tấp nhảy xuống giường. Ta nghe hẳn quát to gọi cung nữ chuẩn bị nước tắm, ném chăn bông vùi ta trên long sà. Ta ngơ ngác nằm ở đó, thân thể bị giày vò đau đớn mà tim gan còn đón đầu hơn. Mãi đến khi mama Kính sự phòng đến, muốn kiểm tra ghi chép chuyện thị tẩm thì hoàng thượng lại nổi giận lần nữa, ném bình hoa đuổi họ ra ngoài. Mama vừa đi thì y nữ tới, một đêm này Dụ Kiến cung thật sự huyền ảo. Vĩnh Khang tay cầm bát thuốc, lời ta trần truồng ngồi dậy từ trong đám chăn lộn xộn. Chưa bao giờ ta chịu nhục như vậy, dâng hiến cho chàng, mê muội yêu chàng, để rồi chàng đối xử với ta không khác gì gái điếm!

- Buông tay ra! Tôi tự uống được, không phiền bệ hạ lo lắng!

Ta giành lấy cái bát, vị đắng chát chảy vào cổ họng làm ta nhớ tới kẹo mạch nha ngọt lịm. Trước kia mẫu phi luôn dùng thứ này để dỗ ta uống thuốc. Cá không ăn muối cá ương, con không nghe lời cha mẹ thì kết cục là thân bại danh liệt thế này!

Trả cái bát, ta cố kìm nén không để mình khóc lên, run run trùm quần áo tả tơi mặc lại. Ta phải lập tức đi khỏi chỗ này, trốn khỏi ánh mắt soi mói của cung nữ, trốn khỏi người đàn ông khiến ta tủi thân ê chề!

- Nàng tính đi đâu?

- Không dám làm bẩn long sà của bệ hạ, nô tì lập tức trở về ổ chó của mình!

Ta bước đi, không quan tâm hẳn sẽ xử lý mình thế nào vì mấy lời vừa nói.

- Khốn khiếp! Nàng cứ ăn mặc như vậy mà ra ngoài à?

- Đúng thế, nô tì là hạng đàn bà không biết xấu hổ, giống như quân kỹ chỉ biết dang chân cho đàn ông chà đạp. Bệ hạ hài lòng chưa???

- SỞ PHÙ DUNG!

Lần này thì hẳn phát điên lên thật, ném ta trở về giường, đem chăn mền bọc kín ta lại. Mặt hẳn đỏ bừng vì giận, mắt long lên sòng sọc, nếu triều thần mà thấy bộ dạng này chắc sẽ sợ phát khiếp.

- Nàng tự sỉ nhục mình hay là chửi xéo trẫm? Không ngờ nàng cũng độc mồm như vậy!

Ta bị đè chặt không thể cử động, mắt mở to giữ lại giọt lệ đã chực trào.

- Đó chẳng phải là suy nghĩ của ngài sao? Nếu nô tì bán thiú ghê tởm thì việc gì ngài phải chạm vào ta? Việc gì phải ân ái với ta rồi bôi nhọ ta như vậy? Ta nói cho ngài biết, ta là Thập nhị công chúa của Trung Lương, sinh ra cao quý, được nuôi dạy đàn ông hoàng, không phải gái làng chơi để ngài xài rồi ném bỏ!

Những chữ sau cùng ta gần như hét vào mặt hắn, dùng hết hơi sức mà nói. Nước mắt cuối cùng vẫn chảy xuống, đã chảy thì không ngừng lại được. Ta khóc tới nỗi nhịp thở đứt quãng, xung quanh mờ mịt, cổ họng khàn đi... Vĩnh Khang ngồi ở bên giường thẫn thờ. Lương hấn còng xuống, tay cuộn thành nắm đấm, chèn giữa hai hàm răng. Có lẽ hắn bị ta ồn ào đến phiền rồi! Ta không biết vì sao mình chẳng dừng lại được, tiếng khóc như đê vỡ bờ. Rất lâu sau đó, đến khi chịu hết nỗi, hắn bèn nằm xuống ôm ta vào lòng, siết chặt ta trong khuôn ngực rắn chắc. Tiếng khóc bị giam ở giữa, hiển nhiên nhỏ đi một ít...

- Đừng khóc, muội đừng khóc... Trẫm xin lỗi, là trẫm khốn nạn đến trời đất không dung, nếu có hình phạt nào dành cho chúng ta thì cứ để ca ca gánh chịu... A Dung, A Dung, vì sao lại là em? Vì sao có thể là em? Sao em không sinh ra với một thân phận khác?

Ta chẳng nghe rõ hắn nói cái gì nữa, mệt và khổ sở, cuối cùng ta ngủ thiếp đi, thật khó tin là hắn đã ôm ta suốt một đêm điên rồ như thế!

- Nương nương... Ngài vẫn muốn nôn ra sao?

Tiểu Na lo lắng nhìn ta, ta chỉ lắc đầu xua tay, cố kìm cảm giác khó chịu xuống. Bát tổ yến chết tiệt, ta không muốn ăn thêm một muỗng nào nữa! Đây là đứa con thứ hai mà ta có. Đứa đầu đã bị phụ hoàng nó... Thôi, ta không muốn nghĩ về đứa trẻ xấu số kia nữa. Nếu giữa ta và nó còn có duyên mẹ con thì nó sẽ tiếp tục đầu thai vào bụng ta. Luôn luôn chọn cách nghĩ lạc quan nhất, đó là phương thức ta tiếp tục sống sót cho đến bây giờ!

Tối muộn ngày hôm ấy, sau khi ta ăn xong bữa khuya thì hoàng thượng mới đến. Vừa thấy bóng hình cao lớn vén rèm đi vào, ta lập tức treo lên mặt nụ cười phi tần tiêu chuẩn. Ta phải học cách giả tạo thì mới ngăn chính mình nhào qua đâm chết hẳn! Kể từ bây giờ ta phải biết quý trọng bản thân, để sau này lo lắng cho con cái, vương bận đó là trách nhiệm nặng nề, ta không thể dùng cái chết để trốn tránh được!

- A Dung, hôm nay bảo bối thế nào? Nó có ngoan không? Có đập nàng đau không?

Vĩnh Khang ngồi xuống bên giường, đóng vai lương phu từ phụ, diễn xuất cao thâm tới nỗi ta thường bị đánh lừa.

- Tiểu công chúa rất ngoan, chỉ có tật kén ăn như cũ không thay đổi, đa tạ hoàng thượng quan tâm...

- Hử? Làm sao nàng biết là con gái, lỡ như con trai thì sao?

Thật lòng ta hy vọng nó là một bé gái, nó sinh ra sẽ không thành cái gai trong mắt người khác, có thể bình an lớn lên. Làm một hoàng tử trước sau gì cũng bị dính líu đến hoàng quyền, không kể bản thân ta thiếu năng lực bảo vệ con mà chính nó cũng khó lòng buông xuống tham vọng. Cuộc sống đơn giản một chút vẫn tốt hơn!

Vĩnh Khang im lặng quan sát sắc mặt của ta, hẳn rất có tài nhìn thấu tâm tư kẻ khác.

- Nàng đừng lo lắng, nếu là con gái trăm sẽ bảo hộ nó chu toàn, đợi nó lớn thì tìm phò mã tốt nhất, gả vào gia đình nề nếp có đủ quyền thế, sẽ không bị ai chèn ép bắt nạt. Nếu là con trai, trăm càng phải nuôi nấng dạy dỗ, truyền đạt tất cả bản lĩnh một quân vương cần có. Trăm sẽ cho nó khả năng tự chiến đấu để bảo vệ bản thân, bảo vệ quốc gia, bảo vệ nàng... Sau này trăm băng hà cũng không lo hai mẹ con bị người ta hãm hại.

Hai mí mắt ta co giật mạnh. Lời hăn nói có rất nhiều ám chỉ, dạy dỗ như một quân vương, có bản lĩnh bảo vệ quốc gia... Rốt cuộc gã muốn làm gì hài tử của ta!? Đưa nó lên đầu sóng ngọn gió, đẩy nó ra trước bờ vực... Tại sao lại có người độc ác như thế, một đứa nhỏ chưa ra đời đã bị tính kế lợi dụng rồi! Ta cần rằng để không thốt lên mấy lời tục tĩu, bàn tay xoắn rách chiếc khăn lụa.

- Sở Phù Dung! Nàng lại nghĩ bậy bạ cái gì hả? Trẫm nói là sẽ hết lòng yêu thương bảo vệ nó cho dù trai hay gái. Biểu cảm của nàng là sao vậy hả?

Hăn bất đắc dĩ thở dài thườn thượt, tay xoa thái dương đau âm ỉ. Không thể trách ta, bởi vì ta nếm qua lừa dối quá nhiều, đến bây giờ trở nên đa nghi tột độ, lời hăn nói ta không cách nào nghĩ theo lẽ thông thường được!

- Bệ hạ thứ tội, thần thiếp không có ý gì cả!

Đáp vô thưởng vô phạt, ta xoay người vào trong giường, muốn đi ngủ sớm một chút, khỏi phải chơi trò cân não mệt người với tên khốn khiếp này. Căn phòng im ắng trở lại, nến cháy lép bép, cứ duy trì như vậy một khoảng thời gian, khiến ta cho rằng hăn đã rời đi rồi. Ai dè vừa đổi tư thế nằm lại nhìn thấy hăn ngồi nguyên một chỗ, ánh mắt tằm mát không biết đã nhìn ta bao lâu.

- Hoàng... Hoàng thượng?

Giọng nói ta hơi run, không rõ gã lại muốn làm chuyện gì.

- Ngực nàng còn bầm không?

- Dạ?

- Hôm trước... Trầm đã hỏi qua Hà cô cô, bà ấy nói có phương pháp khác để... Kéo cái đó... Không cần dùng dụng cụ, cho nên sẽ không lưu lại vết bầm...

-...

Ánh mắt Vĩnh Khang dần tối lại, liếc đến ngực ta mấy lần. Đồ háo sắc lưu manh, đồ ngựa đực khốn khiếp, ta nguyện rửa lão kiếp sau làm thái giám!

- Thần... Thần thiếp không hề gì, ít hôm là khỏi thôi, bệ hạ đừng lo lắng chuyện con con...

Loại ánh mắt đó ta không chịu nổi, dù sao ta vẫn mang thân phận phi tử, có thể trốn tránh chuyện hoàng đế muốn thân mật sao?

- Phù Dung... Em...

Tiếng của hấn biến mất trên môi ta, trần trọc lưu luyến. Nếu là tám năm trước, chần chẫn ta sẽ yêu hấn mê mết. Bây giờ ta đã trưởng thành trong sóng gió, bị nâng lên chìm xuống nhiều lần thành quen, sẽ không dễ dàng tin tưởng ai, tha thứ ai, trái tim cũng không đủ độ đàn hồi, cứ trơ trơ như đá cuội. Ngừng lại nụ hôn dài, hấn mở mắt nhìn vào mắt ta, cố tìm một tia gợn sóng mà không thấy.

- Sau này không cần dùng dụng cụ để làm mình đau nữa, mỗi tối trầm sẽ tranh thủ đến thăm nàng...

Hấn hôn xuống cổ ta, quen tay cởi áo ngoài rồi trung y. Bàn tay quân vương ngoài cầm bút và vũ khí thì còn rành rẽ chuyện lột áo đàn bà. Nếu có ai đó cả gan làm một bản xếp hạng, ta muốn bình chọn “hoàng đế” là mẫu ông chồng tồi nhất thế giới!

- Bệ... Bệ hạ... Khoan, khoan đã...

Ta ghét cái giọng nói cứ như nũng nịu của mình. Lý trí ta luôn phải đấu tranh cùng cảm xúc, mỗi khi hấn ở quá gần ta lại bị dao động. Có lẽ Vĩnh Khang cũng biết điều này cho nên thường xuyên lạm dụng, hấn không chiếm được trái tim thì dùng thể xác thay thế.

- Ngoan, trẫm hứa không làm gì cả, chỉ giúp nàng chuyện này thôi...

Áo yếm vàng kim bị ném xuống giường, ta nức nở giật tóc hấn rối bù. Hồi nhỏ gã không được uống sữa hay sao, cho nên lớn lên bị chứng tham luyến tình mẫu tử??? Chống cự không hiệu quả, ta đành buông tóc hấn ra, đem hai tay bưng mặt đỏ bừng. Cố ép mình nằm đếm ruồi, một con bay qua, hai con bay lại... Đếm đến mấy trăm mà tên khốn đó vẫn chưa ngừng lại. Không khí trong phòng quá nóng, âm thanh... Quá trừu tượng... Tưởng như đứa bé nào đó mãi mê mút kẹo que. Đã mút thì thôi, đằng này còn động tay động chân. Phụ nữ có thai vào những tháng cuối đều bị căng ngực trầm trọng, ta nghi ngờ có phải hấn muốn ta chết vì đau không...

- Sao vậy? Đau? Đau mà không lên tiếng làm sao trẫm biết để nhẹ lại?

Động tác nhẹ hơn, cẩn thận hơn, cảm giác dễ chịu đôi chút. Ta cắn răng quay đầu đi, làm lơ tiếng cười trâm thấp gợi tình của gã. Ta nguyện rửa mi kiếp sau làm nam kỹ, chỉ chuyên phục vụ quý bà cao tuổi!

- Thôi nào, đừng tức giận, trẫm cũng không sung sướng gì... Mút này giờ rất mỏi miệng đấy!

- Người... Người... Bệnh thần kinh!

- Ha ha ha...

- Đồ vô lại!

- Ha ha ha...

- Đồ... Biến thái, quý chết trôi, nào úng nước!!!

- Ha ha ha...

Cung nữ đứng bên ngoài run cầm cập. Ở trên đời này còn có ai dám chửi Thiên Vĩnh đế hăng say như vậy? Quan trọng là cái tên bị chửi chỉ ôm bụng nằm cười, càng nghe càng vui tai...

Không rõ đêm hôm ấy rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cuối cùng ta ngoan ngoãn nằm trong lòng hăn, ngực vẫn “mát mẻ” như vậy. Hoàng đế gia thì quen tay mển chân, sờ qua sờ lại... Thật phiền!

- A Dung, nàng ngủ chưa?

- Uhm?

- Chúng ta nói chuyện được không?

-...

- Ta biết nàng vẫn luôn oán hận, tất cả là lỗi của ta. Ta lừa gạt nàng đến Khương La, ta lạnh nhạt với nàng, ta cư xử vô lý và tàn nhẫn... Nàng sẽ không bao giờ hiểu được vì sao... Chuyện của Sở đế ta không cố ý, ông ấy chết rồi, bây giờ có nói gì cũng vô nghĩa nhưng mà ta vẫn muốn một lần thành thật với nàng... Thù giết cha, nàng có thể đợi đến lúc con chúng ta cứng cáp rồi trả cũng không muộn. Ở đời đen trắng không bao giờ rõ ràng, có nhiều việc ta không chủ mưu nhưng thành thủ phạm. Ta biết mình là tên khốn nạn vừa kiêu ngạo lại tự phụ, vừa tham lam lại ích kỷ. Ta muốn trở thành thiên cổ minh quân, muốn đem nơi nơi thống nhất một cõi nhưng mà làm được điều ấy thì ta phải là hôn quân trước đã. Ta sống hơn ba mươi năm, chưa từng một lần hoài nghi vì sao mình phải đem máu tươi lên trảm họ. Khi bé ta không được đi học, nàng có thấy một hoàng đế thất học bao giờ chưa? Ta lớn lên trong thế giới bản thù vô nhân tính, ta giết cha giết

mẹ, hãm hại tất cả anh chị em. Năm đó ta chỉ là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi đầu. Nàng có thấy đáng sợ hay không?

Thế giới ta sống là như vậy, giống như bộ tộc ăn thịt người thời xa xưa, không cấu xé nhau, nuốt thịt uống máu nhau thì kẻ chết luôn là mình. Ta rất sợ trở thành phe yếu thế, ta không muốn bất cứ ai mạnh hơn mình, ta không cho phép có đối thủ tồn tại trong quãng đời mình sống. Ta muốn diệt Đại Thế, cho nên phải đê chết Mạc quốc và Trung Lương. Ta muốn có ngôi vị chí tôn, cho nên thiên hạ là người chịu tội... Bây giờ là thời điểm phải làm tiếp kế hoạch ban đầu, phải mượn bàn đạp để lật đổ Đại Thế – một lần và vĩnh viễn. Sau này cho dù Khương La lớn mạnh đến đâu cũng không còn một cơ hội nào để làm điều này nữa. A Dung, nàng nói xem ta có nên tiếp tục không, khi mà bây giờ ta cảm thấy mình đang lạc lối. Ta giết cha nàng, giết con dân của nàng, gây thù chuốc oán khắp nơi, có bao nhiêu ma quỷ đang chực chờ ngày ta ngã xuống để đòi nợ?

A Dung, hoặc là em giết tôi đi, hoặc là hãy cho tôi một điểm tựa, kéo tôi đến với thế giới của em, cứu rỗi linh hồn tôi khỏi tham vọng và tội ác. Chỉ có em mới khiến tôi nhìn rõ chính mình...

Hắn nói liên miên mê mẩn mang, chưa bao giờ bóc trần bản thân trước mặt ta như vậy, suýt tí nữa thì khiến ta đồng cảm. Đòi hỏi của hắn thật quá đáng, vì cái gì ta phải đi cứu rỗi người khác chứ, khi mà thân ta còn lo không xong. Kiếp này ương ương dở dở bên cạnh hắn rồi, không thay đổi được. Ta chỉ cầu những ngày dài còn lại có thể sống nhẹ nhõm một chút. Ta mang tội bất hiếu, yêu phải kẻ thù giết cha diệt quốc. Thân ta cũng như nhuốc nên không thể trở thành thiên thần, không đủ sức lôi kéo linh hồn yêu nghiệt trở về đường sáng...

Tất cả đành tùy phận, tùy duyên thôi!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 12

Chương 7: Vỡ Mộng

Mang thai tháng thứ tám, không chỉ ta ngày ngày cẩn thận mà Vĩnh Khang còn khẩn trương hơn. Hăn bắt đầu ồn ào như vịt, nói không ngừng miệng, mỗi ngày tha về nhà không biết bao nhiêu áo váy giày dép, chuẩn bị cho trai lẫn gái. Hình như gần đây chính sự quá nhàn, suốt ngày thấy hăn quanh quẩn trong Trúc Uyển, ra ra vào vào làm ta chóng mặt... Nghe Tiểu Na nói trong triều đang lục đục mâu thuẫn, hoàng thượng làm xong chiến dịch “Ngự Bắc chế Tây”, chiếm được Mạc quốc và Trung Lương mà cứ án binh bất động, không chịu một đường đánh thẳng Đại Thế như dự tính ban đầu. Mỗi ngày triều thần lại dâng sớ thúc giục, chờ một ngày là cơ hội trôi mất một ngày, không đánh khi thời cơ chín muồi thì còn đợi tới bao giờ?

Vĩnh Khang làm lơ với đám thần tử, học theo ta “quy ẩn” Trúc Uyển luôn, làm hại hai nô tài canh cửa cứ phải chạy ra chạy vào, lúc thì người này cầu kiến, lúc thì người kia xin gặp, hoàng đế nằm lì trên giường lười biếng không đi. Ta bị làm ồn không ngủ trưa được, bực bội đập gã một cước. Hoàng đế gia bị ngã xuống đất, hình như đầu va phải chân giường, giờ trò rên rĩ ản ả. Tiểu Na bảo khi ta có thai tính khí cũng thay đổi theo, lúc nào cũng nóng nảy dữ dằn, mà đối tượng chịu trận thường thường là bệ hạ.

Ta chống tay ngồi dậy, liếc nhìn kẻ nào đó vừa xoa đầu vừa được hạ nhân đỡ lên.

- Thần thiếp sơ ý, mong bệ hạ thứ tội.

Vĩnh Khang trợn mắt, cố lấy lại uy phong. Hắn lần nữa bò lên giường, lồm bồm lồm bồm:

- Một chút thành ý cũng không có...

- Ngài nói cái gì?

- Hả? À, không nói gì, không nói gì hết!

- Vậy thì im lặng đi, thần thiếp muốn ngủ trưa!

-...

Ta buồn bực kéo chăn, xoay lưng về phía hắn, nhắm mắt mặc kệ mọi chuyện. Vĩnh Khang tui thân kéo một góc chăn nhưng mà cái chăn bị ta chiếm hết rồi, đành phải thở dài ghé vào bên gối. Hắn quen tư thế này, áp sát sau lưng ta, cánh tay bao trọn vòng bụng lớn, giống như ôm hết hai mẹ con vào lòng.

- Sự tử cái thật khó nuôi, sơ suất một tí là bị nó cắn...

Khóe môi ta hơi nhếch lên, hạ độ thủ véo vào cánh tay hắn. Hoàng đế gia ăn đau, chẳng những không buông ra còn lì lợm chịu trận, vùi mặt vào tóc ta, tay đưa ra để ta dễ hành sự. Phải công nhận gần đây hắn trở nên hiền lành như chó nhà, chó ở với cạp sẽ không có kết cục tốt. Ta nhìn thấy cánh tay ai kia đã đầy đủ chỗ xanh chỗ tím, hài lòng phần khởi tiến vào mộng đẹp...

- Chờ xem, sau khi hoàng nhi ra đời ta sẽ trả thù nàng thế nào...

Hắn uất ức lồm bồm, rồi cũng bị con sâu ngủ lây sang, đánh một giấc cho tới xế chiều. Chúng ta cứ dùng phương thức này mà ở bên nhau, né tránh chuyện cũ, tự lừa dối mình. Tạm thời ta không muốn suy nghĩ nhiều, chỉ cần đứa bé bình an sinh ra, hòa thuận được ngày nào thì mừng ngày đó.

Có nhiều đêm ta bị cơn đói lay tỉnh, chợt phát hiện hăn không hề ngủ mà cứ nằm như vậy nhìn mình. Đôi mắt dụi dàng xen lẫn khổ sở, trăn trọc,...

- Sao vậy? Nàng đói à? Có muốn ăn chả giò hồi chiều không?

Hăn thu lại ánh mắt rất nhanh, làm ta nghĩ mình chỉ gặp ảo giác mà thôi.

- Bệ hạ không ngủ được? Hay là... Ngài đến chỗ Lâm quý phi đi, Chu tần hay Thục chiêu hoa cũng được...

Vĩnh Khang nhìn ta không chớp mắt, ta cũng giương mắt nhãn đấu với hăn. Tự ta thấy mình là một phi tử có trách nhiệm và lòng bao dung, bây giờ ta bụng mang dạ chứa không hầu hạ được, vậy thì mời hăn đến chỗ người khác, tránh cho đói quá ăn quàng, cũng tránh cho bị ghen đến hỏng... Đàn ông ai cũng đáng khinh, hừ!

Hăn chậm chậm kéo chăn ngồi dậy, lại chậm chậm mang giày, khoác thêm áo ngoài. Khi hăn đẩy cửa bước ra khỏi phòng ta cảm thấy có gì đó vừa sụp đổ, khóe mắt bỗng nóng lên. Buồn bực ném gối của hăn xuống đất, còn mạnh miệng chửi đồng:

- Con ngựa đực kia! Đừng có quay trở về đây! Người cút xéo đi luôn cho bản cung!!!

Thông thường, khi nữ nhân nói câu này thì... Hầu hết đàn ông sẽ ngoan ngoãn làm theo, không bao giờ trở lại nữa. Ta thờ hờn hển nằm xuống giường, kéo chăn phủ qua đầu. Chết thật, bao nhiêu năm không khóc rồi, giờ mà khóc thì rất mất mặt. Hăn đối xử mới ta lúc mặn lúc nhạt đâu phải chuyện lạ, lẽ ra ta nên biết thân biết phận, liệu hồn mà giữ chặt trái tim, để người ta không có cơ hội làm mình tổn thương nữa...

- Trùm kín như vậy làm sao thờ hả?

Đột nhiên giọng nói kia lại vang lên, ta rất kinh ngạc mở chần nhìn ra, chỉ thấy hần cởi giày, đem áo khoác treo lên giá, tay bưng một đĩa chả giò vừa hâm nóng trèo lên giường.

- Sư tử Hà Đông dậy ăn nào, ăn no rồi lại ngủ... Nàng hét to thật đấy, trằm ở trong bếp cũng nghe thấy...

Ta ngơ ngác bị kéo lên, lại ngơ ngẩn há miệng cho hần nhét chả giò vào, nhai... Nhai... Nuốt... Công nhận chả giò này gói rất ngon, lúc chiều ăn hết hai đĩa vẫn chưa đã thèm... Ấy, không đúng, vấn đề ở đây không phải chả giò...

- Ngài... Ngài... Sao vẫn chưa đi?

Vĩnh Khang bốc thêm một miếng bỏ vào miệng ta.

- Đi đâu bây giờ? Nàng la to như vậy, cả hoàng cung đều nghe thấy, mất mặt chết được...

- Hả? Thật sao? To... To lắm à?

Ta không ngờ sự việc trằm trọng như vậy, cả hoàng cung đều nghe, thôi xong rồi... Chả giò ngon thật... Sau này làm sao còn mặt mũi đi ra ngoài đây? Thịt trong chả ướp cái gì mà thơm thế nhỉ...?

Vĩnh Khang híp mắt, cười cười đem ngón tay dính dầu bôi lên mũi ta. Giọng nói hần có bao nhiêu yêu chiều không tả hết.

- Nửa đêm còn đuổi trằm đi đâu? Nàng không biết là nhiều năm rồi trằm chỉ làm chuyện đó với nàng thôi sao?

Ta chớp chớp mắt, cười nhạo lắc đầu:

- Hoàng thượng nói đùa, tháng trước ngài ở liền ba đêm chỗ Lâm phi!

- À... Hóa ra nàng cũng để ý chuyện này?

- Thiếp không để ý! Chỉ tình cờ nghe cung nhân tán dóc thôi!

Ta mất tự nhiên xoay mặt đi, miệng lo nhai miếng chả cuối cùng. Hắn để chiếc đĩa lên bàn, đưa cho ta cốc nước ấm.

- Ở lại thì ở lại nhưng làm sao nàng biết trẫm làm cái gì trong đó? Nếu trẫm không đến chỗ bọn họ thì sẽ bị nói là chuyên súng, nàng cũng bị chỉ trích là yêu họa. Thỉnh thoảng phải giả vờ một chút chứ!

Ta uống nước ấm, cảm thấy bụng dễ chịu, cơn đói qua đi mắt liền buồn ngủ dúi lại.

- Không nói chuyện này nữa, buồn ngủ chết được...

Đặt lưng xuống ta liền ngủ, không có lòng nào tin vào mấy lời ong bướm vo ve của hắn. Vĩnh Khang lắc đầu sửa lại chăn, nằm xuống chỗ cũ ôm ta như trước.

- Thật giống heo! Vì sao trẫm lại thích một con heo nhỉ? Nói không chừng nàng chính là Vu nữ, đem bùa yêu ếm chết ta rồi...

Cuộc sống cứ vậy trôi qua, những tháng ngày mang thai nhàm chán nhưng bình yên. Vĩnh Khang không tiếp tục kế hoạch thôn tính Đại Thế, hắn thu quân đội về, chỉ để lại một số vừa đủ trấn giữ biên giới Trung Lương. Quân thần tương đối thất vọng vì quyết định này, họ cũng ôm mộng tưởng một ngày Khương La xưng bá thiên hạ.

- Tại sao bệ hạ không tiếp tục? Ngài muốn làm thiên tử chí tôn cơ mà.

Khi ta hỏi ra nghi vấn trong lòng, Vĩnh Khang đang bận rộn duyệt tấu chương, chẳng rõ thư phòng hắn dời sang Trúc Uyển từ lúc nào, khắp nơi toàn giấy với mực, lộn xộn cả lên. Hoàng thượng vốn đang tập trung làm

việc, đôi mày kiếm nhú chặt, biểu cảm lãnh đạm và nghiêm túc, những lúc như thế đàn ông thường toát ra một vẻ hấp dẫn khó nói. Hấn đặt bút lông xuống, cười nhạt quay sang nhìn ta:

- Mỗi quan tâm lúc này của trẫm không phải Đại Thế hay thiên hạ...

Ta phun hạt nho phì phèo, bĩu môi đáp:

- Bệ hạ không quan tâm thiên hạ thì quan tâm cái gì chứ?

Vĩnh Khang từ trên ghế đứng dậy, hấn đi tới bên giường nhưng lại ngồi dưới chân giường. Ta vừa ăn nho vừa cúi đầu nhìn hấn áp mặt lên bụng mình, vòng tay ôm quanh eo ta.

- Mỗi quan tâm của trẫm bây giờ là nàng và hoàng nhi. Trẫm không muốn gây chiến tranh chết chóc, trước khi con chào đời cũng phải tích đức cho nó chứ!

Tay bốc nho của ta dừng lại, có cảm giác một cơn gió nhẹ vừa thổi qua đáy lòng. Có lẽ, chắc là, có thể, nói không chừng... Hấn có một chút chút thật lòng yêu thương nhi tử. Ta hy vọng tình cảm này là chân thật, như vậy con của ta về sau sẽ bớt khổ, ít nhất nó có một người cha cường đại nhất trên đời, không phải chịu ủy khuất thiệt thòi nào.

Mang thai đến cuối tháng thứ tám, bụng ta ngày một lớn, có thể đo được mỗi ngày. Việc đi đứng không dễ dàng chút nào, Tiểu Na luôn theo sát cho dù ta chỉ đi từ giường tới cửa sổ. Mỗi ngày Vĩnh Khang vẫn quanh quẩn trong Trúc Uyển, làm tốt vai trò “chồng hiền cha thảo”. Nếu hỏi cuộc đời ta có những kỷ niệm đẹp và thời gian hạnh phúc nào, giai đoạn mang thai là một trong số đó. Có đôi lúc ta thức dậy sớm, nhìn gương mặt anh tuấn kia kề sát mặt mình, hàng chân mày đen đậm sắc bén, chóp mũi cao cao điểm nhẹ vào gò má, hơi thở hấn vương vấn đầu đây... Đó không phải là Thiên Vĩnh đế người người kính sợ mà chỉ là một Hạ Hầu Vĩnh Khang

buông xuống mọi phòng bị, đơn giản ngủ bên cạnh ta, trong lúc vô ý thức vẫn cẩn thận bao bọc ta trong vòng tay chàng...

Giấc mộng đẹp chính thức tan vỡ vào một sáng mưa phùn lất phất. Hôm ấy hoàng thượng có việc bận phải ở trong triều cả ngày, ta vẫn lười biếng hết ăn rồi ngủ. Vừa nuốt xong quả cam thứ hai thì cung nhân vào báo có Huệ phi và Lâm quý phi đến thăm. Ta không nhớ hết những người đàn bà của hần nhưng vẫn biết một vài cái tên nổi bật. Hiến Linh hoàng hậu là con gái một vị đại thần có công phò trợ hần lên ngôi năm xưa, bà ấy mắc bệnh qua đời năm Thiên Vĩnh thứ mười sáu, chỉ sinh được một công chúa trưởng. Gia Linh hoàng hậu từng là Hoàng quý phi, về sau được phù chính. Ta chỉ mới gặp nàng hai lần, nghe nói nàng sùng Phật, quanh năm đóng cửa cung để tụng niệm, tồn tại như một biểu tượng mà thôi. Ban đầu ta còn nghĩ hần may mắn cưới được vợ hiền, rộng lượng thoải mái cho phép hần tha hồ đàn đúm, nạp vào bao nhiêu là mỹ nhân giai lệ. Sau này càng hiểu rõ con người của gã, ta càng cảm thấy vị Hoàng hậu kia đáng thương. Thiên Vĩnh đế là ai chứ? Hần không đời nào để một người đàn bà có ảnh hưởng đến mình, một chút can thiệp vào cuộc sống của hần cũng không được. Cho nên hoàng hậu không tham chính, không màng thế sự cũng do hần cố tình bài trí, chủ yếu không muốn ngại hậu tống không, tìm đại một người làm búp bê sau đó nhất nàng ta trong cung là được!

Dưới hoàng hậu còn có vài trăm phi tần, cao nhất là Lâm quý phi. Tứ chính phi có Thục, Hiến, Đức, Huệ, bậc Nhị chính phẩm được phong hào. Tứ thứ phi bậc Nhị thứ phẩm không phong hào là Hà, Mộ, Căn và ta – Dung phi. Tiếp theo đó là Tần, Cơ, Chiêu hoa, Chiêu nghi, Chiêu dung, Chiêu viện, Tu hoa, Tu nghi, Tu dung, Tu viện, Sung hoa, Sung nghi, Sung dung, Sung viện, Tiệp dư, Lương viện, Quý nhân, Thường tại. Đếm sơ sơ cũng bốn năm trăm. Có một lần ta đã tò mò hỏi hần: “Nhiều mỹ nhân như vậy, hoàng thượng đã” xài “hết chưa? Một ngày có thể” xài “nhiều nhất bao nhiêu người? Đã từng” xài “một lúc nhiều người chưa?”

Vĩnh Khang lúc đó đang uống trà đọc sách, vừa nghe ta hỏi thì sặc nước, ướt sách. Hắn tức giận vác ta lên vai, ném xuống giường.

- Trẫm rất nghi ngờ nàng có thực sự là nữ nhân khuê các được dạy dỗ đàng hoàng hay không. Tại sao cái miệng này chuyện gì cũng nói được? Nàng tưởng ta là heo giống hủ? Hậu cung chỉ dùng để củng cố hình tượng có hiếu không??? Phong cách của trẫm là đào hoa phong lưu, trị nước giỏi, đánh giặc giỏi, ăn chơi giỏi! Vào thời buổi cong thẳng bất phân này, nếu trẫm không mang tiếng háo sắc thì sẽ bị người ta nghi ngờ khuynh hướng tình dục! Ai bảo trẫm vừa anh tuấn lại tài cao, có giang sơn thiên hạ trong tay, ít nhất phải lưu lại vài thói hư tật xấu, để kẻ địch có động lực phấn đấu! Đây là sự nhân từ của trẫm, ngược như nàng làm sao hiếu được?

Đúng là ta không hiếu được, ta chỉ biết hắn có một hậu cung lắm hoa thừa lá, hắn tùy tiện gọi một tiếng đã có đám người chạy tới ấp yêu. Kẻ như hắn không bao giờ hiếu chân tình, không bao giờ biết chung thủy, là người không đáng để gửi gắm tình cảm.

Sáng hôm đó Lâm quý phi và Ngũ tử đến thăm, cũng khá lâu rồi Trúc Uyển không có khách khứa, kể từ khi Vĩnh Khang “đóng đô” chỗ ta thì chẳng ai dám tới nữa. Quan hệ của ta và Ngũ tử vẫn khá tốt, ta biết chị ấy không thực lòng xem ta như em gái, đàn bà chung chồng làm gì có chuyện tử muội tình thâm. Cho dù vậy, ta vẫn cố gắng đối tốt với nàng, bởi vì ta luôn tin rằng mình có lỗi với nàng. Chuyện đầu tiên là khi ta cầu xin phụ hoàng gả đến Khương La. Lẽ ra Ngũ tử đã có một hôn sự nở mày nở mặt, hãnh diện xuất giá, cuối cùng bị ta biến thành trò cười. Thời gian đầu hắn lạnh nhạt xa cách, ngoài Ngũ tử thì không có ai để ta nói chuyện, không cần biết tấm lòng này có mấy phần chân thật, ta vẫn cảm ơn chị ấy đã không bỏ rơi mình. Tiếp theo đó là việc Ngũ tử bị giam vào lãnh cung. Chính ta đã cầu xin chị ấy giúp đỡ, bày ra trò may vải bông bên trong cánh tay áo, đổ bát thuốc đi. Vĩnh Khang biết ta có thai không chỉ tàn nhẫn ép ta bỏ con mà

còn trút giận lên cả Huệ phi, giam nàng một năm ở lãnh cung thâm sâu tăm tối. Lại lần nữa, ta làm liên lụy đến nàng!

Ta không dám tin tình máu mủ có thể tồn tại trong chốn hậu cung nhiều mưu mô thủ đoạn nhưng ít ra ta vẫn cảm thấy Sở Tâm Huệ là người gần gũi với mình, trong lúc tuyệt vọng đau khổ nhất chỉ có chị ấy là nơi nương tựa. Khi Khương La đánh chiếm Trung Lương, hai chúng ta đều mang thân phận công chúa, có cảm giác đồng bệnh tương lân. Khi ta ôm bụng bầu ba tháng quỳ trước điện cầu xin hãn, Ngũ tử đứng bên ngoài, tuyết phủ lên tóc và vai nàng một lớp dày nặng... Thật ra bên trong cái vỏ kiên cường và xáo quyệt, nàng cũng chỉ là một cô gái nhỏ, lặn độn theo dòng đời nổi trôi. Chị thường nói ta ngu ngốc, thường tính kế sau lưng ta, thường cho rằng ta là con thỏ trắng dễ lợi dụng... Mọi chuyện ta đều ít nhiều thấy rõ nhưng ta sẽ không ghét nàng vì điều này. Rất đơn giản, âm mưu của nàng thành công vì ta có lòng phối hợp, thứ nàng muốn cũng chỉ là tình yêu của hãn. Từng trải qua một hồi yêu hận, ta dĩ nhiên hiểu cảm giác đó. Nữ nhân chúng ta không ai sinh ra mang theo tâm hồn rắn rết, họ chỉ trở nên cay độc vì đàn ông, kẻ có tội chung quy vẫn là một người này thôi!

Lần thứ ba ta biết ơn Ngũ tử là khi chị ấy liều lĩnh bao che cho Lăng Quân để chàng dễ dàng lên vào hoàng cung, có cơ hội gặp ta và dẫn ta chạy trốn. Xưa nay nhà họ Lăng và Tâm Huệ không có chút quan hệ nào, nhiều lắm là đồng hương mà thôi. Chứa chấp tội phạm truy nã, nếu bị phát hiện sẽ bị tử hình. Ngũ tử biết rõ điều này nhưng vẫn giúp đỡ Lăng Quân, cho dù mục đích thực sự là gì thì chị ấy cũng có ơn với ta. Sau khi bị Vĩnh Khang bắt trở về, ta đã dùng tính mạng đe dọa hãn, không để hãn ra tay với Huệ phi lần nữa. Tâm Huệ bảo vệ Lăng Quân, ta bảo vệ nàng, có qua có lại. Mục đích sống của ta bây giờ chỉ vì ba người, con ta, Lăng Quân và Ngũ tử. Chàng là ca ca mà ta kính trọng, người đã vì ta hy sinh rất nhiều. Ngũ tử là chị gái thân sinh duy nhất còn lại trên đời, cùng với ta là những công chúa cuối cùng của Trung Lương.

Trở lại chuyện sáng sớm ngày hôm ấy, Huệ phi và Lâm quý phi hai màu áo thanh thiên nhẹ nhàng bước vào. Lâm quý phi tên thật là Lâm Trang Phương, anh cả nàng Lâm Trang Lâm là thủ lĩnh Ngự lâm quân, cánh tay phải của bệ hạ. Lâm quý phi trời sinh dáng dấp mỹ nhân, vô cùng nổi bật, từ khi nhập cung đã được hoàng thượng yêu thích cho tới tận bây giờ.

- Thần thiếp Dung phi thỉnh an nương nương!

- Muội muội đừng đa lễ, bụng lớn như vậy mà còn quý cái gì?

Ta mời hai nàng ăn trái cây uống trà. Trong phòng hơi lộn xộn, bởi vì giấy tờ sổ sách của hoàng thượng ném lung tung nên cung nhân Trúc Uyển không dám tự ý dọn dẹp, lỡ cầm nhầm thứ quan trọng nào đó thì chết. Ninh công công lại bận rộn nhiều việc không để ý chuyện nhỏ nhặt này. Căn phòng cứ như vậy lộn xộn giống chuồng heo, mỗi khi buồn bực ta lại vừa đi vừa đá, mặc kệ hã chạy theo lượm.

Lâm Trang Phương đảo mắt nhìn một vòng, nói ý tứ:

- Gần đây bệ hạ bận rộn mà vẫn quan tâm đến hiền muội như vậy, bổn cung thật ghen tị!

- Nương nương nói quá, tì thiếp làm sao sánh bằng người, thân phận người cao quý ai cũng phải ngưỡng vọng...

Nhiều năm sống ở Khương La ta cũng học được nhiều điều, nghệ thuật ăn nói là một trong số đó. Lâm quý phi nghe vậy chỉ cười nhạt, tiếp tục uống trà. Lúc bấy giờ Ngũ tử mới lên tiếng:

- Hai chúng ta tới đây trước hết là thăm muội. Sắp tới ngày lâm bồn rồi, mọi chuyện đều phải cẩn thận biết không? Bệ hạ rất xem trọng tiểu long tử, nếu có gì bất trắc thì không chỉ muội mà cung nhân ở đây đều mắc tội lớn!

- Tiểu muội hiểu rõ, cảm ơn tỷ tỷ nhắc nhở.

- Việc thứ hai, chúng ta muốn hỏi muội vài chuyện, nói ra thì... Hơi hoang đường nhưng mà ta vẫn phải làm cho rõ. Ở đời này độc nhất là miệng thiên hạ! Tỷ tỷ sẽ không để mấy tin đồn ác ý làm tổn hại thanh danh muội!

Ta cẩn thận nhìn lên, quan sát nét mặt kích động cố che giấu của hai người. Lại chuyện gì nữa đây? Tính kể ta bao nhiêu lần không thấy mệt à? Tuy Ngũ tỷ là chị em thân sinh, cũng có ơn với ta nhưng không có nghĩa là ta cho phép nàng làm hại mình.

- Không biết gần đây có tin đồn gì mà khiến tỷ và nương nương lo lắng như vậy?

Lâm Trang Phương tỏ ra nghiêm túc nói:

- Tin đồn thì không sao, bởi vì bốn cung đã sớm cho người bịt miệng kẻ chủ mưu, chỉ có vài cung nữ nô tài trong ngự thiện phòng nghe thấy, ta cũng xử lý tốt bọn họ rồi.

- Đa tạ nương nương giúp đỡ. Nếu đã không có gì đáng ngại thì thì thiệp cũng không để trong lòng... Chuyện này cứ bỏ qua đi!

Lâm Trang Phương lắc đầu cười nhạt:

- Nếu là mấy lời bậy bạ thì bốn cung cũng không để ý, đằng này... Tin đồn kia lại quá sức khủng khiếp, nhất là khi muội còn đang mang long thai, quả thật không thể xử lý qua loa!

Nàng chăm chăm nhìn xuống bụng ta, đáy mắt tản ra tia hiểm ác. Hài tử giống như có linh tính đặc biệt, bé cử động nhẹ, đập vào một bên hông khiến ta phát đau. Ta vừa vuốt ve cái bụng vừa cố nặn một nụ cười:

- Vâng... Tì thiếp xin nghe theo nương nương, người muốn xử lý thế nào ạ?

- Trước tiên, phải để thủ phạm đến đối chất. Người đâu? Lôi Phùng mama vào đây!

Hai thái giám lập tức kéo một bà lão tóc tai rối bù, trên người ăn mặc bẩn thỉu tiến vào phòng. Bà già run run khom lưng quỳ dưới đất, cất tiếng thỉnh an ba vị nương nương.

- Được rồi, được rồi... Người không cần lắm mồm, đầu tiên giới thiệu bản thân cho Dung phi biết đi!

Bà già không dám ngẩng đầu, chỉ hướng về phía ta trả lời thành khẩn:

- Tâu nương nương, lão nô họ Phùng, là mama làm ở ngự thiện phòng, chuyên gọt rau củ và rửa bát đĩa. Lúc còn trẻ lão nô là mama thân cận của Lan phi. Lan phi và Phương Tiệp dư vừa là phi tử của tiên đế, vừa là chị em kết nghĩa. Lão nô với Hà Thượng cung là người cùng thời, lúc xưa rất thân thiết!

Ta không hiểu gì cả, ai là Lan phi, ai là Phương tiệp dư, còn có Thượng cung ở đây nữa? Lão bà này rốt cuộc muốn nói cái gì??? Lâm Trang Phương nhếch môi khẽ cười, tỏ ra tốt bụng giải thích thêm:

- Là thế này, muội muội lớn lên ở Trung Lương nên có nhiều chuyện không biết rõ. Quang Minh Thái hậu là mẹ ruột của bộ hạ, vì bà mất sớm nên đến khi bộ hạ lên ngôi mới được truy phong thành Thái hậu. Tên thật của bà ấy là Phương Mẫn. Hà Thượng cung ngày xưa hầu hạ Phương tiệp dư, là nữ mẫu của bộ hạ. Lan phi tên thật Phương Lan, do cùng họ nên kết nghĩa chị em với Phương Mẫn. Phùng mama này hầu hạ Phương Lan, cũng là bằng hữu ngày xưa của Hà thượng cung!

- À... Vâng...

Ta thấy đầu óc hơi say xây xăm, quan hệ rắc rối quá, rốt cuộc họ muốn nói cái gì? Vị Thượng cung họ Hà ta có biết, Vĩnh Khang luôn gọi bà ấy là Hà cô cô. Lúc ta có thai đứa con đầu, chính Hà cô cô phụng chỉ bưng bát thuốc đến. Ta uống xong thuốc thì bị rong huyết, cũng là Hà cô cô nhanh chóng gọi Thái y mới cứu ta một mạng. Bà là một lão nhân hiền lành, ta vẫn nhớ mãi đôi mắt thương xót và áy náy của bà khi đó...

Lâm Trang Phương thấy ta đã nắm bắt được câu chuyện thì ra hiệu cho Phùng mama nói tiếp.

- Bẩm Dung phi, lão nô vô tội, lão nô không có ý nói xấu người nhưng mà quả thật lão nô cảm thấy nương nương rất giống cố hoàng hậu, cũng giống cả Thập tam công chúa!

Ta chớp chớp mắt nhìn bà lão. Hoàng hậu và Thập tam công chúa nào đó rất giống ta sao? Giống thì thế nào???

- Haizzz... Có gì người nói hết ra đi, bôn cung nghe đến mệt người! Nói rõ cho Dung phi hiểu đi!

Lâm Trang Phương mất kiên nhẫn quát một tiếng. Phùng mama lại run run kể:

- Chuyện là thế này. Công chúa cuối cùng của tiên hoàng tên là Hạ Hầu Bảo Ngọc, do hoàng hậu sinh ra. Khi tròn ba tuổi không may thất lạc trong một đám cháy, ai cũng nghĩ nàng đã chết rồi! Ngày xưa Lan phi rất được hoàng hậu yêu thích cho nên lão nô có cơ hội nhìn thấy Thập tam công chúa lớn lên. Thật lòng lão nô không bao giờ tin Bảo Ngọc công chúa đã chết cháy, bởi vì trước khi cung điện bốc hỏa, chính mắt lão nô nhìn thấy có người đem công chúa trốn đi. Vụ cháy đó chẳng qua là ngụy trang cho một màn ve sầu thoát xác mà thôi! Sau khi lên ngôi, bệ hạ vẫn không ngừng tìm kiếm muội muội, bởi vì lúc nhỏ hai người rất thân thiết, công chúa và bệ hạ như hai đứa trẻ song sinh không thể tách rời... Lúc Bảo Ngọc

công chúa chào đời, hoa sen khắp nước đua nở, trên trán nàng có vết bớt phù dung, là tiên nữ giáng thế được Hoa Thần bảo hộ!

Phùng mama nói xong, trong phòng đột nhiên im lặng, một sự tĩnh lặng đến đáng sợ. Ta nhíu mày nhìn bà ấy, tuy bề ngoài bình tĩnh nhưng mà ngón tay đặt trên bụng bắt đầu run nhẹ. Bọn họ... Muốn ám chỉ điều gì? Ta không dám suy đoán thêm, bởi vì có giả thuyết đó quá sức hoang đường!!!

Lâm Trang Phương quan sát biểu cảm của ta, đặc ý lấy ra một cuộn giấy dài.

- Khi bốn cung nghe chuyện này đã rất tức giận, quyết định tự mình điều tra. Đây là bức họa cổ hoàng hậu, sau khi cung điện cháy bà ấy cũng chết, tranh ảnh đều cháy rụi, một bức hiếm hoi này ta khó khăn lắm mới tìm được. Mọi người nhìn thử xem!

Nàng đưa cuộn giấy về phía ta. Ta do dự nhận lấy, tháo bao vải bạc màu, từ từ kéo ra một bức tranh giai nhân. Lối vẽ này đúng là trường phái hội họa cung đình của Khương La, bên góc trái có chữ kí và dấu mộc một họa sĩ nổi tiếng, kèm theo ghi chú thời gian và địa điểm. Người phụ nữ trong tranh quý phái xinh đẹp, nàng có dung nhan sắc sảo, tuy khí chất hoàn toàn khác nhưng quả thật giống ta đến sáu bảy phần.

- Có phải nhìn rất giống không? Thật quái lạ, lẽ nào là trùng hợp? Thập tam công chúa bẩm sinh ở vết bớt hoa sen trên trán, bốn cung thấy mọi người thường vẽ hoa sen, rốt cuộc cái này là do mực màu hay mọi thực sự... Có một cái bớt như thế?

Lời nàng nói như tảng đá nặng đè xuống lòng ta, cảm giác trên trán nóng bừng lên tại một điểm. Ta hít sâu, lấy bình tĩnh khép bức tranh lại, nở nụ cười nhạt với nàng:

- Thế thì sai rồi, thần thiếp không có cái bớt nào cả, nhọc lòng Lâm quý phi phải cất công tới đây đối chất. Tranh này đúng là hơi giống nhưng

thế gian bao la, người giống người là chuyện bình thường. Huống chi muội sinh ra ở Trung Lương, là một công chúa, cốt nhục hoàng gia đâu thể lẫn lộn dễ dàng? Lời đồn chung quy vẫn là lời đồn, lẽ ra nương nương nên phân biệt phải trái, nếu rơi vào tai hoàng thượng thì...

Ta nhìn thẳng vào mắt nàng, hạ thấp giọng xuống. Huệ phi này giờ không nói cũng không dám ngẩng đầu lên. Lâm phi tức giận cắn răng, nàng ta bị nhìn chăm chăm nên mất tự nhiên. Trúc Uyển viện tĩnh lặng, nhiệt độ tựa như giảm mạnh. Rất lâu sau đó, không ai lên tiếng, ta ôm bụng đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa quát một tiếng:

- Người đâu, tiền khách!

- Dung phi giỏi lắm! Dám đuổi cả quý phi ta sao?

Ta quay lại nhìn nàng, híp mắt hỏi:

- Bệ hạ sẽ về ăn trưa đấy, lẽ nào quý phi muốn báo cáo tin đồn này với ngài?

Lâm Trang Phương chợt dạ nhìn ra ngoài cửa, nàng siết chặt khăn tay tức tối.

- Thôi được, bây giờ bốn cung sẽ đi. Cái này để lại cho người!

Nàng ném xuống bàn một cái lọ sứ.

- Đây là dung môi ta lấy từ Thái y viện. Bình thường để kiểm tra quan hệ huyết thống thái y vẫn pha hai giọt máu vào trong chất lỏng này. Nếu chúng dung hợp thì xem như có quan hệ máu mủ. Người tự mình thử đi! Dù sao chuyện lớn này có ảnh hưởng đến danh tiếng hoàng tộc, ta chấp chưởng hậu cung không thể làm lơ được!

Hai nàng quay lưng rời đi, chiếc lọ lăn lóc trên mặt bàn. Ta nhìn nó hồi lâu rồi mới nhặt lên. Cảm giác men sứ dưới đầu ngón tay lành lạnh. Ta cầm chiếc lọ, chậm chậm đi tới tấm gương đồng ở cạnh giường. Cô gái trong gương sắc mặt nhợt nhạt, bụng to nhô cao, cả người mang thêm cái bụng nên có phần gầy yếu. Nàng mặc váy hồng có họa tiết hoa sen, giữa trán là một đóa phù dung sáng rực...

Nó không phải hình vẽ.

Nó là một cái bết sinh ra đã có...

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 13

Chương 1: Nữ Âm Vệ

板橋曉別 回望高成落曉河，

長亭窗戶壓微波。

水仙欲上鯉魚去，

一夜芙蓉紅淚多。

Bản Kiều hiếu biệt

(Lý Thương Ẩn)

Hồi vọng cao thành lạc hiếu hà,

Trường đình song hộ áp vi ba.

Thủy Tiên dục thương lý ngư khứ,

Nhất dạ phù dung hồng lệ đa.

- Dịch thơ:

Buổi sáng từ biệt trên cầu Bản Kiều

Ngoảnh lại sông Ngân trệt xuống thành,

Trường đình song sát sóng reo quanh.

Thủy tiên cười chép chào tương biệt,

Sen thăm đêm đầy lệ rõ nhanh.

(Người dịch: Lam Điền)

Phần XIII: Hoa sen ngày ấy và bây giờ

Tiểu Mai đã theo hầu Quận chúa được bảy năm, bề ngoài nàng giống một a hoàn nhan sắc bậc trung, nhanh nhẹn tháo vát. Thực chất cô ấy là một trong số những con át chủ bài của Mật Bảo Các. Đừng hỏi Mật Bảo Các là chỗ nào. Giang hồ không biết, triều đình chưa nghe tên, ngay cả lão Quạt Mo chuyên kể chuyện kiếm tiền ở quán rượu cũng không rõ, mặc dù ông ta biết đế giày của hoàng đế có màu gì.

Tiểu Mai ngày trước tên thật là Tiểu Mai Tử, sau khi bị các sư huynh sư tỷ chê quê mùa, cô nàng quyết định bỏ bớt một chữ.

- So với cái trước càng tầm thường hơn, giống tên a hoàn!

Đây là lời nhận xét của sư phụ đại nhân, không chỉ có tính chất hạ bệ mà còn là lời tiên tri cho số phận của Tiểu Mai. Năm 16 tuổi xuất môn hành nghề, nhiệm vụ đầu tiên và duy nhất của nàng là làm tì nữ cho tiểu Quận chúa. Sau nhiều năm đóng vai người hầu, tố chất a hoàn đã thấm vào xương tủy, cô nàng như được tẩy trắng, trở nên lạnh lợi hoạt bát, nghịch ngợm vui nhộn hẳn lên. Không ai có thể tin một cô gái nhỏ trông tầm thường nhưng đủ bản lĩnh kết liễu mạng người trong tích tắc.

Hàng năm Tiểu Mai đều có ba mùa nhàn rỗi, chủ yếu đi theo Quận chúa bày trò chơi, giúp việc vặt, thỉnh thoảng trộm thức ăn trong bếp hoặc là tắm chó. Nha Nha tương đối yêu mến nàng, ít nhất là nó không lồng lộn lên mỗi khi bị nàng ném vào thùng nước...

Nhiều khi Tiểu Mai chóng cảm suy nghĩ, tại sao mình phải khổ luyện mười năm mà bây giờ một cây kiếm cũng không xài tới? Cuối cùng nàng rút ra kết luận, bởi vì thời buổi này kinh tế khó khăn, nhiều người tốt nghiệp không thể làm việc đúng chuyên môn, chỉ đành làm trái nghề kiếm miếng ăn bỏ miệng! Nghĩ thông suốt rồi, Tiểu Mai hồ hởi chạy theo Quận chúa chơi đánh đu...

Nói gì thì nói, kiến thức không bao giờ uổng phí. Nhiều tình huống phát sinh trong cuộc sống đòi hỏi nàng phải có trình độ mới giải quyết nhanh gọn được. Ví dụ như chuyện đập ruồi. Không phải con ruồi nào cũng chết vì cái vĩa tre, nhiều khi chúng nó quá thông minh, không bao giờ mất cảnh giác. Nhưng mà con ruồi dù có khôn đến đâu chỉ cần gặp phải Tiểu Mai cũng phải đi họp mặt với tổ tiên. Nàng chỉ cần vài viên sỏi nhỏ là có thể chọi chúng bẹp dí dính vào tường, công phu này phải rèn luyện năm năm mới đạt tới trình độ thượng thừa, Tiểu Mai vô cùng tự hào!

Ăn chơi nhiều tháng, để bản lĩnh không tuột dốc dĩ nhiên Tiểu Mai vẫn phải ôn tập thường xuyên. Vào mùa đông khi Quận chúa điện hạ hồi kinh, Tiểu Mai cũng theo về, trở lại Mật Bảo Các thỉnh an các sư thúc sư bá, nhân tiện để sư phụ kiểm tra lại công phu quyền cước. Thường thì mùa đông rất bận rộn, nàng đi tu nghiệp, phải vượt qua tiêu chuẩn của sư môn và hoàng thượng, không rảnh chơi với Quận chúa nữa. Tuy chức vụ a hoàn kiêm ám vệ này nhàn tản lương cao nhưng mà yêu cầu cũng khó. Thịnh thoảng đương kim thánh thượng còn gọi nàng tới dặn dò, ngài rất xem trọng thân chủ của nàng, muốn nàng dùng tính mạng bảo hộ cô bé. Được hoàng đế coi trọng như vậy Tiểu Mai cảm động vô cùng. Lúc nhỏ nàng vẫn hâm mộ sư phụ, Trì sư bá và Lô sư thúc. Ba người họ là ám vệ cận thân của bệ hạ, thường xuyên đi công tác và làm mấy phi vụ bất khả thi, phải có tài năng vượt bậc mới được trọng dụng như thế!

Một ngày nọ, sau khi từ sư môn trở về, Tiểu Mai rầu rĩ lê thân đến tìm chủ tử. Hôm nay nàng phải tập chạy bộ và khuân vác vật nặng, sư phụ nói

thể lực của nàng đã kém đi, cần rèn luyện nhiều hơn. Nhưng mà Tiểu Mai không buồn vì chuyện này, nàng âu sầu là vì sư phụ còn nói nàng nên ăn ít đi, ăn quá nhiều nên “thịt” trước ngực cứ phồng ra, so với năm trước lớn hơn hai phân. Công nhận sư phụ có khác, bằng mắt thường đã đo được hai phân... Bái phục, bái phục! Tiểu Mai biết rằng chuyện này không tốt, bởi vì lúc chạy hay bay nhảy, đánh đấm đều gặp khó khăn. Hãy tưởng tượng nơi nào đó cứ nảy tung tưng, phồng to vương vịu, tổn vải may áo mới, lúc giữ thăng bằng trên dây có thể lệch trọng tâm, di chuyển qua khe hẹp thì bị kẹt lại...

- Sư phụ... Cứu, cứu con với...!

- Thở ra, thu ngực lại, từ từ lách người sang!

- Thở... Thở... Vẫn không được ạ!

-...

- Hu hu, con cố hết sức rồi...

- Các đồ nhi! Đi lấy búa qua đó phá đá, giải cứu sư tỷ các người đi!

Tiểu Mai đau khổ suy nghĩ, làm nữ ám vệ thiệt thòi hơn nam ám vệ, chính vì thế trong sư môn, con gái chỉ đếm trên đầu ngón tay mà cũng không có mấy người làm nên tên tuổi. Nàng khá hâm mộ A Mị tỷ, tuy sư tỷ thân thủ không bằng nàng nhưng có tài luyện thú, rất giỏi luyện dơi đưa truyền tin tức. Trì sư bá nói rằng nàng khó lấy chồng bởi vì không có tên đàn ông nào thích ngủ chung giường với cạp và chồn hôi cả!

Nữ ám vệ số khổ, không được mặc quần áo đẹp đã đành, còn bị đối xử như con trai, sức lực thì không bằng phái mạnh, ngoài ra còn gặp phải nhiều vấn đề khó giải quyết. Ví dụ như năm Tiểu Mai mười lăm tuổi đi theo sư phụ học hỏi chuyện giết người. Đêm ấy hai thầy trò lên vào nhà một tên nghịch thần, kẻ này ủng hộ Tề vương làm phản, không có cách nào

khác là phải ám sát hẳn. Trong phủ có một đám hộ vệ bản lĩnh không nhỏ, Tiểu Mai ngồi trên nóc nhà đợi sư phụ thì bị họ phát hiện. Nàng nhanh nhẹn tẩu thoát nhưng không ngờ đám người đó giỏi khinh công như vậy, đuổi ráo riết phía sau. Cuối cùng nàng hao hết thể lực, bị bao vây trong rừng trúc. Tiểu Mai liều mạng chống trả, nàng đánh năm tên đàn ông không thành vấn đề nhưng mười ba người võ công cao cường là chuyện khác! Trong lúc tuyệt vọng nghĩ mình sắp chết thì sư phụ tìm đến, giải cứu nàng từ vòng vây. Hẳn là một sư phụ tốt, tuy xưa nay chỉ phê bình không khen ngợi nhưng mà hẳn thường bỏ thêm nửa con cá kho vào bát cơm của nàng, đêm đông lạnh hẳn hay thức dậy giúp nàng kéo chăn, khi nàng ngã bệnh cũng tận tình săn sóc. Lần này hẳn cứu nàng một mạng, tình thầy trò thật là đáng quý!

- Chết tiệt! Bị thương lúc nào mà không nói? Người có biết vết máu dọc đường đã để lộ hành tung của chúng ta không???

- O? Đệ tử không để lại vết máu, chỉ mới trúng hai đao trong rừng trúc, đệ tử đã bó vết thương lại...

- Ta không nói lúc đó! Trước khi người bị đuổi giết đã để lại máu trên tường rồi!

Hả? Nàng để lại máu trên tường khi nào chứ? Sư phụ tức giận ùng ùng, nhìn mặt ngu của nàng càng giận hơn, hẳn quát âm lên:

- Rốt cuộc bị thương chỗ nào? Có phải hồi chiều tập luyện với Tiểu Hào bị thương không?

Tiểu Mai lắc đầu ngoay ngoáy. Đùa à, Hào sư huynh chưa bao giờ đánh thẳng nàng đâu! Sư phụ kéo Tiểu Mai xoay xoay mấy vòng, muốn tìm vị trí vết thương, cuối cùng hẳn dừng mắt trên mặt đất. Nàng theo phản xạ cũng cúi đầu nhìn theo...

Có mấy giọt máu dính trên đá... Nhỏ từ quần xuống... Chân bị thương rồi!? Lúc nào cơ chứ, vì sao không thấy đau? Sắc mặt sư phụ biến hóa khôn lường, cuối cùng hẳn không nói không rằng, vác nàng lên vai chạy về sư môn. Kỷ niệm lần đầu có kinh nguyệt thật đau khổ, suýt chết chỉ vì thiếu kiến thức!

Sau khi lột xác thành thiếu nữ, Tiểu Mai thay đổi rất nhanh, so với A Mị tử cũng không thua kém gì. Da nàng ngày bé hơi đen đúa vì phơi nắng nhiều, về sau đột nhiên lột da cứ như rần, trở nên trắng bóc giống cái bánh bao. Ấm vệ thường xuyên mặc đồ đen, màu da nàng tương phản kịch liệt với quần áo, nhìn càng trắng nõn. Cộng thêm khuôn mặt mũm mĩm búng ra sữa làm cho không ít sư huynh sư đệ trong phái bị sái cổ. Lẽ ra màu đen vừa thần bí lại dũng mãnh, nàng mặc vào bị A Mị tử nhận xét là “lãng lơ”, “dụ dỗ”... Oan quá đi mất!

Ngay cả sư phụ cũng ghét bỏ nước da trắng quái dị của nàng. Hẳn thấy nàng mặc đồng phục của sư môn thì nói: “Giống hệt khúc cơm nằm cuộn rong biển, nhìn chướng mắt quá!”

Hào sư huynh sờ cằm thắc mắc:

- Không phải sư bá thích ăn cơm nằm sao? Đổi khẩu vị rồi chẳng?

Để không bị chê cười, Tiểu Mai quyết định từ nay về sau dịch dung thành da nâu, nàng pha chế thuốc nhuộm da, cứ sáu tháng bôi một lần. Thế là a hoàn của Quận chúa có nước da bánh mật, tự nhiên trông bình thường hơn, ít thu hút ánh mắt người khác.

Qua sự việc nhuộm da, Tiểu Mai rút ra kết luận ngoại hình có thể cải tạo, không gì là không có cách! Nàng lại bắt đầu suy nghĩ phương pháp làm giảm thịt trước ngực. Bó lại thì không thoải mái, lâu ngày sẽ sinh bệnh, liệu có phương thuốc nào uống vào ngực phẳng không? Tiểu Mai buồn rầu một tháng trời, mãi cho đến một hôm nàng đánh bại sư phụ mới thoát cơn buồn

phiền. Chuyện là hôm ấy hai thầy trò tỉ thí với nhau, nói là tỉ thí chứ Tiểu Mai biết rõ mình sẽ thua, nàng chưa từng thắng được một chiêu nào cả! Đánh với sư phụ tuy không khác gì hành xác nhưng mà sẽ tiến bộ rất nhanh, Tiểu Mai phải tận dụng cơ hội! Lúc nàng xuất thủ vốn không tin sư phụ sẽ bị thương, bởi vì chiêu thức này khá phổ thông. Ai dè ám vệ cận thân của hoàng đế lại bị chém một nhát khá sâu, chính thức lăn ra đất. Tiểu Mai thất kinh, nàng không cố ý đả thương sư phụ, nàng nghĩ rằng một động tác bình thường như thế hẳn nhất định đỡ được!

Sau khi đưa sư phụ đi băng bó vết thương cẩn thận, Tiểu Mai hổ thẹn quỳ bên giường sám hối. Từng đám người chạy tới thăm hỏi tặng quà, các sư bá sư thúc cười ha ha vui mừng, bởi vì họ luôn tức tối một điều xưa nay không đánh thắng được sư phụ. Các sư huynh sư tỷ sư muội sư đệ thì nhìn Tiểu Mai với ánh mắt thán phục. Tiểu Mai lại nhìn sư phụ với ánh mắt tự trách...

Một hồi rộn ràng qua đi, khi mọi người đã ra về sư phụ mới chậm chậm bảo nàng:

- Thật ra cái này có hại nhưng cũng có lợi. Ít nhất là làm kẻ địch mất tập trung, lợi dụng tình huống giành thế thượng phong! Con không cần nghĩ cách làm nó nhỏ lại, cứ thế này đi!

Tiểu Mai chớp mắt, rồi chớp mắt, nửa ngày sau mới tỉnh ngộ. Hóa ra sư phụ muốn nói chuyện “nhiều thọt” kia sao!?! Thì ra nhiều thọt cũng có lợi nha! Ổn trời vì nhiều thọt mà đời con mới có một lần đánh thắng sư phụ đại nhân! Đa tạ, đa tạ!

Tiểu Mai đem theo tâm trạng hồ hởi trở về Tương Đông Hiên. Ba ngày nữa là tới lễ chải tóc của Quận chúa, nàng sẽ được nghỉ phép ít hôm. Quận chúa đã mười bốn tuổi, so với ngày bé càng xinh đẹp hơn. Hoàng thượng vẫn yêu mến nàng như cũ, ân sủng mênh mông. Từ khi mười tuổi Quận chúa đã bắt đầu học nhạc và nữ công, Tiểu Mai cũng theo đó biết

cách thâm thuà cơ bản. Quận chúa không có năng khiếu gì, chỉ trừ đàn tranh là khá giỏi. Nhạc sư vẫn thường khen nàng có thiên phú.

Khi Tiểu Mai bước vào thì thấy Tư Tư ngồi gần cửa sổ, tóc đen dài, đầu hơi cúi, ngón tay dạo trên dây đàn. Giai điệu này lạ quá, Tiểu Mai chưa từng nghe nhạc sư dạy. Quận chúa chỉ đàn được một đoạn ngắn thì do dự ngừng lại.

- Điệu này rất êm tai, tại sao điện hạ không tiếp tục?

Tư Tư ngẩng đầu lên, cười với nàng tươi rói:

- Mai tỷ trở về rồi? Tư Tư chỉ tùy hứng mà thôi, đây không phải bài hát.

- Thật sao? Nhưng nô tì nghe rất hay mà, Quận chúa tự sáng tác hả?

Tư Tư rũ mắt lắc đầu, nàng thì thầm tự bảo:

- Mọii không rõ lắm, chỉ đột nhiên nhớ tới... Hình như đã nghe ở đâu đó. Tỷ cũng biết mọii hay bị nhức đầu mà, mỗi lúc như vậy mọii lại mơ hồ nhìn thấy chuyện quái lạ nhưng sau đó nhớ mãi không ra...

Bệnh đau đầu của Quận chúa bị đã nhiều năm, hoàng thượng mời rất nhiều danh y mà không chữa được. Sư phụ của Tiểu Mai từng tiết lộ, Trì sư bá đang truy tìm tung tích của Thủy Tức Chân Nhân. Hy vọng ông ta xuất hiện lần nữa giúp Quận chúa trị bệnh.

- Điện hạ không cần quá lo lắng. Hoàng thượng nhất định tìm được đại phu giỏi. Người chỉ cần ăn uống điều độ, ngủ đủ giấc thì sẽ ít đau đầu. Vài ngày nữa là lễ chải tóc rồi, Quận chúa phải tranh thủ làm cho xong Tứ bảo, nếu không sẽ không kịp mất!

Tứ bảo gồm có túi tiền, khăn tay, đế giày và đai lưng. Đây là bốn vật cơ bản mà mỗi người con gái Khương La phải biết làm. Vào ngày chải tóc, họ sẽ đem những thứ này tặng cho bốn người quan trọng mình yêu quý. Theo truyền thống, con gái thường tặng túi tiền cho cha, khăn tay cho mẹ, đế giày cho anh trai và thắt lưng cho nam nhân họ thích. Những thứ này cần phải đẹp và tỉ mỉ bởi vì người ta sẽ nhìn vào đó đánh giá phẩm chất của một cô gái, đôi khi ảnh hưởng tới chung thân đại sự.

Từ mấy tháng trước Tư Tư đã bắt tay vào làm nhưng mà nàng không khéo léo, lại không hứng thú. Túi tiền may một nửa thì bỏ, khăn tay vẫn chưa thêu xong một cánh hoa, đế giày thì miễn bàn, chỉ có thắt lưng tương đối ra hình ra dạng. Không biết anh chàng xui xẻo nào bị nàng tặng thì sẽ vào tầm ngắm của hoàng thượng, tháng ngày sau này không yên ổn! Tiểu Mai rất hiểu sự quan tâm của bệ hạ đến Quận chúa là như thế nào.

Ngày chải đầu không còn xa nữa, Tư Tư buộc phải ngồi vào bàn nghiêm túc làm Tứ bảo. Có hai vị mama phòng lễ tới giúp đỡ nàng. Một người sẽ dạy nàng lễ giáo cơ bản, cách đi đứng cư xử theo phép tắc hoàng gia. Một người khác thì dạy chuyện tế nhị của nữ nhân, cách vệ sinh thân thể và bí quyết làm đẹp trong cung đình từ xưa đến nay. Có lẽ anh họ đã mua chuộc người trước, thế nên hai mama này tương đối dễ chịu, không nghiêm khắc với nàng, nếu nàng không thích học thì sẽ không cố ép.

Dự lễ chải tóc sẽ không giới hạn người dự. Ở Khương La, văn hóa này khá đặc sắc. Lễ tổ chức vào mùa thu cho nên năm nay Tư Tư phải hồi kinh sớm hơn hai tháng. Bình thường các quận chúa sẽ làm lễ chải tóc tại nhà nhưng mà Tư Tư có phong hào Minh Châu ngang trưởng công chúa, việc liên quan tới nàng phải do hoàng tộc đảm nhiệm, ngay cả nghi thức chải tóc cũng có Lễ bộ ra tay. Ở miền quê, mỗi làng tổ chức chải tóc chung cho tất cả thiếu nữ, họ thường chọn ngày tốt, mượn sân rộng ở nhà một vị trưởng lão có danh tiếng tốt. Trai tráng trong làng kéo nhau đi xem, hy vọng được cô gái mình thích tặng đai lưng cho.

Hoàng tộc làm lễ chải tóc quy củ và nghiêm trang hơn. Họ thường không tổ chức chung, nhất là công chúa. Người ta quan niệm điềm lành không vô tận, một ngày lành mà có nhiều người cùng chải tóc thì không lấy được phúc khí. Thái Minh đế lên ngôi mười bốn năm, không có con cái nên nhiều năm rồi hoàng cung không làm lễ chải tóc. Năm nay Minh Châu quận chúa đến tuổi, các Cáo mệnh phu nhân đều điểm danh tham dự, triều thần không thích hợp đến nhưng cũng có các công tử tiểu thư thế gia xin đi, họ muốn chiêm ngưỡng quận chúa cao quý nhất Khương La. Sự yêu quý của bệ hạ dành cho Quận chúa là không gì nghi ngờ. Có người cho rằng lấy được quận chúa vào cửa là may mắn, cũng có người ngại chỗ cao là nơi nhiều gió, tốt nhất tránh đi. Chờ đến hai năm nữa, khi quận chúa 16, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện lớn gì. Chỉ cần ân vua không thay đổi, cái chức Quận công này sẽ có lắm kẻ muốn trèo lên!

Khi quần chúng ngoài kia còn đang náo nức chờ đợi thì Ca Dương trong này vừa đọc tấu vừa làm như tình cờ hỏi:

- Tiểu Ninh Tử, người nghĩ xem Tư Tư sẽ tặng thắt lưng cho ai?

Ninh công công bị hỏi khó, lau mồ hôi trả lời:

- Nô tài không đoán ra ạ!

Hoàng đế hừ một tiếng, hắt quay sang hỏi ám vệ:

- Phong! Người nói xem Tư Tư sẽ tặng thắt lưng cho ai.

Phong không hiện thân, ở chỗ bí mật nào đó nói vọng ra:

- Thuộc hạ không biết rõ nhưng nghe đồn đệ nói quận chúa điện hạ có để ý tới Sử nhị công tử ở phủ Đô đốc quân.

Động tác lật sách của Ca Dương ngừng lại, hắt đảo mắt một vòng.

- Đô đốc quân Sử Đình Thành?

- Vâng ạ, Sử Hựu Trát là con trai thứ hai của Sử Đình Thành, năm ngoái khi quận chúa xuất cung vô tình đụng phải cậu ta. Hai người tuổi tác tương đương, nói chuyện rất hợp. Sử công tử từng gửi đến Sa Đà rất nhiều tập tranh ảnh cậu tự vẽ. Hai người kết giao bằng hữu gần một năm!

Ca Dương nhíu mày, ngón tay gõ gõ lên bàn:

- Tại sao không sớm báo cáo? Đã quen biết một năm rồi? Thăng nhóc đó là người thế nào?

- Tâu, Sử công tử anh tuấn nho nhã, thông minh sáng dạ, từng giành giải quán quân thi Hội Võ do Thánh Kim vương tổ chức. Năm mười hai tuổi đi học ở Trí Văn Đường, được hiệu trưởng nhận làm đệ tử, đích thân chỉ dạy. Kỳ thi vừa qua đạt hạng nhì vòng sơ khảo, có khả năng đứng đầu bảng năm nay.

Ca Dương nghe thành tích của Sử Hựu Trát, có vẻ không vui liếc nhìn Ninh công công:

- Xuất hiện nhân tài như vậy từ khi nào? Sao người không nói với trẫm hả?

Ninh công công đau khổ cười méo:

- Nô tài từng đưa sơ yếu lý lịch và bức họa cho bộ hạ. Ngài chê Sử công tử quá gầy yếu, mẹ không phải chính thất, nhà họ Sử không phải vọng tộc, rồi sau đó ném qua một bên.

Ca Dương nhớ lại, vài năm trước hình như có chuyện này thật. Lúc đó Sử Đình Thành chưa làm tới chức Đô Đốc quân, Sử phu nhân là thiếp chưa được phù chính làm thê. Chớp mắt vài năm không ngờ mọi chuyện đã đổi

thay. Sử Hựu Trát lớn lên khỏe mạnh anh tuấn, Sử lão gia làm quan to, mẹ hẳn thành chính thể... Điều kiện như vậy không có gì để bắt bẻ nữa...

Ca Dương cảm giác bị côn trùng bò ở trong lòng, sinh ra cảm giác vừa nhột vừa khó chịu. Nếu lễ chải tóc Tư Tư thực sự tặng đai lưng cho tiểu tử này thì hẳn phải cẩn thận dạy dỗ một chút. Nếu thằng nhóc đó không thể vượt qua khảo nghiệm thì không xứng với nàng! Đầu óc hoang để xoay chuyển, bắt đầu nghĩ ra một trăm lẻ một chiêu tiêu diệt và hành hạ người khác.

Hẳn quên mất Sử Hựu Trát năm nay là một chàng trai hai mươi tuổi, không phải thằng nhóc đơn giản dễ bắt nạt nữa!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 13

Chương 2: May Yếm

Phần XIII: Hoa sen ngày ấy và bây giờ

Mặc dù lễ chải tóc ấn định vào buổi chiều nhưng sáng sớm Tư Tư đã bị hai vị mama phòng lễ gọi dậy. Hoàng gia tổ chức chải tóc cho công chúa rườm rà phức tạp hơn nhiều, đến Nữ Linh Miếu chỉ là bước cuối cùng mà thôi. Buổi sáng có lễ tẩy trần, mặc yếm, pha trà, gói nem. Buổi trưa có lễ đơm cúc, bế trẻ, ủ giường. Buổi chiều là lễ đề danh, lạy Thánh Nữ, chải tóc là phần sau cùng.

Tư Tư bị xoay cả một ngày, vội vội vàng vàng gần như không ăn kịp bữa cơm. Từ sớm nàng đã bị ném vào thùng nước đầy tinh dầu và hoa cỏ. Có hai nữ quan chịu trách nhiệm giúp nàng tắm rửa, vừa cạo tróc một lớp da vừa giải thích lễ tẩy trần mang ý nghĩa thay da đổi thịt, từ bé gái trở thành xương cốt thiếu nữ.

Tiếp theo là lễ mặc yếm vô cùng khó chịu. Trước mười bốn tuổi, con gái mặc yếm bốn dây, thuần màu trắng, không có hoa văn. Lên mười bốn tuổi, yếm thành sáu dây, có màu sắc và thêu họa tiết. Chiếc yếm đầu tiên này thường do mẹ làm tặng con gái nhưng vì Vương phi mất sớm nên hoàng thượng đến cầu Thái hậu giúp. Phượng Loan Thái hậu ẩn cư trong Từ Hi cung nhiều năm, sức khỏe không còn tốt như xưa nên bình thường bà chỉ lộ diện vào ngày tết và bái Tổ.

Lễ quan chương sự không đồng tình với Hoàng thượng. Theo ông nói, Thái hậu cách quận chúa hai thế hệ, không tương xứng bằng Hoàng hậu,

làm như thế vừa sai quy củ, vừa gieo thị phi. Ở Khương La có nhiều sự tích về chiếc yếm trong ngày chải tóc, ví dụ như câu chuyện Hồ phu nhân và nàng Linh Lan. Sự tích kể rằng nàng Linh Lan nết na hiền thực, mẹ mất sớm ở với dì ghẻ. Ngày ngày nàng chăm chỉ làm việc, lớn lên xinh đẹp giỏi giang nên Hồ phu nhân nhà bên vô cùng yêu mến. Năm mười bốn tuổi Linh Lan làm lễ chải tóc mà không có yếm đẹp. Dì ghẻ chỉ để dành vải tốt may yếm cho con gái ruột. Hồ phu nhân thấy nàng đáng thương nên bảo con trai ra chợ làng mua tấc gấm đào, bà tự tay may tặng Linh Lan chiếc yếm đỏ. Về sau nàng Linh Lan gả cho con trai Hồ phu nhân, được mẹ chồng yêu thương, sống an ổn hạnh phúc.

Xuất phát từ điển tích này, chuyện may yếm trở thành một quy tắc ngầm, giống như đặt hôn ước. Phu nhân nhà này may yếm cho con gái nhà kia tức là bà ấy có ý định chọn nàng dâu. Tương lai không nên duyên cũng chẳng sao nhưng nếu nên duyên thì càng thêm tốt đẹp. Dù không ai nói thẳng nhưng mọi người đều hiểu chuyện may yếm có nhiều tầng nghĩa, không thể tùy tiện qua loa. Quận chúa cũng tương tự công chúa. Hoàng hậu may yếm cho quận chúa là phải đạo, lẽ nào bộ hạ chưa từng nghe câu chuyện Linh Lan?

Ca Dương nghe Lễ quan chường sự dài dòng một hồi mà phát bực, hăn thừa nhận mình có thiếu văn hóa nhưng cái chuyện con con này khác gì vẽ chuột thành voi? Chỉ cắt tấm vải, khâu mấy đường, người này làm với người kia làm thì kết quả vẫn như nhau thôi! Huống chi Thái hậu nhận lời rồi, một câu truy vấn cũng không có vậy mà đám lễ quan kia cứ nháy chồm chồm lên. Lý do Ca Dương không chọn hoàng hậu thì rất đơn giản, hăn vốn không xem Triệu Tiểu Vy là vợ mình, cùng lắm nàng ấy chỉ là một thần tử mà thôi. Cho nên cái danh “trường bối” làm sao để nàng ấy đảm đương được? Triệu hoàng hậu còn có mối bận tâm riêng, nàng chẳng rảnh xen vào quyết định của bộ hạ. Nhiều năm ngồi ở cương vị này, Triệu Tiểu Vy rất am hiểu cái gì nên và không nên.

Về phần Thái hậu nương nương, Tiểu Ninh Tử là người hiểu rõ. Hôm hăn đến Từ Hi cung tìm bà, tâm trạng cũng thấp thỏm lo âu. Thái hậu mấy năm nay già đi thấy rõ, bà bạc đầu cũng vì chuyện con cháu. Không thể nào tưởng tượng một hoàng đế tại vị mười bốn năm mà không có lấy một mụn con, hậu cung lựa thừa mấy bông hoa héo, bệ hạ thì chẳng mấy khi bước vào. Ban đầu bà lo lắng sức khỏe hăn có vấn đề, kêu Thái y sắc thuốc nửa năm trời. Thời gian đó mấy chậu cảnh trong Dụ Kiến cung liên tục bị thay. Cứ một tháng là nô tài bưng cây chết ra, đổi chậu mới vào. Việc này cuối cùng đến tai Thái hậu, khiến bà giận phun máu, ra lệnh hoàng thượng mỗi ngày phải đến Từ Hi cung, uống hết thuốc trước mặt bà. Khổ thân hoàng đế gia, bị tráng dương một thời gian không lúc nào ngủ yên, cứ vài canh giờ là phải tắm nước lạnh, tính khí khó chịu, dễ dàng nổi giận. Mãi đến khi hăn chảy máu cam, chính thức ngất trên điện, Thái hậu mới từ bỏ kế sách này. Bà ấy thực sự bó tay với thằng con. Mấy lão thái y cũng lắc đầu hết cách. Có người bí quá hóa liều, mách với thái hậu:

- Vi thần cảm thấy... Hạ xuân dược là tiện lợi nhất. Lần trước hoàng thượng thị tẩm Hiền phi cũng nhờ xuân dược đó thôi! Chúng ta bào chế với liều lượng nhỏ, pha trong rượu không dễ phát hiện, cùng lắm là “mượn rượu làm bậy” thôi! Hoàng thượng hiểu thuận như vậy, dù biết sự thật cũng không dám trách móc Thái hậu!

Cái ý tưởng này thật là... Đê tiện hết biết! Nhưng mà Thái hậu lại vượt cảm do dự. Quân tử khi gặp khó cũng phải biết chút trò tiểu nhân, huống hồ đây là chuyện hương khói Hoàng tộc. Đám ngự y có người đã gặt đầu hưởng ứng, Thái hậu sắp hạ quyết tâm, may là Chu thái y sớm hơn một bước lên tiếng nói:

- Việc này tuyệt đối không nên, thưa Thái hậu! Xuân dược bào chế có nhiều thành phần, nếu dùng lâu dài sẽ ảnh hưởng sức khỏe. Bên cạnh đó, thân còn nghiên cứu thấy được, bào thai hình thành khi giao hợp bằng xuân dược có tỷ lệ dị tật rất cao! Nói cách khác là thiếu tay thiếu chân hay thiếu

năng trí tuệ... Rượu cũng có hại, không biết Thái hậu còn nhớ tới Lục hoàng tử hay không? Bởi vì tiên hoàng say rượu thì tấm cung nữ nên Lục hoàng tử sinh ra yếu ớt, sống không bao lâu đã chết!

Thái hậu nghe xong thì toát mồ hôi, lập tức mắng các thái y một trận, không dám nhắc đến xuân dược và rượu nữa. Ca Dương đập bàn cười khoái chí, khen ngợi xong còn thưởng Chu thái y một hòm bạc. Cuối cùng thì chuyện con cái vẫn thành khúc xương mắc trong cổ họng Thái hậu, nuốt không trôi, khắc cũng không ra, bứt rứt buồn lo vô cùng.

Lại nói chuyện hôm ấy Tiểu Ninh Tử đem ý tứ của bệ hạ nói với Thái hậu. Bà nghe một lần không hiểu, cái gì mà chải tóc rồi may yếm? Ninh công công kiên nhẫn nhắc lại:

- Vài ngày nữa Minh Châu quận chúa làm lễ chải tóc. Bởi vì vương phi mất sớm nên bệ hạ thỉnh cầu Thái hậu giúp diện hạ may chiếc yếm đỏ, thiết nghĩ đồ qua tay Thái hậu nương nương không chỉ đẹp mà còn quý giá!

Phượng Thái hậu bần thần một lúc, hỏi vào vấn đề:

- Ai là Minh Châu quận chúa?

Bà thực sự không nhớ rõ nhân vật này, ẩn cư ở Từ Hi cung quá lâu, trừ chuyện cháu nội thì bà không quan tâm gì hết.

- Thưa, Minh Châu quận chúa chính là con gái út của Hòa An vương với vương phi. Nàng ra đời năm Thái Minh thứ nhất, được bệ hạ phong hào Minh Châu!

- Con của Chu Lạc Trinh?

Thái hậu thì thào nhắc lại, bà chợt nhớ rất lâu rất lâu trước kia, Lục hoàng tử Chu Lạc Trinh từng say mê yêu bà. Bà cũng cảm động trước tấm chân tình của hắn nhưng quyền lực càng có sức hấp dẫn hơn. Từ chối Chu

Lạc Trinh gả cho thái tử, lòng bà ít nhiều xót xa. Về sau nghe nói hẳn cưới một cô gái dòng họ Hạ Hầu, bị tiên hoàng phạt đến Sa Đà, ở luôn nơi đó. Thì ra vương phi kia đã qua đời, họ còn có một đứa con gái út.

Thái hậu thở dài, nhìn xuống bàn tay nhăn nheo. Năm tháng không tha cho bất cứ ai, thanh xuân một thời chỉ còn lại hồi ức. Là bà phụ ông ấy, họ có duyên vô phận. Mong là lớp cháu con may mắn hạnh phúc hơn...

- Quận chúa đó tên khai sinh là gì?

- Bẩm, điện hạ tên đủ là Chu Lạc Tương Tư.

- Tương Tư... Tương Tư...

Thái hậu có phần ngẫm nghĩ, lại hỏi Ninh công công:

- Hiện tại vương gia đã tái hôn chưa?

- Bẩm, Hòa An vương đối với vương phi rất tốt, không hề tái hôn, trong phủ cũng không có nữ nhân khác. Ngài ấy chỉ ở vậy nuôi các con trưởng thành!

Thái hậu lúc này mới tỉnh ngộ. À, thì ra ông ấy cũng thương vợ lắm, trước kia bà còn nghĩ ông giận bà nên mới vội vã cưới người khác. Thế thì tốt, thế thì tốt!

- Quận chúa chải tóc, tại sao không nhờ hoàng hậu mà nhờ ai gia làm yếm hả?

Ninh công công có phần khó xử, trả lời quanh co:

- Chuyện này... Chuyện này... nô tài chỉ biết là ý chỉ của bệ hạ!

- Dương nhi chủ ý?

Thái hậu lại tiếp tục trầm tư. Một lát lâu sau bà tự nhiên cười tươi rói, lập tức sai Tú mama đến Ti thái phường chọn lựa gấm, đem các mẫu hoa văn ra xem, còn hỏi nữ quan nên chọn chim uyên hay chọn hoa cúc vàng. Thái hậu tỏ vẻ rất nhiệt tình, may liền ba bốn cái yếm để quận chúa xài dần. Trong lòng bà nghĩ gì thì không ai dám đoán, chỉ biết Thái hậu không từ chối việc hoàng thượng nhờ, còn bảo mấy đại cung nữ đến tán chuyện với bà, hỏi về Hòa An vương, hỏi về tiểu quận chúa. Phượng Loan Thái hậu cũng không ngờ mình có ngày may yếm cho con gái của Chu Lạc Trinh. Nhớ năm xưa trà bà pha đều nhờ ông ấy uống, có đẳng cỡ nào cũng khen ngon. Bà thấy an tâm khi biết Ca Dương trọng dụng nhà Hòa An vương, ít nhất bà tin vào nhân cách của Chu Lạc Trinh, người như ông ta chắc sẽ dạy ra con trai tài giỏi, con gái ngoan hiền. Dự tính sau khi Tư Tư làm lễ chải tóc, bà phải triệu con bé đến gặp mặt một lần. Đứa nhỏ này xuất thân đặc biệt nhưng cái bà để ý là hoàng thượng rất gần gũi với nó. Năm nay lên mười bốn cũng không nhỏ nữa, thái hậu ngầm tính trong lòng... Chuyện cháu nội có hy vọng rồi!!!

Ba ngày sau, cung nữ nâng khay vàng, trên khay đặt yếm lụa màu thanh thiên, vừa trẻ trung vừa thanh thoát, rất phù hợp với quận chúa. Người giúp mặc yếm là một vị Thái phi có danh tiếng tốt, tuy không có con cái dưới gối nhưng được ca ngợi hiền lương, vì vậy Thái hậu để bà ở trong thâm cung hưởng già. Thái phi ra hiệu cho cung nữ cời trung y của quận chúa, tự tay tháo chiếc yếm trắng xuống. Tư Tư đỏ bừng mặt không dám nhìn ai. Xung quanh tuy chỉ toàn nữ nhân nhưng phải đến mấy chục người. Nàng không quen trần trụi trước mặt đám đông, huống chi nàng không còn là trẻ con, ngực đã dậy thì hơn một năm, hình dáng không như cũ. Tư Tư ngượng ngùng nâng cánh tay để thái phi cời yếm. Nút thắt ở sau cổ và dưới eo. Cời yếm rồi cũng không được mặc vào ngay, động tác của lão thái phi quá chậm chạp.

Yếm thái hậu may luôn chọn màu thanh mát, để hoa văn càng nổi bật lên. Chiếc yếm dùng cho lễ chải tóc cũng có màu dịu nhẹ, trên thêu đôi

chim uyên và bụi tre xanh. Yếm sáu dây thể hiện sự kín đáo, nút thắt sau cổ, giữa lưng và dưới eo, ôm gọn lấy đường cong cơ thể, nhìn càng quyến rũ hơn. Đứng tê chân một hồi cuối cùng Tư Tư cũng mặc xong. Chưa kịp vui mừng liền bị kéo đi làm lễ pha trà, gói nem. Lễ này mang ý nghĩa đảm đang và khéo léo, trà pha cho cha mẹ và chồng tương lai, chiếc nem gói đẹp để tặng ông bà. Mỗi người con gái Khương La đều phải làm được hai việc này mới gọi là hiền thực. May là hai lễ được giản lược rất nhiều, không quá một canh giờ thì kết thúc.

Buổi trưa phải làm lễ đơm cúc, chỉ cần khâu hết mười hai chiếc khuy áo là được. Hoàng thượng chọn con trai út của Ngô Hà Huy cho Tư Tư bế, đây là lễ bông con, ý nói về sau nữ nhân có thể sinh nở, mở rộng gia tộc. Lễ ủ giường thể hiện hạnh phúc chăn gối, đơm giản là sắp xếp giường ngủ theo truyền thống, trải đệm và đốt lò than.

Phần lễ buổi chiều nhẹ nhàng hơn, chỉ cần đến miếu Nữ Linh, bái Thánh nữ – vị thần nữ duy nhất trong tín ngưỡng của Khương La. Bà là thần hôn nhân và gia đình. Con gái chưa chồng đến xin tình duyên, phụ nữ có chồng xin con cái. Thánh nữ ban phúc lành cho nữ giới, để họ được sống an ổn và trượng phu yêu thương.

Lễ chải tóc cuối cùng là quan trọng nhất. Khi Tư Tư đã mặc váy đỏ và trang điểm xong thì còn rất sớm. Nàng chưa thấy anh họ xuất hiện bèn vội vàng chạy đến Dự Kiến cung. Hoàng thượng đêm qua làm việc tới khuya nên hôm nay mệt mỏi. Ngài ngả lưng một lúc nhưng ngủ quên mất, Ninh công công thấy vậy cũng không dám gọi. Tư Tư xem Dự Kiến cung y như Tương Đông Hiên, tự do ra vào. Nàng chạy đến tấm điện tìm hoàng thượng, nghe nói hăn vẫn chưa dậy bèn bứt cọng lông chổi đi qua phá đám.

- Hoàng đế bệ hạ... Ngài đã hứa tham dự lễ chải đầu của muội, tại sao bây giờ còn nằm đây ngủ hả? Ngài không thể thất hứa, “quân vô hí ngôn” nha!!!

Ca Dương bị ngứa mà tỉnh. Hắn từ từ mở mắt, cảm giác cô gái trước mặt vừa quen vừa lạ. Nàng vẫn là Tư Tư nhưng không phải Tư Tư bé con ngày nào, mà là một Tư Tư đã trưởng thành, tỏa ra mùi vị nữ phái say đắm...

Ca Dương nửa mê nửa tỉnh, giọng nói uể oải:

- Lên đây, nằm với ta một lát!

Khi đông lạnh nàng vẫn quen ngủ ở phòng hắn, có Ca Dương ở cạnh sẽ ít gặp ác mộng và nhức đầu hơn. Nô tài cung nữ trong Dự Kiến cung vẫn làm như không hay không biết, chuyện bệ hạ và quận chúa chung giường tuyệt đối không thể lộ ra ngoài!

Tư Tư cười lém lỉnh, vô cùng lưu loát tự nhiên trèo lên long sà, nhào qua người hắn. Ca Dương bị chôn vùi trong một đám lụa đỏ, trơn láng và mềm mại. Hắn cười khẽ, vươn tay ôm lấy nàng, cảm giác là: Nhà có con gái mới lớn!

Lễ chải đầu của nàng vắng mặt hai người quan trọng. Sau khi vương phi mất, Chu Lạc Trinh từng thề không bao giờ ra khỏi Sa Đà nữa, lễ chải tóc của con gái ông đành chúc phúc từ xa. Hoàng thượng đã hứa rằng sẽ đem túi tiền nàng làm gửi tới tận vương phủ, chuyện này cũng xem như chu toàn. Về phần ba món đồ còn lại, không biết Tư Tư định đoạt ra sao?

Đoán mò không bằng hỏi thẳng, Ca Dương suy nghĩ một lát rồi lên tiếng:

- Chút nữa làm lễ, muội muốn tặng Tứ bảo cho ai?

Tư Tư nằm ấm áp, có chút buồn ngủ đáp:

- Túi tiền cho cha, để giày cho Tứ ca, khăn tay cho đường ca, đai lưng cho Hựu Trát ca ca...

Ca Dương đành mặt lại.

- Tại sao lại tặng ta khăn tay mà không phải đai lưng?

Tư Tư ngóc đầu lên, hai mắt tròn xoe đáp:

- Vì muội hứa tặng đai lưng cho Hựu Trát mà! Đường ca có rất nhiều đai lưng nhưng không có cái khăn tay nào...

Ca Dương là đàn ông, tất nhiên không xài khăn tay. Hấn nhú mày, từ tốn giải thích:

- Vấn đề không phải ở đó! Các mama lẽ nào không nói cho muội biết ý nghĩa của Tứ bảo sao?

Tư Tư gật đầu cái rụp:

- Biết, muội biết! Mama nói túi tiền cho cha, khăn tay cho mẹ, để giày cho anh trai, đai lưng cho một nam nhân mình yêu thích! Muội rất thích chơi với Hựu Trát ca ca, huynh ấy muốn đai lưng thì muội cho thôi! Và lại muội không có mẹ, đường ca thương muội như mẹ vậy, tặng khăn tay cho đường ca!

Nàng cười rạng rỡ, bộ dạng hưng phấn chờ được khen ngợi. Thế nhưng Ca Dương chẳng có lấy một chút vui vẻ, hấn bị xem như mẹ, làm sao vui nổi chứ?

- Không được, thế này không được! Hựu Trát không thân không thích, không được tặng cái gì hết! Ta chỉ muốn đai lưng, em có tặng hay không thì bảo!?

Tư Tư ngó mặt ra. Đây gọi là “uy hiếp đòi quà” phải không? Nàng rối rắm khó xử:

- Nhưng... Nhưng... Muội đã hứa với người ta rồi...

- Em là nữ nhi, hứa rồi quyết cũng không ai bắt bẻ. Nhưng trẫm là hoàng đế, lời của trẫm là thánh chỉ!

Thánh chỉ? Tư Tư ngây ngô suy nghĩ: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Tư Tư không được tặng quà cho Hựu Trát, Tư Tư phải tặng đai lưng cho trẫm. Khâm thủ!”

- Được, được, được! Muội nghe, muội sẽ không làm trái thánh chỉ!

Ca Dương dạy dỗ thành công, mặt mày đắc ý vuốt tóc nàng:

- Ngoan lắm, biết nghe lời là bé ngoan!

Hắn cứ mãi đắc ý cho tới khi Tư Tư đem khăn tay đưa tới trước mặt mình, biểu cảm chợt dạ áy náy. Hắn lại càng tức giận khi nàng lấy đai lưng tặng cho Sử Hựu Trát. Cô em họ ngoan ngoãn đáng yêu đã lớn, còn tiến bộ thêm một bậc, biết lừa gạt và nói dối hắn rồi! Ca Dương quen với cảm giác nắm mọi thứ trong tay, hắn không chịu được nổi chơi vơi này. Bắt đầu từ khi nào Tư Tư bé nhỏ mọc ra đôi cánh trắng? Nàng sẽ bay đi đâu? Hay là hắn nên đúc chiếc lồng son giam nàng ở lại?

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 13

Chương 3: Chuyện Cái Đại Lưng

“Một chải rũ bỏ khờ dại

Hai chải búp nở thành hoa

Ba chải rèm ngọc châu sa

Bốn chải thiên kim chi nữ

Năm chải gặp được quân tử

Sáu chải đẹp lứa uyên ương

Bảy chải lên kiệu tân nương

Tám chải một đời sung sướng

Chín chải con cháu đầy đàn

Thọ phúc an khang, mệnh danh quý nữ!”

Miếu Nữ Linh là nơi thiêng liêng, từ triều đại trước đến nay chưa từng diễn ra nghi lễ nào long trọng đến vậy. Tư Tư quỳ trên gối đôn, mái tóc xoắn dài, đen mượt như một dòng thác đổ. Vẻ mặt một nửa trẻ con, một nửa thanh tú, vô cùng nghiêm túc thẳng lưng. Lược bằng ngà voi, chạm khắc hoa văn, cẩn thêm vài hạt ngọc bích. Bàn tay nhăn nheo của bà thái phi già rất tỉ mỉ và nhẹ nhàng, không dám dùng lực sợ đứt tóc nàng. Đèn thờ Nữ Linh cao hơn mặt đất nửa thước, không gian mở, xung quanh có nhiều

người đến dự nhưng hết sức trật tự và quy củ. Sự im lặng tuyệt đối giống như nín thở này một phần vì tôn trọng nghi lễ, một phần còn vì hoàng đế đang ngồi ở xa xa kia, lặng lẽ theo dõi bên này.

Lễ chải tóc của con cháu hoàng tộc vậy mà Hoàng hậu không đi, Hoàng thượng lại đến, kì quái làm sao! Vốn dĩ các Cáo mệnh phu nhân từ ngũ phẩm trở lên được chuẩn bị ghế nhưng Hoàng đế đã ngồi trên kia thì họ đành phải đứng. May là giờ này trời đã về chiều, thời tiết mùa thu mát mẻ, cố gắng một chút vẫn cầm cự được. Các quý bà có lẽ không biết, đức ông chồng nhà họ mỗi sáng đều đứng chầu hai canh giờ như vậy. Với tính cách của bộ hạ thì không dám tỏ ra mệt mỏi, dù có quá giờ cũng phải tươi cười nhiệt tình. Lỗ nhổ phía sau các phu nhân là con cái của họ đi theo tháp tùng. Các chàng trai cô gái đều trẻ trung xán lạn, gần độ tuổi với Tư Tư hay lớn hơn đôi chút. Sau khi kết thúc lễ chải tóc sẽ có tiệc trà ngoài trời, đây là cơ hội tốt để làm quen với Minh Châu quận chúa. Tên tuổi của nàng sốt xình xịch như vậy, ai mà không muốn dựa hơi, kết thân? Ít nhất là được diện kiến một lần, sau này cũng dễ nói chuyện. Quan trọng hơn hết là Quận chúa đã đến tuổi trưởng thành, sẽ sớm gia nhập vào tầng lớp của họ trong những buổi xã giao. Với sự sùng ái vô biên của bộ hạ, rất có khả năng ngài nguyện cho nàng quyết định chung thân đại sự. Bây giờ đến lấy lòng trước, tạo ấn tượng tốt, không bỏ bề dọ cũng béo bề ngang!

Tâm tình của các phu nhân chạy loạn đầu đầu nhưng tâm tình của Ca Dương chỉ tập trung trên người Tư Tư. Vẻ mặt nghiêm túc trịnh trọng của nàng khiến hãnh buồn cười. Dung nhan này càng lớn càng sắc nét, nghe Tịch Tề nói Tư Tư giống mẹ, có lẽ vương phi thời trẻ là một mỹ nhân hiếm có.

Mái tóc của con gái Khương La là một phần quan trọng trên cơ thể. Thông thường phụ nữ đại kị cắt tóc, trừ khi để tang cha mẹ, tang chồng, bị xét xử hoặc tu hành. Tư Tư nuôi tóc mười bốn năm, từng cắt ngắn hai lần vì bệnh nặng. Hiện tại mái tóc này chỉ dài quá lưng một chút, may là nó tương đối rậm cho nên vẫn tạo được một số kiểu thông thường. Con gái

trưởng thành không thể tết bím suôn được nữa, phải vấn tóc, cài trâm, giắt hoa, thay đổi kiểu hàng ngày. Khi chưa quen cảm thấy hơi khó chịu, tóc bị siết đau, trang sức thì nặng, vận động mạnh sẽ bị lộn xộn tuột ra. Vì thế, con gái qua tuổi mười bốn bỗng trở nên điệu đà từ tốn, nhẹ nhàng khoan thai cũng có lý do.

Bà Thái phi chải búi tóc thùy loa* đơn giản nhất, đính thêm trâm ngọc và kẹp bướm. Thái phi già yếu tay hơi run, quá trình này phải mất một khoảng thời gian, may là tay nghề của bà rất cao, dù nhiều năm không làm nhưng vẫn thành thạo lắm! Sau khi chải được kiểu tóc hoàn hảo, Tư Tư cung kính tạ ơn Thái phi nương nương rồi Tiểu Mai bưng lên khay bạc đựng Tứ bảo chuẩn bị từ trước. Người đến dự lễ bắt đầu hào hứng chờ phần thú vị nhất.

Ngay từ đầu, Ninh công công đã chỉ cho bộ hạ Sử công tử ngọc thụ lâm phong đứng ở bên Sử phu nhân kia. Không thể phủ nhận chàng trai này từ tướng mạo tới phong thái đều hơn người. Tuổi trẻ tràn đầy trong đôi mắt tinh anh, dáng cao dong dỏng, mặc kiện áo trắng viền đen vừa nam tính vừa nho nhã. Hắn đứng ở đó, tựa như một cây tùng hứng gió, chẳng màng đến bao nhiêu ánh mắt mê muội hướng về phía mình. Ca Dương híp mắt quan sát, muốn vạch lá tìm sâu, đáng tiếc là nhìn rất lâu vẫn không thấy chỗ nào yếu kém. Đáy lòng hắn mênh mang khó chịu, một chút lo lắng, một chút tức giận, một chút đề phòng, giống như có con thú lạ muốn bước vào mảnh đất của mình...

Vì lễ chải tóc của em gái, Chu Lạc Tịch Tề đã ở lại kinh thành nửa tháng nay. Những năm này hắn trưởng thành rất nhiều, thay thế Ngô Hà Huy quản lý một phần kinh thương trong nước. Tứ công tử có tài kinh doanh bẩm sinh, đầu óc nhạy bén dồi dào ý tưởng. Núi vàng trong Quốc khố có không nhỏ công đóng góp của hắn. Ngô Thái học sĩ vẫn hay gọi Chu Lạc Tịch Tề là “cây tiền” bộ hạ trông được. Thương nghiệp hiện nay chưa phân Bộ riêng, vẫn thuộc về Hàn Lâm Viện, bao gồm thuế vụ, nông

vụ, ngoại thương, phân chia rất giản lược và sơ sài. Tịch Tề phụ giúp Ngô Hà Huy chứ không trực tiếp làm việc cho Hàn Lâm Viện, cho nên không gọi là quan nhân, hàng năm bổng lộc được bệ hạ cho riêng, nôm na là nhân viên ngoài biên chế nhưng tiền lương còn cao hơn quan Tam phẩm. Thời buổi này không thể dựa vào cấp bậc đánh giá con người được nữa!

Dự tính năm tới sẽ có đợt cải tổ thứ hai, một loạt nhân lực sẽ bị điều động hoặc thay đổi. Lần cải tổ trước đó là năm năm đầu khi bệ hạ lên ngôi, quét sạch ngu thần dưới triều Sùng Nghi, tiến bước mấy lão già cổ hủ, đưa người trẻ vào vị trí quan trọng. Còn lần cải tổ sắp tới này, hoàng thượng muốn cơ cấu lại bộ máy quan quyền, vấn đề quản lý thương nghiệp đã trở nên cấp bách, phải được tách riêng thành một Thương Bộ... Đối với những biến chuyển chính trị, người quan tâm là cánh đàn ông, người lo lắng là lũ quan liêu, người chờ mong là những nhân tài được đào tạo vẫn chưa có cơ hội thử sức... Nói tóm lại, thiên hạ vẫn thái bình, trong triều bão nổi thì trâu vẫn đi cày, chó vẫn giữ nhà mà thôi!

Nghĩ đến chính sự luôn ngập đầu, Ca Dương chỉ biết thở dài rồi thở dài. Năm nay hăn ba mươi có lẻ, thế mà mi mắt đã bị thâm trường kì, tóc trên đầu cũng lưa thưa vài sợi trắng. Lúc này nhìn thấy Sử Hựu Trát, đột nhiên vị quân vương có một ảo tưởng được làm nhân vật nhỏ nhoi, nhẹ gánh lo toan, có thể theo đuổi những gì mình muốn. Một mối cũng là dấu hiệu của tuổi già...

Khi hăn đang nghĩ ngợi lung tung thì thấy Tư Tư cùng với Tiểu Mai đang tiến về phía mình. Tịch Tề đã nhận được đế giày muội muội may cho, háo hức tính xoa đầu em gái nhưng mà ngại ngùng rụt tay lại, hăn không dám làm hỏng mái tóc đẹp. Tịch Tề dự tính phải nhanh chóng viết thư cho anh cả, bàn bạc xem có nên chia sẻ một chiếc hay không... Một chiếc đế thì không đi được nhưng giữ làm kỉ niệm vẫn tốt!

Lúc này Tư Tư đi đến chỗ hoàng thượng, biểu cảm không được tập trung lắm. Nàng do dự nhìn cái khay Tiểu Mai đang nâng, hai chủ tớ trao

đôi ánh mắt bất an. Sau vài khắc khó quyết, cuối cùng Tư Tư chọn cái khăn tay rất nữ tính mà nàng cố công thêu nhiều ngày.

- Mẫu phi không kịp chờ đến lúc Tương Tư trưởng thành, trong lòng muội luôn xem bệ hạ như phụ mẫu, cả đời này muội không bao giờ quên công nuôi dưỡng chăm sóc của người... Khăn tay này... Muội dâng tặng bệ hạ, kính ngài thọ phúc an khang, mãi mãi là một đấng minh Quân!

Lời lẽ của Quận chúa chân thành đúng mực. Có vài người giả vờ đưa khăn lau khóe mắt, muốn tạo thêm không khí cảm động. Họ đều không phát giác ánh nhìn của bệ hạ lạnh, rất lạnh... Ca Dương trông xuống thiếu nữ quỳ bên dưới, nàng cung kính cúi đầu, cánh tay trắng nõn giờ lên cao, bộ dạng thật giống em gái nhỏ ngoan hiền! Hả nghiêng răng nghiêng lợi, cố kiềm chế không bạo phát, dùng dằng một lúc mới chịu nhận quà. Tư Tư thở phào, áy náy ngẩng đầu lên rồi lập tức hoảng hốt cúi đầu xuống. Anh họ tức giận thật đáng sợ!!!

Hoàng đế không thềm lên tiếng. Bầu không khí có vẻ kì quái, mọi người băng khuâng không hiểu làm sao. May là Tiểu Ninh Tử nhanh mồm nhanh miệng, bước lên đưa quà đáp lễ:

- Quận chúa điện hạ thật là có lòng! Người khiến hoàng thượng cảm động không nói nên lời! Đây là chiếc trâm Như Ý, cung chúc điện hạ may mắn bình an!

- Tạ ơn hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế!

Tư Tư nhanh chóng nhận chiếc hộp gỗ, nháy mắt cảm tạ Ninh công công. Nàng sợ sệt ôm quà bỏ chạy, trước sau không dám nhìn sắc mặt Ca Dương thêm lần nào. Trên khay chỉ còn lại đai lưng, tiếng bàn tàn lập tức nổi lên. Tư Tư kéo kéo dải lụa màu xanh nhạt, bên trên thêu mấy hoa văn đơn giản mà thanh lịch. Nàng bất an nhìn một vòng, chạm vào ánh mắt như cười của Sử Hựu Trát. Tư Tư căn răng nhìn đi chỗ khác nhưng nhìn mãi

không thấy ai quen biết. Thái độ chần chừ của Quận chúa càng khiến người dự lễ hừng hực kích động. Công tử nhà nào may mắn được tặng đai lưng đây?

Tiểu Mai lo lắng nhắc nhở, Tư Tư gấp đến đỏ mặt, tiến thoái lưỡng nan. Người ta nhìn vào càng tưởng nàng đang ngượng ngùng! Nét cười trong mắt Sử công tử thêm đậm, Tương Tư da mặt mông, không nên khiến nàng mắc cỡ chạy mất! Cuối cùng hết cách, Tư Tư bộ dạng không tình nguyện đưa đai lưng cho Sử Hựu Trát. Hắn muốn đem về dùng hay tặng cho ai cũng được, dù sao nàng đã hứa rồi... Biểu cảm của mọi người không giống nhau, có người ghen tị, có người đoán trúng, có người thất vọng cũng có người đặc ý. Riêng với hoàng đế bệ hạ là “tức hộc máu”. Hắn chẳng nói chẳng rằng, từ trên ghế đứng dậy quay lưng đi thẳng. Có trời mới biết hắn muốn chém tên họ Sử kia ra trăm mảnh. Ca Dương đi quá nhanh, mọi người hốt hoảng hô vạn tuế thì đã không thấy hắn đâu nữa. Quả nhiên bệ hạ bận rộn, chỉ trích ít thời giờ cho Quận chúa chút mặt mũi thôi!

Tư Tư buồn bã nhìn theo bóng lưng hắn, tủi thân xoắn xoắn gấu áo, nàng không phải cố ý mà!? Kể từ lúc đó Quận chúa để hồn ở đâu đâu, tiệc trà không nói lời nào, làm cho các Cáo mệnh phu nhân muốn bắt chuyện cũng phải gượng gạo rút lui. Bữa tiệc vì vậy rã đám sớm hơn dự tính.

Trong khi đó Ca Dương một thân buồn bực trở về Dự Kiến cung, lôi núi tấu chương đọc ngẫu nhiên, dường như muốn làm xong việc của cả năm. Ninh công công ôm cây phất trần nhìn trời, Quận chúa với bệ hạ lại làm sao thế này??? Trời về đêm, hoàng cung lần lượt thắp đèn, ngọn nến bên thư án sắp cháy hết, sáp chảy từng mảng, sau khi nguội thì kết vảy, tỏa mùi hương nhàn nhạt khoan khoái... Ca Dương lại duyệt xong một tờ tấu nữa, máy móc ấn ngọc tỉ rồi cuộn tròn lại, ném sang bên phải. Tay trái tự động lấy tấu mới nhưng rốt cuộc chạm vào mặt bàn cứng lạnh. Hắn hồi tỉnh nhìn lại, núi giấy bên phải đã cao, bên trái bàn trống rỗng, hóa ra công việc mấy ngày tới đều làm xong cả rồi! Ngược nhìn mặt trăng đã lên tới ngọn

cây, Ca Dương thở dài xoa cổ vừa đau vừa mỏi. Ninh công công nghe được động tĩnh, khẽ khàng mở cửa chạy vào.

- Hoàng thượng, đã qua giờ Hợi, ngài vẫn chưa ăn cơm tối đâu!

Cơm tối? Ca Dương nhớ ra hồi sáng hăn đã hứa với Tư Tư đến chỗ nàng dùng cơm. Giờ này thì quá muộn, có lẽ nàng đi ngủ rồi. Ninh công công đi guốc trong bụng rỗng, lập tức khai báo:

- Nô tài bên Tương Đông Hiên đã chạy tới hỏi thăm ba lần. Quận chúa điện hạ vẫn chờ ngài đến, cơm còn chưa ăn...

Ca Dương nhú mày, không lẽ mẽ nữa, lập tức gọi người chuẩn bị đèn lồng. Tương Đông Hiên quả thật còn sáng đèn, cung nhân bất an đứng canh ở ngoài, Ca Dương ra hiệu cho họ im lặng. Trong phòng có một bàn ăn nhỏ, dạ minh châu phát sáng ấm áp. Thức ăn trên bàn do để quá lâu nên sớm nguội lạnh, Tư Tư bé nhỏ thì ngủ gục bên mâm cơm. Ca Dương dừng bước ở cửa, nhìn cảnh tượng này một lúc lâu. Hăn đã không nhớ nổi lần cuối cùng có người đợi cơm mình là khi nào.

- Đem thức ăn này hâm nóng lại!

Giọng của hăn rất khẽ, cung nữ nhỏ nhẹ dọn bàn ăn xuống, rèm hoa khép lại, trong phòng chỉ còn hai người. Ca Dương treo áo choàng lên giá, bước lên sàn gỗ không tạo ra tiếng động. Chiếc bàn kiểu hình tròn chân thấp, kết hợp với gối đôn rất vừa vặn. Ca Dương không vội gọi nàng dậy, hăn ở đối diện nhìn một lúc lâu. Nàng vẫn giữ mái tóc thù loa được Thái phi chải cẩn thận, thay áo mỏng mặc ở nhà, trang sức linh tinh đều gỡ ra hết, chỉ đeo một cây trâm Như Ý nhỏ nhỏ trên đầu. Thật ra chiếc trâm này rất bình thường, làm bằng bạc mạ vàng, cũng không dẻo gọt tinh tế lắm. Giá trị nhất chính là viên ngọc Như Ý màu xanh lam. Loại ngọc này dễ bị nhận nhầm thành ngọc bích nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy có vết rạn, giống như nứt vỡ, đây chính là gân ngọc. Như Ý phát sáng trong nước, chỉ có thể

tìm thấy ở đáy biển. Vì lẽ đó nó quý hiếm vô cùng, mà viên ngọc đính trên tóc Tư Tư không cần nghi ngờ chính là viên to nhất trong thiên hạ. Ca Dương rất hài lòng, hẳn sớm biết nàng hợp với màu xanh nhu hòa này. Về sau mỗi ngày phải chải tóc, tùy tiện cài chiếc trâm lên cũng đủ sang chảnh rồi!

Ca Dương nhếch môi cười, tâm trạng tốt hơn, hẳn tạm thời bỏ qua tội lỗi của nàng, trước tiên phải ăn cơm đã, trừng phạt sẽ quyết định sau! Ca Dương muốn lay nàng tỉnh dậy nhưng bất chợt phát hiện trong tay Tư Tư nắm cái gì đó nhìn như thắt lưng. Hẳn tò mò kéo ra, quả nhiên là một chiếc đai lưng đen tuyền, phía trên thêu chỉ trắng. Đường thêu xiên xiên vẹo vẹo, không cần đoán cũng biết là tác phẩm của ai. Cái đai lưng này đã thêu xong, tương đối ra hình dạng nhưng đáng tiếc mặt sau bị rách hỏng mất. Vết rách không giống vết cắt, đoán là nó vô tình bị vướng phải góc nhọn, xui xẻo kéo thành một đường dài, thế là hỏng luôn!

Ca Dương nhìn chăm chú món đồ trong tay, nhanh chóng đứng lên đi tới cái tủ gỗ bên giường. Hẳn đoán không sai, trong ngăn tủ thứ hai có chiếc giỏ tre đựng vải vụn và kim chỉ. Trong giỏ còn dư ít vải đen cắt nhỏ trong quá trình may thắt lưng. Xem xét một hồi thì không có vải nào màu xanh nhạt cả! Ca Dương không kìm được cười thành tiếng, xem ra cái đai lưng Sử Hựu Trát nhận không do Tư Tư làm. Cô bé này trước giờ chải tóc đã bất cẩn làm rách thắt lưng, bí quá hóa liều tìm một cái tương tự thay thế. Cái tương tự không phải của nàng cho nên không dám tặng cho hẳn, không muốn lừa dối hẳn. Ai nói Tư Tư khờ khạo, nàng biết suy nghĩ sâu sắc đó chứ!

Ca Dương âm thầm giấu thắt lưng đen vào vạt áo, làm như không hay biết gì. Tư Tư bị gọi dậy, mơ màng mở mắt, giật mình thấy hoàng thượng cười tươi tắn, khác hẳn vẻ tức giận lúc chiều. Chuyện gì vậy nhỉ? Anh họ uống lộn thuốc? Ca Dương nhìn mặt ngọc của nàng, nét cười càng đậm, thúc giục cung nhân đem thức ăn lên. Cơm nóng bốc khói, một người vui

vẻ gập hết món này tới món kia, một người ngơ ngác nhìn theo không biết mình bỏ sót chuyện gì.

Vài ngày sau Tư Tư mới nhớ ra cái đai lưng hồng, tìm khắp một vòng lại không thấy. Ninh công công thì đem món đồ từ chỗ Ti thái phường về, vết rách được sửa rất khéo, nhìn không rõ. Hoàng thượng đặc ý ngời ngời, thay thường phục đen, vừa hợp với đai lưng rồi chạy qua Tương Đông Hiên trêu chọc Quận chúa. Hăn lượn qua lượn lại, mắt Tư Tư bám theo chiếc đai lưng nhìn quen quen...

- Đường ca... Cái thắt lưng này lấy ở đâu vậy?

Ca Dương nhai bánh đậu xanh, hợp tình hợp ý đáp:

- Nội vụ đem đến, làm sao trẫm biết được.

- O... Hình như trông nó quen mắt lắm, có phải lấy nhầm chỗ muội không?

- Không thể nào! Rõ ràng là đồ của trẫm mà!

Tư Tư bối rối cắn môi, sao lại như vậy nhỉ? Nhìn nó rất giống cái đai lưng nàng làm, ngay cả con cò ba chân cũng giống hệt! Bộ dạng nàng rồi rẫm, muốn tranh luận mà không có bằng chứng, Ca Dương thì xấu xa ngồi xem kịch, mặt đều rất đáng đánh đòn.

Ninh công công ôm trán nhìn trời, niệm ở trong lòng. Mình không biết gì hết, mình hoàn toàn không biết gì hết!!!

*búi tóc thùy loa.

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 13

Chương 4: Giác Mộng Cuối Cùng

Tư Tư trở về Tương Đông Hiên sau bữa tiệc trà, tinh thần uể oải không vui. Nàng muốn đến Dự Kiến cung tìm anh họ nhưng nghe bảo cơn giận của hoàng thượng chưa nguôi, thế là không dám sang. Tư Tư ân hận cầm chiếc đai lưng trên tay. Nếu nàng không bất cẩn làm rách thì bây giờ đã tặng cho Ca Dương rồi. Tư Tư còn thấy áy náy với Sử Hựu Trát, nhìn về vui mừng của hãnh nàng làm sao nói ra sự thật được?

Tiệc trà chiều nay có quá nhiều người, mặc dù Tiểu Mai tỷ tỷ đứng phía sau thì thâm tường thuật lai lịch nhưng Tư Tư vẫn không thể nhớ hết ai là ai. Nàng chỉ một lòng nghĩ đến Ca Dương, không biết hãnh sẽ giận bao lâu, có phải rất thất vọng vì nàng không?

Tư Tư thờ ơ lãnh đạm, không có nhiệt tình theo đuổi cuộc nói chuyện với các vị phu nhân, khiến cho không khí vui vẻ dần lạnh xuống, rất nhàm chán. Sử Mỹ Cảnh vẫn tỏ ra nhiệt tình mời phần, nàng lớn hơn Tư Tư hai tuổi, là em gái cùng mẹ của Hựu Trát ca ca. Nể tình bằng hữu, Tư Tư cố gắng cười với cô ấy, kín đáo rút tay lại. Nàng thực không thích bộ dạng thân thiết của một người xa lạ, quen biết giữa họ đâu đến mức chị em em dính sát vào nhau. Sử Mỹ Cảnh tự cho là đúng, còn dám lớn gan gọi nàng là “tẩu tẩu”.

Người xưa có dạy, ăn có thể ăn bậy nhưng nói không được nói bừa. Sử phu nhân đen mặt, chưa kịp la mắng đứa con gái ngu ngốc thì Tư Tư đã dùng ánh mắt sắc bén nhìn cô ta.

- Bồn cung nhớ rõ mình còn chưa gả cho ai. Hai tiếng tấu tấu thật không dám nhận!

Sử Mỹ Cảnh ngưng cười, biết bản thân lỡ lời nên vội vàng quỳ xuống xin tội.

- Điện hạ thứ lỗi, tiểu nữ vui quá không chú ý ngôn từ, mong điện hạ trách phạt!

Người ta đã chủ động xin phạt, Quận chúa cũng không muốn làm nàng thất vọng:

- Vậy người về chép một trăm lần Nữ tắc, Nữ giới đi!

Sử Mỹ Cảnh ngạc nhiên nhìn lên, muện màng nhận ra người đang nói không phải tiểu cô nương bình thường mà là đương kim Quận chúa hoàng triều, vai vế Minh Châu cao bằng trưởng công chúa. Mỹ Cảnh suy nghĩ đơn giản, cứ tưởng người ta thích anh trai thì nhất định cũng thích mình.

Lần đầu tiên Tương Tư ngồi ở ghế chủ vị, áo bào đỏ rực, khuôn trang nghiêm nghị, dáng vẻ không giống với Tư Tư mà Ca Dương biết chút nào. Con người luôn có nhiều chiếc mặt nạ để đối nhân xử thế! Quận chúa ít nói nhưng mở miệng có uy, mọi người dần thay đổi ý niệm ban đầu, trở nên dè dặt cẩn thận hơn. Từ hôm đó, trong giới thượng lưu ở kinh thành có lời đồn đại, nghe bảo Quận chúa điện hạ lãnh đạm cao quý, tuy còn trẻ nhưng đã có phong thái hoàng tộc, người thường không thể tới gần!

- Lãnh đạm cao quý? Không thể tới gần?

Nghe Ninh công công báo lại, Ca Dương thích thú nhướn chân mày. Hắn buồn cười nhìn cô bé ngủ gật trong lòng mình, đưa tay xoa vụn bánh còn dính trên môi. Ca Dương từng lo lắng tính tình khả ái ngây thơ của nàng sẽ khiến người ta nảy sinh ý đồ lợi dụng, cho dù hắn hết sức bảo vệ

cũng không thể cam đoan nàng luôn luôn bình an. Tạo hình “lãnh đạm cao quý” này thật sự cần thiết, không biết là nàng cố ý hay vô tình?

Lại nói tiệc trà ngày hôm đó, mọi người ra về mà không thu được chút ích lợi nào. Sử Hựu Trát cố ý nán lại, đợi Tư Tư ở vườn đào gần Ngự hoa viên. Hắn hơi xúc động nhìn cô gái nhỏ mới một năm không gặp mà đã thay đổi nhiều như vậy. Nhớ mùa đông năm ngoái họ lần đầu hạnh ngộ ở kinh thành. Hôm ấy Hựu Trát ra chợ lựa một món quà sinh nhật cho em gái, đứng ở gian hàng thủ công nhìn trúng chiếc đèn kéo quân xinh xắn tinh xảo, lúc giơ tay muốn lấy thì đã chạm một nhịp. Chiếc đèn bị một bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo nhắc lên. Nhìn theo đôi tay ấy, hắn trông thấy một tiểu cô nương mặc kiện áo trắng hồng, đầu tết hai bím tóc nhỏ, thắt nơ rũ xuống bên vai. Sử Hựu Trát mở to mắt, giống như phát hiện ra một miền đất lạ.

- Xin lỗi... Công tử cũng muốn mua cái đèn này sao? Có thể nhường cho tôi không?

Nàng ăn nói lễ độ, cho thấy giáo dục rất tốt. Quần áo nàng mặc nhìn tưởng đơn giản nhưng toàn bộ đều là gấm lụa quý giá, a hoàn theo hầu có võ công cao cường. Sử Hựu Trát tinh mắt đánh giá, kinh nghiệm mách bảo cô gái này xuất thân không tầm thường. Dĩ nhiên hắn sẽ không tranh giành một cái lồng đèn với cô gái xinh đẹp này, ngược lại còn hào phóng bảo:

- Tiểu thư thật có mắt nhìn hàng, chỉ trách tại hạ đã chạm một bước. Không bằng để tại hạ trả tiền cho cái đèn này, đổi lại nàng có thể cho ta biết quý danh không?

Hắn cũng thật bất ngờ vì lời gạ gẫm quá trực tiếp của mình. Xưa nay Sử Hựu Trát vẫn phản cảm với mấy trò gheo gái của lũ bạn đồng học. Ngô Hà Nguyên từng nói hắn quá nghiêm túc khách khí, khiến cho các cô nương ái mộ mà không dám tiến tới làm quen. Thế mà vừa mới gặp vị tiểu thư này hắn lại dám mở lời thô tục như vậy. Sử Hựu Trát cảm thấy không ổn, muốn xin lỗi trước ai ngờ nàng vô tư cười nói:

- Tiểu muội họ Chu, nếu công tử hào phóng như vậy thì tiểu muội cũng không từ chối!

Xem ra nàng không bị hành động của hãn gây ác cảm. Hựu Trát sung sướng trong lòng, lập tức trả bạc cho chủ quầy, cùng với Chu tiểu thư rời đi. Hình như kiếp trước họ là bạn bè, tán gẫu hết sức ăn ý. Hãn lớn hơn nàng sáu tuổi nhưng phát hiện có một số kiến thức mình còn thua kém, nói chuyện với cô gái thông minh hòa nhã vô cùng thú vị. Cứ như vậy, họ quen biết một năm, chỉ qua lại thư từ là chủ yếu nhưng hãn chờ mong từng bức thư nàng gửi. Nét chữ rất đẹp, vừa mềm lại vừa cứng rắn, nàng viết theo mẫu tự Phúc Thảo, kiểu viết này phức tạp và trí tuệ hơn mẫu tự thường, ngay cả sĩ tử nhà quan cũng không có nhiều người am hiểu sâu sắc. Viết được chữ Phúc Thảo một cách uyển chuyển thành thạo như vậy lại càng hiếm thấy. Sử Hựu Trát rất tò mò sư phụ của nàng là ai. Hãn dĩ nhiên không đoán ra, từ dấu phết, nét đơn, từ cách cầm bút cho tới cách chấm mực đều là đương kim bộ hạ đích thân dạy nàng. Khi nàng còn nhỏ hãn bế ở trong lòng, vừa dỗ dành vừa ép buộc nàng tập viết. Khi nàng lớn hơn hãn đặt một chiếc bàn con bên dưới thư án, để nàng tự tập viết còn mình chuyên tâm xem tấu chương, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên phải nhắc nhở cô bé không được lười biếng. Vì thế, trong chữ của nàng có nét mềm mại của tiểu Quận chúa và nét mạnh mẽ như bạc quân vương.

Bạn qua thư là một cách quen biết thịnh hành giữa nam nữ ở Khương La. Nếu hẹn hò gặp nhau dễ bị soi mói đánh giá thì trao đổi văn thơ lại tao nhã thanh lịch. Ban đầu Hựu Trát điều tra những gia đình họ Chu trong thành, không phát hiện có tiểu thư nào tên là Chu Tương Tư cả. Nàng bảo hãn đưa thư cho trưởng quầy ở Khôi Túc Lô, đây là quán rượu nổi tiếng nhất Đế đô. Hãn điều tra lại thấy người đứng sau Khôi Túc Lô là một vị họ Ngô. Tất cả manh mối dường như đứt đoạn. Sử Hựu Trát không đề cập việc này với nàng, nàng càng muốn giấu thì hãn càng quyết tâm tìm ra. Cuối cùng phải nhờ tới tên bằng hữu chí thân – Ngô Hà Nguyên. Cha của

hắn là Ngô Thái học sĩ có địa vị rất cao ở Hàn Lâm Viện. Khi Ngô Hà Nguyên nghe xong câu chuyện, hắn liền vỗ vai Hựu Trát phá lên cười:

- Khôi Túc Lâu là đầu mối thông tin của kinh thành, họ Ngô mà cậu nói là phụ thân của ta! Vị tiểu thư kia chắc chắn không phải họ Chu, chẳng lẽ cậu không biết ở kinh thành có họ kếp sao?

Họ kếp? Ở kinh tất nhiên có nhiều họ kếp. Âu Dương, Đông Phương, Trần Đình,... Họ kếp của Chu là gì? Đó là Chu Lạc! Sử Hựu Trát vừa kinh ngạc vừa thất vọng. Hóa ra nàng là con cháu hoàng gia, vậy mà hắn không nghĩ ra. Nếu Tương Tư là người hoàng tộc thì hắn có trèo cao nổi không? Hựu Trát còn đang bâng khuâng thì Ngô Hà Nguyên đã dập tắt luôn chút hy vọng của hắn:

- Nói nhỏ cho cậu biết, cậu đừng phải củ khoai nóng rồi! Quận chúa của phủ Hòa An vương có phong hào Minh Châu nhưng tên khai sinh của nàng là Chu Lạc Tương Tư, vừa khéo hiện tại là mùa đông, mỗi năm điện hạ đều hồi kinh nghỉ đông. Theo mình thấy, người cậu gặp chẵn chẵn là Minh Châu Quận chúa rồi...

Biết lai lịch “khủng khiếp” của Tương Tư, Sử công tử mất ngủ hết mấy ngày, tới sáng ngày thứ ba thì ghi danh dự thi Khoa cử. Vốn dĩ Sử lão gia muốn hắn học tập thêm vài năm nữa thế nhưng Hựu Trát lại tự ý ghi danh sớm. Kể từ ngày đó, hắn dồn hết trí lực vào hai việc, viết thư cho Tương Tư và chong đèn đọc sách. Thật may mắn là vòng sơ khảo hắn đứng thứ nhì, đợi tới xuân năm sau thi trung khảo, mùa hè thi phúc khảo. Sử Hựu Trát đã nghĩ, mình nhất định phải đỗ Trạng Nguyên. Mọi năm Tân khoa trạng nguyên diện kiến hoàng đế đều được xin một phần thưởng, hắn muốn xin bộ hạ ban hôn, để hắn lấy người thương về nhà!

Năm nay Tương Tư làm lễ chải tóc, hắn mặt dày thỉnh cầu nàng tặng chiếc đai lưng. Tương Tư viết thư hồi đáp, nàng nói đai lưng không được vì nàng muốn tặng nó cho anh họ. “Anh họ” tất nhiên là bộ hạ rồi! Hựu Trát

bật cười, cảm thấy Tương Tư hồn nhiên đáng yêu, suy nghĩ đơn giản. Hắn gửi lại một lá thư dài, giải thích cho nàng biết đai lưng không thích hợp tặng cho hoàng thượng, nàng nên tặng ngài khăn tay để tỏ lòng tôn kính, như vậy mới hợp đạo lý. Gửi thư vài lần, cuối cùng hắn cũng thuyết phục được Tương Tư.

Dĩ nhiên Hựu Trát không biết bao nhiêu công sức suýt đổ vỡ chỉ bằng một câu của bệ hạ. Lúc nàng đưa đai lưng cho mình, Hựu Trát xúc động muốn ôm lấy. Hắn muốn nói nàng biết hắn vừa gặp đã yêu thích, nàng hãy đợi hắn một năm, khi hắn thi đỗ Trạng Nguyên sẽ lấy nàng làm vợ...

Hành động của Mỹ Cảnh trong buổi tiệc trà làm Hựu Trát thất vọng, cô em gái này bị mẫu thân chiều hư rồi, đúng là không có đầu óc. Hắn không thể để Tương Tư có ấn tượng xấu về người nhà mình, vì vậy cố tình đợi nàng trong vườn đào gần Ngự hoa viên. Hôm nay Tương Tư mặc váy đỏ, trang điểm cầu kỳ, khác xa với hình ảnh tiểu cô nương mua đèn năm ngoái. Nàng lộng lẫy như một con phượng hoàng khiến Hựu Trát vừa vui vừa buồn.

- Tương Tư, muội đừng để bụng mấy lời trái quấy của em gái ta, ta thay mặt Mỹ Cảnh xin lỗi muội!

- Không sao, huynh cũng biết ta không hẹp hòi như vậy mà...

Hựu Trát có hơi ngại ngùng, dù sao họ cũng nói chuyện bằng chữ là chủ yếu, đâu có mấy khi tiếp xúc nhau. Hắn nhìn nàng, cảm thấy lòng rạo rức thứ nhiệt huyết gọi là thanh xuân.

- Cảm ơn muội vì cái đai lưng, nó rất đẹp, ta sẽ mãi mãi giữ bên mình.

- À... Chuyện đó... Thật ra thì...

Tư Tư cắn môi, hổ thẹn trước vẻ chân thành của hắn, cuối cùng nàng chỉ nói:

- Uhm, huynh thích thì tốt rồi! Giờ này cũng muộn, huynh trở về đi, có gì cứ viết thư cho ta!

Sử Hựu Trát gật đầu, lưu luyến nhìn nàng thêm vài lần, không biết đến bao giờ mới gặp lại nữa...

Tư Tư đem theo phiến muộn trở về Tương Đông Hiên, nàng không biết Ca Dương có đến đây ăn tối như đã hứa hay không nhưng vẫn sai người dọn thức ăn lên. Chờ đến khi mặt trời lặn, trăng treo đầu cành, Tư Tư buồn chán ngủ quên mất, nằm trên bàn gỗ say sưa đánh giấc...

Nàng lại thấy mình đứng bên cái hồ sen trong hoàng cung, hôm nay cô gái đó nhìn khá nhợt nhạt. Tất nhiên nàng ấy luôn nhợt nhạt nhưng mà cảm giác lần này càng mờ ảo hơn, giống như sương mù buổi sáng, chờ khi trời ấm lại thì tan biến mất.

- Em trở lại rồi? Chị cứ tưởng không kịp chào tạm biệt em chứ!

- Cô muốn đi đâu? – Tư Tư ngạc nhiên hỏi.

Phù Dung mỉm cười:

- Chẳng phải đã nói trước với em sao? Khi em mười bốn tuổi thì chị phải rời đi. Chị là một ảo ảnh, là hồi ức đọng lại trong hồ sen này, chị hoàn toàn không có thật! Sau khi chị rời đi sẽ không làm phiền em nữa, một ngày nào đó em sẽ nhớ ra chị, đó là lúc chúng ta hợp nhất thành một!

Tư Tư gãi đầu, vấn đề trừu tượng này nàng không hiểu lắm.

- Trước khi đi chị muốn cho em nhìn thấy kết cục cuối cùng của Sở Phù Dung. Tư Tư, lại đây nào, nắm tay chị!

Tư Tư không còn ác cảm với cô nàng “quỷ nước” này nữa, những câu chuyện nàng kể đều khiến Tư Tư cảm thông. Nàng chẳng qua là một đóa

hồng nhan bạc mệnh, đời người nổi trôi khiến nàng đi nhăm dòng, rơi vào tay một kẻ không thể cho nàng hạnh phúc... Tư Tư giơ tay ra, lần này Phù Dung không kéo nàng xuống đáy hồ nữa mà lại bước xuyên qua, tan biến vào cơ thể Tư Tư. Nàng thấy người mình nhẹ bỗng, mí mắt trĩu nặng rồi ngã xuống bên bờ hồ...

Ta nhìn chiếc lọ sứ trong tay, hoàn toàn không nghe thấy tiếng bước chân tới gần. Mãi đến khi hắt cất giọng trầm thấp:

- Mấy giờ rồi mà nàng vẫn chưa ngủ? Hoàng nhi của trẫm buồn ngủ lắm rồi!

Hôm nay quá bận rộn, mãi đến giờ này Vĩnh Khang mới trở về. Hắt treo áo choàng lên giá, cởi ngoại bào rồi ngồi xuống giường.

- Nghĩ gì mà đắm chiêu thế? Nghe nói hồi sáng có mấy kẻ phiến phúc tới à?

Ta đã sớm giấu cái lọ ấy đi, bữu môi dựa vào lòng hắt:

- Người ta là phi tần như hoa như ngọc của ngài, kẻ phiến phúc gì chứ?

- Sao mà không phiến? Tối ngày cứ lượn qua lượn lại, không nấu canh thì may áo, không viết thư thì vẽ tranh đem qua, bọn họ tưởng hoàng cung là khu vườn tình yêu chắc? Trẫm phiến không muốn diễn trò nhảm chán này... Về sau nàng đừng gặp đám đàn bà đó, cứ đuổi thẳng không cần khách khí!

Ta nằm trong lòng hắt, chậm chậm đáp:

- Quả nhiên vô tình là bậc đế vương. Ngài đối xử với nữ nhân kẻ vai áp má của mình như vậy, không sợ họ oán hận sao? Trong mắt ngài chúng tôi ngu ngốc khờ dại, làm chuyện vô bổ. Ngài chỉ quan tâm quyền lực và thiên hạ, nhi nữ thường tình khổ biết bao nhiêu? Tuy bọn họ chẳng phải tốt lành nhưng thiếp thân không oán trách, cùng là đàn bà, kiếp chung chồng thì ai chẳng khổ?

Vĩnh Khang không lập tức phản bác, hần im lặng ôm ta, dịu dàng vuốt ve bụng ta, lúc lâu mới thăm thì:

- Điều nàng nói không sai nhưng rất phiến diện. Nàng tưởng ai cũng như mình sao? Trẫm chỉ không cho họ sự đối đãi chân thành, điều này là tất nhiên rồi. Người ta sinh ra chỉ có một trái tim, ai có thể nhét hết tất cả vào đó chứ? Bản chất của con người là ích kỷ, ngay cả con cái cũng đứ đờ khinh, làm sao trẫm yêu bọn họ như yêu nàng được? Theo cách nói của nàng thì làm phi tần rất khổ? Không đâu! Ít nhất họ đã sướng hơn phụ nữ bần nông. Cơm ngon áo đẹp, sống trong lầu vàng gác ngọc, cả dòng họ cũng được thơm lây. Chỉ có những kẻ không biết đủ mới không hài lòng về cuộc sống này, tham vọng quá lớn thì kết cục không tốt đẹp. Lòng tốt của nàng thật là dư thừa, nàng cảm thán vì bọn họ, sao không dùng cái đầu nhỏ này tìm cách tranh đoạt đi? Để trẫm không ngó ngang gì họ nữa, để trẫm phong nàng làm Hậu. Nàng không cố gắng thì làm sao biết không được?

Ta nhếch môi cười. Hần cảm thấy ta là con thỏ trắng hiền lành nhút nhát sao? Hay ta là Quan Âm Bồ Tát? Ta chẳng phải Thánh mẫu, ta chỉ giữ một quan niệm đạo lý cơ bản mà thôi, khi không cần thiết thì đừng đập lên người khác bởi vì ác giả có ác báo, ta đi con đường rộng rãi của riêng mình... Ta không tranh đoạt vì nó không có ý nghĩa gì, hưởng hồ giữa ta và hần còn có bao nhiêu quốc thù, gia thù. Nếu là ngày trước, ta sẽ vì lời mật ngọt của hần mà cố gắng hết mình, phụ nữ ai không mơ ước độc chiếm một người đàn ông? Đối với ta, trước tiên là hần cũng yêu ta, chấp nhận cùng ta phá bỏ những rào cản và trở ngại. Bây giờ nói cũng vô ích, ta và hần không

thể cứu vãn nữa, chỉ đành chọn cách trốn tránh tự lừa dối để không cấu xé lẫn nhau thôi!

- Đừng nói chuyện này nữa, hôm nay con có ngoan không, nó có đập nàng đau không?

- Có một chút, cũng không đau lắm...

- Hừ, chờ nó sinh ra trăm sẽ dạy dỗ nó cho nàng, dám làm mẹ nó đau!

Hắn quen tay cởi áo yếm, cẩn thận đặt ta nằm xuống.

- Khuya rồi, ngài ngủ sớm để mai lên triều, hôm nay không cần làm.

- Không sao, nàng cứ ngủ đi, đừng quan tâm ta...

Hắn đặt môi lên ngực ta, nhẹ nhàng và cẩn thận. Phương thức này có vẻ tốt, lúc đầu ta chưa quen cảm thấy rất xấu hổ, về sau mọi thứ đều lưu loát tự nhiên. Bình thường ta rất ham ngủ, mặc kệ hắn làm gì vẫn nhắm mắt ngủ say. Hôm nay có một số chuyện cứ lẫn quẩn trong đầu, ta không tìm được câu trả lời thì không thể bình yên.

Nhẹ rên một tiếng, quả nhiên khiến hắn dừng lại. Ta không cho hắn ngẩng đầu lên, đưa tay ôm lấy, luồn mười ngón vào mái tóc đen dài. Hắn vẫn tỉnh táo không để mình đè lên bụng ta, chống tay hôn dọc theo bờ ngực, vòng lên cổ.

- Không lẽ trong sách nói đúng, thai phụ thừa âm thiếu dương, biểu hiện mãnh liệt sao?

Hắn cười bên tai ta, gợi tình trêu chọc. Gã khốn này thích nói bậy bạ ở trên giường, ta bực bội giật tóc hắn.

- Á... Sư tử phu nhân, nàng muốn lột da đầu vi phu à?

Hắn khống chế đè hai bàn tay ta lên trên đầu, môi hạ xuống dây dưa. Hạ Hầu Vĩnh Khang là một tên lừa đảo, đừng bị vẻ cẩn thận dịu dàng của hắn đánh lừa. Trước kia cũng như vậy, ban đầu hắn thề thốt sẽ nhẹ nhàng, sẽ kiềm chế, kết quả không bao lâu đã phát điên. Hóa ra lực tự chủ của tên này kém như vậy, ta rất nghi ngờ. Nhớ tới những năm đầu hắn không muốn ta mang thai nhưng chẳng bao giờ kịp rút ra, hại ta uống thuốc quanh năm. Có nhiều khi phát bực, ta canh lúc mấu chốt thì đá hắn ra. Tiếc là chỉ hiệu quả lần đầu.

Hắn hôn chán lại cạp cắn, cầm tinh con chó à? Ta bực bội tránh ra, đưa tay néo một phát. Vĩnh Khang hít sâu, đau mà không dám kêu, chỉ nằm xuống để ta nghiêng người dựa lưng vào ngực hắn. Môi lạnh mơn trớn sau gáy, nhẹ nhẹ mân mê xuống sống lưng. Ta móc đôi chân dài của mình đan vào cặp chân trần của hắn, tư thế mập mờ.

- Nàng... Hôm nay làm sao vậy?

Hắn vừa thở vừa khàn giọng nói. Ta không dám đáp, chỉ có thể nhắm mắt lại, kéo tay hắn vòng qua bụng mình.

- Phù Dung... Nàng làm trẫm điên mất...

Hắn xoay đầu ta lại, say mê gặm nhấm, tưởng tượng đến một loại rượu hảo hạng. Thế giới của ta chỉ còn lại bóng tối, có tiếng thở dồn dập, từng cái ve vuốt dịu dàng, từng lời đường mật bên tai... Ta chợt nghĩ, nếu những gì Lâm Trang Phương nói là sự thật thì người đàn ông ở sau lưng là anh trai của ta, ta và hắn chảy cùng dòng máu, thứ máu ấy dơ bẩn và tanh tưởi. Hai người chúng ta, anh trai và em gái, kinh tởm đến dường nào!

- A Dung, đừng khóc, đừng khóc... Ta làm nàng đau sao?

Nước mắt ta chảy dài, không rõ là khóc cho bản thân hay cho Vĩnh Khang nữa. Lạy trời cao, đây không phải sự thật, ông hãy nói với con đây chỉ là trò đùa ác ý mà thôi! Con không thể yêu anh trai mình được, còn con

của con nữa, nó sẽ thành cái gì nếu bố mẹ nó là một đôi huynh muội loạn luân? Nó không thể sống trên đời này, bởi vì sự tồn tại của nó mang tên “tội lỗi” ...

Ta bấm mạnh vào vai hấn, máu bật chảy ra. Vĩnh Khang trong cơn kích tình không chú ý tới chi tiết này. Ta khéo léo dùng chiếc khăn trắng chuẩn bị từ trước, thấm hết máu vào, rồi giấu khăn dưới gối. Một người có tính đa nghi cẩn thận như hấn mà không phát giác được gì, khi hấn ở bên ta hoàn toàn buông xuống mọi phòng bị, nếu ta có ý đồ ám sát chắc sẽ thành công dễ dàng.

Đạt được mục đích, ta thả lỏng tinh thần, chiều theo ý hấn, để hấn đưa mình vào một con thuyền chênh vênh. Mặt nước lắc lư, đỉnh màn lắc lư... Tất cả vòm trời chỉ gói gọn trong đôi mắt cháy bỏng.

- A Dung...

- Dạ?

- Em đã làm gì trẫm vậy?

Ta giương mắt lo lắng nhìn hấn, chẳng lẽ hấn phát hiện chuyện gì?

Vĩnh Khang hỗn hển vùi đầu vào hõm vai ta, trước khi phóng thích ái tình hấn đã khào khào hỏi:

- Rất cuộc... Em đã làm gì trái tim ta vậy?

Những tháng này Trúc Uyển quá vắng lặng. Mỗi ngày của ta trôi qua là những chuỗi nhàm chán lặp lại. Ngủ, ăn, thần thờ... Ăn, ngủ, lại thần thờ... Thịnh thoảng có cung nữ do chủ tử sai đến dò la, họ không được bước vào Trúc Uyển nhưng có thể thấy ta ngồi nghiêng bên cửa sổ.

Một người điên hiền lành.

Đúng vậy, ta không gào hét, cũng không lên cơn đập phá đồ đạc. Trông thì điên điên nhưng chẳng gây phiền phức đến ai. Trời vào thu rồi, đây thường xuân trên hàng rào chuyển màu lá vàng nhạt, ta đếm từng chiếc rụng xuống, giống như đếm sinh mệnh của mình. Phải chi ta có thể rời đi khi chiếc lá cuối cùng rơi xuống. Đôi lúc, được chết cũng là món quà xa xỉ...

Từ lâu rồi hẳn không đặt chân đến Trúc Uyển nữa nhưng lại không hoàn toàn bỏ mặc ta. Thị vệ ngoài kia vẫn bao vây hai tầng, nội bất xuất ngoại bất nhập, cách biệt hơn cả lãnh cung. Thuốc thang và đồ ăn tẩm bổ là những thứ tốt nhất, y phục mùa thu cũng may mười bộ hoa mỹ nhưng ta chỉ mặc áo đơn trắng mà thôi. Hẳn không nhìn đến nhưng đôi đũa vẫn như cũ, khiến cho hậu cung đoán già đoán non, rốt cuộc là được sủng hay thất sủng?

Ta lim dim mắt nhìn cái tổ chim ngay trên chạc cây, chim trống tha mồi, chim mái nằm ấp trứng. Đây là một loài chim quý, tên gọi là bạc trĩ, trứng màu xanh cải thảo, có phôi kỳ dài đến ba tháng. Ở quê hương ta không có giống chim này, bạc trĩ rất hiếm gặp, chúng luôn sống thành đôi, nếu một con không may bị chết thì con kia sẽ ở lại canh xác. Vì vậy bạc trĩ chỉ đẻ trứng với một người bạn đời.

Khi Vĩnh Khang phát hiện tổ chim này ta đang mang thai tháng thứ sáu, hẳn nói rằng khi hoàng nhi ra đời thì trứng chim cũng nở, hẳn còn dự tính sai người chuyển cái tổ đi xa một chút, sợ chim non kêu ồn khiến con không ngủ được...

Sáng nay thức dậy ta nghe thấy tiếng chim chirp, đến giữa trưa thì tiếng càng rõ ràng, ba quả trứng đã nở. Tính sơ sơ hôm nay cũng là ngày lâm bồn, nếu thai kỳ không kéo dài. Ta liền mở rương gỗ, sắp xếp lại những bộ quần áo tí hon. Cái mũ len màu đỏ may hai lỗ tai gấu xù xì, đôi hài nhung chỉ vừa ba ngón tay, chiếc yếm kim đồng thêu hình em bé,... Ta nhớ rõ lai lịch của từng món. Chỉ mấy tháng mà Vĩnh Khang đã sưu tầm đầy đủ quần

áo bút tất. Hãn ngồi vẽ một cái nôi ru con bằng bút than chì, thiết kế thanh gỗ để treo vải mùng, gắn lên đó hình ngôi sao và trăng lưỡi liềm. Chân nôi làm cong để tiện lắc lư, bọc vải bông tránh gây tiếng động. Tuyền ra vải thợ mộc lành nghề, chỉ mất ba ngày đã đóng xong chiếc nôi theo bản vẽ. Vĩnh Khang là một hoàng đế tận tâm, hãn từng vẽ ra hệ thống thoát nước cho đồng ruộng, từng vẽ máy cơ xay bột mì, từng thiết kế đòn bẫy ném đá phá được bức tường dày hai tấc, kẻ địch rất sợ hãi nỏ bắn liên hoàn của quân đội Khương La... Chắc không ai ngờ được, có một ngày Hạ Hầu Vĩnh Khang lại ngồi vẽ – vẽ nôi cho con.

Ta từng hoài nghi rất nhiều thứ nhưng ta không hoài nghi tình phụ tử của bệ hạ. Hãn mong chờ đứa trẻ này, nếu có thể thì hãn đã giành luôn cái bụng bầu của ta rồi. Sự dịu dàng trong đôi mắt người cha là điều ta nghĩ đến nhiều nhất khi uống bát canh đó. Trong cơn đau lưu sản, ta hy vọng hãn đến muộn, để không phải nhìn thấy thằng bé. Hãn hận ta như ta hận chính mình, không có người mẹ nào tàn nhẫn với cốt nhục như vậy!

Ta bắt đầu quyết định từ bỏ đứa bé khi máu trong dung môi hòa thành một, thứ màu đỏ hồng ấy sẽ là máu của con ta. Nó có muốn sống không nếu chính mình là một thứ tội lỗi? Ta biết mình quyết định thay thằng bé là độc đoán nhưng ta không thể đợi nó hiểu chuyện rồi mới hỏi. Khi nó còn nằm trong giấc ngủ ấu thơ chưa kịp tỉnh, ta chọn cách giải thoát, cho dù đau xé tâm gan.

Giờ thì ta hiểu, ánh mắt trốn tránh và phần hận khi hãn ném tấm chăn che người ta lại, sai cung nữ chuẩn bị nước tắm. Hãn biết rõ mình vừa làm chuyện đồi bại với em gái ruột. Ta bị lãng quên trong Trúc Uyển, không phải hãn mất hứng thú mà vì hãn không dám chạm vào. Ép ta uống thuốc phá thai, hãn không một lời giải thích, bởi vì hãn có tâm trạng giống hệt ta bây giờ! Nếu người đã từ bỏ một lần thì sao còn gây ra lần thứ hai? Câu trả lời rất đơn giản: Hãn muốn níu kéo, để ta có một vương bận, để ta cả đời liên quan đến hãn!

Ta cứ nghĩ mãi, Hạ Hầu Vĩnh Khang thoát khỏi nỗi ám ảnh huyết thống bằng cách nào để đem lòng yêu thương mong chờ đứa trẻ này? Ta cũng muốn học khả năng phi thường đó. Thân ta như nhuốc ta chịu được nhưng con ta hẳn thì ta không đành lòng. Rồi sẽ có một ngày nó giống như ta, bị người ngoài đem chứng cứ tới, chỉ cho nó thấy ba mẹ nó là anh em ruột, vì loạn luân mà sinh ra nghiệt chủng là nó đây.

Ta đau mờ hai mắt, cơn đau này còn oằn oại hơn cơn đau trước. Đứa trẻ trước dù gì cũng chưa có hình hài, ta chỉ mang thai nó hai tháng, chưa kịp cảm nhận tình mẫu tử. Đứa trẻ này ta mang nặng tám tháng có hơn, từng ngày vỗ về trò chuyện, nó cử động trong cơ thể ta như thứ sinh linh kì diệu, mong manh như ngọn đèn mà kiên cố như thành quách. Tên gọi của nó là “sinh mệnh”.

Trong cơn đau mất dần ý thức, ta đã nghe thấy một tiếng rỗng ngậm. Tiếng kêu thê lương và tuyệt vọng, giống như màu xanh sẫm nơi đáy vực, cũng giống như tiếng lòng nát vụn vì nỗi đau. Ba quả trứng chim đã nở nhưng con ta không chào đời, chiếc nôi bị gió thổi tự động lắc lư, bầu trời có những ngôi sao bé bé đã không được đôi mắt ngây thơ ngắm nhìn...

Trong giấc mê dài ta vẫn nghe thấy những lời đứt đoạn, hẳn nói ta tàn nhẫn, hẳn bảo ta vô tâm... Bên má cảm giác ướt át, những giọt nước kia rất mặn.

Tội mưu hại long tử là tội chết, hẳn tuyên bố ta không biết bảo vệ chính mình, để bản thân vấp ngã sảy thai, tự giam mình sáu hồi một năm. Đời ta cứ vậy mà mịt mờ, không biết rồi mình phải làm gì, phải làm cách nào mà sống tiếp.

Ba con chim non sau bốn tháng thì thay lông, lông tơ trắng mềm rụng xuống, từ từ mọc ra lông vũ xinh đẹp. Nếu con ta được sống, chắc bây giờ thằng bé đã bắt đầu ê a gáy chú ý với mọi người xung quanh, nó biết lẫy và ngóc đầu dậy. Nếu ta bế nó vào nôi, nó sẽ rất thích thú nhìn bầu trời trắng

sao, nó giơ tay khều tú cầu sặc sỡ, mở to mắt nhìn món đồ chơi đong đưa... Ta luôn mơ thấy những giấc mơ như vậy, thẳng bé từ từ trưởng thành, trong ảo tưởng của ta...

Cuộc sống điên điên dại dại nhìn từ ô cửa sổ, hoang tưởng vuốt ve chiếc bụng phẳng lì. Tiểu Na bắt đầu phát hoảng khi ta ngồi ru cái gối nói chuyện trêu đùa với cái gối...

- Nếu nàng muốn điên thì tốt nhất đừng bao giờ tỉnh lại! Nếu đau khổ như vậy thì sao lúc đầu còn làm?

Ta ngờ nghếch nhìn nam chân cao lớn bỗng xuất hiện trước mặt, hần trông quen quá, ta cố nhớ lại. À phải rồi, đây là chồng của ta, cũng là anh trai ta. Chồng và anh trai có thể cùng một người đúng không?

- Sở Phù Dung! Nàng lập tức đứng dậy thay áo chải đầu cho trẫm! Đừng có làm bộ làm tịch, người nên bị bức điên là trẫm mới đúng!

Tiểu Na quỳ dưới đất khóc lóc, nàng ấy van xin hần đừng tổn thương đến ta, ta đã không bình thường như trước nữa. Vĩnh Khang thô bạo lôi ta đứng dậy, sai người chuẩn bị nước. Hần lỗ măng xé áo váy ta ra nhưng khi nhìn thấy những vết cào trên làn da trắng tuyết thì lập tức dừng lại.

- Khốn khiếp, hạ nhân các người chăm sóc nương nương thế nào vậy hả? Vì sao để nàng bị thương?

- Hoàng thượng tha mạng, nương nương tự cào vào mình, nô tì đã cắt móng tay nhưng không hiệu quả. Mỗi ngày trước khi nương nương thức dậy nô tì đều phải lấy vải quấn kín mười đầu ngón tay lại. Nương nương không thích như vậy, cứ ngồi khóc mãi... Nô tì không dám bọc ngón tay của nàng nữa...

Vĩnh Khang im lặng, hần nhẹ xoa những chiếc móng bị cắt sâu của ta, cuối cùng rất nhẹ nhàng bế ta về phòng. Ta nằm trong ngực hần, vẫn nghĩ

mãi... Chồng và anh trai là một người, như vậy có ổn không? Con của chúng ta sẽ gọi cha nó là phụ thân hay cứu cứu?

Hạ nhân đem thuốc tới, Vĩnh Khang cởi áo ngoài và yếm, nhẹ nhàng xoa lên những vết chằng chéo trên ngực ta. Ta mơ màng nhìn đôi mắt chuyên chú và khổ sở của hắn, còn có tức giận, oán hận, đau lòng... Tất cả trộn lại thành một gam màu đen sâu thẳm thẳm.

- Đừng phá hoại thân thể toàn bích này, nó là của trẫm, nàng không biết sao?

- Muốn trút giận thì cứ đánh người, trẫm sẽ không nói nàng danh đá...

- Trẫm không biết vì sao nàng lại bỏ con, nếu nàng hận trẫm thì không nên thanh toán lên con cái chúng ta chứ? Có cha mẹ nào khốn kiếp hơn chúng ta không? Bọn trẻ đều chết trong tay đấng sinh thành!

Hắn đặt phẩn thuốc xuống bàn, nhíu mày nhìn những vết thương chưa có dấu hiệu lành lại.

- Ngốc nghếch, yếu đuối, tiêu cực! Nàng không mạnh mẽ lên thì đến bao giờ mới báo thù được? Trẫm không dễ bị giết đâu, nàng cứ thế này đến bao giờ mới rửa sạch thù nước thù nhà hả?

Rất lâu sau này, khi ta là một vu hồn ngụ ở hồ sen, ta nghe được quan chép sử của triều đại sau bàn bạc với nhau. Họ phát hiện một cuộn thánh chỉ bị chôn giấu, nội dung rất quái lạ không biết là thật hay giả. Nét chữ rất giống bút tích của Thiên Vĩnh đế, ông ấy viết cái chết của mình dù có ra sao cũng không liên quan đến Hoàng hậu, miễn cho mọi tội danh. Về việc truyền ngôi thì ghi là Thái tử Hạ Hầu Lâm Kỳ. Điều kì quái ở chỗ không có hoàng tử nào tên là Lâm Kỳ cả, Lâm Kỳ là ai?

Lại nói tiếp rất lâu sau đó nữa, khi ta nhớ hết mọi chuyện, khi ta là Tương Tư và cũng là Phù Dung, khi chàng là Ca Dương mà cũng là Vĩnh

Khang, chúng ta lại sinh một đứa con.

Chàng đặt tên cho thằng bé là...

Chu Lạc Lâm Kỳ.

Khoảng thời gian này ta cứ ngây ngậy dại dại, không biết ngày đêm, thường xuyên mất tập trung và bị nói lắp. Thái y bắt mạch lắc đầu, bảo là tâm bệnh, thuốc men không ăn thua. Ta mắc một dạng thường thấy của chứng trầm cảm, do trải qua cú sốc lớn, cảm xúc mãnh liệt mà bản thân không chống đỡ được. Người và vật xung quanh đều mơ hồ. Khi ta ngơ ngác nhìn cái tổ chim trên chạc cây thì vô tình mùa thu cũng qua, mùa đông trôi mất, đã sang năm sau. Có người ôm ta thăm thì bảo:

- Được rồi, được rồi... Trầm lại thua rồi, nàng đừng dằn vò ta nữa. Chỉ cần nàng khỏe lại thì muốn gì cũng được, muốn ta trả tự do cho Trung Lương, muốn ta dâng Khương La cho kẻ khác hoặc muốn ta tự sát trước mặt nàng... Gì cũng được, sao cũng được, thế nào cũng được!

Cứ như vậy, ban ngày ta không làm gì, thường ngồi chờ dẫn nhìn tổ chim. Ban đêm ta cũng chẳng làm gì, chỉ nằm chờ dẫn nhìn đỉnh màn... Nhìn... Nhìn... Mệt thì tự động ngủ. Những tác nhân bên ngoài không ảnh hưởng nhiều nhưng ta vẫn cảm nhận được. Ví dụ như lúc chiếc cốc kê bên môi, nếu ta ngoan ngoãn uống nước thì tốt, nếu ta vẫn nín thinh không hành động thì người đó sẽ có biện pháp khác. Lâu dần, cốc cũng không cần thiết, hẳn nhất mực kéo ta vào lòng mớm từng ngụm nước.

Mỗi khi cảm thấy bứt rứt muốn được giải tỏa, ta sẽ làm gì đó để mình bị đau, càng đau càng tốt. Cảm giác ấy rất dễ chịu, nó chứng minh ta là một người còn sống, có xúc giác, có đau đớn, nó khiến tâm trí ta tập trung hơn, làm mọi giác quan tỉnh táo lại. Nhưng mà cách này không dùng được nhiều. Vào ban ngày ta thường bị cột vào giường hoặc trói vào ghế, cổ giãy

thế nào cũng không thoát được. Ta chống cự bằng cách khóc to, mếu máo như đứa trẻ. Có lần tiếng khóc của ta khiến một cô gái cảm động.

- Nương nương, Tiểu Na cời trói cho người nhưng mà người không được tổn thương bản thân nữa. Nếu không hoàng thượng sẽ giết nô tì mất!

Ta vội vàng gật đầu, chỉ cần được thả ra. Thực tế chứng minh ta không đáp ứng được yêu cầu của nàng, bởi vì ngày hôm sau ta khóc rất dữ nhưng nàng chỉ đứng khóc theo mà không giúp đỡ nữa... Vì thế ta mong chờ người đó, chỉ có hãn là tốt bụng nhất, luôn cời trói cho ta. Dĩ nhiên ta không biết, người trói ta lại cũng chính là kẻ này...

Ta chỉ phân biệt được một giọng nói, âm thanh đó trầm tính, có khi như tiếng gió mát thì thầm bên tai, có lúc như bão tố giận dữ, lại có lúc tắc nghẹn thốn thức... Cho dù như thế nào, ngày qua ngày nó vẫn rót vào tai ta những lời khó hiểu, nó làm ta thấy an toàn dù không biết nguyên do. Mỗi lần cảm xúc lên xuống thất thường ta lại bị hãn ôm chặt, dùng cánh tay to bảo vệ trước ngực. Rồi sau đó ít hôm, một người quái lạ khác sẽ xuất hiện, cứ than vãn thờ dài, cầu xin nài nỉ ta:

- Nương nương đại nhân, ngài có thể từ bi đức độ tha cho chủ tử của lão nô được không? Cắn vào tay thì không sao nhưng đừng cào lên mặt bệ hạ, hoàng thượng không thể dán băng keo mà lên triều đâu!!! Mọi người đã đồn âm lên rồi, kể ra có mấy trăm phiên bản lận!

- Lão nô cầu xin ngài, có thể đánh ngày lẻ, chừa ngày chẵn được không? Phải để thời gian cho vết thương cũ lành chứ!

- Dung phi nương nương, bên ngoài nói hoàng thượng thật đáng thương, cưới nhầm “vũ thê” huhuhu...

Kẻ đó một khóc hai nháo, điệu bộ của hãn rất vui, ta liền hiểu mình làm được việc tốt, cần phải phấn đấu phát huy, cho nên người kia tiếp tục chịu tội đi... Kể ra hãn cũng là người nhẫn nại, chưa bao giờ đánh trả, cùng

lắm là quát mấy tiếng, nếu ta giả vờ oan ức hẳn lại quay sang xin lỗi, cứ như thế ta luôn được hời!

Nói vậy không phải lúc nào ta cũng hóa thành chó cắn người lung tung, phần lớn thời gian ta vẫn là “người điên hiền lành”. Lúc ta ngoan ngoãn hẳn thích ôm ta vào ngực, tham gia trò chơi “nhìn tổ chim”. Ba con chim non đã đủ lớn, bắt đầu học bay, tuy bộ lông vũ còn thưa và ngắn nhưng bóng mượt, giống hệt chim bố mẹ. Không bao lâu nữa, chim con sẽ trưởng thành, chúng phải bay đến vùng trời của riêng mình, tìm một người bạn đời để sinh tổ trứng nhỏ. Những quả trứng ấy lại nở ra thế hệ mới, trong khi ông bà cha mẹ chúng đã già và chết đi... Cái vòng tuần hoàn đó gọi là “quy luật sinh tồn”.

- A Dung, trầm đã suy nghĩ kỹ rồi. Bây giờ nàng khỏe lại, chúng ta cùng trốn đi được không? Trầm từ bỏ thân phận hoàng đế, nàng cũng quên quá khứ của mình. Chúng ta trở thành không – ai – cả, làm lại từ đầu, quen lại từ đầu, yêu lại từ đầu...

Ta nhắm mắt, nghe nhịp tim của hắn đều đặn, như một giai điệu không lời, thổn thức và khát vọng. Trong âm thanh bình yên đó, ta lại ngủ quên mất. Cuộc sống của ta giống như sự lãng quên, quên áp lực, quên nỗi đau, chọn cách chui vào vỏ ốc để tự vệ. Có lẽ hẳn nói đúng, ta vốn là một đứa yếu đuối cùng nhu nhược, ta chỉ biết cam chịu và thỏa hiệp. Khi hắn đối xử lạnh bạc, khi hắn ép ta bỏ con, khi hắn đem quân tàn sát quê hương, khi đầu phụ hoàng bị gói trong vải lụa... Hắn gây ra tổn thương sâu sắc, còn ta tự mình chữa lành. Chục ngày ít tháng sau đó, hắn đem sự dịu dàng như thuốc gây mê, tiêm vào chỗ rách mới kéo da non. Khi ấy, ta lại nén xuống thù hận, nhắm mắt chấp nhận. Thứ hắn muốn chẳng qua là thân thể tàn hoa bại liễu này thôi, một trăm năm sau nó là bộ xương khô, giá trị hao mòn theo năm tháng...

Ta luôn tìm nhiều lý do để biện hộ cho sự thỏa hiệp của mình. Vì tử tử, vì Lăng Quân, vì con cái. Chống đối kẻ như hắn chẳng khác gì dùng trứng

chọi đá, hẳn là đế vương cường quyền, ta là phi tử bé nhỏ không thanh không thế... Lý lẽ nào cũng phù hợp, lập luận nào cũng đúng đắn nhưng tất cả đều là nguy biến!

Tỷ tỷ cần sự bảo vệ của ta sao? Nàng ấy khinh thường ta còn không kịp.

Hẳn quá mạnh không thể đánh bại sao? Vậy thì ta nên tuần táng theo quê hương mới đúng. Sống tiếp chỉ mang danh kẻ phản bội, kẻ sợ chết mà thôi!

Con đã mất rồi, chỉ còn Lăng Quân là mối lo duy nhất. Nếu huynh ấy cũng chết thì ta không lưu luyến điều gì trên thế gian này nữa... Ta đã mất cha mẹ, mất quốc gia, mất cốt nhục, ta sống trên mảnh đất kẻ thù, ăn nằm với kẻ thù. Rồi đây người dân Trung Lương sẽ xỉ thẳng mặt ta mà mắng: Công chúa bán nước.

Ta thỏa hiệp cả đời, không vì người nào khác mà vì ta yêu hẳn, dù tự phủ nhận rất nhiều lần. Hẳn làm ta khổ nhưng ta dễ dàng bỏ qua chỉ bằng lời hay ý đẹp. Hóa ra ta giỏi huyễn hoặc bản thân như vậy, không dám thừa nhận mình là đứa lụy tình ngu dốt. Tình cảm của ta đã biến chất khi biết được quan hệ máu mủ anh em. Còn lý do gì để lao đầu vào nữa?

Ta nên ngừng lại.

Ta phải ngừng lại.

Làm sao để ngừng lại bây giờ?

Chất xúc tác cuối cùng khiến ta chấm dứt kiếp khổ nạn này là cái chết của Lăng Quân. Sợ chỉ mong manh treo sinh mệnh ta nghìn tấn, cuối cùng nó cũng đứt.

Hôm ấy vẫn như mọi ngày, ta nhìn tổ chim bị đôi bạc trĩ bỏ lại, không biết lũ chim sẽ có muốn dọn nhà đến không? Từ khi ta phát bệnh Trúc Uyển bị giới nghiêm, thị vệ bên ngoài ít đi nhưng không ai bén mảng tới. Ta bài xích người lạ nên cung nhân vẫn như cũ không quá mười người. Hôm ấy trời nắng đẹp, ta bị trói trên ghế, ngơ ngác nhìn tán cây lấp lánh. Đột nhiên có người đàn ông cao lớn che mắt tầm nhìn. Hẳn sừng sững ở trước mặt, không để ta xem nắng trên cây...

- Tránh... Người... Đứng...

Ta khó khăn nói vài tiếng không nên câu, nhú mày nhìn kẻ phá rối. Kẻ này lạ hoắc, mặc y phục thị vệ, bộ dạng lén lút không giống người tốt.

- Cô là Dung phi phải không?

Ta há miệng, chớp chớp mắt.

- Cô có biết Lăng Quân không?

- Lăng... Lăng ca ca?

Ta hồi thần tỉnh táo lại, kẻ kia cũng không có thì giờ nghe ta xác nhận. Hẳn vội vàng đưa một món đồ qua.

- Trước khi chết huynh ấy gửi cho cô cái này!

Ta nhìn con dao găm quen thuộc, cán đúc bằng thép, khắc một chữ “Quân” tinh tế. Đây là Tiểu Phi Dao mà ông nội Lăng làm cho các cháu. Lăng Kỳ, Lăng Thế, Lăng Quân mỗi người có một cái. Năm ta lên mười bốn Lăng Quân đã tặng nó cho ta, gọi là vật đính ước. Năm mười bảy ta trả lại cho hắn, đi theo Hạ Hầu Vĩnh Khang. Vật này quan trọng như vậy, ta không bao giờ nhìn lầm. Cây đoản đao này đích thực là Tiểu Phi Dao.

Những tháng mê muội đột nhiên bừng tỉnh, ta mở to mắt nhìn cây dao nhỏ, run run hỏi người lạ mặt:

- Người vừa nói cái gì? Lãng Quân đang ở đâu? Huynh ấy có khỏe mạnh không?

- Lãng đại ca trên đường trốn chạy bị Ngự lâm quân bắt được, giam trong đại lao gần nửa năm rồi bị giết. Trước khi chết huynh ấy đã đưa vật này cho tôi, muốn tôi tìm Dung phi ở Trúc Uyển, giao nó cho bà ấy...

Trốn chạy bị bắt lại!

Giam nửa năm rồi giết!

Hạ Hầu Vĩnh Khang! Quân sát nhân, đồ dối trá!!!

Ta trừng trừng mắt nhìn nét chữ quen thuộc trên cán dao, hoàn toàn tỉnh lại từ trong ảo mộng. Hẳn lừa ta rất nhiều lần, không ngờ cả chuyện thả tự do cho Lãng Quân cũng không giữ lời hứa. Tốt lắm, tốt lắm, hẳn đã giúp ta hạ quyết tâm cuối cùng. Một chút yêu thương sót lại đã theo gió bay đi, nếu ta không giết được hắn thì ta cũng không cần sống nữa!!!

Tiểu Na rất ngạc nhiên khi thấy ta bình thản yêu cầu nàng cởi trói. Ta đập con dao dưới gót giày, bảo nàng ra ngoài pha ấm trà khác. Ở trong phòng, ta giấu đoản đao vào ngách giường, một chỗ kín đáo an toàn.

Bệnh tình của ta bỗng nhiên chuyển biến, thần trí minh mẫn như người thường khiến hẳn kinh ngạc vui sướng. Ta cười nhạt nhìn vào khuôn mặt ác nhân kia.

- Nàng hết bệnh rồi? Có thật không? Sẽ không cáo xé trăm nữa chứ...? Tại sao ánh mắt nàng toàn sát khí như vậy?

Ta run run hạ hàng mi xuống, mềm mại trả lời:

- Bệ hạ lại đùa thiếp rồi...

- Ha ha...

Hắn bật cười kéo ta ngồi lên đùi, nâng mặt ta nhìn thật tỉ mỉ. Đôi mắt kia chân thành đến mức ta không đoán được là cố ý hay giả vờ.

- Em hết bệnh thật rồi... Trăm mừng quá... Mừng quá...

- Thần thiếp đã khiến hoàng thượng lo lắng.

Ta dịu dàng đáp lại, tình tứ kéo tay áo. Hắn không chú ý tới biểu hiện khác lạ này, chỉ đắm chìm trong niềm vui. Ta ôm cổ hắn, khóc lóc kể mình bị bệnh, tinh thần như quỷ ám cho nên hại chết con. Ta ân hận vô cùng, tự trách bản thân... Vĩnh Khang thấy ta khóc thảm cũng hoảng lên, hắn không giận ta, không trách ta, hắn đổ hết tội lỗi cho Thái y viện. Nương nương có tâm bệnh từ lâu mà không phát hiện, nàng bị trầm uất trong giai đoạn mang thai, kết quả không tự chủ hại chết đứa trẻ. Khúc mắc được tháo gỡ, hắn nhẹ nhõm khi biết ta không cố ý giết con, chỉ hoài niệm đứa bé xấu số.

Ta khỏe mạnh lại nhưng thường quên mất nhiều chuyện cũ, lúc hắn tra hỏi ta giả ngu trả lời bậy bạ. Thái y đoán rằng đầu óc ta vẫn còn rối loạn, một thời gian sau sẽ tốt hơn. Vĩnh Khang nhíu mày nói nhỏ: “Cứ vậy mới tốt nhất!” Còn ta thì cười thầm độc thoại: “Từng món nợ cũ ta đều nhớ hết!”

Ta tự ngồi phân tích lợi thế của mình. Thuộc hạ trung thành chỉ có mỗi Tiểu Na, bản thân lại không biết võ công, chạy trốn khỏi hoàng cung là vô vọng. Ba mươi sáu kế chỉ dùng được kế mỹ nhân! May là gã khốn này vừa thiếu đề phòng vừa háo sắc, chờ hắn ngủ say ta sẽ ra tay. Sự thật chứng minh giết người không phải lĩnh vực ta am hiểu, giết Thiên Vĩnh để càng khó hơn lên trời.

Sau chuyện bắt thuốc phá thai, hẳn kiên trì điều tra những kẻ thông đồng giúp đỡ ta. Hậu cung thật đoàn kết và nhiệt tình, chuyện gì không giúp nhưng riêng chuyện này ai cũng góp công. Hẳn muốn tra ra ngọn ngành e là tổn nhiều tâm sức. Cũng từ đó mọi loại dược liệu đưa tới Trúc Uyển đều bị kiểm tra nghiêm ngặt, muốn lén lút trộm thuốc mê là hoàn toàn bất khả thi.

Gã khốn này còn là tên sâu rọu nghìn chén vẫn trơ trơ, muốn chuốc say hẳn e là ta đã bất tỉnh trước. Có khi nằm chờ đến nửa đêm, nghĩ rằng cơ hội đến rồi, vừa ngồi dậy thì gã đã mở mắt, mơ màng nhìn ta hỏi:

- Nàng muốn đi vệ sinh à? Trẫm bế nàng đi...

Thói quen này đã hình thành từ khi ta mang thai, mỗi đêm thức vài lần, đói bụng, khát nước, buồn nôn, khó thở, chuột rút, ác mộng, khó ngủ, muốn nghe kể chuyện, muốn nghe hát, muốn ngắm trăng, muốn chờ mặt trời mọc... Số lượng lý do ngày càng phong phú... Kết quả ai đó đã rèn được kỹ năng tốt, chỉ cần ta cử động liền tỉnh dậy.

Con đường mưu sát chồng gian nan khổ cực, mãi không thành công!

Ta căn rằng đợi mùa xuân trôi qua, thời tiết nóng lên bắt đầu vào hạ. Tháng năm trong triều có sự kiện lớn, phái đoàn Am Kê đem lễ vật đến Khương La, xin đổi lấy một cây Ngọc hồi. Là người Khương La, ai cũng từng nghe bài ca dao này:

“Quỳnh dịch” gặp nắng lạng lẽ chết

“Ngọc hồi” bách bệnh chữa đều hết

“Thái tượng” giữ đất chân không mệt

“Huyền kiếm” thô kệch rết cú đầu.

Đây là bài thơ nói về bốn thứ quốc bảo. Chất dịch của cây Quỳnh chỉ sống ở phương Nam là một loại kịch độc. Chỉ có hoàng tộc nắm giữ bí quyết bào chế, “quỳnh dịch” gặp nắng tự nhiên kết liễu đời nạn nhân. Đây là Quốc bảo thứ nhất. Ngọc hồi là tên một loại nhân sâm ngàn năm, dân gian đồn rằng nó có thể cải tử hoàn sinh, chữa khỏi bách bệnh. Đây là Quốc bảo thứ hai. Thái tượng là bức tượng Thái Thượng lão quân, không có ai đẽo gọt mà do khối thạch trắng tạo hóa hình thành, nó hương ra biển lớn, ngàn năm làm vị thần bảo hộ đất đai. Đây được xem là Quốc bảo thứ ba. Huyền kiếm là món vũ khí tùy thân của Thiên Vĩnh đế, có thể điều khiển Ngự lâm quân. Cờ hiệu của Ngự lâm quân thù hình rết chúa trăm chân ôm nén bạc.

Am Kê đem châu báu và đặc sản quý giá chất đầy hai con tàu, chỉ muốn đổi lấy một cây Ngọc hồi bé bằng củ cải, vậy mà tên hoàng đế còn mặt nặng mày nhẹ, do dự không quyết. Phải biết rằng Am Kê là một quốc gia nằm ngoài đại lục, cách một biển lớn cùng bao nhiêu núi non. Bọn họ kể lại chuyến đi này bắt đầu hai năm trước, ngày thứ bảy trăm ba mươi lăm mới đến được Khương La. Hành trình nguy hiểm gặp một trăm mười sáu lần hải tặc cướp bóc, tám lần suýt đắm tàu vì bão đại dương, thủy thủ đoàn thiệt mạng hai phần ba.

Am Kê là quốc gia giàu có, ở lục địa của họ xếp hạng nhất nhì, giống như Khương La và Đại Thế vậy. Quốc vương Sã Bồ Nị Lai chỉ có một Hoàng hậu, bà sinh được một con trai nhưng thằng bé ốm nặng, thầy thuốc giỏi nhất cũng bó tay. Quốc vương thương con, sau khi thử hết mọi cách ông nghe được câu chuyện về Khương La và Ngọc hồi, quyết định vợ vét quốc khố, đưa tới lễ vật giá trị nhất, muốn đổi lấy một cây nhân sâm. Sinh mệnh của Thái tử chỉ kéo dài được ba năm rưỡi, thời gian đi là hai năm, nếu bây giờ trở về không đem theo tài sản công kèn thì có thể thần tốc vừa kịp một năm rưỡi. Thái tử Am Kê vẫn còn hy vọng!

Câu chuyện từ những người ngoại quốc xa xôi khiến triều thần Khương La ai cũng đồng tình và thông cảm. Họ biết Ngọc hồi là thứ vô giá, trăm nghìn năm mới có một cây. Vì thế ai cũng do dự, không biết nên ủng hộ hay ngăn cản, mọi quyết định tùy thuộc vào bệ hạ.

Lúc đó Vĩnh Khang ngồi trên ghế rồng, mắt lim dim nghe sứ thần tường thuật, cuối cùng chỉ cười nhạt đáp:

- Sợ là các vị phải tay không trở về rồi! Bởi vì cây Ngọc hồi cuối cùng trăm vừa mới dùng hết!

Tin tức như sấm giạt bên tai, không chỉ sứ đoàn hết hy vọng mà triều thần cũng ngẩn ngơ. Dùng hết là dùng thế nào? Biết mọi người nghi hoặc, bệ hạ cũng thẳng thừng nói luôn:

- Chuyện là ái phi của trẫm bị sảy thai hai lần, đều nguy hiểm tính mạng. Lần đầu dùng nửa cây, lần sau dùng nốt nửa cây còn lại. Chỉ trách Thái tử quý quốc không gặp may, khó cãi lại ý trời!

Dưới sân triều ai cũng đờ đẫn, hoàng thượng đem Quốc bảo hai lần cứu ái thiếp, đây gọi là phá của hay si tình?

Ta biết được chuyện này cũng ngạc nhiên một lúc, cảm thấy có uẩn khúc. Lần đầu ta bị hãm hại, sau khi té ngã đã có dấu hiệu sảy thai. Thượng cung đem thuốc tới ngay lúc sức khỏe ta suy yếu, uống xong bị băng huyết, quả thật sống lại là một kỳ tích. Tuy nhiên, lần thứ hai ta chủ động uống thuốc, hơn nữa cái thai đã tám tháng, chỉ sinh non mà thôi, y nữ nói mất máu không nhiều.

Khi ta hỏi chuyện này, Hạ Hầu Vĩnh Khang có tâm tư riêng, hãnh xoa bàn tay ta nhẹ nhàng đáp:

- Nàng đoán không sai, thực ra vẫn còn lại nửa cây nhân sâm nhưng mà trẫm không muốn cho. Lỡ sau này nàng lại gặp chuyện, tính mạng

không giữ nổi thì phải làm sao?

Ta nhìn vào mắt hắn, thiên ngôn vạn ngữ không nói thành lời. Ta đã quyết định giết chàng, sau khi chàng chết ta sẽ tự sát. Vì vậy cả hai chúng ta không ai cần tới nửa cây Ngọc hồi kia cả... Dĩ nhiên ta không dám nói thật, chỉ dùng ngữ điệu dụ dằng khuyên nhủ:

- Bệ hạ, cứu một mạng người hơn xây một tòa thành, huống chi người này là Thái tử Am Kê. Quốc vương bỏ ra nhiều tài sản như vậy, đoàn sứ giả cũng tốn rất nhiều máu và nước mắt mới tới được đây... Thần thiếp nghĩ ngài không nên khiến họ tuyệt vọng, xem như tích đức, về sau Am Kê phải nhớ ơn Khương La.

Hạ Hầu Vĩnh Khang cười nhạt lắc đầu.

- Trẫm không cần ai nhớ ơn, trẫm cũng không muốn nghĩ nhiều như vậy. Trẫm chỉ biết, còn nửa cây Ngọc hồi thì còn một cơ hội. Không ai biết được tương lai thế nào, huống chi...

Hắn kéo ta vào lòng, nói tiếp về sau:

- Huống chi trong cảm nhận của ta, nàng mong manh như sợi chỉ mảnh... Ta luôn linh cảm có ngày nàng biến mất!

Mong manh như chỉ mảnh...

Một ngày sẽ biến mất...

Thì ra là vậy...

Ta nhắm mắt lại, nghe nhịp tim mạnh mẽ trong lòng ngực rộng, đối lòng mà nói:

- Vậy thì thiếp hứa sẽ bảo toàn chính mình, không để rơi vào nguy hiểm, tính mạng là quan trọng nhất. Như vậy bệ hạ yên tâm chưa?

Hắn không trả lời, giơ tay xoa lên môi ta rồi bế ta vào phòng, kéo rèm giường rũ xuống...

Hôm sau phái đoàn Am Kê nhận được tin vui. Thật ra vẫn còn nửa cây Ngọc hồi khác, bệ hạ đồng ý tặng cho họ. Trước ngày trở về triều đình mở tiệc lớn, chiêu đãi sứ thần rượu thịt linh đình. Bọn họ vui vẻ tiếp nhận, còn đòi được gặp vị “ái phi” mà bệ hạ nhắc tới. Rốt cuộc là tiên nữ nào giáng trần khiến hoàng đế không tiếc thứ gì cứu nàng hai lần như vậy?

Ta biết cơ hội mình chờ nhiều tháng đã tới. Đêm đó ta mặc váy hoa sen đem từ Trung Lương qua, chiếc váy nhuộm bằng cánh sen, tấm ướp nhụy sen, chất liệu vô giá. Nó là thứ quý nhất trong của hồi môn mẫu phi cho ta.

Lại giống câu chuyện của mười năm về trước, ta xuất hiện trong tiếng nhạc, đeo lục lạc ở cổ chân, lần nữa múa điệu Phù Dung Lưu Hương, đem “bất khả” trong truyền thuyết trình diễn hoàn mỹ. Thật lâu rồi ta mới bay nhảy, cuộc sống buồn phiền và sầu đau khiến ta quên mất mình từng là “Vũ Tiên” tài hoa bí ẩn của Trung Lương. Đôi cánh của ta vì hắn mà xếp lại, nguyện làm bồ câu sống trong lồng sắt.

Am Kê có một loại rượu quý làm từ nho tím và ô liu, kết hợp bảy vị thảo mộc. Khi còn nhỏ ta đọc được trong sách cổ hoàng gia, nếu đem rượu này uống với trà sen và ăn bánh tằm thì sẽ tổ hợp thành một loại xuân dược, đưa người ta lên thiên đàng, hoàn toàn không biết gì nữa. Cho dù từ lượng của Hạ Hầu Vĩnh Khang là ngàn chén không say thì cũng gục ngã trước thứ xuân dược phức tạp này. Trà sen trong yến tiệc chẵn chẵn có, bánh tằm ta đã sai Tiểu Na là sẵn, lát nữa lôi kéo hắn về Trúc Uyển. Những gì ta phải làm lúc này là mê hoặc bệ hạ!

Hạ Hầu Vĩnh Khang thì dễ quyến rũ lắm, hắn vốn háo sắc mà. Ta uốn éo cơ thể theo tiếng trống, mắt đưa tình tràn đầy câu dẫn rồi hài lòng nhìn kẻ đó đánh rơi cái cốc lần thứ ba. Hôm nay ngồi cạnh hắn có Lâm Trang

Phương – Lâm quý phi, tiếp đó là tứ phi, ngũ tần, Sở Tâm Huệ cũng có mặt. Có lẽ đây là lần cuối ta gặp chị ấy.

Khúc nhạc kết thúc, điệu Phù dưng tàn khép lại, cả sảnh vẫn còn mê man. Ta ở giữa đám vũ công đứng dậy, yếu điệu bước lên đài cao, đi tới ghế rồng, xô Lâm quý phi qua một bên, hiên ngang chiếm chỗ cạnh hần. Hạ Hầu Vĩnh Khang nhìn ta không chớp mắt, linh hồn còn dạo chơi chưa về. Lúc này sự táo bạo của ta khiến mọi người tỉnh lại, trước tiên là vỗ tay ầm lên, sau đó là nhao nhao bàn tán. Mỹ nhân này là ai, rốt cuộc nàng là ai? Dung phi nương nương sao? Ai mà tin chứ!

- Hoàng thượng~~~ thần thiếp vô lễ, chàng không trách phạt chứ?

Giọng điệu của ta đủ gọi là yêu phi rồi, nhất định cả hậu cung đang nguyền rủa trong lòng. Hoàng thượng không để ý chuyện ta lớn mật, hần còn táo tợn hơn:

- Ngồi ở đây làm gì? Nơi này không phải chỗ của em...

Lâm quý phi còn chưa kịp mừng thì đã thấy bệ hạ bế ta lên, giống như bình thường ta ngồi trong lòng hần. Hoàng đế đã trắng trợn, triều thần cũng hòa theo. Những bình rượu lặn lốc dưới bàn, vũ cơ chia nhau ngồi cùng các vị quan gia, ma men xui khiến làm bọn họ phóng túng mạo muội hơn bình thường. Chỉ có hai chữ để mô tả khung cảnh này: Sa đọa!

Ta rất hài lòng nhìn xanh xanh đỏ đỏ bên dưới, tiếng nói cười, tiếng đàn hát, một đêm này đủ làm ra tên tuổi Sở Phù Dung ta rồi!

- Hoàng thượng~~~ thần thiếp không thích rượu, muốn uống trà sen!

- Người tới! Lấy trà sen cho nương nương.

- Hoàng thượng~~~ uống một mình không vui, chàng uống với thiếp đi~~~ Thiếp nửa chén, chàng nửa chén...

- Được, được... Đây là cái gì? Dầu son môi à?

Hắn chọn đúng vết son uống cạn, ta nhìn hắn giữa cổ, yết hầu động đây, cảm thấy kế hoạch đã xong một nửa.

- Hoàng thượng~~ đám người này thật phá hại phong cảnh. Chàng với ta trở về Trúc Uyển đi, được không?

Hạ Hầu Vĩnh Khang hí mắt:

- Về đó làm gì?

Ta đánh vào ngực hắn, nũng nịu đáp:

- Biết mà còn hỏi!

Hạ Hầu Vĩnh Khang phát rồ lên thật, hắn như con ngựa đứt cương, ôm ta chạy vội ra khỏi điện, bay lên mái nhà, hướng về Trúc Uyển. Trước khi rời đi ta nhìn thấy ánh mắt hai người. Lâm Trang Phương kinh ngạc ngỡ ngàng, Sở Tâm Huệ mơ hồ vỡ lẽ...

Trở về cái viện nhỏ nằm sau rừng trúc, nơi này yên tĩnh không một tiếng động, khác hoàn toàn đại sảnh náo nhiệt âm ỉ ngoài kia. Gió đêm khiến Hạ Hầu Vĩnh Khang tỉnh táo một chút, hắn chậm bước lại, nhìn ta thì thầm:

- Nàng cố ý phải không?

- Phải.

- Mục đích của nàng là gì?

- Khiến ngài yêu ta sống chết.

- Ha ha, chỉ có vậy thôi? Thế thì nàng tính sai rồi, ta vốn đã yêu nàng sống chết...

Trong phòng đốt sẵn nén long phụng, mùi sáp thơm ngọt ngào, chăn đệm trải ngay ngắn, đĩa bánh tằm đặt giữa bàn.

- Hoàng thượng, bánh này là món quê ở Trung Lương, ngày bé thiếp rất thích ăn, chàng nếm thử đi.

- Uhm...

- Ngon không?

- Không ngon bằng nàng.

- Đáng ghét!

- Haha...

- Hoàng thượng, nếu thiếp muốn làm hoàng hậu, muốn chàng phế bỏ hậu cung, muốn độc chiếm quân chủ, vậy có được không?

- Được, nàng muốn gì cũng được...

- Xạo quá!

- Trẫm nói thật, muốn mạng ta cũng được...

- Hả? Mạng chàng? Mạng chàng đáng giá mấy đồng? Có thể đem ra cho thiếp chơi chút không?

- Có thể...

- Lại xạo rồi...

- Có thể mà... Trẫm đã nghĩ... Chờ khi hoàng nhi của chúng ta sinh ra, trẫm nuôi nó lớn, truyền dạy cho nó tất cả những gì một quân vương cần có... Sau đó...

- Sau đó thế nào?

- Sau đó ta tự sát, chết trước mặt nàng...

- Thật không? Vì sao?

- Vì... Ta yêu em, em hận ta, chỉ khi ta chết đi thì tình yêu của em mới trở về nguyên vẹn. Em sẽ thương xót, sẽ mong nhớ, sẽ quên hết những việc xấu ta làm...

- Chàng đã làm việc xấu gì? Này, này... Đừng cời áo thiếp, khai ra trước đi, chàng làm việc xấu gì?

- Ta... Ta là...

- Là cái gì?

- Là ca ca của em.

-...

Hắn dần mất bình tĩnh, xuân dục này rất nặng. Ta bị ném lên giường, chiếc váy đẹp cứ vậy rơi xuống đất. Nụ hôn vẫn thế nhưng say đắm nồng nàn hơn. Gã này vừa thừa nhận hắn là anh trai ta, nói xong liền lên giường với ta, thật là cầm thú hết sức!

- Ca ca...

Ta cũng bệnh hoạn theo, tự nhiên lại gọi như vậy. Động tác của Vĩnh Khang ngừng lại, nghi hoặc mở mắt nhìn:

- Nàng vừa nói cái gì?

- Ca ca... Anh trai...

-...

Lý trí của hắn dần co cùng cảm xúc, sau đó bại trận, lại vùi đầu vào ngực ta hôn hít. Người ta bị nâng lên, cong thành một đường mỹ lệ, uốn sát theo cơ thể nóng hừng hực của hắn. Hắn đem ta xoay qua trở lại như rán cá, làm hết tất cả tư thế chúng ta từng làm. Khi cao trào run rẩy bắn ra, hắn dễ nói những lời thật lòng.

- Ta yêu em, yêu em, yêu em...

- Khi em còn bé xíu nằm trong nôi, ta từng muốn giết em một lần, may mà ta chưa thực hiện được...

- Ta sẽ đem bí mật này chôn xuống mồ, mọi tội lỗi tự mình gánh chịu...

- Không phải... Không đúng... Em gái gì chứ? Em là vợ của ta, vợ của ta kia mà...

Đầu hắn ướt đầm mồ hôi, bị mê được khống chế đến ngốc, không thể ngừng lại được, giống như đem hết kích tình một đời sử dụng cho đêm này. Ta cũng bị dày vò đến thắm, bàn tay nhỏ run run lau giọt nước bên khóe mắt.

- Lớn rồi mà khóc, không sợ thần tử của chàng cười cho à? Mình làm hoàng đế đấy!

Hắn ôm ta trong lòng, tiếng khóc của rồng là một âm thanh khê khàng tĩnh lặng, thốn thức trong bóng tối, nghẹn ngào tư vị yêu thương, cuối cùng làm ướt chiếc gối, ướt tâm hồn ta...

Tiểu Phi Dao nắm ở trong tay, sau khi rút vỏ là một lá thép phát sáng mờ ảo, lưỡi dao không tiếng động kề ngang cổ hăn. Hăn thở đều, say trong giấc nồng. Cổ, đầu, ngực, bụng,... Tất cả điểm yếu đều trần trụi phơi bày, chỉ cần ta đâm xuống thì không bao giờ tỉnh lại... Nắm cán dao bằng hai tay, gồng hết sức lực mà chỉ chạm vào yết hầu, không thể xuống thêm được nữa. Ta nín thở, cả người run rẩy... Giết... Giết... Phải giết...

Mười năm ảm lạnh như một đoạn hí kịch trình diễn liên tục trong đầu óc ta. Đôi mắt hăn chăm chú, mơ màng, giận dữ, buồn bã... Cho dù là sắc thái nào thì hình bóng in hăn trong nhãn cầu chỉ có một mình ta. Linh hồn ta từ lâu bị ám mùi hơi thở của kẻ này, quen thuộc từng tấc da cho tới kẽ tóc. Hăn là người đàn ông đầu tiên và duy nhất, thân mật hơn bất cứ ai, gần gũi hơn bất cứ ai, dù là thân xác hay huyết mạch...

Cố gắng năm lần bảy lượt, cuối cùng ta từ bỏ, thực sự từ bỏ, cơ hội được trả thù cuối cùng...

Ta không cách nào cắt đứt tình yêu của mình bằng chiếc dao này...

Ta không còn mặt mũi nhìn cha mẹ nơi tuổi vàng nữa...

Ném con dao vào ngăn tủ, ta trèo qua cửa sổ, trong đêm không trăng không sao vô thức đi tới bờ hồ.

Phù Dung Trì, một ngày ta chết đi cũng chỉ có hoa sen làm bạn. Ta lên thuyền nhỏ, chèo ra giữa đầm, trên đường tiện tay hái mấy búp hoa còn động tầng hơi nước. Hoa rất đẹp, màu hồng ta yêu nhất. Cái bớt trên trán mơ hồ phát đau, không biết là thật hay ảo giác. Mẹ từng nói ta mang cốt sen, có lẽ tiền kiếp là một tiên đồng hầu hạ Hoa Thần. Ta mắc lỗi làm gì đó nên Thiên giới đầy xuống trần gian, phải nếm đủ chín kiếp đau khổ thì mới rửa hết tội...

Ta đứng trên chiếc thuyền neo ở giữa hồ. Gió thổi tà váy phất phơ... Thổi lên nước mắt đông cứng, thổi cho hồn ta mát lạnh, rồi thổi cả người ta

rơi xuống đáy hồ... Ta thấy mình chìm dần, xung quanh đen như mực, lóng lánh mặt nước trên đầu.

Vào thời khác đó, ta chỉ nghĩ đến hai chữ: Giải thoát!

“Là tự nàng rơi vào tay ta... Cả đời này... Không thoát được!”

“Tại sao? Bởi vì trẫm vừa gặp đã thích nàng, cảm thấy không thể sống mà không có nàng!”

“Hai ngày nữa là lễ dâng thân của Ngũ công chúa, ta sẽ chờ nàng ở đó, xem như câu trả lời cuối cùng!”

“Đừng khóc, muội đừng khóc... Trẫm xin lỗi, là trẫm khốn nạn đến trời đất không dung, nếu có hình phạt nào dành cho chúng ta thì cứ để ca ca gánh chịu...”

“Không lừa nàng, liệu nàng có đồng ý đi theo trẫm không?”

“Chờ xem, sau khi hoàng nhi ra đời ta sẽ trả thù nàng thế nào...”

“Mỗi quan tâm lúc này của trẫm không phải Đại Thế hay thiên hạ... Mỗi quan tâm của trẫm bây giờ là nàng và hoàng nhi. Trẫm không muốn gây chiến tranh chết chóc lúc này, trước khi con chào đời cũng phải tích đức cho nó chứ!”

“Khi em còn bé xíu nằm trong nôi, ta từng muốn giết em một lần, may mà ta chưa thực hiện được...”

“Không phải... Không đúng... Em gái gì chứ? Em là vợ của ta, vợ của ta kia mà...”

“Ta yêu em,

Yêu em,

Yêu em,

Yêu em,

Yêu em,

Yêu em...”

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 14

Chương 1: Ôn Chi Sơn

唐多令

(秋暮有感)

休去採芙蓉

秋江煙水空

帶斜陽一片征鴻

欲頓閒愁無處頓

都著在兩眉峰

心事寄題紅

畫橋流水東

斷腸人無奈秋濃

回首層樓歸去懶

早新月掛梧桐

Đường đa lệnh – Trần Duẩn Bình

(Thu mộ hữu cảm)

Hữu khứ thái phù dung
Thu giang yên thuỷ không
Đới tà dương nhất phiến chinh hồng
Dục đốn nhàn sâu vô xứ đốn
Đô trước tại lưỡng my phong
Tâm sự ký đề hồng
Hoạ kiều lưu thuỷ đông
Đoạn trường nhân vô nại thu nùng
Hồi thủ tăng lâu quy khứ lãn
Tảo tân nguyệt quái ngô đồng
Đường đa lệnh
(Cuối thu cảm tác)
Đừng đi hái phù dung
Sóng thu khói nước không
Lãn tà dương một bóng chinh hồng
Muốn trút nhàn sâu không chỗ trút
Đều hiện rõ ở my phong
Tâm sự gửi đề hồng
Nhịp cầu nước chảy đông

Đoạn trường thêm ngại nét thu nông

Ngoảnh lại tầng lầu lười cất bước

Mảnh trăng mới lửng ngô đồng

(Người dịch: Nguyễn Chí Viễn)

Phần XIV: Sống cho kiếp này

Năm Thái Minh thứ mười sáu, Khương La sóng yên biển lặng, vua tôi nhàn tản, thần dân sung túc, lúa vẫn đầy bồ, vàng vẫn đầy kho. Bên ngoài Khương La không được hòa bình như vậy. Cụ thể ở Phượng Triều, Phượng Trầm vừa băng hà, lũ con của ông ta liền trở mặt thành thù. Điều khiến người người kinh ngạc nhất là bức chiếu chỉ truyền ngôi. Ngày Phượng đế hấp hối trên giường, Ngũ hoàng tử Phượng Vận âm thầm tập hợp binh lực, chuẩn bị cướp ngôi từ tay Thái tử. Thái tử cũng không thua kém, trấn thủ kiên cố trong kinh thành, giương đao múa kiếm sẵn sàng nghênh địch. Phượng Trầm trút hơi thở cuối cùng, tiếng khóc than của tôi thần thật giả khó phân, kẻ vô tâm lạnh lẽ trốn đi lánh nạn, người có tâm nôn nóng như hổ rình mồi. Chiếu truyền ngôi nhiều năm nay được cất giữ trong cái hộp bí mật đặt dưới chân tượng kì lân. Bức tượng to sừng sững ngay lối vào đại điện. Hộp có ba lớp khóa, Quốc công đại nhân theo phe trung lập giữ chìa khóa tầng ngoài, một lão thần về hưu không tham chính giữ chìa khóa tầng giữa, bất ngờ nhất là Đại hoàng tử có chìa khóa tầng trong.

Vị hoàng tử này lớn tuổi, mẹ hắn là một nha hoàn thông phòng khi Phượng Trầm còn là Thái tử. Lúc nhỏ hắn cũng rất kiệt xuất, đáng tiếc năm hai mươi tuổi bị ngã ngựa liệt nửa thân dưới, từ đó mất hết hào quang, không nơi nương tựa, sống ẩn dật không mưu không cầu. Bi kịch của hắn do số trời hay lòng người đều không ai biết được. Các hoàng tử khác cũng sớm quên mất, thì ra họ còn có một vị đại ca tàn phế, vẫn sống sót cho tới ngày nay!

Ba tầng khóa được hóa giải, chiếu thư nhiều năm phủ bụi, được các triều thần phe trung lập kính cẩn nâng lên. Văn chương dài dòng khúc đầu không mấy người tập trung lắng nghe, họ chỉ chờ đợi cái tên vốn đã biết trước. Xưa nay Phượng đế ưu ái Thái tử, một tay chỉ dạy từ chữ viết tới cách làm vua. Ông bồi dưỡng người thừa kế của mình, tạo điều kiện để Phượng Doãn xây dựng thế lực riêng, kiềm chế Phượng Vận nhiều năm không ngóc đầu lên nổi. Đối xử bên trọng bên khinh quá đáng như thế không chỉ khiến Phượng Vận oán hận mà tất cả hoàng tử khác đều chướng mắt. Cho dù chiếu chỉ này truyền ngôi cho Phượng Doãn, họ cũng không thể ngồi im nhìn hăn kế vị được!

Kết quả không ai ngờ tới. Người được thừa kế là Thập lục hoàng tử Phượng Thế! Nhìn đứa em trai không có gì nổi bật, từ lâu bị xem nhẹ của mình, Phượng Doãn không khỏi thét lên: “Có mờ ám! Nhất định có người tráo đổi chiếu chỉ!!!” Phượng Vận liếc hăn khinh thường, chiếu chỉ chôn giấu kín đáo thế kia, bảo vệ nghiêm ngặt thế kia, làm sao tráo đổi được? Rõ là óc bả đậu! Nhiều người nghi hoặc nhưng cũng không tin việc tráo đổi là khả thi. Họ suy nghĩ vòng vèo, hay là tiên đế chơi trò dương đông kích tây?

Quả thật Phượng Doãn không sai, chiếu thư này đích thực là giả nhưng hăn sẽ không bao giờ đoán được ai mới có bản lĩnh gây ra chuyện này. Phượng Thế lên ngôi không dễ dàng, ngoài Thái tử còn có Ngũ hoàng tử như hổ rình mồi. Mẹ của Phượng Thế là Cao tần, nhà họ Cao làm quan thanh liêm, không có thế lực lớn. Bản thân hăn chưa từng được tiên hoàng yêu thích, tuổi đời quá trẻ. Vậy làm cách nào Phượng Thế ngôi lên ngay vàng?

Ở Phượng Triều căng thẳng rối loạn, bên này Ca Dương lim dim ngâm nước nóng, uống rượu nho. Khói mù bốc lên nghi ngút, lẫn trong không gian là mùi lưu huỳnh nhàn nhạt. Nơi này gọi là Ôn Chi Sơn, cách Đế đô năm mươi dặm về hướng Nam. Vùng núi này nổi tiếng vì địa nhiệt, quanh năm có suối nước nóng không ngừng chảy, phong cảnh kì ảo với nhiều loài

cây và động vật lạ. Mười năm trước, Ca Dương tình cờ phát hiện ra chỗ này, sau khi mạo hiểm dò thám, hãn nảy sinh ý định cải tạo những hồ nước nóng thiên nhiên. Phải biết rằng Ôn Chi Sơn xưa nay được mệnh danh là “núi khói tía”, bởi vì khói bốc lên từ những dòng suối nóng có màu tím nhạt, rất độc. Người dân sống quanh vùng này đều không dám tới gần. Khói tía nhìn thì đẹp nhưng tiếp xúc một thời gian sẽ gây nên bệnh về hô hấp và thị giác, triệu chứng của nhiễm độc mãn tính. Nước suối có vị chua nhẹ, giống như giấm pha loãng, tắm lên người da dẻ trắng hồng, tưởng là tiên dược. Trước kia cũng có nhiều thôn nữ dại dột thử qua, vui sướng được mấy ngày thì toàn thân bắt đầu ngứa ngáy, bưng mủ, da lở loét từng mảng. Kể từ đó, Ôn Chi Sơn biến thành cấm địa, không ai dám đi vào, chỉ đứng xa xa nhìn làn khói tía huyền ảo, nghĩ đến những câu chuyện quái dị mà các thế hệ truyền tai nhau...

Ca Dương có hứng thú với chỗ này vì Độc Cô Tinh tình cờ nhắc tới. Gã là kì tài dưới trướng hoàng thượng, cũng là một thành viên của Mật Bảo Các. Sư phụ của Độc Cô Tinh là Bá Soạn, khi ông còn sống được xưng tụng là Độc vương, về sau gây thù chuốc oán quá nhiều nên giang hồ bắt tay truy sát. Họa diệt môn năm đó Độc Cô Tinh là đệ tử nhỏ nhất, mới bảy tuổi. Hãn được sư tỷ bảo vệ, cộng thêm cơ thể nhỏ bé nên trốn trong am nước, may mắn tránh một kiếp. Những biến chuyển chốn giang hồ tuy không ảnh hưởng lớn đến triều đình nhưng Ca Thần vẫn rất quan tâm. Hãn sai thuộc hạ đến điều tra sớm hơn quan phủ một bước, bắt về nhân chứng cuối cùng là Độc Cô Tinh. Đứa trẻ thông minh láu cá, rất có tiềm năng, lại biết nhiều nội tình trong môn phái, thế nên được Ca Thần giữ lại bồi dưỡng. Về sau Ca Thần qua đời, Ca Dương tiếp nhận toàn bộ Mật Bảo Các, lại chuyên tâm đào tạo Độc Cô Tinh một lần nữa. Hãn theo trí nhớ tìm lại nhiều cuốn sách quý mà sư phụ cất giấu, dựa vào tài liệu tự học tập. Ca Dương rất biết đầu tư, xây cho hãn được đường riêng, cấp cho thuộc hạ riêng để Độc Cô Tinh tự tìm kiếm nguyên liệu cần thiết. Hiền tài trong thiên hạ không hiếm, nhưng để trở nên hữu dụng họ cần có một đôi cánh và vòm trời.

Trở lại chuyện Ôn Chi Sơn, Độc Cô Tinh vì thói quen nghề nghiệp nên rất thích vùng núi này. Hắn ở lì nhiều tháng, mãi mê nghiên cứu đến lúc được thuộc hạ lôi ra thì đã trúng mấy trăm loại độc. May là cơ thể hắn đặc thù, tiếp xúc với độc lâu năm cũng sinh ra khả năng thích nghi kì diệu. Sau nghi bình tĩnh giải hết các thứ độc lớn bé, hắn đem nơi này kể với Ca Dương, kết quả hoàng thượng còn hưng phấn hơn, chẳng do dự ném công sự qua một bên, muốn tận mắt nhìn thấy núi khói tía trong truyền thuyết. Độc Cô Tinh đã nắm rõ cấu trúc địa hình nơi này, dễ dàng đưa Ca Dương theo lối an toàn đi tới thác nước, cũng là nơi khởi nguồn của những con suối độc. Cảnh tượng nơi này quá mức đẹp, chưa từng bị con người khai phá cho nên rừng cây nguyên sinh, động thực vật nguyên sinh, nhìn qua giống như tiên cảnh không thuộc chốn phàm trần. Lúc đó Ca Dương hí hóp mắt nói một câu:

- Trẫm muốn cải tạo nơi này, xây thành Hành Cung hàng năm ra đây tránh rét. Người cần bao nhiêu thời gian?

Độc Cô Tinh bị hỏi méo mặt, quả nhiên là phong cách của bộ hạ. Ngài chưa bao giờ cho phép nói Không, tất cả điều vô lý trên thế gian này đều có đáp án đúng.

- Việc này... E là hơi khó...

- Hử?

- Khụ khụ... Hoàng thượng... Ôn Chi Sơn là do tạc hóa hình thành, các loại rêu tảo và dương xỉ có từ thời cổ xưa, khi phân hủy vào nước kết hợp với chất khoáng trong đá và lưu huỳnh, tạo ra loại độc có tính ăn mòn và tẩy mạnh. Mọi thứ là tự nhiên, muốn thay đổi không phải đơn giản...

Ca Dương nhú mày, rất mất kiên nhẫn đáp:

- Trẫm biết là không dễ nên mới cho người tự quyết thời gian, nếu không đã ấn định luôn ba năm hoàn thành rồi!

Độc Cô Tinh cầm nín, lúc lâu sau mới xòe hai bàn tay ra. Hẹn ước mười năm.

Ca Dương thư thái ngâm mình trong nước nóng, cảm thấy số gạo dùng để nuôi Độc Cô Tinh không hề uổng phí. Hành Cung xây dựng rất đúng thời gian, quốc khố dư dả hẳn cũng học thói xài tiền như nước, trang hoàng nơi này thành chỗ ăn chơi xa xỉ. Xem ra từ năm nay mỗi mùa đông phải ở lại Ôn Chi Sơn ít nhất một tháng!

Tiểu Ninh Tử bưng đĩa thanh long ướp lạnh đi vào, hẳn vén rèm cười nịnh nọt:

- Bệ hạ, ăn trái cây thôi!

Ca Dương hừ hừ không thèm mở mắt, đầu tựa vào bờ đá, lộ ra hai vai trần ẩm ướt, cơ bụng của người tập võ mà bàn tay của kẻ thư sinh. Trong màn sương mờ sáng mũi hẳn cao cao, khuôn mặt ở độ ba mươi là sự pha trộn giữa thanh xuân và già dặn. Trên mi tâm có một nếp gấp sâu, thói quen từ những đêm chông đèn đọc tấu đến giờ không bỏ được.

Ninh công công thấy hẳn không đáp lại, nghĩ hẳn muốn ngủ cho nên nhẹ nhàng đặt đĩa trái cây xuống, sai cung nữ đem khăn bông qua.

- Bệ hạ, nước nóng ngâm quá lâu cũng không tốt, ngủ trong hồ sẽ bị cảm lạnh ạ!

Lúc này Ca Dương mới lười biếng mở mắt, thở dài một hơi. Hiếm khi mới có dịp tận hưởng cuộc sống, hẳn luôn cảm thấy mình làm cái nghề này chẳng khác gì trâu ngựa. Nhiều lúc suy nghĩ mà không hiểu nổi Tề vương. Chu Lạc Huyền Kim làm vương một cõi, ăn ngon mặc đẹp lại không cần gánh vác triều chính. Hẳn có thể cưới về một đàn vợ, sinh một bầy con, mỗi ngày du ngoạn nhân gian, vui vẻ ca hát, hoàng gia sẽ nuôi hẳn cả đời không lo cơm áo gạo tiền. Cuộc sống như tiên mà lòng người còn chưa thỏa mãn, mười sáu năm nay dù Ca Dương âm thầm đàn áp, chia rẽ phe cánh, tiêu

diệt những người đặc lực, Tề vương vẫn ôm mộng hảo huyền. Có lúc hoàng thượng chán nản muốn dứt khoát cắt bỏ khối u nhọt này, hẳn hỏi Ngô Hà Huy:

- Khanh nói xem, nếu trăm động binh với Đông Hoang thì có kết cục gì?

Ngô Hà Huy không một chút bất ngờ, giống như đã tính toán từ lâu mà đáp trôi chảy:

- Ít nhất có ba nghìn quân số thương vong, một vạn dân chúng chịu cảnh loạn lạc. Gia đình Tề vương có hơn một trăm người chết bao gồm nữ quyến, con cháu và các mối thông gia. Đó là chưa kể những người có địa vị trong triều đang âm thầm hay công khai ủng hộ Tề vương... Chi phí tiến hành cuộc thanh trừng sẽ gây thâm hụt một phần năm quốc khố. Đông Hoang là vựa lúa quan trọng, dân số lớn, kể cả thời gian nội chiến và phục hồi thì mất hai năm mới thu hoạch như sản lượng ban đầu... Tóm lại, với sự hưng thịnh hiện tại, bộ hạ không cần lo lắng, cuộc chiến này không thể lung lay hoàng triều, tuy nhiên tổn hại nguyên khí là điều chắc chắn!

Ca Dương nhìn ra cửa sổ ở hướng Đông, bầu trời Đông Hoang cũng giống bầu trời Khương La, mỗi tấc đất Đông Hoang là da thịt Khương La. Nếu hẳn không làm thì thôi, một khi hạ quyết tâm thì máu sẽ chảy thành sông. Đây là điều Ca Dương không bao giờ mong muốn.

- Haizzz... Đợi vài năm nữa vậy...

Dấu sao cũng nhẫn nhịn được mười sáu năm rồi, hẳn không ngại cho Tề vương thêm ít năm nữa.

Ở Hành Cung Ôn Chi Sơn, Ca Dương uể oải từ trong hồ đứng dậy, Ninh công công đem khăn bông tới, hẳn lâu khô người rồi cầu thả khoác trung y vào. Lớp áo trắng khá mỏng, nó nhanh chóng bị hơi nước trong hồ làm ẩm ướt, dính vào da một chút. Cung nữ chải tóc bị thân hình cao lớn

của bộ hạ làm choáng váng, nàng đỏ bừng mặt, mắt vẫn lưu luyến liếc xuống đôi chân trần của ngài. Sau khi cung nữ chải tóc lui ra, Ca Dương nói với Ninh công công:

- Lần sau đổi một tên thái giám đi, trẫm không thích nữ nhân tâm địa không tốt lớn vờn trước mặt!

Tiểu Ninh Tử vuốt phất trần khóc mếu. Tâm địa không tốt cũng vì cái ngoại hình bại hoại của ngài, trách ai bây giờ? Cung nữ đó là Thái cậu cố ý nhét vào, để nàng ấy theo đến Hành Cung, nếu trực tiếp trả về thế nào Thái hậu cũng tức giận. Ninh công công bao nhiêu năm bị kẹt ở giữa, khẩn cầu trời đất nhanh chóng phái tiên nữ xuống cứu vớt hần. Người như hoàng thượng phải có khắc tinh mới được!

Lúc này Ca Dương ngồi trên giường dài đọc sách, tay thỉnh thoảng xiên một miếng thanh long cho vào miệng. Ăn được một lúc hần mới chột hỏi:

- Tư Tư đang làm gì? Tại sao sáng giờ không thấy?

- Bẩm, Quận chúa rất yêu thích Hành Cung, tối hôm qua đi dạo mấy vòng, xem hết các phòng, sáng sớm thì vội vàng ngâm nước nóng, ngủ trưa dậy lại ngâm tiếp... Nô tài đã sai người bưng một đĩa trái cây ướp lạnh cho điện hạ rồi.

Ca Dương ném sách xuống, rất không hài lòng.

- Không thể ăn lung tung được, cũng không thể tắm quá nhiều.

Hần bước nhanh ra ngoài, Ninh công công lạnh lẽo cầm ngoại bào chạy theo.

- Bệ... Bệ hạ, không thể mặc như vậy được đâu!

Hành cung Ôn Chi Sơn không lớn như những Hành cung khác, cấu trúc khá rời rạc vì phải dựa theo địa hình mà xây, không thể phá vỡ môi trường tự nhiên ở núi khói tía. Hành cung chia thành ba viện, Chính viện là nơi rộng nhất, hồ nước lớn nhất, cũng có cảnh đẹp nhất. Kế tiếp đó là Tả viện và Hữu viện. Hôm qua đoàn xe đến nơi vào lúc xế chiều, Tư Tư xem xét một vòng liền chọn Tả viện làm nơi nghỉ lại. Nàng chưa từng tắm suối nước nóng, cơ thể không chịu được khí lạnh, vì vậy cảm thấy Ôn Chi Sơn giống như thiên đường, vui vẻ chơi đùa quên luôn Ca Dương. Lúc hẳn sang tìm thì Tư Tư còn đang bơi lội trong nước. Tiểu Mai đứng bên ngoài hành lễ mà không ngăn cản, cũng không thông báo, Ca Dương cứ vậy bước vào. Sau lễ chải đầu hai năm, cô nhóc này đúng là thay đổi khác hẳn. Mỗi lần nàng hồi kinh Ca Dương đều suýt nữa nhìn không ra. Tư Tư lớn rất nhanh, cao lên thấy rõ, hai gò má phụng phịu đã hóp lại, gương mặt trái xoan gầy đi, toát lên vẻ thanh lệ nữ tính. Hẳn nhìn em họ của mình, thật không nỡ để nàng gả cho thằng oắt con nào đó...

Tư Tư mãi mê chơi đùa thì thấy có bóng người đi vào. Nàng tát nước lên cánh tay trắng nõn, lười biếng nói:

- Tiểu Mai tỷ tỷ, muội vẫn chưa tắm xong mà... Một chút nữa thôi mà...

Ca Dương im lặng không lên tiếng. Căn phòng trang hoàng đẹp đẽ, có mùi vị nữ phái, mỗi gian ngăn cách một lớp rèm the, đứng ở đây có thể nhìn rõ đục bẽ mờ mờ khói, chiếc giường lớn với rèm loa kèn chụp xuống, sàn nhà trải thảm lông, đập lên như bước trên mây. Hẳn tiến về phía hồ nước, cảm giác như kẻ trộm thâm nhập khuê phòng, càng hứng thú muốn dọa nàng một phen.

Tư Tư không có chút cảnh giác nào, khói ở đây quá dày, chỉ thấy bóng người mơ hồ bên ngoài phòng. Cái bóng ngày càng gần, nàng thở dài phụng phịu:

- Được rồi, được rồi, mọi người biết rồi, sẽ lên ngay đây!

Tiểu Mai đã nhắc nhở nhiều lần, bởi vì ham chơi nên Tư Tư không nghe lời, da nàng bị hun nóng ửng hồng, hàng mi ướt, môi căng mọng, rất giống một trái táo đã đến kỳ chín muồi. Ca Dương nín cười, muốn bất ngờ đột kích để nàng giật mình, ai dè kẻ giật mình là hắn. Bởi vì Tư Tư đột ngột đứng lên, nước không cao tới eo mà thị lực của hắn thì quá tốt, mắt lia qua đã bắt gặp hình ảnh không nên nhìn. Tóc nàng đen dài bị vén sang một bên, tấm lưng trắng như tuyết hiện ra, vì thân gầy mảnh mai nên cột sống hơi gồ, từ chiếc cổ gợi cảm chảy thẳng xuống, kết thúc ở khe hông. Nàng hơi nghiêng người muốn lấy khăn tắm đặt trên bờ hồ, động tác đơn giản vậy mà yêu kiều bao nhiêu. Ca Dương còn thấy thấp thoáng đường cong ở ngực. Chân hắn không kịp đặt xuống liền rút lại, lùi về sau từng bước. Hắn thấy bàng hoàng kì lạ, giống như mình nuôi một cô con gái, mới hôm qua còn khóc oe oe, mút ngón tay nằm trong chăn bông, thế mà hôm nay nó đã vụt lớn, thành một nữ nhân. Ca Dương quay đầu đi thẳng ra phòng ngoài, tìm thấy ấm trà trên chiếc bàn vuông, thật may là trà đã nguội lạnh.

- Anh? Đó là nước trà đêm qua mà!!

Tư Tư đã mặc y phục chỉnh tề bước ra ngoài, không thấy Tiểu Mai đâu mà lại thấy bệ hạ đang ngửa cổ uống nước. Tuy Ôn Chi Sơn khí hậu ẩm áp, nước để qua đêm sẽ không đóng băng nhưng chắc chắn vẫn lạnh. Anh họ nàng là người khó ăn kén uống cỡ nào, sao hôm nay lại thích trà lạnh thế này?

Ca Dương uống no một bụng, cảm giác ruột gan bị lạnh cóng nhưng mà đầu óc tỉnh táo ra, dây thần kinh lấy lại độ đàn hồi. Hắn mặt đơ để ấm trà xuống, rất tình quay người trả lời nàng:

- Trà lạnh cũng có cái tốt của nó, mọi người không biết sao?

Tư Tư nhìn ấm trà, nhìn Ca Dương, nhìn ấm trà, rồi nhìn Ca Dương. Cuối cùng lắc lắc đầu.

- Khụ khụ... Ngay từ đầu trăm đã nói rồi, cơ thể của muội dễ sinh bệnh, không được ham chơi. Tuy suối nước này rất tốt nhưng không được lạm dụng. Nhìn đi, da tay đã bị ngâm nhăn nheo cả rồi!

Tư Tư chợt dạ giấu tay ra sau lưng, chạy tới cười lấy lòng.

- Muội biết rồi, không dám nữa mà, bệ hạ tha cho lần này đi~~

Ca Dương vờ hừ một tiếng, sau đó kéo nàng ngồi xuống giường dài. Cung nữ lập tức đi vào chải tóc, dâng trà thơm và hoa quả lên. Tư Tư không thích búi tóc rườm rà, cung nữ này hiểu ý nên chỉ cài lỏng một vài chiếc tăm, sau đó giặt trâm Như Ý. Những sợi tóc không ngoan bướng bình thoát ra ngoài, cong nhẹ chằm lên bờ vai nàng. Ca Dương híp mắt nhìn, cái gì thế này, rõ ràng y phục rất kín đáo, kiểu tóc cũng giản dị, vậy mà hai cái kết hợp lại làm người ta ngứa ngáy, rất có hiệu quả thị giác. Hẳn nghiên rằng nghiên lợi nghĩ thâm trong lòng, đem Tư Tư gả cho thằng oắt nào đó thì hẳn quá lời rồi, làm gì có miếng bánh ngon trên trời rơi xuống như vậy? Haizzz... Đây có phải tâm trạng của người làm cha khi biết con gái đã lớn, sẽ không ở mãi bên mình được nữa?

- Hoàng thượng, muội nghe nói ở Ôn Chi Sơn có rất nhiều chỗ đẹp, ngày mai chúng ta đi ra ngoài chơi được không?

Ca Dương nhìn nụ cười của nàng tươi trẻ như bình minh, đưa tay lên sờ nhẹ bên má.

- Đẹp thì có đẹp nhưng rất nguy hiểm, muội không vào được đâu. Hầu hết nước suối bên ngoài đều nhiễm độc, nước dẫn vào Hành cung là một mạch suối khác. Cây cối xung quanh nơi này có một nửa là độc vật, cho nên muội thấy cái gì lạ đừng tò mò chạm vào...

Tư Tư bĩu môi không vui:

- Nói vậy là không đi được?

Ca Dương nhíu mày, cảm thấy động tác bĩu môi này rất quen, một chút bất cần, một chút bướng bỉnh,... Hắn nghĩ tới Sở Phù Dung. Ca Dương phì cười, lắc lắc đầu xua ý nghĩ kì quái đi.

- Đừng giận, đi vẫn được nhưng ra ngoài phải tuyệt đối nghe lời, ta sẽ gọi Độc Cô Tinh đi cùng, hắn biết vài chỗ khá an toàn để chơi.

- Anh họ tốt nhất!

Nàng nghịch ngợm chồm người lên, hôn nhẹ vào cằm hắn. Lúc bé Tư Tư vẫn dùng cách này để biểu đạt sự vui vẻ, bây giờ nàng trưởng thành, động tác đó khiến Ca Dương có cảm giác khác... Hắn cúi đầu nhìn kĩ gương mặt xinh đẹp, Tịch Tề nói rằng Tư Tư không giống mẹ, nét đẹp của nàng không giống ai cả, càng lớn lại càng ngộ, khác ngày bé rất nhiều. Những người bà con xa không ai nhận ra nàng, thường hiểu lầm nàng là dâu con trong nhà. Ca Dương thì cho rằng những sự biến hóa này đều đáng khen, cô bé dễ thương ngày nào giờ lột xác thành mỹ nhân, đường nét biến đổi ngoạn mục nhưng cái chung là vẫn xinh xắn, khiến hắn càng nhìn càng yêu, càng nhìn càng buồn bực vì không biết người nào có diễm phúc lấy được nàng. Chờ đã! Nếu không muốn Tư Tư gả cho người khác, vậy thì cách tốt nhất không phải là...

Ca Dương sắp phân tích đến mấu chốt vấn đề, đột nhiên có một người từ không khí hiện ra làm hắn gián đoạn. Tư Tư nằm trong lòng hắn ăn quả quýt, cũng sớm quen với những ám vệ bên người hoàng thượng, một chút hốt hoảng cũng không có.

- Hoàng thượng, thần có tin mới từ Phượng Triều.

Phong mặc hắc y, một thân đầy bụi bặm đứng rất vững vàng. Nhiều tháng nay hần ẩn nấp trong hoàng cung Phượng đô, âm thầm theo sát Phượng Thế, giúp ngăn cản nhiều lần đối phương ám sát. Thế lực của Thập lục hoàng tử mong manh, tuy mấy năm nay Ca Dương giúp hần xây dựng thêm không ít nhưng vẫn chưa đủ sức đối chọi với Phượng Doãn, Phượng Vận. Lần này Phượng Trầm băng hà sớm hơn dự tính, tuy chiếu truyền ngôi giả mạo rất thành công nhưng một bộ phận triều thần không phục, tình thế không khả quan. Hiện tại Ca Dương đã cấp cho Phượng Thế hai nghìn tinh binh, âm thầm cải trang thành người Phượng Triều đến hỗ trợ. Con số hai nghìn tuy không lớn nhưng thời điểm mấu chốt là át chủ bài. Can thiệp sâu vào nội bộ nước khác là điều mạo hiểm, ngay từ đầu Ca Dương cũng không muốn. Bốn năm trước, Thập lục hoàng tử tìm đến hần, Phượng Thế đã thẳng thắn bày tỏ qua điếm, muốn mượn sức Khương La, về sau sẽ gìn giữ quan hệ đồng minh tốt đẹp. Ca Dương tỉ mỉ nhìn cậu em họ vẫn còn rất trẻ này, ánh mắt khao khát lấp lánh kia khiến hần nhớ tới Ca Thần. Ngày đó Ca Dương không nói gì nhiều, chỉ nói một câu mấu chốt:

- Vì sao người muốn làm như vậy?

Phượng Thế thẳng lưng mà đáp:

- Vì biểu đệ không muốn làm tôm giữa bầy tôm, không muốn hèn yếu đến mức người mình thương cũng không tranh giành nổi!

- À...

Ca Dương lơ đãng cười, nhớ năm xưa Ca Thần cũng nói với hần thế này: “Đại ca muốn cho nàng những điều tốt đẹp nhất, để nàng làm nữ nhân cao quý nhất.” Tiếc là tấm lòng của huynh ấy chỉ đổi lấy sự phản bội.

Hần xoay xoay chiếc nhẫn đầu rồng, nhìn Phượng Thế lạnh lùng nói:

- Chắc đệ không hiểu lắm con người ta. Ta không làm những chuyện không có lợi cho mình, lại càng không giúp những người thiếu năng lực.

Muốn mượn sức, có thể. Những trước tiên hãy tự phấn đấu đi, đến lúc nào đó khiến ta hài lòng thì nói tiếp!

Phượng Thế không vì câu trả lời có mà như không của Ca Dương làm nhục chí, ngược lại hần cười tự tin đáp:

- Được, vậy thì phiên biểu ca nhìn cho kĩ một chút!

Ba năm không quá dài nhưng Phượng Thế đúng là rất có bản lĩnh, hần đủ kiêu ngạo và đủ thận trọng, không đòi hỏi quá nhiều mà biết sử dụng hiệu quả những gì Ca Dương cho. Chính vì thế, Ca Dương mạo hiểm đánh cuộc phen này, hao tổn tâm sức đưa Phượng Thế lên ngôi. Dẫu sao hần cũng rất e ngại Phượng Doãn và Phượng Vận, hai người này một kẻ khó nắm bắt, một kẻ quá tham vọng, Ca Dương không thích cảm giác có đối thủ, chỉ một Đại Thế là mệt lắm rồi.

Phong báo cáo sơ lược chuyên biến gần đây, giọng nói nhạt nhẽo, máy móc khiến Tư Tư ngủ gà ngủ gật. Ca Dương nghiêm túc lắng nghe, cũng không quên đưa tay nâng đỡ cơ thể nàng.

- Xem ra kế hoạch của chúng ta không thể dùng được nữa. Tình hình bất lợi phải tính đối sách khác. Bên Phượng Thế thế nào rồi?

- Thập lục hoàng tử tinh thần rất vững, luôn tỏ ra sợ sệt nhu nhược nên Phượng Doãn Phượng Vận cũng không quá đề phòng.

Ca Dương gật gù:

- Hần thông minh đấy. Lần này trở lại người dẫn theo vài thuộc hạ nữa, âm thầm xử Thái tử đi. Phải làm thật khéo, để lại chứng cứ bất lợi cho Ngũ hoàng tử.

- Ý bệ hạ là...?

- Hừ, một khi phe Thái tử như rắn mất đầu sẽ có lựa chọn gì? Tất nhiên sẽ hướng về Phượng Thế, một ông vua nhu nhược vẫn dễ thao túng hơn. Để Phượng Vận lên ngôi thì hẳn sẽ thanh trừ hết phe Thái tử, con đường chết sờ sờ trước mắt.

Phong lập tức hiểu ý, không khỏi cảm thán cao kiến này:

- Như vậy không cần tạo thế lực riêng, tự nhiên có toàn bộ sự ủng hộ từ phe Thái tử!

Ca Dương nhượng chân mày, mặt gian rất đáng ghét. Hẳn làm việc là như vậy, xưa nay không từ thủ đoạn.

- Người nghỉ ngơi một ngày, qua Hữu viện bên kia ở đi. Phượng Triều không phải Khương La, nhất cử nhất động đều phải thận trọng. Trong trường hợp nguy hiểm, tính mạng là quan trọng nhất, lần tới trở về đừng để trẫm thấy người bị thương...

Ánh mắt Ca Dương nhìn xuống cánh tay phải của Phong. Áo đen không thể thấy máu, hơn nữa vết thương cũng băng bó tốt, nếu không tinh mắt sẽ không phát hiện ống tay áo hơi mập so với bên kia. Phong mím môi, biết là không giấu giếm được chỉ đành cúi đầu nhận sai. Khi hẳn ra ngoài thì bắt gặp Tiểu Mai đứng hầu ở cửa.

- Đi theo ta!

- Sư... Sư phụ? Người muốn dẫn con đi đâu? Quận chúa không có ai hầu hạ thì sao?

-Ồn ào quá, đi chữa thương cho ta!

- Sư phụ bị thương???

Nàng cuống quýt ôm cánh tay hẳn.

- Ở đâu, ở đâu? Có nghiêm trọng không? Là con gấu heo nào dám đâm người vậy???

Phong dừng bước, mắt hạ xuống hai bàn tay của nàng.

- Không nghiêm trọng lắm, nhưng mà bị người bóp nên vừa rách ra...

-...

Trong phòng, Tư Tư không ngủ hẳn mà chỉ mơ màng, nàng nghe hết cuộc trò chuyện vừa rồi. Từ trước đến giờ hẳn không nghi kỵ sự có mặt của nàng, bàn việc bí mật hệ trọng cũng không đuổi nàng đi. Tư Tư lo lắng ngẩng đầu nhìn Ca Dương:

- Chúng ta sẽ có chiến tranh sao? Bệ hạ muốn Phượng Triều sao?

Hắn cười hiền vân vê mái tóc nàng:

- Không, không có đâu! Trừ khi bất đắc dĩ, trẫm sẽ không để quân đội đổ máu vô lý, không để cha mẹ mất con, vợ mất chồng, trẻ nhỏ mồ côi... Tư Tư không cần sợ.

Nàng tủm tỉm cười, lại hôn lên cằm hắn:

- Mọii biết anh họ tốt nhất mà!

Nghĩ tới chuyện khác, nàng lại lo lắng hỏi:

- Người vừa rồi bị thương có sao không? Hắn tên gì ấy nhỉ?

Ca Dương nhìn bóng áo đen đã khuất sau cánh cửa, rồi quay qua trình trọng nói với nàng.

- Tên hắn là Phong, mọii hãy gọi là Phong đại ca. Hắn là người rất đáng tin tưởng, mọii phải tôn trọng hắn...

Tư Tư chớp mắt.

- Tôn trọng ạ?

Ca Dương cười:

- Ủ, sau này ta sẽ nói cho mọi người biết, hẳn có thân phận rất đặc biệt. Một ngày nào đó ta sẽ trả lại danh tính thật cho hẳn nhưng mà... Phải chờ mẫu hậu qua đời đã...

Tư Tư không hiểu lắm nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu. Ca Dương bế nàng xuống giường.

- Đi nào, đi ăn cơm cái đã, hôm nay có món thỏ nướng. Ngày mai nếu thời tiết tốt ta sẽ dẫn mọi người ra ngoài.

Tư Tư nhảy lên hoan hô, vui vẻ đi ăn cơm. Cuộc sống ở Hành cung thoải mái tùy tiện, không bị cung quy gò bó, không sợ bị bàn tán thị phi. Ca Dương dự tính phải ở thêm vài ngày, nếu công vụ không gấp gáp thì chơi bao lâu cũng được!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 14

Chương 2: Không Đền

Hoaban: Ngày lễ, bận hẹn hò, lười viết lách, mong độc giả giúp sửa lỗi chính tả ^^

Nửa đêm canh ba, Hành Cung im phăng phắc, chỉ nghe tiếng sùng sục từ những hồ nước không ngừng sôi. Khói mù bốc lên, xua bớt cái lạnh của sương khuya. Trên hành lang khúc khuỷu, cách mười bước chân treo một chiếc đèn lồng, cách năm phút có thị vệ tuần tra. Gác đêm là công việc cực nhọc, đặc biệt trong thời tiết mùa đông, ai cũng thích quần chăn bông đánh giấc. Thị vệ nọ vừa đi vừa ngáp, tuy đã mặc hai lớp áo dày nhưng vẫn lạnh. Hẳn lẽ mề tuần tra một vòng, từ Tả viện đến Chính viện, qua Hữu viện. Thời buổi thái bình, công việc của thị vệ không nhiều áp lực, bọn họ chỉ phụ trách tuần tra và canh gác, không khác lính nha môn bao nhiêu. Ước mơ của chúng thị vệ là trúng tuyển vào Ngự lâm quân, lực lượng nòng cốt bảo vệ Quốc chủ và kinh thành.

Viên thị vệ này có thâm niên sáu năm, từ khi Ôn Chi Sơn xây dựng xong, hẳn được điều động đến đây công tác. Bổng lộc của thị vệ không nhiều nhưng trợ cấp lại béo bở. Nếu làm ở kinh thành, một năm ít nhất có thêm mấy trăm lượng bạc, thưởng tết hậu hĩnh, có tiền thương tật, triều đình còn phụ cấp nuôi cha mẹ già. Thị vệ ở Hành cung lại không sung sướng như vậy, tiền trợ cấp ít mà cơ hội thăng tiến càng không có.

Điều này cũng dễ hiểu, bởi vì các Hành cung thường bỏ trống, thỉnh thoảng mới có hoàng thân tới đây nghỉ dưỡng. Hoàng thượng bận rộn quanh năm, chẳng mấy khi đi du lịch xa. Thời Sùng Nghi cả nước có sáu

hành cung xây trên địa thế đẹp, là những nơi phong cảnh hữu tình. Ca Dương lên ngôi đã cắt giảm phân nửa, tiết kiệm một khoản tiền vô bổ để duy trì những tiểu cung điện này. Các hành cung tháo bảng hiệu trở thành phủ đệ cấp cho thân vương hoặc công hầu. Triều thần ca ngợi chính sách tiết kiệm chưa được mấy năm thì hoàng thượng đã chứng tỏ khả năng tiêu tiền của mình khi xây dựng Ôn Chi Sơn. Nhìn bản dự toán kinh phí, không ít lão thần phải lên cơn đau tim. Xét thấy sáu năm qua bộ hạ là một hoàng đế anh minh tài giỏi, chưa từng tiêu pha cho cái gì quá đáng, họ khuyên thì có khuyên nhưng cũng không cố chấp. Vậy là Ôn Chi Sơn nuốt bạc trong Quốc khố, tốn sáu năm thiết kế, bốn năm xây dựng. Bộ hạ rất thích chỗ này, có lẽ mấy năm tới vẫn đến đây nghỉ đông.

Viên thị vệ vừa đi tuần vừa lo lắng cho sự nghiệp. Liệu ở Ôn Chi Sơn có tương lai tốt đẹp cho thị vệ bọn họ không? Hẳn lại gặp một cái, nhìn cảnh đêm huyền ảo trong vùng núi tía, ít nhất thì nơi này là chỗ ở lý tưởng, bao nhiêu người mơ ước mà không được.

- Ai đó?

Ở đoạn hành lang bên kia hồ nước, chợt có bóng trắng thoắt ẩn thoắt hiện, không rõ là đi hay bay. Viên thị vệ trợn mắt rùng mình, không phải là “cái đó” chứ? Nơi này tứ bề hoang vu, “cái đó” xuất hiện cũng không phải lạ. Người áo trắng nghe tiếng gọi, tốc độ bay dừng lại, chậm chậm quay đầu. Ánh trăng nửa mờ nửa tỏ, mái tóc nó đen dài, che đi khuôn mặt, cả người vận áo lụa trắng toát. Tà váy lệch đất, ống tay rũ xuống bị gió thổi tung đưa, cảm giác trống rỗng. Viên thị vệ há hốc mồm, nhìn nó lướt qua mặt hồ, rẽ khói trắng lao tới...

- Này này này này này... Đứng... Đứng có qua đây!

Gã thị vệ hét một tiếng, quay đầu bỏ chạy. Vốn dĩ hẳn thi rớt ba lần ứng tuyển vào Ngự lâm quân cũng vì trời sinh rất sợ ma! Tất cả bài thi buổi tối đều không qua được. Hẳn cứ nhắm phía trước mà chạy, dường như sau

lưng có tiếng rầm rì, tiếng giày chạm đất nhẹ tuênh, tiếng dây xích bị kéo lê, rồi cả tiếng khóc lóc ai oán... Càng sợ thì càng tưởng tượng ra những thứ đáng sợ!

- Chờ... Chờ tôi với...

Nó đuổi theo gọi, giọng nói âm âm như vọng lên từ lòng đất. Gã thị vệ toát mồ hôi, không dám quay đầu nhìn lại, hăn quáng quàng rẽ trái rồi rẽ phải, cuối cùng rẽ vào ngõ cụt. Hăn thấy phen này tiêu rồi, lấy hết can đảm rút kiếm ra. May là có tật sợ ma nên luôn đem theo bình nước tỏi, trên ngực còn đeo mấy lá bùa. Hăn run rẩy đổ nước tỏi lên lưỡi kiếm, miệng đọc thần chú gì đó. Con ma cuối cùng cũng đuổi kịp, nó đứng ở đầu ngõ cụt, chao đảo tiến lại gần. Gã thị vệ không dám nhìn thẳng, sợ thấy bộ mặt kinh dị máu me. Hăn cắn răng, nhắm tịt mắt chém tới.

- Hay daaaaaa!

Kiếm đi nửa đường thì bị dính chặt, gã thị vệ hé một con mắt nhìn lên. Góc độ này chỉ thấy ánh trăng bàng bạc phía sau, bóng con ma in trên nền sáng, bị thân kiếm bổ nửa đầu... Gã thị vệ mếu máo, giật kiếm lại không được, xem ra dính rất chặt.

- Vị huynh đài này, kiếm của huynh dùng nhiều năm rồi phải không? Nên đi mài lại thôi, cứ thế này chặt thịt heo cũng không đứt...

Tiếng nói thánh thót rõ ràng, âm thanh chân thật khiến viên thị vệ nghi hoặc mở to mắt. Hăn thấy trước mặt là một cô gái, tay chân đầy đủ, không có máu me, gương mặt bầu bĩnh. Nàng dùng hai ngón tay kẹp lấy lưỡi kiếm, kiếm dùng cách mặt mấy phân chứ không bổ vào đầu.

- Tiểu Mai cô nương? Ôi trời đất quỷ thần ơi, nửa đêm canh ba sao cô mặc đồ trắng chạy đi đâu vậy?

Thị vệ thở ra một hơi, cảm thấy tuổi thọ mình thiếu đi vài năm, hần lau mồ hôi mẹ mồ hôi cha, chân tay cũng nhũn ra. Vị cô nương này dĩ nhiên hẳn biết rõ, nàng là a hoàn thiếp thân của quận chúa, tên là Tiểu Mai.

- Tôi chỉ muốn hỏi đường thôi mà...

Tiểu Mai nghiêng đầu, ngây thơ vô tội đáp. Với một đứa mù phương hướng như nàng, Ôn Chi Sơn không khác gì mê cung. Nàng nhớ rõ từ Tả viện đến Hữu viện phải quẹo trái năm lần, quẹo phải chín lần, đi qua hai chiếc cầu và một con dốc. Ban ngày sư phụ dẫn nàng đi mất năm phút, trở về hỏi đường mất mười lăm phút. Ban đêm cả hành cung vắng tanh, muốn hỏi đường cũng không gặp con ma nào. May mắn lắm mới thấy một thị vệ, nàng vừa dùng khinh công bay tới thì hẳn đã hét một tiếng rồi co giò chạy. Đuổi theo lòng vòng mấy bận, cơm tối cũng tiêu hết rồi. Tiểu Mai đau khổ xoa cái bụng, nàng vẫn nghe lời sư phụ ăn kiêng, bữa khuya là điều tối kỵ đó!

Bị lạc hết nửa giờ, chạy theo tên thị vệ hết nửa giờ, khi Tiểu Mai đến được Hữu viện thì mặt trăng đã treo cao. Nàng rón rén nhìn trái ngó phải, thấy không có người canh gác liền nhanh nhẹn chuồn qua cửa. Hữu viện xây dựng tương tự Tả viện, diện tích vừa phải, trang hoàng xa xỉ. Tiểu Mai vừa đi vừa cảm thán, giày đạp lên đá men không gây tiếng động, đây là thói quen của ám vệ. Trong viện có nhiều gian phòng, ngăn cách bởi rèm kín hoặc rèm mờ. Thị lực của Tiểu Mai rất tốt, nàng vẫn di chuyển dễ dàng dù không thắp đèn. Quên mất phòng của sư phụ ở bên phải hay bên trái nhỉ? Tiểu Mai đứng giữa ngã rẽ, cắn cắn môi. Nàng dỏng tai lắng nghe, có tiếng nước chảy phát ra ở hướng trái. À, bên trái!

Khi Tiểu Mai tìm thấy gian phòng có ánh đèn thì bị một viên sỏi thành linh bắn ra, vừa khéo trúng ngay đầu.

- Á aaaaa!

Nàng ngời xôm xuống xuýt xoa ôm trán, không biết kẻ thất đức nào lại ném chuẩn như vậy?

- Mai Mai?

- Sư... Sư phụ... Là con mà...

- Nửa đêm nửa hôm người mặc đồ trắng đi đâu vậy hả???

Tiểu Mai thật ấm ức, nàng bị tấn công hai lần, cũng cái tội mặc áo trắng.

- Đồ đệ lo vết thương của sư phụ nhiễm trùng, cố ý qua xem một chút, sẵn tiện xin ít linh dược mang tới...

- Vào đây...

Tiểu Mai ngẩng đầu lên, từ ngoài có thể nhìn thấy bóng người mờ mờ sau bức rèm. Suối nước nóng chảy không kể ngày đêm, khói cuộn lên như những đám mây, tan ra rồi hợp lại. Tiểu Mai vừa xoa trán vừa tui thân đi vào, nàng vén rèm, trông thấy sư phụ mình trần nằm giữa trong hồ. Tóc hăn đã tháo xuống, phủ trên đá một lớp đen tuyền như rêu.

- Sư phụ...

Tiểu Mai nuốt nước bọt, ngại ngần xoắn gấu áo. Dù nàng thất học nhưng cũng nghe người ta nói nam nữ thụ thụ bất tương thân. Phong hừ một tiếng, mắt phượng mở ra liếc tiểu đồ đệ giả vờ giả vịt đứng bên cửa. Gần một năm mới gặp lại, mấy tháng nay hăn làm nhiệm vụ không ở kinh thành, lúc nàng theo quận chúa hồi kinh hăn không có mặt. Cảm giác của Phong cũng giống hoàng thượng, cứ sau ba mùa xuân đến thu Tiểu Mai mới trở về. Ở độ tuổi của nàng từ dáng vẻ đến khuôn mặt đều chóng thay đổi, năm nay lại đẹp hơn năm trước. Là bậc tiền bối ở Mật Bảo Các, hăn có không ít đệ tử, nam nữ đều đủ cả nhưng người khiến hăn lo lắng và bận tâm

nhất chỉ có Tiểu Mai. Năm đó được đưa về sư môn, Tiểu Mai mới năm tuổi. Cha mẹ nàng bị sơn tặc giết, bà vú ôm nàng chạy trốn, giữa đường biết không thoát được nên giấu nàng vào hốc cây. Cuối cùng bà vú cũng chết, còn Tiểu Mai bị bỏ lại giữa núi rừng. Có lẽ là duyên số, nếu Phong không bị trúng tên độc trọng thương thì hẳn đã không ghé lại cánh rừng hoang vu kia tìm thảo dược. Kết quả thảo dược không thấy đâu, còn mang về một cục nợ!

Năm đó hẳn rất trẻ, mười chín tuổi. Sự tàn ác của nghề nghiệp chưa kịp tẩy sạch lòng trắc ẩn thương người, hẳn đã liều lĩnh cứu một đứa bé khi bản thân chưa rõ sống chết. May thay kịp quay về sư môn, sau khi vết thương trị lành và bị thái sư phụ mắng cho xanh mặt, Phong quyết định giúp Tiểu Mai tìm lại gia đình. Thám thính điều tra là chuyên môn của ám vệ, không mất mấy ngày hẳn đã tìm được Mộc gia. Bọn họ là phú thương giàu có ở Lỗ Châu, cha mẹ nàng nắm phần lớn sự nghiệp làm ăn trong tộc. Mộc Tiểu Mai là con gái duy nhất của họ, theo lý mà nói nàng được thừa kế toàn bộ gia tài. Phong tra xét cẩn thận tình hình ở Mộc gia, phát hiện các chú bác nhà nàng đã sớm ăn mừng vì anh cả mất mạng, họ chia nhau xâu xé khối tài sản đồ sộ làm của riêng. Một cô bé năm tuổi làm sao đối đầu với bầy sói dữ luôn nhìn chăm chăm vào mình chứ? Phong ôm Tiểu Mai đứng trên mái ngói Mộc gia, do dự nhìn đứa trẻ vô tư ngủ, nước dãi chảy ướt cả vai áo hẳn.

- Xem ra người đã không còn nhà để về rồi, hay là đi theo ta nhé?

Chẳng biết trùng hợp hay cố ý, đứa nhỏ đang ngủ bỗng mở to mắt, nhìn hẳn chăm chú. Đôi mắt nàng như hai hạt thủy ngọc ướt át, khê dao động một cách ngây thơ. Trên mái nhà gió thổi vi vu, áo đen của hẳn bay phấp phật, bảo kiếm ở bên hông tỏa ra sát khí lạnh lùng nhưng chủ nhân của nó đang dịu dàng nhìn đứa nhỏ trong lòng... Tiểu Mai năm tuổi há miệng, trong phong cảnh hữu tình đó nói một câu:

- Ba ba... Đói quá, ăn cơm...

-...

Tiểu Mai thấy Phong cứ nhìn mình, tâm trạng bất an lại xoắn xoắn gấu áo, mắt thì liếc liếc bờ vai dài rộng đầy nam tính của sư phụ. Chẹp chẹp... Không được chảy dãi!

- Sư phụ~~ vết thương của người không nên ngâm nước quá lâu đâu! Để con thay thuốc cho!

Nàng nói hợp tình hợp lý, vô cùng hiếu thuận, vẻ mặt vô hại ngây ngô nhưng mà Phong biết rõ, trong lòng Tiểu Mai đang chờ hấn trần truồng đứng dậy, tính hiếu kì thật không nhỏ. Hấn cười khẩy, nếu nàng muốn thì cho nàng toại nguyện đi.

Tiểu Mai hưng phấn mở to mắt, nhìn sư phụ chống cánh tay không bị thương lên thành hồ, từ từ nâng người trèo lên. Lên! Lên chút nữa... Đúng rồi, thấy cái eo chuột rồi... A? Tại sao sư phụ còn mặc quần chứ???

Phong lấy áo choàng treo trên giá phủ lên người, liếc nhìn vẻ mặt tràn trề mất mát của đồ đệ, khoe miệng nhẹ cong một đường khó thấy. Hấn đi chân trần ra khỏi phòng, tiện thể ra lệnh.

- Thắp đèn lên!

Tiểu Mai bĩu môi, không tình nguyện đi đốt nến. Tầm điện trang trí nhiều Dạ Minh châu, ánh sáng khuếch đại, rọi vào những thứ đồ vật bằng kim loại bạc, phản xạ ngược làm cả căn phòng thoáng cái đã sáng lên. Nàng đốt xong mấy chúc giá nến, quay đầu lại thấy sư phụ ngồi trên giường, mái tóc mềm rũ xuống, sóng mũi cao bên dưới hàng chân mày đen đậm. Tiểu Mai chẹp miệng, lần nữa đánh giá cao nhận xét của Hào sư huynh. Anh ta nói, trong các vị tiền bối, chỉ có Phong sư thúc là phong cách nhất, nhìn rất vương giả, không giống kẻ tôi tớ chút nào. Tiểu Mai hếch mũi tự hào, sư phụ anh tuấn tài giỏi của nàng mà ị!

- Làm cái gì đó? Không phải nói thay thuốc cho ta sao?

Tiểu Mai híp mắt cười, quấy đuôi chạy qua.

- Dạ dạ, con làm ngay đây!

Trong các đồ đệ, Tiểu Mai thân thiết với sư phụ nhất, là học trò cứng hiếu thảo ngoan hiền dễ nuôi dễ dạy của hã. Từ xưa đến nay nàng chuyên phụ trách chăm sóc khi hã bị thương, tay nghề ngày một cao không thua gì đại phu. Tiểu Mai vô tư nhanh nhẹn cởi áo choàng trên người sư phụ ra, lấy thuốc cao lành da tiêu sưng mà nàng xin được từ chỗ quận chúa. Vết thương lần này nằm trên cánh tay phải, tuy đã nhiều ngày nhưng vẫn thường chảy máu, chứng tỏ nó sâu tới mức nào. Vết cắt dài, chạy từ đầu vai xuống tới cùi chỏ. Hồi chiều Tiểu Mai đã giúp hã thay băng một lần, hã chỉ vén ống tay áo nên nàng không biết trên ngực hã còn có một vết thương cũ khác. Từ nhỏ nàng quen chăm sóc sư phụ, tất cả vết tích trên người hã đều thuộc lòng. Ví dụ cái sẹo tròn giữa lưng là bị mũi tên sáu khía bắn trúng. Sở dĩ sẹo to như vậy vì hã không được chữa trị kịp thời, mang thương tích ẩn nấp dưới vực núi nửa tháng tránh kẻ địch truy lùng. Còn cái sẹo dài trên rốn là bị người ta gài bẫy tập kích, nó có cùng lai lịch với vết chém sau ót. Đại phu nói mạng hã lớn nên mới không chết.

Tiểu Mai mím môi bôi thuốc lên cánh tay, mắt vẫn thường nhìn vết thương lạ trên ngực. Nó đã hoàn toàn lành nhưng màu sắc còn khá mới, chứng tỏ bị thương không quá nửa năm. Rốt cuộc lúc nàng không có mặt bên cạnh, sư phụ lại làm nhiệm vụ nguy hiểm gì, ai giúp hã trị thương, ai bôi thuốc băng bó cho hã hàng ngày? Tiểu Mai xuất thân từ Mật Bảo Các, nàng hiểu rõ tính chất công việc của một ám vệ, mạng treo đầu cành là điều bình thường. Nàng chứng kiến không ít đồng môn vì hiểm nguy bỏ mình, lần nào tổ chức tang lễ thăm lạng nàng cũng rơi nước mắt. Tiểu Mai không dám nghĩ có một ngày sư phụ cũng giống như họ, nằm trên giàn lửa từ già cõi đời, khi đó chắc chắn nàng không chỉ khóc thôi đâu!

Hắn từng hỏi: “Nếu một ngày ta chết, con có thể tự chăm sóc mình không?”

Tiểu Mai trả lời: “Nếu sư phụ chết, Mai Mai sẽ giúp sư phụ trả thù!”

Hắn lắc đầu nghiêm khắc bảo: “Sống chết có số, ta không cần con trả thù, bảo toàn chính mình là được!”

Tuy Tiểu Mai gật đầu nhưng tự đáy lòng đã hạ quyết tâm, bất cứ ai làm hại sư phụ của nàng, dù có mất mạng nàng cũng phải đòi lại đủ vốn đủ lời.

- Đừng nhìn nữa, chỗ đó đã không sao rồi, con lo việc của mình đi!

- Sư phụ, vết thương này có nghiêm trọng không? Vì sao người không nói con biết?

- Nói cho con thì được cái gì? Dù sao cũng lành rồi...

Tiểu Mai cúi đầu im lặng, động tác băng bó cực kì chậm. Nàng hiểu rõ vì sao sư phụ đề cử nàng với bề hạ. Làm một ám vệ kiêm nô tì của quận chúa an toàn hơn bao nhiêu, so với A Mị tử, Hào sư huynh và các đồng môn khác nàng có số tốt không thể tưởng. Tuy sư phụ không bao giờ nói nhưng Tiểu Mai luôn hiểu sự bảo vệ của hắn quay quanh nàng, để nàng sống thanh thản và bình yên nhất. Nàng kiếp trước nhờ tu hành đắc đạo nên kiếp này mới gặp một sư phụ tốt như vậy.

- Người khóc cái gì chứ?

Phong nhíu mày, nhìn giọt nước ấm ấm rơi trên cánh tay mình. Tiểu Mai cúi đầu, tóc mái che hết mặt nhưng hắn vẫn cảm thấy nhịp thở của nàng bất thường.

- Đã lớn như thế rồi mà còn... Haizzz...

Hắn không biết làm thế nào với tiểu đồ đệ phiền phức này, quả thực sự dạy dỗ của mình rất thất bại, tạo thành một đệ tử hay mít ướt như thế, có đáng mặt ám vệ không?

- Sư phụ... Năm ngoái không phải người nói sẽ không làm nhiệm vụ nguy hiểm nữa sao?

Hắn không nói sai nhưng mà cái tương lai đó còn xa lắm. Năm nay hắn chỉ hơn ba mươi, ở độ tuổi này là lúc thành thực và phát huy mọi thể mạnh thể chất tốt nhất. Muốn được nghỉ hưu phải sống sót hơn chục năm nữa, đây là quy định rõ ràng trong môn phái. Đối với tương lai, hắn không có mơ ước xa vời, sống ngày nào tốt ngày đó, ám vệ cũng như tử sĩ, xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, đó là điều hắn không dạy Tiểu Mai. Hắn muốn nàng tự quý trọng bản thân, chỉ có như vậy mới biết bỏ chạy, gặp lúc nguy nan không lấy mạng đánh đổi. Thái sư phụ nói đúng, Phong là kẻ mềm lòng, trái tim hắn rèn luyện nhiều năm vẫn không thể sắt đá như những huynh đệ khác.

Tiểu Mai nghe sư phụ hừ một tiếng khinh thường, gõ gõ lên đầu mình mà nói:

- Tại sao ta lại dạy ra một đứa nhu nhược như con chứ? Thật là kém cỏi mà! Ta thấy con nên sớm chuyển nghề đi. Đợi vài năm nữa khi quận chúa xuất giá, ta sẽ nói với bộ hạ để con xuất môn, đổi nghề bán cá trồng rau có vẻ hợp hơn!

- Sư phụ...

Tiểu Mai cực kì bất mãn, thầy khinh trò quá đáng!

- Hừ! Cỡ như con thà về quê lấy chồng, chọn bừa một tên hiền lành để bắt nạt nào đó, sống an ổn cả đời thì tốt hơn!

Hắn nói như đùa nhưng thực sự đây là tương lai mà hắn quyết định thay nàng. Nàng vốn là Mộc Tiểu Mai, một cô gái không thuộc về thế giới máu tanh của hắn, nếu hắn đã kéo nàng xuống vũng lầy này thì phải có trách nhiệm đưa nàng bước ra. Tiểu Mai không biết sư phụ nói thật hay giả, nàng nhăn nhó phản bác:

- Con không lấy một gã yếu ớt đâu, ít nhất phải đánh thắng con mới được!

- Đồ ngốc, nếu hắn đánh thắng ngươi thì sau này sẽ bị chồng ngược đãi! Người đánh thắng hắn mới không lo cuộc sống bị người ta khi dễ!

Tiểu Mai bĩu môi không cho là đúng. Nàng thích một nam nhân mạnh mẽ giống sư phụ, người như thế mới cho nàng cảm giác an toàn.

- Không bằng... Để con gả cho sư phụ đi! Người nghĩ mà xem, đây là chuyện hai bên cùng có lợi! Thứ nhất, trong môn phái khuyến khích đồng môn lấy nhau, vừa đảm bảo gìn giữ bí mật, vừa giúp vợ chồng thông cảm vì tính chất nghề nghiệp. Thứ hai, con với sư phụ là chỗ quen thân, có gì dễ nói chuyện không phải sao? Thứ ba, con có người bảo vệ dạy dỗ mà sư phụ cũng có đại phu chăm sóc miễn phí, bù qua xốt lại cả hai đều có lợi! Thứ tư,...

Tiểu Mai hăng say nói một thôi một hồi, lý lẽ năm sáu bảy mạch lạc rõ ràng, hình như đã tính toán từ trước. Môn phái của họ là ám vệ, xưa nay không nề hà lễ nghĩa, cuộc sống bấp bênh không cho phép người ta suy nghĩ nhiều. Ai biết được ngày mai còn có bình minh không? Nếu thích thì cứ ở bên nhau, mọi người đều như vậy, không ai muốn quan tâm thân phận, bởi vì bọn họ sẽ chết bất cứ lúc nào, chút hạnh phúc nhỏ nhoi luôn luôn đáng giá!

Phong nhìn cái miệng nhỏ của nàng liến thoắng, bắt đầu không nghe rõ âm thanh phát ra. Hắn nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, những năm tháng mịt

mù khói lửa có một sinh linh tràn trề sức sống ở bên cạnh. Nàng nhìn hẳn tươi cười, khiến hẳn thấy nhẹ nhõm mỗi khi đem theo thương tích trở về, mệt mỏi vì ánh mắt của nàng mà vơi đi cả. Từng trải qua những phút thập tử nhất sinh, Phong nhìn cửa chết cận kề trước mặt, nhớ tới dáng vẻ nhỏ nhắn đứng bên song cửa, lo lắng tiễn đưa hẳn đi xa... Nàng luôn bắt hẳn phải hứa, sư phụ đi nhanh trở về! Hẳn đã mua quà cho nàng, nếu bây giờ hẳn chết thì quà này không thể tới tay. Phong sờ con búp bê trong ngực, ánh mắt le lói một ngọn lửa khao khát.

Khao khát được sống sót!

Tiểu Mai đã nói đến vấn đề tiết kiệm chi phí trong hôn lễ, nàng đột nhiên nhìn thấy mái tóc của sư phụ áp tới, sau đó trên môi cảm giác mềm mại. Tiểu Mai mở to mắt, nhìn hàng mi dài của sư phụ chớp nhẹ, hơi thở có mùi gỗ cây, làm nàng nghĩ tới màu xanh của rừng rậm. Nụ hôn rất nhẹ, chạm qua rồi rời đi... Tiểu Mai liếm liếm môi, do dự hỏi:

- Sư phụ... Lần nữa được không ạ?

Nàng còn chưa kịp ghi nhớ thì xong mất rồi! Cái này mà gọi là hôn sao? Mấy cuốn tiểu thuyết của quận chúa đều viết, hôn là phải đưa lưỡi ra, còn phải kết thúc bằng cách lặn xuống giường. Quả nhiên sư phụ không có nhiều hiểu biết về lĩnh vực này!

Khóe môi của Phong giật giật, hẳn bực bội quay đầu đi. Tiểu Mai tưởng rằng mình tổn thương lòng sĩ diện của sư phụ, rất hiểu chuyện mà chủ động nhào tới. Phong cảm giác có con gấu to vỗ lấy mình, phản xạ của ám vệ là tung chưởng phòng thủ!

Nửa đêm ở Hành cung có tiếng ma nữ hét to, sau đó là tiếng đồ vật đổ vỡ. Đêm này thật không yên bình!

Ca Dương bị tiếng ồn đánh thức, thính giác của người tập võ nhạy bén hơn bình thường. Lắng nghe một chút không có gì đáng ngờ, hẳn lại kéo

chăn nhắm mắt. Vừa lúc ấy tiếng đập cánh từ xa vọng lại, một con dơi muỗi nâu bé bằng ba ngón tay bay vù qua cửa sổ. Nó lượn vài vòng rồi bám lên đỉnh màn, treo lủng lẳng trên đầu Ca Dương. Hãn uể oải ngồi dậy, gỡ con vật nhỏ bé xuống, tháo cái ống tre nó đeo trên lưng. Trong ống tre có cuộn giấy tí hon, chữ viết là loại mật mã chỉ người Mật Bảo Các mới hiểu. Hãn cầm chân nến kê vào soi, trên giấy viết văn tắt:

“Tề bất động, Triệu hòa thân, Lỗ mờ ám.”

Theo quy tắc, Tề chỉ Tề vương, Triệu là Trung Lương, Lỗ là Đại Thế. Ba chữ này xuất hiện một lúc, lại có âm mưu gì đây? Ca Dương hí mắt nghĩ, xem ra Hoàng hậu sắp tiếp đón chị em nhà nàng ta rồi, cái trò hòa thân có bao nhiêu tác dụng, vì sao triều đại nào cũng dùng tới? Họ nghĩ một nữ nhân thì sẽ làm nên tích sự gì ở Khương La đây?

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 14

Chương 3: Con Cờ

Triệu Hùng năm nay ngoài năm mươi, là một người đàn ông mập mạp hơi lùn. Cho dù mặc long bào, đeo bảo kiếm, hăn vẫn không đủ phong phạm của một đế vương. Triệu Hùng chiếm được ngôi báu nhiều năm, chủ yếu nhờ vào thế lực của hoàng hậu. Người Trung Lương nói rằng bệ hạ thích sống bình dân, không có ham mê, rất chung tình, hoàng đế không nhiều tài nhưng rất có đức. Phía sau tấm chân dung đẹp đẽ ấy là hình dạng gì, chỉ những triều thần lẫn lộn quan trường lâu năm mới cảm nhận được. Triệu Hùng là gã sợ vợ mà hoàng hậu là người đàn bà ghê gớm. Phía sau bà ấy có cả Tào gia trên dưới mấy trăm người, ai cũng có quyền có chức. Hoàng hậu nổi tiếng đánh đá, khắc nghiệt và hay ghen. Chỉ cần hoàng đế léng phéng bị bà phát hiện thì trong hậu cung sẽ có người chết. Triệu Hùng bất mãn nhiều năm nhưng vẫn hèn nhát, không dám chống đối mẹ vợ già của hăn.

Đất nước bị Tào gia thao túng từ lâu, cái vỏ họ Triệu, ruột là họ Tào. Hỏi sao ngày xưa Tào Tiễn chọn gả con gái cho Triệu Hùng thất thế mà không phải Thái tử. Tào gia có âm mưu từ sớm, Triệu Hùng chẳng qua là một con cờ để họ đạt mục đích. Lấy danh nghĩa phò trợ để hăn lên ngôi, khi giang sơn vào tay, Tào gia bắt đầu thực hiện cuộc thanh trừng của mình. Từng người từng người nếu không chọn quy phục thì sẽ bị hất cẳng khỏi triều đình, thay vào đó là con cháu họ Tào. Gần hai mươi năm từ khi Triệu Hùng tại vị, hăn không có lấy một trung thần, chỉ đóng vai con rối ngồi ở ngai cao, để mọi quyền hành rơi vào tay Tào Gia Khanh và Tào Tiễn. Sau

khi Tào Tiễn chết, con trai của lão lên thay, cùng với chị hẳn tiếp tục làm mưa làm gió ở Trung Lương.

Đến nay Triệu gia đã tan tác, không ai biết được sau khi Triệu Hùng băng hà vương triều có đổi chủ hay không. Hoàng tộc bất lực, phe cánh mỏng manh, họa hoãn lắm chỉ còn lại duy nhất Hải vương. Hải vương là con thứ mười sáu của tiên đế, ông ta không tài không đức gì, chỉ được cái số tốt. Nhắc tới Triệu Hải, hoàng hậu rất tiếc hận. Ngày xưa bà không xem gã vương gia này vào mắt, khi quyết định dùng kế hòa thân để củng cố ngoại giao, bà ta chọn bừa trúng Triệu Tiểu Vy. Ngoài con gái bà sinh ra thì những đứa con gái khác mang họ Triệu đều không đáng giá mấy đồng. Năm ấy công chúa Triệu Phổ Gia cũng tròn mười tám nhưng người đi hòa thân lại là một quận chúa không có thanh thế. Triệu Tiểu Vy bị đẩy đến đất khách quê người, đóng vai con cờ thí mạng.

Tào Gia Khanh đâu có ngờ được, Triệu Tiểu Vy có thể trèo cao, gả cho con trai của Phượng Loan. Đã thế nàng ta còn một bước lên mây, Tam hoàng tử giành được ngai vàng, đưa nàng thành hoàng hậu. Năm đó Tào Gia Khanh ném vỡ tất cả đồ sứ trong điện Cẩm Phả, bà ghen ghét khi thấy đứa con gái tầm thường vô dụng kia giờ đã ngang hàng với mình, thậm chí cao hơn mình. So sánh giữa Trung Lương với Khương La thì hiểu. Hoàng hậu cứ suy nghĩ mãi, không lẽ Tiểu Vy giấu tài giỏi như vậy, diễn xuất qua mặt bà? Xét về nhan sắc, nàng chỉ được coi là xinh xắn, cầm kì thi họa bình thường, nữ công vừa đủ dùng, biết múa hát kha khá. Rốt cuộc nàng ta giờ chiêu trò gì khiến Chu Lạc Ca Dương mê muội như thế?

Ghen tức thì ghen tức, sau khi bình tĩnh lại hoàng hậu liền nghĩ cách lợi dụng mối “thông gia” này. Năm đầu tiên Ca Dương lên ngôi, Trung Lương phái sứ đoàn tới ngoại giao. Sứ thần kiêu ngạo ngông nghênh, cứ mở miệng là nói “Quận chúa chúng tôi”. Kết quả họ bị tiếp đón lạnh nhạt, quà cáp mang về còn thua kém quà cáp mang đi. Tào Gia Khanh nhếch môi cười giễu, hóa ra bà đã lo xa, chưa gì Chu Lạc Ca Dương đã chán chê Triệu

Tiểu Vy rồi, bản lĩnh chỉ có thể thôi! Tào Gia Khanh ngồi chờ nàng ta bị phế hậu, chờ hết mười sáu năm.

Sinh ra là con gái Quốc công, Tào Gia Khanh được nuôi dạy thành nữ cường nhân. Bà luôn tự tin vào trí tuệ và năng lực của mình, việc “dạy dỗ” Triệu Hùng càng khiến bà tự hào kiêu ngạo, tưởng mình vĩ đại như nữ chúa. Thế mà đối mặt với Khương La, bà rối rắm gần hai mươi năm. Bà rất muốn biết Thái Minh đế là loại người gì, vì sao mặn ngọt đều vô hiệu? Bà đã gửi đi không ít mật thám, chưa người nào toàn mạng trở về, Khương La như cái thùng sắt, hoàng đế kiểm soát tất cả trong tay, con ruồi bay không lọt. Triệu Tiểu Vy vẫn đường hoàng ngồi ngai hậu, Ca Dương vẫn lạnh nhạt với Trung Lương, bao nhiêu năm nay mang tiếng “thông gia” mà chưa chাম mút được gì. Tào Gia Khanh tức lộn ruột, bà chỉ có thể lý giải là đứa con gái kia giờ trò quý, thủ thủ bên gối, kể với hoàng đế nàng bị gia tộc bạc đãi ra sao, khiến hấn có ác cảm, không muốn qua lại với Trung Lương. Đúng là nuôi ong tay áo!

Hải vương nhờ danh tiếng con gái mà nhanh chóng phát lên, trở thành đầu tàu của hoàng tộc. Quyền thế của ông ngày càng bành trướng nhưng Tào Gia Khanh không dám trực tiếp đối đầu. Nghe nói Triệu Tiểu Vy hay viết thư cho vương phi, nàng ta giữ liên lạc với gia đình, có nghĩa là vẫn để ý tình hình bên này. Không cần biết thái độ của hoàng đế đối với nàng thế nào, chỉ cần Tiểu Vy còn làm hậu thì Tào Gia Khanh không dám manh động. Hoàng tộc mất hy vọng ở Triệu Hùng, giờ liêu mạng đầu quân cho Triệu Hải. Hoàng hậu căn rắng đứng nhìn, mọi kế sách đều vô lực. Cứ như vậy, vấn đề Triệu Tiểu Vy và những hệ lụy cứ hành hạ Tào Gia Khanh nhiều năm, khiến bà ăn không ngon ngủ không yên, cho tới ngày nhận được bức thư kỳ lạ kia...

Hôm nay là đại cát theo hoàng lịch, Trung Lương có một sự kiện nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ: Thập nhị công chúa Triệu Phi Liên lên đường hòa thân. Nhìn đoàn xe rèm lọng xa hoa từ từ khuất bóng, tâm trạng

của hoàng hậu ngổn ngang trăm mối. Bà nhớ lại hành trình mười năm qua, con cờ nuôi nấng mười năm rốt cuộc đã gia nhập cuộc chơi, nó sẽ đứng vững trong trận chiến này bao lâu, liệu có thể khuynh đảo giang san như lời kẻ kia hứa hẹn?

Tào Gia Khanh trở về điện Cẩm Phả, chưa kịp uống tách trà thì vị khách không mời đã tự tiện đi vào. Hắn mặc y phục màu xanh nhạt, thắt lưng thêu rồng, vóc dáng cao gầy, ngoài gương mặt trẻ trung sáng sủa còn có tướng đi phong tao nho nhã. Hắn tựa vầng mặt trời tới đâu rực rỡ đến đó. Ở Trung Lương hắn như gã vô danh nhưng triều thần Đại Thế không ai không biết, đây là Thái tử của họ!

Hoàng hậu nhíu mày thật sâu, bất mãn đặt mạnh tách trà xuống:

- Điện hạ xem kinh thành chúng tôi là nhà của ngài sao? Ít nhất cũng phải thông báo một tiếng, ngài tùy hứng tự tiện như vậy là khinh thường Trung Lương nước nhỏ thế yếu à?

Lỗ Tông Phi nở nụ cười ma mãnh, hắn xem nhẹ cơn giận của Tào hậu, vẫn tự nhiên tìm một cái ghế thoải mái ngồi xuống.

- Ta biết hôm nay công chúa phải đi lấy chồng xa, sợ hoàng hậu đau buồn nên chạy sang an ủi thôi mà!

Hoàng hậu như vừa nghe truyện cười, ngửa cổ ha ha mấy tiếng. Gã này quá nhàn rỗi cho nên muốn chọc tức bà làm vui đây mà!

- Người khác nói nghe còn được, điện hạ hiểu rõ sự tình mà còn giả vờ cái gì? Mấy năm nay lão hoàng đế thối đã bắt đầu nghi ngờ bốn cung, hình như có ai lờ ra tiếng vào gì đó. Hừ, bó thuốc nổ đó sớm đi ngày nào ta bớt phiền ngày đó!

Lỗ Tông Phi híp mắt, vân vê đường chỉ tinh xảo trên cổ tay áo.

- Không biết hoàng hậu đã chùi lau sạch sẽ hay chưa...? Người cũng biết đó, chúng ta hiện tại ngồi chung một chiếc thuyền, thuyền mà thủng đáy thì ai cũng chết!

- Người tưởng bốn cung là kẻ thiếu đầu óc sao? Tất nhiên ta đã dọn dẹp sạch sẽ, không ai điều tra ra manh mối gì đâu!

Lỗ Tông Phi cười nhạt, hắn đưa mắt nhìn quanh kiến trúc xa hoa, cung Cẩm Phả còn đẹp hơn chính điện của Triệu Hùng. Thực ra Lỗ Tông Phi không muốn giao đại sự vào tay đàn bà. Với hắn, Tào Gia Khanh chẳng qua là một người phụ nữ nham hiểm có thừa, thông minh còn thiếu. Đáng tiếc hiện tại bà ta nắm Trung Lương trong tay, không tìm đến bà ta thì không được. Lỗ Tông Phi xưa nay không sợ kẻ địch mạnh, chỉ sợ đồng đội như heo mà thôi!

- Hoàng hậu nói vậy ta cũng yên tâm nhưng vẫn phải nhắc nhở bà một câu. Người chúng ta đang tính kế là Chu Lạc Ca Dương, bà cũng phần nào hiểu rõ kẻ này rồi đấy! Hệ thống tình báo của Khương La rất mạnh, bọn họ có thể đào lên ba tấc đất, tra hết gia phả chín đời nhà bà. Đừng bao giờ cậy mạnh khinh địch, những gì ta có thể giúp đều đã giúp rồi, sau này chúng ta không liên can gì nữa. Cuộc giao dịch xem như hoàn thành!

Hắn phui quần đứng dậy, nở nụ cười yêu nghiệt đặc trưng, sau đó ung dung rời đi, thoáng cái đã biến mất như ma quỷ. Tào Gia Khanh cắn môi, siết chặt nắm đấm. Bà hiểu Trung Lương là tiểu quốc, để gìn giữ độc lập trước vị hàng xóm Đại Thế thì phải cúi đầu cho người ta sai khiến. Cảm giác ở thế hạ phong không tốt đẹp chút nào! Bà nhắm mắt, cố nhớ lại hành trình mười năm qua, lo lắng mình đã bỏ sót điều gì chưa che giấu hết.

Năm ấy Lỗ Tông Phi chủ động tìm đến bà, muốn bà giúp hắn bồi dưỡng một quân cờ dưới danh nghĩa công chúa Trung Lương. Tào Gia Khanh đã đánh tráo huyết mạch hoàng tộc, giết Triệu Phi Liên mới chín tuổi, thay vào đó một “Triệu Phi Liên” khác. Để che giấu thân phận cho

nàng, bà giết luôn An tần – mẹ ruột của Triệu Phi Liên, thanh tẩy sạch sẽ nô tài cung nữ hầu hạ An tần. Tào hậu xưa nay lớn gan, một chuyện tày trời như vậy cũng làm không chớp mắt. Nghe nói đứa con gái đó được sư phụ Lão Tông Phi tìm ra, ông là một cao nhân đắc đạo quanh năm ẩn cư ở núi Côn Luân. Đứa con gái xuất thân bần hàn, bởi vì khuôn mặt đặc biệt nên được lựa chọn. Khi đưa tới Trung Lương, “Triệu Phi Liên” đã mười tuổi, Tào hậu cho nàng danh phận mới, sửa ngày sinh tháng đẻ, từ từ uốn nắn để nàng biến thành công chúa thực sự. Lão Tông Phi gửi đến một danh sách tính cách và sở thích để Triệu Phi Liên bắt chước theo. Tào hậu đã từng thắc mắc hỏi hẳn:

- Rốt cuộc điện hạ muốn nó biến thành người nào?

Lão Tông Phi nhìn ra cửa sổ, thần bí trả lời:

- Thành một thể thân, một người có thể khiến Chu Lạc Ca Dương yêu điên đảo...

Tào hậu hít sâu một hơi, anh hùng xưa nay khó qua ải mỹ nhân, cách này tuy cũ nhưng thường hiệu quả. Thì ra Đại Thế muốn đưa mật thám trà trộn vào Khương La, ở ngay bên gối Thái Minh đế. Nếu Ca Dương thực sự yêu nàng ta thì tốt không gì bằng. Tình cảm là thứ vũ khí ghê rợn, nó khiến người sáng suốt trở nên mê muội, giống như con thiêu thân biết ngọn lửa rất nóng nhưng vẫn cố sức lao vào.

Mười năm, Tào hậu cẩn thận tỉ mỉ bồi dưỡng quân cờ này. Nàng học đàn, hát, học múa vũ điệu truyền thống của Trung Lương. Phù Dung Lưu Hương là một điệu múa cầu kì và phức tạp, Triệu Phi Liên lại học trễ, không đủ năng khiếu, đến tận bây giờ vẫn không múa được Bất Khả. Lão Tông Phi nhíu mày phật ý, cuối cùng đưa ra quyết định: “Vậy thì bẻ gãy chân, có lý do để bỏ qua động tác này!”

Người thâm độc nhưng Tào hậu đôi lúc cũng rùng mình trước thủ đoạn của hắn. Triệu Phi Liên chẳng qua là con cò đáng thương. Cứ hai năm một lần Lễ Tông Phi sẽ đưa nàng tới Côn Luân gặp vị đạo sĩ kia, lúc trở về khuôn mặt đã sưng vù đáng sợ, phải đau đớn nửa năm mới lành lặn được. Cái giá phải trả cho dung mạo đó là điều khủng khiếp nhất Triệu Phi Liên từng trải qua.

Mười năm trôi qua, thời cơ đến, nàng đã có vẻ ngoài hoàn hảo nhất, tất cả tính tình sở thích đều thuộc lòng như thể bẩm sinh. Không ai nhìn ra Triệu Phi Liên thực sự là một con bé nhà bần nông đen đúa xấu xí ngày trước nữa. Nàng lên đường đến Khương La, chính thức bước vào thế cờ với tư cách một quân chủ chiến. Nàng rất muốn biết, tất cả khổ sở đau đớn phải chịu đựng là vì ai? Liệu hắn có quý trọng, yêu thương nàng như Thái tử nói không?

Ở hậu phương, Tào Gia Khanh dọn dẹp sạch sẽ, ngụy tạo một lai lịch rõ ràng minh bạch, cho dù đào hết đất Trung Lương cũng không tìm ra manh mối. Sự tồn tại của Triệu Phi Liên chỉ có thể giải thích bằng hai chữ “định mệnh”. Tào Gia Khanh cũng tò mò chờ xem, rốt cuộc quân cờ này có bao nhiêu công lực.

Đoàn xe phải mất hai tháng mới tới Khương La, tức là mùa xuân năm sau. Ở Đế đô vẫn thái hòa như cũ. Tư Tư trở về Sa Đà, mong chờ đông năm tới lại nghỉ dưỡng ở Ôn Chi Sơn. Ca Dương vẫn đấu vật với núi tấu chương, trăm sự làm không xuể. Phượng Triều sau một phen sóng gió cuối cùng Phượng Thế vẫn lên ngôi, bắt đầu công cuộc kiến thiết một triều đại mới. Thế cân bằng giữa các vương quốc tiếp tục duy trì, biên ải tương đối an ổn. Sự tĩnh lặng này không biết là điềm báo gì?

Trên con đường thênh thang, đoàn xe chở công chúa vẫn lăn bánh, vượt qua trùng khơi non nước, ngày càng đến gần Khương La. Mùa đông lạnh rời đi, nhường chỗ cho tiết xuân đượm hương cây cỏ. Khi cửa ải mờ mờ hiện lên trong sương sớm, cung nữ tên Tiểu Na nói với Triệu Phi Liên:

- Công chúa, chúng ta sắp vào địa phận Khương La rồi!

Trong khoang xe trang hoàng xa xỉ, một mỹ nhân chậm chậm mở mắt. Nàng mặc hồng y, dáng người lả lướt, dung mạo khuynh thành. Bớt hoa sen giữa mi tâm càng tôn lên nét mày kiều diễm. Công chúa nằm nghiêng trên đệm, một tay cầm chiếc gương nhỏ soi vết son hơi lem bên khóe môi...

- Bệ hạ... Thiếp đến với chàng rồi!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 14

Chương 4: Lại Trở Về Rồi

Côn Luân mây trắng vờn bay, khói nước lượn lờ, hàng cây mướt ánh trắng phát sáng, nơi này chẳng khác tiên cảnh là mấy. Một tiểu đồng tay cầm đèn, tay cầm ấm thuốc, bước theo con đường lát sỏi, tiến vào một gian phòng tối. Cậu bé cẩn thận treo đèn lên cái đỉnh đóng trên vách, rồi lại đặt ấm thuốc lên bàn. Có tiếng ho hen phát ra từ chiếc giường bên cạnh.

- Đạo trưởng, con mang thuốc đến cho ông!

Tấm chăn bị kéo xuống, lộ ra mái tóc bạc phơ của lão già gầy yếu. Ông hơi run chống tay ngồi dậy, ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc mà nhúu mày. Một năm trở lại đây lão sống dựa vào chỗ thuốc này, mỗi ngày ba chén, thuốc đắng làm vị giác tê liệt, không cảm nhận được chua ngọt gì nữa.

- Đạo trưởng, Lão đại ca nói ông hãy cố gắng một chút, hết tháng này huynh ấy sẽ đem Ngọc Hồi về chữa bệnh cho ông!

Lão già nâng chén thuốc đến miệng nhưng không vội uống, ông quay sang hỏi tiểu đồng:

- Con nói cái gì? Ngọc Hồi à?

Thằng bé gật đầu.

- Dạ vâng, đạo trưởng không biết sao? Ngọc Hồi là nhân sâm nghìn năm mà Khương La đang cất giữ. Quý giá lắm đấy, bệnh gì cũng trị được!

Lão già thở dài:

- Nếu quý báu như vậy thì người ta không dễ dàng đem cho mình đâu! Huống chi bệnh của lão là do vi phạm luật trời, hao tổn nguyên khí, chỉ chờ tới ngày chết thôi!

Đúng vậy, lão đạo này chính là Thủy Tức Chân Nhân năm xưa, có điều bây giờ không ai nhận ra ông ta nữa. Lão quá già, thân mang trọng bệnh, cơ thể gầy còm, ngoại trừ đôi mắt sáng còn lấp lánh trí tuệ thì mọi thứ đã tổn hao cạn kiệt. Năm đó ông dùng rất nhiều tu vi để đưa Thái Minh đế về tiền kiếp, nhìn lén câu chuyện cũ của họ rồi ngồi xem tử vi tìm ra ngôi sao phù hợp nhất. Ông tính mệnh, chọn được “Triệu Phi Liên”, nàng ta có bảy phần hao hao giống Sở Phù Dung, ở đời này người giống người rất nhiều nhưng giống y đúc thì rất ít. Trải qua năm lần dịch dung, Triệu Phi Liên bây giờ giống đến chín phần, phải nhìn rất kỹ mới phát hiện một chút khác biệt. Thủy Tức Chân Nhân vô cùng hài lòng trước thành tựu y thuật của mình, thì ra đến cuối đời ông còn tạo ra một bước đột phá lớn như vậy. Hiện tại mọi chuyện đều đã xong, ông giao lại cho Lỗ Tông Phi, coi như đã hết lòng hết dạ với hần. Về sau hần thành công hay thất bại đều không liên quan đến ông nữa!

Thủy Tức Chân Nhân là đạo trưởng ở núi Côn Luân, lẽ ra ông không nên tham dự vào chuyện thế gian, nhất là chuyện chính trị đấu đá. Khi trẻ ông được Lỗ Kiến Cao cứu mạng một lần, về sau hần trở thành hoàng đế đưa con trai đến Côn Luân bái sư. Thủy Tức Chân Nhân xem tử vi, nhìn thấy con rồng vàng, biết được hần là chân mệnh thiên tử. Chịu ơn người như núi đê, ông dạy dỗ Tiểu Phi nhiều năm, hy vọng hần trở thành vị vua anh minh, có lòng thương người để dân tình bớt khổ.

Rồi một ngày nọ lão đạo nằm mơ, nhìn thấy Diêu Trì Kim Mẫu ngồi ở cung Bắc Hải vuốt ve một con rắn trắng có vảy lục giác. Bà nói chuyện với con gái thứ hai mươi ba:

- Đứa nhỏ này sinh ra làm ngưng băng bốn biển, thật là kì quái! Ta đã nhờ Khôn Minh thần quân xem mệnh giúp nó. Hẳn xem không được gì, vậy mà còn bảo Tiểu Long về sau nên tránh xa Hoa giới. Ta thực lo lắng nó gặp phải kiếp số nào đó liên quan tới Hoa Thần!

Con gái thứ hai mươi ba đáp lời Tây Vương Mẫu:

- Mẹ đừng lo lắng, Long vương đã nói với con sẽ đưa Tiểu Long đến Bắc Cực Quang, có Bắc Đẩu tinh quân dạy dỗ nó, về sau nhất định bình an lớn lên!

Tây Mẫu nương nương thở dài:

- Đành vậy...

Đạo trưởng tỉnh dậy từ cơn mơ, cảm thấy đây là một điềm báo quan trọng. Ông lấy thẻ tre và bản đồ ra tính toán. Vài ngày sau có kẻ lạ mặt tìm tới Côn Luân, thỉnh ông đi Khương La gặp Thái Minh đế. Thủy Túc Chân Nhân vuốt râu cảm thán, vừa nghĩ tới người thì người tìm tới ta!

Hành trình nhiều tháng ròng rã, khi được diện kiến Thái Minh đế ông mới cảm thấy sức lực bỏ ra không uổng phí! Tuy chỉ là một tu chân giả nhưng thiên nhân của ông không tồi, ông đã trông thấy một con bạch long có vảy lục giác. Những gì Thủy Túc Chân Nhân làm sau này đều xuất phát từ sứ mệnh. Ông là người tu hành, không muốn quấy phá nhân duyên. Ông trả hết ơn cho Lỗ Kiến Cao, hoàn thành công việc Diêu Trì Kim Mẫu giao cho, sau đó bình thân chờ ngày quy tiên! Có lúc ông ngồi nghĩ lại chuyện đời ly kỳ, chợt phát hiện dung mạo của Tây Mẫu rất giống một người. Chính là vị hoàng hậu sinh ra Sở Phù Dung – Hạ Hầu Bảo Ngọc năm đó! Thần tiên xưa nay làm việc thật khó hiểu...

Vào tháng cuối cùng trước khi ông chết, Lỗ Tông Phi đưa đến cây sâm Ngọc Hồi đựng trong hộp gỗ quý giá. Nghe nói Triệu Phi Liên kia giờ đã thành Hoàng quý phi, rất được sủng ái. Thủy Túc Chân Nhân nhú mày lo

lãng. Lẽ nào Thái Minh để trúng kế thật rồi? Đây là một thử thách, nếu hần không vượt qua thì có chút kém cỏi!

Khi tiểu đồng mở hộp hỏi ông phải sắc thuốc thế nào, Thủy Tức Chân Nhân nhìn Ngọc Hồi rồi phá lên cười:

- Cứt cắt nhỏ đem hầm xương thôi!

Tiểu đồng khó hiểu gãi đầu, đến khi thằng bé cầm cây nhân sâm đặt lên thớt mới kinh ngạc thốt lên:

- Ủa? Cái này không phải củ cải muối sao???

Vậy là hôm đó nhà bếp trên núi Côn Luân nấu món củ cải muối hầm giò heo, củ cải đem từ Khương La về, vượt mấy trăm dặm đường cho nên rất ngon!

Lại một mùa thu nữa, khi cây bàng trong sân thay lá vàng, Tư Tư liền giục Tiểu Mai gói ghém đồ đạc, chờ xe từ kinh thành đến đón. Năm nay nàng lên mười bảy, các bà mỗi bắt đầu đập cửa vương phủ, tháng nào Thế tử phi cũng tiếp đón hết đám này tới đám khác. Hòa An vương xoa đầu con gái thờ dài: “Nữ nhi rồi cũng phải gả!”

Sức khỏe vương gia hai năm trở lại đây kém đi nhiều, có khi Lệ Hà thấy chồng im lặng rơi nước mắt, tuy không dám hỏi nhưng nàng đoán vương gia sắp phải rời xa bọn họ rồi. Hòa An vương che giấu rất khéo, sáng sáng ông vẫn ra vườn tưới cây, chiều chiều múa bài quyền dưỡng lão, trời hơi lạnh thì mặc áo bông dày, khó nhìn ra ông đã gầy hơn trước. Mười bảy năm, cũng bằng số tuổi của Tư Tư, cả tinh thần và thể xác Chu Lạc Trinh vô cùng mòn mỏi. Ông vẫn canh cánh cô con gái út, sợ chưa kịp tìm cho nàng tấm chồng tốt thì phải đi châu trời. Vương gia cảm thấy mâu thuẫn, ông không muốn gả con sớm, ở nhà được yêu thương nuông chiều

bao nhiêu thì sang nhà người càng khó thích nghi bấy nhiêu. Tư Tư còn trẻ dại ngờ nghệch, chưa hiểu được sự đời ấm lạnh, chưa biết quan hệ trong hôn nhân phức tạp, nàng lại không giỏi đối nhân xử thế. Vương gia lo lắng con bé gả đi rồi sẽ chịu nhiều ủy khuất. Ông tính toán muốn tìm quận công đến ở rể, không cần tài giỏi kiệt xuất, chỉ cần thật thà chất phát là được. Thế nhưng suy đi nghĩ lại, con gái mình phải lấy một người chồng tầm thường thì quá thiệt thòi! Trăm tính nghìn tính đều không thỏa đáng!

Hòa An vương thờ dài, chống gậy trúc đi ra sau vườn, nhìn thấy Tư Tư ngồi trên xích đu, vừa đan khăn vừa ngâm nga hát. Mấy ngày nay tâm trạng nàng phơi phới, cũng vì sắp lên kinh. Tư Tư học được cách đan len, làm cho Niệm Nhất cái áo bông, làm tặng Khanh Ca tấu tấu đôi găng tay giữ ấm. Nàng đan khăn choàng cho vương gia, màu xám tro viền trắng. Nàng lại làm một cái khác cho Ca Dương, hoa văn hơi phức tạp, bỏ không ít công mài mò. Tư Tư luôn làm những điều nàng thích, cha và các anh chị không ép nàng phải học cầm kì thi họa, múa hát cũng không cần. Ca Dương chú trọng nét chữ, ngoài dạy nàng tập viết thì không có yêu cầu gì khác. Một cách ăn ý ngầm, bọn họ đều cảm thấy không tài mới có phúc, cứ để Tư Tư vui vẻ thoải mái là được.

Khi Tư Tư còn nhỏ, Ca Dương từng sắp xếp một nhạc sư dạy nàng đánh đàn. Về lĩnh vực âm luật nàng có thiên phú đặc biệt, khiến cho nhạc sư vui mừng hơn hở, tưởng đã tìm được đệ tử chân truyền. Tư Tư quý mến vị nhạc sư này, cũng ra sức học tập một thời gian. Cho tới một ngày Ca Dương phát hiện những đầu ngón tay nàng xuất hiện nhiều vết xước nhỏ, có cũ có mới. Vậy là chuyện học đàn lập tức bị bãi bỏ. Vị nhạc sư tràn trề thất vọng, Tư Tư cũng chạy đến chất vấn hẳn. Nàng không đam mê âm nhạc nhưng tình cờ đây là lĩnh vực duy nhất nàng có năng khiếu, nếu không bồi dưỡng thì hơi tiếc. Lúc đó hoàng đế nói thế này:

“Muội không cần phải giỏi bất cứ thứ gì, chỉ cần biết qua là được. Đánh đàn cũng tốt, khi rảnh rồi thì chơi nhưng dốc sức học cao thì không

cần thiết! Trên đời này có mấy người thông thạo cầm kì thi họa vì yêu thích đâu? Nữ nhân cố gắng đàn hay vẽ đẹp, chỉ vì họ muốn nâng cao giá trị bản thân và mua vui cho đàn ông mà thôi! Tư Tư của trẫm chính là Minh Châu quận chúa, mọi người không cần mua vui cho ai cả, hãy làm những gì mình thích, đừng làm những gì mình giỏi!”

Tương Tư biết múa một chút, biết thêu thùa một tẹo, nàng cũng biết vẽ tranh và làm thơ bốn chữ. Đúng như Ca Dương nói, cái gì nàng cũng biết nhưng chỉ tình nguyện làm những điều yêu thích mà thôi. Đan len chẳng hạn!

Tiết thu bước sang tháng cuối cùng, đoàn xe từ kinh thành đến muộn, đây là chuyện chưa từng xảy ra. Tiểu Mai thở dài khuyên quận chúa đi ngủ sớm, có lẽ dọc đường không thuận lợi, mùa này hay có bão nhiệt đới. Trẻ bảy ngày, đoàn hộ tống khoác phong sương tới được Sa Đà, cây bàng sau vườn đã rụng hết lá. Nghỉ ngơi ba ngày để ngựa dưỡng sức, ngày thứ tư hành lý được chất lên khoang. Vương gia thở dài dặn dò con gái chăm sóc bản thân, chị dâu Khanh Ca làm cho nàng một túi cá khô và bánh hạnh nhân, chị dâu Lệ Hà đích thân kiểm tra hành lý,... Mọi người có vẻ lo lắng kì lạ. Trước lúc khởi hành anh cả còn gọi nàng vào thư phòng, nói quanh co một hồi. Chu Lạc Thán Khúc vẫn thường nghe ngóng chuyện trên kinh, hẳn luôn không yên tâm về cậu em thứ tư. Tuy Phủ Hòa An vương không tham chính nhưng Tịch Tề hiện tại là một trọng thần, Tư Tư hàng năm hồi kinh nghỉ đông, muốn không dính líu cũng khó. Hẳn đã nghe phong phanh ít chuyện thị phi, biết rằng lần này tình hình phức tạp. Tư Tư thì ngây ngốc, quen bám lấy hoàng thượng, được nuông chiều quá trớn. Hẳn sợ con bé lại giở thói tiểu thư, cuối cùng rước họa vào thân!

Thái độ khẩn trương của mọi người tất nhiên Tương Tư cảm nhận được, nàng đã mười bảy rồi, không phải bảy tuổi! Tư Tư sờ mặt dây chuyền trên cổ, ngọc Tu Loan phát ra ánh sáng đỏ hồng. Nàng ngồi trước gương, nói với Tiểu Mai ở phía sau:

- Tỷ mở rương trong kho, lấy theo mấy bộ trâm ngọc và trang sức mà hoàng thượng tặng, gói chung với son phấn nhị tấu mang tới. À, lần này muội sẽ dẫn Nha Nha theo!

Tiểu Mai đang xếp y phục, nàng ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt của Quận chúa phản chiếu từ tấm gương, trong veo, lóng lánh và... Một tia sắc sảo. Đoàn xe xuất phát vào một buổi sáng trời quang mây tạnh, rờn rã ba ngày mới đến Đế đô. Tư Tư quen những chuyến đi dài, sức khỏe nàng rất tốt, không ốm đau èo uột như xưa nữa. Nàng ôm Nha Nha vén một góc rèm, hoàng thành sừng sững ở phía trước, trong những giấc chiêm bao Tư Tư thường mơ thấy nơi này...

- Bệ hạ... Muội đã về rồi...

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 14

Chương 5: Thật Và Giả

Sáng nay Ninh công công mang theo tâm trạng ngổn ngang đứng ở cửa cung. Năm nào cũng thế, cứ độ mùa này, ông sẽ có một ngày không theo bệ hạ lên triều. Đại nội tổng quản không có mặt, triều thần đều biết Minh Châu quận chúa sắp trở về. Lão Ninh đã theo hầu từ khi bệ hạ còn là hoàng tử, tham gia nhiều trò nghịch ngợm, làm được nhiều việc đại sự, chứng kiến bao nhiêu thăng trầm, đôi lúc lão hiểu lòng hoàng đế còn hơn bản thân ngài.

Sắp tới tiết đông, không khí ngày một lạnh, Ninh công công có thứ linh cảm chẳng lành. Mùa đông này không biết sẽ xảy ra chuyện gì? Từ đầu xuân, hoàng cung đã không yên ổn như trước nữa, sự có mặt của vị công chúa hòa thân giống như tảng đá lớn ném xuống đáy giếng.

Triệu Phi Liên đến Khương La vào tháng Giêng, được hoàng hậu đón tiếp chu đáo, sắp xếp cho nàng ở Vĩnh Hòa cung. Cung Vĩnh Hòa bỏ trống nhiều năm, tương tự bao nhiêu tiểu cung điện khác. Hoàng hậu nhận phó thác của Tào hậu, đành phải trích thêm ngân lượng, tu bổ sửa chữa lại nơi này, khiến nó trông khang trang một chút. Ninh công công ê ẩm lắc đầu, gì chứ đã gả vào Khương La, số kiếp “quả phụ” của nàng ta sắp bắt đầu rồi.

Ca Dương không tỏ thái độ gì, hoàng hậu cũng không dám nhắc tới, cứ để Triệu Phi Liên sống trong hậu cung, không tước không vị, không biết mặt hoàng đế. Mãi đến tháng Hai, nhân dịp tiết Lập Xuân, hoàng hậu xin mở tiệc gia đình, coi như lễ tẩy trần muộn. Nàng chẳng muốn biết đãi người nào, đã quen thanh tịnh không màng thế sự, Triệu Tiểu Vy rất ngại

phiền phức. Đáng tiếc, Tào Gia Khanh năm lần bảy lượt gửi thư qua, nhờ cậy nàng “nâng đỡ” em họ. Trước khi làm hoàng hậu, Triệu Tiểu Vy đã là Quận chúa Trung Lương, đối với hoàng thân vẫn phải hiếu kính, nàng cũng không mong phụ mẫu ở nhà gặp bất lợi, thế là cẩn rằng tạo một cơ hội. Về phần Triệu Phi Liên có biết nắm bắt hay không nàng chẳng bận tâm!

Ca Dương nghe hoàng hậu trình bày, lơ đễnh viết công văn. Hắn không có hứng thú gì với Triệu công chúa kia, để nàng ở lại đây mà không “trả hàng” về đã là dễ dãi lắm rồi.

- Hoàng hậu muốn mở tiệc thì tự chọn ngày, gọi phủ nội vụ chuẩn bị, trăm sẽ cho thêm bạc, muốn làm gì thì làm!

Triệu Tiểu Vy cười lấy lệ, khéo léo đáp:

- Vậy bệ hạ có thể bớt chút thời gian qua ngồi được không? Chị em thân thiết cũng đã lâu không gặp người...

Thấy hắn nhíu mày, Tiểu Vy không dám nói tiếp, nàng buồn bực sờ vòng ngọc trên tay. Ở giữa gong kìm, vừa nể mặt Tào hậu, vừa nhìn mặt hoàng đế, nàng cũng khó xử chứ! Ca Dương ngẩng đầu lên, cười mà không cười nói với Tiểu Vy:

- Hoàng hậu, nàng đã quên mình là ai sao? Không lẽ cái bóng của trăm chưa đủ lớn? Bao nhiêu năm nay nàng tận dụng rất tốt mà...

Tiểu Vy thở dài:

- Thiếp biết... Nhưng mà bệ hạ, ngài chỉ cần xuất hiện một lát thôi, sẵn tiện cho muội muội một cái danh phận, làm hoa dung, chiêu nghi gì cũng được! Để sau này thần thiếp tiện quản lý!

Ca Dương nhàm chán ném bút xuống, xoa thái dương hơi đau rồi gật đầu:

- Thôi được rồi, tới lúc đó sai người đến thông báo! Không còn việc gì thì lui ra đi!

Hắn đuổi khách trắng trợn, Triệu Tiểu Vy cũng chẳng bất bình, thờ phào chạy lấy người. Làm hoàng hậu không dễ, hoàng hậu của Thái Minh đế càng khó hơn! Tiết Lập Xuân mười lăm tháng Hai, tiệc rượu mở ở Phượng Nghi cung, lý do là họp mặt gia đình, sẵn tiện đón gió tẩy trần cho Triệu công chúa.

Từ xế chiều cung phi đã lần lượt kéo tới, nghe bảo hoàng thượng sẽ tham dự nên trong lòng nhen nhóm chút vui mừng, ai cũng cố tình ăn diện đẹp hơn ngày thường. Hoàng hậu ngồi trên ghế phượng, triều phục đỏ thắm, móng tay sơn hồng, trang điểm đậm và đeo phượng miện mười hai hạt trân châu. Trải qua bao năm ở ngôi vị này, nàng đã rèn thành bộ dạng uy nghiêm lộng lẫy như vậy, vừa không mất mặt quốc thể, vừa làm bình hoa trang trí hoàn hảo cho bộ hạ tiện sử dụng. Cung phi nhìn đã quen, không thèm ghen tị xuýt xoa gì nữa, họ chỉ chú ý vào cô gái ngồi bên cạnh hoàng hậu. Nàng rất trẻ trung, tươi tắn nhưng đóa hoa sen nở vào buổi sớm. Màu váy hồng nhạt tạo ra sự nhẹ nhàng thoát tục không giống ai, cho dù ngồi bên sắc phục đỏ rực của hoàng hậu cũng không yếu thế. Thì ra Thập nhị công chúa có bộ dạng này!

Chúng phi tần ghé tai nhau bàn tán, bọn họ đều chờ xem kịch vui. Nhiều năm rồi hậu cung không có “người mới”, quanh đi quẩn lại mấy bộ mặt già, nhìn nhau ngán ngẩm. Người mới luôn có sự tự tin không ai sánh kịp, bởi vì chưa hiểu rõ cục diện trong cung, không biết tính tình rất thói của hệ bà, tràn trề tự mãn vào nhan sắc và tuổi trẻ. Cung phi nâng tay áo lên cười, họ rất chờ mong biểu cảm của Triệu công chúa sau khi bị hoàng đế tạt cho gáo nước lạnh. Cái mùi vị ê chề đó ai cũng nếm thử rồi, sau khi vết thương lành liền lấy nỗi đau của người khác làm vui!

Tiệc bên này đã kéo dài quá nửa, hoàng đế gia không thấy bóng dáng đâu. Có người thất vọng, có người thở phào nhẹ nhõm, cũng có người chẳng thèm bận tâm, bị leo cây quá nhiều thành quen. Nhân vật chính hôm nay là Triệu công chúa, nếu phải buồn bực thì nàng ta buồn mới đúng! Tần phi thỉnh thoảng lại nhìn lên, trông thấy bộ dạng đằm đằm tinh hiền lành của cô nàng thì nuốt cục tức vào trong. Triệu Phi Liên xem vậy mà không ngu ngốc, ít nhất nàng đã luyện được công phu mặt nạ. Ngồi mãi cũng nhàm chán, Lan cơ uống rượu hơi nhiều, lão đảo đứng dậy xin được hiến khúc. Có người bài đầu, đám mỹ nhân liền tự tìm vui, người hát kẻ đàn, mở hội thi thơ, hậu cung hiếm khi sống động đến vậy!

Phượng Nghi cung đèn đuốc sáng trưng, có tiếng nhạc và tiếng cười vọng lại, khiến cho Ca Dương hơi chậm bước chân. Hắn nhíu nhíu mày, hiệp hội phụ nữ bên kia có vẻ sôi động nhưng mà hoàng thượng đã mệt cả ngày, chỉ ước gì được trùm chăn đi ngủ thôi. Ninh công công ôm đèn đứng phía sau, dè dặt hỏi:

- Bệ hạ... Có đi nữa không?

Ca Dương sờ mũi thở dài, tránh được mừng một cũng không tránh khỏi mười lăm, thôi thì cứ tới xem sao. Thuở đời nay có ông vua nào sợ hậu cung như hắn không? Ca Dương ghét mùi son phấn và phiến toái, đàn bà vừa khéo có đủ hai thể mạnh này!

- Triệu Phi Liên kia là người thế nào, có an phận không?

Hắn không để ý nhân vật tiêu tốt, vì ngoại giao cũng như mặt mũi hoàng hậu, Ca Dương xem như thêm một miếng ăn, dù gì loại con gái này không ăn nhiều hơn mè bao nhiêu! Về phần ý đồ của Trung Lương hắn cũng lười quan tâm, nếu Triệu Hùng nuôi không nổi con gái vậy thì hẳn sẵn lòng nuôi hộ. Lợn một trăm cân có thể bán bốn mươi văn tiền, Triệu Phi Liên này không được như lợn, vẫn là lỗ vốn! Ca Dương tính thế nào cũng thấy thua thiệt, quyết định từ nay về sau không nhận thêm chủng loại ngoại

quốc vào hậu cung nữa, để dành tiền mua thêm nhang đèn ủng hộ chùa chiền!

Dĩ nhiên Ninh công công không nghe thấy suy nghĩ oái oăm của bệ hạ, ông cúi đầu tưởng thuật những gì mình biết. Triệu công chúa từ ngày đến Khương La chỉ an phận ở cung Vĩnh Hòa, bình thường ra ngoài đều thỉnh an hoàng hậu, thỉnh an xong thì đi thẳng trở về, không la cà đàn đúm. Tai mắt của ông quan sát thấy được, vị công chúa này được giáo dục rất tốt, con người nhiều tài hoa, không nói tới nhan sắc thuộc hàng thượng thừa mà cả tính tình cũng hiền hậu đoan trang. Nói hết nửa ngày cũng không có khuyết điểm, điều này khiến Ca Dương nhú mày.

- Trên đời có người tốt như vậy sao?

Ninh công công ôm đèn cười hề hề:

- Bệ hạ đừng xét nét quá, Triệu công chúa thực sự tốt... Nô tài to gan nghĩ... Có lẽ bệ hạ sẽ thích nàng!

Ninh công công không nói hàm hồ, đây là linh cảm của thái giám nhiều năm kinh nghiệm. Triệu Phi Liên có duyên với màu hồng, đặc biệt thích hoa sen, nàng cũng múa rất giỏi, không thua gì hoàng hậu năm xưa – bằng một điệu Phù Dung Lưu Hương mà gả cho bệ hạ! Một mỹ nhân tính tình dịu dàng khôn khéo, điềm đạm đoan trang, còn thông minh đa tài, người như vậy đàn ông nào không yêu chứ? Ninh công công bỗng có ý nghĩ lạ lùng: Dường như Triệu công chúa sinh ra là để ở bên hoàng thượng!

- Chưa được mấy ngày mà khiến Đại nội Tổng quản về một phe rồi... Triệu Phi Liên này thật không đơn giản!

Ninh công công thu lại nụ cười, rút cổ nhìn về thâm trầm của bệ hạ. Hẳn lại nói sai gì rồi?

Lúc nô tài lật đật chạy vào thông báo thì nữ nhân hậu cung đang chơi rất hăng say. Hoàng hậu đã uống chút rượu, hai gò má ửng hồng. Nàng giơ tay ra hiệu mọi người trật tự, cung phi nghe loáng thoáng hoàng thượng đã tới, có phần bối rối sửa lại đầu tóc, chuẩn bị quỳ nghênh đón. Hiếm khi bệ hạ không cho họ leo cây, tử tế nhưng vậy làm họ thấy không quen...

Ca Dương thong dong bước vào Phượng Nghi cung, mắt đảo nhanh một vòng, xanh xanh đỏ đỏ... Hẳn giữ cái mặt khó đăm đăm đi tới, hoàng hậu nở nụ cười tiêu chuẩn, ra dáng sẵn sóc.

- Bệ hạ, ngài đến trễ quá, chị em thần thiếp chờ sốt cả ruột!

Ca Dương nhíu nhíu mày, nhìn trang sức linh kinh trên người Triệu Tiểu Vy, xem ra nàng ấy làm Hậu rất chuyên nghiệp rồi! Hẳn không vội cho miễn lễ, trước tiên lên ghế ngồi xuống. Hoàng hậu nhìn Triệu Phi Liên quỳ giữa nhóm cung phi, đầu óc xoay chuyển bèn nói với bệ hạ:

- Hoàng thượng đến vừa khéo phần trở tài của Triệu muội muội, nàng cùng với thần thiếp đều được mama vũ y phường dạy dỗ, kỹ thuật rất khá, không bằng thừa dịp này để công chúa múa cho ngài xem...

Triệu Tiểu Vy làm đúng trình tự, đầu tiên để Phi Liên thể hiện tài năng, sau đó thuận nước đẩy thuyền cầu bệ hạ cấp cho nàng phong vị. Ca Dương cũng biết ý đồ của hoàng hậu, chiếu chỉ hẳn đã viết sẵn, bậc tứ phẩm không xem là thấp nhưng cũng chẳng cao, để Triệu Phi Liên làm Triệu cơ là thỏa đáng nhất. Ca Dương phối hợp với hoàng hậu, cho cung phi miễn lễ, để Phi Liên vào trong chuẩn bị, từ đầu tới cuối không nhìn đến nàng lần nào. Hoàng hậu rót trà mời bánh, đối đãi với khách quý hết lòng hết dạ, chỉ mong hẳn đừng giở chứng giữa đường, nàng không muốn dây dưa với Tào Gia Khanh nữa.

Mọi người ngồi vào chỗ ngay ngắn, vẻ mặt hóng chuyện buồn dưa, thỉnh thoảng lén nhìn lên nam nhân kia. Cung phi ai nấy nén tiếng than thở.

Hoàng đế của họ trong độ tuổi rồng hổ, là giai đoạn vừa thành thực lại trẻ trung. Ngài ngồi ở đó giống như vị thần, bọn họ không thể chạm vào được. Ca Dương không thích ánh mắt của phi tử, hẳn cảm thấy mình chẳng nợ nần gì bọn họ. Thái hậu nương nương luôn trách cứ hẳn bạc tình, Ca Dương cho rằng mình không có trách nhiệm phải yêu những nữ nhân này. Phi tử có hàng trăm lý do để vào hậu cung, vì bản thân, vì gia tộc, vì tham vọng, vì không có chọn lựa khác... Nhưng chẵn chẵn không có ai vì tình yêu đơn thuần, dù có tình cảm cũng bị pha tạp với nhiều thứ hư vinh khác, ai bảo hẳn là Hoàng đế? Hẳn cho họ cuộc sống nhung lụa, còn nâng đỡ gia quyến. Dù họ lớn tuổi hẳn cũng không xua đuổi, bệnh tật ốm đau có thái y lo, cuộc sống hàng ngày có cung nữ săn sóc, như vậy là có tình có nghĩa lắm rồi! Họ vào cung có mục đích, hẳn giữ họ trong cung cũng có lý do, đây là cuộc giao dịch công bằng. Người ta nói đế vương vô tình, thật ra đế vương rất tử tế và có trách nhiệm!

Ca Dương nhàn nhã uống trà, thỉnh thoảng nói vài lời với hoàng hậu, hoàn toàn lơ đẹp rừng mỹ nhân phía dưới. Mãi đến khi tiếng nhạc du dương vang lên hẳn mới ngẩng đầu nhìn. Thiếu nữ váy hoa sen một mình đứng giữa điện, cổ chân trái đeo vòng chuông be bé, tay áo lụa nâng ngang mặt, chỉ để lộ đôi mắt anh đào lấp lánh như ngọc, giữa trán vẽ đóa phù dung. Họa tiết này làm Ca Dương bỗng không thở nổi...

Đây là giai điệu truyền thống của Trung Lương, ngày xưa hoàng hậu bằng một khúc nhạc này mà gả cho bộ hạ. “Sự tích” ấy được mọi người truyền miệng ca ngợi, chỉ có kẻ trong cuộc mới hiểu cái kết không đẹp như mở đầu. Triệu Tiểu Vy nhếch môi cười giễu, Phi Liên này cũng chịu khó nghe ngóng lắm! Nàng lơ đãng uống trà, tình cờ nhìn sang chỗ hoàng thượng thì không khỏi giật mình. Ca Dương siết chặt nắm tay, mắt không rời bóng hồng y như một đài sen xòe hết cánh. Hẳn mơ màng cảm thấy chiếc đồng hồ cát đang chảy ngược, trở về thời khắc trong hồi ức. Lúc đó nàng cũng mặc chiếc váy tương tự vậy, dung mạo như hoa, dáng người như hạc. Tà váy xòe ra khép lại như chiếc lông vũ gãi vào tim hẳn. Tóc nàng

bồng bênh như mây, hẳn rất muốn đưa tay chạm lấy, luồn cả năm ngón vào những sợi nhung đen bóng đó... Ánh mắt nàng tựa tinh tú, hàng chân mày cong cong lá liễu, làn môi hồng như quả táo mọng, đôi tay mảnh mai khéo léo, chân trần bé nhỏ xinh xinh... Tất cả hình ảnh rõ ràng và chân thật như vậy, giống như bản sao của những giấc mơ...

Ca Dương choàng tỉnh, cảm giác nhuyễn ngọc ôn hương ở trong lòng, A Dung ngẩng đầu nhìn hẳn bằng cặp mắt hoang mang ngơ ngác... Hẳn dùng ngón tay mô tả lại những đường nét quen thuộc đã khắc vào tâm hồn...

- Nàng đã đi đâu vậy...? Trầm chờ nàng rất lâu...

A Dung hé môi nhưng không biết nói gì, nàng bị sự dịu dàng của hẳn làm phân tâm, ánh mắt mơ màng nhấp nháy. Hẳn yêu thích tất cả biểu cảm trên khuôn mặt này, dù lạnh lùng, giận dữ, buồn bực hay tươi cười... Khi Ca Dương sắp không kiểm soát được muốn hôn xuống thì bị tiếng gọi của hoàng hậu thức tỉnh. Hẳn bần thần cảm thấy rất nhiều ánh mắt đang nghi hoặc nhìn về phía mình. Hẳn đang làm gì thế này?

Triệu Tiểu Vy cũng ngạc nhiên không kém. Từ lúc công chúa bắt đầu múa thì hoàng thượng đã mất hồn, hẳn ngồi đơ giây lát rồi bỗng đứng bật dậy chạy xuống dưới sân. Nàng chưa kịp kêu lên thì Ca Dương đã lao vào Triệu Phi Liên. Nàng ta vốn đang tập trung, sau khi xoay một vòng làm động tác “Ti mệnh” thì bị bệ hạ vồ lấy. Nhạc công giật mình làm rơi cổ đàn, hai hàng phi tần hết hoảng đứng dậy, cả điện loảng xoảng tiếng ly cốc đổ vỡ giòn tan... Mà người gây ra họa thì đang đứng ở vị trí trung tâm, ôm gọn Triệu Phi Liên trong lòng, tầm nhìn ngưng đọng trên gương mặt nàng. Hôm nay hẳn mặc thường phục màu trắng ngà thêu mây rồng, cả người anh khí凛 liệt không che nổi sự dịu dàng nơi đáy mắt. Triệu Phi Liên thì ngây ngô bé nhỏ, như một nụ sen rơi vào móng vuốt đại bàng, hoang mang e lệ...

- Hoàng thượng...

Ca Dương nhắm mắt, ngừng lại một lúc rồi lại mở mắt. Hắn biết mình cư xử thất thố nên cẩn thận buông thân thể mềm mại ra. Cô gái trong lòng đã bị dọa, nàng loạng choạng quỵ xuống, điệu bộ yếu ớt kích thích tính bảo vệ của nam nhân.

Ca Dương trầm mặc cúi nhìn cô gái nhỏ ở dưới chân, không ai biết được hắn đang suy nghĩ gì...

Thật lâu, thật lâu sau đó, không khí trong điện đã sượng sùng vô phương cứu chữa, lúc này mới nghe một lời vàng ngọc:

- Trẫm phong Triệu Phi Liên làm chính tam phẩm Dung phi, ban cho Trúc Uyển cung. Hôm nay đến đây thôi, các nàng đều giải tán đi!

Lời vừa dứt thì đế giày đen liền rời đi, bước chân càng đi càng nhanh bỏ lại đằng sau những gương mặt hồ đồ khó hiểu. Hoàng hậu đứng trước ghế phượng, mắt sâu xa nhìn xuống Phi Liên. Nàng có cảm giác năm tháng sau này không được yên ổn nữa...

Bên ngoài cung Phượng Nghi, Ninh công công hốt hải đuổi theo hoàng thượng, dọc đường bị hỏi liên tục, khiến ông quáng quàng vấp phải bụi cây. Biểu cảm của bệ hạ quá đáng sợ, tròn mắt long lên sòng sọc, tiếng nói như tiếng rít:

- Chữ “Liên” trong tên nàng ta nghĩa là gì?
- B... Bẩm... Hoàng thượng, Liên trong hồng liên, là hoa sen ạ!
- Triệu Phi Liên là công chúa thứ mấy?
- Thập nhị công chúa ạ!
- Nàng ta bao nhiêu tuổi?
- Vừa tròn mười chín ạ!

Đến đây thì Ca Dương thành linh đứng lại, báo hại Ninh công công theo quán tính nhào vào lưng hăn. Bị hoàng thượng quắc mắt nhìn, lão Ninh mếu máo rút đầu rút cổ.

- Phong, Lôi, Trì!

Ca Dương vừa gọi thì ba hắc y ám vệ đã có mặt, chẳng biết họ chui từ đâu ra.

- Đi điều tra mọi thứ liên quan tới Triệu Phi Liên, không bỏ sót chi tiết nào!

- Rõ!

- Còn nữa, lập tức tìm cho ra Thủy Tức Chân Nhân! Bắt ngay lão quý đó về cho trẫm!!!

- Rõ!

Ba người như cơn gió biến mất, chỉ còn lại Ca Dương đứng im trong bóng tối. Hăn giận cá chém thớt chường một quyền vào thân cây gần đó. Tiếng cây đổ ầm ầm làm Ninh công công ngồi xuống ôm đầu. Lão nghe tiếng bệ hạ lâm bầm trong cơn kích động:

- Không phải nàng, không phải nàng... Là kẻ nào dám lấy nàng ra đùa giỡn trẫm!?

Ca Dương mất hồn bước đi, hăn thấy mắt mình cay xè, hít thở khó khăn. Trong giây lát vừa rồi hăn đã mừng như điên, cứ nghĩ A Dung đã tha thứ cho hăn, đã trở về bên cạnh hăn, họ sẽ có nhau thêm kiếp này. Chỉ trách hăn quá lý trí, cuối cùng vẫn nhận ra đây là giả, ngoài tức giận là thất vọng tràn trề...

“Phù Dung, em đang ở đâu, sống có tốt không, có bị tiếc nuối giày vò suốt đời như ta không?”

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 14

Chương 6: Chọn Cành Mà Đậu

Cỗ xe chậm chậm lăn bánh vào cổng thành, rèm lụa che rũ, những chuỗi ngọc châu đính ở mui xe phát ra tiếng va chạm leng keng. Ở kinh thành tắc đất tắc vàng, những cỗ xe ngựa loại này không hề hiếm, vì vậy dân chúng hai bên đường cũng lười tò mò. Người có kiến thức một chút sẽ phát hiện ra, ngựa kéo xe là giống Ô Tuyết mà nửa tháng trước đệ nhất phú thương trong thành phải dùng năm tạ lúa mạch, hai xe lông thú, cộng với một tòa tiểu viện mới tậu về được một con. Thế mà bọn người này lại dùng hai con Ô Tuyết kéo xe, không biết là khoe của phách lối hay thiếu kiến thức nữa! Bốn người hộ tống và mở đường có vẻ đáng sợ, vận toàn áo đen, sắc mặt âm u như câu hồn sứ giả. Đoàn xe và ngựa đi chậm chậm qua khu chợ đông đúc, tiến thẳng đến hoàng cung.

Khác với đô thị bên ngoài, khu vực quanh tường thành rất vắng vẻ, thường xuyên có thị vệ tuần tra. Sáng nay cửa cung phá lệ mở sớm, Đại nội Tổng quản đem theo hạ nhân đứng chờ mòn mỏi, cứ sốt ruột nhìn ra bên ngoài, mãi tới giờ Thìn mới trông thấy đoàn người bụi bặm từ xa tiến vào. Lão Ninh vui mừng tiếp đón Quận chúa, theo lệ cũ đưa nàng lên xa liền chở về Tương Đông Hiên.

- Bệ hạ vẫn còn ngự triều?

- Bẩm quận chúa, hôm nay là mười lăm, tri châu mười sáu tình yết kiến, cho nên sẽ hạ triều trễ hơn bình thường.

- À... Vậy đừng về Tương Đông Hiên, đến thẳng Dự Kiến cung đi, ta muốn chờ hoàng thượng.

Ninh công công cúi đầu tuân lệnh, cảm thấy điều này không có gì không hợp lý. Tư Tư biết rõ từng ngõ ngách hoàng cung, xa liền không thể đi vào sâu, nàng tự cuộc bộ qua đoạn đường quen thuộc. Dự Kiến cung vào mùa đông luôn ấm áp, tường vách cao sừng sững, uy nghiêm giống như chủ nhân nó. Tư Tư vui vẻ chạy qua tiền sảnh, thư phòng của Ca Dương nằm ở hướng Nam. Sáng nay nàng cố tình xuất phát muộn, đòi Tiểu Mai tỉ chải tóc, cài trâm, lựa bộ cánh đẹp cẩn thận mặc vào. Năm nay Tư Tư đã cao hơn năm trước ba phân, Khanh Ca tấu khen ngợi nàng càng lớn càng quyến rũ. Tư Tư bị ảnh hưởng từ các nàng dâu trong phủ Hòa An vương, muốn được thành thực khéo léo như các chị ấy. Nàng biết để ý tới tóc tai và y phục hơn bình thường, rất quan tâm chăm sóc bản thân. Con gái ở tuổi này đã biết mơ mộng rồi!

Ninh công công cảm giác mình đã bắt đầu già, ông chạy theo không kịp bước chân Quận chúa. Thật ra năm nào cũng có cảnh tượng này, lão Ninh bị cô nhóc hiếu động bỏ xa một đoạn. Quận chúa trở về, hoàng cung như tràn trề sinh khí, tâm trạng của bệ hạ vui vẻ, mọi người cũng vui vẻ theo. Thế nên Ninh công công vô cùng yêu mùa đông ở kinh thành!

Lão híp mắt cười, thông thả đi về Dự Kiến cung, giờ này chắc chắn bệ hạ còn bận quát mắng đám tri quan kia. Ông tính sai người chuẩn bị trái cây tươi cho Quận chúa giải khát thì đột ngột phát hiện một cung nữ đang đi hướng ngược lại. Lão Ninh đứng sững, trợn mắt nhìn cung nữ kia. Nàng ta không phải Hiên nhi, cùng với Tiểu Na là một trong hai a hoàn hầu cận Dung phi nương nương sao?

- Người... Người sao lại ở chỗ này?

Hiên nhi thấy lão tổng quản, nở nụ cười khách khí lễ phép thưa:

- Bấm công công, sáng nay nướng nướng làm chút điểm tâm, đang chờ bộ hạ ở thư phòng.

- Dung phi ở thư phòng?

Ninh công công hét toáng lên, phen này không xong rồi! Lão Ninh từng tiên đoán hoàng thượng sẽ thích Dung phi, đồng thời cũng linh cảm Dung phi và Quận chúa không hợp nhau. Phàm là quân sủng, nếu đồng thời dành cho hai người thì sẽ có đố kỵ ganh ghét! Huống hồ Quận chúa còn chưa biết chuyện về Triệu Phi Liên, lúc này hai người gặp nhau, sợ là sẽ xảy ra chút tranh chấp nhỏ. Làm thái giám bao nhiêu năm, đạo lý này sao ông không hiểu chứ. Lão Ninh xốc ống quần tất tả chạy vào trong, hy vọng có thể kịp thời ngăn được Quận chúa.

Rất tiếc, chân ông không đủ dài. Tư Tư đi ở trước, khi nhìn thấy cửa thư phòng hé mở thì cho rằng Ca Dương đã quay về. Nàng lém linh cười, tung tăng xô cửa chạy vào.

- Anh họ! Bộ hạ! Tư Tư về...

Chưa kịp nói hết câu thì Tư Tư đã bị cảnh tượng trong phòng làm khựng lại, bước chân cũng lệch nhịp. Long ý và long án là nơi Ca Dương thường ngồi đọc tấu chương, tiếp trọng thần. Nàng đã quen nhìn bóng áo vàng của hãn tể lạnh lùng nghiêng nghiêng bên giấy mực, thâu đêm suốt sáng. Vậy mà lúc này lại xuất hiện một nữ nhân xa lạ ngồi trên chính chiếc ghế cao quý đó! Nàng ta vận y phục hồng nhạt, màu sắc tươi trẻ ngọt ngào. Năng rọi vào từ ô cửa áp trần, căn phòng sáng choang và thơm mùi long đình quen thuộc. Sự có mặt của một mỹ nhân làm dịu đi nét nam tính cứng nhắc của kiến trúc nơi này. Tư Tư chưa kịp định thần lại, vẫn ngơ ngác nhìn, cho tới khi bên tai vang lên tiếng quát:

- Người là kẻ nào mà dám tự tiện xông vào thư phòng của bộ hạ? Còn không quỳ xuống bái kiến nương nương?

Cung nữ Tiểu Na vốn đang gọt trái cây ở chiếc bàn nhỏ dưới thư án, chính là cái bàn Ca Dương dành cho Tư Tư ngồi luyện chữ. Triệu Phi Liên cũng ngạc nhiên buông bút xuống, bức tranh hoa mai nàng còn vẽ dở. Tư Tư bấy giờ mới nhìn được trực diện dung nhan như hoa như ngọc của nữ nhân này. Nàng có cảm giác khuôn mặt ấy quen thuộc kì lạ, một sự quen thuộc làm người ta tức nghẹn, giống như chiếc váy đẹp vốn thuộc về nàng nhưng bị đứa con gái khác trộm lấy mặc vào rồi còn huênh hoang khắp nơi!

Tư Tư thu lại nụ cười cứng ngắt, lạnh lùng quan sát chủ tử hai người, nhướn chân mày đáp trả:

- Câu này ta phải hỏi hai người mới đúng. Các người là kẻ nào? Tất cả đồ vật trong căn phòng này không phải ai cũng có thể chạm vào. Ai cho phép cô ngồi trên chiếc ghế đó? Còn người nữa, ném hết vỏ cam vỏ quýt xuống đất ngay cho ta! Các người cút khỏi đây ngay lập tức!!!

Tiểu Na hung hăng trợn mắt, từ khi cô ta theo công chúa đến Khương La chưa có ai dám lớn tiếng như vậy. Họ đều biết nàng là cung nữ thiếp thân của Dung phi, mà Dung phi là đệ nhất sủng phi của bệ hạ! Lắm kẻ chạy theo a dua nịnh nọt, làm gì có ai dám nặng lời với nàng. Triệu Phi Liên thì ngồi trên cao nhìn xuống, hàng lông mày mỹ miều hơi nhíu lại, vẫn ung dung không chút động tĩnh.

- Tại sao bốn cung không được ngồi ở đây? Nha đầu vô lễ, có biết phát ngôn bừa bãi trong cung sẽ bị vả mồm hay không?

Máu nóng xông lên đầu, Tư Tư đang chuẩn bị vạt lông con vịt này thì Ninh công công gấp gáp đi vào. Lão đoán không sai mà, lửa cháy tới nơi rồi!!!

- Tham kiến nương nương, tham kiến Quận chúa, là lỗi của lão nô, lão nô không biết nương nương đang ở đây... Hoàng thượng sắp hạ triều rồi, hai vị có gì từ từ nói, từ từ nói...

Cung nữ Tiểu Na mồm mép lạnh lẽ, chưa gì đã đứng lên cáo trạng trước:

- Ninh công công, đứa con gái hỗn láo xác xược này không biết từ đâu đến, dám quất nường nường của ta!

Ninh công công lập tức nghiêm mặt.

- Đây là đương kim Quận chúa, tiểu cung nữ nhà người có tư cách gì mà nói điện hạ chúng ta như vậy?

Tư Tư nào phải đứa ngốc, khi nghe Ninh công công tham kiến “nường nường”, nàng liền hiểu thân phận của nữ nhân này. Nường nường – đàn bà trong hậu cung – nữ nhân của hoàng thượng... Có cái gì đó tựa như gai nhọn đâm vào lòng, Tư Tư hít sâu một hơi, che giấu tâm trạng rất tốt.

- À, hóa ra là quận chúa, nếu bốn cung đoán không lầm thì đây là Minh Châu quận chúa mà mọi người hay nhắc đến phải không?

Triệu Phi Liên duyên dáng bước xuống, nụ cười dịu dàng có vài phần giả tạo.

- Thật có lỗi, ta không đoán ra là quận chúa điện hạ. Đường muội đi xa có mệt lắm không? Hôm trước ta đã cho người quét dọn Tương Đông Hiên rồi, bây giờ muội nên trở về tắm tấp nghỉ ngơi, lát nữa hoàng thượng hạ triều thấy muội như vậy lại không vui...

Tư Tư hí mắt quan sát Triệu Phi Liên, hành động này nàng học từ Ca Dương, đem tới cảm giác uy hiếp đối với người khác. Dung phi lớn tuổi hơn Tư Tư, đứng song song vẫn cao hơn một chút, đã vậy nàng còn mang giày đế gỗ, mỗi bước chân phát ra tiếng lộc cộc, hiển nhiên cao hơn nửa cái đầu. Tư Tư khẽ cắn môi nhìn nhan sắc mỹ miều này, biểu cảm trước sau lạnh nhạt:

- Trong hoàng cung, người có tư cách gọi ta là “đường muội” chỉ có hoàng hậu. Phi tử cũng như tiểu thiếp, tưởng mình đứng hàng phi thì có thể xưng hô bừa bãi sao? Cung nữ của cô hỗn láo trịch thượng, dám bôi nhọ người trong hoàng tộc, nên chịu phạt!

Nói rồi nàng điềm tỉnh gọi thị vệ.

- Đưa ra ngoài sân, đánh hai mươi gậy cho ta!

- Người dám!

Triệu Phi Liên tức giận che chắn cho Tiểu Na. Nàng không ngờ cô em họ này chẳng coi mình ra gì, không phải người ta nói đánh chó xem mặt chủ hay sao? Tư Tư liếc sang Ninh công công, loại ánh mắt giống hệt bệ hạ như thế lão Ninh đâu dám trái lời, lập tức ra hiệu cho người lôi Tiểu Na đi.

- Nương nương, nương nương, cứu nô tì, nô tì không muốn bị đánh gậy!!! Hu hu...

Tư Tư ngoáy lỗ tai, nhú mày bảo:

- Bịt mồm nó lại! Ổn ào!

Tiểu Na cứ vậy bị hai thị vệ lôi đi xềnh xệch, kéo đến cửa thì va phải một người, hoàng thượng vừa hạ triều trở về. Tiểu Na giống như gặp được cứu tinh, dùng sức chín trâu mười hổ vùng khỏi gọng kìm, nhào qua ôm chân hoàng đế, khóc bù lu bù loa.

- Bệ hạ tha mạng, bệ hạ cứu nô tì, quận chúa muốn đánh chết nô tì!

Người trong phòng thấy mặt hoàng thượng thì đồng loạt thỉnh an. Ca Dương nhú mày nhìn trợn thế giương nanh múa vuốt, rồi nhìn cung nữ to gan dám chạm vào long thể.

- Chuyện gì ở đây?

Triệu Phi Liên hai mắt sáng lên, như con chim nhỏ sà vào lòng hãn, bộ dạng ủy khuất sợ hãi nói với Ca Dương:

- Bệ hạ, Quận chúa vừa trở về, Tiểu Na không biết thân phận nàng, tưởng là cung nữ tự ý xông vào phòng cho nên lỡ mắng mấy tiếng. Bệ hạ, thần thiếp xin người tha cho Tiểu Na một mạng...

Ca Dương nghe Dung phi nói, đầu tiên là nhìn Tư Tư. Nàng lạnh lùng đứng ở đó, vô cảm nhìn hãn, rồi chán ghét liếc Triệu Phi Liên. Loại sắc thái này Ca Dương cảm thấy rất thú vị. Năm nay cô nương nhà ta lớn thật rồi, trên người mặc chiếc váy xanh lam, thắt cái nơ nhỏ trước ngực, đi đường xa nhưng tóc rất gọn gàng, cài cây trâm Như Ý nghiêng nghiêng yếu điệu. Hãn khẽ cười trong lòng, cất giọng nói nghiêm khắc:

- Vừa về đã gây chuyện, đi đường có mệt không?

Tư Tư bĩu môi, quay mặt sang chỗ khác, xem ra được nuông chiều đến không biết sợ là gì.

- Muội phạt cung nữ này thế nào?

- Đánh hai mươi gậy.

Ca Dương nhìn xuống, hất chân đá nàng ta tránh ra.

- Đã ở đây bao lâu mà không biết phân biệt y phục cung nhân? Người nhìn không ra đương kim Quận chúa chứng tỏ đầu óc ngu dốt. Trẫm không biết người đã nói lời mạo phạm gì, khiến Quận chúa không vui là lỗi của người. Người đâu, đem cung nữ này ra đánh ba mươi gậy!

Tiểu Na không hiểu mô tê, ngẩn ngơ đứng bị người ta lôi đi. Bệ hạ rất sủng ái Dung phi, lẽ ra ngài nên nể mặt Dung phi tha cho nàng mới đúng. Bình thường ngài đều chiều chuộng dung túng nương nương kia mà! Triệu Phi Liên nhìn a hoàn của mình bị kéo đi, rưng rưng lệ giạt tay áo

hoàng thượng. Mỹ nhân như hoa như ngọc, Ca Dương nghiêng đầu quan sát nàng ta. Hẳn sẽ không đau lòng nếu Triệu Phi Liên không mang dung mạo này...

- Tiểu Na hầu hạ bên cạnh nàng, nếu cấu thả ngu ngốc sẽ làm hại nàng. Trẫm cho cung nữ này một bài học, để về sau không phạm sai lầm nữa.

Đây là lời an ủi đúng không? Triệu Phi Liên mím môi, dụi trán vào vai hẳn, vẫn ủ rũ hết sức. Tư Tư nhìn bọn họ chàng chàng thiếp thiếp, thấy nước mắt bị ngứa, chỉ cái bàn nhỏ dưới thư án mà hỏi:

- Bệ hạ, cái bàn này là huynh cấp cho muội phải không?

Ca Dương rời mắt khỏi Dung phi, không hiểu vì sao đề tài chuyển sang cái bàn rồi.

- Ủ... Nó làm sao?

Tư Tư nhướn mày gọi bốn thị vệ, nghiêm túc ra lệnh:

- Các người chuyển cái bàn này qua Tương Đông Hiên cho ta, tránh để người ngoài làm bẩn nó!

Thế là hoàng đế trơ mắt nhìn cái bàn vốn ở phòng mình bị thị vệ dời đi. Đã cam quýt ở trên bàn lập tức khiến hẳn hiểu nguyên do. Không phải nàng tức giận chuyện người khác chạm vào cái bàn mà là đang bất mãn khi vị trí của mình bị người ta chiếm mất. Có thể tưởng tượng ra Triệu Phi Liên và a hoàn của nàng đã làm chuyện gì khi hẳn không có mặt ở đây. Đáy mắt Ca Dương lạnh xuống, cái bàn nhỏ kia đã dùng nhiều năm, hẳn thường xuyên ôm nàng ngồi đây viết chữ. Bây giờ trong phòng có một khoảng trống, vậy mà tưởng như toàn bộ đã trống rỗng.

Bàn đã đem đi rồi, người cũng đã đánh rồi, lúc này Tư Tư mới quay sang nói với Triệu Phi Liên:

- Ta không cần biết cô ở đâu chui ra, xét về bối phận cô chỉ tiểu thiếp, Minh Châu tương đương trưởng công chúa, nhìn thấy phải biết chào hỏi! Tương Đông Hiên thuộc khuôn viên Dự Kiến cung, không phải hậu cung của cô, tất cả đồ đạc và cung nhân không cho phép cô động tới!

Tư Tư vẫn rất để bụng cái vụ “quét dọn” kia, Dung phi muốn tỏ vẻ chủ nhà thì nàng sẽ cho ả biết ai mới là chủ ở đây. Toàn bộ quá trình Ca Dương vẫn im lặng nghe nàng nói, lời lẽ rõ ràng, cử chỉ dứt khoát, trên khuôn mặt xinh xắn kia là nét kiêu ngạo cao quý mà nhiều năm nay được hăn rèn giũa. Tư Tư như con nhím nhỏ xù lông, gai nhọn của nàng cào vào lòng hăn mềm nhẹ như nhung.

Triệu Phi Liên càng nghe càng xám mặt, tất nhiên “quét dọn” chỉ là cô ta nói khoác, hoàng thượng không cho phép ai bước vào Tương Đông Hiên. Gần nửa năm sống trong hoàng cung, Triệu Phi Liên lần đầu cảm giác được đứng trên đỉnh tháp, nàng bị mê hoặc bởi người đàn ông anh tuấn dịu dàng này, hăn nắm cả thiên hạ trong tay vậy mà tình nguyện nâng niu trân trọng nàng. Trước kia Phi Liên tiếp xúc với Tào Gia Khanh, Triệu Hùng, Lỗ Tông Phi và rất nhiều người quyền quý khác nhưng chẳng có ai khiến nàng si mê ái mộ như Chu Lạc Ca Dương. Hăn khiến nàng cảm giác mình là một con người, đáng được đối xử tử tế và nâng niu chiều chuộng. Hình tượng về Triệu Hùng là một nỗi ám ảnh đối với Phi Liên, hoàng đế chẳng qua là gã đàn ông béo lùn bụng phệ, già nua xấu xí. Nàng bị ép buộc phải a dua nịnh nọt, thân mật chần gối với một người như vậy, cứ tưởng tượng tới cảnh ấy là muốn nôn ra.

Trước khi đến Khương La Phi Liên tự thuyết phục mình, nghe nói Thái Minh đế ngoài ba mươi, hăn có thể không anh tuấn nhưng vẫn còn trẻ, chỉ cần đừng dị hợm quá là may lắm rồi. Tính tình hăn không tốt thì nàng cố gắng lấy lòng, chỉ cần được yêu thì sẽ không bị đối xử tàn bạo. Phi Liên

muốn suy nghĩ lạc quan, dù gì cũng là một hoàng đế, huống chi Khương La giàu có rộng lớn như vậy, Thái Minh đế chắc không tệ hại như Triệu Hùng.

Rồi thời khắc được nhìn thấy hăn, áo trắng phiêu phiêu, đỉnh đạc ung dung, nam tính ngời ngời... Phi Liên cảm thấy tim đập dồn dập. Thái Minh đế! Thái Minh đế! Hóa ra chàng trông mỹ mạo như vậy! Đây là phu quân của nàng sao? Trong lòng Phi Liên dấy lên tham vọng và khao khát, nàng muốn được nam nhân này yêu thương, muốn được hăn quý trọng, muốn trở thành độc nhất vô nhị!

Bao nhiêu đớn đau và nước mắt mười năm qua là cái giá phải trả cho những phút vinh quang này, Triệu Phi Liên thấy rất đáng! Nàng như sống trên thiên đường, đây là giấc mơ đẹp nhất, hoàn toàn không muốn tỉnh lại. Sau nửa năm sống trong cung, Phi Liên không có bất cứ mối đe dọa nào. Bởi vì hoàng đế của nàng là người đàn ông chung tình, hăn không ngó ngang đến hậu cung, chỉ nguyện gần gũi nàng mà thôi. Nam nhân bình thường nào có ai như thế, vừa giàu một chút là cưới về tam thê tứ thiếp, huống chi bệ hạ là vua một nước. Triệu Phi Liên tràn trề đắc ý, nam nhân vĩ đại này vậy mà thuộc về nàng!

Thỉnh thoảng cũng có người nhắc tới một vị Quận chúa sống ở Sa Đà, nghe nói trước kia bệ hạ yêu quý cô em họ này nhất, nuôi nấng dạy dỗ nàng từ bé, mỗi mùa đông đều sai thuộc hạ đón về kinh. Triệu Phi Liên cảm thấy một Quận chúa thì không có gì ghê gớm, có lẽ hoàng cung vắng vẻ nên bệ hạ thương yêu nàng như em út trong nhà. Sau ít năm nữa Quận chúa gả đi, nàng sinh cho ngài hoàng tử công chúa, lúc đó không còn ai dám cản đường nữa. Xem ra suy nghĩ của Phi Liên quá đơn giản rồi, vị Quận chúa này không hiền lành gì mà hoàng thượng cũng không sủng ái nàng bình thường.

Tư Tư nói xong một tràng thì hài lòng nhìn bộ mặt mướp đắng của Dung phi. Nàng không có thiện cảm với nữ nhân này, anh họ thật là không có mắt, ở đâu tìm được đứa con gái khó coi như vậy?

Thấy ái phi bị người ta hiếp đáp mà Ca Dương cũng không nói một câu bênh vực, hăn chỉ làm bộ nghiêm khắc dạy dỗ Tư Tư:

- Muội đó, ngày càng không biết trên dưới. Đã đi mấy ngày rồi, lo mà tắm rửa nghỉ ngơi trước đi, đừng có ở đây gây chuyện nữa. Trẫm vừa bị mấy tên ngu thần kia làm điên đầu, tốt nhất là muội thành thật một chút!

Tư Tư trừng mắt đáp lại hăn, tiểu cô nương tức giận ùng ùng bỏ đi. Ca Dương nhìn theo cái bóng bé nhỏ hờn giận của nàng mà cười thầm trong lòng. Thật ra hăn muốn nói hăn nhớ nàng bao nhiêu, trông mong từng ngày, suy nghĩ xem năm nay Tư Tư của hăn đã trưởng thành ra sao, xinh đẹp dường nào. Cái bàn nhỏ bị chuyển đi khiến lòng hăn thấy mất mát, quyết định phải sớm đem vật trả về chỗ cũ.

Ninh công công đứng xem kịch một hồi, tinh quái nhìn biểu cảm của bệ hạ. Khà khà, ông biết phải đứng về phe nào rồi, chim khôn chọn cành mà đậu, làm công công bao năm dĩ nhiên phải hiểu đạo lý này!

.
. .
.

P/S: Bệnh rồi, huhu... Thời tiết thật đáng ghét!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 14

Chương 7: Phải Dành Cho Ai?

- Hoàn toàn không có manh mối? Các người đang đùa với trẫm à?

Nửa người hoàng đế khuất trong bóng tối, chỉ nghe giọng nói ở tông thấp, xen lẫn tức giận mơ hồ làm những ám vệ thở chập lại. Trong phòng không đốt nến, ánh sáng ngoài hành lang chỉ đủ nhìn thấy những bóng đen cái nọ chồng cái kia. Hai viên lam thạch quen thuộc vờn múa trong lòng bàn tay hắc, chúng là đá dạ quang tự nhiên, sau nhiều năm bị tay người chơi đùa đã trở nên nhẵn bóng, gân xanh khúc xạ những đường sáng nứt gãy, chọc vào mắt người vừa đẹp đẽ vừa huyền bí. Mỗi lần Ca Dương đảo tròn hai hòn ngọc trên tay thì những người khác đều biết điều mà giữ im lặng, đây là lúc bệ hạ nghĩ ra trăm mưu nghìn kế, hoặc có kẻ mất mạng, hoặc có người sống không bằng chết.

Phong Lôi Trì là ám vệ cận thân, cũng là những quân bài cao nhất, nếu không bảo hộ bên hoàng thượng thì chỉ làm những nhiệm vụ đặc biệt. Từ nhỏ tới lớn họ đi theo bệ hạ, như bức tường kiên cố cũng như cỗ máy chết chóc không khoan nhượng.

- An tần chết thế nào?

- Tâu, bệnh mà chết, Triệu đế tương đối yêu thích bà ta, sau khi An tần qua đời thì cho các cung nhân hầu hạ tuần táng theo!

- À, vừa khéo xóa sạch nhân chứng nhỉ? Sau đó Triệu Phi Liên được ai chăm sóc?

- Tào hậu đưa nàng về Cấm Phả cung, ý đồ bồi dưỡng từ nhỏ nên không thường tiếp xúc với các hoàng tử công chúa khác. Người bên cạnh Triệu Phi Liên cơ bản chỉ có hai a hoàn là Tiểu Na và Hiền Nhi. Trước khi đi hòa thân một năm, cung nữ Tiểu Na vì đắc tội một phi tần mà bị đánh chết. Tiểu Na hiện tại là một người khác.

- Khó trách đầu óc nông cạn chưa có kinh nghiệm, thì ra hầu hạ mới một năm. Những người quan trọng đều có lý do chính đáng để biến mất nhỉ...? Hay thật! Hiền Nhi kia thì sao?

- Thuộc hạ theo dõi nhiều ngày, không có gì bất thường, đối đáp đâu ra đấy, không sơ hở nào...

- Dung nhan của Triệu Phi Liên đã điều tra thế nào?

- A Mị kiểm định qua, nói rằng không có dấu vết dịch dung. Tuy nhiên, người giỏi về khoản này nhất là đồ đệ của thuộc hạ – Tiểu Mai. Sáng nay nàng theo Quận chúa hồi kinh, thuộc hạ đã giao phó nàng kiểm tra một lần nữa.

- Được rồi, trước mắt cứ như vậy, còn vấn đề gì đáng nghi nữa không?

Phong Lô Trì nhìn nhau không nói, bọn họ biết nhiệm vụ đã thất bại nhưng chưa từng hoài nghi mệnh lệnh của bệ hạ. Ngài nói Triệu Phi Liên có vấn đề thì chắc chắn có vấn đề, không tìm ra dấu vết là lỗi của bọn họ. Lý lịch sạch sẽ, bằng chứng rõ ràng, những người có tham dự đều biến mất một cách rất tự nhiên. Điều này cho thấy kẻ chủ mưu hành sự vô cùng thận trọng, ngoài tài lực lớn còn phải có thân phận cao, quan hệ rộng. Những người đáp ứng tất cả ưu điểm này thật không nhiều...

Ca Dương bóp trán, nghĩ đến vài cái tên, chắc chắn thủ phạm là một trong số này, hoặc là... Tất cả số này! Khả năng cuối cùng mới là điều hẳn không mong muốn nhất. Khương La hiện tại như mặt trời giữa trưa chói

lóa, người hiểu rõ thời cuộc sẽ nhận ra phía sau lớp vỏ thái bình thịnh trị là những nguy cơ nhỏ bé, có thể giết chết một đàn bò!

- Hôm nay tới đây thôi, vẫn chú ý động tĩnh phía Tề vương cho trẫm. Còn có những vương gia khác... Không cho ai qua lại với Cận vương ở phương Nam, trẫm không hy vọng đưa em trai cuối cùng cũng quay sang đối đầu mình. Thánh Kim và Thiết Bình vương phải lấy nhu chế cương, bọn họ có binh quyền, trẫm cũng không muốn con dao hai lưỡi này hướng về mình.

Sở dĩ Ca Dương nhắc tới Thánh Kim và Thiết Bình bởi vì hai lão vương ngày xưa đều đã qua đời mấy năm gần đây, thế tử lên nối ngôi, cũng là năm cuối bọn họ được giữ vương vị, sang đời sau chỉ là công hầu. Người trẻ có thứ đặc trưng là nhiệt huyết và tham vọng, trong khi người già muốn an nhàn vô tranh hơn.

- Vậy... Còn Hòa An vương...?

Trì nín thở khi bị ánh mắt bệ hạ nhìn sang. Chức trách của hắn là quan tâm đến mọi nguy cơ, thấy hoàng đế nhắc hết tứ vương mà bỏ qua Hòa An nên không kiềm được phải hỏi. Ca Dương híp híp mắt.

- Hòa An vương? Người nghĩ có khả năng sao?

- Tại sao không ạ? Xưa nay anh hùng luôn chết vì những lý do vớ vẩn đấy thôi... Á!

Bị Phong đập một phát, cuối cùng Trì mới ngậm mồm lại, tên này xưa nay cứ thích nhiều lời, cứ hay thắc mắc, tò mò giết chết con bò.

- Hừ, nếu thế bên Hòa An vương giao cho người!

Mặt Trì méo xệch, hắn bận rộn lắm, không muốn ôm thêm một việc nặng nhọc nữa đâu! Ba ám vệ rời đi thì đã quá nửa đêm, Ninh công công

hầu hạ hoàng thượng tắm rửa, thói quen tắm khuya của ngài thật khó sửa.

- Lúc này nô tài Trúc Uyển cung chạy qua hỏi, bệ hạ tối nay có sang không?

Ca Dương nhắm mắt nghỉ ngơi, ngọc quan trên đầu đã tháo xuống, tóc dài nằm rũ bên thành hồ. Hẳn im lặng quá lâu khiến lão Ninh tưởng rằng bệ hạ ngủ gật rồi.

- Tương Đông Hiên thì sao? Không có ai qua đây hỏi han thăm sao?

Ninh công công đảo tròn hai mắt, đúng là không có, một bên quá thịnh tình sẵn đón, một bên lạnh lùng ngó lơ... Dù sao vẫn phải ăn nói cho khéo:

- Hôm nay Quận chúa vừa về, có lẽ mệt mỏi nên đi ngủ sớm. Điện hạ xuống xe đã hỏi thăm hoàng thượng rồi, còn cố ý chờ ngài hạ triều...

Rồi sau đó đặng phải Dung phi, phát hỏa một trận... Lời này lão Ninh tạm lược bỏ. Khéo miệng Ca Dương hơi nhếch lên, hẳn nhớ lại từng lời nói cử chỉ của nàng khi sáng. Mắt le lói ngọn lửa, miệng sắc bén giấu cợt, bình thường hiền lành như ngọn cỏ, đặng chuyện liền xù gai nhọn ra... Cô bé này rất giống một người, nàng không sợ trời cao đất dày, trợn mắt đối đáp với hẳn, nổi giận có thể động thủ không động khẩu, đến việc đá hoàng đế xuống giường cũng làm rất quen chân... Ca Dương nhớ tới nhiều chuyện cũ, chột mở mắt đứng dậy. Ninh công công đang đứng sau bình phong, bị hành động thành linh của bệ hạ làm giật mình.

- Hoàng thượng...?

Lão nhìn bóng đen trần trụi xuyên qua tường vải, bệ hạ đứng trong nước, đầu hơi cúi xuống như nghỉ ngơi gì, thân thể nam nhân với những bộ phận đặc biệt hiện lên rất rõ, chỉ là cái bóng cũng khiến người ta suy nghĩ lung tung...

- Tiểu Ninh Tử, người có nhớ chính xác ngày U Trì bị nhiễm độc không?

- Ở... Hình như là từ mùa bẩy... Hoa héo dần tới mười một thì không còn đóa nào. Năm đó nô tài bất lực, không thể cứu ao sen, chỉ có cách rút cạn nước nhưng cái đầm rộng lớn quá, không thể nào tát cạn...

Bộ hạ lại im lặng, lão Ninh bụng đầy hoài nghi, sao tự nhiên ngài nhắc chuyện cũ rích này?

- Tư Tư... Sinh thần của nàng là ngày mười cùng tháng...

- Dạ đúng, vậy thì sao ạ?

Ca Dương đột nhiên bật cười:

- Mà Triệu Phi Liên thì đã hai tuổi vào lúc ấy... Lão quý Thủy Tức Chân Nhân đó, “chân nhân” cái gì chứ, lão chỉ biết chuyện cũ mà không biết chuyện kiếp này. Ba tuổi trăm đã gặp nàng rồi, nàng luôn ở đây cho tới khi hoa sen chết hết... Hoa chết rồi, nàng đi đâu...?

Hắn với tay lấy áo choàng mặc vào, lại lẩm bẩm lần nữa:

- Nàng đi đâu? Hay lại trốn dưới thân phận khác xuất hiện bên cạnh trẫm...?

Lão Ninh bất động nhìn hoàng đế bước nhanh ra ngoài, giọng nói nhẹ nhàng:

- Đi Tương Đông Hiên!

Tương Đông Hiên đã tắt đèn, nô tài gác cửa ôm cột ngủ gà gật, chỉ có một gian phòng trong hậu viện là vẫn sáng. Phong uế oải ngồi xếp chân trên giường, chống cằm nhìn Tiểu Mai tập trung pha chế. Những lọ bột xanh đỏ kì quái hòa vào nước liền mất màu.

- Sư phụ, khuya lắm rồi, ngài ở trong phòng con có phải không hợp lẽ không?

- Đệ tử bất hiếu, vậy con qua đêm trên giường sư phụ bao nhiêu năm thì tính thế nào?

- Khụ khụ... Sư phụ... Cái từ “qua đêm” có nhiều nghĩa lắm... Không thể dùng như vậy...

Phong làm như không nghe thấy, hẩn nhìn bàn tay nàng cầm châm bạc khoáy khoáy chén dung dịch. Mọi đệ tử của Mật Bảo Các đều có những biệt tài không giống ai. Ví dụ như A Mị thuần được chim thú, Độc Cô Tinh chuyên chế độc hại người, Tiểu Hào rất giỏi về cơ quan ám khí, Phong Lô Trì theo ba trường phái võ thuật, giang hồ không biết họ nên cứ phong “đệ nhất” sai người.

Sở trường của Tiểu Mai là dịch dung, mà tác phẩm nàng tự hào nhất là thuốc nhuộm da. Nghe có vẻ tầm thường nhưng sự thật lại rất khó làm. Thuật dịch dung phân ra nhiều cấp độ mà mặt nạ da thường dùng chỉ là trình độ cơ bản thôi. Cao thủ dịch dung thực sự là người biến giả thành thật. Đối với loại này chỉ có bậc thầy lão luyện mới phân biệt được. Dịch dung bằng thuốc là cấp độ cao nhất nhưng cũng nguy hiểm nhất, bởi vì thuốc có ba phần độc, dùng vài ngày thì được nhưng dùng quanh năm sẽ làm hỏng da. Tiểu Mai luôn muốn tìm một phương pháp chiết xuất thiên nhiên, không những dùng trường kì mà còn bảo vệ cơ thể. Loại thuốc này mất dần tác dụng theo thời gian và quan trọng là nó cũng biến giả thành thật, trừ khi tự phai thì không sao kiểm định được.

Phong nghe nàng giải thích về dịch dung, chân mày nhíu chặt hỏi:

- Ý con là Triệu Phi Liên uống thuốc dịch dung?

Tiểu Mai lắc đầu:

- Cũng không phải... Thuốc này chỉ thay đổi chi tiết chứ không tạo ra một khuôn mặt chính xác như mong muốn, có thể làm đổi màu tóc, màu da, màu mắt, thay đổi kích thước các bộ phận. Nếu dịch dung hoàn toàn phải uống cùng lúc mấy trăm loại nhưng thuốc dịch dung thường tương khắc nhau, cách này chẳng khác gì tìm chết.

- Uhm, nói có lý! Sư phụ cũng kiểm tra tất cả tư trang hành lý của nàng, không có dược liệu gì khả nghi, điều này chứng tỏ nàng không mang thuốc dự phòng, chẳng lẽ không sợ thuốc hết hạn, bộ dạng biến đổi?

Tay khoáy châm bạc của Tiểu Mai dừng lại. Nàng nghĩ tới một ý tưởng điên rồ. Trong một vài tài liệu cổ có nhắc tới phương pháp dịch dung đã thất truyền, cách này đục dao kéo và độ khó ở bậc thượng thừa. Da người không như đất sét, nhào nặn mà không để lại dấu vết. Ngay cả tấm vải cũng có đường khâu, may khéo cỡ nào cũng lòi ra mối chỉ. Quan trọng hơn là con người có cơ địa khác nhau, sẹo lồi hoặc lõm, căng trớn hoặc nhăn nhúm. Hiếm có ai mang khả năng bình phục mà chẳng để lại chút vết tích nào. Tuy nhiên, “hiếm có” tức là vẫn có. Ý nghĩ lóe lên trong đầu, Tiểu Mai nhếch môi cười, bộ dạng quý dị làm Phong thấy lạnh sống lưng.

- Nếu Triệu Phi Liên dịch dung, không chỉ đại phu rất giỏi mà chính cô ta cũng phải có thân thể đặc biệt... Con nghĩ mình biết cách vạch trần cô ả rồi...

Phong chớp chớp mắt nhìn nàng, sau đó nằm xuống trùm chăn qua đầu.

- Sư phụ ngủ trước đây!

- Ngài về phòng mình mà ngủ!

- Khò khò khò...

Lúc hai thầy trò ở trong phòng ồn ào thì Ca Dương đang hứng gió lạnh nhìn về phía Tương Đông Hiên. Ninh công công gãi đầu không hiểu ra sao, bệ hạ vừa tắm đêm, tóc còn hơi ướt, đứng lâu sẽ cảm lạnh mất!

- Hoàng thượng... Hay là chúng ta về đi? Ngày mai đến thăm Quận chúa cũng được.

Dưới ánh đèn lồng chập chờn, khuôn mặt anh tuấn nửa sáng nửa tối, sóng mũi như cao hơn, ánh mắt có đốm đỏ nháy múa. Hãn thấy bình tĩnh, cực kì bình tĩnh. Trí nhớ hai kiếp quá dài, thỉnh thoảng hãn bị lẫn lộn giữa quá khứ và hiện tại nhưng điều này không ảnh hưởng toàn cục. Ca Dương biết rõ mình đang làm gì, đang nhìn ai, đang nghĩ tới ai. Hãn tìm quên trên cơ thể Thẩm Tuệ Nhã hoặc khuôn mặt Triệu Phi Liên, sau khi tỉnh dậy vẫn biết ai mới thật, ai là giả. Linh hồn hãn như ma cô già cõi, phiêu diêu khắp nơi, tìm cảm giác mạnh để đánh lừa lý trí. Những niềm vui tạm bợ không khiến hãn thỏa mãn mà chỉ gây cơn nghiện và khuếch đại nỗi đau. Phần lớn thời gian nào bộ con người sống bằng hồi ức, chính quá khứ của Hạ Hầu Vĩnh Khang mới sinh ra Chu Lạc Ca Dương bây giờ.

Hãn đứng trong gió, sương khuya rất lạnh, cái lạnh thấm vào da đầu khiến thần trí tỉnh táo. Hãn nhớ về Tư Tư mỗi khắc mỗi giây. Năm ấy Đại Thế đánh chiếm Bình Thành, Khương La phải lui về Đê Lô phòng thủ. Tố Tâm mang thai tháng thứ tám, Chu Lạc Trinh bị ngăn cản trên đường về nhà, phải theo bệ hạ đi đến sa trường. Ông bỏ lỡ giây phút sinh nở của vợ, nàng dùng tính mạng cho Tương Tư một cuộc đời. Bốn cậu con trai lớn ôm theo em gái út chạy đến chiến trường tìm cha, Chu Lạc Trinh bị thương mất tích, chỉ có Ca Dương nghe được hung tin.

Năm đó... Nàng bé xíu nằm trong tấm chăn bông, yếu ớt như mầm cây vừa nhú. Bên người hãn không có vật gì giá trị, chỉ có ngọc Tu Loan mà Ca Thần để lại, nhiều thế hệ nuôi bằng dòng máu Chu Lạc gia. Hãn đặt miếng ngọc vào trong chăn, sau đó mới nghe Ngô Hà Huy nhắc nhở. Ngọc Tu Loan không thể tặng lung tung, nó là vật định tình, Thái tổ để tặng Thái tổ

hậu, Thái tổ hậu truyền cho con trưởng, con trưởng tặng cho hoàng hậu tương lai, hoàng hậu đó là mẹ vua Sùng Nghi. Sau này Sùng Nghi tặng Phượng Loan, Phượng Loan truyền cho Ca Thần để tặng Thái tử phi. Bây giờ ngọc vào tay Ca Dương, hẳn đem tặng Tương Tư khi nàng còn là một đứa trẻ, điều này mang ý nghĩa gì?

- Tiểu Ninh Tử! Người nói xem năm nay Quận chúa tròn mười bảy, có phải nên gả đi rồi không?

- Đúng vậy thưa bệ hạ... Sương đêm xuống rất dày, ngài nên quay về thôi...

Ca Dương xoa chớp mũi vì lạnh mà đỏ ửng, đáy mắt dịu dàng như bóng trăng bên dưới mặt hồ.

- Nàng có thể gả cho ai chứ? Ngọc Tu Loan không mở khóa được rồi...

Ca Dương ngẩng đầu, sao trên trời nhấp nháy, chòm Bắc Đẩu có màu đỏ lập lòe. Vào một đêm bình thường như bao đêm, Ca Dương chợt thấy trái tim mình vô cùng thành thật, nó còn thông minh hơn lý trí, sớm biết được phải dành cho ai...

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 15

Chương 1: Chó Nam Nhi

感鏡

美人與我別,

留鏡在匣中.

自從花顏去,

秋水無芙蓉.

經年不開匣,

紅埃覆青銅.

今朝一拂拭,

自照憔悴容.

照罷重惆悵,

背有雙盤龍.

Cảm kính (Bạch Cư Dị)

Mỹ nhân dữ ngã biệt

Lưu kính tại hạp trung

Tự tòng hoa nhan khứ
Thu thủy vô phù dung
Kinh niên bất khai pháp
Hồng ai phú thanh đồng
Kim triêu nhất phát phúc
Tự cố tiêu tuy dung
Chiếu bãi trùng trừ trưởng
Bối hữu song bàn long

- Dịch thơ-

Từ khi người đẹp cách xa
Tấm gương để lại cho ta ấm lòng
Trái từ mấy độ nhớ nhung
Hồ thu làn nước không còn bóng sen
Suốt năm chẳng dấu người xem
Bụi hồng đã phủ mờ màng đồng xanh
Sáng nay giờ ngắm hình dong
Thấy ai tiêu tuy trong gương ngậm ngùi
Sau gương rỗng cuộn có đôi
Ta đây người đấy xa xôi muôn trùng

Phần XV: Nha Nha phiêu lưu ký

Nó sinh ra vào mùa đông, thời tiết vùng này rất lạnh, tuyết phủ trắng những mái nhà và những lối đi. Nó có ba anh chị em, mẹ đặt tên cho từng đứa lần lượt là “gâu gâu”, “gâu gâu” và “gâu gâu”... À, thật ra ba cái tên này khác nhau, sự khác biệt chỉ có chó mới biết.

Ngôi làng của những người thợ săn và ngư dân đánh cá, họ nhà chó chúng nó thường được chủ nhân sử dụng để kéo xe, giữ nhà, đôi khi chiến đấu với gấu trắng hung dữ. Khi nó được hai tuần tuổi, ông chủ bắt nó bỏ vào cái lồng gà, cùng với hàng hóa bị chở ra khỏi làng. Mẹ nó chồm hai chân lên khung cửa sổ, sữa rất to mà chiếc xe vẫn chầm chậm lăn bánh, cuối cùng nó không nhìn thấy mẹ nữa, không bao giờ nhìn thấy ngôi làng quê hương nữa...

Những ngày sau đó nó vẫn sống trong lồng gà, ăn xương và cơm thừa của những người lái buôn. Nó không biết mình bị đem đi đâu, chỉ cảm thấy khí hậu ngày một ấm, lông trắng dày rậm bắt đầu rụng. Trên xe có con mèo Ba Tư đồng đánh và một con vẹt què chân ồn ào, những người đàn ông cao lớn chở theo nào là da hổ lông gấu, còn có những viên kẹo màu lấp lánh trông đẹp mắt, ăn vào chắc là ngon lắm!

Một buổi sáng nọ đoàn xe đến biển cát rộng mênh mông, nó mệt mỏi nằm trong lồng sắt, lông rụng tả tơi, sắp chết vì nóng. Bọn họ đi vào một quán trọ, gặp một thiếu niên lạ mặt. Nó nghe được cuộc nói chuyện này là vụ mua bán nhưng chàng thiếu niên không hài lòng với giá cả đám lái buôn đưa ra.

- Các người tưởng ta là đứa dễ bị lừa sao? Một tấm lông gấu giá hiện tại chỉ có một trăm lượng, huống chi lông này bị ẩm, chất lượng không tốt. Tính một trăm là quá hời rồi đó! Mấy viên đá kia cũng không quý hiếm, loại thạch anh tím này dễ vỡ, khó gia công, ở phương Nam có rất nhiều. Ta chỉ nể mặt nên mới mua giúp thôi!

- Chu công tử, công tử xem xét nâng thêm chút đỉnh đi, bọn tôi đi từ xa đến, chi phí vận chuyển rất cao, một trăm lượng thì không có lỗi!

Vị thiếu niên kia vóc người nhỏ bé bị đám lái buôn vây quanh, hãnh bình thân phe phẩy quạt giấy, mắt hồ ly đảo lia.

- Nếu các người nói vậy thì thêm năm lượng, một trăm lẻ năm không có hơn!

Năm lượng là con số nhỏ, đám lái buôn đang tính thuyết phục thêm thì nghe hãnh nói tiếp:

- Coi như bốn công tử rộng rãi, ta sẽ thanh toán luôn tiền trọ và ăn ở của các người tại đây, như vậy được chưa?

Đám người bắt đầu do dự, sau khi bàn bạc liền gật đầu đồng ý. Cả nhóm có bảy người, chen chúc hai phòng trọ qua đêm, thêm thức ăn và cỏ cho ngựa cũng tốn rất nhiều bạc. Cuộc giao dịch đi tới thống nhất, tiền trao cháo múc luôn thể. Dĩ nhiên họ không biết quán trọ này do thiếu niên làm chủ, tính ra hãnh dùng “cây nhà lá vườn” không tốn kém bao nhiêu. Xe lông thú bị đẩy đi, lúc này vị thiếu niên mới nhìn thấy con chó nhỏ nằm trong lồng gà.

- Cái gì kia?

Hãnh thích thú ngồi xuống nhìn, nó ỉu xiu hé mắt trông lên. Hơn ba tuần tuổi, nó là một cục lông bé tròn tròn như trái cầu, bởi vì màu lông trắng tinh khôi tuyệt đẹp nên có phong thái vương giả.

- Chu công tử, chó này là giống Tát Ma Da Khuyển, còn gọi là Samoyed. Năm ngoài tri châu đại nhân đặt hàng một con cho cháu ông ta chơi, năm nay chúng tôi lựa con đẹp nhất mang tới.

Người vùng Bắc không hiểu vì sao miền Nam thích loại chó này, họ chỉ dùng để kéo xe tuyết mà thôi. Mọi người vẫn nói chó Ngao là vua các loài chó, giá trị rất cao, mua bán rất hời nhưng chó Samoyed thì được vẻ ngoài xinh đẹp, hầu hết đàn bà con gái đều yêu thích. Một tiềm năng lợi nhuận như vậy mà không ai nghĩ ra!

- Bán nó cho ta đi! Ta sẽ trả gấp hai lần. – Thiếu niên nói.

- Không thể được, chúng tôi đã hứa với đại nhân rồi. “Thương” không đắc tội với “quan” nổi đâu!

Thiếu niên kia hí hí mắt.

- Một trăm năm mươi lượng!

- Không được!

- Hai trăm?

- Không thể được!

Hắn khịt mũi, lấy ra một tấm bài thiếp đưa cho trưởng đoàn buôn:

- Hai trăm, không nói nhiều nữa! Lão tri châu muốn vấn tội thì xin mời tới nhà tìm ta!

Nói rồi hắn ra hiệu cho thuộc hạ trả tiền, tự mình ôm con chó đem đi. Đám lái buôn không ngăn cản được, lo lắng cầm tiền và bài thiếp.

- Làm sao bây giờ? Cái này có tác dụng không?

Bọn họ chụm đầu nhìn thẻ bài kia. Phàm là kẻ đi buôn thì đều biết chút chữ, giỏi tính toán. Trên thiếp này có một chữ Hòa, một chữ An, thêm chữ Vương...

- Ôi chao, Chu công tử ở trong phủ vương gia sao?

- Ta thấy không chỉ ở, mà là con trai của vương gia rồi. Người nhìn xem, không phải họ Chu mà là họ ghép Chu Lạc đó!

- Không lý nào! Công tử vương gia mà đi mua bán sao?

- Có gì lạ? Ta từng nghe nói Tứ công tử Hòa An vương từ nhỏ đã có tài kinh thương. Người vừa rồi có thể là Chu Lạc Tịch Tề, thật là tuổi trẻ tài cao!

Bên này đoàn lái buôn cảm thán một phen, họ thế mà có ngày gặp được người hoàng gia cơ đấy! Tịch Tề bên kia ôm chó chui vào xe ngựa. Trong xe có sẵn một thiếu nữ xinh đẹp. Hắn đưa nó cho cô gái bế, tiện thể giải thích:

- Khanh Ca cô nương, phiền cô chăm sóc ít hôm, đây là quà sinh nhật lần thứ năm của tiểu muội ta!

Khanh Ca bị câm, nàng gật gật đầu vuốt ve bộ lông trắng tuyết của nó. Nó ngoan ngoãn cho người ta ôm, biết rằng số phận súc sinh phải lệ thuộc vào chủ. Rồi một đêm nọ, vị công tử bỏ lại cô gái, con chó, mấy bao vàng và một lá thư “ủy thác” trước cánh cổng lớn. Hắn áy náy nói:

- Ngại quá, ta còn chút việc gấp, không thể đem nữ nhân và thú nuôi theo được.

Cứ như vậy, chó run run, người ôm chó cũng run run gõ cửa phủ Hòa An. Bọn họ cứ tưởng gặp được quý nhân chiếu cố, ai dè gã này là tên vô trách nhiệm, tùy tiện ném một cô gái trẻ và chó con đáng thương ở nơi hẻo lánh giữa đêm khuya thế này. Vương gia đọc xong thư thì nổi giận đùng đùng, thế tử phi dẫn Khanh Ca và chú chó ra hậu viện lánh nạn. Đây là câu chuyện xưa cũ mà Nha Nha còn nhớ. Từ đó, nó trở thành vật cưng đáng yêu phiền toái rắc rối nông nổi nhất vương phủ.

Lần đầu tiên gặp cô chủ, nó muốn tỏ vẻ thân thiện nên há mồm gâu gâu tự giới thiệu. Cô bé con năm tuổi nhìn vào cái miệng đỏ lòm hét toáng lên:

- Răng, răng!

Và từ đó tên của nó là Nha Nha =_=_

Nha Nha là chó Samoyed bản tính gần giống chó sói, vô cùng trung thành, hiếu động và tham ăn. Nó cùng với cô chủ lớn lên, làm ngựa cho nàng cưỡi, làm gối cho nàng ôm, làm đệm cho nàng gác chân hoặc tấm chăn trắng tuyết quanh năm ấm áp. Tiểu thiếu gia Niệm Nhất nghịch ngợm giật tóc của cô chủ, cô chủ nổi giận chạy đuổi theo, Nha Nha thờ phì phò bám đuôi, ba “người” chơi rất hăng say.

- Lêu lêu lêu... Cô cô không đuổi kịp đâu!

- Nhất Nhất hư, đứng lại!

- Gâu gâu gâu!

Cô chủ thích đồ ngọt, trộm một lọ kẹo vừng, muốn chôn dưới gốc cây đào. Nha Nha lè lưỡi hăng hái đào bới, cát bụi tứ tung, chốc lát đã làm một cái lỗ nông. Cô chủ vỗ đầu khen nó thông minh, lập tức giấu lọ kẹo đi, phủ đất che kín lại. Nàng tìm một hòn đá tròn đặt lên trên làm dấu. Nha Nha khó hiểu ngoẹo đầu. Cục đá thế này thì dễ nhầm lẫn, họ chó nhà nó có cách làm dấu rất hiệu quả! Thế là nó đi tới, nghiêm túc giơ một chân sau lên... Xèo xèo...

- AAAAA! Nha Nha ngu ngốc! Sao lại tè vào lọ kẹo của ta???

- Gâu gâu gâu!

Năm Nha Nha hai tuổi, cô chủ và tiểu thiếu gia bị bắt cóc, thủ phạm là Tứ công tử. Mặc dù biết ơn hẳn đã mua nó từ tay lái buôn nhưng Nha Nha phải chí công vô tư, trịnh trọng phê bình hành động sai quấy này. Nó lên vào phòng Tứ công tử, căn rách tất cả đũng quần của hắn. Đàn ông loài người hình như rất xem trọng đũng quần, họ chỉ cởi vào trường hợp trọng đại, không giống nó luôn thích khoe ra... Nha Nha cúi đầu nhìn lông mao dưới bụng, trong lòng rầu rĩ, lông của nó dài quá, che hết không biết đực cái, không thể oách bằng con chó mực nhà bên cạnh, chó cái quanh khu này toàn đi theo nó!

Vài tháng sau, cuối cùng cô chủ cũng quay về, nó nhớ cô chủ gần chết, xun xoe cái đuôi to xù như cây chổi, nhảy chồm chồm, sủa gâu gâu. Cô chủ đi xa, còn đem cả quà về cho nó nữa. Đó là một bức chân dung, có viết tên Nha Nha, còn đóng dấu ngọc tử: Thái Minh đế, Khương La hoàng triều!

Mặc dù Nha Nha cảm thấy chân dung không thể diễn tả hết vẻ bảnh bao đẹp trai của nó nhưng vì có ngọc tử nên vẫn chấp nhận được. Thợ mộc đóng cái khung gỗ, lồng bức tranh kia vào mà tay ông còn run run. Nó càng khoái chí dựng đứng hai tai, tự hào mình là con chó đầu tiên trên đời có chân dung được hoàng đế công nhận. Nha Nha tha bức tranh qua nhà hàng xóm để khoe khoang, ai ngờ con chó mực kia là đồ thiếu văn hóa, nó chẳng hiểu “gâu gâu” (chân dung) là gì, còn chửi “gâu gâu gâu gâu” (thằng khốn hoàng đế)! Nha Nha tức lắm, quyết định không chơi với nó nữa, kéo chỉ số thông minh bị bên kia làm phép trung bình cộng thì chết!

Vài năm sau đó, cô chủ có một tì nữ mới, tên nàng là Tiểu Mai. Nha Nha không thích Tiểu Mai bởi vì nàng ta cứ một tuần là bắt nó đi tắm một lần, nói rằng cô chủ còn nhỏ, vật nuôi bên mình phải sạch sẽ, lông rụng có thể gây bệnh. Nha Nha không thích bị trấn nước, hơn nữa Tiểu Mai là giống cái, lòng tự tôn của chó nam nhi bị tổn thương! Nó vùng vẫy làm tóa nước lên người Tiểu Mai, mỗi lần tắm xong là cả hai cùng ướt. Tiểu Mai

tức lăm, quyết định một công đôi việc, ôm nó nhảy vô thùng tắm luôn! Lòng sĩ diện của chó nam nhi càng bị thương tổn, móng vuốt quyết tâm bám lấy vách thùng, hai mắt nhắm lại, miệng rên ăng ăng... Xong rồi, trong sạch đời nó đã bị hủy rồi, nó từng mơ ước dắt nàng đốm làng bên cùng đi tắm sông bắt cá, không ngờ Tiểu Mai đã giành làm trước!

Một năm nọ cô chủ nghỉ đông quay về, Tiểu Mai tự nhiên biến thành da nâu. Thị giác của Nha Nha không hoàn chỉnh như con người, nó không phân biệt được tất cả các màu nhưng nhận ra nước da của Tiểu Mai đã đen sẫm lại. Nghe bảo nàng biết chế thuốc “dịch dung” gì đó, có thể hóa già thành trẻ, béo thành gầy, nam thành nữ, chó thành mèo... À, cái cuối cùng là nó lấy ví dụ loài vật cho thân thiện! Tiểu Mai lại thành “hung thần thùng nước”, vừa về là ôm nó đi tắm. Tuy nhiên, lần này Nha Nha không dám động đậy, ngoan ngoãn vô cùng, bởi vì Tiểu Mai nói:

- Mà thấy bản lĩnh của chị rồi đấy, liệu hồn chị bỏ một chút bột vào bát cơm của mày, hôm sau lập tức biến thành con chó Samoyed lông đen!

Khủng khiếp quá! Đáng sợ quá! Nha Nha không thích lông đen!!!

Năm cô chủ tròn mười bảy, nhà thường xuyên có khách, nghe bảo người ta chuẩn bị gả cô chủ đi. Nha Nha biết tin thì rất buồn, nó không biết nhà cậu chủ tương lai có thích mình không, lỡ như họ ghét nó thì nó phải ở lại vương phủ rồi! Năm nay Nha Nha mười hai tuổi, là một anh chó cao to vạm vỡ, cường tráng uy mãnh, nặng hơn ba mươi kí. Nó đứng nghiêm trang bên cạnh cô chủ, như hộ thần một tấc không rời. Trong phòng bếp có một bà giúp việc, Nha Nha thường nghe bà ấy than phiền với đầu bếp rằng đứa cháu nội từ đâu lượm về một con chó hoang, mỗi tháng tiền thức ăn tăng lên, chẳng khác gì nuôi thêm đứa nhỏ, bà khuyên mãi mà thằng cháu không chịu bỏ. Nha Nha rút ra kết luận, thì ra chó ăn nhiều sẽ bị chủ ghét, nó bắt đầu học ăn cà rốt với cái thìa, cai thịt và cá. Cuộc sống ăn kiêng rất vất vả, thường phải nửa đêm cạy cửa đi trộm đồ ăn. Nha Nha ngây thơ cho

rằng “thức ăn trộm” thì không tính vào khẩu phần, mọi người chỉ biết nó ăn cà rốt và cải thìa! Con chó gian manh!

Đông năm nay Nha Nha vui lắm! Cô chủ dẫn nó lên kinh, lần đầu tiên biết kinh là chỗ nào! Nó gác mõm lên cửa sổ xe, nhìn quán xá tấp nập hai bên đường. Trong kinh chó mèo rất nhiều, chúng nó lập thành cái bang chuyên lớn vờn trong các quán rượu cửa tiệm, hàng ngày xin xỏ lòng thương hại từ con người. Nha Nha vùi đầu vào lòng cô chủ mà cảm thán. Hóa ra nó là con chó may mắn hạnh phúc đến mức nào!

Tiếp theo đó, Nha Nha trên hành trình tìm cậu chủ tương lai, gặp không ít chuyện phiêu lưu ly kì, mời các bạn xem nhật ký chó ở tập sau! Gâu gâu! (Tạm biệt!)

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 15

Chương 2: Chó Rắc Rối

Phần XV: Nha Nha phiêu lưu ký

Tuy ở quen trên Sa Đà nhiều năm nhưng bản tính của Nha Nha vẫn thích thời tiết lạnh, mùa đông là lúc nó hiếu động nhất. Khi vào hè, nó thường nằm ườn cả ngày dưới bóng râm, lưỡi biếng thọc mồm vào vại nước hoặc lim dim phơi bụng cho Tiểu Mai chải lông. Mùa hè Nha Nha rụng lông rất nhiều, mỗi ngày chải ra hai nắm, Tư Tư vỗ đầu nó hỏi:

- Sau này gọi mày là Cừu Cừu nha?

Tiểu Mai ngồi bên cạnh híp mắt bổ sung:

- Quận chúa, lông này chưa nhiều bằng lông cừu đâu, để nó tì lấy kéo, cắt hết mới đủ may áo!

Hôm sau Nha Nha ngậm cây lược đi tìm Khanh Ca, từ đấy Tiểu Mai thất nghiệp. Nó là một con chó nhớ dai và ghi thù. Mùa đông năm nay vui quá, Nha Nha đến một nơi rất lớn, rất đẹp, gọi là hoàng cung. Xuất phát từ tập tính tổ tiên loài Samoyed truyền lại, việc đầu tiên nó làm khi đến nơi ở mới chính là xác định vị trí nhà bếp. Nó cực kì hài lòng khi thấy kệ bếp không cao lắm, chỉ cần đứng hai chân sau là chồm lên được. Tiếp theo Nha Nha thám hiểm địa hình, ghi nhớ lối đi, để lại nước tiểu đánh dấu lãnh thổ rồi thăm hỏi các hàng xóm loài vật khác. Hoàng cung này chỗ nào cũng bằng phẳng, lát đá hoặc tráng vữa, tuy con người đi lại dễ dàng nhưng loài

chó không vui. Nha Nha thích cát ở Sa Đà bởi vì cảm giác mềm lún hơi giống với tuyết nơi nó sinh ra.

Thăm dò nhiều ngày, cuối cùng Nha Nha đã tìm được thiên đường trong chốn nhân gian – Ngự Hoa Viên. Khu vườn này có rất nhiều cây cối, khắp nơi là đất ẩm, đạp lên rất dễ chịu, còn có bướm bay lờn vờn, sóc chạy từng đàn, chim làm tổ ríu rít. Tiếng gọi thiên nhiên kích thích nó, bản tính hoang dã lại bộc phát, suốt ngày điên khùng trong Ngự Hoa Viên.

Khi Nha Nha còn nhỏ Nhị công tử mua về một cái còi, dạy nó nghe theo hiệu lệnh. Còi này chế tác rất đặc biệt, cho nên âm thanh không giống còi gọi ngựa bình thường. Mỗi ngày cứ đến giờ ăn cơm là Tư Tư lại đi khắp hoàng cung thổi “oét oét”, Nha Nha sẽ từ xó xỉnh nào đó chạy ra với bộ lông xen bùn và lá cây khô.

Ca Dương nhíu mày nhìn ra cửa sổ, một người một chó tung ta tung tãng. Hắn thấy Nha Nha chồm lên liếm mặt Tư Tư liền quay sang hỏi Ninh công công với giọng khó chịu:

- Con vật kia ở đâu ra thế?

- Bẩm, nó là chó Quận chúa nuôi, tên Nha Nha, mười hai tuổi, chủng loại Tát Ma Da Khuyển, nặng ba mươi tư kí, cao sáu tấc, do Tứ công tử mua từ tay lái buôn phương Bắc với giá hai trăm lượng!

Khóe miệng Ca Dương hơi co giật:

- Hừ, người cũng biết rõ quá nhỉ?

Lão Ninh gãi đầu khó hiểu. Xưa nay hoàng thượng ghét nhất là “không thể”, “không được”, “không biết” và “không rõ”, cho nên Ninh công công bao giờ cũng phải chuẩn bị đầy đủ thông tin chờ ngài hỏi tới. Lẽ ra bệ hạ nên khen hắn mới đúng! Ca Dương lại chơi hai viên lam thạch, mắt nheo nheo nhìn Tư Tư cười đùa với con chó bẩn bẩn kia...

- Trưa nay ăn cơm ở Tương Đông Hiên!

Khi Tư Tư dẫn Nha Nha trở về thì Tiểu Mai là người đầu tiên gào rú lên:

- Mà vừa từ đồng rác nào ra thế hả???

Con chó biết rằng mình sắp phải đi tắm, hoảng sợ chui vào váy của cô chủ, tiếc rằng thân hình nó quá to, chỉ giấu được cái đầu, mông chổng ra, đuôi cuộn cúp lại. Tiểu Mai hoài nghi gần đây nó kết bạn với đà điểu. Tư Tư bị hành động đáng yêu của Nha Nha chọc cười, khúc khích tránh đi, con chó quyết tâm núp dưới váy nàng, đu theo chân nàng. Tiểu Mai nhìn không vừa mắt, đành xoắn tay áo nắm hai chi sau của Nha Nha lôi đi.

- Đi tắm nhanh lên, đi tắm!

Con chó tru tréo, móng cào xuống sàn nhà nhưng vẫn bị kéo đi xệch xệch, hết như xác chết chuẩn bị phi tang. Mọi người mím môi nén cười, ai cũng thấy Nha Nha quá thú vị. Tư Tư thở dài lắc đầu, Tiểu Mai tỷ quả nhiên có phương pháp!

Bữa trưa đã trễ, cung nhân vội dọn bàn tròn ở giữa phòng. Tư Tư vừa cầm đũa thì nghe nô tài thông báo bệ hạ tới. Nàng vẫn chưa quên chuyện mấy hôm trước trong Dụ Kiến cung, nét cười nặng nề thu lại, mặt khó đăm đăm nghênh địch.

- Ồ, khéo thật đấy, trẫm còn chưa ăn cơm!

Ca Dương vén rèm bước vào, nói câu đầu tiên, không hề có dáng vẻ làm khách mà trực tiếp ngồi xuống, sai người dọn thêm một bộ bát đũa. Tư Tư nheo mắt, nhìn thức ăn trên bàn lần lượt rơi vào miệng hoàng thượng, kế hoạch tác chiến ban đầu thất bại, đành phải chuyển sang chiến lược B. Nàng buông xuống bộ mặt lạnh lùng, vội vã nhào vô tranh cướp! Món củ cải muối nàng rất thích, còn có bánh tôm sắp hết tới nơi rồi!!!

Ca Dương cúi đầu ăn nhanh, khóe miệng cong cong tiểu ý. Bàn ăn vèo một cái hết hẳn, Tư Tư ôm bụng ợ một tiếng, mắt ai oán nhìn bệ hạ. Cơm no rượu say rồi, có sức chiến đấu!

- Thánh thượng hôm nay nhân tản, ngọn gió nào đưa ngài đến chỗ tiêu muội ăn cơm thế này? Chẳng lẽ đầu bếp ở Trúc Uyển cung tay nghề non quá?

Ca Dương đang uống trà, động tác nâng tách bị khựng lại. Hắn nhìn thoáng qua sườn mặt kiêu kì của nàng, xem ra lửa giận này cháy rất to, nhiều ngày vẫn còn âm ỉ. Mắt đảo qua chỗ nào đó trong góc phòng, hắn nhàn nhạt cất tiếng:

- Trẫm đến lấy cái bàn kia về! Chắc là muội không biết... Cái bàn đó đẽo bằng gỗ Ngọc Am vô cùng quý giá, chân bàn đúc vàng ròng, mặt bàn tráng men sứ Tây Cảnh, phù điêu khảm xà cừ do những nghệ nhân giỏi nhất Khương La làm ra... Thứ này là tài sản của Dự Kiến cung, chẳng qua trẫm không muốn làm muội mất mặt trước Dung phi nên hôm trước mới để thị vệ khuân đi...

Tư Tư trợn mắt, quay đầu nhìn cái bàn nằm trong góc phòng. Ninh công công đứng hầu ngoài rèm len lén lấy tay che mặt. Hoàng thượng mở miệng đòi quyền sở hữu một cái bàn, người ngoài sẽ nghĩ Khương La sắp xong rồi, vua nghèo tới mức cái bàn cũng phải đi tranh!

Mặt Ca Dương tỏ ra hiển nhiên có lý, Tư Tư nóng giận xốc váy đứng dậy, nàng mang cả giày nhảy lên mặt bàn, giậm giậm giậm... Này thì gỗ quý gồm đẹp, này thì vàng ròng với xà cừ! Người hầu tròn mắt nhìn Quận chúa không có chút phong phạm hoàng gia, hết như con bé điên đang trút giận lên cái bàn. Ca Dương nhú nhú mày, mở miệng rồi không biết nói sao, hắn vừa bực mình vừa buồn cười nhìn điệu độ quái gở của nàng. Ngay lúc đó chợt có tiếng nện chân huỳnh huỵch, mấy tiếng sủa kích động rồi một cục lông trắng ướm nhèm lao vào phòng. Nó nhảy bổ lên bàn, xoay

vòng vòng cắn đuôi, tưởng rằng cô chủ có trò chơi mới, Nha Nha góp công in lên mấy chục vết chân chó. Tiểu Mai cầm khăn bông chạy đến muện, nhìn thấy hoàng thượng cũng ở đây liền nén tiếng mắng lại. Nàng liếc sang con chó dở hơi đang nhảy nhảy trên bàn, nó còn giơ hai chân trước cho Quận chúa ngắm, hai người “khiêu vũ” trong bài hát gâu gâu... Ờ, sửa cũng vắn điệu lắm!

- ĐÚ! Bước xuống hết cho trẫm!!!

Một tiếng quát cắt ngang bài ca vui vẻ. Hoàng đế có uy nghiêm của hoàng đế, dù ngày thường ôn hòa tới đâu, lúc nổi giận thì ai mà không sợ? Tư Tư phản xạ có điều kiện, lập tức bước xuống, một chiếc giày rớt lại trên bàn. Nha Nha là con vật nhạy cảm, hiểu được quy luật “chó lớn nuốt chó bé”, người thấy mùi nguy hiểm phát ra từ người đàn ông này. Nó cũng ăng ăng chạy xuống, chui vào váy cô chủ ẩn nấp, mông vẫn vênh ra như cũ.

Ca Dương trừng mắt nhìn con chó không – ra – chó kia, lại xám mặt quát một tiếng:

- Sặc cầu!!! Mày đang làm cái gì trong đó? Cút ra ngoài ngay!

Tiểu Mai bình thường rất thân thiết với Nha Nha, tuy hay “cãi nhau” với nó nhưng nàng cũng không mong nó bị phạt. Tiểu Mai run run chạy vào, nắm chân sau kéo, đem Nha Nha ra khỏi tà váy của Quận chúa. Nha Nha bị lộ nguyên hình, đáng thương rên rỉ, hai lỗ tai quặp lại. Tư Tư lấm lét nhìn Ca Dương, vỗ vỗ đầu dạy Nha Nha trang nghiêm ngồi thẳng. Hoàng đế nổi giận thì Hao Thiên Khuyển Nhị Lang Thần cũng chết chứ nói gì Samoyed nhà mày!

Ca Dương híp mắt, nhìn một người một chó ở trước mặt, cả hai có bộ dạng thật giống nhau, đang đứng im cúi đầu. Hãn cảm tưởng Tư Tư cũng mọc ra đôi tai đầy lông. Ca Dương nhìn kỹ Nha Nha, so với bộ dạng bản bản lúc nãy thì hiện tại chẳng khác hơn bao nhiêu. Nha Nha vừa tắm xong,

lông chưa kịp lau khô, dính bết lại, trông như con chuột từ ống cống chui lên. Hấn đập tay xuống bàn, người và chó giật thót một cái.

- Ninh công công, gần đây ngự thiện phòng có món gì ngon?

Ai không hiểu ý đồ của bệ hạ chứ lão Ninh đã đi guốc trong bụng ngài nhiều năm, hấn ôm phất trần, nghiêm túc đáp:

- Tâu, gần đây có Sườn chó áp chảo, Chân chó hầm thuốc bắc, Chả chó ướp lá dâu, Chó nấu nhựa mận, Tiết canh chó ăn với đậu phộng rang cũng rất ngon!

Tư Tư mếu máo nhìn xuống Nha Nha. Nha Nha tru tréo nhìn lên cô chủ. Tiểu Mai đứng sau bắt đầu tụng kinh cầu siêu. Mọi người có mặt trong phòng đang nghĩ tới nồi lẩu chó bốc khói thơm phức...

Giây phút quyết định sống chết của Nha Nha kéo dài trong căng thẳng, cuối cùng Ca Dương từ bi lên tiếng:

- Thôi được rồi, mấy món này trẫm chưa có tâm trạng ăn, đợi ngày nào đó có hứng thú thì sẽ dùng tới. Vừa khéo trong cung có sẵn lương thực dự phòng...

Hấn tà tà nhìn xuống con chó ướt, hài lòng khi thấy nó co rúm lại, cổ nép sát về phía cô chủ. Quả thật Nha Nha là con chó thông minh, thông minh một cách không bình thường! Ca Dương phui áo đứng dậy, ngón tay chỉ về góc phòng nhàn nhạt nói:

- Đem cái bàn đó trở lại thư phòng! Tối nay trẫm sẽ đến ăn cơm.

Câu đầu là nói với thị vệ, câu sau nói với Tư Tư. Ninh công công theo chân hoàng thượng rời đi, thị vệ khiêng cái bàn đầy dấu chân chó đi sau. Một đám người vừa rời khỏi phòng thì nghe thấy sau lưng có tiếng hô hào nhẹ nhõm, tiếng Quận chúa cuống quýt gọi Nha Nha, tiếng chó sủa đáp lại

vui mừng... Thật náo nhiệt! Ca Dương vừa đi vừa ôm trán, hẳn đến không phải để giành cái bàn, cũng không phải rảnh chuyện đi bắt nạt một con chó... Trời ạ! Vốn định ở lại Tương Đông Hiên trò chuyện với Tư Tư, rất lâu rồi hẳn không gặp nàng, thế mà mọi chuyện đã ngoài vòng kiểm soát. Ca Dương chỉ biết thở dài, lệnh cho Ninh công công:

- Ngày mai người thu gom tất cả cống phẩm từ đầu năm tới giờ mang qua cho Quận chúa chọn, còn dư bao nhiêu đem đến Trúc Uyển cung và chỗ Hoàng hậu.

- Nô tài đã rõ!

Ca Dương ngập ngừng một lúc lại nói:

- Con chó Nha Nha này đúng là thông minh không bình thường, trẫm không tin súc sinh có thể hiểu tiếng người. Ý người thế nào? Liệu có gì mờ ám ở đây không?

Ninh công công gãi đầu, nuốt nước miếng rồi mới đáp:

- Bẩm hoàng thượng, nô tài không phải mê tín dị đoan nhưng mà... Có lẽ Nha Nha là một vật hộ mệnh linh thiêng. Tiểu Mai cô nương thường tắm cho nó, nàng nói rằng đệm thịt dưới bốn chân Nha Nha đều có vết sẹo hình mặt trăng, giống nhau về kích cỡ và vị trí. Chó Samoyed bình thường không như vậy...

Ca Dương đi chậm lại, tự lẩm bẩm:

- Mặt trăng? Haha... Lẽ nào là Cực Quang Khuyển?

- Dạ?

- Cực Quang Khuyển, người không biết câu chuyện này sao?

Lão Ninh ngơ ngác lắc đầu.

- Cực Quang Khuyển là thần vật sống ở Bắc Cực, nó có hình dạng chó tuyết một sừng, rất hung hăng. Bắc Đẩu tinh quân nhiều năm muốn thu phục con vật này mà không thành công. Mãi về sau đồ đệ của ông ta bẻ gãy chiếc sừng của Cực Quang Khuyển, từ đó được nó quy phục.

Ninh công công chớp mắt, hẩn đọc không ít sách nhưng lại không biết có con chó như vậy trong truyền thuyết. Hoàng thượng nhíu mày cố nhớ lại:

- Uhm... Hình như người đệ tử sống dưới biển, Cực Quang Khuyển không thể xuống nước nên hẩn đi nhờ Quảng Hằng tinh quân làm cho bốn mặt trăng nhỏ dưới chân, Cực Quang Khuyển có thể mượn sức mạnh mặt trăng vào lúc thủy triều để xuống Long cung. Đáng tiếc là con chó đó không có tiền đồ, nhiều năm vẫn sợ nước!

Ninh công công gãi đầu tò mò hỏi:

- Bệ hạ nghe chuyện này ở đâu vậy ạ?

- Trẫm không nhớ, có lẽ đọc trong sách. Sách gì thì quên rồi, hình như xem đã quá lâu...

Đề tài chấm dứt ở đây. Phần sau cùng của câu chuyện Ca Dương không còn nhớ, Cực Quang Khuyển được Long thái tử tặng cho vợ sau khi họ cưới nhau.

Mấy ngày tiếp đó hoàng thượng vẫn hay đến Tương Đông Hiên ăn cơm, khiến cho Nha Nha gầy đi một cân. Tư Tư không gặp lại Triệu Phi Liên nữa nhưng người hầu vẫn hay thông báo với nàng tin tức gần đây. Bệ hạ thực sự yêu thích cô nàng kia, tuy dải ngọc chưa vượt mặt Quận chúa nhưng đã cao hơn hoàng hậu rồi. “Đệ nhất sủng phi” không phải tùy tiện đặt ra.

Một buổi sáng nọ trời nắng đẹp, Tiểu Mai gọi Nha Nha từ trong ổ chó thức dậy. Nha Nha gần đây tinh thần uể oải, miệng ăn không ngon, hề thấy bóng dáng hoàng thượng hay những người đi cùng hoàng thượng là lập tức chui xuống gầm giường. Bản năng của nó mách bảo Ca Dương rất đáng sợ nhưng nếu hần gọi thì bốn cái chân chó lại rậm rập nghe theo.

Sáng nay Tiểu Mai có trò chơi mới. Nàng bôi thứ gì đó có mùi rất thơm và dính dính vào móng vuốt của Nha Nha. Nó ngoẹo đầu muốn nếm thử thì bị vỗ cái bốp.

- Đừng liếm! Mà muốn biến thành mèo Samoyed thì cứ việc ăn!

Nha Nha rầu rĩ bị Tiểu Mai dẫn đi hoa viên. Bọn họ vờn qua vờn lại không có mục đích. Một lúc lâu sau, có đoàn người từ xa đi tới, Tiểu Mai kéo Nha Nha núp vào bụi cây, đầu chó và đầu người len lén thò ra.

- Mà nhìn thấy không? Chính là nữ nhân đi ở giữa! Chờ họ đi đến chỗ rẽ, mà chạy thật nhanh tới, phóng lên cào vào cổ ả ta một phát! Nhớ là phải cào cho chảy máu có biết không?

Nha Nha gừ gừ kêu, thụt đầu vào bụi cây nằm sấp xuống. Trò này không vui, nó không muốn chơi! Tiểu Mai cười hì hì móc ra cái đùi gà làm của hồi lộ.

- Ngoan ngoan nào, đi đi rồi chị sẽ cho một mâm thịt gà ráng với mỡ hành!

Nha Nha khịt mũi khinh thường, đứng lên quay mông về phía Tiểu Mai rồi lại nằm sấp xuống. Gì chứ đồ ăn nó dư sức trộm, không cần người ta đưa tới. Tiểu Mai bực bội vỗ lên cái mông đầy lông, cuối cùng đành phải đầu hàng:

- Được rồi, được rồi, tuần này và tuần sau không cần tắm nữa!

Nàng nói xong, Nha Nha giống như trái banh lông vừa lên dây cốt, nó phóng ra khỏi bụi cây, chạy nước rút về phía Triệu Phi Liên. Trước khi nó tài cung nữ phát hiện, con chó đã làm một cú nhảy ngoạn ngục, thành công tặng ba vết máu dài trên cổ Dung phi. Những động tác điêu luyện này mang phong cách của chó sói săn đuổi con mồi. Mọi thứ diễn ra cực nhanh, chỉ thấy Triệu Phi Liên kêu ré lên, Nha Nha lập tức bỏ chạy, một đám người ồn ào đuổi theo.

Ca Dương đang ở trên điện thượng triều, vài quan thần cúi đầu báo cáo, cũng có người nhỏ tiếng tranh luận. Cả điện chìm trong không khí trang nghiêm cẩn mật. Thương bộ Thượng thư Ngô Hà Huy đang nói đến vấn đề muối thô mất giá, rất nhiều cánh đồng muối bị diêm dân bỏ hoang, cuộc sống của người vùng biển lao đao. Xa xa ngoài cửa điện chợt có một con chó trắng điên cuồng phi qua, tiếp theo là một đoàn thái giám cầm gậy gộc rượt đánh... Chân mày hoàng đế không nhúc nhích.

Thương bộ thượng thư trình bày xong, đến lượt Binh bộ Tả thị lang nói về vấn đề cắt giảm lục quân, bổ sung vào thủy quân. Xa xa ngoài cửa điện, một đám thái giám ôm quần áo rách chạy hướng ngược lại, đuổi theo sau là con chó trắng đang phóng như điên... Chân mày hoàng đế không nhúc nhích.

Buổi chiều vẫn diễn ra bình thường, mặc dù đám người và con chó chạy qua chạy lại đã vài lần...

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 15

Chương 3: Chó Gây Họa

Phần XV: Nha Nha phiêu lưu ký

Nha Nha ủ rũ nằm trong ổ chó. Nó ai oán nhìn Tiểu Mai đang ra về “người ngoài cuộc”. Chu thái y cầm dao nhỏ cạo một vòng lông, sau đó đắp thuốc và băng bó lại. Cô chủ đứng bên cạnh nhú mày lo lắng.

- Chu đại nhân, liệu có tổn thương đến xương cốt không?

Lão Chu cất dụng cụ vào hộp, cung kính nói với nàng:

- Quận chúa đừng lo lắng, chỉ bị rách da, tụ máu bầm, tạm thời đi đứng hơi đau nhưng ít hôm liền khỏi!

Tư Tư gật gù, lại nhìn Nha Nha ủ ê chán chường với cái chân bị bó một cục to. Sau khi tiễn Chu thái y đi, nàng nghiêm nghị ngồi trên ghế, mắt đảo một vòng hỏi:

- Rốt cuộc chuyện này là sao?

Nha Nha ngóc đầu ăng ăng trình bày. Nó nói mãi một hồi, mọi người đều nhìn nó bằng ánh mắt cảm thông: Rên thế chắc là đau lắm! Nha Nha thất bại đành gác mõm lên cái chân không bị thương, tiếp tục mặc niệm cho đám lông vừa bị cạo đi. Tiểu Mai e hèm mấy tiếng rồi mới đổi trắng thay đen thưa với Quận chúa:

- Điện hạ, chuyện là như vậy. Sáng nay nô tì dẫn Nha Nha cùng đi dạo Ngự hoa viên tập thể dục, ai ngờ giữa đường gặp phải Dung phi nương nương. Trớ trêu là nàng ta mặc váy đỏ, Nha Nha vừa ngủ dậy đầu óc chưa tỉnh táo, nhìn thấy màu đỏ thì lập tức kích động lao tới. Vốn dĩ chuyện này không có gì nghiêm trọng nhưng mà đám cung nhân theo hầu Dung phi hống hách quá đáng, chưa hỏi han gì đã muốn bắt Nha Nha. Nó vì tự vệ nên lỡ cào trúng Dung phi, kết quả bị người ta rượt đánh, trúng một gậy vào chân!

Tư Tư nghe xong nhú mày:

- Vì sao nhìn thấy màu đỏ lại kích động?

Tiểu Mai nói dối không chớp mắt:

- Chuyện này dễ hiểu thôi mà, con vật thường như vậy, Quận chúa không nhớ trong sách có viết về cuộc thi đấu bò ở các nước Tây Dương sao?

- À... Nói vậy Nha Nha không có lỗi, chỉ trách Dung phi kia đang yên đang lành mặc váy đỏ làm gì!

- Đúng thế ạ!

Tư Tư gõ ngón tay lên bàn, có vẻ háo hức hỏi:

- Thế nó cào trúng chỗ nào?

- Trúng ngay cổ ạ!

Tư Tư nghe vậy mất hứng, liếc con chó đang nằm ngốc trong ổ:

- Mày kém quá, tại sao không cào vào mặt?

Tiểu Mai gật gù đồng tình. Thật ra nàng cũng tính bảo Nha Nha cào lên mặt nhưng mà không biết thái độ của bệ hạ đối với Dung phi rốt cuộc sủng ái ở mức nào, lỡ như ngài có hơi hơi thích cô ta thì Quận chúa sẽ bị mắng. Tiểu Mai luôn biết chừng mực, lòng vua không đoán được đâu!

- Quận chúa... Chuyện này phải xử lý thế nào? Nghe nói bệ hạ đến Trúc Uyển cung rồi, nhất định Dung phi đã cáo trạng trước, lỡ Nha Nha bị đem đi hấp bánh bao thì phải làm sao?

Tư Tư tức giận đập bàn, hùng hổ tuyên bố:

- Ai muốn ăn bánh bao thịt chó thì phải bước qua xác ta trước!!!

Nha Nha cảm động lắm, cô chủ thật tuyệt vời, nó rưng rưng ngóc đầu nhìn Tư Tư, sau đó lại nghe nàng ngập ngừng hỏi Tiểu Mai:

- Mà này... Bánh bao thịt chó ngon lắm sao? Ở đâu bán vậy?

Tương Đông Hiên náo nhiệt, Trúc Uyển cung cũng ồn ào không kém. Một đoàn thái y ra ra vào vào, gần như cả Thái y viện đều tụ họp ở đây. Ca Dương ngồi chờ ngoài phòng, sắc mặt âm u làm mọi người ở Trúc Uyển cung không dám hó hé. Ninh công công ôm phất trần, điềm nhiên đứng bên cạnh quan sát. Sau khi hoàng thượng hạ triều lão Ninh liền báo cáo sự tình. Nghe thấy Nha Nha tấn công Dung phi, câu đầu tiên Ca Dương hỏi là: “Thế con chó có sao không?”

Ninh công công thở dài nhìn trời, có chút đồng tình với Triệu Phi Liên, vị trí của nàng ta trong lòng bệ hạ còn kém cả Nha Nha. Hoàng thượng gọi hết Thái y viện tới Trúc Uyển nhưng lại bảo Chu Học Lễ đến Tương Đông Hiên. Phải biết rằng Chu thái y không phải ngự y bình thường, ông chữa bệnh đau đầu cho hoàng đế nhiều năm, có quan hệ họ hàng xa với Chu Lạc gia, tuy chỉ làm chức chưởng sự trong Thái y viện nhưng y thuật của ông cao nhất. Bình thường Độc Cô Tinh bào chế độc dược, Chu Học Lễ sẽ nghĩ ra thuốc giải, bọn họ một kẻ trong tối một người

ngoài sáng đấu nhau nhiều năm chưa phân thắng bại. Có Chu thái y khám cho Nha Nha, chắc chắn không cần lo lắng nữa.

Hoàng thượng vẫn ngồi im bên ngoài, động thái ở Trúc Uyển càng cho thấy bộ hạ sủng ái Dung phi tới mức nào. Các thái y không dám sơ suất, sau khi xem kỹ vết thương thì bàn bạc phương thuốc tránh lưu lại sẹo, ồn ào đến trưa mới rời đi. Khi Ca Dương vén rèm bước vào phòng, Triệu Phi Liên đang nằm nghỉ trên giường, nàng tủi thân nhìn hằm. Hoàng thượng cười nhạt, ngồi xuống quan tâm hỏi:

- Ái phi thấy thế nào?

Triệu Phi Liên được cung nữ Hiền Nhi đỡ, yếu ớt ngồi dậy.

- Hoàng thượng... Thần thiếp thấy hơi nhức đầu, còn hơi buồn nôn... Liệu... Liệu có phải con chó kia mang bệnh gì trong người rồi lây cho thần thiếp không?

Hoàng thượng chưa trả lời thì cung nữ Tiểu Na đã nói leo:

- Nương nương, triệu chứng này có phải là bệnh dại không? Nếu là bệnh dại thì phải trị ngay khi nó chưa phát tán!

Dân gian vẫn cho rằng đối với bệnh dại, chỉ cần giết chó dại thì người bệnh sẽ không sao. Quan niệm này hoàn toàn sai lầm nhưng với trình độ y học hiện tại, hầu hết đại phu tin dùng cách thức này. Triệu Phi Liên nghe nhắc tới bệnh dại, cả người điêu đứng hoảng hốt, lập tức nhào vào lòng bộ hạ than khóc.

- Hoàng thượng, hoàng thượng... Cầu xin chàng cứu thần thiếp, thiếp không muốn bị bệnh dại!

Ánh mắt Ca Dương lay láy thứ cảm xúc quý dị. Hằm thờ ơ nhìn Tiểu Na rồi lại nhìn Triệu Phi Liên bám riết trên người mình, cánh tay đưa ra

nhè nhẹ vỗ lưng nàng.

- Đừng khóc, chỉ toàn suy nghĩ bậy bạ. Thái y đã khám qua, nếu có bệnh đại thì họ đã phát hiện, huống chi vết thương do móng vuốt chứ không phải răng nanh... Nàng sẽ nhanh khỏi thôi...

Triệu Phi Liên tựa vào ngực hắn, vẫn còn thút thít. Nàng ta lén nhìn lên chiếc cằm cương nghị của hoàng đế, ngón tay khéo léo vuốt ve áo rồng.

- Bệ hạ... Hôm nay thần thiếp hoảng sợ, chàng ở lại với thiếp được không?

Ca Dương cười nhạt, không lập tức đồng ý, càng khiến cho Triệu Phi Liên sốt ruột bảo:

- Tối nay thần thiếp sẽ múa cho chàng xem, cũng sẽ ngoan ngoãn làm theo ý chàng...

Từ sau lần đầu tiên gặp nhau ở Phượng Nghi cung, Triệu Phi Liên được ân sủng muôn vàn nhưng lại chưa lần nào trèo lên long sà. Lúc đầu nàng nghĩ rằng cần có thời gian để hai người hiểu nhau, về sau nàng nghi ngờ sức khỏe của Ca Dương có vấn đề. Tuy nhiên, suy nghĩ này chỉ thoáng qua đầu, bệ hạ nam khí lẫm liệt thế kia, phương diện này chắc chắn rất tốt. Vậy thì khúc mắc ở đâu?

Triệu Phi Liên nghĩ mãi, hoặc là sức quyến rũ của nàng chưa đủ, hoặc là bệ hạ còn lưu luyến “người kia”. Phi Liên biết bộ mặt này, hình dáng này, tính cách này là lớp vỏ giả tạo. Nàng chỉ là một bản sao hoàn hảo của ai đó. Lỗ Tông Phi không cho nàng biết cặn kẽ câu chuyện, Phi Liên thăm dò nhiều tháng vẫn không nghe nói có vị phi tần nào trước kia khiến hoàng thượng say mê. Nàng cứ mù mờ làm một thể thân, đôi lúc oán hận ông trời, đôi lúc phật phùng lo lắng. Nàng muốn được Ca Dương yêu thương, không chỉ là cái vỏ bên ngoài mà còn là Triệu Phi Liên chân thật. Nếu hắn có lòng, nàng không ngại phản bội Lỗ Tông Phi. Nghĩ tới đây Phi Liên càng

sợ hãi, nàng muốn Ca Dương yêu nhưng lại không dám nói với hắn bí mật phía sau thân thể. Nếu sự thật này khiến hắn thất vọng, ghê tởm, chán ghét nàng thì sao? Phi Liên vô cùng mâu thuẫn, muốn bóc trần bản thân nhưng sợ bị ghét bỏ, nương nhờ thân xác này nhưng lại muốn được yêu con người bên trong. Từ khi nào nàng trở nên tham lam như vậy?

Mười năm căn rặng chịu đựng, nàng luôn nghĩ ông trời bất công, không để nàng được ăn sung mặc sướng, tự do tự tại nhưng một công chúa thật sự. Triệu Phi Liên dường như quên mất, nếu không có Lỗ Tông Phi thì bây giờ nàng là một phụ nữ nông thôn con bồng con bế, lấy một người chồng lam lũ bình thường, cả ngày tối mịt vì việc đồng áng, nào có cung vàng điện ngọc, cao lương mỹ vị như hiện tại. Cuộc sống mười năm qua khiến nàng chịu nhiều tủ nhục nhưng cũng khiến nàng tưởng rằng mình vốn là một công chúa.

Phi Liên nhắm mắt nép trong lòng Ca Dương. Hoàng thượng thích như vậy, trước kia ngài thường yêu cầu nàng nhắm mắt, không được nói, không được cử động, cứ im đờ như thế để hắn vuốt ve, có khi còn dụ dàng hôn lên môi nàng. Phi Liên tê tái trong lòng, bệ hạ vẫn thích khuôn mặt của nàng hơn tất cả.

Ninh công công hiểu rõ vì sao bệ hạ yêu cầu như vậy, ngài từng nói: “Gương mặt của Dung phi rất hoàn hảo, khuyết điểm duy nhất là ánh mắt cô ta. Dáng vẻ có thể làm giả nhưng đôi mắt thì không, nó mãi mãi là tấm gương trung thực, phản chiếu tâm hồn con người. Cho nên, trăm không tìm thấy A Dung thực sự bên trong nó!”

Phi Liên không biết điều này, cử chỉ thân thiết của Ca Dương khiến nàng mơ mộng. Ngón tay hắn lạnh lạnh, vẽ lên những đường nét bằng cái chạm dụ dàng, giống như nâng niu một món đồ dễ vỡ. Thi thoảng hắn ghé môi lên làn da nàng, Phi Liên nín thở rung động, tim đập thành thịch. Nàng cứ niệm một câu thần chú, cầu cho hắn gần hơn nữa, thân mật hơn nữa, để nàng chân chính trở thành nữ nhân của hắn! Đáng tiếc, bệ hạ chỉ thích

ngắm nhìn mà không chịu làm tới. Có lúc Phi Liên chịu không nổi, trái lệnh mở mắt ra. Tất cả cảm xúc hỗn độn trong ánh mắt Ca Dương đều bị nàng nhìn thấy hết. Phi Liên bàng hoàng muốn biết, rốt cuộc là người phụ nữ nào đem tới bao nhiêu yêu thương tắp nghẹn, vọng tưởng và buồn đau trong đáy mắt sâu thẳm đó? Ca Dương thu lại cảm xúc rất nhanh, tích tắc như là ảo ảnh. Hắn quay mặt đi lạnh lùng nói: “Đã bảo không được mở mắt... Nàng rất không nghe lời...” Phi Liên run lên một cái, lệ dâng bên khóe mi, nàng càng ngày càng ghét cảm giác của một thể thân rồi! Nàng muốn nam nhân này! Muốn toàn bộ trái tim và con người hắn là của mình, của Triệu Phi Liên chứ không phải một người tương tự Triệu Phi Liên!

Ca Dương nhìn xuống gương mặt nhu mì nép trong ngực mình, hắn chỉ chạm qua một chút rồi đẩy nhẹ ra.

- Hôm nay có nhiều việc bận, trăm không thể ở lâu, tối sẽ đến ngồi với nàng một lúc. Ái phi bị thương thì nên tĩnh dưỡng đi!

Phi Liên bị đẩy ra, trong lòng cực kì khó chịu. Nàng có cảm giác từ khi Quận chúa kia đến thì bệ hạ lạnh nhạt rất nhiều, đã lâu rồi ngài không bảo nàng múa hát, cũng không yêu cầu nhắm mắt để nhìn ngắm nữa. Phi Liên vẫn rất tự tin vào dung mạo của mình, nàng cho rằng nguyên nhân chủ yếu vì Quận chúa kia.

- Bệ hạ, vậy chuyện này chàng có đòi lại công bằng cho thiếp không? Hoàng cung là nơi trang nghiêm nhiều quy củ, sao có thể nuôi một con vật điên khùng như thế? Lần này thần thiếp bị thương, lần sau là hoàng thân hay quan triều thì phải thế nào? Mặt mũi của bệ hạ cũng không giữ được...

Ca Dương đã đi tới cửa, hắn không quay đầu, chỉ nhàn nhạt đáp:

- Trăm biết rồi, sẽ phạt thỏa đáng. Mặt mũi hoàng đế không dễ mất chỉ vì một con chó...

Ca Dương ra khỏi Trúc Uyển, một đường đến thẳng Tương Đông Hiên, cả buổi sáng vì chuyện vợ vẫn này mà mất không ít thì giờ, tâm trạng hẳn khá tệ. Khi Ca Dương bước vào cổng viện, một nô tài liền hô lên thông báo. Ca Dương híp mắt nhìn hẳn một cái, sao hôm nay gấp gáp la to thế? Đi thêm mấy bước hẳn đã nghe tiếng khóc vắng vắng vọng ra, giày đen khựng lại nửa nhịp rồi chạy vào như bay.

- Chuyện gì xảy ra? Tư Tư làm sao thế?

Ở trong phòng, đương kim Quận chúa đầu tóc tán loạn, ngồi ôm con chó khóc vật vã. Tim hẳn siết lại đau một bên ngực. Vừa rồi Chu thái y đã báo qua, Nha Nha chỉ bị thương ở chân, vết thương không đáng ngại, tại sao Tư Tư lại khóc thảm như thế? Chẳng lẽ...

Ca Dương hốt hoảng chạy tới, nhìn xuống Nha Nha bị ôm lặc qua lặc lại. Lúc này con chó trông như tử sĩ từ cõi chết trở về, cả người bị bó như xác ướp. Khóe miệng hoàng đế giật giật.

- Nha Nha thế nào rồi?

Giọng nói của hẳn hơi run, giống như rất lo lắng, cũng giống như đang nén cười. Tư Tư cào cào thêm mái tóc rối, nước mắt ngăn nước mắt dài ngãng đầu lên bảo:

- Bệ hạ... Huhu... Bọn họ thật quá đáng, đánh Nha Nha của muội thành cái dạng này. Huhu... Người ta nói đánh chó xem mặt chủ, có phải vì muội chỉ là Quận chúa nho nhỏ cho nên cả chó cũng bị khinh thường không? Huhuhuhu...

Tiểu Mai phía sau phụ họa, lấy khăn bưng mặt, hai vai run kịch liệt. Ở góc độ của Ninh công công có thể thấy rõ nàng đang cúi đầu cười chảy nước mắt. Ca Dương nhướng chân mày, nhìn một vòng trong phòng, ai cũng ở trạng thái dờ dờ ương ương chẳng biết đang khóc hay cười. Hẳn hừ một tiếng, khoan thai tung áo ngồi xuống ghế, lại ngoắc ngón tay lệnh pha

trà. Thấy bệ hạ chẳng nói năng an ủi gì hết, Tư Tư hé một mắt quan sát tình hình, do dự mấy giây rồi ôm lấy Nha Nha khóc tiếp. Bên này Ca Dương ưỡng vờ tách trà, nhàn nhã ung dung chờ nàng khóc đủ rồi mới nói với Ninh công công:

- Người sai thợ mộc đóng một cái thùng gỗ đi!

Lão Ninh rất nhanh đã theo kịp trình độ tư duy của bệ hạ.

- Nô tài tuân lệnh! Nhưng mà bệ hạ... Kích thước rộng rãi hay là vừa người?

Ca Dương nhìn xuống hỏi Tư Tư:

- Mọii muốn rộng hay vừa?

Tư Tư thút thít không hiểu mô tê chi:

- Cái gì rộng hay vừa ạ?

Ca Dương chỉ Nha Nha:

- Thì là quan tài cho nó đó! Trông nó như chó ướp thế kia không năm vô quan tài thì hơi tiếc...

Tiếng khóc trong phòng ngưng bật, con chó ướp lẽ ra nên bất tỉnh “cầu” sự đột nhiên dựng đứng cái đuôi bị bó như cái que lên. Nó sợ hãi giãy giụa, thoát ra khỏi vòng tay của cô chủ, tập tà tập tễnh chạy trốn, lôi theo vải băng lòng thòng. Kỹ thuật của Tiểu Mai thật tốt, tạo hình quá chuẩn, nhìn Nha Nha y như xác chó sống lại, vừa mù vừa què. Nha Nha bị bó đầu, mắt cũng không chừa, nhảy ba chân va phải cạnh bàn, rồi va trúng chậu hoa, loạng choạng say xỉn đi một vòng vẫn không tìm được cửa. Tư Tư nhìn thấy nó thảm như vậy, chịu không nổi che mặt tự trách, nàng

không nên bày trò ngớ ngẩn này. Hoàng thượng nheo mắt, thầm nghĩ bánh bao thịt chó ngon hay đùi chó xé phay ngon.

Xác chó trình diễn một vòng, cuối cùng bệ hạ lên tiếng:

- Được rồi, tháo vải băng cho nó, chẳng ra thể thống gì hết!

Thế là một đám cung nữ chạy tới hì hục giải cứu Nha Nha, vải quần mấy lớp, tháo mãi mới xong. Ninh công công ôm Nha Nha đặt dưới chân hoàng thượng. Tư Tư tưởng rằng phen này Nha Nha chết chắc rồi, nàng tính mở miệng kêu oan cho nó, ai ngờ hoàng thượng lại ngồi xuống cầm chân trước lên xem xét. Nha Nha lần đầu bị Ca Dương đụng chạm, sợ sệt co quắp lại. Nó nheo nheo mắt chó nhìn nam nhân đáng sợ trước mặt, hai lỗ tai rũ xuống. Ca Dương nắm cái chân lông, nghiêng qua nghiêng lại nhìn kĩ rồi hỏi Tư Tư:

- Chu thái y đã nói thế nào?

Tư Tư hoàn hồn, chạy tới ngồi bên cạnh Nha Nha trả lời:

- Chu thái y bảo vết thương ngoài da, bị tụ máu bầm nên hơi đau, tạm thời đắp thuốc vài ngày sẽ ổn!

Nàng nhìn sắc mặt bệ hạ, hình như hăn không tức giận, vì thế cả gan nói tiếp:

- Hoàng thượng, Nha Nha của muội bị người ta rượt đánh rất đáng thương... Ngài phải đòi lại công bằng cho nó đấy!

Ca Dương nhìn xéo Tư Tư một cái, thô bạo ném chân chó xuống, còn cốc vào đầu nó một cái rõ đau.

- Mà bị thương đáng lắm! Cho chừa cái tội suốt ngày điên khùng. Trẫm còn chưa hỏi tội một đám nô tài của Dung phi rách áo rách quần, bị

thương khắp người. Cái chân mày chỉ có thể thôi mà còn đòi công bằng gì hả?

Đầu Nha Nha càng lúc càng thấp, cuối cùng dứt khoát nằm đơ trên sàn nhà luôn. Chó có tôn nghiêm của chó, chẳng lẽ bị người ta cầm gậy đánh mà không phản kháng lại? Thân thủ của Nha Nha không tồi, hăng hái cắn người vui quên trời đất. Vậy mà xui xẻo bị trúng một gậy nó liền tru tréo gào lên, chạy về tìm cô chủ nằm dài ăn vạ.

- Từ nay về sau muội quản nó cho tốt. Trăm phạt nó cấm túc một tháng, chép năm trăm lần “câu tắc, câu giới”!

Ninh công công đứng cạnh lau mồ hôi. Cha sinh mẹ đẻ tới giờ lão cũng không biết câu tắc câu giới chép thế nào!

Thế là từ hôm ấy, Nha Nha rầu rĩ bị giam trong Tương Đông Hiên, chỉ có thể gác mõm lên bệ cửa đưa mắt chó khao khát nhìn ra bên ngoài. Ngày ngày Tiểu Mai ngồi trên bàn mài mực, Nha Nha nghiêm chỉnh in dấu chân vào đủ năm trăm tờ, mực vấy lên bộ lông trắng của nó, Samoyed sắp biến thành chó đốm. Một tháng sau Ninh công công đến thu bài chép phạt, ôm về một chồng giấy dày toàn là chân chó các kiểu, thăm nghĩ thế này chắc đúng là câu tắc câu giới rồi...

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 15

Chương 4: Chó Đào Hoa

Phần XV: Nha Nha phiêu lưu ký

Trời vào đông, kinh thành ngày một lạnh, bắt đầu có tuyết rơi. Mùa đông ở Đế Đô không rét buốt như Hà Khố, cũng không khô lạnh như Sa Đà. Nha Nha rất thích tuyết, nhiều năm rồi nó không được thấy tuyết. Sa Đà vào đông lạnh hơn kinh thành nhưng vì độ ẩm thấp nên tuyết không rơi nổi, chỉ có cái rét căm căm làm da thịt nứt nẻ.

Nha Nha trải qua một tháng gông xiềng, buồn đến mức bạc trắng lông, nổi khổ này không ai nhìn thấy! Nó vừa được thả ra thì tuyết bắt đầu rơi lất phất đem theo cái lạnh dịu nhẹ phủ lên mỗi cành cây ngọn cỏ. Nha Nha lè lưỡi, phi song song hai chi, chạy điên một vòng trong hoàng cung. Bông tuyết dính trên bộ lông trắng xóa, không biết đâu là lông đâu là tuyết. Nó lăn lộn trên mặt cỏ, cào tróc vỏ cây, phá nát mấy bụi hoa, đào hố từ đông sang tây, từ tây qua đông. Nếu Nha Nha là mèo thì người ta sẽ nghĩ nó đang đào hố dự trữ cho những lần đại tiện về sau!

Ca Dương nhìn con chó điên sắp quậy hỏng cung điện của hãn, lắc đầu hỏi Ninh công công:

- Thực sự không cần gọi thái y đến khám cho nó sao?

Ninh công công hí mắt cười, hì hì đưa ra đề nghị:

- Bệ hạ, Nha Nha mười hai tuổi rồi, cũng nên tìm một cô vợ thôi, biểu hiện này có thể do âm dương không cân bằng!

Hoàng đế nghe vậy xụ mặt xuống, tự lâm bâm:

- Trẫm còn đang phòng không gối chiếc, ở đâu tới phiên nó cưới vợ?

Ca Dương ngẫm nghĩ thấy không đúng, nói thế chẳng khác nào hăn đang ganh tị với con chó! Hoàng thượng buồn bực, liếc xuống bụng Nha Nha phán một câu:

- Tinh lực dư thừa thì cứ đem hiến! Như vậy có phải đơn giản không?

Nha Nha thính tai, nghe rõ rành rành mấy lời này, nó chụm bốn chân lại cảnh giác nhìn Ca Dương. Vì sĩ diện của chó, cũng vì tương lai con em nhà chó, từ đây Nha Nha càng trốn chui trốn nhủi, quyết tâm không tới gần hoàng thượng nữa. Lâu lâu trên đường nó đụng phải Ninh công công, lão ấy eo éo gọi nó một tiếng “Tiểu Nha Tử”, thế là Nha Nha kinh hồn bạc vía, liệt cả Ninh công công vào danh sách đen.

Một tháng bị cấm túc đã thành ác mộng, Nha Nha không muốn ở Tương Đông Hiên nữa, hầu hết thời gian nó lêu lổng bên ngoài, ngủ bờ ngủ bụi, muốn làm chó cái bang. Có hôm nọ Nha Nha tình cờ nhìn thấy Tiểu Mai gặp gỡ một nam nhân xa lạ, óc chó cũng hiểu ít chuyện phong tình, len lén nấp vào rình xem.

Tiểu Mai hạ thấp giọng, đứng dưới mái hiên nói với người mặc áo đen:

- Con đoán không sai, Triệu Phi Liên thực sự có tố chất cơ thể đặc biệt. Hôm đó con đã bôi “Sát Mỹ Kế” vào móng vuốt Nha Nha. Người bình thường khi bị thương mà trúng loại độc dược này sẽ lưu lại vết sẹo ghê gớm. Thế nhưng Dung phi bình phục rất nhanh, một chút dấu tích cũng không có.

Phong đeo mặt nạ ngang sống mũi, hai mắt sắc như ưng có phần đăm chiêu.

- Nói thế... Có khả năng Triệu Phi Liên được dịch dung bằng phương thức dao kéo, nhờ có cơ thể đặc biệt cùng y thuật cao nên giữ được khuôn mặt hoàn hảo như hiện tại...

Tiểu Mai gật đầu, dè dặt nắm một góc áo của Phong.

- Sư phụ... Gần đây người lại có nhiệm vụ gì sao? Thân thể Triệu Phi Liên phức tạp, kẻ đứng sau bỏ nhiều công sức bồi dưỡng một quân cờ như thế, con có linh cảm đây là âm mưu lớn! Sư phụ, người làm việc gì cũng phải khoan dung bản thân, đừng để mình bị thương, cũng đừng hiếu thắng liều lĩnh...

Phong bình tĩnh nhìn vào ánh mắt bất an của nàng, cách lớp găng tay đen sờ lên khuôn mặt xinh đẹp.

- Ta biết, làm ám vệ bao nhiêu năm rồi, còn cần con chỉ dạy sao?

Tiểu Mai bĩu môi, cọ bên má vào lớp vải thô lạnh. Phong cười nhạt, néo mũi nàng một cái sau đó lấy ra chiếc túi nhỏ từ trong vạt áo.

- Cái này... Ta đi lại nhiều, không tiện giữ bên mình. Sau này Mai Mai bảo quản đi!

Hắn đưa túi gấm màu trắng cho nàng. Tiểu Mai tò mò mở ra xem, nhìn thấy bên trong là một sợi dây đỏ kì quái.

- Sư phụ, nó là cái gì thế?

- Chỉ là một sợi dây bình an mà thôi. Khi ta bắt đầu hiểu chuyện thì trên cổ đã đeo sợi dây này. Nó là manh mối duy nhất để ta tìm thân thể của mình mấy chục năm qua...

Tiểu Mai ngạc nhiên, nàng cột túi gấm, đưa trả lại hắn.

- Thứ ý nghĩa vậy sư phụ nên cất giữ, đưa cho con làm gì chứ?

Phong không nhận, lại đẩy về phía nàng.

- Ta sợ mất, Mai Mai cứ cầm đi... Sau này ta cần sẽ trở về lấy!

Tiểu Mai do dự, thấy hăn quả quyết như thế đành phải cẩn thận nắm cái túi trong tay. Nàng đảo mắt suy nghĩ mênh mang, cái này... Cái này... Có thể xem là vật đính ước không nhỉ? Tiểu Mai cẩn cẩn môi nhìn sư phụ, mình có nên lấy thân hồi đáp luôn không? Nàng lơ đãng liếc qua hai vai vững chắc, vóc dáng cao to, đôi chân cơ bắp trong bộ đồ ám dạ... Cha mẹ ơi, cường tráng quá đi mất!!!

Phong cảm giác sống lưng phát lạnh, biểu cảm của đệ tử cứ dâm dâm thế nào ấy... Hăn thầm nghĩ môi trường Mật Bảo Các thật không phù hợp với nữ đệ tử, con gái lớn lên bạo dạn quá mức, suy nghĩ phóng khoáng, hành động càng lớn mật hơn. Nhớ tới vụ âm ỉ gần đây, A Mị lại bắt được gã thư sinh nào đó về làm áp trại phu quân rồi. Phong thầm mừng, ít ra Tiểu Mai khá ngoan, không dễ hăn bị đầu đầu như lão Trì.

- Được rồi, ta còn có việc, không ở lại lâu được. Con cẩn thận hầu hạ bên cạnh Quận chúa, rảnh rồi phải tập luyện thêm, không được lười biếng!

Hăn nói nhanh, quay đi cũng nhanh, ai ngờ Tiểu Mai vẫn chưa buông góc áo ra. Phong cúi đầu khó hiểu nhìn bàn tay nàng.

- Còn chuyện gì nữa?

Tiểu Mai phồng má, giọng nói vừa dè dặt lại vừa oán trách:

- Sư phụ... Cứ vậy mà đi? Không có hôn tạm biệt hay là ôm tạm biệt sao?

Phong nhướng mày, nhìn hai vệt đỏ đáng ngờ ửng lên trên khuôn mặt nàng, cảm giác có cơn gió xuân nhẹ thổi qua đây. Hăn tiến một bước, kéo Tiểu Mai vào lòng, bàn tay có lực đỡ sau cổ, buộc nàng ngửa đầu lên. Mặt

nạ dát bạc bị đẩy xuống, hấn nhắm mắt chuẩn xác áp môi, hai cánh môi một ấm một lạnh chạm nhau trong tích tắc.

Lúc này Nha Nha đang núp sau vại nước, gừ gừ kêu khẽ, giơ chân gác lên mõm, cúi đầu đếm kiến bò dưới đất. Cảnh tượng không thích hợp cho chó dưới mười ba tuổi... Tuy nó lịch sự không nhìn bậy nhưng mà tai cầu quá thính, âm thanh sột soạt môi lưỡi gì đó vẫn rõ mồn một.

Bên kia Tiểu Mai từ trong mộng tỉnh dậy, liếm liếm môi ngáp ngừng hỏi:

- Sư phụ... Một lần nữa được không ạ?

Nha Nha khịt mũi, bắt đầu nghi ngờ động cơ của nàng mỗi khi bắt nó đi tắm rồi. Đúng là háo sắc, đến chó cũng không tha! Nha Nha gần đây gặp số “đào hoa”, đào hoa này không phải được nhiều em cún theo đuổi mà là toàn gặp cảnh phong tình hạn chế độ tuổi. Đầu tiên là Tiểu Mai, sau đó là cô chủ... Cuối cùng nó đã hiểu tầm quan trọng của chung thân đại sự, con gái trưởng thành phải gả đi gập, chó trưởng thành cũng phải tìm bạn đời gập, thời buổi này có lắm kẻ biến thái hãm he thiếu chó!

Nha Nha canh đúng giờ ăn cơm mới trở về Tương Đông Hiên, từ xa nó đã đánh hơi được mùi lạ. Bình thường Nha Nha rất nhạy với mùi long đĩnh và trầm hương – mùi của kẻ thù, nó ngửi thấy sẽ lập tức tránh đi. Hôm nay mùi hương này rất khác, có mùi cỏ, mùi giấy mực, pha chút mùi mồ hôi. Nha Nha đủng đỉnh chạy vào phòng, nhìn thấy một chàng trai áo lam nho nhã, nụ cười hiền lành đang trò chuyện với cô chủ. Xưa nay cô chủ rất ít tiếp khách nam, không biết vị này có lai lịch gì? Nha Nha đóng vai thú cưng ngoan ngoãn, chạy qua cuộn tròn dưới chân cô chủ, dạo này thói bà tám của nó phát triển mạnh mẽ!

Tư Tư mặc váy hoa ba tầng, đường kim mũi chỉ rất cầu kì. Nàng không đeo nhiều trang sức nhưng mỗi cái đều tinh xảo quý giá. Chuyến này

lên kinh Tư Tư đem theo toàn bộ tư trang, chăm chút ăn mặc, ai cũng nhận ra đương kim Quận chúa đã trưởng thành.

Sử Hựu Trát năm nay là một chàng trai hai mươi ba tuổi, vẫn chưa thành gia lập thất, Sử đại nhân không thôi phiền lòng vì hấn. Tính ra Tư Tư quen biết hấn đã bốn năm, trò chuyện thì ít mà trao thư thì nhiều. Nàng vẫn luôn tán thưởng trí tuệ và tài hoa, con người và nhân cách của Sử đại ca. Ở Sa Đà quanh năm nhàm chán, Tư Tư lấy việc thư từ qua lại của hấn làm vui, nghe hấn kể nhiều chuyện thú vị mà bình thường bệ hạ ngồi ở chỗ cao sẽ không thấy được.

Sử Hựu Trát hiện tại đã làm quan, ba năm trước hấn thi đỗ Bảng Nhãn, được trọng dụng vào Hàn Lâm Viện, năm ngoái chuyển công tác đến vị trí tốt ở Thương bộ. Việc này kể ra thì dài, Sử Hựu Trát không thôi tiếc nuối vì cái ghế Trạng Nguyên. Hấn hận bản thân học hành không đến nơi đến chốn, rốt cuộc thua người ta một bậc, đối với Tư Tư càng cảm thấy xa vời. Năm nay nàng mười bảy tuổi, sắp gả ra ngoài mà hấn thì công danh chưa cao, không được làm Trạng Nguyên nên thỉnh cầu duy nhất đã bị vượt mất. Khoa cử ở Khương La hai đến bốn năm một lần tùy theo tình trạng nhân lực trong triều. Ba vị trí đỗ đầu gồm Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa đều giữ chức vụ quan trọng, thăng tiến rất nhanh. Đặc biệt Khương La có lệ, mỗi tân khoa Trạng Nguyên sau khi đỗ đạt được diện kiến thánh thượng và cầu xin một đặc ân. Thông thường hoàng đế các đời đều xem trọng hiền tài, chỉ cần thỉnh cầu không quá đáng đều được đáp ứng. Sử Hựu Trát muốn làm Trạng Nguyên, cũng vì phải lòng đương kim Quận chúa, không có cách nào trèo cao, chỉ mong bệ hạ ban hôn. Kết quả thi đỗ hạng hai, Sử Hựu Trát vẫn trách mình bất tài, thật ra hấn không hề biết khoa cử năm ấy có điều mờ ám...

Tất cả cũng do cha con nhà họ Ngô lẻo mép lắm lời! Ngô Hà Huy có ba con trai một con gái, đều do Lý Minh Nguyệt sinh ra. Trưởng nam Ngô Hà Vận, thứ nam Ngô Hà Nguyên, tam nam Ngô Hà Minh, gần đây lại

thêm con gái út Ngô Ái Lý. Mối tình giữa hãn với vợ là nhờ Ca Dương se duyên, năm xưa Tam hoàng tử kéo hãn ra khỏi vũng lầy thân phận, tìm được con đường quang minh lỗi lạc mà đi. Ngô Hà Huy từ đưa con trai dòng thứ xuất không có mẹ ruột, không được cha thương, từng bước trưởng thành dưới đôi cánh của hoàng thượng, hiện tại là trọng thần, sau khi Thương bộ thành lập thì giữ chức Thượng thư.

Hãn thầm yêu Lý Minh Nguyệt từ thuở thiếu niên nhưng ngại thân phận kém người ta nên mãi không bày tỏ. Thời đó Lý lão gia là Hình bộ thượng thư dưới triều vua Sùng Nghi. Một lần uống say, Ngô Hà Huy tiết lộ cho Ca Dương biết, Tam hoàng tử xưa nay theo phái hành động, tiền trăm hậu tấu. Một buổi sáng, Hà Huy thức dậy trên giường Lý tiểu thư, bị cha mẹ hai nhà bắt gian tại trận. Vậy là gạo nấu thành cơm, cơm như thành cháo, một năm sau Ngô Hà Vận ra đời. Sự nghiệp của hãn thăng tiến từ từ, Ca Dương lên ngôi, hãn ở trong Hàn Lâm Viện nhiều năm, giúp bệ hạ đào tạo nhân tài, Đô Thư Doanh và Chu Lạc Tịch Tề là hai trong số đó. Ba năm trước triều đình có thêm Thương bộ, vị trí Thượng thư tất nhiên thuộc về Hà Huy, người nắm giữ phần lớn huyết mạch kinh tế Khương La. Cuộc đời hãn là những trang vàng son mà bệ hạ là người viết phần mở đầu.

Về sau những triều thần kì cựu ngôi ngấm lại, cảm thấy hoàng đế với Ngô thượng thư có nhiều cái trùng hợp thú vị. Hoàng hậu nương nương và Lý Minh Nguyệt xuýt tí nữa đã thành Tề vương phi. Năm ấy Triệu Tiểu Vy đến hòa thân, Tứ hoàng tử đùn đẩy không ưng, Ca Dương liền cưới nàng về. Chu Lạc Huyền Kim nhắm trúng Lý gia, đã đưa sính lễ cầu hôn Lý Minh Nguyệt, ai dè bị Ngô Hà Huy phỗng tay trên cướp đi mất. Quân thần bọn họ cứ như mang thù với Tề vương không bằng!

Dù sao đây cũng là chuyện cũ, không ai để bụng làm gì. Hoàng hậu nương nương ở điện Phượng Nghi vẫn cao quý trinh bạch như hoa huệ, Lý Minh Nguyệt gả cho người chồng tốt, con cái đầy đàn. Họ là hai mảnh đời khác nhau nhưng đều tốt hơn Tề vương phi hiện tại!

Lại nói tới mấy công tử nhà họ Ngô. Ngô Hà Vận theo nghiệp binh, sớm đã bị hoàng thượng chú ý, từ khi mười chín tự đi xây dựng sự nghiệp, đến nay ít về nhà. Ngô Hà Nguyên đồng trang lứa với Sử Hựu Trát, quen nhau từ sách vở, là đôi bạn chí thân. Ngô Hà Minh nhỏ hơn Tư Tư hai tuổi, có lần suýt bị Ca Dương đem đào tạo thành phò mã, may là thằng bé thoát nạn, sau này cả đời không gặp tai ương.

Sử Hựu Trát bộc bạch không ít tâm sự với Ngô Hà Nguyên, ngay cả chuyện đi thi vì ngôi Trạng Nguyên cũng nói ra hết. Ngô nhị công tử lại vô tình nói cho cha hẳn biết, thế là Ngô Hà Huy tí tởn chạy lên mách hoàng thượng. Sai lầm lớn nhất trong cuộc đời Sử Hựu Trát là có một thằng bạn miệng cái loa. Hoàng đế nhìn anh minh thần võ, chí công vô tư như thế nhưng lại giở trò trong bài thi của sĩ tử. Chữ quẹt thêm một nét liền sai nghĩa, từ vị trí đầu tuột xuống Bảng Nhãn. Bộ hạ nhà ta làm chuyện ác mắt không đối sắc, chỉ tội mấy lão sư phó trong ban chủ khảo, bất bình mà không nói được, ôm uất ghen cáo lão hồi hương! Cứ thế, ba năm lại trôi qua, Sử Hựu Trát vẫn không có cơ hội cưới Minh Châu quận chúa...

Ngô Hà Nguyên nào biết mình đã làm chuyện hại đời thằng bạn, còn ra vẻ người hiểu tình trường, gọi hẳn đi uống rượu khuyên bảo một phen:

- Tiểu Trát, ta nói này! Làm nam nhi thì phải quyết đoán, không có do dự cảm tính như đàn bà được! Hoặc là cậu dứt khoát buông tay, quên nàng ấy đi; Hoặc là bây giờ thừa dịp chưa tỉnh rượu, dũng cảm chạy thẳng lên đại điện, quỳ xin thánh thượng ban hôn! Đường nào cũng chết, chết sớm còn đầu thai!

Sử Hựu Trát vẫn tỉnh táo, hẳn không muốn làm chuyện ngu ngốc chuốc họa vào thân. Huồng hồ phía sau còn có cha đang giữ chức vụ, mẹ và em gái tương lai phải nương nhờ nơi hẳn. Thế nhưng buông tay thì hẳn không đành, trên đời này làm gì tìm ra người thứ hai tốt như Tương Tư nữa.

Mùa đông năm nay Sử Hựu Trát tự hứa với lòng, hẳn phải can đảm tranh đấu một lần, dù thành hay bại cũng cố hết sức, để lúc về già không ngời ôm hận. Đưa danh bài đến cầu kiến Minh Châu quận chúa, Hựu Trát phập phồng chờ đợi hai ngày, cuối cùng cũng được cho vào gặp. Tương Đông Hiên thuộc khuôn viên Dự Kiến cung, đi tới đâu cũng thấy long khí đè người. Mặc dù chỉ là tiểu viện nhỏ nhưng trang bài xa hoa, tinh tế đến từng tiểu tiết. Sử Hựu Trát đi theo thái giám dẫn đường, mắt không dám nhìn lung tung, đáy lòng càng trĩu nặng... Nàng tôn quý xa vời, được hoàng ân soi chiếu, làm sao hẳn có thể với tới?

Xuyên qua mấy lớp rèm, hẳn nhìn thấy một thiếu nữ mặt hoa mày ngọc, váy tím dịu dàng. Nàng tựa trên ghế quý phi, bàn tay đẹp nhất thiên hạ đang chơi đùa một lợn tóc mây. Sử Hựu Trát kiềm nén quả tim sắp nhảy ra khỏi ngực, hẳn nho nhã đúng mực, trước tiên quỳ xuống thỉnh an. Nàng là Quận chúa, hẳn là thần, trước khi có danh phận với nhau phải luôn giữ phép tắc.

- Vi thần Sử Hựu Trát tham kiến Quận chúa. Điện hạ vạn phúc kim an!

Tư Tư thấy hẳn như vậy liền cười khúc khích, tự mình đứng lên tiếp đón.

- Sử đại ca, bình thường huynh khảng khái không câu nệ lễ tiết mà. Sao hôm nay lại bày vẻ như thế?

Sử Hựu Trát kích động nhìn nàng nắm cánh tay mình nâng lên, không kiềm được cười tươi đáp lại.

- Quận chúa, thư từ có nhiều điều không thể hiện hết, nếu vi thần lỡ viết sai cái gì xin người thứ tội cho...

Tư Tư xua tay, mời hẳn ngồi xuống ghế, chủ động rót trà.

- Thôi, cứ gọi muội như bình thường đi. Hôm nay chúng ta là bằng hữu, không phải Quận chúa với thần tử gì hết!

Sử Hựu Trát nhận tách trà, đưa lên môi nhấp một ngụm. Vị ngọt nhẹ thanh tao lưu luyến trên đầu lưỡi. Thời gian hẳn tiếp xúc với Tương Tư không nhiều, gộp bốn năm lại không đủ một ngày, có cảm xúc như yêu xa. Ái tình là một thứ độc dược mãn tính, chỉ vài giọt đắng cũng đủ làm người ta tê liệt trường kì. Tiểu cô nương mười ba tuổi xinh xắn năm xưa và thiếu nữ kiều diễm bây giờ, mỗi sự thay đổi của nàng đều khiến Hựu Trát vui sướng trong khổ sở. Nàng trưởng thành, ngày càng đẹp trong khi hẳn vẫn chưa có công danh, chưa làm ra sự nghiệp chói lọi để xứng đáng với nàng.

Sử Hựu Trát cười buồn, chăm chú nghe Tương Tư liến thoắng bên tai. Từ Sa Đà về kinh, mỗi lá thư mất mười bữa nửa tháng, không bằng lúc này người và người đối diện, chỉ cần một bên nói, bên kia lập tức nghe. Chủ đề nhiều không đếm hết, đặc biệt với hai khối óc lớn thì càng nảy nở những tinh hoa.

- “Sầu Cầm”? Đó là khúc nhạc nào, vì sao muội chưa từng nghe?

- Là bài mở đầu trong vở hí kịch “Mai Hoa nương tử ở Châu Kinh”, có một thời nó rất nổi tiếng nhưng mà về sau bị cấm trình diễn.

- Cấm? Tại sao bị cấm?

- À, đây là câu chuyện cũ, kể ra thì mắc tội khi quân...

Tư Tư rất thích những thứ bí mật. Nàng hí mắt cười, khoanh tay trên bàn chòm người qua, nói bằng tiếng gió thì thầm:

- Vậy huynh nói nhỏ thôi, muội sẽ không báo quan phủ đâu!

Sử Hựu Trát bị áp sát đột ngột, tim đập thành thịnh, mặt hơi đỏ lên. Hẳn ho khan mấy tiếng, cũng nghiêng người về phía trước, trán suýt đụng

nhau. Khoảng cách lúc này bé bằng gang tay, chỉ có một chiếc bàn vuông ngăn giữa. Gần như thế, đây là lần đầu!

- Vở hí kịch này là một câu chuyện tình buồn. Mai Hoa nương tử và Thủy Sinh tú tài gặp nhau ở Châu Kinh, hai người cảm mến nhan sắc và tài mạo của nhau rồi yêu nhau. Nàng làm nghề dệt lụa, tích góp tiền bạc nuôi hăn ăn học. Thủy Sinh thi đỗ tiến sĩ vào triều làm quan, cưới Mai Hoa nương tử. Cứ tưởng câu chuyện tình đẹp này có cái kết mỹ mãn, ai ngờ nhiều năm lẫn lộn trong chốn quan trường, Thủy Sinh không còn là chàng sĩ tử nghèo chất phác ngày trước. Hăn muốn mở rộng đường công danh nên giao thiệp với nhà quyền quý, quen biết với quan viên ngoại là Mã Đố. Mã Đố bị mê hoặc bởi nhan sắc Mai Hoa nương tử, gạ gẫm bảo Thủy Sinh nhường vợ cho mình. Thủy Sinh lúc đầu do dự, suy nghĩ nhiều ngày cảm thấy trên đời này đàn bà con gái không thiếu, Mai Hoa tuy đẹp nhưng quá hiền lành, chỉ ru rú trong nhà không giúp hăn được việc gì. Thế là Thủy Sinh bày kế khiến Mai Hoa lên giường Mã Đố, thuận nước đẩy thuyền dâng nàng làm tiểu thiếp cho người ta. Mai Hoa chịu không nổi tủ nhục cuối cùng nhảy giếng tự sát. Thủy Sinh cưới vợ khác, sinh con đẻ cái, sau này làm tới chức Tri châu, đường công danh sáng sủa...

Tư Tư nghe rất nhập tâm, thấy Sử Hựu Trát không nói nữa mới biết đây là cái kết. Nàng tròn mắt, tức giận đập bàn:

- Trời ạ! Ai sáng tác ra câu truyện dở tệ như vậy? Người tốt thì chết, kẻ ác thì sống dai như đĩa. Nhân quả ở đâu???

Sử Hựu Trát thấy nàng phùng mang trợn má rất thú vị, say mê ngắm nhìn thật lâu.

- Mọi người nói đúng, câu chuyện này không hề giống triết lý nhân sinh nhưng trở trêu thay nó chính là bức tranh chân thật của cuộc sống. Thực sự có nhiều trường hợp ác giả nhưng không bị ác báo, biết bao mảnh đời đã chịu cảnh bất công như vậy, cường hào ác bá khắp nơi, dưới chân thiên tử

vẫn còn chỗ không được chiếu sáng. Lần đầu xem vở này nhiều người rất bức xúc nhưng sau khi ngẫm lại họ phải cúi đầu thừa nhận, nó là sự thật!

Tương Tư ngỡ ngác nghe Hựu Trát nói, thanh âm của hắn đều đều, từ tốn mà mạnh mẽ, lập luận rõ ràng, lý lẽ sắc bén. Quả không hổ là “Trạng Nguyên hột” của Khương La. Từ trước đến nay số người được Tư Tư ngưỡng mộ không nhiều, Sử đại ca là một trong số đó, nàng bị chinh phục bởi kiến thức và cách ăn nói của hắn.

- Vậy tại sao “Mai Hoa nương tử ở Châu Kinh” bị nghiêm cấm?

- Vở kịch này ra đời dưới thời Sùng Nghi đế, hí phường nổi tiếng nhất kinh thành vào cung biểu diễn nhân dịp Tết Đoan Ngọ. Sau khi vở diễn kết thúc, đêm hôm ấy sủng phi của tiên đế nhảy giếng tự tử. Tiên đế đau buồn ban sắc lệnh cấm dân chúng trình diễn và xem vở kịch này...

Tương Tư lại tròn mắt, thì ra là hoàng bá bá, nàng phải tìm bệ hạ hỏi thăm một chút mới được!

- Thật đáng tiếc, những ca khúc trong vở kịch này cũng bị cấm luôn, “Sâu Cầm” là một trong số đó, nếu có dịp ta sẽ lén đàn cho muội nghe, đây là một thiên khúc!

Tư Tư gật gù, cười như hoa đầy đĩa trái cây về phía Hựu Trát.

- Huynh ăn đi, uống nước rồi lại nói tiếp. Muội còn nghe chưa đủ!

Sử Hựu Trát khẽ mím môi, lấy một quả quýt lột vỏ, chia hai phần một nửa đưa cho Tương Tư. Mặc bệnh công chúa lâu năm, thức ăn dâng lên tới miệng quen rồi, nàng không nghĩ ngợi gì trực tiếp ăn luôn. Nha Nha cuộn tròn dưới chân ghế này giờ, chảy nước dãi nhìn lên. Tư Tư ném một trái nho, nó tấp chuẩn xác, tiếc là nuốt chửng quên nhai, kết quả không nghe mùi vị gì. Con chó ư ử khều chân cô chủ, lại được một trái nho khác. Lần này nó cẩn thận ăn chậm, uhm... Rất ngọt!

Sử Hựu Trát lại đem những thứ trái cây có vỏ lột ra đưa cho Tương Tư, nhìn nàng ăn mà hẳn thấy hạnh phúc quá chừng! Nhân lúc bầu không khí ấm áp hài hòa, Hựu Trát làm như vô tình hỏi:

- Năm nay bộ hạ đã chuẩn bị chuyện hôn sự cho muội chưa?

- Hôn sự? Hôn sự cái gì? Muội còn chưa muốn lấy chồng đâu!

- Con gái lớn phải gả đi chứ! Muội là Minh Châu, chuyện chung thân sẽ do hoàng tộc quyết định...

Tương Tư ăn trái vải, nhìn mặt lắc đầu.

- Không đâu, anh họ thương muội lắm, ngài sẽ không ép muội lấy người muội không thích. Chuyện chung thân muội sẽ tự quyết định!

Sử Hựu Trát ngẩng đầu lên, ánh mắt le lói tia hân hoan khó thấy.

- Thật sao? Bộ hạ sẽ đồng ý sao?

- Tất nhiên... Trước nay muội muốn cái gì huynh ấy đều cho!

Tương Tư nghiêng đầu nghĩ ngợi, rồi lại nói tiếp:

- Nhưng mà ít nhất vẫn phải thông qua ý kiến phụ vương và các ca ca nữa...

Sử Hựu Trát trầm mặc nhìn quả cam lột dở trên tay, trong lòng thầm tính toán, hẳn từ từ liệt kê những vị công tử và thế tử Hòa An vương. Vừa khéo Chu Lạc Tịch Tề là Hữu thị lang trong Thương bộ, rất dễ gặp mặt! Hựu Trát cảm thấy con đường này đã có tia hy vọng.

Tư Tư không biết vì sao Sử đại ca lại nhắc tới chuyện vô vị này, nàng uống trà, đặt mạnh tách xuống bàn rồi hùng hổ nói:

- Dù sao hiện tại mọi vẫn chưa nghĩ tới chuyện hôn sự, cứ đợi mấy năm đi... Sử đại ca, chúng ta lại nói tới “thiên văn” gì đó mà lần trước huynh viết trong thư ấy. Nhìn ngôi sao có thể biết vận mệnh à?

Sử Hựu Trát hoàn hồn nhìn vào ánh mắt long lanh của nàng, không kiềm được cảm xúc yêu thương. Hắn lại bắt đầu nói về thiên văn...

Hựu Trát muốn hỏi những chòm sao, người con gái tuyệt trần này, liệu có thuộc về mình hay không?

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 15

Chương 5: Lưới Giăng Tứ Phía

Phần XV: Nha Nha phiêu lưu ký

Mỗi ngày sau giờ thiết triều, hoàng thượng sẽ hỏi: “Sáng nay có chuyện gì không?” Ninh công công nói hết từ chuyện chính sự đến chuyện hậu cung nhưng hoàng đế chẳng chú ý nghe, chỉ khi nhắc tới Quận chúa hần mới ngẩng đầu lên. Về sau Ninh công công biết khôn, không thèm dài dòng nữa, trực tiếp trả lời đêm qua Quận chúa ngủ ngon không, ăn sáng nhiều không, đang làm việc gì, trưa và chiều có kế hoạch gì, con chó Nha Nha đã gây ra họa gì... Tóm lại chỉ cần liên quan tới Quận chúa đều phải báo cáo.

Hôm nay cũng thế, Ninh công công nói với bộ hạ chuyện Tương Đông Hiên có khách tới thăm. Ca Dương vốn đang duyệt tấu, nghe đến cái tên quen tai bèn đặt bút xuống.

- Sử Hựu Trát?

- Bẩm, là Sử công tử. Hiện tại hần đã vào Thương bộ, làm chức giám lý.

- Sử Hựu Trát tìm Tư Tư nói cái gì?

- Dạ... Chuyện này nô tài không rõ, Quận chúa đuổi hết cung nhân ra, người chúng ta cài vào đều không nghe ngóng được...

Ninh công công thấy bộ hạ trầm mặc, bèn cười hì hì nói tiếp:

- Sử công tử với Quận chúa là chỗ bằng hữu, lâu ngày gặp lại tất nhiên sẽ tán gẫu hơi lâu. Huống chi Quận chúa tôn quý như thế, hẳn phải gìn giữ mối quan hệ này, thấy người sang bắt quàng làm họ mà!

Ca Dương thấy cũng có lý, sau chuyện khoa cử năm đó có lẽ Sử Hựu Trát đã buông tha ảo tưởng của mình. Ba năm rồi, người trẻ tuổi thường nhiệt tình nhưng cũng hấp tấp, không đủ nhẫn nại. Sử Hựu Trát là người có tài, hẳn sẽ chú trọng sự nghiệp hơn chuyện trai gái. Ca Dương suy nghĩ một lúc, vẫn không yên tâm hỏi tiếp:

- Thế hẳn đã cưới thê thiếp gì chưa, có con cái hay chưa?

Ninh công công lén lau mồ hôi, nhỏ giọng đáp:

- Tâu... Sử công tử vẫn chưa thành gia lập thất, trong nhà cũng không có thông phòng hay tiểu thiếp...

Ca Dương vừa thả lỏng thì lại nhú mày, hẳn giữ thân như ngọc để làm cái gì? Hoàng thượng ngả lưng ra ghế, lấy hai viên lam thạch tung hứng trên tay.

- Trẫm muốn gặp Sử Đình Thành, người xem dịp nào thì tiện?

- Bẩm, lễ hội săn bắn mùa đông sắp tới các vị đại nhân đều tề tựu...

- Lễ hội săn bắn? Ừ, cứ thế đi, tới lúc đó người nhớ nhắc trẫm!

- Nô tài tuân lệnh!

Ninh công công lui ra, trong này Ca Dương tiếp tục đọc tấu. Chồng tấu chương vơi dần, chân mày hẳn cũng nhú lại dần, cuối cùng biến thành một đường ngang trên khuôn mặt tức giận. Ca Dương liên tục ném mấy cuộn giấy xuống đất. Vài năm trở lại đây có hai loại nội dung mà hẳn ghét nhất. Một là chuyện Thái tử, hai là chuyện Quận chúa. Mà dạo này số

lượng tấu chương liên quan tới hai vấn đề đã ngang bằng nhau, cùng tỉ lệ thuận tăng lên mỗi tháng.

Hoàng đế hơn ba mươi tuổi không có một mụn con, vấn đề thừa kế bắt đầu dậy sóng. Thiên tai ở một quốc gia là chuyện mỗi năm vẫn thế, lý do ở ông trời, không ai can thiệp được. Vậy mà từ khi hấn bước qua tuổi ba mươi, mấy lão thần mê tín lại đổ hết tội lỗi lên đầu hấn. Cái gì mà “thiên tử vô tự, đất trời phần hận”. Mẹ kiếp, lão tử không có con đấy, ông trời có rảnh thì sét đánh xuống đây! Các loại biến tấu phát sinh xung quanh vấn đề Thái tử cũng không ít, có người tiến cử thêm nữ nhân vào hậu cung, có người đề nghị nhận con thừa tự, thậm chí có người khuyên hoàng thượng đừng mặc cảm trốn tránh xã hội, nên đi trị bệnh!

Một đời hoàng đế ngoài giang sơn xã tắc còn có long mạch kế thừa là hai điều hệ trọng nhất. Từ rất lâu rồi hấn nguyện với lòng không cần con cái, hấn không có can đảm làm cha thêm lần nữa. Quá khứ không thuộc về hiện tại nhưng nó là vết sẹo vĩnh hằng trong linh hồn Chu Lạc Ca Dương, cũng là linh hồn Hạ Hầu Vĩnh Khang, tuy hai mà một. Cứ xem đây là một hình phạt dành cho hấn, giống như Thủy Tức Chân Nhân từng nói: “Tuổi già đơn độc, vô con vô tự!” Ca Dương dự trừ từ sớm, hấn sẽ nhận con của Tư Tư làm con thừa tự, truyền ngôi cho nó, như vậy rất thỏa đáng! Đó là suy hấn của hấn nhiều năm về trước, tuy nhiên gần đây đã thay đổi rồi...

Ngoài chuyện Thái tử, triều thần quan tâm đến cả Quận chúa. Nàng là Minh Châu, coi như trưởng công chúa, hôn nhân đại sự là chuyện hệ trọng không chỉ trong hoàng gia. Tấu chương biến thành mai mối trá hình, hôm nay tiến cử người này, ngày mai đề nghị người kia, lũ quan văn ăn không rửng mỡ, toàn lo chuyện bao đồng! Năm nay Tư Tư mười bảy, thiên hạ cũng theo đó sôi sùng sục. Nghe Đô Thư Doanh bảo sòng bạc trong thành có thêm tiết mục đặt cược tân Quận công rồi!

Tóm lại, chuyện Thái tử và Quận chúa làm bộ hạ vô cùng đau đầu, các cận thần cũng căng óc nghĩ cách. Ngô Hà Huy xưa nay ngả ngớn nhưng

được cái “nói tầm bậy tầm bạ, trúng tùm lum tùm la”. Năm ngoái hẳn ngồi trong thư phòng, vừa nhai mút gừng vừa cười khì khì bảo:

- Bệ hạ, chi bằng chọn cách tiết kiệm chi phí, một mũi tên trúng hai con nhạn đi!

Thế là Ca Dương bắt đầu suy nghĩ, làm sao để nhất cử lưỡng tiện? Ý nghĩ thoáng qua đầu, rồi không cách nào buông tha được! Đúng, nàng là Quận chúa, có gì mà không thể? Một khi trong lòng có tà niệm, những thứ cảm xúc vốn đơn thuần dần trở nên phức tạp. Sự xuất hiện của Triệu Phi Liên là một chất xúc tác, khiến hẳn bắt đầu so sánh. Rốt cuộc đối với Tư Tư là tình thân hay thứ gì khác?

Ca Dương có thể khẳng định, đây là tình thân, tình huynh muội khi nàng còn nhỏ, cũng giống như cảm giác của người cha luôn muốn chở che cô con gái đáng yêu của mình. Rồi Tư Tư ngày càng lớn, hẳn phát hiện mình không thể đứng dưới tư cách anh trai nhìn nàng gả cho người khác. Những ghen tuông đố kỵ cứ như nấm mốc nảy nở trong lòng, từ lúc nào hẳn không giữ được cái tâm thuần khiết nữa?

Trạng thái này hết như quá khứ! Là bất chấp quan niệm đạo đức, là cố chấp cuồng vọng si mê, là sẵn sàng chịu đọa đày chỉ cần được ở bên nhau... Tuy nhiên, Ca Dương thấy mình may mắn hơn bởi vì hẳn có thể đường đường chính chính yêu nàng mà không phải dối trên gạt dưới, che đậy bưng bít như Hạ Hầu Vĩnh Khang. Trải qua hai kiếp, giới hạn chấp nhận của Ca Dương vô cùng lớn nhưng hẳn vẫn lo lắng, Tư Tư sẽ nghĩ thế nào? Nàng có cho rằng tình cảm của hẳn là một thứ sai trái bệnh hoạn? Nàng có ghê sợ nếu người anh trai kính mến đột nhiên muốn thay đổi vai trò, muốn được thân mật với nàng như phu với thê?

Phập phồng bất an, hồ thẹn tự khinh rồi buông xuôi mọi thứ lao đầu về phía trước. Ca Dương lại nếm trải những phiền não giày vò hết như quá khứ, lần này là Chu Lạc Tương Tư. Hẳn từng nghĩ rằng trái tim mình

không thể vì ai đập loạn. Chấp niệm đối với Phù Dung quá sâu, dù luân hồi thêm mấy phen cũng khó xóa nhòa. Động tâm với Tư Tư là điều Ca Dương không lường trước được, điều này mang ý nghĩa gì? Hắn đã quên Phù Dung nhanh như thế sao?

Ca Dương thực rồi rắm, không hiểu bản thân mình. Hắn bắt đầu chậm rãi phân tích, nếu đang yêu một người mà lại rung động trước một người khác, lẽ nào chân tình cũng có nhiều thái cực? Hoặc là... Người hắn vốn yêu và đang yêu chỉ là MỘT mà thôi! Ý nghĩ này bật ra, Ca Dương cảm thấy mọi dây thần kinh đều căng cứng. So với Triệu Phi Liên thì Tương Tư không có bao nhiêu đặc điểm gợi nhớ đến Sở Phù Dung. Nàng không thích hoa sen, không thường mặc váy hồng, không giỏi múa hát, tất tần tật đều không tương xứng. Chỉ duy nhất cảm xúc hắn dành cho nàng là giống mà thôi. So với lý trí, đôi lúc trái tim sáng suốt hơn nhiều!

Rốt cuộc Tương Tư là ai? Ca Dương không dám thăm dò mà cũng không dám lộ liễu bày tỏ. Hắn cứ để dấu hỏi lơ lửng trên đầu mãi không xác minh. Hắn mơ hồ hoảng sợ, sợ rằng nàng không phải “nàng”, hắn lại lần nữa tuyệt vọng không gượng dậy nổi. Nếu nàng thực sự là “nàng”, liệu có tha thứ cho hắn không, có nhớ chuyện cũ hay đã quên mọi thứ để làm lại từ đầu? Ca Dương chưa từng do dự đắn đo như vậy!

Hôm nay Nha Nha không đến Ngự hoa viên, mấy cái hố nó đào đã bị cung nhân lấp lại. Nó nhàm chán đi vòng quanh hoàng cung, nghênh ngang đủng đỉnh không bị ai ngăn cản. Gần trưa bụng chó đói meo mà chỗ dừng chân cách xa Tương Đông Hiên. Nha Nha lười trở về, quyết định tự kiếm thức ăn.

Mũi chó đánh hơi theo gió, chỉ một lúc đã nghe thấy mùi nấm hương xào với thịt heo, còn có chả giò rán mỡ. Nó bước đi thật nhẹ, bụng áp sát đất, từ từ trườn qua hàng rào có gai. Ngón nghề ăn trộm tu luyện mười hai

năm vô cùng thuần thực, Nha Nha tìm được phòng bếp, cẩn thận ẩn nấp chờ cơ hội. Lúc này là giờ cơm trưa, Trúc Uyển cung có gian bếp riêng phục vụ cao lương mỹ vị cho đệ nhất sủng phi hiện tại. Trên cái bàn lớn đặt rất nhiều tô đĩa, mặn nhạt đủ cả, đoán chừng hơn hai mươi món. Cung nữ cầm khay bạc xếp hàng, lần lượt dọn thức ăn lên chính điện. Lúc này người phòng bếp quay sang lau chùi dọn dẹp, cọ nồi xoong bần. Nha Nha biết thời cơ chín muồi, chân chó điệu nghệ chuồn vào bên trong, không tiếng động tha đi một cái ức gà. Chỉ nhiều đó tất nhiên không đủ no, nó giấu ức gà vào góc khuất, trở lại thêm mấy phen nữa. Nha Nha không đi đâu xa, ở tại hiện trường đánh chén luôn. Căng da bụng chùng da mắt, con chó lại nằm bên đống xương cuộn người ngủ trưa, nó không hề có ý thức nơi này không phải địa bàn của mình!

Trong mơ, Nha Nha tung tăng chạy dọc bờ biển, đuổi theo nó là một đàn chó cái. Nó vô cùng huênh hoang tự đắc, phi nước đại trong cát gió mênh mênh, lông trắng vờn sóng run run bay, chân đạp lên nước bắn tung tóe. Thái dương trên cao sáng rực rỡ, đàn chó cái con nào con nấy mênh to xinh đẹp, thè lưỡi hí hục rượt theo, quả là thiên đường! Trong cảnh sắc hữu tình như thế, thành linh Nha Nha đứng phải một đôi chân, xiểng liểng mắt đà ngã vuống vũng bùn. Tiểu Mai không biết từ đâu xuất hiện, cười như ác quỷ túm lấy đuôi nó.

- Nha Nha ngoan, đi tắm thôi!

Con chó hoảng hốt choàng tỉnh, đầu va trúng sàn giường đau điếng. Nó hừ hừ một tiếng, lại nghe trong phòng có người nói chuyện:

- Hiền Nhi, âm thanh gì vậy?

Nha Nha đang trốn dưới giường La Hán, tại gian phòng phía Tây của Trúc Uyển cung. Bình thường phòng này dùng làm kho chứa đồ. Nha Nha biết khôn nín thính, cẩn thận ẩn nấp dưới gầm giường. Hiền Nhi kiểm tra sơ qua, thấy không có gì khả nghi liền báo với Triệu Phi Liên:

- Nương nương, phòng này không có người, chắc là chuột bỏ thôi!

Nàng đỡ Dung phi ngồi xuống ghế dài bên góc phòng, chỗ này vừa khéo nằm trong tầm mắt của Nha Nha, nó có thể theo dõi nhất cử nhất động của bọn họ. Cung nữ Hiền Nhi ôm theo cái lồng chim treo lên khung cửa sổ, lại lấy ra cây sáo ngọc đưa cho Dung phi. Hai chủ tớ hạ giọng trò chuyện. Họ nói rất nhỏ nhưng tai chó thì rất thính, vẫn nghe rành mạch từng chữ.

- Nương nương, làm như vậy có mạo hiểm quá không?

- Mạo hiểm cũng làm! Ở đây chúng ta không thể lực, cung nhân đào tạo quá tốt, không mua chuộc được người hữu ích. Lỗ thái tử đã nói, chỉ cần ta mê hoặc được bệ hạ thì hẳn sẽ hết lòng phối hợp...

- Nhưng mà nương nương, nô tì thấy Quận chúa cũng không đáng sợ, không đến mức đe dọa chúng ta, việc gì phải tổn công như vậy tống khứ nàng đi?

Dung phi vuốt ve thân sáo, chất ngọc thuần khiết bóng loáng trơn mịn.

- Người không biết đó thôi, trong lòng bệ hạ... Cô ta vô cùng đặc biệt! Trực giác của nữ nhân luôn chuẩn xác.

- Nương nương, nô tì thấy Quận chúa đã mười bảy rồi, nói không chừng năm nay sẽ lấy chồng, cứ để mọi việc diễn biến tự nhiên cũng là ý hay.

Triệu Phi Liên quả quyết lắc đầu:

- Lấy chồng? Nàng ta lấy ai hay sẽ được bệ hạ đưa vào hậu cung? Ta không dám đánh cược, phải thừa lúc hoàng thượng chưa thông suốt hành động sớm một chút!

Lần này Hiền Nhi không khuyên ngăn nữa, nàng chuyển sang bàn về tính khả thi của kế hoạch.

- Nương nương, vậy Lỗ thái tử sẽ giúp chúng ta không? Việc này có vẻ dư thừa, bảo ngài ấy đích thân ra tay chỉ vì một cô gái, giống như đem dao mổ trâu giết con gà!

Hiền Nhi lo lắng không sai, Lỗ Tông Phi là gã thực dụng cỡ nào nàng cũng hiểu. Việc không thu lợi hăn sẽ không làm. Chuyện đàn bà con gái tranh sủng hậu cung, có khi hăn chỉ hừ một tiếng rồi thôi. Triệu Phi Liên cắn răng suy nghĩ.

- Chu Lạc Tương Tư không chỉ là “một cô gái”. Nàng ta còn là bảo bối của phủ Hòa An vương. Gia đình này và bộ hạ quan hệ rất tốt, không bị nghi kị như các vương gia khác... Lỗ thái tử muốn chia rẽ cục diện “năm vương một đế” ở Khương La, ta nghĩ hăn sẽ không bỏ qua cơ hội này. Người cứ tưởng tượng mà xem, khi hoàng thượng đồng ý cho Quận chúa hòa thân, chắc chắn Hòa An vương sẽ nuôi lòng bất mãn, mối gắn kết của họ sẽ lỏng lẻo dần.

Hiền Nhi gật gù, im lặng một lúc lại lo âu hỏi:

- Thế nương nương có tính tới trường hợp bộ hạ không đồng ý chưa? Người cũng nói hoàng thượng có “tình cảm đặc biệt” với Quận chúa mà!

Lần này Triệu Phi Liên bật cười thành tiếng, yếu điệu gác tay tựa vào thành ghế. Nàng tỏ vẻ tự tin sờ một bên má.

- Nam nhân ấy à, mười loại như một đều xem trọng sự nghiệp hơn đàn bà. Lâu lâu có vài kẻ si mê mù quáng nhưng sau khi tỉnh lại đều ăn năn hối hận. Mà người ở ngôi cao như bộ hạ lại càng bận tâm đến giang sơn hơn! Một khi Lỗ Tông Phi ra tay thì chắc chắn đã chuẩn bị thỏa đáng, cái giá hăn đưa ra sẽ khiến triều đình động lòng, khiến bộ hạ cân nhắc. Trong lúc chàng

còn do dự... Haha tất nhiên ta sẽ khéo léo đưa đẩy. Dù sao bệ hạ cũng yêu thích dung mạo này lắm, trong vài năm tới chưa chán ngay đâu!

Thật ra Triệu Phi Liên cũng thuộc loại thông minh biết lèo lái, nàng ta chỉ chưa đủ tinh tường và không biết lượng sức mình mà thôi. Ca Dương quả thực yêu thích dung mạo “bản sao”, có lẽ nhiều năm sẽ không chán nhưng điều kiện tiên quyết là hẳn không gặp được “bản gốc”.

Nha Nha nằm dưới gầm giường lim dim muốn ngủ, nó là chú chó thông minh nhưng não vẫn chưa đủ to để hiểu âm mưu của con người. Bù lại thiếu sót này, Nha Nha có trực giác của loài thú săn, cảm nhận được con mồi và kẻ địch.

Ở bên kia Hiên Nhi tháo vải bố che lồng chim ra, bên trong có một con kim tước lông vàng đầu đen mỏ đỏ. Con chim thấy ánh sáng thì rất kích động, bay qua bay lại kêu vài tiếng vui tai. Hiên Nhi lại đem nước và hạt kê cho nó ăn. Triệu Phi Liên vuốt ve cây sáo bắt đầu thổi. Nàng thổi một chút rồi ngừng, kim tước lú lo lặp lại. Cứ vậy, nàng thổi một đoạn, nó hót một đoạn, tạo thành một giai điệu kì quái. Bài hát này rất ngắn, gồm ba đoạn, Dung phi thổi nhiều lần để con chim hót theo, một lúc sau nó có thể tự hót, thuộc lòng rất chuẩn. Bấy giờ Hiên Nhi mới mở cửa lồng, thả kim tước bay đi, nó sẽ đi về đâu?

Sắc trời dần hoàng hôn, Triệu Phi Liên dẫn cung nữ rời đi. Nha Nha lồm cồm bò ra ngoài, vô thanh vô ảnh chuồn khỏi Trúc Uyển cung. Nó thất thểu chạy về nhà, vừa vào phòng đã thấy Tiểu Mai ngồi trên ghế chơi đùa một sợi dây màu đỏ. Nha Nha len lén chui vào ổ, cuộn đuôi lại, nếu nó nhớ không lầm thì hôm nay là ngày đi tắm...

May mắn Tiểu Mai dường như không nhìn thấy nó, nàng vẫn quan sát sợi dây đến xuất thần. Tư Tư đẩy cửa đi vào, trên tay cầm một cuốn sách du kí.

- Tiểu Mai tỷ tỷ, tỷ đang làm gì vậy?

Tư Tư đặt sách lên bàn, tò mò chỉ sợi dây:

- O... Cái này tỷ lấy ở đâu thế?

- Không phải của nô tì, là của sư phụ nô tì nhờ giữ hộ. Đây là dây bình an... Quận chúa, sao nô tì nhìn một lúc cứ cảm thấy cách thắt này rất quen?

Sợi dây bình an bện từ tơ hồng, là một loại chỉ tự nhiên có màu đỏ. Chỉ này do hồng tằm nhả ra, chúng phải ăn lá dâu non thu hoạch kì đầu mới có chất lượng tốt. Tơ hồng tương đối hiếm, giá tiền cũng không rẻ, thường chỉ sử dụng để làm vật may mắn, dây ngọc bội, bùa tùy thân,...

Sợi dây của Phong cũng bện từ tơ hồng, sáu mối thắt theo một quy luật. Tiểu Mai nghiên cứu này giờ vẫn không khám phá được quy luật đó nhưng nàng không dám tháo ra tìm hiểu, khả năng cao là không thắt về nguyên trạng được! Tư Tư cũng tò mò chụm đầu vào nhìn, hai khắc sau đột nhiên reo lên:

- A! Cái này muội biết nha, Niệm Nhất có một cái vòng chân giống y hệt vậy!

- Tiểu công tử sao?

- Đúng thế, khi còn nhỏ nhưng mà sau này đã bị chặt, phải tháo ra.

Tiểu Mai chớp mắt nhớ lại, sư phụ nói rằng sợi dây này liên quan tới thân thể của hã. Nàng sốt ruột nắm tay Tư Tư cẩn thận dò hỏi:

- Quận chúa! Vậy cái vòng của tiểu công tử ở đâu mà có?

Tư Tư gãi đầu cố nhớ:

- Uhm... Hình như là phụ thân cho anh cả, anh cả lại cho Niệm Nhất! Nghe bảo nó là bùa hộ mệnh, có thể giúp trẻ con lớn lên bình an, không bị ma quỷ đeo bám...

- Vương gia ở đâu có cái vòng kia?

- Haizzz... Tiểu Mau tỷ tỷ, làm sao mà muội biết được. Hồi nhỏ muội cũng đòi đeo nhưng mà cha nói cái này chỉ dành cho con trai!

Tiểu Mai nhú mày nghĩ ngợi. Thế này là sao? Chẳng lẽ sư phụ lại có liên quan tới Hòa An vương? Hoặc có thể nói là, sư phụ có quan hệ với hoàng thất??? Không đúng, không đúng, chắc chắn nàng đoán sai rồi! Làm gì có khả năng ấy!

Tiểu Mai liên tục phủ nhận nhưng không thể đè xuống nghi ngờ trong lòng. Nàng quay sang thỉnh cầu Tư Tư:

- Điện hạ, có thể phiền người lần sau viết thư về nhà hỏi giúp nô tì được không? Chuyện này rất quan trọng, cực kì quan trọng!

Tư Tư thấy vẻ mặt nôn nóng của Tiểu Mai liền gật đầu đồng ý, còn nói là tối nay viết luôn.

Cũng trong lúc đó, Sử Hựu Trát lại có kế hoạch phải gấp rút tiến hành. Hẳn móc nối quan hệ với người trong Thương bộ, gặp được Hữu thị lang Chu Lạc Tịch Tề. Mặc dù là quan ở cùng một bộ nhưng Hựu Trát chỉ mới tới chức giám lý, mà Hữu thị lang đứng sau Thượng thư, quyền cao vô cùng. Chu Lạc Tịch Tề ít ở trong thành, hẳn thường đi khắp nơi, là kiểu người theo chủ nghĩa xê dịch, rày đây mai đó.

Trong Thương bộ Hựu Trát là người mới nhưng được Hồ đại nhân tán thưởng, Ngô Hà Huy cũng nhớ mặt hẳn. Hồ đại nhân là người phóng

khoáng hào sáng, rất trọng tình nghĩa. Khi nghe Hựu Trát muốn tìm gặp Tịch Tề, ông giúp hẳn tạo cơ hội. Hôm ấy một đám quan lại đến Hồ gia uống rượu, lý do là tiệc đầy tháng của đứa cháu ngoại ông ta. Hựu Trát và Tịch Tề được xếp một bàn, ngồi ngay cạnh nhau. Bọn họ ngà ngà say cũng không để ý cấp bậc gì nhiều, đồng tuổi nói chuyện hợp là được.

Sử Hựu Trát rất bình tĩnh, không hề gấp gáp vồ vập. Hẳn rót rượu, trước tiên tìm hiểu con người của Tịch Tề. Chàng trai này tầm hai mươi mấy tuổi, kiến thức rất rộng, kinh doanh mưu xảo, ăn nói hài hước có duyên, không hổ là “đóa hoa” mà nhiều danh gia vọng tộc đang muốn mai mối gả con gái cho. Hẳn là con trai vương gia nhưng không hề kiêu căng ngạo mạn, ngược lại hòa đồng và sòng phẳng với mọi người. Trong lòng Hựu Trát rất tán thưởng, quả không hổ là ca ca của Tương Tư!

Tịch Tề cũng hơi say, nói rất nhiều nhưng mỗi khi bị hỏi tới vấn đề công việc hoặc gia đình thì lập tức ăn nói khéo léo. Một người kín miệng và tỉnh táo trong mọi trường hợp. Lúc này Hựu Trát đã hiểu vì sao hẳn được bệ hạ trọng dụng. Trong các anh em nhà Hòa An vương, Thế tử phải trấn giữ đất phong không thể đi xa, Nhị công tử nghe nói thích an nhàn tự tại, Tam công tử theo nghiệp binh, Ngũ công tử tuổi còn trẻ, vẫn đang ăn học lo đường công danh. Duy chỉ có Tứ công tử này, lăn xả khắp nơi, dần dần trở thành cánh tay đắc lực của bệ hạ. Một đại gia đình tốt đẹp như vậy, bình an ổn định như vậy, còn có tiểu Quận chúa được hoàng đế yêu chiều hết mực, thực sự khiến người người ghen tị! Hựu Trát thầm nghĩ, Tương Tư sinh ra là số phú quý, dù có gả đi đâu cũng được các anh trai chở che bảo vệ, không bao giờ bị ức hiếp thiệt thòi.

Hẳn lại cười, nâng chén với Tịch Tề, đột nhiên nói một câu:

- Ta thầm yêu Quận chúa đã nhiều năm rồi...

Chu Lạc Tịch Tề ngửa đầu uống rượu, nghe một câu này liền bị sặc, ho khò khụ.

- Người vừa nói cái gì?

Hựu Trát điềm nhiên giúp hấn vỗ lưng, thật chậm lặp lại:

- Ta nói, ta yêu thầm Tương Tư nhiều năm rồi!

Tịch Tề mượn ánh đèn nhìn kĩ chàng trai trước mặt. Hấn còn trẻ nhưng ánh mắt thâm sâu cho thấy tâm hồn khá già dặn. Tịch Tề cố nhớ lại tường tận những gì hấn biết về Sử Hựu Trát. Con trai của Sử Đình Thành, mẹ là chính thê, có một em gái. Ba năm trước đỗ Bảng Nhãn, làm trong Hàn Lâm Viện. Gần đây chuyển đến Thương bộ với chức giám lý. Tác phong nhanh nhẹn, suy nghĩ thấu đáo, là người có thể làm việc lớn. Nghe Hồ đại nhân khen hấn là chàng trai thông minh, tính cách hiền lành, nam nhi chí lớn mà biết chừng mực, đoán chừng con đường tương lai sẽ vô cùng rộng mở.

Tịch Tề sờ cảm ngấm ngấm, thái độ của tên này khá lắm, trực tiếp – dứt khoát – thẳng thắn, là muốn tranh thủ sự ủng hộ từ mình? Hấn cảm thấy hơi kiêu ngạo, thì ra ý kiến của mình rất có trọng lượng! Tịch Tề vẫn nhớ ngày xưa hấn thích lông bông, mười sáu tuổi đã bỏ nhà đi bụi. Hấn thích ra chợ nhìn người ta mua bán mặc cả, nảy ra ý nghĩ muốn kiếm tiền. Kiếm được một món tiền nhỏ hấn lại mơ ước có món tiền to. Ngô Hà Huy từng chê cười hấn mắc bệnh “nghiện tiền”. Đầu óc Tịch Tề sinh ra là để làm gian thương, sau này được Ca Dương phát hiện, chuyển qua quản lý lũ gian thương, quản lý thuế vụ, ngân sách, chi tiêu quốc phòng và lương thực... Hiện tại hấn thay mặt Thượng thư làm rất nhiều việc, có thể gắng đầu huênh hoang đi lại trong thành mà người người nhìn thấy phải cười chào một tiếng. Tịch Tề hả dạ lắm, bởi vì ngày xưa Hòa An vương cứ trách mắng hấn là đứa không có chí hướng, hiếu động quá mức, không để cha mẹ yên lòng. Giờ thì nhìn đi! Anh cả thỉnh thoảng còn phải thỉnh giáo bản lĩnh bốn công tử đây!

Tịch Tề đắc ý cười hai tiếng, quay sang giả dạng “phụ huynh” nhìn Hựu Trát từ trên xuống dưới.

- Người nghĩ mình có thể xứng đôi với muội muội ta sao?

Sử Hựu Trát không vì thái độ của hắn mà mất vui, vẫn bình tĩnh chậm rãi nói:

- Hiện giờ đúng là ta không có công danh cao nhưng tương lai sẽ cố gắng hết sức. Quận chúa là cành vàng lá ngọc, ta thề với lòng nếu có thể lấy được nàng sẽ trân trọng cả đời, không nạp thê thiếp, không để nàng phải uất ức, về sau có thể vì phu quân nở mày nở mặt.

Hắn chỉ nói chuyện bản thân mà không lôi kéo Sử lão gia vào, điểm này khiến Tịch Tề rất tán dương. Phải biết rằng Đô đốc quân Sử Đình Thành là quan Tam phẩm, quản lý quân đội bảo vệ mạn Tây Đế Đô, không phải người tầm thường! Chỉ bằng cái mác “Sử gia” đã đủ cho Hựu Trát cầu hôn đương kim Quận chúa rồi.

Sử Hựu Trát lại không nghĩ nhiều như vậy. Hắn đơn thuần cho rằng mượn cha ra oai là nhục nhã, kẻ đọc sách thánh hiền không làm như vậy. Hắn ngưỡng mộ phụ thân, muốn xây dựng sự nghiệp cho chính mình, muốn bước đi bằng thực lực chứ không phải quy tắc ngầm giữa chốn quan trường. Một thanh niên xuất thân cao mà có suy nghĩ như thế vô cùng đáng khen! So với những cái tên từng đến nhà mai mối, Tịch Tề rất thích vị công tử này. Hắn đơn độc chân thành, lý do càng đơn giản, vì yêu mến, vì bản thân Tư Tư chứ không phải Quận chúa.

Tịch Tề sáng khoái cười lớn một hơi, cánh tay quàng qua vai người ngồi cạnh.

- Người anh em, cậu thú vị đấy! Bốn công tử thích! Nào, nào, uống rượu, uống rồi lại nói tiếp, haha...

Hựu Trát thở phào nhẹ nhõm, hẳn biết mình đã qua được ải này!

Sau hôm đó Tịch Tề viết thư cho Hòa An vương, thăm hỏi một vòng rồi đề cập tới Sử Hựu Trát. Hắn nói: “Rất có triển vọng làm con rể tương lai, nhân phẩm tốt, chí hướng cao, chững chạc và chân thành. Phụ vương nên cân nhắc!”

Cứ như vậy, trong một đoạn thời gian ngắn, Ca Dương ở trong Dự Kiến cung không hề biết bốn phương tám hướng đang âm thầm giăng lưới, con cá to kia là Tư Tư của hắn!

[Hoaban: PDT tính tới đây viết được 15 phần 68 chương, dung lượng >220k chữ. Mẹ ơi... Dài khiếp, PVH hoàn chỉ có 70 c chừng 166k thôi, trong khi 68c này mới đi được 2/3 mạch truyện == Kinh nghiệm cho thấy càng viết lâu thì các tác phẩm về sau càng dài... Ai có xem Tâm TỰ thì chuẩn bị tinh thần đi! ==']

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 16

Chương 1: Mùa Săn

有所思 芙蓉出水時,

偶爾便分離.

自此無因見,

長教掛所思.

殘春不入夢,

芳信欲傳誰.

寂寞秋堂下,

空吟小謝詩.

Hữu sở tư

(Vương Trinh Bạch)

Phù dung xuất thủy thì,

Ngẫu nhĩ tiện phân ly.

Tự thử vô nhân kiến,

Trường giao quái sở ti.

Tàn xuân bất nhập mộng,
Phương tín dục truyền thùy.
Tịch mịch thu đường hạ,
Không ngâm Tiểu Tạ thi.

- Dịch thơ:

Thuở phù dung nở trên mặt nước
Bỗng không lời báo trước chia tay
Để rồi không thấy được nhau
Đêm ngày dăng dặc treo sầu nhớ ai
Khi xuân tàn mộng dài khó nhập
Muốn tin thư chuyển gấp đến người
Quanh nhà vắng vẻ cảnh thu
Thơ buồn Tiểu Tạ ngâm hoài không thôi

Phần 16: Lễ hội săn bắn mùa đông

Sáng nay trời rất lạnh, lão vương gia chống gậy đi ra vườn. Cái gọi là “vườn” cũng không có gì đáng xem, chỉ gồm vài giống xương rồng, cây bụi, còn có ít vò lan hiếm hoi vẫn nở hoa trong cái thời tiết oái oăm này. Ông chậm chậm ngồi xuống xích đu, đây là chỗ con gái thường đọc sách. Chu Lạc Trinh khẽ vuốt sợi dây thừng đã sờn cũ, nhẹ nhàng đung đưa. Ông chìm trong hồi ức về nhiều chuyện đã qua, về kinh thành, về các con, về tuổi trẻ và về người vợ thân yêu của mình.

Lệ Hà bưng chén thuốc nóng đi ra vườn, thấy cha chồng đang nhắm mắt dưỡng thần. Nàng lễ phép thưa với ông:

- Phụ thân, đã tới giờ uống thuốc rồi!

Chu Lạc Trinh mở mắt, thở dài nhìn dâu trưởng.

- Lại thuốc, lão già này sắp thành cái ấm thuốc rồi...

Lệ Hà mỉm cười, cũng to gan đùa giỡn một chút.

- Con có chuẩn bị mút quả, sẽ không đắng lắm đâu!

Chu Lạc Trinh cười một tiếng ồm ồm, đưa tay nhận cái chén. Sức khỏe của ông mấy năm gần đây không tốt lắm, bệnh này vừa hết bệnh khác lại tới, ông thực sự già rồi... Chu Lạc Trinh nhớ lại những người cùng thời với mình, hầu hết đã khuất núi, lão tiên đế có mười sáu con trai, hiện tại còn dư lại mỗi ông. Hòa An vương nào có tham sống, sống dai sống lâu cũng chỉ tổ cô đơn tịch mịch, gắng gượng đến tuổi này vì không yên tâm đứa con gái, con gái duy nhất của ông.

Khách quan mà nói, Hòa An vương là người có phúc, tuổi già an nhàn, con cháu đầy đàn, trong ngoài đầm ấm. Ở những vương phủ khác không được như thế! Chủ yếu vẫn do sáu đứa con của ông cùng một mẹ sinh ra, thân tình khăng khít, không phải đổ kị ghen ghét nhau. Sau khi vương phi mất, ông không cưới vợ khác, chỉ ở vậy nuôi con. Các thiếu gia hiếu thảo lại học theo cha, không nạp tiểu thiếp, nhờ vậy luôn giữ được hòa khí. Hiện tại ông có ba nàng dâu, trừ dâu thứ ba phải theo chồng ở xa thì dâu trưởng và dâu hai đều rất nết na ngoan hiền. Trừ Tiểu Hà tuổi nhỏ thì chỉ còn đứa con trai thứ tư vẫn chưa chịu thành gia lập thất. Ông không quản được đứa con này, từ nhỏ tới lớn đã như vậy.

Lệ Hà thấy cha chồng uống hết thuốc liền nhận lại cái chén, sau đó lấy ra hai phong thư.

- Cha, Lục muội và A Tề hôm qua gửi thư về! Thật trùng hợp tới cùng một lúc!

Chu Lạc Trinh nhú mày xé thư, ông cảm thấy kì lạ. Mỗi tháng Tịch Tề chỉ gửi thư về một lần, thậm chí hẳn còn lười viết. Mọi việc hẳn làm đều do Thế tử nói lại với ông. Tháng này mới ngày ba mà đã gửi thư, không lẽ có chuyện khẩn cấp? Vương gia lo lắng đọc thư của con trai trước. Tịch Tề vờ vịt hỏi thăm sức khỏe người nhà, dặn dò ông ăn uống đầy đủ, nói huyên thuyên một hồi mới nhắc tới Sử Hựu Trát. À, thì ra muốn tiến cử em rể tương lai! Lão vương gia đọc kĩ vài lần, tự hỏi chàng trai này là người thế nào mà khiến đứa con bất kham của ông tán thưởng như vậy.

Wang gia khép thư, hỏi dậu trưởng vẫn đứng hầu bên cạnh:

- Con có biết ai là Sử Hựu Trát không?

Lệ Hà lễ phép đáp:

- Dạ biết, Sử công tử là bạn của Tư nhi nhiều năm, thường viết thư qua lại, đôi khi gửi chút đồ chơi ở kinh thành. Con thấy quan hệ của hẳn với em chồng rất tốt!

- Đã quen nhiều năm...?

Chu Lạc Trinh suy nghĩ xuất thần, lúc lâu mới tạm gác lại, mở thư của con gái. Tương Tư cũng vờ vịt thăm hỏi gia đình, nói rất nhớ cha, kể tội của Nha Nha rồi mới vào mấu chốt vấn đề là sợi dây bình an của Niệm Nhất. Lão vương gia cảm thấy hai đứa con của ông quái lạ, rốt cuộc chúng nó tính toán cái gì? Ông thở dài lắc đầu, không hiểu nổi lớp trẻ. Được dậu trưởng nâng đỡ, vương gia trở vào thư phòng, bắt đầu lấy giấy mực viết thư hồi đáp...

Kể từ hôm đó, Chu Lạc Trinh quan tâm nhiều tới vị công tử họ Sử kia. Ông sai Thế tử tìm hiểu gia thế nhân phẩm của Sử Hựu Trát, chỉ thiếu điều

lật rách gia phả chín đời nhà người ta. Vương gia cảm thấy chàng trai này rất tốt, rất xứng với con gái mình, quan trọng là Tương Tư cũng có tình cảm với hắn, ông chưa từng thấy nàng qua lại với nam nhân nào như vậy, quan hệ “bằng hữu” cũng thật mập mờ. Tuy nhiên, vương gia vẫn còn đắn đo, bởi vì hoàng thượng đã nói trước, muốn đích thân lo chuyện hôn nhân cho Tương Tư.

Thế rồi vào một ngày cuối đông, Chu Lạc Trinh đột nhiên ho ra máu. Ông run run giấu chiếc khăn tay vào ngăn tủ, hoang mang một lúc bèn hạ quyết tâm viết chúc thư. Di nguyện cuối đời ông là con gái yêu dấu được gả cho người chồng tốt, con rể mà ông chọn là Sử Hựu Trát. Vương gia đóng dấu mộc, trực tiếp chuyển lên kinh thành cầu hoàng thượng lo liệu. Chu Lạc Trinh nào có biết, chúc thư ấy là đá kích lớn nhất đối với Ca Dương trong hoàn cảnh bế tắc. Nó đã đánh tỉnh chút u mê cuối cùng, khiến hắn hiểu được hạnh phúc rất mong manh, không lập tức giành lại thì vĩnh viễn vuột mất!

Đông năm nay Ca Dương không thể dẫn Tư Tư đi Ôn Chi Sơn, bởi vì có một sự kiện lớn năm năm một lần hoàng đế không thể vắng mặt. Lễ hội săn bắn mùa đông là một truyền thống đã tồn tại từ thời khai quốc. Thuở ban sơ, trên bình nguyên Khương La chỉ có các bộ lạc. Để chống chọi tiết đông khắc nghiệt, mùa thu bọn họ tích trữ thức ăn, mùa đông ẩn trốn trong sơn động tránh rét. Chuyện kể rằng một năm nọ tù trưởng mắc bệnh nặng mà thảo dược đều không tìm thấy, tuyết phủ trắng đất, cỏ cây không mọc nổi. Ông gọi các con trai lại bên giường căn dặn, nếu ai săn được Yêu hồ lấy mật chữa bệnh cho ông thì ngôi tù trưởng sẽ thuộc về người đó. Yêu hồ là giống cáo lông đỏ vô cùng quý hiếm, chúng chỉ làm hang ở nơi địa hình hiểm trở. Các con tộc trưởng không biết loài Yêu hồ có tập tính ngủ đông, trừ khi vào tận hang thì không cách nào bắt được. Bọn họ kéo nhau đi tìm Yêu hồ, chỉ có người con thứ sáu ở lại chăm sóc cha già. Cuối cùng Yêu hồ

không bắt được mà bệnh tình tặc trưởng nhờ con trai tận tình chăm nom nên vượt qua mùa đông. Tặc trưởng truyền ngôi lại cho đứa con này, nói rằng đây chỉ là một bài thi khảo nghiệm, đứa con hiếu thảo nhất mới xứng đáng được phần thưởng lớn nhất.

Đây là một trong nhiều truyền thuyết vẫn còn lưu hành trong dân gian, về sau hoàng tộc tổ chức Lễ hội săn bắn mùa đông để nhắc lại tích này, đồng thời tưởng nhớ ân đức của vua, cũng là dịp cho quân thần có cơ hội gần gũi. Năm Sùng Nghi thứ hai mươi hai, trong Lễ hội săn bắn tổ chức ở khu rừng Bách Thượng, Thái tử Chu Lạc Ca Thần vì giúp phụ hoàng bắt Yêu hồ mà rơi vào bẫy của Nhị hoàng tử, chết không toàn thây. Lúc đó Ca Dương vừa thành thân với Triệu Tiểu Vy, trong hôn kỳ không thể tham dự.

Do cái chết bi thương của phụ hoàng và đại ca, về sau Ca Dương không mặn mà với Lễ hội săn bắn mùa đông nữa, các hình thức được giản lược, vốn vẹn mười lăm ngày là kết thúc. Năm nay cũng không khác mấy, hoàng đế đem theo năm nghìn Ngự lâm quân, một nghìn thị vệ, khoảng hai trăm triều thần và gia quyến, hậu cung có Hoàng hậu và Dung phi, thêm cả Quận chúa cùng khởi giá đến Bách Thượng.

Buổi tối trước khi đi, Tư Tư phấn khích kiểm tra lại hành lý, xét tới xét lui lo lắng bỏ sót thứ gì. Nàng chưa từng đi săn bắn nên Tiểu Mai chuẩn bị một bộ đồ cưỡi ngựa, mặc lên trông rất oách. Tư Tư thích thú mang giày ống cao, tay cầm roi ngựa chạy qua chạy lại, tưởng tượng hình dáng oai phong lẫm liệt của nữ tướng quân. Nha Nha bị kích thích, cũng sủa ầm ã, nhảy tưng tưng chạy theo căn đầu roi. Hai chủ chó càng chơi càng hăng!

Tiểu Mai đứng bên cạnh ôm trán thở dài, Quận chúa tưởng mình sắp đi đánh trận à? Ngay lúc đó một nô tài cầm theo phong thư nơm nớp chạy vào, hai mắt Tiểu Mai sáng lên, vội thông báo với Quận chúa thư nhà đã tới, giục nàng mau chóng mở thư. Hòa An vương như mọi khi dặn dò con gái quan tâm sức khỏe, không được ham chơi, ở hoàng cung hành vi cử chỉ phải cẩn thận, gặp lúc nguy nan thì tìm Tứ ca bảo vệ. Bình thường vương

gia luôn dạy nàng như vậy nhưng Tư Tư thầm nghĩ bất cứ trường hợp nào nàng cũng tìm hoàng thượng trước tiên! Cuối thư, ông giải đáp thắc mắc về sợi dây bình an. Tư Tư đọc cho Tiểu Mai nghe.

Đại khái là sợi dây này không có gì quý nhưng nó được lưu truyền nhiều đời, có ý nghĩa gia tộc. Dây bao gồm ba loại, đeo tay, chân và cổ. Khi nhỏ Hòa An vương có một cái, sau này vương phi sinh trưởng nam nên ông cho Thế tử. Thế tử phi sinh trưởng tôn nên Niệm Nhất được thừa kế. Sùng Nghi đế ngày xưa có hai sợi, một cái cho Thái tử Ca Thần. Hiện giờ dây đeo tay đó có lẽ đang ở chỗ hoàng thượng hoặc thái hậu. Còn sợi dây đeo cổ đã lâu không biết tung tích, có người nói rằng Sùng Nghi đã cho Hoàng quý phi. Bà ấy chính là nguyên nhân khiến vở hí kịch “Mai Hoa nương tử ở Châu Kinh” bị cấm diễn.

Tư Tư rành rọt đọc hết thư, ngẩng đầu nhìn Tiểu Mai ngồi đến hoang mang. Trong đầu nàng có một trăm con ngựa đang chạy loạn. Một vật gia truyền như vậy tại sao nằm trong tay sứ phụ, liệu thân phận của Phong có giống như nàng suy đoán? Tiểu Mai lắc mạnh đầu, không thể nào, không thể nào...

Mặc cho Tiểu Mai có một đêm mất ngủ, sáng hôm sau vẫn theo Quận chúa khởi hành. Đoàn người hùng hồn với nghìn ngựa trăm xe, loảng ngoảng một đầu ra khỏi thành, một đầu vẫn còn di chuyển từ cửa cung. Đế Đô cách Bách Thượng không xa lắm, gần hơn Ôn Chi Sơn, chỉ mất khoảng nửa ngày. Long liễn đi sau tốp Ngự lâm quân mở đường, kế đó là Phượng liễn. Triệu Phi Liên ngồi trong cỗ xe xa hoa ở giữa đoàn, nàng ta vốn tính đi cùng long liễn với bệ hạ, ai ngờ hoàng thượng không thêm cân nhắc đã từ chối. Lề mề phía sau là xe của Quận chúa, Tư Tư đang ôm Nha Nha háo hức nhìn ra bên ngoài, mặc cho Tiểu Mai nhiều lần nhắc nhở không nên mở rèm cửa. Chỉ trách từ xưa đến nay Tư Tư chưa bao giờ chứng kiến một cảnh tượng đồ sộ như vậy, cũng chưa từng thấy nhiều người như vậy. Đối

với nàng, Lễ hội săn bắn mùa đông chỉ là một chuyến đi chơi mà thôi, nàng đâu biết phía sau nó là tâm kế trùng trùng, mỗi người đều không đơn giản!

Ở rất xa đằng trước, Ca Dương nằm nghiêng trên tháp, chậu hoa trên bàn đung đưa nhẹ nhàng, khó nhận ra xe đang chuyển động. Hắn nhắm mắt nhưng không ngủ, Ninh công công khẽ khàng nói gì đó bên tai. Chân mày như kiếm nhếch lên một tí, tổng hòa trên khuôn mặt lạnh nhạt không biểu lộ suy nghĩ vòng vo lắt léo trong đầu.

- Rốt cuộc đây là trò gì?

Ninh công công phập phồng lo lắng, hắn không biết bệ hạ đang hỏi ai, hay là tự hỏi mình.

- Hoàng thượng... Vậy... Đoàn sứ thần này phải xử lý ra sao? Trong đó có cả Lỗ Lang, bào đệ* của thái tử. Người ta vẫn nói ở đâu có Lỗ Lang ở đó có Lỗ Tông Phi, hắn đi chẳng khác nào Lỗ thái tử đi, nếu để bọn họ chờ trong kinh nửa tháng có phải hơi thất lễ...?

*bào đệ: Em cùng cha cùng mẹ

Ca Dương hừ một tiếng:

- Trẫm cho phép nhập cảnh đã là lịch sự lắm rồi, mấy năm nay ả Bình Thành tiêu tốn rất nhiều quân binh và tiền của mới trấn giữ được, ba tháng một trận nhỏ năm tháng một trận lớn. Lỗ Kiến Cao hiện tại tuổi già sức yếu, tuy vẫn làm vua nhưng không nắm thực quyền, con trai hắn mới là Thái tử mà đã ngạo mạn như vậy, tương lai hắn kế vị, trẫm và Lỗ Tông Phi chính là kẻ thù không đội trời chung!

Ninh công công cúi thấp đầu, cảm thấy may mắn là ở Phượng Triều đã có Phượng Thế, bệ hạ nhìn xa trông rộng, sớm thu phục vào tay, nếu không Phượng Vận hoặc Phượng Doãn lên ngôi chẳng khác nào một núi ba hổ, sớm muộn gì cũng cắn nhau!

- Bệ hạ, nói vậy chuyện lần này là chủ ý của Lỗ thái tử rồi. Liệu trong sứ đoàn đó có gì mờ ám, nô tài có cần sắp xếp người theo dõi sát sao không?

Ca Dương chậm chậm mở mắt, Ninh công công dỏng tai chờ phân phó, ai dè bệ hạ lại hỏi:

- Tư Tư ở đâu rồi?

Lão Ninh ghen hợm, hai giây sau mới định thần trả lời:

- Bẩm, Quận chúa đi chậm, vẫn ở ngoài sau...

- Tấp xe vào bên đường!

Ninh công công ngờ ngờ mà không dám hỏi, chỉ răm rắp làm theo. Thế là Long liền đột ngột chuyển hướng, đỗ lại trên khoảng đất trống toàn cây bụi. Phượng liền thế chỗ lên trước, Triệu Tiểu Vy nhìn qua cửa sổ mà không hỏi hang gì. Nô tài của Dung phi chạy qua nghe ngóng, cũng bị đuổi về. Rồi sau đó xe của các triều thần và gia quyến đều vượt qua Long liền, không ai dám thắc mắc. Ca Dương hơi mất kiên nhẫn, gõ ngón tay từng nhịp, không biết rốt cuộc Tư Tư bị tuột lại ở chỗ nào rồi. Mãi đến cuối đoàn xe mới thấy bốn con ngựa đi chậm như rùa, kéo theo cỗ xe có rèm châu lấp lánh. Ở cửa sổ, đầu người và đầu chó đang thò ra.

Tư Tư cười toe toét nhìn núi non trùng điệp và màu xanh bát ngát hai bên đường. Nha Nha thè cái lưỡi dài liếm gió, thở khì khì góp vui. Ca Dương nhíu nhíu chân mày, thay đổi ý định, tự đi xuống bắt nàng. Xung quanh Long liền vẫn có một nhóm Ngự lâm quân ngoài sáng và ám vệ trong tối vây quanh, ước chừng mấy chục người. Bọn họ đờ như tượng nhìn hoàng đế từ Long liền nhảy xuống, chui vào xe của Quận chúa rồi hai giây sau ôm ra một người một chó trở lại. Thật ra ngài chỉ ôm Quận chúa mà Quận chúa ôm con Samoyed to đùng, “dây chuyền” cứ vậy biến mất trong Long liền. Xe rỗng lại lăn bánh đuổi theo đoàn người, tăng tốc tối đa.

Ninh công công chui ra ngoài ngòai ở đầu xe, ẩm ỨC ganH tị với Nha Nha. Bên trong đốt sấp hương mùi đồng nội dịu dịu, Ca Dương vẫn lười biếng tựa trên tháp như cũ, chỉ khác là có thêm một nữ nhân trong lòng mà cô gái này cũng ôm một con chó trắng đang kêu gừ gừ phản đối. Sấp hương có chút được liệu, dễ làm người ta buồn ngủ. Ca Dương lơ đãng vuốt ve mái tóc đen mượt chọc vào cổ hãnh ngựa ngựa. Tư Tư bắt đầu lim dim, áp má lên lòng ngực ấm áp thiu thiu ngủ, bàn tay theo thói quen gãi lông cho Nha Nha. Con chó híp mắt lại, gác cái đầu to bè trên đùi nàng, chiếm gần nửa cái giường của họ, phần đuôi xù đung đưa dưới chân tháp, chốc chốc lại ngúng nguẩy. Sáng nay lên đường sớm, cả ba đều thiếu ngủ!

Ninh công công không tiếng động hạ một góc rèm xuống, che đi khung cảnh thân thiết làm người ta xao xuyến này. Hãnh đột nhiên nghe tiếng bệ hạ nói nhỏ:

- Đưa Lỗ Lang đến Bách Thượng đi, để hãnh tham gia Lễ hội săn bắn mùa đông...

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 16

Chương 2: Bách Thượng

Phần 16: Lễ hội săn bắn mùa đông

Bách Thượng không phải cánh rừng lớn nhất Khương La nhưng tuyệt đối là khu rừng độc nhất vô nhị. Tên của nó có từ lâu đời, nghĩa là vùng đất cao có nhiều cây bách. Giống bách là chúa tể của rừng già, từ trăm bách điệp chỉ cao ngang người cho tới cự sam như gã khổng lồ quá cỡ. Bách xanh, bách vàng, liễu sam và tuyết tùng trắng cùng mọc thành quần thể trong khi bách xù thích uốn éo cái thân duyên dáng trên mồm đá đơn độc. Rừng triệu năm, cây nghìn năm, Bách Thượng như một xứ sở cổ kính mang theo hơi thở tổ tiên, khiến người ta choáng ngợp trước vẻ đẹp của nó hoặc sợ hãi trước hình thù của nó.

Ở Bách Thượng cũng có hành cung, gọi là Thần Thụ Cung. Do thường xuyên có lễ hội nên tiểu cung điện này được trùng tu kỹ lưỡng, vẫn mới tinh đồ sộ không thua gì Ôn Chi Sơn vừa xây xong một năm. Sở dĩ gọi là Thần Thụ Cung bởi vì tòa kiến trúc này vây quanh một cây bách xanh cổ thụ, cái cây cao tuổi nhất rừng. Chính điện mượn thân cây làm cột, thuở xưa nó cũng giống như Dự Kiến cung ở kinh thành, bị phong thủy sư kịch liệt phê bình bởi vì người ta quan niệm “mộc ở giữa nhà là vây khốn”. Chữ “mộc” (木) đóng lại bốn góc chính là “khốn” (困).

Thần Thụ Cung là một tác phẩm điên rồ khác của Thiên Vĩnh đế ngày xưa. Sau khi ông qua đời, các triều đại sau không sử dụng chính điện này nữa, nó bị bỏ hoang và đập phá một phần. Vậy mà đến khi Chu Lạc Ca Dương lên ngôi, lần nữa quay lại Bách Thượng, chỉ bằng một cái liếc mắt

hắn đã quyết định ở trong tòa nhà đổ nát đó. Lần này không giống như trước, Ca Dương không cần tìm lại sử sách để hiểu về Thần Thụ Cung, hắn nhớ cả quá trình khi nó từ một bức vẽ trở thành hiện thực.

Năm ấy Khương La có một mùa hạ oi bức khác thường, ruộng đồng khô nứt nẻ, cá giãy chết trên con suối cạn nước, nắng như đổ lửa có thể khiến mọi thứ tự động bốc cháy. Triều thần kiến nghị lập đàn cầu mưa, dân chúng khắp nơi đổ xô đi chùa miếu cúng bái. Phù Dung cả ngày mặc áo mỏng, cầm chiếc quạt nhỏ phẩy phẩy. Nàng sai nô tài dọn bàn ghế ra vườn, ở đó có một cây bách xanh khá lớn, tán rộng che một khoảng sân. Dưới bóng mát với hơi ẩm dễ chịu, nàng ở lì bên ngoài cả ngày, thậm chí đem giường màn ra ngủ trưa. Hạ Hầu Vĩnh Khang cũng học theo nàng, đem hết tấu chương ra gốc cây ngồi đọc. Hai người không nói chuyện nhưng chỉ cần ngẩng đầu là nhìn thấy nhau. Giấc hè bởi vì bách xanh mà mát mẻ hơn nhiều, hắn ôm nàng nằm ở trên giường, gác tay sau đầu nhìn lên bầu trời màu diệp lục, vài tia nắng vàng le lói xuyên kẽ lá. Vĩnh Khang khẽ nghiêng sang hôn lên tóc nàng. Phù Dung bị nóng đẩy đẩy hắn, râm rì than vãn: “Phải chi đem cái cây này vào nhà thì tốt biết mấy!” Khi đó hắn không nghĩ nhiều, chỉ hợp tình hợp lý mà đáp: “Cỗ thụ bộ rễ rất lớn, đâm rất sâu, đào lên làm đứt mạch rễ thì cây không sống được!”

Sau đó họ không bao giờ nhắc tới chuyện này nữa nhưng Vĩnh Khang vẫn thầm để trong lòng. Nếu cây không đời thì nhà đời. Hắn muốn xây một cung điện vây quanh cây đại thụ lớn nhất Bách Thượng. Mỗi lần đi săn hắn thường dừng lại ngắm cái cây ấy thật lâu. Gốc cây to quá khổ, không còn là hình trụ mà giống một vách tường gỗ, chạy dài đến vài mét. Vỏ cây nâu sẫm xù xì với những vết sẹo lồi lõm cho thấy quá khứ của nó có bao phen oanh liệt. Một cành lớn bị cụt tạo ra hình dáng kì quái, nhìn giống như đầu người, không biết vì bão tố đánh gãy hay một nguyên do thần bí nào đó. Có người nói rằng đại thụ đã thành tinh. Vĩnh Khang thì nghĩ nếu cái cây cũng có linh hồn thì chắc hẳn là một linh hồn hiền lành. Đứng dưới tán lá

không lồ, cảm nhận sự dịu mát của bóng râm, dường như ta nghe thấy tiếng lá xào xạc của khu rừng một triệu năm về trước.

Xây dựng Thần Thụ Cung không phải việc đơn giản. Về căn bản chúng ta không thể làm nhà trên một bộ rễ chằng chịt và lớn dần từng năm, nền móng sẽ bị hỏng và mất đi độ vững chắc. Cũng khó dựng nhà dưới một tán cây cản gió cản nắng, nó sẽ khiến ngôi nhà âm u và ẩm ướt. Bài toán này khiến bang hội kiến trúc thời ấy phải vắt óc suy nghĩ. Hoàng đế muốn chính là trời muốn, họ phải biến không thể thành có thể! Triều đại về sau nào có biết, Thần Thụ Cung là một kiệt tác, tuy Thiên Vĩnh đế là ông vua tiêu pha xa xỉ, vừa hách dịch lại ngang ngược nhưng tất cả những gì hắn để lại đều là vật vô giá.

- Mọii thích chỗ này không?

Khi Ca Dương hỏi, hai người đang đứng giữa đại sảnh, ngửa đầu nhìn lên thân cây to quá tầm mắt, phía trên là mái vòm mở rộng, không khí mát lạnh của rừng rậm tràn vào. Tư Tư tròn mắt không thể tin nổi trên đời có một cái cây khủng bố như vậy. Bộ rễ của nó như bày măng xà, ngụp lặn trong đất. Tại một chùm rễ lớn từ gốc cây đưa ra, người ta đẽo thành cái bục cao bằng phẳng, đặt lên chiếc ghế vàng chạm ngọc lưu ly. Thần Thụ Cung là hành cung duy nhất có sân triều, bởi vì nó không chỉ là nơi nghỉ mát mà còn là nơi tổ chức chính sự, giống như hoàng cung thứ hai.

- Anh họ, anh mà ngồi ở đó thì giống thần rừng hơn là hoàng đế đấy!

Ca Dương bật cười, dắt Tư Tư tiến đến gốc cây.

- Mời ngồi, thưa nữ thần!

- Mọii ngồi được sao? Không mắc tội khi quân chứ?

Hắn ấn vai nàng xuống, còn mình ngồi lên tay vịn. Tư Tư híp mắt nhích tới nhích lui cái mông, cuối cùng tìm một tư thế tự cho là oai phong

nhất. Ca Dương gác đầu lên lưng tựa, vén một lọn tóc rối của nàng ra sau vành tai. Hắn đang nghĩ, khi Thần Thụ Cung hoàn thành thì Phù Dung đã chết, nàng ấy chưa được nhận món quà bất ngờ này.

- Trong nhà có cái cây to, rất mát đúng không?

- Dạ đúng! Ngủ trưa ở đây sẽ không sợ nóng... Chỗ này tốt thật đấy!

- Sau này Thần Thụ Cung tặng cho muội, muốn đến lúc nào cũng được.

Tư Tư không cảm thấy hắn đang nghiêm túc, nàng nhếch miệng cười hùa theo:

- Vậy muội sẽ ngồi ở đây, làm nữ chúa, rồi nạp vào một trăm nam sủng!

Ca Dương gõ nhẹ vào chiếc mũi nhỏ bướng bỉnh.

- Nữ chúa có thể, nam sủng thì không! Đi ăn cơm nào!

Tư Tư lại ở trong một gian phòng thuộc chính điện trong khi hoàng hậu và Dung phi được an bài trong tiêu cung bên ngoài. Trước sự sủng ái của bệ hạ đối với Quận chúa, người ta chỉ biết lắc đầu nhìn quen. Hội săn bắn mở màn vào ngày thứ hai, mọi người có một ngày để dắt ngựa làm quen địa hình các khu phụ cận. Ở Bách Thượng, gấu xám là loài hung hãn và khó bắt nhất. Những người tham gia hội săn đều ao ước gặp được một con, chỉ cần cái đầu gấu cũng quý giá hơn tất cả hươu nai heo rừng.

Buổi sáng sau khi ăn uống no đủ, mọi người được bệ hạ ban rượu mật đào, nghe ngài nói vài câu động viên đại khái là chú ý an toàn, trở về trước giờ Ngọ. Quan võ bưng bưng khí thế, quan văn cúi húi xắn ống quần. Công tử nhà quan căng tràn sức trẻ sớm đã đánh ngựa chạy trước. Vài tiểu thư cá

biệt cũng thay y phục bó sát, động tác thành thực giục ngựa đuổi theo. Vị tướng quân nào đó kiêu ngạo nói với đồng liêu: “Nữ nhi của ta đấy!”

Ca Dương cười nhạt nhìn từng tốp biến mất vào rừng sâu, mấy ngày sắp tới Bách Thượng sẽ không được yên tĩnh. Ninh công công cúi đầu hỏi hẳn:

- Bệ hạ, ngài muốn dùng Tiểu Hắc hay Tiểu Bạch?

Ca Dương thở dài.

- Trăm già rồi, không bon chen với lớp trẻ làm gì...

Ninh công công ôm phất trần trầm nghĩ, ngài mà già thì mấy lão kia đã thành tinh hết! Hẳn còn tính khuyên bệ hạ nên ra ngoài thư giãn, hiếm có dịp thành thời thế này, ai ngờ Ca Dương nhú mày chột hỏi:

- Vừa chạy đi là Tư Tư đứng không?

Ninh công công nhìn theo mắt hoàng thượng, thấy cái bóng đen khuất vào rặng cây, không khỏi toát mồ hôi đáp:

- Bấm... Bấm... Hình như là Quận chúa...

- Dẫn Tiểu Bạch lại đây!

Trong này hội săn đã bắt đầu, giữa khu rừng tĩnh lặng thỉnh thoảng vang lên tiếng ngựa hí, tiếng cung tên xé gió, tiếng gào của dã thú,... Thiên nhiên thật sự bị quấy rầy. Bên ngoài bìa rừng, một đoàn ngựa xe thông dong đến muện. Những con tuấn mã to khỏe lông đen bóng và những người hộ vệ không khác gì chiến mã. Cách ăn mặc của họ tương đối giống dân Khương La, chỉ khác ở những họa tiết và chất liệu. Đoàn người ngoại quốc mặc dù bước đi ung dung nhưng vẫn âm thầm đề cao cảnh giác. Vùng đất

dưới chân không thuộc về họ nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp hiểm nguy.

Rèm xe bị nâng lên, một lão già mái tóc muối tiêu rướn cổ nói với một người cưỡi ngựa ở gần đấy:

- Thập thất điện hạ, ngài vào xe ngồi đi! Cứ thế này vi thần sẽ đau tim chết mất...!

Người cưỡi ngựa không thèm quay đầu, chỉ thấy một dáng cao vai rộng. Gió thổi áo choàng bay phần phật, làm những tua rua ngọc trai chạm vào nhau lách cách. Khuôn mặt hẩn giấu sau nón áo, giọng nói là một cung âm đầy từ tính:

- Dừng tưởng gia không biết ông có bệnh cũ, nếu chết thì bởi vì ông kém, không liên quan đến gia!

Lão già ngồi trong xe mếu máo:

- Điện hạ à... Nhưng mà chúng ta đang ở Khương La đấy! An toàn vẫn là trên hết mà!

- Hừ, đã biết không phải nơi tốt mà hẩn còn bắt gia đi! Từ nhỏ tới lớn gia bị đè đầu cưỡi cổ đã đủ rồi! Lần này còn ép gia cưới vợ. Ai biết cái cô Quận chúa đó là hà mã hay thú ăn kiến?

Lão già thở phì phò, không thể chịu được mà nhắc nhở:

- Điện hạ của tôi ơi, ngài đừng có mở miệng ra là “gia” này với “gia” kia! Không khéo người ta “oánh” giá nhân phẩm của ngài kém!

- Từ khi nào ông tinh tường như vậy, cũng biết nhân phẩm gia kém?

Ở Đại Thế, nam nhân đi kỹ viện đều tự xưng là “gia”, gái làng chơi cũng gọi họ là “gia”. Chử này thay cho tên, đôi khi sẽ dẫn tới mấy chuyện

dở khóc dở cười. Chẳng hạn có lần hấn vừa ý một cơ thiếp, tưởng sẽ có một đêm vui vẻ, ai dè nàng ta cứ rên rĩ “gia gia... Gia gia...”. Thế là hấn bực mình đá cửa bỏ đi.

- Ta không phải ông nội cô!

*gia gia: Ông nội

Đoàn xe tiến sát bìa rừng, Ngự lâm quân gươm giáo chỉnh tề chặn ngựa của họ lại. Vì vấn đề an toàn, ba mặt của Bách Thượng đã được canh phòng nghiêm ngặt, còn mặt hướng Tây thì dựa núi cao, vách tường tự nhiên này đã phần nào kiên cố bất khả xâm phạm. Bởi vì cả đầu não triều đình đều đang ở đây, một chút sơ suất cũng không thể.

Bọn họ buộc phải giao nộp mọi vũ khí, để thị vệ kiểm tra hành lý, còn đòi khám xét người. Lão già là Nguyên thái phó, chức này ở Đại Thế là bậc tam chính phẩm không hề thấp, tất nhiên lão không vui lòng để tay chân phàm phu chạm vào người mình. Trái lại Thập thất hoàng tử hết sức thờ ơ xem nhẹ, đã đến tận đây rồi thì mấy thứ ám khí gì đó có thể bảo vệ mạng sống sao? Hấn vô tư giơ rộng cánh tay cho họ khám xét, còn có lòng nhắc nhở một câu:

- Cẩn thận, cẩn thận... Chỗ nào đụng được chứ đừng đụng của quý của gia!

Đã biết là miệng Lỗ Lang xưa nay không hề sạch! Trải qua mấy khâu rắc rối phiền phức, cuối cùng họ cũng được tiến vào Bách Thượng. Nguyên Kế Sanh giật giật chòm râu dê, khinh thường quay đầu nhìn đám người phía sau, nói với Lỗ Lang:

- Đạo hiếu khách của Khương La đây sao? Thật là thất lễ quá mức!

Thập thất hoàng tử phui bụi trên áo choàng, cười như không cười.

- Gia không cần họ hiếu khách, nhưng mà vừa rồi đúng là quá sức cần thận... Xem ra Thái Minh đế cũng đề phòng lắm, người yếu tim sao làm được chuyện lớn?

Nguyên thái phó gật đầu đồng ý, hạ giọng cực thấp nói:

- Điện hạ nói phải. Chuyến này ngoài cầu thân còn phải thăm dò một chút Chu Lạc Ca Dương kia... Đúng rồi, Thái tử còn dặn dò liên lạc với Triệu Phi Liên, bảo nàng ta lấy cho được Ngọc hồi về cứu mạng Thủy Tức Chân Nhân!

Lỗ Lang khịt mũi nhổ một bãi nước bọt.

- Mẹ kiếp! Hắn còn sai cái gì nữa? Tại sao lại đổ hết lên đầu gia? Lẽ ra giờ này gia đang vui vẻ với mỹ nhân, thế mà phải chạy cả đêm đến cái nơi rừng rú này, còn chưa biết Quận chúa là yêu quái phương nào. Gia nói trước, cô ta mà xấu quá là gia không lấy đâu, có đánh chết cũng không lấy đâu!!!

Nguyên thái phó chảy mồ hôi ròng ròng, kêu trời không thấu kêu đất không nghe. Lão sớm biết vị điện hạ này không phải hạng vừa, Thái tử giao nhiệm vụ giám sát và hỗ trợ, đối phương không chịu hợp tác thì lão phải làm sao? Chẳng nhìn ra Thái tử và Thập thất hoàng tử là anh em chỗ nào, hai người đều từ bụng Hoàng hậu chui ra nhưng khác biệt quá lớn. Thái tử là quốc chủ tương lai, không chỉ đầu óc hơn người mà tâm kế càng sâu, làm việc gì cũng nghiêm túc thỏa đáng. Trong khi Thập thất điện hạ suốt ngày chỉ thích rong chơi, tất cả chỗ đồ đen ở kinh thành đều quen mặt hắn cả. Nguyên thái phó không hiểu nổi vì sao Thái tử vẫn không la mắng dạy dỗ em trai, vẫn thương yêu hắn hết mực, muốn gì được nấy...

Hàng năm Lỗ Tông Phi đều giao vài việc không lớn không nhỏ cho hắn làm. Sau ít tháng thì báo cáo lên hoàng thượng kết quả tốt đẹp. Thật ra triều thần ai cũng hiểu, “tốt đẹp” này là nhờ vào những người tài Thái tử cố

ý sắp xếp đi theo Thập thất hoàng tử, cuối cùng công trạng đều thuộc về hoàng tử cả! Họ chỉ cúi đầu không dám tố giác, tự hứa trong lòng hoàng đế có thể đắc tội nhưng mà tiểu điện hạ thì không được đâu!

Ngựa xe theo con đường mòn cắm cờ đỏ làm dấu mà tìm tới Thần Thụ hành cung. Ninh công công sớm nhận được tin đi ra nghênh đón. Đoàn khách này được sắp xếp ở trong một tiểu viện sạch đẹp, với cơ sở vật chất trong hành cung thì viện này rất khá rồi, thế mà Nguyên thái phó cứ chê đông chê tây, chỗ nào cũng không bằng Đại Thế. Ninh công công cười hề hề khách khí, không có biểu hiện bất mãn gì. Hiện tại cả hành cung vắng vẻ, chỉ có nô tài, cung nữ và binh lính. Hỏi ra mới biết hôm nay là ngày đầu của hội săn, mọi người đã vào rừng từ sớm. Lỗ Lang nghe Ninh công công giới thiệu về Bách Thượng, cảm thấy rừng bách này quá độc, không thể không đi xem một chút.

Mặc cho Nguyên thái phó nói hết nước miếng, Lỗ Lang vẫn dắt ngựa chạy ra ngoài. Hộ vệ đi sát theo hẵn một tấc không rời. Dĩ nhiên nếu Lỗ Tông Phi đẩy em trai vào hang cọp thì hẵn đã tính sẵn đường lui, tạm thời không phải lo lắng chuyện an nguy.

Bách Thượng rừng cũng như tên, khắp nơi là chủng loại họ bách. Giống cây hạt trần này ở Đại Thế cũng có nhưng cả một khu rừng bách và bách thì rất hiếm lạ. Lỗ Lang cho ngựa đi chậm, dành ít phút trầm ngâm. Hẵn đã nhìn kỹ Thần Thụ Cung lúc nãy, cái cây khổng lồ như mái nhà xanh, che rợp kiến trúc xinh đẹp hài hòa vô cùng, tựa như đại thụ vì cung điện này mà mọc. Lỗ Lang đã đến nhiều nơi, cũng từng mon men ở vài châu trì biên giới của Khương La nhưng hẵn chưa có dịp được đến Đế đô hay những vùng nằm sâu trong nội địa. Hiện tại Khương La có hơi khác so với tưởng tượng của hẵn...

Đi càng xa, những cái cây càng lớn, chúng là rừng thứ sinh hoặc nguyên sinh, khắp nơi mang hơi thở nguyên thủy vừa huyền bí lại nguy hiểm. Những cây cự sam giống cái trụ trời, không biết ngọn cây có chạm

đến mây không? Lỗ Lang rẽ lá mà đi, gót ngựa giẫm lên nền dương xỉ xanh rì. Thành linh lúc đó có cái bóng trắng xẹt qua, Lỗ Lang nheo mắt nhìn kỹ, hóa ra là thỏ! Hắn nhếch môi cười, tay sờ vào thanh cung đeo ở bên hông. Cung tên này do Ninh công công đưa, tuy không tốt mấy nhưng dây cước rất chắc. Sở trường của Lỗ Lang không phải cung thủ, đối với hãn cung tốt cũng vô ích.

Lỗ Lang giơ tay lấy mũi tên đồng sau lưng, gài vào thân cung nhắm ngay con thỏ xấu số. Lúc hãn chuẩn bị nhả tên không ngờ có một mũi tên khác từ đâu bay tới, không trúng con thỏ nhưng dọa nó chạy mất. Lỗ Lang hạ tay chửi một tiếng. Mũi tên kia cắm vào thân cây, phát phơ một sợi lông hồng, loại mũi tên này cũng dùng để săn thú sao? Tiếng gót ngựa xa xa vọng tới, trước khi thấy người đã nghe tiếng nói.

- Muội chậm thôi... Chậm thôi... Ngồi không vững mà còn chạy!

- Tứ ca phiền quá, đừng theo muội nữa!

- Nè nè, vậy cái tên này thì sao? Sao chỉ có ta phiền mà không phải hãn?

- Tứ thiếu gia, bởi vì tại hạ biết giữ im lặng!

- Hừ, người đang xỏ xiên bốn công tử lắm lời?

- Không dám...

- Đúng thế!

Ba con ngựa đi tới trước mặt Lỗ Lang. Hãn thấy một thiếu nữ mặt hoa mày ngọc cười bạch mã ở trước, theo sau là con ngựa đen nhìn qua rất tốt, con ngựa nâu giá trị không thấp. Đám người này có lẽ là hoàng thân quốc thích... Lỗ Lang chú ý đến cô gái đi trước. Mỹ nhân đối với hãn cũng như hoa lá trên cành, nhiều vô số kể, cực phẩm cũng thành bình thường. Nhưng

mà thiếu nữ này hơi đặc biệt, nàng không phải người đẹp nhất nhưng chính là người hợp gu thẩm mỹ của hắn nhất, cứ như trong mộng chui ra, đường nét hài hòa hắn thầm phác thảo trong lòng... Nàng giơ tay gạt tán lá, bước vào vùng sáng do nắng sớm rọi xuống, giống tiên nga hạ phàm!

Tư Tư, Tịch Tề và Hựu Trát thấy Lỗ Lang, ngỡ ra không biết kẻ này là ai. Sáng sớm hai chàng trai hẹn nhau đi săn, không ngờ nhìn thấy Quận chúa leo lên con ngựa, chẳng ai tháp tùng đã xông vào rừng. Họ trợn mắt không biết nàng kiếm đâu ra bộ đồ bó sát... Sát... Sát kia... Cả giày ống cao nữa! Bộ hạ nhìn thấy mà không lời nàng về treo lên ngọn cây mới lạ! Hai người ăn ý lập tức phóng ngựa đuổi theo, thế là bám sát cho tới bây giờ.

Lỗ Lang nhìn cục diện một nữ hai nam, hípc đôi mắt cáo, lên tiếng trước:

- Các người làm sống con mồi của gia rồi!

Chu Lạc Tịch Tề nhú mày nhìn hắn, rồi nhìn năm hộ vệ phía sau hắn, cảnh giác khiến ngựa tiến lên trước che chắn cho em gái.

- Người là ai? Ăn mặc không giống chúng ta, thấy Quận chúa còn không biết chào.

Lỗ Lang nhìn xuyên qua Tịch Tề, ánh mắt chạm vào đôi nhãn tròng long lanh của cô gái. Hắn tự hỏi ở Khương La có bao nhiêu “Quận chúa”, nếu thật là nàng thì bọn họ có duyên quá chứ, vừa đến đã gặp!

- Cái tên này! Mắt chó nhìn đi đâu đó?

Tịch Tề xắn tay áo dong dỏng mắg, hắn chịu không nổi cái cách gã này nhìn em gái mình, giống ruồi nhìn hũ mật! Lỗ Lang gãi gãi mũi, tiểu thư khuê các thật là phiền, xưa nay hắn rất ghét mấy cô nàng đụng đến là đỏ mặt, mở miệng chỉ nói lẽ nghĩa rất giả dối. Hắn vẫn thích nữ nhân ở thanh lâu hơn, trực tiếp thẳng thắn, tiền trao cháo múc! Cũng vì thế Lỗ

Lang không ưng mấy đám mà Thái tử giới thiệu. Một cô cứ tránh hẳn như tránh tà, vừa nắm tay một cái đã lăn ra ngắt, một người khác mặt đỏ như ớt khi, làm như bị hấn nhìn cũng to bụng vậy! Có cô khá hơn chút thì ra vẻ thanh cao lạnh nhạt, cảnh giới cao như vậy đi tu cho rồi! Không biết Quận chúa này thuộc loại nào trong những loại trên, nàng được nuôi dưỡng trong hoàng gia, tính tình có lẽ kiêu ngạo tự phụ...

Trong khi ba chàng trai đều giữ im lặng đánh giá lẫn nhau thì Tư Tư chỉ quan tâm đến mũi tên của mình. Nàng nhảy xuống ngựa, chạy tới gốc cây. Cái lông hồng đung đưa, mũi nhọn bằng đồng cắm vào vỏ cây. Tư Tư dùng sức giật ra, không được thì đạp một chân lên thân cây kéo ra. Tịch Tề và Hựu Trát cùng hô một tiếng “Cẩn thận!”, thế là nàng và mũi tên trong tay té bịch xuống đất, mông đau ê ẩm. Tư Tư lật đật bò dậy, lá khô dính trên tóc, mắt nhìn chăm chăm cái lỗ trên gốc cây như có thâm thù đại hận. Lỗ Lang cảm thấy thú vị, trông cô gái này giống con búp bê bằng rơm mà ngày bé hẳn ăn cướp được từ tay nhị tỷ.

- Cô là Minh Châu quận chúa?

Tư Tư phúi cỏ trên người, ngẩng đầu khó hiểu nhìn hẳn.

- Người là ai?

- Lỗ Lang!

- “Lang”? Khoai lang?

Lỗ Lang xám mặt, buồn bực sửa lại:

- Không phải, “lang” nghĩa là tốt đẹp!

- Ồ?

Tư Tư không có thói quen nói chuyện với người lạ, mặc kệ củ khoai này có ăn được không, nàng muốn đi săn cơ! Cứ vậy trèo lên ngựa, Tư Tư chọn bữa một hướng đi tiếp. Tịch Tề và Hựu Trát phải đuổi theo, cho dù có trăm suy nghĩ về Lỗ Lang cũng không biểu hiện gì. Nếu họ nhớ không lầm, Thập thất hoàng tử của Đại Thế tên là Lỗ Lang.

Lỗ Lang nhìn ba người quay đít bỏ đi, thế là xong rồi? Không phải chứ? Đây là phép xã giao gì vậy? Hắn khịt mũi quay đầu hỏi một hộ vệ:

- Đây, người xem sức hút của gia có phải không hợp khí hậu nên giảm đi chút ít không?

Hộ vệ nghiêm chỉnh quan sát:

- Bấm điện hạ,... Sức hút là gì...?

*Vài chú thích:

Trắc bách diệp (Cây bụi nhỏ, hình chóp, lá mọc dày

Nguồn gốc: Trung Quốc và Nhật Bản)

Cự sam (gần giống cù tùng và thủy tùng, có thể cao hơn 100m, cây gỗ lâu năm)

Liễu sam (Còn gọi là bách Nhật Bản, tuyết tùng Nhật Bản, họ bách, chi bụi mộc, cây gỗ lâu năm)

Bách xù (cây mọc kiểu xoắn thân điển hình, sinh trưởng đơn độc)

Bách xanh nghìn năm (cái cây ở Thần Thụ Cung)

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 16

Chương 3: Sóng Ngâm

Phần 16: Lễ hội săn bắn mùa đông

Ca Dương đứng trên đỉnh đồi nhìn xuống Bách Thượng xanh ngát không thấy chân trời. Gió rừng có mùi vị đặc trưng của gỗ mục và hơi ẩm. Lúc này trông hẳn không giống quân vương mà tựa một lãnh tướng. Ca Dương khẽ vuốt bờm ngựa bị gió thổi loạn, Tiểu Bạch lắc lắc đầu hưởng thụ sự thân mật này. Nó không phải ngựa thuần chủng giá trị liên thành mà chỉ là một con ngựa lai giữa Ô Tuyết với Hãn Huyết Mã. Thông thường ngựa lai tạp không được yêu thích, chúng dễ bị các khiếm khuyết về tốc độ và sức dẻo dai. Tuy Ô Tuyết là giống ngựa hạng nhất, Hãn Huyết Mã xếp hạng nhì nhưng con Tiểu Bạch này không được hạng một rưỡi mà chính thức bị đá ra khỏi bảng ngựa quý. Tiểu Bạch có lông màu xám bụi, nhìn bẩn bẩn. Đây là kết quả của mối tình ngang trái giữa con Ô Tuyết lông trắng và Hãn Huyết lông đen. Tiểu Bạch xuất thân từ trại ngựa triều đình, lai lịch của nó là một câu chuyện ly kỳ mà sau nhiều năm được truyền miệng đã có mấy trăm phiên bản.

Trại ngựa nuôi gần một ngàn con tuần mã, chia thành hai khu vực dành cho quân đội và hoàng gia. Ngựa ở đây được phân chuồng, đánh số, tắm rửa, cho ăn và vận động điều độ theo lịch huấn luyện. Ô Tuyết cùng Hãn Huyết Mã là hai giống ngựa quý nhất. Ô Tuyết có ngoại hình vương giả, thân trắng chân đen, giống như mang bốn chiếc ủng dắt tiền. Ô Tuyết cái thường đồm dáng, bờm ngắn chân nhỏ, được các tiểu thư ưa chuộng, thích hợp để dạo chơi và khoe khoang trên đường. Trong khi đó Ô Tuyết

được sinh ra đều là chiến mã, bốn chân to khỏe, tính khí ngoan cường, luôn được nuôi nhốt trong khu chuồng thượng hạng. Hãn Huyết Mã kém hơn một tí, nó không được ưa thích vì bề ngoài xấu xí, cổ ngắn chân bè, lông đen hung. Loài ngựa này không nhanh bằng Ô Tuyết nhưng lại bền sức. Đây là giống ngựa phổ biến trong quân đội vì nó chịu được gian khổ, rất trung thành đồng thời sức sống dẻo dai. Có những con cả đời bị thương hàng chục lần mà vẫn nghênh ngang ra trận.

Mẹ của Tiểu Bạch là một con Ô Tuyết thuần chủng trong khi cha nó là giống Hãn Huyết Mã. Ô Tuyết mẹ sinh ra và lớn lên trong khu trại hoàng gia, là một trong số những con ngựa tốt được lựa chọn để sinh sản. Hãn Huyết cha xuất thân từ khu ngựa quân đội, sau một trận đánh nó bị thương mạn sườn, phải ở lại điều dưỡng. Hai con ngựa khác loài gặp nhau ở bãi chạy tập trung, sau này nhiều người vẫn gật đầu bảo rằng đó gọi là “nhất kiến chung tình”, thì ra ngựa cũng có tình!

Trại trưởng còn nhớ rõ, con Hãn Huyết Mã thuộc về một vị phó tướng họ Phan, còn khá trẻ, lập được vài chiến công nên cấp trên coi trọng. Sau khi ngựa của hãn bị thương được đem về trại chăm sóc cẩn thận trong ba tháng. Trại ngựa phân chuồng nghiêm ngặt, không để chúng giao phối lung tung làm hỏng huyết thống đời sau. Ngựa thuần chủng được nhốt thành đôi, sau khi ngựa cái mang thai mới tách riêng ra. Ghép ngựa khác giống là điều tối kị, nếu ai làm lẩn sẽ bị phạt nặng.

Hãn Huyết cha là một con ngựa tinh quái khôn ranh. Ban đêm nó đá bật khóa cửa, giật đứt dây cương, lén vào chuồng Ô Tuyết mẹ. Khi người ta phát hiện thì lập tức đổi chuồng, Hãn Huyết cha bị chốt đến một chỗ rất xa, cửa khóa thêm hai lớp. Chẳng biết con ngựa này thành tinh hay sao mà vẫn đá hỏng rào chắn, thoát ra thêm mấy lần nữa. Lúc trại trưởng tức giận sai người đóng đinh bốn phía thì đã muộn, con Ô Tuyết quý giá đã mang thai. Thai kì của ngựa là mười một tháng, tuy có tiếc nuôi nhưng người ta vẫn phải chăm sóc Ô Tuyết mẹ cẩn thận, đây là lần đầu nó mang thai. Lúc này

Phan tướng quân được lệnh điều động xuống phía Nam, đánh dẹp một bang sơn tặc. Hãn Huyết cha theo chủ ra trận, Phan tướng quân bị tập kích trọng thương, ngã trên lưng ngựa. Con Hãn Huyết Mã kiên cường chở chủ chạy về doanh trại, rồi do mất máu và kiệt sức mà chết. Khi đó ở kinh thành, Ô Tuyết mẹ sinh ra Tiểu Bạch. Phan tướng quân rất thương xót người bạn trung thành của mình, biết chuyện về Tiểu Bạch nên nhận nuôi nó, tránh cho người ta xem thường, bán nó đi làm súc vật kéo xe. Tiểu Bạch có màu lông tạp sắc, lúc nào trông cũng bẩn dù tắm chải hàng ngày. Nó còn là một con ngựa lì lợm hiếm thấy, biết bao thợ đóng móng ngựa bị đá sưng đầu, phải tốn nhiều người ra sức đè nó lại nhưng vẫn không xong.

Phan Thế Anh là băng hữu của Đô Thư Doanh, trong một lần than phiền về con ngựa của mình đã khiến Đô Thư Doanh có ấn tượng sâu. Hãn lại tình cờ nhắc tới với bộ hạ, rồi Ngô Hà Huy lăm chuyệu thêm mắm thêm muối, kể thành một tình sử ngựa lâm li bi đát. Ca Dương nhượng chân mày, chợt nhớ ra mình còn thiếu một con tuấn mã. Chuyện này kể cũng lạ, Phan Thế Anh dắt nó đến cho hoàng thượng nhìn, chẳng biết bộ hạ thì thầm gì vào tai con ngựa mà khiến nó chịu đứng yên cho thợ đóng móng. Bốn cái móng sắc đóng đinh kiên cố, từ đó Tiểu Bạch đi theo hoàng thượng.

Tính tới nay cũng đã bốn năm, bây giờ Tiểu Bạch là một con ngựa thành thực nhanh nhẹn, sức chạy không thua gì Hãn Huyết Mã, tốc độ sánh ngang với Ô Tuyết. Nó là loài tạp chủng tập hợp đủ ưu thế của cha và mẹ. Ca Dương giật nhẹ dây cương, Tiểu Bạch luôn ăn ý nhịp bước. Lúc này hai chủ tở đứng trên đỉnh đồi, híu mắt cho gió lùa qua bờm phất phơ, đuôi tóc hần bay bay theo áo choàng thêu rồng.

Phong thành linh nhảy xuống từ ngọn cây, ôm quyền báo cáo:

- Bẩm hoàng thượng, nhóm người của Ngô thượng thư ở phía sau rất gần. Thánh Kim vương và Thiết Bình vương đang hợp sức săn một con hươu đực. Tề vương đi cùng Cận vương, nói là muốn bắt gấu xám. Thần phát hiện Sử Hựu Trát và Tứ công tử đang đi cùng Quận chúa... Còn có...

Phong dừng lại, cân nhắc rồi nói tiếp:

- Có một nhóm nam nhân lạ mặt theo sau, thuộc hạ đoán là Lỗ Lang và hộ vệ!

Ca Dương híp mắt nghĩ, tên Lỗ Lang này thật là tùy hứng, trên đất Khương La mà chút khách sáo cơ bản cũng không có. Hắn gặp Tư Tư như thế nào, tại sao lại bám đuôi rồi? Tề vương và Cận vương đi săn gấu, hai người họ trở nên thân thiết từ bao giờ vậy? Thánh Kim với Thiết Bình vương lâu ngày gặp lại tay bắt mặt mừng, dường như ai cũng tìm được tri kỷ. Bốn vương gia đã ở đây, chỉ thiếu Hòa An vương, lâu lắm rồi hoàng thất chưa tề tựu như vậy... Bữa tiệc này là tiệc sum vầy hay Hồng Môn Yến? Rất nhiều ý niệm xẹt qua đầu nhưng Ca Dương không biểu lộ ra, hắn giao cung tên cho thuộc hạ, kéo dây cương nói với Phong.

- Dẫn đường!

Tư Tư đang ở cánh rừng phía Nam. Nàng đi tới đâu là mũi tên vương vãi tới đó, không cần đoán cũng biết chưa săn được gì. Tịch Tề và Hựu Trát chỉ làm hộ hoa sứ giả trong khi Lỗ Lang chẳng tốt như thế, hắn liên tục chế giễu trình độ gà mờ, chờ Tư Tư dọa cho con thú chạy thật xa mới trình diễn kỹ xảo của mình. Lỗ Lang hếch mũi lên trời nhưng không nhận được vẻ mặt hâm mộ như dự tính. Nàng chỉ tức giận liếc xéo hắn, hừ một tiếng khinh thường rồi quay ngựa bỏ đi. Tịch Tề và Hựu Trát cũng không ưa gì tên phá đám kia. Mặc cho ba người lạnh nhạt cỡ nào, Lỗ Lang vẫn xem như không thấy, quyết chí làm con đĩa. Tư Tư càng chơi càng hăng, từ trình độ nắm huyệt dây đã bắt đầu điều khiển mũi tên bay đúng hướng. Nàng chơi hết ống tên của mình thì lấy luôn ống tên của hai người kia. Chỉ khổ cho thị vệ buổi tối phải vào rừng nhặt tên.

- Còn của ta đây!

Lần này Lỗ Lang diễn vai người tốt, hiến tặng ống tên của mình. Hãn thừa nhận việc trêu chọc cô gái này vui hơn nhốt râu dê của Nguyên thái phó. Tư Tư nhìn ba ống tên trống rỗng, lại nhìn ống tên còn hơn phân nửa của Lỗ Lang.

- Không cần!

Nàng ương ngạnh từ chối, nghĩ một lát bèn trèo xuống ngựa.

- Tự ta nhặt còn hơn!

Nàng tới chỗ gốc cây, vạch cỏ tìm tên rơi trên đất. Tịch Tề và Hựu Trát thở dài, đành phải giúp một tay. Bọn họ cũng không ủng hộ Quận chúa nhận đồ của người lạ. Lỗ Lang làm mặt giận gãi mũi, lần nữa khẳng định khí hậu vùng này không thích hợp với mình, mị lực giảm mất không ít.

Hội săn năm năm tổ chức một lần, thú rừng tự nhiên ở Bách Thượng dĩ nhiên không đáp ứng đủ nhu cầu. Người ta phải bắt sống nhiều động vật nhỏ và thú lớn ở nơi khác về thả. Công tác này tròn trĩnh một năm. May mắn là Bách Thượng trù phú bạt ngàn, sau mỗi lần bị con người hoành hành và tàn sát sẽ vực dậy rất nhanh. Tựa như những bụi dương xỉ bé nhỏ này, ban ngày bị gót ngựa giẫm đạp, ban đêm cây non trời dậy thay thế cây bị đổ, đến sáng đã xanh rì như cũ. Rừng già có một sức mạnh phi thường như vậy!

Tư Tư nhặt được một năm tên, cảm thấy hài lòng quay trở về. Không ngờ mặt đất lồi lõm bị lá cây che mất, nàng bước hụt, hiên ngang sái cổ chân! Ngay khi nghe thấy tiếng kêu, Tịch Tề, Hựu Trát, cả Lỗ Lang cũng vội vàng chạy tới.

- Đã nói muội phải cẩn thận rồi mà! Đi đứng thế nào để trật giò rồi?

- Quận chúa đứng dậy được không? Đưa tay ta kéo nàng lên...

Sử Hựu Trát chuẩn bị ôm lấy Tư Tư thì Tịch Tề giơ tay ngăn cản

- Này, này, này... Ở đâu tới phiên cậu hả? Anh trai của nàng còn ở đây mà dám thừa nước đục thả câu rồi!

Hắn đánh bật Hựu Trát ra, xắn tay áo nói với Tư Tư:

- Lại đây, tứ ca ôm muội về!

Tư Tư cảm thấy một chân này không ảnh hưởng đại cuộc, nàng vẫn cười ngửa được mà. Tư Tư lắc đầu, chống tay xuống đất, dùng chân trái đứng dậy.

- Huynh dẫn ngựa tới cho muội được rồi...

“Không được động!” Ba nam nhân đồng thanh lên tiếng, có một sự ăn ý bất ngờ. Xét thấy Tịch Tề là anh trai, hắn ôm muội muội trở về là hợp tình hợp lý nhất. Sử Hựu Trát cũng không đòi co nữa, biết thân tránh qua một bên. Không ngờ hắn vừa tránh ra thì một cái bóng nhanh nhẹn len vào, bàn tay giơ tới đoạt được Tư Tư. Hai người trơ mắt nhìn tên vô lại ngông cuồng ôm lấy Quận chúa, động tác thành thực tự nhiên cứ như ôm vợ nhà hắn! Tịch Tề giật mình, mất hai giây mới phản ứng, la toáng lên:

- Buông móng heo của người ra! Trả muội muội cho ta!

Hựu Trát tỉnh táo hơn, tay nắm lấy chuôi kiếm đeo bên hông.

- Phi lễ đương kim Quận chúa là tội nặng, người biết điều thì lập tức buông ra!

Phản ứng của Lỗ Lang chính là hất cằm ra lệnh năm hộ vệ. Bọn họ có kinh nghiệm dồi dào, cảnh tượng Thập thất hoàng tử bắt cóc con gái nhà lành nhìn mãi cũng thành quen. Động tác của họ râm rấp, đứng thành một hàng che chắn, dù ở Đại Thế hay Khương La cũng không ngại cường địch.

Lỗ Lang khoái trá nhìn hai tên mặt trắng, gầy tong teo kia. Gu thâm mỹ ở nước họ là phải cao to, da ngăm đen, khỏe mạnh chính là xinh đẹp! Lỗ Lang khinh thường phần lớn đàn ông Khương La. Lúc này Tư Tư bị xoay choáng váng dần dần tỉnh lại. Nàng ngửi thấy mùi hương xa lạ, hoảng hốt vùng vẫy trong gọng kìm cứng như sắt.

- Buông ta ra! Đồ vô lại! Thả bốn Quận chúa ra! Ta đánh chết cả họ nhà ngươi!

Đùa à, nàng là Minh Châu của hoàng triều đấy! Sao có thể để người ta khi dễ được! Lỗ Lang cúi đầu nhìn cô gái vì giận mà hai má ửng đỏ, mắt long lanh như con vật nhỏ đang tố cáo sói ác. Năm tay nàng không đủ lực, đánh vào ngực hấn như gãi ngứa, Lỗ Lang thấy đáy lòng nhộn nhạo.

- Tiểu mỹ nhân, chân bị đau, gia bố nàng trở về!

Tư Tư then đỏ mặt, cánh tay to với khối cơ chắc nịch vòng dưới hông nàng, ép sát thân thể mảnh mai vào lòng ngực nóng hổi. Ngoài cha và hoàng thượng ra chưa có ai ôm nàng như vậy. Tư Tư gấp muốn khóc, thở hổn hển. Nàng càng chống cự thì Lỗ Lang càng khoái trá. Hấn mặc kệ hộ vệ và Hựu Trát đã tuốt gươm ra rồi, quay người chuẩn bị lên ngựa. Vừa khéo lúc ấy có tiếng xé gió vùn vụt, Lỗ Lang nhảy bèn lùi hai bước, mặt đất nơi hấn vừa đứng ghim đầy mũi tên sắt, đuôi đồng đỏ. Đây là vũ khí kí hiệu của Ngự lâm quân. Lỗ Lang điềm tỉnh ngẩng đầu lên, rặng cây rung động rồi một nhóm kị binh hiện ra, sát khí chưa thu lại, nhìn nhằm nhằm về phía này. Lỗ Lang không thềm bận tâm tới đám người lúc nào cũng vũ trang tận răng kia, hấn chú ý tới nam nhân cười con ngựa xám, áo choàng bay trong gió, con rồng thêu chỉ vàng cứ như sắp phóng lên trời.

Hấn nói thầm trong miệng: “Thái Minh đế... Chu Lạc Ca Dương...”

Thì ra hoàng đế Khương La trông như vậy, trẻ như vậy. Hấn nhớ tới phụ hoàng quanh năm đau ốm, thảo nào Bát ca nói thời đại của ông nên kết

thúc. Lỗ Lang không lo không sợ, trực tiếp nhìn vào Chu Lạc Ca Dương, kình địch của hoành huynh là đây, hẳn có ánh mắt thông tuệ, cái nhìn vừa uy vừa lạnh cứ như thần thánh nhìn xuống cõi vong linh. Tuổi trẻ vẫn còn ngượng trên khuôn mặt góc cạnh của người đàn ông đó, trán rộng cằm vuông, mũi thẳng và mày kiếm đen đậm. Ở Đại Thế người như vậy được xem là anh tuấn.

Ca Dương cũng đánh giá Lỗ Lang một chút, cuối cùng dán mắt vào Tư Tư bị hắn ôm thóp như chú gà con. Ném dây cương đi, Ca Dương nhảy xuống ngựa, không có một động tác thừa đi tới phía trước. Năm hộ vệ của Thập thất hoàng tử tỏ ra cảnh giác, Lỗ Lang vững vàng chờ nghênh địch. Hắn nhìn vào mắt đối phương, quái thật, một chút cảm xúc cũng không thấy! Đây là người hay xác ướp vậy? Lỗ Lang chưa hồi hồn thì thấy đầu gối đau điếng. Hắn “a” một tiếng, phát hiện cô gái trên tay bị người ta dễ dàng đoạt mất. À, thì ra là người, Lỗ Lang nhìn thấy một chút lo lắng dụi dụi khi Thái Minh để nhìn Quận chúa.

- Bệ hạ...

Tư Tư mếu máo ôm cổ Ca Dương, cuối cùng đã tìm lại cảm giác an toàn. Nàng rút vào lòng hắn, không thèm nhìn Lỗ Lang đang bất bình vì phân biệt đối xử. Ca Dương nhíu mày đảo mắt sang Tịch Tề và Hựu Trát. Bọn họ thở phào gọi một tiếng “hoàng thượng”. Nhìn sơ qua cũng đoán được chuyện gì.

- Lỗ hoàng tử vừa mới tới, nên ở trong hành cung nghỉ ngơi. Người đâu? Dẫn đường cho điện hạ.

Phong đưa tay ra động tác mời, thật ra là “áp giải”. Lỗ Lang không có ý định chống trả Ngự lâm quân như la sát tinh kia, đành phải hừ một tiếng bất mãn, ai oán liếc nhìn “vị hôn thê” không cho hắn mặt mũi.

Đợi Lỗ Lang rời đi Ca Dương lại nói với Hựu Trát và Tịch Tề:

- Các người cũng về đi, Tư Tư đã có trâm.

Hai người vâng một tiếng, lên ngựa chạy mất. Họ cảm thấy bệ hạ không được vui. Khi những người “ngoài lề” đã đi hết Ca Dương mới nhìn xuống Tương Tư đang giở thói đà điệu trốn trong ngực hăn.

- Ai cho muội tự tiện vào rừng? Ai cho muội mặc bộ đồ này? Ai cho muội giao du với Lỗ Lang? Ai cho muội đi ôm ấp hăn?

Cái từ “ôm ấp” thiệt khó nghe. Tư Tư bị hỏi một tràng “ai cho”, ngẩng đầu nhìn Ca Dương lắc lắc bàn chân.

- Bệ hạ còn hỏi, muội bị sái cổ chân đó!

Ca Dương nghe vậy liền bỏ mặt nạ hình sự xuống, lo lắng nhìn đôi ủng của nàng.

- Chân làm sao? Có đau không?

- Đau, đau, đau... Đau muốn chết!

- Trẫm đưa muội về, sau này không được chạy vào rừng một mình nữa.

- Có Tứ ca và Sử đại ca mà!

- Không có ta thì vẫn là “một mình”.

- Ồ... Được rồi...

Nàng chẳng dại đi cãi lý với bệ hạ, quốc pháp đều từ miệng hăn ra đấy! Ca Dương ôm Tư Tư leo lên Tiểu Bạch, con ngựa không xem mấy kí thịt của nàng ra gì, vẫn chạy nước đại ung dung như trước. Ngày đầu của hội săn đã bị trật chân, Tư Tư thê thảm nghĩ, xem ra nàng phải ở trong phòng cho tới hết mùa săn rồi!

- Bệ hạ, Tư Tư muốn bắt thỏ, đừng nhốt muội trong phòng.

- Trở về để ngự y chữa chân trước, sau đó trẫm dẫn muội đi săn gấu xám!

- A! Thật không, thật không?

Nàng kích động dựa vào người hăn, chỉ có các thuộc hạ theo phía sau mới thấy được động tác này thân mật cỡ nào. Gió rừng đem hai mái tóc quyen vào nhau, nàng bị cuốn trong áo choàng của hăn, toát lên ý niệm chiếm hữu. Một tay Ca Dương nắm dây cương, tay kia cẩn thận ôm Tư Tư ngồi vững. Chỉ cần hăn nghiêng đầu đã có thể áp má lên vành trán trơn mịn.

- Những gì trẫm hứa với nàng, trẫm luôn luôn làm được.

Lễ hội săn bắn năm nay khá phong phú. Mở đầu là hai ngày du săn, cho phép mọi người tự do vào rừng, con mồi đem về sẽ được kiểm kê ghi sổ, tổng kết vào ngày cuối để hoàng thượng ban thưởng. Tiếp đó sẽ có năm ngày hội võ, mục đích là tái hiện lại truyền thống bộ lạc Khương La thời xa xưa. Sống trên cao nguyên ai cũng phải biết thuần ngựa và dùng cung, hội võ còn mở thêm tiết mục đấu kiếm và đá bóng chân gỗ. Lúc này tinh thần thượng võ cao ngùn ngụt, nam nhân hăng máu đi thi thố, nữ quyến hi hi ha ha ngồi trên lễ đài bình luận. Có người chỉ xem như cuộc vui, cũng có kẻ vô cùng coi trọng, hy vọng được bệ hạ chú ý tới. Các vị đại nhân có dịp khoe khoang hậu thế nhà mình, các vị phu nhân có dịp tha hồ chọn rẽ, các tiểu thư muốn tìm ý lang quân mà các công tử muốn thể hiện bản lĩnh trước mỹ nhân. Ai cũng ôm một tâm tư kín đáo.

Bốn ngày đầu là các vòng loại, chọn ra những người ưu tú nhất. Từ đầu tới cuối đều không thấy bệ hạ lộ diện. Vinh dự chỉ dành cho kẻ xứng đáng nhất. Hoàng tộc và triều đình không bị gò bó, thoải mái giao du câu

kéo quan hệ. Năm năm mới có một dịp để người ta quang minh chính đại gặp gỡ nhau, thăm dò nhau. Phía sau mỗi sự kiện đều có mục đích chính trị cả. Cứ tối xuống hành cung lại đốt lửa trại, thức ăn chế biến từ những con mồi được săn về. Triều thần có rượu ngon mỹ thực, uống say lại hát ca, cuộc sống cũng có lúc lãng tử như vậy!

Điều khiến người ta không thoải mái nhất là sự xuất hiện của Lỗ Lang. Ai mà không biết quan hệ của Đại Thế với Khương La chưa bao giờ tốt, bây giờ Thập thất hoàng tử đặt chân tới đây, phía sau là mưu mô quỷ kế gì khó ai đoán trước. Mọi người đều ăn nói ẩn thẹn trước mặt hắn, vừa đủ khách sáo mà không quá vô lễ, dù gì người ta vẫn là em ruột của Thái tử. Lỗ Lang này cũng cá tính lắm, hắn không ngại thái độ của người khác, vẫn lãn xả hết sức, giống như vô tư, cũng giống như cố tình thâm nhập.

Tất nhiên không phải ai cũng ái ngại hắn. Dần dần người ta phát hiện hình như Sử công tử con nhà Đô đốc quân rất có thành kiến với Lỗ Lang. Bọn họ đấu nhau tóe lửa, Sử công tử có thân thủ rất tốt, không hổ là võ trượng của Thánh Kim hội. Chuyện này đã trôi qua mấy năm, nhớ khi ấy Sử Hựu Trát mới mười tám tuổi, chưa dự tuyển vào kinh. Thánh Kim vương ngày trước là một người chuộng võ, rất trọng hiền tài. Ba năm một lần ông bỏ tiền tổ chức hội võ, thanh niên cả nước đều có thể tham gia. Về sau người ta gọi là Thánh Kim hội, nổi tiếng gần xa, người vô địch gọi là võ trượng. Thế tử lên nối ngôi, vẫn duy trì Thánh Kim hội cho tới bây giờ, các đời võ trượng đều được nhiều người xem trọng. Suýt nữa đã quên mất, Sử Hựu Trát từng là võ trượng, hắn còn đỗ đến Bảng Nhãn, người văn võ song toàn thế này đã lâu không có!

Chỉ trong mấy ngày mà tên tuổi Sử Hựu Trát lên vùn vụt, một đồn mười, mười truyền trăm, thế rồi ai cũng đánh giá hắn là thanh niên xán lạn. Sử Đình Thành hí mắt nghe con mình được người ta ca ngợi, làm cha chỉ vui đến thế là cùng. Mấy lão đồng liêu nhiệt tình với ông, bắt đầu nhắc tới con gái út con gái tư nhà họ. Đô đốc quân chưa sượng được mấy ngày thì bị

hoàng thượng truyền dụ gọi tới. Ông chẳng biết chuyện chi, cúi đầu kính cẩn nghe bệ hạ hỏi:

- Sử công tử đã đến tuổi thành thân, vì sao còn chưa thành gia lập thất?

Chết thật! Đến hoàng thượng cũng ưng ý con trai nhà ông rồi! Sử Đình Thành mừng thầm vuốt râu mép, không lẽ bệ hạ muốn gả Minh Châu Quận chúa vào Sử gia? Nhiều người biết quan hệ của Quận chúa với Trát nhi rất thân thiết, hẳn từ chối bao nhiêu mỗi mai, lại có người tung tin hẳn thừa nhận với bằng hữu mình phải lòng Quận chúa. Nói chung bây giờ đã đồn ầm lên, ai cũng biết Sử Hựu Trát với Quận chúa có cái gì gì gì đó. Các cáo mệnh phu nhân không dám giới thiệu thiên kim cho hẳn nữa, sợ mắc tội giạt rể hoàng gia.

Sử Đình Thành càng nghĩ càng khoái chí, ông là tuýp người thích hư vinh, địa vị và quyền lực dâng tới tay ngu gì mà không lấy?

- Tâu bệ hạ, Trát nhi coi trọng sự nghiệp, không muốn vướng bận thế thiếp sớm. Vì thần nuôi con lớn cũng rất hiểu tính cách của hẳn. Trát nhi là người kiên trung, một khi lấy vợ sẽ quý trọng hết lòng. Gia quy của Sử gia cũng không khuyến khích thế thiếp, cho nên trong nhà ít nữ nhân. Vì thần cam đoan với bệ hạ Trát nhi sẽ không trăng hoa lung tung, cả đời yêu thương thế tử!

Ninh công công ôm phất trần nghe ông ca ngợi con trai mình, len lén nhìn bệ hạ mặt lạnh như cá chết. Hẳn rất hoài nghi ông ta làm thế nào lên tới bậc Tam phẩm. Ca Dương im lặng nghe Sử Đình Thành hát hết một khúc, khéo môi nhếch lên chẳng biết vui hay giận.

- Tốt lắm, quý tử nhà khanh đã như vậy sao còn không sớm cưới vợ về cho hẳn. Thành gia mới lập nghiệp, chẳng phải ông bà dạy thế sao? Gái lớn chưa gả nhiều tiếng gần xa. Trai già chưa cưới cũng lắm phiền phức. Khanh

lo mà giải quyết cho sớm, ảnh hưởng tới Quận chúa trẫm sẽ hỏi thăm cái đầu của khanh!

Sử Đình Thành vô duyên bị mắng, ngớ ra hết mấy giây. Lời của bệ hạ đâu giống phụ huynh đang cân nhắc con rể, rõ ràng là cảnh cáo không được dụ dỗ nữ nhi nhà mình! Thì ra hoàng thượng gọi ông tới không phải bàn chuyện cưới hỏi mà là chướng mắt với Trát nhi! Sử lão gia méo miệng, cũng ăm ức lắm. Ông vẫn thấy con mình ưu tú là thế, có chỗ nào không xứng với điện hạ? Chẳng lẽ hoàng thượng đã vừa lòng mỗi khác, người này còn tốt hơn Trát nhi? Sử Đình Thành là thần, tất nhiên không dám chấp vấn chuyện hôn sự trong hoàng tộc, suy tính của hoàng thượng luôn luôn có lý!

Ông trở về với tâm trạng âm u. Gần đây Chu Lạc Tịch Tề rất thân với Trát nhi, vài hôm trước ông còn nhận được thư của Hòa An vương, Sử lão gia tính đâu mỗi này ăn chắc. Hóa ra bệ hạ không đồng ý, cửa ải to nhất không qua được thì hết hy vọng rồi! Sử Đình Thành đi nói chuyện với phu nhân. Phu nhân giật mình, chuẩn bị tìm cơ hội khuyên nhủ con trai. Mọi việc chưa đến đâu thì xảy ra một chuyện lớn khiến họ không kịp trở tay.

Sử Hựu Trát với Lỗ Lang tranh cãi trên triều, hai người đều trực tiếp cầu hôn Quận chúa!!!

Eo ôi, ai mà không thấy bộ mặt của bệ hạ đáng sợ thế nào. Sử Đình Thành lạnh gáy ôm cổ, cái đầu của ông bị hoàng thượng hỏi thăm cẩn thận rồi!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 16

Chương 4: Thiện Xạ

[Hoaban: Chương trước mình ko trả lời comment vì mọi người hiểu lầm chung một vấn đề. Giờ giải đáp luôn! Các bạn đang ở phần 16, thật ở phần 16, mình viết rất rõ mà ^^ Ai đoán là “thịt ngựa” thì cho xin, đầu óc bạn thật phong phú!

Chương này dài, rất dài, đủ gây cần! Ăn tết vui vẻ mạnh khỏe nhé!!!]

Phần 16: Lễ hội săn bắn mùa đông

Sáng nay là một ngày nắng đẹp, Thần Thụ Cung náo nhiệt hơn bình thường. Ngọn cờ Khương La bay phấp phới trên đầu kị binh. Gót ngựa cào vào đất, bới tung một màn bụi mỏng. Ngựa chạy thong dong, chuông đeo trên cổ kêu leng keng, khuyên sắt trên áo giáp cọ loảng xoảng. Đoàn diễu hành ôm cờ chạy quanh đấu trường. Quốc kỳ Khương La có hình tam giác lệch, nền vàng kim, xung quanh là những tua rua đỏ mô tả ngọn lửa. Cờ thêu chữ “Khương” kiểu phức thảo hai mươi tư nét ở góc trái, chính giữa là con mãnh long vảy trắng, thân hình to khỏe đang rướn cổ nuốt mặt trời. Ngọn quốc kỳ nào đã lưu truyền qua nhiều triều đại, họa tiết có khác, màu sắc có khác nhưng mãi mãi là rồng trắng và mặt trời. Quốc giáo Khương La cho rằng Thái Dương là khởi nguồn của sự sống, nó mang ánh sáng xua đi tối tăm, làm cỏ cây nảy mầm, vạn vật sinh sôi. Rồng trắng là nguyên hình của Bạch Cự Long trong truyền thuyết, chính là con rồng bị trời phạt hóa thành ngựa một sừng của thảo nguyên. Ngưu Chi Ôn thuần phục Bạch Cự Long, thống nhất mười tám bộ lạc khai sinh ra Khương La hoàng triều. Thế nhưng, vì sao rồng nuốt mặt trời? Muốn biết rõ phải nhắc lại một tích cũ...

Dưới thời trị vì của Thiên Vĩnh đế, một năm nạn xảy ra Nhật thực, trời trưa đang nắng bỗng tối om om. Tuy ánh sáng chỉ biến mất vài phút nhưng thói mê tín dị đoan trong dân chúng nghìn năm khó sửa, khắp nơi rộ lên tin đồn thất thiệt, nói rằng điềm báo ngày tận thế sắp tới. Ngày đó mặt trời sẽ bị quái thú nuốt chửng, trần thế phải sống trong cảnh lầm than. Ban đầu tin đồn chỉ lưu hành trong nhóm nhỏ, dần dần lan ra cả nước. Nhiều người bắt đầu tích trữ lương thực, đào hầm ẩn trốn, tình trạng cướp của giết người xảy ra thường xuyên, cả nước chìm trong không khí âm u quỷ dị. Thiên Vĩnh đế ngự trên ngai vàng, sau khi nghe triều thần báo cáo thì đột nhiên vui tính muốn kể chuyện cười:

- Tháng trước trẫm đang ngủ trưa, nằm mơ thấy mình biến thành con rắn. Mặt đất quá bẩn, trẫm nghĩ đi trên mây sạch sẽ hơn. Xung quanh lại không có gì ăn, may mắn tìm được một cái bánh nóng giòn. Vui vẻ cắn một miếng ai ngờ trời đất tối đen, trẫm đành phải kiếm cơm đói mà ới nó ra... Chắc chắc... Cái bánh đó ngon lắm, ới ra vẫn hơi tiếc...

Triều thần đứng bên dưới tất cả ngây đơ. Bệ hạ à, truyện cười này không vui chút nào! Thế là hôm sau có một tin đồn khác trở dậy lần áp tin đồn cũ. Hóa ra hoàng đế ngủ gật nên bị ngớ ngẩn, ăn gì không ăn, lại ăn nhầm mặt trời. Để toàn dân tin tưởng, Thiên Vĩnh đế cho sửa lại quốc kỳ, con rồng trắng há to cái miệng rộng, chực nuốt Thái Dương. Về sau nhiều nhà sử gia vỗ bụng bật cười, bảo rằng Thiên Vĩnh đế bốc phét có nghệ thuật, vừa khéo xoa dịu lòng dân, vừa nâng cao uy vọng của mình.

Trở lại đấu trường ở Thần Thụ Cung sáng hôm ấy. Kị binh vũ trang đúng quy cách, bắt đầu trình diễn múa cờ theo thông lệ. Trống cái nổi lên, trống con hòa âm, tiếng huỳnh huỳnh dội vào lồng ngực, đầu óc cũng tăng tăng dồn dập như nhịp trống. Đây là trống trận quen thuộc mà bất cứ ai đã sống qua thời buổi loạn lạc đều bị ám ảnh. Tiếng trống nổi lên cùng tiếng hét xung phong, lớp lớp người nằm xuống, lại tầng tầng kẻ lao lên, hiên ngang bất khuất đến khi không còn sót lại ai, đến khi người đánh trống cuối

cùng cũng buông dùi ngã xuống. Đó là trống trận của Khương La, thứ âm thanh như một mê khúc in hằn vào tâm trí vạn người, là rượu nồng không thể thiếu của binh lính, là độc dược quấy nhiễu giấc mơ của quân thù. Tiếng trống như mang theo hồn nước bay lên, bay lên, bay lên...

Múa cờ không hẳn là vũ điệu, nó giống võ học quyền cước hơn. Múa chính là một đại nam nhân to khỏe, tay như cành lim, gồng mình nâng trụ cờ nặng mấy tạ. Lá cờ to như tấm chăn lớn, phải dùng thật nhiều sức lực mới có thể khiến nó tung bay. Động tác đảo cờ, quạt cờ, thậm chí lộn nhào mà vẫn giữ vững trụ cờ, tốc độ nhanh tới mức chỉ kịp nhìn thấy những vệt màu vàng kim chớp nhoáng. Trống nện dồn dập, mồ hôi túa ra bóng loáng trên cánh tay nổi đầy gân xanh, lá cờ lướt là là trên đất mà không kịp chạm đất đã bay vọt phất lên. Trống đánh đến hồi cuối, nhiều người không chịu nổi bưng ngực nín thở, họ cảm giác mạch máu muốn vỡ tung ra theo cao trào. Người múa chính đá mạnh trụ cờ ở thế nằm ngang, với sức nặng này có thể gãy chân như chơi, vậy mà hẳn đã khiến cây cờ bay tự do lên không trung. Chờ đến tầm cao vừa phải, hẳn phóng người dùng khinh công đỡ lấy ngọn cờ, chân đạp gió như đuôi cá bơi trong nước, thành công bay lên nóc nhà chính cung. Lá cờ được cắm xuống tòa kiến trúc cao nhất, những viên tua rua bay phần phật như đóm lửa. Mọi người ngẩng đầu trông lên Quốc kì, cảm giác con bạch long sống động như thật, chỉ sơ sẩy một chút là nó hướng lên trời xanh bay mất. Bấy giờ trống ngừng lại, tất cả dừng mãi lẳng xuống, chỉ còn có màu cờ và tiếng tim thành thịch. Không biết là ai hồi tỉnh trước, vỗ tay kịch liệt, mọi người bị đánh thức mới vội vàng hòa theo, tiếng thán tụng ngập trời, cũng oai hùng không thua gì trống trận. Mãi đến khi bệ hạ ra hiệu ngưng thì họ mới phát hiện bàn tay đỏ bừng đau rát. Quá tuyệt!

- Tốt! Tốt! Tốt!

Hoàng đế nói liền ba chữ tốt, nét mặt cũng vui vẻ nhu hòa đi.

- Người đâu, trọng thưởng!

Đoàn kỵ binh đồng loạt quỳ tạ ơn sau đó nhanh chóng lui ra. Sáng nay là ngày cuối của hội võ, năm người xuất sắc nhất sẽ tranh tài để tìm chức vô địch. Chức này còn lớn hơn võ trạng, vẻ vang hơn võ trạng biết bao lần! Hoàng đế ngồi ở chỗ cao nhất trên khán đài. Hôm nay ngài không mặc triều phục, chỉ có một bộ lam y thanh thoát, ngọc quan đơn giản, nếu trà trộn vào đám đông sẽ giống một công tử thế gia. Tiếc là ánh mắt vừa kiêu ngạo lại oai nghiêm này không sớm thì muộn cũng tiết lộ thân phận của hãn.

Triệu hoàng hậu hiếm có lúc cùng xuất hiện với bộ hạ. Hôm nay nàng mặc váy tím, diềm đạm đoan trang đúng vai mẫu nghi thiên hạ. Ngồi dưới một bậc là Dung phi nương nương, quả đúng là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành. Nàng che vải sa mỏng, càng lộ ra sự huyền bí và dụ hoặc, hoa sen giữa trán rực rỡ như thanh xuân của nàng. Bên tay trái bộ hạ là Minh Châu Quận chúa. Mặc dù tên tuổi nàng được nhắc tới quá nhiều, ai ai cũng rõ nhưng xưa nay bộ hạ giấu người thật kĩ, chưa bao giờ nàng có mặt trong những sự kiện đại chúng thế này. Lần đầu tiên Quận chúa lộ diện công khai, mọi người đều tranh thủ nhìn lên một chút, nhớ kĩ một chút.

Màn múa cờ khai mạc hội võ quá sức hấp dẫn, tinh thần mọi người lên cao, hứng thú bừng bừng chờ phần thi chính thức. Năm người giỏi nhất cũng không khó đoán, đều là tên tuổi lớn, trong đó được chú ý nhất là Thập thất hoàng tử của Đại Thế, Sử Hựu Trát con trai Đô đốc quân và Đô Thư Doanh cận thần bên người bộ hạ. Hai cái tên đầu không có bất ngờ gì nhưng mà Đô Thư Doanh có thể vào vòng trong khiến nhiều người suýt rớt tròn mắt. Thật sự bản lĩnh của hãn chỉ ở mức khá nhưng chẳng biết lần này ăn phải thuốc kích thích gì nên hết sức liều mạng, bị đánh bầm dập vẫn nhìn chăm chăm đối thủ mà gắng gượng bò dậy. Thấy hãn cố chấp bán mạng, đối phương chần chừ để lộ sơ hở, không thì chủ động nhận thua luôn. Cho dù khó khăn vượt qua từng người, Đô Thư Doanh vẫn trèo lên tốp năm.

Tiếng huýt sáo và reo hò trên khán đài rộ lên, năm người lần lượt bước vào sân, đứng thành một hàng chấp tay sau lưng, chân ngang bằng vai, ngực ưỡn thẳng nhìn lên đấng chí tôn. Mặc dù chiều cao có phần xê xích nhưng cả năm người đều anh khí xán lạn theo một cách riêng, thân hình chắc nịch vững vàng, đôi mắt thể hiện quyết tâm và lòng hiếu thắng. Đúng là tuổi trẻ!

Ca Dương thầm than một tiếng, mắt nhìn qua một lượt năm khuôn mặt, tâm ý dừng lại ở Đô Thư Doanh khá lâu. So với bốn người kia, thể trạng hẳn kém hơn. Trên khoe môi vẫn còn vết bầm đen chưa lành. Ca Dương biết rõ bên dưới quần áo là vết thương lớn nhỏ khác. Tình cảm quân thân bao nhiêu năm không phải bằng hữu sơ giao, Thư Doanh trở nên như vậy Ca Dương cũng thấy khó chịu.

Hoàng đế phát biểu vài lời hình thức, đại khái là khen ngợi và hứa hẹn phần thưởng. Ánh mắt của ba người trong số đó làm hấn hơi bực mình. Ngồi ở vị trí này Ca Dương thấy rất rõ, hai nữ nhân trái phải bên cạnh hẳn đều bị chiếu tướng. Chuyện giữa Hoàng hậu và Thư Doanh hẳn không can thiệp vào, chỉ cần đừng liếc mắt đưa tình lộ liễu là được. Thế nhưng tại sao hai tên kia cứ nhìn chăm chăm Tương Tư? Sắc mặt hoàng thượng trầm xuống, làm động tác giả ngã lưng vào thành ghế, cánh tay trái khẽ chuyển, giấu dưới ống tay rộng lén lút nắm lấy bàn tay nhỏ. Khoảng cách giữa hai chiếc ghế rất gần, ở vị trí cao này sẽ không ai phát hiện bàn tay Quận chúa bị bệ hạ siết chặt. Tư Tư đang hí mắt cổ vũ Sử Hựu Trát đồng thời lè lưỡi với Lỗ Lang, đột nhiên bàn tay bị giam lại khiến nàng bối rối nhìn sang bệ hạ. Vậy mà hấn không tỏ thái độ gì, vẫn bình thản nhìn xuống võ đài. Tư Tư khó hiểu nghiêng đầu, nàng từng nghe Tiểu Mai kể chuyện ma, có một a hoàn nọ buổi tối đi vệ sinh mà quên mang giấy. Trong lúc gấp gáp thì một bàn tay thò vào ô cửa nhà xí, tốt bụng đưa giấy cho nàng. Kết quả a hoàn kia vừa nhận giấy thì cánh tay đó rút xuống, từ cổ tay trở lên trống rỗng, bốn ngón tay bò lổn ngổn trên đất... Tư Tư dựng tóc gáy, run run sờ thử không biết là tay ai... Mãi tới khi xác định đúng là tay anh họ nàng mới thờ

ra một hơi, an tâm nằm ngược lại. Thấy Tư Tư không phản kháng mà còn hồi đáp hẳn, Ca Dương khẽ nhếch môi cười, may là hẳn không biết trong đầu cô nhóc vừa nghĩ chuyện gì.

- Được rồi, cuộc thi có thể bắt đầu nhưng mà... Thái y đã nói sức khỏe Đô Thư Doanh không đảm bảo tham gia, khanh bước ra ngoài đi!

Hoàng đế dứt lời, mọi ánh mắt đổ dồn về nam nhân mặt mũi nhợt nhạt đứng ở giữa. Hẳn cúi đầu rồi lại ngẩng đầu, tỏ vẻ quyết liệt chống lại mệnh lệnh:

- Bẩm thánh thượng, trong luật lệ thi đấu không có điều khoản này, đánh thắng tức là vào vòng trong, không liên quan sức khỏe tốt hay không.

Ca Dương bật cười, trong nụ cười không thấy vui vẻ mà chỉ có tức giận và châm biếm.

- Đánh thắng? Ý người là đem mạng ra cược để thắng? Người có hiểu tinh thần thượng võ là gì không? Thua phải biết nhận thua, võ học là để bảo vệ Quốc gia và rèn luyện thân thể, không phải dùng để thí mạng vô ích. Lập tức rút ra ngoài!

- Bệ hạ, thần không đồng ý, như vậy là bất công, tại sao thần không thể đứng ở đây trong khi rõ ràng thần đã đánh bại những đối thủ của mình?

Đô Thư Doanh ăn miếng trả miếng làm cho chúng quan thần phải lú lờn đọc kinh cầu siêu cho hẳn. Họ Đô này ý được bệ hạ coi trọng mà làm kiêu, hẳn không cần cái đầu nữa à?

Ca Dương nheo mắt lại, sắp sửa bạo phát dạy cho Thư Doanh một bài học vì dám đối đầu với mệnh lệnh của hẳn. May mắn lúc này Tư Tư khẽ cử động bàn tay, bất an và lo lắng trong đôi mắt nàng hẳn nhìn thấy rất rõ. Ca Dương hít sâu, cố kiềm chế cơn giận chực trào, hẳn không muốn để lại ấn tượng xấu trong lòng Tư Tư, vẫn nên làm ông vua độ lượng nhân từ thì

hơn! Ca Dương thu lại biểu tình, nhìn xuống khuôn mặt ương ngạnh của Thư Doanh.

- Khanh bất chấp như vậy, không lẽ thèm khát phần thưởng phát điên rồi? Bài miễn tử rất quan trọng với Khanh sao? Khanh đã làm chuyện tầy trời gì nên mới cần lá bài miễn tử?

Vô địch hội võ lần này được thưởng vàng bạc rất hậu hĩnh, bên cạnh đó còn có bài miễn tử vô giá, giống như sinh mệnh thứ hai mà ai cũng ao ước. Đô Thư Doanh ngoan cố như thế, nhiều khả năng là muốn bài miễn tử. Mọi người đều gật gù đồng ý, chắc chắn Đô đại nhân đã làm sai chuyện lớn gì rồi, cho nên mới sốt ruột muốn phần thưởng như vậy!

Thư Doanh bị nói trúng tim đen, hơi bất an đưa mắt sang Triệu hoàng hậu ngồi bên trên, thấy nàng mím môi lạnh lùng không nhìn hẵn. Thư Doanh cụp mắt xuống, hơi cười nhạt bản thân, hẵn cũng không biết mình cuồng si đến thế sẽ được kết quả gì...

- Bệ hạ nói không sai, vi thần... Muốn bài miễn tử nhưng vi thần không làm chuyện tầy trời ảnh hưởng quốc gia. Thần cần bài miễn tử... Để tặng cho một người khác!

Ca Dương ồ một tiếng, như có như không liếc nhìn Hoàng hậu, nhận thấy Triệu Tiểu Vy chẳng còn trẻ trung gì nhưng nhan sắc không thay đổi nhiều so với lúc mới tới Khương La. Hẵn nắn nhẹ bàn tay mềm mại, có chiều ngẫm nghĩ.

- Nếu Khanh đã quyết tâm như vậy thì trẫm sẽ mở một cửa sinh. Bài miễn tử này chắc chắn Khanh không lấy được nhưng một thỉnh cầu thì thế nào? Chỉ cần không tổn hại quốc gia, không bất trung bất nghĩa trẫm sẽ đồng ý!

Ánh mắt u ám của Thư Doanh sáng bừng lên, giống như cái cây khô héo lâu ngày tìm ra nguồn nước.

- Đừng vội mừng, thỉnh cầu không dễ dàng như thế. Chỉ cần khanh vượt qua hai người thì trăm sẽ thành toàn.

Thư Doanh cung kính ôm quyền, trình trọng nói:

- Xin đa tạ bệ hạ! Điều kiện này vi thần chấp nhận!

Trên khán đài có tiếng bàn tán, mọi người đang cược liệu Đô đại nhân có thắng nổi hai người không. May là bệ hạ cho phép hẳn lựa chọn, Thư Doanh không ngu dại đối đầu với Lỗ Lang hay Sử Hựu Trát, hẳn chọn hai người còn lại. Trận chiến diễn ra hết sức căng thẳng. Tuy kỹ thuật và chiến thuật của Thư Doanh tốt hơn đối thủ nhưng hẳn có nhiều thương tích chưa lành, ảnh hưởng đến tốc độ và thể lực; Hạ được người thứ nhất chủ yếu nhờ vào cái đầu tỉnh và sự sáng suốt. Triệu Tiểu Vy siết chặt khăn tay, dù không muốn xem vẫn phải nhìn mấy lần. Nàng thấy Thư Doanh chống kiếm bò dậy, miệng rách một đường, bên má sưng vù. Hẳn dùng tất cả hơi sức đỡ mỗi nhát chém của người thứ hai. Vài lần mũi kiếm lia qua cổ, Tiểu Vy thấy tim mình nhảy thót lên, suýt văng khỏi lồng ngực. Ban đầu quần chúng thích thú bình luận, về sau tiếng nói chuyện cũng không có, ai cũng nhìn Đô Thư Doanh vùng vẫy mà xót xa. Cứ ngỡ hẳn sắp ngã, không ngờ vẫn đứng lên!

Trong một khắc kịch tính đau tim, đối phương tung chưởng sắp nện trúng ngực, Thư Doanh khôn ngoan tránh ra, đồng thời dùng hết sức bởi một kiếm chéo lưng, lại vung chân đạp đối thủ xuống võ đài. Trong hội võ không thể khiến người khác mất mạng hay tàn phế, chỉ đánh tới khi cạn kiệt sức lực đầu hàng mới thôi. Người nọ rơi khỏi võ đài, nằm dài không dậy nữa, trọng tài xác định hẳn đã bất tỉnh. Cả khán đài vỗ tay rần rần, Tiểu Vy rút hơi thở nhẹ nhõm, Thư Doanh lúc này mới yên tâm ngã xuống, hẳn cũng mệt sắp chết rồi! Hoàng thượng cười tán thưởng, quả không nhìn lầm người.

Hội võ năm nay có nhiều chuyện bất ngờ, Đô Thư Doanh là một trong số đó. Sau khi hấn được khiêng đi chữa trị, trong sân chỉ sót lại hai người. Theo lệ cũ trọng tài sẽ tung đồng tiền, ai đoán trúng mặt phải thì được chọn hình thức tử thí. Lỗ Lang là người đoán trúng, hấn gãi mũi suy nghĩ một hồi rồi cười nói:

- Chuyện này... Thật ra cung thủ của gia hời tệ. Vậy cứ thi bắn cung đi!

Hấn vừa nói xong quần chúng đã gây gổ lên án. Lời này có ý gì? Khinh thường nam tử Khương La à? Một lão thần vuốt râu bất mãn, cao giọng châm chích:

- Hội võ của chúng tôi, hoàng tử Đại Thế tham gia làm cái gì? Hấn không phải con dân Khương La, bài miễn tử cũng không xài được. Chẳng lẽ Đại Thế nghèo tới nỗi hoàng tử phải qua đây tử thí kiếm chút bạc vụn rồi?

Một người khác ngửa miệng cũng nói to:

- Đúng đó! Đúng đó! Sử tiểu tử, người đánh cho tên phách lối này không còn cái quần chạy về nhà cho ta!

Cả khán đài rộ lên tiếng cười. Đối với một hoàng tử mà nói, bị xúc phạm đến mức này là nỗi nhục nhã. Lỗ Lang lại trơ trơ không bị đá kích gì, thứ hấn dư dả nhất chính là da. Có lẽ tính toán của Thái tử không sai, để Lỗ Lang đến Khương La sẽ tránh được nhiều chuyện phiền phức khoét sâu mối bất hòa giữa hai vương triều.

Ca Dương không thể hiện thái độ rõ ràng, vẫn im lặng mặc cho thần tử của mình công kích. Từ sau cuộc đụng độ ở trong rừng ngày đầu tiên, thiện cảm đối với Lỗ Lang từ số không đã thành số âm. Ca Dương lười phải khách khí với hấn, đạo làm chủ nhà cũng không thực hiện, chỉ cho người giám sát mà không ngó ngang gì hấn nữa. Khá bất ngờ là Lỗ Lang cũng có bản lĩnh, đường hoàng lọt vào vòng trong, tự tin đứng trước mặt mọi người.

Lỗ Lang hào sảng ôm quyền chào một vòng đấu trường, giọng nói mạch lạc lễ độ:

- Các vị, các vị, gia rất cảm kích lòng quan tâm của các đại hiệp. Không có quần cũng không sao, bình thường gia cũng ít mặc quần, để vậy cho nó mát... Thuận tiện hành sự hơn!

Ở trong nước ai mà biết Thập thất hoàng tử không nói thì thôi, hễ mở miệng đều rất thối! Văn nhân triều đình đọc sách thánh hiền, bị từ ngữ thô thiển làm nghẹn đỏ mặt. Tư Tư cũng thấy có gì đó không đúng, thì thầm hỏi hoàng thượng:

- “Hành sự” là làm cái gì?

- Đừng cố hiểu, chẳng có gì hay ho hết!

- À, mọi người biết ngay không phải chuyện hay ho mà!

- Không phải, ý trẫm là hãn hành sự chả hay ho gì hết... Hành sự không hãn là không hay...

Sao mà lòng vòng thế kia? Tư Tư khó hiểu gãi vào mu bàn tay Ca Dương. Mặc cho người người phỉ nhổ cỡ nào, Lỗ Lang vẫn cười tươi rói. Cuộc thi cứ bắt đầu như thế, cho dù ở trên “sân khách” hãn cũng không mất phong độ chút nào. Tít xa bãi bắn dựng mười hai tấm bia, khoảng cách này đòi hỏi thị lực phải thật tốt cùng với sức kéo dây cung đủ mạnh mới trúng đích. Trúng hồng tâm lại là một cấp độ khác. Thi bắn tên chia ra nhiều thể loại, ví dụ đứng tại chỗ ngắm bắn, vừa chạy vừa bắn, khó nhất là cưỡi ngựa bắn liên hoàn. Vòng đầu tất nhiên cả hai đều dễ dàng vượt qua không chút sơ suất. Trên khán đài reo hò tên của Sử Hựu Trát, chàng trai bị người người xưng danh cũng bắt đầu ngượng.

Ngồi bên cạnh Ca Dương, Tư Tư nhiệt liệt không kém. Nàng vẫy khăn tay, hồi hộp chờ đợi mỗi khi hãn giương cung bằng động tác điệu nghệ. Có

người khen thế đứng của Hựu Trát quá chuẩn, rất đẹp; Xong rồi phê bình Lỗ Lang không biết cách cầm cung, hệt như trẻ con nghịch cho vui.

Tới phiên Hựu Trát ra sân, hấn siết chặt thân cung trong tay, đeo ống tên trên lưng, từ xa xa đã tập trung phán đoán khoảng cách và góc độ. Mười hai tấm bia đặt chênh lệch không đều, chỉ bằng một lần chạy phải bắn trúng nhiều nhất có thể. Khi hấn tập trung hết tinh thần vào những vòng tròn tròn đỏ đỏ thì bên tai chợt nghe một giọng nói mềm mại đầy vui vẻ:

- Sử đại ca cố lên!!! Cho củ khoai lang đó biết tay!

Hựu Trát khựng lại, quay đầu tìm kiếm ở chỗ cao nhất. Hấn bắt gặp ánh mắt đầy tin tưởng của nàng, môi nở nụ cười như gió xuân. Khuôn mặt nàng thanh tú sinh động là thế, khiến hấn lưu luyến nhìn thêm vài lần. Cảnh tượng Sử Hựu Trát và Quận chúa “dây dưa ánh mắt” khiến nhiều người có suy nghĩ bay bổng... Bởi vì quá bay bổng nên chẳng ai phát hiện sắc mặt bệ hạ như đang bệnh.

Hựu Trát đứng vào vị trí, tay phải chậm chậm nâng cán cung, ngón tay trái kẹp lấy một đuôi tên trong ống trúc, nhẹ nhàng ráp vào dây cước. Lúc này hấn thấy tự tin tràn trề, giống như không gì không làm được, trong tâm trí ngập tràn hình dáng của Tương Tư. Hựu Trát bắn phát thứ nhất, đôi chân chạy êm ả nhả phát thứ hai, hơi nghiêng người bắn phát thứ ba, dọc theo bãi đá ung dung thả tên, bách phát bách trúng! Mũi tên thứ mười hai ghim vào hồng tâm, tấm bia lắc lư, cả khán đài gào thét inh ỏi. Hựu Trát thở lấy hơi, lập tức tìm kiếm Tương Tư trên lễ đài. Đôi tai hấn sần lọc tất cả tạp âm, chỉ còn nghe thấy tiếng hét kích động của nàng:

- Á Á! Trúng, trúng rồi, Sử đại ca giỏi nhất!!!

Tư Tư rất muốn đứng lên nhưng mà hoàng thượng vẫn giữ tay nàng gắt gao, hình như càng lúc càng chặt. Khi náo nhiệt chưa lắng xuống thì Lỗ Lang đã vào vị trí, hoàn toàn không bị áp lực sau màn trình diễn xuất sắc

vừa rồi. Hãn vậy mà cũng nhìn lên Quận chúa, chỉ thấy cô nàng lè lưỡi làm mặt quỷ, miệng lẩm bẩm nguyên rủa gì đó. Lỗ Lang híp mắt quan sát, sau đó lắc đầu bật cười, giống như bó tay với thái độ “hờn dỗi” của nàng. Quần chúng lại ngửi thấy mùi mờ ám, Quận chúa và Lỗ Lang chắc chắn có cái gì không bình thường...

Lỗ Lang vào cuộc rất nhanh, gần như chẳng chuẩn bị gì ráo. Hãn chạy dọc theo chiều dài bãi bắn, tên rời cung như sao rơi. Đến khi mọi người bừng tỉnh thì tất cả đã xong, người kiểm tra đồng loạt giơ cờ đỏ, cho thấy mười hai phát này đều trúng hồng tâm. Không có cổ vũ, không có hoan hô, Lỗ Lang vẫn không bận tâm, hãn quay đầu nháy mắt với Tương Tư, gửi nàng một nụ hôn gió rồi thích thú nhìn vẻ mặt tức nghẹn và mắc cỡ đỏ bừng. Tại sao biểu cảm nào trên khuôn mặt trái táo đó cũng đáng yêu như vậy?

Lỗ Lang ha ha bước ra ngoài, đụng phải Sử Hựu Trát u ám nhìn mình, có một số tín hiệu mà chỉ đàn ông với nhau mới cảm nhận được. Hãn dừng lại đối diện Hựu Trát, cười khiêu khích trắng trợn, lửa điện xẹt tung tóe. Tình trạng này cứ tái diễn ở các phần thi sau, mặc dù Quận chúa tỏ thái độ rõ ràng đứng về “phe” Sử Hựu Trát nhưng mà Lỗ Lang vẫn trêu chọc nàng, cười sung sướng khi thấy nàng bị tức phát điên. Cuộc thi như đùa mà nghiêm túc, quá mức nghiêm túc, trải qua bao nhiêu loại hình vẫn bất phân thắng bại. Lúc này đã vào giữa trưa, khán giả đói bụng uể oải nhìn hai kẻ sung sức như bò đực, chạy nhong nhong dưới trời nắng gắt. Xong chưa, tại sao còn chưa xong, muốn đấu tới khi nào??? Ai đó thần thờ nhìn cảnh tượng này, ca thán một câu:

- Hóa ra là vậy, thì ra Thập thất hoàng tử đến Khương La dự hội võ kén rể!

Hội võ kén rể!

Hội võ kén rể!

Thì ra là vậy!!!

Mọi người chột bùng tỉnh, suy nghĩ một chút thấy rất hợp lý. Sử Hựu Trát và Lỗ Lang đang cố gắng trở tài trước Quận chúa đó thôi, quyết liệt tới mức này là muốn giành được mỹ nhân vào tay! Tin về “hội võ kén rể” nóng sốt lan truyền trong chúng thần tử và gia quyến, tự nhiên mọi người hết thấy đói bụng! Tiếng lành đồn xa, chỉ một lát đã lọt vào tai hoàng thượng. Hẩn ngồi dưới lộng vải, ẩn mình trong bóng râm hình tròn. Không ai phát hiện ra thần sắc của hoàng thượng cực cực kém. Hàng mi dài hơi rủ xuống, che giấu nhiều ý nghĩ mãnh liệt bên trong. Hẩn nắn nhẹ bàn tay mềm, cảm thấy mồ hôi trơn dính vì đã cầm quá lâu. Tư Tư hơi khó chịu, vài lần muốn rút ra nhưng hẩn vẫn ngoan cố không buông. Chưa bao giờ Ca Dương có thứ cảm giác khó chịu này: Cảm giác của người ngoài cuộc.

Mặt trời đã đứng bóng, mồ hôi nhễ nhại trên khuôn mặt Lỗ Lang và Hựu Trát, thế nhưng ánh mắt của họ vẫn rực sáng. Chiến thắng lúc này không đơn thuần là danh tiếng và phần thưởng nữa, nó là lòng tự trọng của đáng nam nhi! Một vòng lại trôi qua mà không có hơn kém, người xem cũng mệt rã rời. Vài thần tử nhỏ tiếng kiến nghị với bệ hạ, nên tạm dừng cuộc thì dời sang hôm sau. Ca Dương nhìn xuống tình hình bên dưới, không nói tiếng nào buông tay Tư Tư ra, từ trên ghế đứng dậy. Động thái của bệ hạ lập tức thu hút sự chú ý. Ca Dương nói mấy câu với Ninh công công, lão gật đầu vội vã chạy đi. Hẩn bước xuống đấu trường, một thân lam y sạch sẽ tốt hơn Lỗ Lang và Hựu Trát rất nhiều. Dưới cái nắng đứng Ngọ, ánh mắt bệ hạ vẫn không nhú lại, người ta có ảo giác hẩn đang phát sáng. Ninh công công trở về, phía sau là hai thị vệ ì ạch bê một cái hòm dài. Hòm gỗ đặt dưới chân, Ca Dương khom người mở khóa, lấy ra một cây cung thép vàng. Xung quanh có mấy tiếng hít sâu, Trường Cung đã bao năm rồi không tái xuất?

Thanh cung này rất nặng, phải thử vài lần mới nhắc lên được. Ca Dương nhẹ nhàng vuốt ve những kí tự ngoằn ngoèo không biết là loại ngôn

ngữ gì, có lẽ giữa vũ khí và chủ nhân có một mối tương thông nào đó. Sau khi “trao đổi” xong, Ca Dương tùy tiện chọn một ống tên, đeo lên vai bước vào bãi bắn. Triều thần trợn mắt mà nhìn, bệ hạ muốn làm gì vậy???

Trường Cung là một thanh cung rất dài, dây cước cứng không phải ai cũng kéo nổi. Truyền thuyết kể rằng nó là vật tùy thân của Ngưu Chi Ôn, thánh vật khai quốc của Khương La. Trường Cung từng được hoàng tộc thay nhau bảo quản, rồi bị thất lạc trong chiến tranh. Tung tích của nó là một điều bí ẩn, mãi tới đời Thiên Vĩnh đế mới đoạt lại được từ tay triều đình Đại Thế. Đó là câu chuyện cũ mà kể ra sẽ khiến con dân Đại Thế thấy mất mặt. Năm ấy Hạ Hầu Vĩnh Khang ngông cuồng ngạo mạn, hãnh chí nói một câu: “Dem trả Trường Cung, hoặc ta sẽ san bằng vương triều các người trở về thời đồ đá.” Triều đình Đại Thế khi ấy vừa bị thua trận liên tiếp, đánh mất hàng loạt tòa thành. Một lời ngông nghênh đã dọa họ khiếp sợ, hai tay dâng trả Trường Cung. Hành động hèn nhát của chính quyền khiến dân chúng thất vọng tràn trề. Đến giờ nghĩ lại mới thấy, Thiên Vĩnh đế xứng đáng với hai tiếng “vĩ đại”, tuy tính nết ông ta không tốt đẹp gì và kết cục của Hạ Hầu gia cực thê thảm nhưng cả đời Hạ Hầu Vĩnh Khang đã đưa Khương La lên tới đỉnh cao chưa từng có, lấy lại tất cả những gì bị đánh mất trong lịch sử.

Lúc này Trường Cung nằm trong tay Chu Lạc Ca Dương, thanh cung dựng đứng có thể cao bằng người. Sử dụng Trường Cung tốn sức gấp mười lần cung tên bình thường nhưng cũng uy lực hơn mười lần. Bãi bắn yên tĩnh, trăm đôi mắt nhìn theo bệ hạ. Ngài là quốc chủ của Khương La!

Ca Dương đứng vào vị trí ngắm, phía xa tít cuối bãi bắn vẫn đặt mười hai tấm bia như cũ. Hồng tâm đã ghim đầy mũi tên. Ca Dương giơ tay ra sau lưng lấy ba mũi tên sắt ráp vào dây cước, thật ra trình độ bắn ba tên một lúc không quá hiếm lạ, Sử Hựu Trát cũng có thể làm. Chẳng mất nhiều thời gian cân nhắc, hoàng thượng buông dây cung, một đợt tác bình thường thế thôi nhưng đường bay của ba mũi tên rất khác thường. Đây là kiểu tốc

độ gì thế? Tên bay quá nhanh, sức mạnh tập trung vào đỉnh đầu nhọn hoắc, lúc chạm tới bia vẫn không ngừng lại, xuyên qua tấm gỗ, chọc một lỗ hổng nham nhở. Ba lỗ hổng này không trúng hồng tâm mà nằm ở vòng thứ bảy. Không khí vẫn yên tĩnh khi Ca Dương buông dây cung lần nữa, phen này là bốn mũi tên. Vẫn tốc độ khó tin như cũ, đồng loạt đục lỗ hổng vòng thứ bảy của bốn tấm bia khác. Lần thứ ba buông dây, năm tấm bia còn lại xuất hiện thêm năm cái lỗ. Ba bốn rồi năm, vừa đủ mười hai tấm bia. Quần thần hồi tỉnh, ngơ ngác giơ tay vỗ lớp bộp nhưng họ nhanh chóng ngừng lại vì hành động kế tiếp của bệ hạ. Ca Dương cầm một năm mười hai mũi tên, từ điểm giữa trên dây cương rải khoảng cách đều ra trên thanh cung. Bầu không khí ngưng đọng kì lạ, vài người vô thức cắn ngón tay ngăn tiếng kêu sợ hãi. Ca Dương nhìn chăm chăm mười hai mục tiêu, cẩn thận dịch chuyển từng mũi tên đúng góc độ. Hắn quá chậm rãi làm người xem không chịu được. Đến khi cảm giác tất cả đều ổn, Ca Dương dùng sức kéo dây cương rất cứng tới độ giãn tối đa. Hắn thấy ngón trở đau nhói, dây cương vốn trắng bỗng xuất hiện một đoạn đỏ thẫm. Nín thở, ngưng thần, nhẹ nhàng buông tay ra... Mười hai mũi tên bay vút tới như một tấm lưới sắt, bủa vây đến hướng mục tiêu. Khi chúng rơi xuống đất, trên mười hai tấm bia không có bất kì thay đổi nào, bởi vì tất cả đã xuyên qua lỗ hổng được khoét từ trước!

Hoàng thượng hạ tay phải, ống trúc đã rỗng, bấy giờ mọi người mới hiểu màn trình diễn xong rồi! Tiếng vỗ tay quá to, không ai nghĩ ngần ấy con người sẽ tạo thành âm thanh kinh động núi rừng như thế. Đâu đó còn có tiếng bật khóc, những lão tướng cả đời bán mạng cho bờ cõi Khương La, họ ở tuổi gần đất xa trời, cuối cùng cũng được nhìn thấy cái gọi là “thiện xạ”.

Lỗ Lang khoanh tay nhìn theo bóng lưng Thái Minh để quay trở lại lễ đài. Hắn có một ý nghĩ hài hước: Có lẽ Bát ca sinh lầm thời, anh hùng thiên hạ đều sinh lầm thời!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 16

Chương 5: Hòa Thân

Phần 16: Lễ hội săn bắn mùa đông

Hội võ kết thúc để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng mỗi người, không chỉ vì hành động liều lĩnh của Đô Thư Doanh, sự tranh đấu của Lỗ Lang và Sử Hựu Trát mà còn bởi Trường Cung tái xuất. Nhiều ngày sau đó người người vẫn bàn tán về đề tài này, các giai thoại lại được kể, liệt kê tất cả triều đại trong lịch sử, tên tuổi những hoàng đế gây ảnh hưởng lớn đến Khương La từ xưa đến nay. Không phải lúc nào thiên tử cũng được kính ngưỡng. Tân đế lên ngôi là ván cược nặng cả giang sơn. Vua tốt thì dân nhờ, vua xấu thì dân chịu, đó là bản chất của phong kiến.

Sau mấy nghìn năm thịnh trị, Khương La trải qua hơn năm mươi lăm triều đại với gần hai trăm vị vua, phải đọc hết tất cả tài liệu ở Tàng Kinh Các mới có thể hình dung toàn cảnh lịch sử của một vương triều đồ sộ. Người Khương La thông thường chỉ nhắc tới hai kiểu mẫu đế vương: Minh quân hoặc hôn quân, đôi khi nằm giữa hai loại này, như Thiên Vĩnh đế chẳng hạn. Ông ta cũng là nhân vật gây tranh cãi trong hàng thế kỉ, không ai có thể phủ nhận Hạ Hầu Vĩnh Khang là một hoàng đế rất thành công, rất tài ba, rất mưu lược. Nếu Ngưu Chi Ôn là người khai quốc thì Thiên Vĩnh đế là người mở rộng bờ cõi. Những cuộc viễn chinh đưa Khương La thành cường quốc, giành lấy vô vàn đất đai, của cải trong thiên hạ nhưng bản tính hiếu chiến cũng đã đẩy cả vùng bình nguyên vào niên đại bất ổn nhất lịch sử, thương vong vô số, khắp chốn lầm than. Trong mắt các nước ngoại bang, Thiên Vĩnh đế là cái tên tượng trưng cho cái ác!

Theo trường phái ôn hòa, nhà thông thái cho rằng “minh quân” phải là người hiền tài, thương dân như con, biết đau cho nỗi khổ của dân, biết lấy hòa bình làm thịnh trị, khiến trong ngoài yên ổn, không chiến tranh chết chóc. Với tiêu chí này, Thiên Vĩnh đế bị chỉ trích là hôn quân.

Theo trường phái hiện thực, sử gia lại quan niệm, “minh quân” nên là người quyết đoán mạnh mẽ, oai hùng dũng mãnh, đưa tên tuổi Khương La lên tới đỉnh cao, mở mang bờ cõi, răn đe ngoại bang khiến thiên hạ kinh sợ. Xưa nay quy luật sống còn là cá lớn nuốt cá bé, ta không vì mình trời chu đất diệt, vì thế hiếu chiến là hành động tự vệ sớm, âu cũng là lẽ đương nhiên. Với tiêu chí này, Thiên Vĩnh đế được ca ngợi là người vĩ đại nhất.

Cho dù cuộc tranh cãi không có hồi kết, người ta vẫn phải thừa nhận Hạ Hầu Vĩnh Khang là một người tràn đầy mâu thuẫn, cả đời ngập ánh vinh quang của ông đã kết thúc bằng những tháng năm lạng lẽ. Làm cách nào Chu Lạc gia có thể hất chân Hạ Hầu gia đang lớn mạnh một cách dễ dàng như thế? Đây mãi mãi là một nghi vấn có nhiều giả thuyết nhưng không có kết luận cuối cùng. Đến triều đại sau này, khi Thái Minh đế lên ngôi, tác phong hành sự và khí chất của hãn lại khiến không ít người phải thốt lên: “Thiên Hạ” lại thêm một “Thiên Vĩnh”!

Lỗ Lang và Sử Hựu Trát còn chưa phân thắng bại, hoàng thượng áp đảo quân phương, hội võ cứ vậy mà kết thúc. Mọi người đành trông chờ dạ tiệc đêm mười lăm, xem bệ hạ định đoạt thế nào. Những ngày kế tiếp là du sơn và đá bóng chân gỗ. Có người vào rừng tìm gấu xám, cũng có người ở lại hành cung. Bóng chân gỗ là trò chơi được ưa chuộng trong dân gian. Người chơi chia hai đội, mỗi đội năm chân đá và một thủ môn. Họ phải đi trên đôi cà kheo cao hai tấc, giành bóng da, dẫn bóng về phần sân đối phương, sút vào cầu môn ghi điểm. Nói thì đơn giản nhưng chơi rất khó, bị ngã khỏi cà kheo là chuyện thường. Luật chơi không quy định nhiều cho nên người ta mặc sức dùng bạo lực đàn áp đối phương, cảnh tượng khá dã man, thường dẫn tới xô xát đánh nhau. Đôi khi bất hòa ngày thường sẽ

được nam nhân lôi vào trận đấu giải quyết, tấn nhau đã đời rồi xí xóa bỏ qua. Bóng chân gỗ thô tục nhưng cũng có cái hay, điểm đặc biệt là sau trận đấu sẽ không ai để bụng chuyện cũ, đây là quy ước ngầm, đàn ông vẫn có cách giải quyết vấn đề của riêng họ.

Giống như hầu hết con gái, Tư Tư không thích xem bóng chân gỗ, nàng chẳng thấy hay ho chỗ nào. Thời gian còn lại của lễ hội săn bắn chỉ có vài ngày, nàng muốn thấy gấu xám, cho tới bây giờ cả hội chưa ai săn được gấu xám. Ca Dương và Tư Tư cười Tiểu Bạch vào rừng, Nha Nha tí tởn chạy theo đuôi, nó cảm giác ngoài kia là tiếng gọi hoang dã, bản chất loài sói kể tục từ máu tổ tiên, bốn chân to khỏe đi trên địa hình rừng rậm rất thành thục. Ngựa lâm quân giữ khoảng cách xa, nếu không có hiểm nguy họ sẽ không xuất hiện, nơi đây hoàn toàn thuộc về hai người.

Sáng nay trời lạnh hơn bình thường, cổ chân của Tư Tư đã không đau nữa, nàng bị cuốn trong áo choàng lông rất dày, chỉ lộ khuôn mặt nhỏ ửng hồng vì hưng phấn. Tiểu Bạch phi nước đại tiến vào rừng sâu, cỏ cây hai bên bị đánh dạt ra. Nha Nha giống tia chớp nhỏ chạy theo phía sau, nhảy qua những thân cây ngã chắn đường, có khi phóng lên mồm đá lao xuống, linh hoạt nhanh nhẹn không thua tốc độ của ngựa. Ca Dương vẫn chú ý tới nó, sợ nó bị bỏ lại nhưng Nha Nha nào phải con chó tầm thường. Cuối cùng hần khê cười yên tâm, ra lệnh Tiểu Bạch tăng tốc hướng mặt trời mà đi. Bộ tứ kì lạ xé rừng đập lá, hù dọa không ít chim chóc. Gió lùa rát da mặt, Tư Tư nhắm mắt nép vào ngực hần, cười khúc khích nhìn Nha Nha cướp đường chạy đua cùng Tiểu Bạch. Lông trắng ngã hết về sau, dính đầy lá khô và sương sớm lấp lánh, cái lưỡi dài thè ra dưới chóp mũi nhọn, dáng chạy uy lực như một cỗ máy cơ bắp đang guồng quay. Hóa ra Nha Nha có thể chạy nhanh như vậy!

Tư Tư ngồi trên lưng ngựa an toàn, phía sau có vòng tay kiên cố, bên cạnh lại có một hộ vệ đáng yêu. Nàng đột nhiên mong ước bọn họ cứ chạy mãi thế này, chạy tới chân trời góc bể! Đáng tiếc phía trước là một cái dốc,

Ca Dương kéo dây cương cho ngựa chậm lại, dừng ở đỉnh dốc nhìn xuống vùng đất xanh rờn bên dưới. Tư Tư không rõ mình đang ở chỗ nào, khu rừng quá lớn nàng không xác định nổi phương hướng, chỉ thấy cảnh đẹp hùng vĩ ngay trước mắt, một dòng sông nước chảy trong vắt, một dãy núi nhấp nhô in lên nền trời, một cánh rừng họ bách chặt chẽ san sát. Ca Dương nhìn xuống cô gái nhỏ, đôi mắt nàng mở to kinh ngạc, thần sắc tươi tỉnh sáng ngời, hẳn biết mình đã đến đúng chỗ. Ca Dương kéo chặt vạt áo, thân mật ôm Tư Tư chỉ về nơi xa.

- Ở chỗ đó, phía sau ngọn núi là sáu quận ba châu thuộc về Khương La. Gồm có quận Bắc Hà, Tây Hà, Nam Hà, Đông Hà, Kiến Tạo, Tân Định. Ba châu là Tấn châu, Bình châu, Ngô châu. Vừa lúa lớn thứ hai cả nước nằm ở Bình châu.

Ca Dương lại chỉ về một hướng khác:

- Đi hết cánh rừng đó là eo biển Nam Hải, bến tàu Nam Hải hàng năm là nơi giao thương với các quốc gia bên kia bờ biển. “Thái tượng giữ đất” cũng ở đó. Sông này khởi nguồn từ dãy núi rừng Bách Thượng, chảy theo hướng Tây Nam qua một phần ba lãnh thổ. Ở mỗi nơi nó lại có cái tên khác, Trường Giang cũng là nó, Hạ Giang cũng là nó...

Tư Tư say mê nghe hẳn nói, những điều nàng chưa hình dung được, Khương La... Khương La... Có bao nhiêu miền đất trải dài, bao nhiêu cánh đồng màu mỡ và cao nguyên mênh mông...

- Vậy còn bên kia?

Nàng vươn tay ra khỏi áo choàng. Ca Dương nhìn theo hướng nàng chỉ, cười nhẹ mà đáp:

- Đi tới chân trời, tới khi muội không đi nổi nữa, mặt đất chỗ đó vẫn là Khương La!

Hắn hơi nghiêng đầu, môi chạm vào vành tai nàng hỏi khẽ:

- Tất cả là giang sơn của trẫm, nàng có hài lòng không?

Tư Tư không hiểu cho lắm, ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, phát hiện bề hạ cũng đang nhìn nàng. Khoảng cách này không gọi là khoảng cách, chớp mũi hai người suýt chạm nhau. Tư Tư bản thân bị giam trong ánh mắt của hắn, có cái gì đó râm ran hồi thúc... Nàng hốt hoảng nhìn về phía trước, lờ đi ngọn lửa dính ở sau gáy.

- Không biết gấu xám ở đâu ấy nhỉ?

Tư Tư cười một tiếng, cố ý ngậm nga, giọng nói như trẻ con. Ca Dương im lặng nhìn chiếc cổ trắng nõn có những sợi tóc không ngoan rơi xuống.

- Gấu ở vùng này không ngủ đông, chúng thích ra sông bắt cá, đi dọc bờ sông sẽ thấy!

Tư Tư gật đầu, nàng hơi hồi hộp khi cánh tay hắn vòng ra trước nắm đoạn dây cương, sau lưng có một nguồn nhiệt trùm xuống. Tư Tư rùng mình vì ảo giác có thứ gì đó mềm mại chạm vào sau gáy, lông tơ dựng đứng, sự đụng chạm chỉ trong tích tắc nhưng xúc giác nói cho nàng biết... Nó là một nụ hôn. Tư Tư mím môi im lặng nhìn đường, Tiểu Bạch đi qua con dốc thoải, theo lối tắt tiến gần bờ sông. Ca Dương cũng không nói gì, cả đoạn đường chỉ nghe tiếng tim đập và tiếng móng sắt lộp cộp. Tương Tư có phần mơ màng, cảm giác phập phồng này là sao? Nàng vô thức hơi nghiêng về trước, cách xa thân nhiệt phía sau một chút. Ca Dương nắm bắt mọi sắc thái của nàng nhưng hắn cũng không vạch trần, lợi dụng đoạn đường gập ghềnh mà ôm chặt Tư Tư như cũ, lý do vô cùng chính đáng!

Thần trí cô nàng cứ lòng vòng bay bổng, mãi đến khi bị tiếng sủa vang trời của Nha Nha đánh tỉnh. Chỗ sông chia nhánh có nhiều đá ngầm và cây thủy sinh, là nơi lý tưởng để cá làm ổ đẻ trứng. Một con gấu xám ục ịch

đang vực đầu vào nước bắt cá, bờ bên kia loi nhoi bốn chú gấu con. Chúng là lứa mới sinh mùa đông này, có lẽ ra khỏi hang được mấy ngày, đi đứng còn chập chững té lên té xuống. Tư Tư chưa bao giờ tận mắt thấy gấu, nàg “oai” một tiếng, trợn tròn nhìn gấu mẹ gấu con. Hóa ra gấu không đáng sợ như mọi người thường kể, gấu con giống quả banh lông, lăn lăn đùa giỡn với nhau, thỉnh thoảng chạy ra mép nước làm động tác giả bắt chước mẹ chụp cá. Con gấu mẹ thực sự cao to, nó phát hiện người lạ liền chạy vào bờ, có ý định bảo vệ bầy con. Trước khi Tư Tư và Ca Dương phản ứng thì Nha Nha đã phi thân tới, nó thoăn thoắt bơi ngang dòng nước xiết, phóng lên bờ chặn đường lui của lũ gấu. Gấu mẹ nhảy lên trước che chở bầy con, nó hạ thấp người nhe bộ răng nhọn găm gù, chi trước giơ lên sẵn sàng vồ lấy con chó. Tay gấu có bốn móng, sức mạnh phi thường, người bị nó vồ không trọng thương cũng vỡ sọ. Nha Nha không chịu thua kém, nó dựng lông cổ, nhe răng nanh trắng phếu nhọn hoắt ra, cơ thể chùng xuống chuẩn bị lao vào ẩu đả. Đây là cuộc đối đầu trong tự nhiên!

Tư Tư sợ hãi muốn gọi Nha Nha trở lại nhưng Ca Dương đã giơ tay ngăn cản.

- Mặc kệ nó, cứ nhìn xem!

Bên kia bốn chú gấu con lao nhao trốn vào bụi cây, đầu nhỏ ló ra run run nhìn gấu mẹ chiến đấu. Gấu và chó là hai loài khác biệt, động tác của chúng đều theo bản năng. Gấu tuy chậm nhưng có lợi thế to lớn, khi nó đứng trên hai chân vững vàng giống bức tường cơ bắp đe dọa đối thủ. Chó Samoyed vẫn còn nhiều đặc tính của chó sói, tuy nhỏ con mà nhanh nhẹn, cả hàm răng chắc khỏe cũng là vũ khí lợi hại. Nha Nha chạy lòng vòng tìm thời cơ, tấp một cái rồi giật lùi ra. Gấu mẹ chỉ đứng quanh một chỗ, gồng người lên chờ Nha Nha tấn công. Tiếng hăm he găm gù của hai con vật làm cánh rừng náo nhiệt. Chúng quần ẩu rồi kéo nhau xuống mép nước. Nha Nha lắc bộ lông ướt, cả người xù lên như một cục mây. Gấu mẹ cũng ướt đẫm, lông xám chảy xuống dính sát vào da. Hai con vật chơi đến là vui vẻ,

quậy tung tóe bên bờ sông. Nha Nha là con chó rất cà chớn, nó tí tởn chọc giận con gấu, lựa mông mà tát. Tư Tư phì cười nói với Ca Dương:

- Nếu gấu đực tới thì phải làm sao?

Ca Dương nghiêm túc trả lời:

- Có người đi theo cắn mông vợ mình, nó không nổi khùng mới lạ!

Dường như bầy quạ bay ngang đầu đây...

Thật ra gấu xám sống đơn độc, không phải mùa sinh sản gấu đực tự đi kiếm ăn, chỉ còn gấu mẹ phải chăm đàn con. Ca Dương lặng lẽ sờ vào thanh cung, hành động này bị Tư Tư phát hiện. Nàng nôn nóng nắm cổ tay hắn.

- Anh muốn làm gì?

- Không phải nàng thích lông gấu sao? Con gấu mẹ đã mệt, đây là thời cơ tốt!

Tư Tư nhú mày, nhìn bốn gấu con co ro trong bụi cây.

- Hay là thôi đi... Nó có con nhỏ, nếu nó chết gấu con phải làm sao? Mọii từng nghĩ gấu xám là loài độc ác hung hãn cần phải diệt trừ nhưng hóa ra nó cũng như muông thú trong rừng... Săn gấu chả có gì vinh quang hết!

Ca Dương nhẹ cười, khẽ vuốt một lọn tóc mềm.

- Nàng không thích thì thôi... Thật ra săn gấu không dễ, gấu ít khi chết sau một lần bắn nhưng người ta không thể bắn quá nhiều, sợ hỏng bộ da lông của chúng. Gấu có thể bị ngất và tỉnh lại rất nhanh, nếu sơ ý tiếp cận sẽ bị nó giết trong chớp mắt.

Ca Dương nhìn trận chiến chưa có hồi kết, giơ tay lên miệng huýt một tiếng dài. Nha Nha dựng đứng lỗ tai quay đầu bỏ chạy, nó bơi qua sông trở về bên họ. Con chó vận động mạnh nên thở phì phò, lông bắn, bốn chân dính sình. Tư Tư bật cười cúi xuống xoa xoa đầu nó.

- Lát nữa trở về xem Tiểu Mai xử lý mày thế nào!

Gấu mẹ dẫn gấu con chạy nhanh vào rừng, cả nhà thoát một nạn. Ca Dương lại cho ngựa đi dọc con sông, gặp thêm không ít gấu xám nhưng hẳn không săn con nào. Hai người thong dong đi dạo, ngắm cảnh đẹp, bình luận về động vật, mãi đến khi mặt trời lên cao mới tìm đường quay về.

Những ngày du săn khép lại, buổi chiều trước khi hồi kinh ở hành cung tổ chức dạ tiệc. Thức ăn là thành quả đi săn của mọi người, ban thưởng cũng được công bố. Ngoài tiệc tất niên mỗi năm thì hội săn bắn mùa đông là dịp lớn các đại thần tề tựu. Trong chính điện, hoàng đế ngồi ở cao, bên cạnh có Dung phi và Quận chúa, dưới là hoàng thân cùng triều thần. Cáo mệnh phu nhân và các tiểu thư nhà quan mở tiệc ở ngoài điện, do Hoàng hậu chủ trì. Phân chia như vậy tránh cho chính điện quá tải, cũng để mọi người thoải mái hơn.

Hoàng hậu không có mặt, mọi người chú ý tới Dung phi nương nương một thân hồng cánh sen ngồi cạnh bệ hạ. Hậu cung Thái Minh đế vắng vẻ là chuyện ai cũng biết, nếu bây giờ có một phi tần mang thai nhất định là tin chấn động. Dung phi xuất thân cao quý, đường đường là công chúa Trung Lương, hơn nữa nàng tuổi trẻ xinh đẹp, được sủng ái vô vàn, khó nói trước tương lai tiến xa cỡ nào. Quần thần nuôi tâm tư riêng, tuy nói nói cười cười nhưng ánh mắt thường nhìn lén bên trên, muốn tìm chút manh mối có giá trị.

Triệu Phi Liên đêm nay đặc biệt diễm lệ, nàng mặc váy hồng, tóc vấn kiểu linh xà kế, điểm lên bướm vàng và trâm ngọc bích, kim bộ điêu đung đưa theo từng cử động mê người. Dung phi dính ở bên hoàng thượng, dịp

dàng trò chuyện, chốc chốc lại bóc hoa quả đưa cho ngài. Ca Dương vẫn giữ khuôn mặt nhàn nhạt vui ý, trông hòa nhã mà cũng xa cách. Hắn ăn tượng trưng vài múi cam, sau đó chuyển tay đưa cho Tư Tư. Hôm nay Quận chúa có vẻ không vui, hơi trề môi nhàm chán xem hát múa. Ca Dương thấy vậy len lén nắm bàn tay nàng trong ống áo rộng, động tác này làm mãi thành quen.

- Bệ hạ... Thần thiếp rót rượu cho chàng...

- Ái phi không cần động tay, nàng ăn gì đó đi, để Tiểu Ninh Tử làm!

Ninh công công lập tức lấy bình rượu từ tay Dung phi, động tác vừa đủ kín cẩn. Mấy hôm nay hắn theo lệnh của bệ hạ cho người theo dõi Dung phi sát sao. Quả nhiên tìm ra chút manh mối. Thủ đoạn của họ vừa kín đáo vừa bí mật, nếu không phải ám vệ được đào tạo tốt và kinh nghiệm nhiều năm sẽ không phát hiện ra. Ví dụ như Nguyên Kế Sinh nổi hứng muốn đi dạo, thấy cây đào nở đẹp liền đến gần ngắm nhìn một lúc. Vài ngày sau Dung phi dẫn cung nữ đi ngang qua, cũng dừng lại ngắm hoa đào. Nói ra không có gì đặc biệt nhưng bọn họ đã truyền tin cho nhau bằng cách này. Mẫu giấy rất nhỏ dính ở nhánh cây, chỉ cần giơ tay sờ hoa là rơi vào tay áo. Ninh công công xác định phía sau Triệu Phi Liên không chỉ có Trung Lương mà Đại Thế cũng là đồng lõa.

Đêm qua lão báo cáo với bệ hạ, hoàng đế híp mắt nghĩ ngợi một lúc: “Không thể đánh răn động rừng, cần xoa dịu con mồi dụ nó ra khỏi ổ!” Dạ tiệc bắt đầu được một lúc, sau khi điệu múa lụa kết thúc Ninh công công khom người chờ ý chỉ của bệ hạ. Ca Dương vẫy tay cho vũ công lui ra. Bên dưới lập tức trật tự nhìn lên.

- Giờ Dần sáng sớm mai sẽ khởi giá hồi kinh, cho nên yến tiệc này các khanh cứ thoải mái ăn uống, trẫm miễn cho nghi thức rườm rà. Hội săn năm nay rất thành công, thợ săn bắt được nhiều con mồi nhất sẽ được trọng thưởng nhưng trước tiên trẫm có một chuyện hệ trọng phải tuyên bố trước...

Ninh công công vỗ tay hai cái, thái giám bưng ra chiếc khay bạc, bên trên là thánh chỉ đã được niêm phong. Ninh công công trịnh trọng dùng hai tay cầm lên, tháo băng lụa mở chiếu thư ra.

- Dung phi nương nương tiếp chỉ!

Triệu Phi Liên giật mình ngẩng đầu. Nàng ta nhìn bệ hạ một cái rồi hồi hộp quỳ xuống.

- Có thần thiếp!

- Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Dung phi họ Triệu phẩm hạnh cao quý, hiền lương thực đức, tư chất vô song. Nay trẫm tấn phong Dung phi làm Hoàng quý phi, an bài ở cung Trúc Uyển. Khâm thủ!

Thánh chỉ súc tích ngắn gọn, Ninh công công đọc xong khép lại, bên dưới là một mảng im lặng, Dung phi cũng ngẩn người ra.

- Nương nương, mời tiếp chỉ!

- Thần... Thần thiếp tiếp chỉ. Đa tạ hoàng thượng. Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...

Triệu Phi Liên run run nâng cao tay nhận thánh chỉ, trong mắt là sự khát vọng điên cuồng. Khi nàng đứng lên thì quần thần cũng đồng loạt quỳ xuống.

- Hoàng quý phi nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế...

Triệu Phi Liên kích động quay lại nhìn, nàng chưa từng bước lên đỉnh cao như thế. Mười năm làm công chúa Trung Lương, chịu đòn đau thể xác, bị lợi dụng sai khiến như con chó, cuối cùng ông trời cũng đền đáp công bằng. Nàng hoàn toàn xứng đáng với những gì có được hôm nay. Tuy hơi khó tin nhưng nàng đã chiếm vị trí đặc biệt trong trái tim nam nhân kia...

Phi Liên cảm thấy không bao lâu nữa mình sẽ trở thành độc nhất vô nhị. Nét cười hiện lên trên khuôn mặt diễm lệ, đủ kiêu ngạo, đủ đặc ý. Ca Dương nhàn nhạt quan sát, hãnh hơi tức giận vì khuôn mặt giống hệt A Dung lại mang biểu cảm không thuộc về A Dung. Ca Dương đã nghĩ thông suốt. Nếu hãnh không giống Hạ Hầu Vĩnh Khang ở kiếp trước thì chẳng lý nào “nàng” lại cùng bộ dạng với “nàng” kiếp này. Mỗi vòng luân hồi là một quy luật nhân quả, người ta đều thai với thân phận khác, gia cảnh khác, cha mẹ khác... Bề ngoài cũng vì vậy mà đổi thay. Thế xác chẳng qua là lớp vỏ tạm bợ cho linh hồn, sau mấy chục năm nó cũng hết thời hạn. Suy nghĩ như thế, hãnh chẳng còn tí nào yêu thích đối với gương mặt của Dung phi nữa...

Quần thần bên dưới chúc mừng rôm rả, hoàng đế cười cười chỉ lo uống rượu. Quận chúa nhìn Dung phi thu hết ánh hào quang, tự nhiên thấy lòng bực bội khó chịu, dứt khoát giật tay về. Nàng giận! Ca Dương hơi nhướng mày liếc qua, nhìn bộ mặt hờn hờn tủi tủi chưa từng thấy của Tư Tư. Hãnh biết nàng không thích Dung phi, chuyện tấn phong này có mục đích khác, hãnh nghĩ đợi tiệc tan phải giải thích một chút. Ca Dương thử mò mẫm sang ghế bên cạnh nhưng hết lần này tới lần khác bàn tay nhỏ kia đều kháng cự dờn đi. Hãnh đành thở dài bỏ cuộc...

Sau khi Hoàng quý phi được tấn phong, dạ tiệc càng náo nhiệt chúc mừng người đạt danh hiệu thợ săn giỏi nhất với tổng cộng hai mươi sáu con mồi. Có vài người săn được gấu xám, hoàng thượng cũng ban thưởng hậu hĩnh. Đến khi nhắc tới quán quân hội võ, triều thần đều trông mong phán quyết của bệ hạ. Dẫu rằng chính ngài bon chen làm hồng hội thi nhưng không thể tự nhận làm quán quân được. Vậy thì Lỗ Lang và Sử Hựu Trát phải phân tranh thế nào?

- Hội võ năm nay có nhiều chuyện khó lường. Trước mắt, Đô ái khanh có thỉnh cầu gì để trẫm suy xét?

Đô Thư Doanh từ đầu đến cuối chỉ im lặng thưởng rượu, khi bị nhắc tên mới lò dò đứng lên.

- Muôn tâu bệ hạ, hiện tại vi thần chưa có chuyện thỉnh cầu, có thể cho thần nợ lại không?

- Ha, lại còn để dành dùng sau! Thôi cũng được nhưng chỉ có một điều duy nhất, khanh tự cân nhắc đi.

- Đa tạ hoàng thượng!

Ca Dương dời mắt nhìn xuống người nào đó bên dưới, nhàn nhạt nói tiếp:

- Còn về ngôi vị quán quân, bởi vì Thập thất hoàng tử và Sử Hựu Trát không ai chiến thắng chung cuộc nên trăm ban thưởng như nhau. [Bài miễn tử] thuộc về Sử công tử, phần của Lỗ hoàng tử sẽ thay thế bằng huân chương dũng sĩ danh dự. Không biết hoàng tử hài lòng chưa?

Huân chương mà Ca Dương nhắc tới cũng không có gì ghê gớm nhưng được cái danh tiếng. Huân chương dũng sĩ dành cho người có công lao với triều đình, tôn vinh kẻ sĩ phu. Ở một làng có người nhận huân chương cũng giống như vinh quang cho cả họ, trưởng thôn phải kính nể người này, trong mọi chuyện đại sự tiếng nói của người này đều có trọng lượng. Cho nên, huân chương dũng sĩ không có lợi về vật chất nhưng là thứ đánh bóng uy danh.

Lỗ Lang ngồi một bàn riêng lẻ bên dưới chúng hoàng thân. Tối hay hăn có vẻ đạo mạo trang trọng, mặc áo chèo vạt thêu huyền diệu, đeo đai lưng vàng treo khối ngọc bội xanh lam, đầu tóc chải chuốt bảnh bao, cả người toát lên một vẻ gọn gàng xán lạn. Lỗ Lang híp mắt cười, bốt đi một chút lưu manh, thêm vào mấy phần nho nhã. Người này... Biến hóa ghê gớm thật!

Lỗ Lang đứng lên, bước ra lối đi giữa điện hướng mặt về phía hoàng đế. Lần này mỗi cử chỉ của hăn đều có phép tắc nghi lễ, trông vương giả đường hoàng.

- Ngô hoàng ban thưởng hậu hĩnh, ta đây hết lời cảm tạ! Sẵn dịp vui lớn này, Đại Thế cũng có chút lòng thành gọi là giao hữu lâu dài...

Hắn dứt lời, ngoài cửa điện từng tốp hộ vệ khiêng hòm xiêng đi vào. Đây là tất cả hành lý đoàn sứ thần đem theo. Lỗ Lang từ tốn mở từng nắp rương, châu báu ngọc ngà làm lu mờ ánh sáng dạ minh châu trong đại điện. Mọi người rướn cổ nhìn theo, bị lú lờ vì trình độ xa hoa của Đại Thế. Ngọc trai to như vậy họ chưa từng thấy, đồ chặn sách đúc vàng ròng, cần huyết ngọc hồng ngọc lam ngọc... Một rương khác thì chứa toàn gấm quý. Ở Khương La, loại vải này mỗi năm chỉ dệt ra một trăm tấc. Thế mà Lỗ Lang đem tới đây một rương, ít nhất phải hơn nghìn tấc vải. Còn có hai hòm dược liệu làm ngựa y đỏ mắt mà nhìn. Lỗ Lang giới thiệu sơ qua, sau đó mở cái rương thứ năm.

- Đây là kinh Phật và tượng Bồ Tát nạm hồng thạch, xin kính biểu Thái hậu nương nương. Kinh thư này không phải vật tầm thường, nó là đoạn cuối trong bộ [Đại từ bi chú] bị thất lạc từ lâu. Sau khi chùa Thiếu Lâm bị hỏa hoạn, hai quyển kinh và tượng Bồ Tát đã được giải cứu, do Đại Thế bảo tồn đến ngày nay...

Trong điện có không ít người sùng Phật, vừa nghe tới hai món bảo vật họ liền kích động suýt khóc. Quả thật của cải đánh vào vật chất lẫn tinh thần! Nếu Thái hậu có mặt lúc này, nói không chừng bà sẽ lập tức đem kinh và tượng giấu đi. Lỗ Lang hài lòng nhìn triều thần Khương La lộ ra vẻ tham lam, tiếp tục mở năm rương còn lại, vật sau càng quý giá hơn vật trước, đến Quốc bảo cũng đưa tới.

Từ đầu tới cuối Ca Dương không chút lay động, chỉ trầm ngâm nhìn núi châu báu lấp la lấp lánh. Hắn thấy thất vọng vì thân tử của mình dễ bị mê hoặc đến thế. Chẳng lẽ Quốc khố Khương La còn không bằng một chút “bạc vụn” Đại Thế đem tới? Trình diễn khoe giàu xong rồi, Lỗ Lang hướng về phía hoàng thượng chân thành nói:

- Không dám múa rìu qua mắt thợ, chỗ này nhỏ nhoi mong Thái Minh để đừng chê bai. Ta lấy danh nghĩa chính cung hoàng tử Đại Thế xin được cầu hôn Minh Châu quận chúa của quý quốc. Hai phần sính lễ còn lại tháng sau sẽ dâng đủ!

Lỗ Lang dứ lời, không khí trong điện bị nghẹn lại như gà mắc dây thun. Triều thần há mồm trợn tròn mắt, đảo qua mười rương “sính lễ”, tuy có hơi tiếc nhưng đành nuốt ngược vào trong. Châu báu quý thì có quý nhưng mà Quận chúa điện hạ sao có thể so sánh được? Bọn họ há có thể vì chút xíu tài sản này mà đem Quận chúa gả cho ngoại bang?

Ngồi ở trên kia, Tư Tư giận đến run người. Hắn nói cái gì? Đòi cưới nàng à? Năm mơ đi! Tư Tư nóng nảy nhìn qua bệ hạ, chỉ thấy Ca Dương đột nhiên cười khùng khục, xoa cằm hỏi Lỗ Lang:

- Trẫm không nghe được tiếng chim cò, người có thể nói tiếng người không?

Lỗ Lang giật giật khóe miệng, cố gắng giữ nguyên nụ cười lại tha thiết khẩn cầu:

- Ngô hoàng thích đùa. Ta đây thật lòng thật dạ mến mộ Quận chúa, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã không thể buông tay. Được phụ hoàng cho phép, ta xin thể hiện thiện chí bằng chiếu cầu hòa này...

Trước khi đến Khương La, Lỗ Tông Phi đã lường trước mọi tình huống. Chắc chắn Chu Lạc Ca Dương không dễ dàng đáp ứng, vì vậy phải đem giang sơn của hắn ra làm mồi nhử, thứ này so với nhi nữ thường tình quan trọng hơn nhiều! Ninh công công đi xuống lấy “chiếu cầu hòa”, đứng giữa điện đọc to. Đại khái ý nói nếu hôn sự này thành, trong vòng năm năm ải Bình Thành sẽ ngừng chiến, đồng thời bồi thường chín vạn hoàng kim. Các tướng ở đây đều sáng mắt lên, họ rất hiểu chiến sự liên miên ở Bình Thành là gánh nặng lớn nhất của triều đình, tiêu tốn quốc khố, hao tổn binh

lực. Nếu Đại Thế ngừng chiến, đây là cơ hội tốt để Khương La phục hồi, đợi năm năm qua đi thì một mẻ thu gọn! Chiếu cầu hòa đáng giá hơn sinh lễ rất nhiều!

Triều thần bắt đầu lung lay, nhìn lên bệ hạ mong chờ. Giữa bầu không khí im lặng giăng co đó, Tề vương đột nhiên đứng lên. Cùng độ tuổi với hoàng thượng, Tề vương Chu Lạc Huyền Kim là một nam nhân rắn rỏi, nước da ngăm đen, tuổi trẻ vẫn còn lưu lại trong đôi mắt lấp lánh của một người lòng đầy tham vọng. Từ khi tân hoàng lên ngôi, hắn bị đuổi về đất phong ở Đông Hoang, kiên trì xây dựng thế lực riêng mặc do Ca Dương âm thầm áp chế rất nhiều năm. Ca Dương không đào tới gốc rễ, không muốn Khương La nội loạn, chẳng biết đây là quyết định sáng suốt hay sai lầm?

Lúc này Tề vương nhìn lên hoàng đế, bộ dạng chính nhân quân tử mà nói:

- Bệ hạ, thành ý của Đại Thế rõ ràng như vậy, chúng ta không nên cự tuyệt. Ai cũng biết bệ hạ yêu quý Quận chúa, không muốn nàng gả đi xa nhưng mà xét trên thân phận, là Quận chúa đương triều phải có trách nhiệm bốn phận với đất nước. Nàng hòa thân đổi lấy hòa bình, điều này cao quý biết bao! Đường muội nói có đúng không? Chẳng lẽ muội có thể ngồi nhìn biên giới loạn lạc gần chục năm mà không ra tay cứu giúp?

Tề vương dứt lời thì một tiếng bát vỡ vang lên. Chu Lạc Tịch Tề đập chén đứng dậy:

- Đường ca! Huynh nói như vậy sao công bằng? Quận chúa đương triều không chỉ một mình Tương Tư, huynh có hai cô con gái đến tuổi cập kê, sao không cho các nàng đi hòa thân đổi lấy “vinh quang” đi! Chiến tranh là chuyện của đàn ông, lấy một cô gái ra gánh vác là đồ hèn!

Tề vương đối địch với bệ hạ lâu nay, mà cả nhà Hòa An vương cùng hoàng thượng lại giao hảo. Lẽ dĩ nhiên Chu Lạc Huyền Kim muốn nhân cơ

hội nào quấy phá mối thâm tình giữa bọn họ. Nếu Quận chúa hòa thân, không chỉ Tịch Tề mà cả năm anh em sẽ trở mặt với bệ hạ. Không khí trong điện nức mùi thuốc pháo, Lỗ Lang híp đôi mắt cáo, nhìn lên Tư Tư đang bồn chồn âu lo. Tuy cầu thân là kế hoạch của Lỗ Tông Phi nhưng chính Lỗ Lang cũng chấp nhận rồi, hẳn thực sự hứng thú với Minh Châu, hứng thú hơn bất cứ nữ nhân nào. Lỗ Lang căn môi suy nghĩ, hẳn đã tự ý chuẩn bị đòn sát thủ cuối cùng, có thể Bát ca sẽ tức giận nhưng Lỗ Lang chỉ muốn cướp mỹ nhân vào tay!

- Các vị, các vị... Xin chớ vì chuyện này mà bất hòa. Nếu ta chưa thể hiện đủ thành ý thì đây, phần lễ vật này Lang mỡ cũng muốn làm sính lễ, như vậy không biết Quận chúa có hài lòng không?

Hắn lấy ra một cuộn giấy, nói với Ca Dương:

- Trên tay ta là kế ước đất đai. Tuy chưa chính thức được phong vương nhưng phụ hoàng đã cấp đất phong hai năm trước. Sau khi Thái tử lên ngôi, ta sẽ thành Chiến vương sở hữu năm quận và một châu phía Tây Nam, bao gồm cả thành Hòa Lợi giáp biên giới Khương La. Nếu Quận chúa hòa thân, Lang mỡ sẽ hai tay dâng thành Hòa Lợi sáp nhập vào lãnh thổ quý quốc!

Toàn triều máu sôi sùng sục! Trời đất ơi, một tòa thành đấy! Năm xưa Thiên Vĩnh đế đem quân xâm chiếm năm thành của Đại Thế, sau khi ông băng hà Đại Thế giành lại bốn thành. Một tòa thành không chỉ có giá trị về lãnh thổ mà còn là sĩ diện quốc gia. Cắt đất cho nước khác như vậy mà Lỗ Lang cũng làm được!

Tề vương sáng khoái cười to, chấp tay nói với hoàng thượng:

- Thâm tình đến mức này bệ hạ còn chần chừ gì nữa? Thành Hòa Lợi có vị trí quân sự chiến lược, Đại Thế tỏ rõ lập trường, chúng ta không nên do dự nữa! Hoàng thượng, ngài phải suy nghĩ cho đại cục, một mối hòa

thân này lưu danh sử sách, vẻ vang cho Quận chúa và cả Chu Lạc gia. Mọi người thấy có đúng không?

Phe cánh của Tề vương nhao nhao ủng hộ, những người khác quyết định giữ im lặng. Tịch Tề giận run mà không biết nói gì. Lỗ Lang thực sự hạ sát chiêu, giờ chỉ còn trông chờ vào bệ hạ. Tịch Tề không tưởng tượng nổi, cô em gái bé bỏng của hắn, muội muội mà cha anh nâng niu trong tay, nàng sẽ trở thành vật hy sinh chính trị sao?

Tư Tư đã trưởng thành, nàng nhìn nghe đều hiểu hết. Lúc này gần như tất cả triều thần đang mong ước nàng gả cho Lỗ Lang. Một vị Quận chúa đổi lấy chiếu cầu hòa, một tòa thành, chín vạn hoàng kim và bao nhiêu châu báu. Có phải quá hời không? Tư Tư tựa lưng vào ghế, không dám nhìn hoàng thượng. Đột nhiên nàng thấy mình bé nhỏ làm sao. Hôm trước hắn đã hỏi: “Tất cả là giang sơn của trẫm, nàng có hài lòng không?” Tư Tư rất hài lòng nhưng mà chàng có hài lòng không?

Ca Dương vẫn thờ ơ như cũ, hắn ở trước ánh mắt trông ngóng của triều thần, ánh mắt cầu xin của Tịch Tề, ánh mắt thách thức của Huyền Kim, rồi cả ánh mắt đặc ý của Lỗ Lang. Nhẹ nhàng bao lấy bàn tay run run của Tương Tư, Ca Dương chẳng có chút do dự mà nói:

- Chuyện này... Trẫm không đồng ý!

Tề vương nhíu mày phản bác ngay:

- Bệ hạ, lý do nào ngài không đồng ý, phải cho mọi người ở đây một lý do chính đáng chứ!

Ca Dương nhìn Huyền Kim bằng nửa con mắt.

- Khương La xem trọng chữ tín, trẫm đã hứa gả cho người khác thì không thể vì danh lợi mà đổi ý được!

Ca Dương chỉ tìm một cái cớ, hoàn toàn không nghĩ đến hệ lụy của nó. Tề vương cười gằn hai tiếng, không chịu thua hỏi tiếp:

- Là ai? Bệ hạ hứa gả cho ai?

Ca Dương bực mình nhú mày, cái tên này, đã nói như vậy mà còn bám riết không tha! Khi Ca Dương chưa nghĩ xong đối sách thì Sử Hựu Trát đã đứng lên, chấp tay nói với Tề vương:

- Vương gia lượng thứ! Quả thật bệ hạ đã chỉ hôn Quận chúa cho vi thần!

Oa! Mọi người chột tỉnh ra. Thảo nào, thảo nào! Tịch Tề mở to hai mắt, cười ha hả chạy tới vỗ vai Hựu Trát:

- Đúng! Đúng! Phụ vương ta rất vừa ý con rể tương lai. Tháng trước viết thư xin ban hôn rồi! Quân vô hí ngôn tứ mã nan truy! Lỗ Lang người chấp nhận đi! Quận chúa không gả cho người được đâu!

Ca Dương bị biến chuyển bất ngờ này làm cho giật mình, hăn lập tức trừng mắt nhìn Sử Đình Thành. Lão già chết tiệt! Lời nói của trẫm như nước đổ lá môn phải không??? Sử đại nhân co rúm lau mồ hôi. Con ời là con... Con cứ thế này cái đầu của cha phải làm sao nhặt về đây!?

Tư Tư ngơ ngác, nàng và Sử đại ca sao? Vì sao không ai nói với nàng chứ??? Nàng đồng ý hôn sự này từ bao giờ chứ!? Vẻ mặt như khi ăn ớt của Tư Tư bị Tề vương chú ý. Hăn gian xảo vô cùng, lập tức bắt được đầu mối!

- Bốn vương thấy Quận chúa không cam tâm tình nguyện, liệu có phải hoàng thượng chỉ tìm cái cớ từ chối thôi không?

Sử Hựu Trát nghe vậy nhìn lên Tư Tư, quả thật nàng không vui vẻ chút nào. Hăn biết mình hơi đường đột nhưng mà cưới nàng là ý nguyện từ rất lâu rồi. Hựu Trát cân nhắc thận trọng, nếu bệ hạ không muốn hòa thân

vậy thì hẳn đứng ra làm lá chắn, nhất định bệ hạ sẽ hài lòng! Lấy đủ tự tin, Hựu Trát mỉm cười đối đáp với Tề vương:

- Vương gia thật vui tính. Thần và điện hạ quen biết lâu năm, tình cảm sâu nặng, tất nhiên hôn sự này có sự đồng ý từ hai phía!

- Hai phía? Có đúng thế không Quận chúa?

Tề vương dùng ánh mắt uy hiếp. Mọi người đều nhìn vào Tư Tư, ngay cả Ca Dương cũng đang nhìn thẳng nàng bằng ánh mắt sắc bén... Tư Tư chưa từng bị tứ phương tám hướng chiếu tướng thế này, thần kinh chịu không nổi áp lực, lắp bắp nói:

- À... Ta... Là... Là... Đồng... Đồng ý!

Tiếng “đồng ý” bé như muỗi kêu, vừa đủ cho Ca Dương nghe thấy. Hẳn lập tức đứng bật dậy, vẻ mặt như cuồng phong vũ bão đang kéo tới. Nàng đồng ý, nàng nói nàng cũng đồng ý, cũng có “tình cảm sâu nặng” với Sở Hựu Trát!!! Gân xanh trên thái dương giật đau đớn, Ca Dương hơi loạng choạng lấy thăng bằng. Ở giữa bao người, hai nam nhân đều có thể nói rằng họ yêu thích nàng, muốn thành thân với nàng. Lời này dễ bày tỏ như thế mà hẳn không nói được. Ca Dương thấy mấy trăm khuôn mặt ở bên dưới chao nghiêng, giống như giễu cợt thứ tình cảm nhen nhóm của hẳn. Nàng là ai còn quan trọng nữa sao? Hạ Hầu Vĩnh Khang yêu Sở Phù Dung bao nhiêu, bây giờ hẳn thấy mình cũng yêu Tương Tư bấy nhiêu, chỉ có cơn hoảng hốt khi sắp mất đi người thương mới khiến hẳn nhận ra sức nặng của tình cảm này!

- Sở Hựu Trát loạn ngôn hàm hồ, kéo ra đánh năm mươi trượng!

Ca Dương làm lơ với bàn tay giữ chặt cổ tay hẳn, Tư Tư thấy Hựu Trát đột nhiên bị phạt không khỏi lo lắng, mở miệng muốn nói đỡ. Nàng càng như thế Ca Dương càng thấy phát điên!

- Lỗ Lang người nghe cho rõ đây! Sính lễ của người chẳng là cái thá gì, năm năm ngừng chiến giống như phút giải lao vô nghĩa, trăm không cần thứ hòa bình giả tạo đó! Chín vạn hoàng kim của các người không đủ dánh rắng mà thành Hòa Lợi nếu trăm muốn sẽ tự mình tới lấy. Còn chờ người dâng lên sao? Một lũ quan tham thấy lợi trước mắt mà không tính đại cuộc sau này. Nuôi các người tốn cơm tốn gạo! Tất cả về nhà đóng cửa tự suy nghĩ đi!

Một tràng mắng từ Đại Thế mắng tới Khương La. Lỗ Lang chưng hửng, Tề vương trầm mặt, Hựu Trát bị lôi đi hành hình, những người khác cũng đần mặt đủ kiểu. Thái Minh để phất tay áo bỏ đi, để lại một đại diện ngổn ngang trăm mối...

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 16

Chương 6: Phù Dung Trì

- Hoàng thượng, giờ Mẹo sáng nay nhóm Lỗ Lang và sứ thần đã ra khỏi biên giới, không có động thái gì mờ ám. A Mị cũng điều tra được, Triệu Phi Liên liên lạc với bên ngoài nhờ vào một con kim tước mang bên người. Loại chim này đã trải qua huấn luyện, có khả năng ghi nhớ giai điệu, truyền đi dưới dạng tiếng hót. Gần đây Tề vương thường xuyên giao thiệp với một gã sĩ phu họ Minh, lai lịch không rõ, trước mắt chỉ biết hẳn cố ý tiếp cận vương gia, đang từng chút thâm nhập vào phe cánh ở Đông Hoang. Bình Thành vẫn trong giai đoạn ngừng chiến, tuy nhiên đáng chú ý là phía nhà Mạc có động tĩnh lạ, một vài nhóm du mục bỗng nhiên xuất hiện, mon men quanh quẩn ở khu vực biên giới. Bởi vì họ không cố ý vượt biên, không gây rối cho nên phía ta chỉ duy trì quan sát. Ở Phượng Triều tất cả đều ổn, tháng tới Phượng Thế lập Hậu, thân thế của hoàng hậu hơi đặc biệt, nàng là phi tần của Phượng Trầm, là em gái ruột của Hoàng thái hậu...

Nói mãi tới đây, Phong cũng ngừng lại tự cảm thán. Nhớ năm đó hẳn bảo hộ Thập lục hoàng tử, ba phen bốn bận bị Phượng Doãn, Phượng Vận cho người ám sát. Con đường đến ngai vàng của Phượng đế thật không dễ dàng. Sau mấy năm ngồi vững trên cương vị, cuối cùng Phượng Thế đã công thành danh toại, nắm vận mệnh trong tay, thách thức tất cả luân thường đạo lý, chỉ hành động theo ý muốn đến trời cũng không ngăn nổi! Làm được như vậy, thiên hạ nào có mấy ai?

Hiện tại là mừng sáu tháng Chạp, lễ hội săn bắn đã kết thúc một tuần nhưng dư âm của Bách Thượng vẫn còn lưu lại trong triều. Nếu không kể

tối đêm dạ tiệc thì có thể coi mùa lễ hội năm nay thành công mỹ mãn. Lỗ Lang cầu hôn thất bại, ngày hôm sau lập tức bị lệnh trục xuất, cấm nhập cảnh vào Khương La trong vòng ba năm. Bệ hạ xử lý không nặng tay nhưng cũng khiến Thập thất hoàng tử mất hết mặt mũi, gián tiếp làm xấu thêm mối quan hệ vốn chẳng tốt đẹp giữa hai nước... Triều thần lên tiếng phản đối, hoàng đế hành động cảm tính, không để vào tai, thêm cả vụ việc Sử công tử bị phạt năm mươi trượng khiến cho mấy vị Cáo mệnh phu nhân dường như nhận ra tín hiệu nào đó, không dám lôi thôi nhắc tới hôn sự của Quận chúa Minh Châu nữa...

Quay về Đế Đô, mọi thứ lại nề nếp như cũ, ám vệ vẫn phải thực hiện nhiệm vụ hàng ngày. Lúc này thư phòng chỉ đốt ngọn đèn mờ, Ca Dương ngồi trên chiếc ghế quen thuộc, cả người bị bóng tối nuốt chửng. Gần đây không khí trong triều có phần âm u đáng sợ, những buổi chiều cũng tĩnh lặng hơn, không có tiếng oang oang cãi vã như thường lệ. Từ đại thần cho tới gã thị vệ cũng cảm nhận được, bệ hạ dạo này luôn luôn nhíu mày, tâm tình buồn bực, giống như cái ấm nước sôi có thể phun trào bất cứ lúc nào. Ở đời khó đoán nhất là long tâm, thay vì thăm dò lòng vua, thà về nhà nhắc nhở vợ con, ít ra ngoài, ít gây chuyện, thành thật một chút kéo rước họa vào thân!

Lúc này Phong đứng dưới thư án, vẫn bộ đồ ám vệ đen thui bó người, đeo mặt nạ ngang sống mũi. Hắn trông lên vẻ mặt như quỷ la sát của Ca Dương mà thầm nguyện rửa hai tên Lôi Trì, đúng là huynh đệ không bằng các bậc, ai cũng cao chạy xa bay, để một mình hắn ở trong kinh chống đỡ, mỗi ngày đứng trước mặt bệ hạ làm bài kiểm tra tâm lý...

- Đã biết, còn chuyện gì nữa không?

Tất nhiên là còn, Phong ước gì mình có thể nói hết. Hắn đảo tròn mắt, quyết định câu giờ:

- Bẩm, có một chuyện liên quan tới Hoàng hậu nương nương. Thuộc hạ phát hiện gần đây Đô đại nhân lui tới Phượng Nghi cung hơi nhiều, có lúc còn ở qua đêm... Không biết...

Ca Dương mân mê hai viên lam thạch, đối với tin tức “giật gân” này không có phản ứng gì lớn.

- Phái một người đi theo Đô Thư Doanh giúp hắn che giấu, đừng để người ngoài phát hiện! Kiểm tra hết cung nhân ở chỗ Hoàng hậu, kẻ nào không biết kín mồm thì xử lý sớm, tránh lưu hậu họa!

- Vâng ạ!

Phong lú lười đáp lại, lần nữa có thêm hiểu biết mới về quan hệ của đế – hậu, không chỉ cảm phục Đô Thư Doanh ăn gan hùm dám cảm sừng bệ hạ mà còn khâm phục cả hoàng thượng vừa rộng rãi lại nhân từ, hiểu rằng tình yêu không có tội!?

- Ngoài chuyện này còn chuyện gì nữa không?

Còn, tất nhiên vẫn còn! Phong nuốt nuốt nước bọt, biết là tai kiếp này tránh không khỏi.

- Bẩm... Hôm qua Quận chúa lại sai Tiểu Mai xuất cung, đem theo không ít dược quý và thức ăn bồi bổ đến phủ đô đốc quân. Sử phu nhân từ chối nhưng Tiểu Mai đã được phân phó, ép bà phải nhận. Sử gia sau phen này rốt cuộc hiểu rõ tâm ý của bệ hạ, hoàn toàn giam lỏng Sử công tử ở nhà, cắt đứt thư từ qua lại của hai người. Sử Hựu Trát phản ứng mạnh, bị Sử Đình Thành đánh hai bạt tai, đòi từ mặt hắn. Sử phu nhân rất khổ tâm, vừa khuyên chồng vừa khuyên con. Có đêm Sử Hựu Trát trèo tường trốn đi, ám vệ phát hiện, kịp thời đánh ngất hắn, đem trở về phủ... Quận chúa không biết được tình hình Sử công tử nên rất lo lắng, cứ đòi xuất cung... Thuộc hạ đã căn dặn đồ đệ chú ý khuyên bảo điện hạ!

Phong nói hết, mặt cúi gằm xuống, chờ nghe bệ hạ nổi cơn tam bành. Nhớ ngày trước trong tổ ám vệ lưu truyền “bí kíp” sinh tồn, một khi tâm trạng hoàng đế chuyển biến xấu, chỉ cần kiểm soát báo cáo ít chuyện liên quan tới Quận chúa là ngài sẽ xẹp xuống, thuộc hạ bọn họ cũng thở phào may mắn. Bây giờ thì nhìn đi, vận đổi sao dời rồi, thế cuộc khác xưa rồi, hoàng thượng mà nghe đến chuyện của Quận chúa thì y như ăn nhầm thuốc nổ, ở đời hiếm ai có khả năng chọc giận Thái Minh đến mức độ này!

Phong im lặng chấp nhận số phận nhưng mà lần này thật kì lạ, hẳn không nghe thấy tiếng đổ vỡ gì hết, cả thư phòng chìm vào yên tĩnh lạnh lẽo, rất lạnh lẽo... Phong nghi ngờ nhìn lên, thị giác của ám vệ rất lợi hại, trong bóng tối vẫn nhìn rõ sắc mặt bệ hạ trắng nhợt, mí mắt thâm quầng vì mất ngủ nhiều đêm. Hẳn nhớ lại mấy hôm nay Ninh công công cứ than phiền sức khỏe của ngài, làm việc lao碌, ăn ít đi, ngủ không ngủ mà còn bắt đầu nghiện rượu. Từ sau khi tiên đế và thái tử qua đời, hình như bệ hạ chưa từng sa sút như vậy...

- Trẫm cảm giác mình giống nhân vật phản diện trong một vở hí tuồng, làm nhiều chuyện xấu, hãm hại người vô tội, chia rẽ uyên ương, khiến người xem phẫn nộ! Ha ha...

Tiếng cười của Ca Dương có gì đó chua chát, hẳn ngã lưng xuống ghế, khuỷu tay gác trên thành ghế, chống lên vầng trán lại đau âm ỉ. Hẳn thấy mình thật thảm bại! Mọi thứ đột nhiên lệch khỏi quỹ đạo từ khi trở về kinh thành. Sử Hựu Trát bị đánh năm mươi đại trượng, may là hẳn tập võ từ nhỏ, thân thể khỏe mạnh mới chịu đựng được. Tư Tư trách hẳn quá mạnh tay, Ca Dương nhạy cảm với đề tài này, có nói mấy câu nặng lời khiến quan hệ hai người nứt vỡ. Nhớ hôm ấy hẳn cố tình đến chỗ nàng ăn cơm, khi tới vẫn mỉm cười vui vẻ. Phòng bếp Tương Đông Hiên làm mấy món truyền thống, bàn cơm có không khí gia đình. Tư Tư khéo léo gắp một miếng cá bỏ vào bát của hẳn, híp mắt bảo:

- Lần đầu tiên đến kinh thành, muội đã ăn món này, Cá Vược sốt chanh, bệ hạ có nhớ không?

Ca Dương mắt đầy ý cười, ăn hết miếng cá của nàng.

- Tất nhiên trăm nhớ, năm đó muội mới bảy tuổi, rất nhỏ, rất xinh xắn, ôm trên tay nhẹ như nắm bông.

Tư Tư cắn đũa, nghiêng đầu hồi tưởng:

- Uhm... Ngày xưa muội cứ tưởng vương phủ nhà muội là to nhất thế giới, đẹp nhất thế giới rồi! Không ngờ hoàng cung còn rộng lớn hơn, đi mãi không hết. À, lúc đó xa nhà quá lâu, muội rất muốn quay về nhưng bệ hạ cứ nói bận rộn, không rảnh đưa muội về... Giờ nghĩ lại mới thấy, rõ ràng là anh họ lừa gạt muội!

Ca Dương đang gắp dưa muối thì khựng lại, hấn ngược lên nhìn khuôn mặt phụng phịu tố cáo mình, nhẹ cười một cái.

- Trăm ước gì có thể lừa muội mãi mãi ở lại đây, một mùa đông làm sao đủ chứ? Phải là cả xuân hạ thu đông...

Ca Dương hạ tầm mắt, rầy rầy cơm trong bát.

- Tết ở kinh thành rất buồn chán, muội vừa về thì hoa mai trong vườn Thượng uyển liền nở. Trăm đứng nghe pháo nổ ngoài kia, dân chúng trong thành đón năm mới rất vui vẻ, nhà nhà đều đông nghịt người nhưng mà trăm chỉ có mỗi Tiểu Ninh Tử bên cạnh...

Nói tới đây, Ca Dương bỗng phì cười, vươn tay véo má nàng.

- Biểu cảm gì thế? Là thương hại hay là đau lòng? Nếu đau lòng thì muội đừng đi nữa, ở lại đây nhé?

Tư Tư nhăn mặt, một bên má bị ai đó xoa đến méo mó, hiện lên dấu tay đỏ ửng.

- Không thềm đâu! Buông ra! Đau quá đi mất!

Nha Nha ngồi phía sau sủa hai tiếng, chạy tới liếm mặt nàng, Tư Tư đẩy nó cười khanh khách còn Ca Dương phiến chán chửi thầm con chó: Đồ phá đám! Hăn buồn bực nhìn “hai người” chơi đùa, nhắc nhở Tư Tư:

- Mọii lo ăn cơm đi, còn mài cút ra ngoài!

Nha Nha cụp đuôi, chẳng biết nó nghe hiểu hay không mà rậm rắp chạy đi, phải chi lúc nào nó cũng ngoan ngoãn như vậy thì tốt quá! Con kỳ đà đã biến mất, trong phòng lại yên tĩnh. Ca Dương quen tay đẩy mấy món Tư Tư thích về phía nàng, Tư Tư cũng quen tay gấp đũa tương nàng không muốn ăn vào bát của hăn.

Khi cung nữ đem trái cây và trà sen lên, nàng mới gạ gẫm hỏi:

- Bệ hạ, ngày mai cho mọii xuất cung có được không?

Ca Dương đưa trái quýt vừa lột vỏ cho nàng, lơ đãng hỏi:

- Muốn đi đâu?

- Mọii muốn đến Sử gia, không hiểu sao Sử đại ca chẳng trả lời thư của mọii. Không biết huynh ấy bị thương đã khỏi chưa? Bệ hạ cũng thật là, đánh tượng trưng là đủ rồi, tại sao ra tay mạnh như vậy? Mọii thấy Hựu Trát suýt mất cả mạng, khắp người bê bết máu...

Ca Dương quay sang ngắt lời:

- Vì thế nàng đem Phục Tâm hoàn đưa cho hăn?

- Phục... Cái gì? À, là lọ thuốc màu xanh kia? Không phải bệ hạ nói là “thần dược” sao? Sử đại ca dùng có lẽ mau khỏi bệnh...

- Đồ trâm đã cho thì là của nàng nhưng không có nghĩa là nàng được phép tặng người khác! Có biết Phục Tâm hoàn quý tới mức nào không? Mạng của Sử Hựu Trát đáng giá một viên thuốc sao?

Giọng nói của hãn hời lớn, Tư Tư nhú mày khó hiểu:

- Tại sao không đáng? Cứu mạng một người còn hơn xây một tòa thành. Huống hồ huynh ấy bị như vậy cũng do bệ hạ!

Ca Dương âm trầm nhìn Tư Tư, bắt lấy cổ tay nàng kéo qua.

- Em đang trách ta? Bởi vì Sử Hựu Trát mà trách ta?

Tư Tư không để ý xưng hô của hãn thay đổi mà chỉ để ý cổ tay đau nhói. Nàng run run cố giăng tay lại.

- Bệ... Bệ hạ... Tay muội...

Tư Tư đau muốn khóc, tròn mắt nhìn khuôn mặt hãn giận dữ. Không, một từ giận dữ không đủ diễn tả hết biểu cảm đáng sợ của Ca Dương lúc này. Trong đôi mắt sâu đen giống như có bão tố, xoáy thẳng về phía nàng, cái nhìn thâm trầm và nghiêm khắc, chiếm hữu và độc đoán. Tư Tư hoảng hốt, nàng không biết Ca Dương còn có biểu tình như vậy. Quá đối gần gũi và thân thiết khiến nàng quên mất hãn không chỉ là anh họ của mình mà còn là hoàng đế Khương La. Hãn có đủ quyền uy thao túng nhân sinh, có thể quyết định sống chết của vạn người. Tư Tư bàng hoàng nhìn kỹ gương mặt quen thuộc kia, chợt thấy một Ca Dương xa lạ...

- Hoàng thượng! Không phải chỉ là một lọ thuốc thôi sao, hà có gì ngài tính toán chi li như vậy? Hựu Trát làm sai thì đã nhận phạt, huynh ấy

bị thương nặng khiến muội thấy áy náy, tặng chút thuốc tốt là việc thường tình...

Một tiếng Hựu Trát, hai tiếng Hựu Trát, Ca Dương cảm giác lỗ tai đau bùm bùm. Cô em họ luôn luôn ngoan ngoãn này, nàng đang dùng cảm cãi lý với hắn, phải biết rằng ở trong triều rất ít ai dám chấp vấn những quyết định của hắn. Ca Dương nhìn kĩ Tư Tư, nàng lớn lên rất xinh đẹp, lúc cười như một đóa sen, cả lúc tức giận cũng lung linh sống động. Về mặt ngang bướng không chịu thua khiến hắn nhớ tới một người khác... Cô ấy bình thường cũng hiền lành như ngọn cỏ, vậy mà lúc nổi giận có thể làm chuyện tây trời. Cô ấy còn rất quyết tuyệt và tàn nhẫn, giống như lúc từ bỏ đứa trẻ, giống như lúc từ bỏ hắn...

Ca Dương thấy hai mắt hơi mờ, dường như không nhìn rõ người trước mặt. Hắn không thả lỏng tay mà còn dùng tay kia giữ lấy chiếc cảm nhỏ bướng bình. Tư Tư cảm giác như bị mặt trời chiếu trực diện, chói lòa và nóng rực, nàng ngân ngấn lệ bị ép ngừng đầu.

- Tại sao nàng không nghĩ sai lầm của Sử Hựu Trát là vô cùng nghiêm trọng, bị phạt năm mươi trượng không hề vô lý? Hắn ở trước mặt toàn triều nói rằng trẫm đã ban hôn, kể lẽ tình cảm hai người thăm thiết tới dường nào. Thanh danh nàng ở đâu? Nếu lúc đó trẫm không bắt chấp thể diện hoàng tộc mà thuận theo thì nàng sẽ phải gả vào nhà họ Sử. Có hiểu không? Rốt cuộc nàng có hiểu suýt tí nữa thì gạo nấu thành cơm không? Hả? Hả?

Mỗi một câu hỏi hắn lại lắc mạnh cảm nàng. Tư Tư bị bóp đầu, có chút choáng váng, nóng nảy đánh vào ngực hắn, phẫn hận mà nói:

- Muội là đứa ngốc không hiểu gì hết! Nhưng muội biết mình là Minh Châu quận chúa, các người đem ta ra làm quân cờ chính trị, thần tử của ngài ước gì gả quách ta cho Đại Thế, đổi lấy vạn hoàng kim, đổi lấy chiếu cầu hòa, đổi cả một tòa thành! Giá trị cao thật đấy! Tề vương thì bức bách,

tử ca thì không đủ tiếng nói, Hựu Trát đứng ra bảo vệ ta không được sao? Cùng lắm là cứ gả cho huynh ấy! Vẫn tốt hơn bị đem đi hòa thân!!

Ca Dương bị nàng đánh không thấy đau nhưng lời nàng vào tai hẳn đau muốn nổ óc! Bảo vệ, rốt cuộc là ai đang bảo vệ? Hẳn đã làm cái gì vì nàng lẽ nào nàng không hiểu? Ca Dương mấp máy môi, khó khăn gặng từng chữ:

- Chu Lạc Tương Tư, em nghe cho rõ đây! Trong thiên hạ này, người có thể bảo vệ được em trước sau chỉ có một mình trẫm! Đừng bao giờ nhắc tới họ Sử trước mặt trẫm, cũng đừng nghĩ lòng khoan dung của trẫm là vô hạn! Em đã biết mình chỉ là một Quận chúa, vận mệnh của em nằm trong tay ai?

Tư Tư trân mắt nhìn hẳn, sau phút ngỡ ngàng khó tin thì lệ nóng ngập mi, tràn ra thành dòng. Lúc này Ca Dương mới ý thức được mình vừa nói những lời làm tổn thương sâu sắc, hẳn hối hận không kịp, nhìn nàng im lặng khóc mà cảm thấy ruột gan siết lại. Ca Dương vô lực buông tay, quay đầu bước thẳng ra ngoài. Chỉ cần chuyện liên quan tới nàng hẳn đều đánh mất bình tĩnh, phong phạm đế vương rèn giữa qua bao năm cứ thế mà hỏng mất!

Ninh công công đứng canh ở ngoài đã nghe tiếng quát của bệ hạ, thấy sắc mặt hoàng đế cực tệ, bỏ đi như bay, hẳn cũng ráng ba chân bốn cẳng chạy theo. Từ sau cái hôm cãi cọ đó, Quận chúa không tìm hoàng thượng mà hoàng thượng cũng không ngó ngàng tới Quận chúa, bầu không khí âm u trùm xuống hoàng cung, khiến người người cảm giác nghẹn thở. Hoàng thượng không nhắc lại chuyện này nhưng cứ giữ trong lòng càng nguy hại hơn. Ngài làm việc không kể ngày đêm, ăn uống thất thường, buổi tối mất ngủ. Rồi một hôm nọ, bệ hạ nói với lão Ninh:

- Tiểu Ninh Tử, lấy rượu cho trẫm!

Có lần đầu thì có lần sau, kể từ hôm đó Ca Dương thường đem rượu thay nước, trước khi đi ngủ phải uống đến thần trí mơ hồ mới chịu lên giường. Lão Ninh lo lắng sốt vó, chạy đi cầu cứu Ngô Hà Huy. Cái tên này càng ăn hại hơn, không thêm khuyên ngăn bệ hạ mà còn đục nước béo cò, tranh thủ uống ké Hầu Nhi Tửu được chưng cất trong hầm rượu hoàng cung! Ngô Hà Huy thấy Ninh công công mặt mày ai oán bèn nắc một cái, say xin lèo nhèo vỗ vai hẳn:

- Lão già! Ông khỏi có lo! Bộ dạng của bệ hạ bây giờ giống y hệt ta hồi xưa, chính là cái thời yêu đơn phương Lý Minh Nguyệt đến khổ! Dấu hiệu tốt! Dấu hiệu tốt! Ông chuẩn bị mở cái rương trong tâm phòng, lấy tiền cho bệ hạ cưới vợ là vừa!

- Ngô đại nhân, ngài nói linh tinh gì vậy?

- Ta nói nghiêm túc mà, ông đúng là đầu gỗ thái giám, bệ hạ ở cùng ông thảo nào cũng đầu gỗ theo!

Ngô Hà Huy cả người toàn mùi rượu, bá cổ Ninh tổng quản, đảo tròn cặp mắt hồ ly:

- Ông nghĩ lại mà xem! Có phải mấy năm nay bệ hạ chuẩn bị rất nhiều của hồi môn cho Quận chúa không?

- Uhm... Đúng vậy, rất nhiều, rất nhiều...

- Sắp bằng quốc khố thứ hai rồi chứ gì? Đó! Nguyên nhân đó! Hiện tại Quận chúa tới tuổi lấy chồng, nghĩa là tài sản chuẩn bị vào tay người khác. Bệ hạ thấy tiền không cánh mà bay, đau từng khúc ruột! Bây giờ ân hận cũng muộn, chỉ còn cách uống rượu giải sầu!

-...

- Ông phải động não chút, làm sao để Quận chúa gả đi mà tiền của bệ hạ không mất! Tới chừng đó ngài tự nhiên vui trở lại, tươi tắn mơn mớn như mùa xuân mới về... Là lá la... Mùa xuân ơi mùa xuân...

“Choang!” Trong phòng có tiếng chén vỡ, sau đó là tiếng găm của khùng long bạo chúa:

- Ngô. Hà. Huy! Trẫm lột da ngươi!

Ninh công công nhận ra mỗi lần Ngô thượng thư tới là tổn thêm rườy thịt, thất thoát tài sản mà bệ hạ còn bị hấn chọc sôi máu. Đúng là chữa lợn lành thành lợn què! Trong số các cận thần, Ngô đại nhân theo hoàng thượng lâu nhất, từ khi cả hai còn bé. Đáng mừng ở chỗ cho dù trải qua bao thăng trầm chốn quan trường, mấy phen lên voi xuống chó nhưng Ngô Hà Huy vẫn giống như cậu bé năm nào – chui vào bụi cỏ chờ hoàng thượng tới gặp. Thần tử của hoàng thượng rất nhiều, người xứng làm tri kỷ lại ít. Ninh công công thờ dài, thâm nghĩ thôi thì có Ngô đại nhân vẫn tốt hơn. Người xưa nói gần vui như gần cọp, lời này không đúng với Ngô Hà Huy. Trước mặt bệ hạ, hẳn là kẻ to gan dám nói thẳng, không sợ chọc giận thiên tử, cũng không sợ mất lòng ai. Bề ngoài Ngô thượng thư trông ngã ngớn không đàng hoàng nhưng làm việc gì cũng chu toàn hoàn mỹ, khó trách bệ hạ xem hấn như cánh tay phải đắc lực! Ninh công công thờ dài cảm thán, ông chỉ là thái giám, không phải chuyện gì cũng can thiệp được.

Hôm nay trăng không tròn mà rất sáng, Ninh công công tìm một vòng mới tìm thấy bệ hạ ở trên mái nhà. Ngài gối tay sau đầu, mơ màng nhìn trời, khi thì một mình cười, khi thì một mình ngâm nga làm thơ, vẫn trật tự đều rồi loạn. Biết hoàng thượng lại say, lão Ninh thờ dài thườn thượt.

- Bệ... Bệ hạ! Trên đó gió lớn, ngài mau xuống đi!

- Không, trẫm không xuống! Không xuống đấy làm gì được nhau?

Ninh công công lau mồ hôi hột.

- Nô tài nào dám làm gì hoàng thượng, chỉ xin hoàng thượng đừng ở trên đó nữa... Cứ thế này sẽ nhiễm phong hàn mất!

- Mặc kệ ta, cho bệnh chết luôn! Hứ!

Ninh công công nước mắt lưng tròng, bệ hạ mà giở thói trẻ con thì không thể dùng cách bình thường nói chuyện được!

- Hoàng... Hoàng thượng, ngài nhanh xuống đi, hoàng cung cháy rồi!

- Hoàng thượng! Có người đem xe thồ tới muốn mua phế liệu!

- Hoàng thượng, hoàng thượng, người ta dỡ Dự Kiến cung xây chuồng bò rồi!!!

Không biết từ lúc nào, Phong đã đứng phía sau, khước miệng giật giật hỏi:

- Có tác dụng à?

Ninh công công mếu máo lắc đầu:

- Hình như không có!

Phong ngược mắt nhìn lên nóc nhà, thấy bệ hạ đang trồng cây chuối. Đúng là người bình thường lý trí bao nhiêu thì lúc say lại trở nên điên rồ bấy nhiêu! Hắn e hèm một tiếng:

- Khụ khụ... Hoàng thượng, bên Tương Đông Hiên báo lại, không tìm thấy Quận chúa đâu hết!

Phong vừa dứt lời thì cổ áo bị tóm lấy.

- Người nói cái gì? Tư Tư đi đâu?

Phong rất bình tĩnh đáp lại:

- Bấm, không đi đâu cả, điện hạ vừa mới ngủ!

Ca Dương buông hẳn ra, cả người mất trọng tâm lão đảo muốn ngã. Ninh công công và Phong hợp sức lôi kéo, hì hục đưa Ca Dương trở về tấm phòng. Đặt hoàng thượng lên giường, họ chưa kịp nhẹ nhõm thì Ca Dương bỗng mở bừng mắt, bắt lấy cánh tay của Phong.

- Tương Tư... Tương Tư...

Ninh công công che mắt la oai oái.

- Hoàng thượng, hoàng thượng, lầm người rồi!

Phong không hổ danh là ám vệ giỏi nhất Mật Bảo Các, trong mọi tình huống vẫn giữ được tinh táo cần thiết. Hắn điềm nhiên nắm tay hoàng thượng đặt lên ngực:

- Hoàng thượng, ngài sờ đi, thuộc hạ là nam nhân!

- Nam...

Ca Dương chớp chớp mắt, giây sau Phong liền bị đá bay ra ngoài, hét như con thằn lằn dính lên cột nhà.

- Đều cú hết đi! Đừng có sàm sỡ ta!!!

Rốt cuộc là ai sàm sỡ ai? Phong ôm cột trượt xuống, thầm nghĩ ngày mai tới phiên Trì túc trực, haha... Hắn rất mong chờ! Gần đây công việc bảo vệ hoàng thượng trở thành nghiệp vụ khó nhất trong tổ ám vệ, tính nguy hiểm cao lại không có trợ cấp thương tật!

Những tháng ngày gà bay chó nhảy ở Dự Kiến cung không thấy điểm kết mà đạt hết cao trào này tới cao trào khác. Diễn hình là một hôm nọ Hòa An vương gửi thư về kinh thành. Hoàng thượng đọc xong, cứ như phát cơn

điên đập đổ ghế, quét sạch đồ vật trên bàn, gầm lên với thái giám tổng quản:

- Lập tức sai người giết Sử Hựu Trát cho trẫm! Đem đầu hăn về đây cho trẫm!!!

Lão Ninh mù mị không hiểu chuyện gì, giết Sử công tử? Không thể nào! Lúc này bệ hạ đang kích động, nổi lên sát tâm, lão không thể để ngài làm chuyện khiến mình ân hận.

- Bệ hạ, bệ hạ... Ngài bình tĩnh, bình tĩnh... Sử Hựu Trát phạm tội thì cứ trừng phạt, không nhất thiết phải giết người.

Ca Dương siết chặt lá thư nhàu nát, nhớ lại từng câu từng chữ Chu Lạc Trinh viết:

“... Thần cảm giác mình sống không lâu nữa, nay chỉ có mỗi bận lòng duy nhất là đưa con gái út. Thần tha thiết cầu xin bệ hạ gả Lục nha đầu cho Sử Hựu Trát con trai Sử Đình Thành. Đây là người hiếu trung có nghĩa, phẩm chất tài năng đều không thể nghi ngờ. Thần rất yên tâm, mong bệ hạ thay người cha này lo lắng hôn sự cho Tương Tư chu toàn. Con cháu Hòa An vương xin phò chúa muôn đời! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...”

Ca Dương hít sâu một hơi, nắm lá thư ngã xuống ghế.

- Giỏi lắm, Sử Hựu Trát! Người vậy mà có thể kéo cả Hòa An vương về phe mình!

Đáy mắt hăn tóe lên một tia thâm độc, quay sang bảo Ninh công công mài mực, đặt bút viết một thánh chỉ...

Mấy ngày sau Tư Tư vẫn chưa biết chuyện gì, nàng rầu rĩ vì lo lắng cho Sử đại ca, mà hơn thế nữa là hối hận vì cãi nhau với hoàng thượng.

Nàng biết trong chuyện này Ca Dương đã vì mình trục xuất Lỗ Lang, không ngại gây bất hòa với Đại Thế, hẳn còn vì thanh danh của nàng phạt đánh Hựu Trát, khiến triều thần bất bình, khiến Tề vương có cơ bắt thóp... Mọi chuyện đều không có lợi nhưng Ca Dương đã chọn bảo vệ nàng. Nếu là người khác, với bao nhiêu điều kiện mà Đại Thế đưa ra, có lẽ một Quận chúa nho nhỏ như nàng sẽ không có con đường nào khác ngoài chấp nhận hòa thân. Trong lúc nóng giận tuy hoàng thượng nói lời tổn thương nhưng không phải không đúng. Mang phận nữ nhi, sinh ra trong hoàng tộc, tuy sống không lo cơm áo nhưng ai biết trước mình sẽ đi về đâu? Tư Tư có mấy chị em họ ở xa. Con gái thứ tám của Thiết Bình vương cũng là một quận chúa, nàng bị gả đi Cao Kê – một nơi xa mịt mù không thấy ngày về, chỉ để đổi lấy giống lúa mạch quý giá của người Cao Kê. Đôi khi cha mẹ thân sinh cũng vì lợi ích gia tộc mà đem con mình làm vật thể chấp quan hệ. Tư Tư buồn bã cúi đầu, bứt lông của Nha Nha.

- Mà nói xem, có phải bệ hạ không thềm quan tâm đến ta nữa không?

Nha Nha kêu gừ gừ, bởi vì nó đau.

- Bệ hạ chưa từng nặng lời với ta như vậy, chắc là ngài giận lắm...

Tư Tư rút lỗ tai con chó. Nha Nha kêu gừ gừ, bởi vì nó nhột. Nàng mếu máo úp mặt vào cổ nó khóc rống.

- Ta sai rồi, ta sai rồi, làm sao bây giờ...?

Nha Nha thích thú tru một tiếng dài phụ họa. Tiểu Mai hốt hoảng chạy vào, thấy chủ thì bù lu bù loa, chó thì vẫy đuôi sung sướng. Nàng lắc đầu kéo Tư Tư ra.

- Quận chúa, làm sao vậy? Đừng khóc, đừng khóc, có chuyện gì nói nô tì nghe...

- Oa... Bệ hạ ghét muội rồi, không thềm quan tâm đến muội rồi...

Tiểu Mai thở dài vỗ lưng nàng.

- Không phải đâu, hoàng thượng không bao giờ ghét bỏ điện hạ, ngài thương còn không hết nữa là... Nếu Quận chúa muốn bệ hạ bớt giận, không bằng chiều nay đem đĩa bánh quế đến Dự Kiến cung, chủ động làm hòa với ngài đi!

Tư Tư quệt nước mắt, nắm chặt tay quyết tâm. Nàng không còn mấy ngày nữa phải trở về Sa Đà, không thể cứ vậy mà đi, để lại mâu thuẫn giữa hai anh em chưa được giải quyết! Chiều hôm ấy Tư Tư tắm gội cẩn thận, thay chiếc váy hoa xinh đẹp, còn kiên nhẫn ngồi nửa canh giờ cho Tiểu Mai chải búi tóc bách hợp. Tư Tư ngắm nhìn bản thân trong gương, vỗ lên cặp má hồng hào, thầm nghĩ phải cầu xin hoàng thượng tha thứ, còn phải cảm ơn ngài đã làm nhiều việc vì mình...

- Tiểu Mai tử, bánh quế đã xong chưa?

Tiểu Mai vén rèm bước vào, vẻ mặt hơi kì lạ:

- Quận chúa... Bên ngoài có Sử tiểu thư xin cầu kiến...

- Ai cơ?

- Sử Mỹ Cảnh.

Tư Tư nhíu mày nhớ lại, Sử Mỹ Cảnh – chính là cô em gái tính tình bộp chộp của Sử Hựu Trát. Nàng đến đây làm gì?

Tiểu Mai cẩn thận nhìn Quận chúa, dè dặt hỏi ý:

- Vậy... Điện hạ gặp hay không?

- Gọi nàng vào tiền sảnh ngồi đi, ta sẽ ra ngay!

- Vậy... Bánh quế...?

- Cứ để đó, nói chuyện xong ta liền sang chỗ hoàng thượng!

- Vâng!

Khi Tư Tư bước vào phòng thì thấy Sử Mỹ Cảnh hai mắt đỏ như mắt thỏ, chật vật ngồi ở một góc. Nàng nhớ lại lễ chải tóc của mình vào năm mười bốn tuổi, lần đầu Tư Tư xuất hiện với tư cách Quận chúa, chủ trì một bữa tiệc trà. Sử Mỹ Cảnh đi cùng mẹ, ngồi ở gần chỗ nàng. Cô gái này vừa ngây thơ vừa nông cạn, dám gọi bữa “tấu tấu”. Cũng hơn ba năm trôi qua, không ngờ lần này gặp lại, Sử Mỹ Cảnh vẫn mang bộ dạng non nớt chưa trưởng thành. Tư Tư âm thầm lắc đầu, có lẽ Sử phu nhân bảo bọc nàng quá tốt!

Mỹ Cảnh nhìn thấy Quận chúa lại có suy nghĩ khác. Đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là tủi thân, tiếp đến sinh lòng oán hận. Người ta là cành vàng lá ngọc, được hoàng đế nâng niu trong tay, có cha là vương gia, các anh trai yêu thương bảo vệ. Nhìn trang phục trâm tóc của nàng là biết quý giá như thế nào, cả người như dát bạc lấp lánh... Cho nên huynh trưởng của nàng là kẻ trèo cao, bị người ta khinh thường đâu thèm nhìn ngó tới! Sử Mỹ Cảnh xoắn chặt khăn tay, kiềm chế tâm trạng mà quỳ xuống.

- Mỹ Cảnh tham kiến Quận chúa, điện hạ vạn phúc kim an!

Tư Tư trước hết nâng nàng dậy, hòa nhã mời ngồi:

- Không cần đa lễ. Mọii đến đây thật khéo, ta cũng không biết Sử đại ca gần đây thế nào? Sức khỏe đã tốt chưa? Vết thương đã lành chưa?

Mỹ Cảnh cúi đầu:

- Ca ca không tốt ạ.

Tư Tư nhíu mày, chờ nàng nói hết. Mỹ Cảnh ngẩng đầu nhìn lên, hai mắt đỏ hoe, dung nhan ảm đạm. Nàng đột ngột quỳ xuống ôm chân Tư Tư,

khóc lóc kể lể:

- Điện hạ, tiểu nữ cầu xin điện hạ... Ca ca không biết lượng sức mình, bản thân không xứng với người mà dám mơ mộng hảo huyền. Quận chúa rũ lòng thương đừng đuổi cùng giết tận. Sau này ca ca sẽ rời khỏi kinh thành, không bao giờ xuất hiện ở Đế Đô, không bao giờ khiến người chướng mắt nữa... Cầu xin điện hạ, coi như nể tình mấy năm nay hãn làm bạn với người, hãy tha cho hãn một mạng...

Tư Tư bị nàng vừa ôm vừa lắc, ngơ ngác nhìn Mỹ Cảnh khóc thảm, chẳng hiểu cô ta nói cái gì. Tiểu Mai thấy tình hình không ổn, lập tức gọi thị vệ. Sử Mỹ Cảnh trông nhỏ bé yếu ớt vậy mà sức lực kinh người, vùng vẫy đẩy té cả thị vệ muốn kéo nàng lôi đi. Tư Tư thấy bộ dạng quyết liệt liều mạng của cô ấy, không khỏi giơ tay ra lệnh ngừng.

- Chờ đã! Để nàng nói cho rõ ràng, rốt cuộc ta “đuổi cùng giết tận” Sử đại ca ở chỗ nào?

Sử Mỹ Cảnh khóc đỏ mặt, hung hăng nói:

- Làm Quận chúa thì có thể tráo trở hay sao? Cô đừng khinh người quá đáng! Ca ca ta có mắt như mù mới si mê vọng tưởng cô! Huynh ấy có gì không tốt? Đường đường là trưởng nam của Sử gia, nhà chúng tôi chẳng so được với hoàng tộc nhưng nào phải khố rách áo ôm, cũng nghìn mẫu ruộng, vạn hoàng kim kia mà! Ca ca khôi ngô tuấn tú, thi đỗ Bảng Nhãn, văn võ song toàn, con gái cả kinh thành ai chẳng hâm mộ hãn? Cô đã không coi trọng thì sớm nói rõ cho hãn thôi hy vọng, tại sao còn chơi trò mèo vờn chuột?

Tư Tư bị mắng vô cớ, giận run người đập tay xuống bàn.

- Câmmồm! Người ăn nói có biết suy nghĩ không? Giữa bốn quận chúa và Sử Hựu Trát trước giờ chỉ có tình bằng hữu. Ta không khinh

thường hẳn, cũng không làm chuyện gì có lỗi với hẳn. Bây giờ cô chạy lại đây chấp vấn là ý gì?

- Còn nói không khinh thường, ca ca đứng ra bảo vệ cô thì bị đánh năm mươi trượng cả tháng không dậy nổi. Hẳn bị giam lỏng, nằm trên giường ngày đêm gọi tên cô, thị vệ bao vây phủ không cho hẳn bước ra nửa bước. Bây giờ ca ca còn bị đày đến Mạn Hồng, nói là nhận chức huyện lệnh gì đó. Mạn Hồng là nơi thế nào? Là chỗ không có mặt trời, hoang sơ không người, đầy rẫy yêu ma quỷ quái! Đưa hẳn tới đó chẳng khác nào chặt đứt đường công danh sự nghiệp của hẳn, mãi mãi chẳng có ngày ngóc đầu lên!

Tư Tư nghiêm túc bậm môi:

- Những chuyện này ta hoàn toàn không biết, không liên quan gì đến ta!

Tất nhiên Mỹ Cảnh không tin, nàng chạy tới nắm tay Tư Tư, nửa cầu xin nửa oán trách:

- Cô đã là Quận chúa đứng trên vạn người, có thể đừng so đo với Sử gia chúng tôi được không? Ca ca vẫn đang bệnh nặng, chiếu chỉ yêu cầu mười ngày sau phải lên đường. Với sức khỏe của huynh ấy sợ là chưa tới nơi thì đã chết! Mạn Hồng không phải chỗ tốt đẹp, sau này huynh ấy phải sống ra sao? Coi như ta quỳ lạy cầu xin cô, dời lại vài tháng nữa, để hẳn ở nhà đón tết, bình phục rồi đi có được không?

Tư Tư nhìn vẻ mặt khốn khổ của Mỹ Cảnh, tất nhiên nàng ấy không giả vờ, trọng thương, giam lỏng, lưu đày... Tất cả đều là thật! Thế nhưng, Tư Tư không biết chút gì về sự thật này cả! Nàng nhẹ nhàng gỡ tay Sử Mỹ Cảnh, ôn tồn đưa khăn lụa qua.

- Đừng khóc, lau nước mắt đi, bốn quận chúa sẽ đi tìm hoàng thượng hỏi rõ. Nếu Hựu Trát chưa khỏi bệnh thì chăm sóc hẳn chu đáo, ta sẽ đưa

thêm thuốc tốt. Còn chuyện nhận chức ở Mạn Hồng ta sẽ đi cầu hoàng thượng. Như vậy cô yên tâm chưa?

Mỹ Cảnh nhận khăn tay, nghi ngờ hỏi:

- Điện hạ nói thật?

Tư Tư gật đầu, sai người tiễn Sử tiểu thư ra tới cửa cung. Mỹ Cảnh vừa khuất bóng, nàng liền quay qua nhìn chăm chăm Tiểu Mai. Tiểu Mai cúi đầu không nói, Tương Đông Hiên yên tĩnh kì lạ...

- Bánh quế đâu rồi?

- Dạ, để ở trong...

- Lấy ra đây! Bẩm Quận chúa phải đi thăm hoàng thượng!

- Điện hạ...

- Đừng nhiều lời. Nhanh lên!

Khi Tư Tư đến Dụ Kiến cung thì Ninh công công mặt mày hớn hở chạy ra nghênh đón. Hắn thấy Quận chúa còn mừng hơn thấy thần phật giáng thế.

- Điện hạ, điện hạ! Cuối cùng người cũng tới! Mấy hôm nay hoàng thượng không khỏe, Quận chúa vào khuyên ngài uống thuốc nghỉ ngơi đi!

Tư Tư ngó lơ, kéo váy bước thẳng vào trong điện. Ca Dương vẫn đang duyệt tấu, ngồi trên long ỷ, trước mặt là một núi giấy cao quá đầu. Hắn tập trung giờ từng trang, phê tỉ mỉ ý chỉ bên dưới công văn, đóng ngọc tỉ rồi ném sang bên cạnh. Ca Dương nghe thấy tiếng mở cửa nhưng không ngẩng đầu.

- Trăm chưa đói, lát nữa mới ăn!

Không nghe ai đáp lại, Ca Dương nghi hoặc nhìn lên, bất ngờ trông thấy mỹ nhân xinh đẹp mặc xiêm y màu hồng, môi đỏ thắm, gò má hây hây. Hắn ngạc nhiên sau đó vui mừng, nhẹ nhàng đặt bút lông xuống.

- Nàng đến rồi? Đã ăn cơm chưa?

Tư Tư không cười tươi như hoa, cũng không nhanh nhẩu chạy về phía hắn. Nàng đứng thẳng lưng, nét mặt trang nghiêm và lạnh lùng.

- Bẩm hoàng thượng, thần nữ có chút chuyện cần thương lượng.

Ca Dương từ từ thu lại nét cười, hắn biết nàng muốn thương lượng cái gì.

- Nếu đã tới thì ngồi đi. Người đâu? Bưng trà!

Khói trà bốc lên nghi ngút, ngăn cách một bức tường mờ giữa họ. Tư Tư không có tâm trạng thưởng thức, ngồi nhìn Ca Dương ung dung uống từng hớp nhỏ. Đợi hắn đặt tách xuống, nàng mới trực tiếp hỏi thẳng:

- Không biết chiếu chỉ của bệ hạ là thế nào? Vì sao ngài không nói với muội chuyện điều động Sử đại ca đi Mạn Hồng nhận chức?

Ca Dương gõ ngón tay xuống bàn, bật cười:

- Tại sao phải nói? Hắn là quan nhân triều đình, là thần tử của trẫm, muốn hắn đi đâu công tác là quyền của trẫm.

Tư Tư hít sâu một hơi, kiềm nén khó chịu, lại hỏi tiếp:

- Vậy tại sao ngài giam lỏng hắn ở trong phủ?

- Trẫm muốn hắn an ổn trị thương.

- Hựu Trát còn chưa khỏi bệnh, tại sao bệ hạ gấp gáp điều hắn đi?

Ca Dương quay sang, nghiêng đầu kề sát mặt nàng, giọng nói có gì đó mơ hồ nguy hiểm:

- Em hỏi những chuyện này để làm gì? Em không thấy mình quá quan tâm tới người đứng nước lũ rồi hay sao?

Tư Tư lùi lại tránh né.

- Hoàng thượng, trong lòng Tương Tư ngài là một vị vua anh minh thần võ, không bao giờ làm chuyện vô lý, không áp bức kẻ tôi tớ thấp hèn, không lấy công làm tư, luôn nghĩ cho quốc gia đại sự. Lẽ nào ngài muốn Tương Tư thay đổi hình mẫu này trong lòng?

Ca Dương nhìn nàng chăm chăm. Thư phòng có mái vòm cao, bốn bề tràn ngập ánh nắng nhưng không thấy một tia ấm áp...

- Phải! Trẫm là như vậy đó, nàng muốn nghĩ thế nào thì tùy! Nhưng mà trẫm cũng nói cho nàng biết, thánh chỉ đã ban xuống không thể thay đổi, mười ngày sau Sử Hựu Trát phải lập tức lên đường!

Thái độ hằn ngang ngược bất cần, giọng nói trầm đục vì cổ họng đã đau mấy ngày. Tư Tư mím chặt môi, nhìn bánh quế bị ném trên đất vỡ nát, bản thân nàng cũng không hiểu nổi, tại sao lại như vậy? Nó giống như một tấm bia cũ kĩ, từ từ bị tróc lớp sơn, để lộ phía sau những dòng chữ khiến người ta sợ hãi. Quan hệ giữa nàng và bệ hạ cũng thế, từ từ rạn nứt, từ từ thay đổi... Cái mới bao giờ cũng khó tiếp nhận, nhất là khi nó xảy ra quá thình lình, không kịp cho trái tim chuẩn bị...

- Hoàng thượng... Thật ra muội và Sử đại ca không có gì hết. Muội gặp huynh ấy năm mười lăm tuổi, tình cờ quen nhau trong một lần đi dạo ngoài thành. Sử đại ca là người phóng khoáng vui tính, học cao hiểu rộng. Huynh ấy...

Ca Dương đứng dậy cắt ngang lời nàng:

- Không cần kể, trăm chẳng hứng thú nghe chuyện của hai người!

Tư Tư giữ ống tay áo, không cho hấn bỏ đi.

- Bệ hạ, xin ngài...

Ca Dương quyết tuyệt hất tay, khàn khàn phiến muện:

- Em trở về đi, trăm còn rất nhiều việc phải làm!

- Hoàng thượng! Ngài nói lý lẽ một chút có được không? – Tư Tư cất cao giọng, buồn bực đứng dậy.

- Nàng càng nhiều lời thì kết cục của tên họ Sử kia càng thê thảm! Trăm có thể đưa hấn tới Mạn Hồng thì cũng có thể đày hấn ra hải đảo, khiến hấn không còn mạng trở về!

Ca Dương ngang tàn nói. Tư Tư trợn tròn mắt, không tin nổi cái người vừa phách lối vừa hách dịch này là anh họ dụ dàng đáng kính của nàng. Nàng hoàn toàn không có phương pháp nói chuyện cùng hấn! Nhìn thấy Ca Dương sắp bỏ đi, nàng vừa gấp gáp vừa bối rối, giậm chân tức tối.

- Hoàng thượng!

Hấn chẳng buồn trả lời, giơ tay đẩy cửa, không thèm đoái hoài tới nàng nữa. Tư Tư muốn khóc quá, càng muốn đánh người hơn, trong lúc nổi khùng nàng vớ bừa cái gì trên bàn ném tới. Ca Dương theo phản xạ giơ tay bắt được, sau đó...

- Hoàng thượng! – Tiếng Ninh công công kêu như giết heo.

- Bệ hạ! – Tư Tư cũng hết hồn la lên.

Ngự lâm quân chạy ủa vào, dáo dác nhìn quanh phòng, chỉ thấy Quận chúa tái nhợt che miệng, mặt mày hoảng hốt. Theo ánh mắt của nàng nhìn

về phía hoàng thượng, ngài đứng bên thềm cửa, bàn tay vẫn nắm chặt lưỡi dao, máu nhỏ thành một vũng đỏ tươi dưới chân... Ninh công công run rẩy:

- Bệ hạ, bệ hạ, đừng cầm nữa... Xin buông ra đi! Người đâu gọi thái y! Dem cung nữ quét dọn thư phòng ra đây! Tại sao lại để dao gọt trái cây ở trên bàn thế kia!!??

Khi mọi người xung quanh đang rối loạn, Ca Dương vẫn như cũ siết chặt con dao, mắt nhìn chăm chăm Tư Tư. Không có giận dữ, cũng không oán trách... Ánh mắt của hắn gọi là đau lòng...

- Người nói, hoàng thượng không hề phạt Quận chúa? Cứ vậy để cho nàng ta đi?

Triệu Phi Liên một tay xò ra cho cung nữ giữa móng, một tay chơi đùa áo lông chồn. Tiểu Na đứng bên cạnh gật đầu bất bình:

- Đúng thế ạ! Nô tì nghe kể, hoàng thượng bị thương tay phải, không cầm bút được nữa. Sau khi thái y xử lý vết thương ngài chỉ bảo Quận chúa trở về Tương Đông Hiên, không hề nhắc tới hình phạt!

Triệu Phi Liên híp mắt, quay qua tát vào mặt tiểu cung nữ nọ.

- Muốn chết à? Người có biết cắt móng tay không? Người đâu, đem con tiện tì này ra đánh một trăm roi cho ta!

- Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng, nô tì không dám nữa, không dám nữa...!

Quý phi ngoáy lỗ tai, chờ cung nữ nọ bị bịt miệng kéo đi mới nói với Hiên Nhi và Tiểu Na:

- Tôn hại long thể, cho dù cố ý hay vô tình đều là trọng tội! Vương tử cũng không khoan thứ! Dựa vào đâu đứa con gái kia có thể dễ dàng thoát nạn như vậy?

Hiền Nhi so với Tiểu Na đã hầu hạ công chúa hơn mười năm, từ khi còn ở Trung Lương. Nàng là người điềm đạm, sâu sắc, không chỉ kín mồm kín miệng mà còn khôn ngoan. Hiền Nhi cúi đầu nhẹ nhàng đáp:

- Nương nương, qua chuyện hòa thân và chuyện lần này, chúng ta thấy rõ bệ hạ đối với Quận chúa rất không đơn giản! Nương nương đã đoán sai rồi, Chu Lạc Tương Tư không chỉ là con cờ kiếm hãm Hòa An vương, không chỉ là đường muối của bệ hạ. Quận chúa là người đặc biệt đối với ngài...

Hai chữ “đặc biệt” này có sức nặng vô cùng! Triệu Phi Liên ngồi thẳng dậy, suy nghĩ một lát thì lắc đầu:

- Hoàng thượng cũng đối với bốn cung rất đặc biệt. Ngài phong ta làm Hoàng quý phi, thậm chí ta xin Ngọc Hồi cũng không nói hai lời liền đem ra! Ta không tin mình chẳng bằng một đứa con gái miệng còn hôi sữa... Nếu hoàng thượng có ý kia thì đã sớm đưa nàng vào hậu cung rồi, sao có thể để nàng làm Quận chúa, các Cáo mệnh phu nhân dòm ngó, rước lăm phiến phức vào người!

Hiền Nhi mỉm cười, hạ thấp giọng:

- Vậy nô tì hỏi nương nương, bệ hạ đã thị tẩm nương nương chưa?

Triệu Phi Liên khựng lại, sắc mặt trắng bệch:

- Người câm mồm! Hoàng thượng có uẩn khúc nên mới...

- Uẩn khúc gì? Nam nhân không chạm vào nữ nhân còn có uẩn khúc gì?

Triệu Phi Liên quắc mắt nhìn Hiền Nhi, biểu cảm hung tợn:

- Người giỏi lắm, ăn nói với bốn cung như vậy đó hả?

Hiền Nhi nhún người, vẫn giữ khuôn mặt non nớt vô hại:

- Nô tì không dám, chỉ xin nhắc nhở nương nương... Xuất thân của người như thế nào, người ngồi lên vị trí này là nhờ ai? Phải báo đáp như thế nào cho đúng? Chủ tử rất kỳ vọng vào người, chỉ mong... Người đừng làm chủ tử thất vọng...

Triệu Phi Liên nhìn chăm chăm Hiền Nhi, không, phải nói là nhìn chăm chăm Tiểu Na.

- Hiền Nhi trước kia không phải bệnh chết mà do người giết có đúng không?

Hiền Nhi lại khẽ cười, nhu mì đáp:

- Bẩm nương nương, đó là kết cục của những kẻ không biết nghe lời!

Triệu Phi Liên nhìn xuống bộ móng tay mới vẽ, màu đỏ son chói lọi, đáy mắt lóe ra tia sát ý. Một ngày nào đó... Một ngày nào đó... Ta sẽ...

Bên này Quý phi đang buồn bực khó chịu, bên kia Tư Tư cũng không khá hơn. Nàng nằm trong ổ chăn cả ngày, giống như mất hết sức lực. Tiểu Mai bước vào phòng, nhỏ nhẹ gọi:

- Quận chúa ăn chút gì đi, sáng giờ không có gì bỏ bụng...

Tư Tư ậm ừ, uể oải bò dậy, đầu tóc bù xù chưa chải. Tiểu Mai cười cười, đặt tay lên trán nàng. Tốt quá, không có bệnh!

- Điện hạ muốn ăn cháo yến mạch hay là súp măng gà?

- Ta không muốn ăn cái gì hết.

- Đừng như vậy... Ăn một chút đi rồi nô tì dẫn đi ăn ngoài chơi?

Tư Tư mím môi, rầu rĩ nuốt cháo. Nàng nhớ lại tình huống ngày hôm qua, bàn tay Ca Dương bị cắt rất sâu, phải dùng kim khâu lại. Suốt quá trình hẳn không hó hé lời nào, để im cho ngự y chữa trị. Tư Tư co ro ở bên cạnh, nhìn da thịt máu me còn thấy đau huống chi người bị khâu. Nàng rụt rè lau mồ hôi bết trên trán hẳn, ý thức được mình đã phạm sai lầm nghiêm trọng. Cuối cùng tay Ca Dương bị bó như cái đùi gà, không may còn là tay phải. Đây là bàn tay mỗi ngày xử lý biết bao chuyện lớn nhỏ của một quốc gia, Tư Tư cảm giác mình là tội đồ dân tộc!

Lúc này nàng không dám nghĩ tới chuyện hòa giải với hoàng thượng nữa, chuẩn bị về nhà nghe phụ vương la mắng. Năm nay đúng là năm hạn, chuyện xui xẻo liên tục tới. Tiểu Mai giúp nàng thay y phục và chải tóc gọn gàng, sau đó dắt theo Nha Nha đi dạo hoa viên. Con chó lon ton chạy trước hai người, hoàn toàn không để ý tâm trạng ảm đạm của cô chủ. Nó ngửi chỗ này một chút, ngửi chỗ kia một chút, tè mấy bãi làm héo hết hoa hải đường rất đẹp trong vườn. Đi được một lúc, Tư Tư thấy khát khô cả họng.

- Tiểu Mai tử, ta muốn uống nước!

- Quận chúa ở đây chờ, nô tì sẽ đi lấy nước.

Tiểu Mai đi rồi, Tư Tư lại thất lễ cùng Nha Nha đi lòng vòng, kết quả bị lạc đường!

- Đây là đâu? Tại sao không thấy ai hết?

Nàng nhìn qua ngó lại, cảm giác đường mòn có hàng liễu che trông rất quen mắt, chắc là đường tắc trở về Tương Đông Hiên. Tư Tư càng đi càng cảm giác thân thuộc, phía xa xa có hồ sen rộng lớn và nhà thủy tạ.

- Nha Nha, mà có nghe tiếng hát không? Ai đang hát vậy nhỉ?

- Gâu?

Tư Tư mơ màng tiến về phía trước, nhìn thấy U Trì mênh mông, hoa sen nở bất kể bốn mùa, lá sen um tùm che phủ mặt nước. Giữa hồ xây cái đình nhỏ, kiến trúc độc đáo như một bông sen không lồ. Cây cầu gấp khúc quanh co dẫn ra Phù Dung Đình, Tư Tư kéo váy, bước chân chậm chậm. Không khí mang hơi nước mát lạnh, mùi hoa thơm thoang thoảng khiến thần trí tỉnh táo dễ chịu. Tư Tư nhớ lại, hồi bé nàng từng ra đây câu cá, bắt được con cá to rồi để nó sống mất. Nàng chọn một chỗ sạch sẽ, có lan can thấp, cởi hài thêu, nhúng đôi chân trắng nõn xuống nước. Cá chép găm bơi từng đàn bên dưới dòng nước trong vắt, chúng vòng qua cổ chân nàng, hoàn toàn không sợ người lạ. Nha Nha ngoẹo đầu nhìn lũ cá, cũng bắt chước thọc chân chó xuống. Eo! Lạnh quá! Nó khịt mũi chán ghét, nghĩ tới những lần bị Tiểu Mai đè ra tắm. Con chó xếp chân, ngay ngắn ngồi bên cạnh cô chủ, nhìn cô chủ đập nước, nghịch cá. Gió hồ thổi hiu hiu, búp sen đung đưa chao nghiêng, mái tóc dài của nàng đùa giỡn trong gió, lông mao của Nha Nha rập rờn như biển lúa trắng phau. Tư Tư giơ chân kẹp một thân hoa ở gần đấy. Rễ cây nằm sâu trong lớp bùn, không dễ kéo ra. Trong lúc nàng đang chơi vui vẻ thì nghe thấy tiếng nói chát chúa của ai đó:

- Đây là chỗ nào mà Quận chúa điện hạ dám tự tiện đến? Người không biết hoàng thượng cấm người ngoài bước vào U Trì sao?

Tư Tư không cần quay lại nhìn cũng đoán được, nàng thản nhiên đánh chân khua nước, trả lời Dung quý phi:

- Nếu hoàng thượng đã cấm, tại sao nương nương cũng tới?

- Ha ha, buồn cười! Bốn cung đường đường là Hoàng quý phi, chẳng lẽ không được tới?

- Ta cũng đường đường là Minh Châu quận chúa, sao không thể tới?

Quý phi nóng nảy, trừng mắt nhìn Tư Tư. Nàng lại không thèm so đo, vẫn tự tìm vui cùng cá chép. Triệu Phi Liên tới gần, mắt nhìn xung quanh thấy không có thái giám cung nữ nào đi với nàng, trong lòng nảy sinh chút ác ý.

- Nghe nói U Trì này từng có nhiều người chết, oán khí rất nặng, nếu ai tới quấy rối sự thanh tĩnh ở đây sẽ bị ma nước kéo xuống hồ!

- À, vậy thì nương nương phải cẩn thận!

Quý phi tức giận híp mắt, nàng nhìn bóng lưng của Tư Tư, cảm giác Quận chúa càng lớn càng đẹp, vẻ mảnh mai yêu kiều khiến người ta nảy sinh yêu mến. Nàng hiểu được gây bất lợi cho Tương Tư thì mình cũng chịu thiệt nhưng mà ghen uất tích tụ bao nhiêu ngày không có chỗ giải thoát. Triệu Phi Liên thầm nghĩ, nếu không có Tương Tư, nhất định bệ hạ chỉ toàn tâm toàn ý với một mình nàng! Ghen tị là quái vật xấu xí nhất, đặc biệt khi nó hiện diện trong trái tim phụ nữ.

Phi Liên giả vờ bước ngang qua, lúc tới gần thì đột nhiên treo chân, thân thể lao đảo xô trúng Tư Tư. Nàng ngồi ngay mép nước, bị đẩy một cái liền lao đầu rơi xuống. Tư Tư không ngu ngốc, thấy hành động của Quý phi khả nghi, nàng đã chuẩn bị sẵn, trong lúc ngã còn lôi cả Quý phi theo...

“ÙM!” Mặt hồ trào bọt sóng, hai màu áo cùng nhau chìm xuống...

- Áaaaa nương nương rơi xuống hồ, bố người ta nương nương rơi xuống hồ!!!

Cung nữ kinh hoàng chồm người ra ngoài lan can nhưng không ai biết bơi, thị vệ ở phía xa đang vội vàng chạy lại. U Trì vốn thanh tĩnh bỗng ồn ào rối loạn! Rất nhanh Dung quý phi được đưa lên, cả người ướt sũng, quần áo dính bùn, bất tỉnh nhân sự. Đoàn người gồm cung nữ, thái giám, thị vệ nhao nhao quay quanh nàng, giúp nàng thông khí, chạy đi gọi ngự y. Trên bờ hồ huyên háo như thế nhưng dưới đáy hồ cực kì yên tĩnh. Không ai nhớ

còn có Quận chúa chưa được cứu, nàng chìm dần, chìm dần... Mái tóc bông bênh trong nước, cá chép đủ sắc màu vờn quanh bơi tới bơi lui, váy áo dập dìu bị vướng vào thân sen nằm ẩn dưới lòng hồ. Tư Tư cảm thấy tức thở, nàng mở mắt nhìn lên mặt nước trên đầu lặn tẩn ánh sáng...

Nàng nhớ, mình đã chèo thuyền ra giữa hồ, xung quanh tối đen như mực.

Nàng cũng nhớ, năm đó Trung Lương chìm trong khói lửa, phụ hoàng và mẫu phi chết chung một ngày.

Nàng nhớ, mình đã ngủ trong hồ sen thật lâu, chục năm... Trăm năm... Chứng kiến Khương La thay ngôi đổi chủ, chứng kiến giang sơn của hãn từng chút bị hủy hoại, rơi vào tay người khác...

Tư Tư cũng nhớ... Hãn quanh quẩn tìm nàng trong hoàng cung nhiều năm trước khi bị hắc bạch vô thường bắt đi. Nàng không một lần lộ diện. Bởi vì hận hãn, cũng bởi vì thương hãn... Nàng là vong hồn không thể siêu sinh, nàng sợ hãn cũng lưu lại nhân gian không thể luân hồi...

Sau đó, nàng chui vào nhụy hoa ngủ một giấc trăm năm, mãi tới khi bị tiếng ồn trẻ con đánh thức. Năm đó Ca Dương mới sáu tuổi, hãn đứng trên bờ hồ kinh ngạc mở to mắt thì thào hỏi: “Người là tiên hay là ma đấy? Sao cứ bay lơ lửng thế kia?”

Dòng hồi tưởng của nàng bị cắt ngang, bởi vì một con chó trắng xuất hiện. Bốn chân nó mạnh mẽ đập nước bơi về phía nàng, vầng hào quang tỏa ra, nàng cảm tưởng nó như Cực Quang Khuyển mang theo sức mạnh băng tuyết và thủy triều đại dương... Con chó tìm dưới đáy hồ tối đen, may mắn trông thấy ánh sáng phát ra từ cây trâm Như Ý – ngọc Như Ý mà Ca Dương tặng nàng ngày lễ chải tóc. Nha Nha hí hục bơi về phía ánh sáng...

Ca Dương nhận được tin tức rất nhanh, hãn ném tấu chương, dùng khinh công bay tới U Trì. Ca Dương hoảng hốt đẩy đám người lỗ nhố,

ngoài ý muốn nhìn thấy Triệu Phi Liên vẫn còn chưa tỉnh.

- Quận chúa đâu? Tư Tư đâu???

Hoàng thượng thỉnh linh xuất hiện, tiếng gầm làm mọi người choáng váng, lúc này một cung nữ đi theo Triệu Phi Liên mới sực nhớ kêu lên:

- Chết rồi! Quận chúa còn ở dưới hồ!

Ca Dương không nói hai lời chạy ra mép nước, trước khi hấn lao xuống thì Nha Nha kịp thời trồi lên, đem theo Tư Tư lôi lên. Ám vệ Ca Dương sắp xếp vẫn luôn đi theo nàng, họ đến còn sớm hơn thị vệ. Nhưng điều kì lạ là họ không tìm được Quận chúa! Ở dưới chân cầu chỉ có mỗi Hoàng quý phi. Nước ở U Trì quá nhẹ, lặn rất khó khăn mà sóng ngầm không rõ nguyên do cứ liên tục xuất hiện, cuốn bọn họ trôi vào gần bờ. Ám vệ ba người, vừa bối rối lại hoảng hốt, hết phen này tới phen khác ngoi lên lấy hơi rồi hì hục lặn xuống, vẫn không tìm thấy tung tích của Quận chúa. Nha Nha rướn cổ nhìn đảo đảo U Trì không một tín hiệu, nó gầm gừ nhe răng, tất sợ nước cũng biến mất, như một tia chớp bạc đâm xuống hồ. Tiềm thức của con chó mách bảo, nó phải cứu được cô chủ, sứ mệnh của nó là bảo vệ cô chủ! Kết quả ba ám vệ võ công cao cường bất lực lặn hụp trong đầm sen, con chó Samoyed chật vật công Quận chúa ngoi lên!

Ca Dương thấy nàng gục trên lưng Nha Nha, bỗng nhiên nhớ tới một buổi sáng rất lâu về trước, hấn cũng tìm thấy A Dung ở hồ sen này, nàng lạnh lẽo không một hơi thở...

- Tương Tư, Tương Tư, Tương Tư...

Ca Dương lội xuống nước đón lấy nàng từ trên người Nha Nha. Con chó rên ư ử, đầu đội lá sen, chân vướn rễ cây, ướt như chuột lột, chủ tớ đều tê thắm. Ca Dương đỡ Tư Tư nằm vào lòng mình, nâng đầu nàng không ngừng gọi tên. Làn da vốn hồng hào bây giờ tái nhợt, rất lạnh, không một

chút sức sống. Ca Dương không dám kiểm tra hơi thở, chỉ dùng hết cánh tay và lồng ngực bao bọc nàng bên trong.

Đừng rời khỏi ta, đừng lần nữa rời khỏi ta... Xin em... Xin em...

Hắn niệm đi niệm lại trong lòng, ôm lấy nàng, vùi mặt vào người nàng. Tư Tư dưới sức ép của hắn chầm chậm mở mắt, nàng trông thấy gương mặt khác xưa nhưng đôi mắt vẫn bi thương như cũ. Hình như lần cuối cùng nàng thấy hắn cũng là khi hắn khóc, trần trụi ôm nàng ở trên giường rơi lệ. Tư Tư mở miệng cười nhạt:

- Lớn rồi mà khóc, không sợ thần tử của chàng cười cho à? Mình làm hoàng đế đấy!

Tương Đông Hiên đốt huân hương thoang thoảng, khắp phòng đặt lò than ấm áp. Ca Dương ngồi bên giường nhìn Tương Tư say ngủ, hắn nhớ tới cảnh tượng chỉ vừa diễn ra mấy giờ trước. Triệu Phi Liên được thị vệ cứu lên, cung nhân hối hả gọi ngự y trong khi Tư Tư của hắn còn ở dưới đáy hồ. Chỉ có Nha Nha cứu nàng, chỉ có một con chó quan tâm tới nàng! Tất nhiên hắn sẽ không nhắc tới đám ám vệ bất tài vô dụng kia!

Ca Dương giật run người, lại đau lòng tê tái. Hắn cẩn thận vuốt ve khuôn mặt say ngủ, may là nàng không sao, nếu nàng có mệnh hệ gì... Hắn không dám nghĩ tới giả thiết này! Ninh công công vén rèm đi vào, nói thật khẽ:

- Bệ hạ, đã điều tra được, Quý phi cố ý xô Quận chúa xuống nước, điện hạ trong lúc cấp bách bám lấy nàng ta, khiến cả hai cùng ngã. Khi đó chỉ có ba cung nữ của Dung phi ở đấy, thị vệ nghe rằng nương nương té hồ nên nhảy xuống cứu, không biết Quận chúa cũng ở dưới...

Ca Dương nắm bàn tay Tư Tư đã được ủ ấm, ánh mắt thâm độc cười găng:

- Triệu Phi Liên... Đã tới lúc không cần giữ lại ả đàn bà này...

Ninh công công rùng mình, trong lòng cũng bội phục Dung quý phi, người có thể khiến hoàng thượng hận thấu xương như vậy không phải bình thường! Dung phi này cứ tưởng thông minh, ai ngờ ngu đần có đủ!

- Bệ hạ, đã khuya lắm rồi... Ngài đi ngủ một chút đi!

Ca Dương cúi đầu nhìn Tư Tư, xua tay với Ninh công công:

- Trẫm ở đây, không cần hầu hạ!

Ninh công công không khuyen được, thở dài lui ra ngoài. Trong phòng còn lại hai người, ánh nến đỏ bập bùng, in lên tường bóng lưng hắt tĩnh lặng. Ca Dương cứ thất thần nhìn nàng một lúc, sau đó cởi giày nằm xuống khoảng trống nhỏ phía ngoài. Hắn đem Tư Tư ôm vào lòng, giống như ngày bé nàng thường bị đau đầu, ban đêm cũng nằm trong lòng hắn ngủ tới sáng. Ca Dương thở dài thỏa mãn, bàn tay có nhịp điệu vuốt ve mái tóc tơ. Hắn khẽ khàng áp môi lên trán nàng, thầm thì những lời nàng không nghe được:

- Tư Tư... Em nhanh tỉnh lại đi, ta sẽ không phạt Sử Hựu Trát, em muốn gì cũng được, ta đều nghe theo hết. Ta hứa không bao giờ gặt gồng, không bao giờ to tiếng, không bao giờ làm em buồn, em giận... Những kẻ khốn khiếp dám động vào sợi tóc của em ta cũng không tha một tên nào... Em là ai không quan trọng nữa, ta chỉ biết em là người ta yêu, hiện tại rất yêu, rất yêu, rất yêu...

Tình trạng của Quận chúa làm toàn bộ Thái y viện bối rối. Nàng ngủ một ngày một đêm, vẫn không chịu tỉnh lại. Nếu nhớ không lầm thì vào năm Thái Minh thứ nhất, hoàng đế phát điên cũng nhảy xuống U Trì rồi bất

tình như vậy. Ngự y rung mình, cái ao sen kia quả nhiên có “thứ gì” không sạch sẽ, về sau tránh được thì tránh!

Mỗi ngày Ca Dương vẫn túc trực bên giường, sắc mặt ngài trắng nhợt, còn trắng hơn cả tiểu cô nương hồng hào đang say giấc nồng kia. Nàng mơ giấc mơ một đời người, rất đẹp, cũng rất buồn...

Đến một đêm nọ, Tư Tư im lặng mở mắt. Nàng nhìn lên đỉnh màn thêu hình bướm bướm rối rắm mà trật tự, bất động một lúc lâu... Có thứ gì đó thay đổi trong ánh mắt trong trẻo kia, thêm phần già dặn, cũng thêm phần u sầu... Tư Tư kéo chăn ngồi dậy, nàng nhìn ra cửa sổ để mở, vô thức bước tới, thành thạo trèo ra ngoài. Đêm yên tĩnh thanh vắng, nàng đi đến Phù Dung Đình. Cái hồ sen này so với trong trí nhớ đã khác, nhà thủy tạ xây lên rất đẹp, giống hết tưởng tượng của nàng ở kiếp trước. Tư Tư cười nhẹ, chân trần bước qua cây cầu khúc khuỷu. Nàng từng ở chỗ này mấy trăm năm, quen thuộc mỗi bông hoa chiếc lá. Tư Tư đẩy cánh cửa gỗ, đi vào Phù Dung Đình đã lâu không ai tới. Nàng hơi bàng hoàng nhìn bài trí của căn phòng, từng chi tiết giống hết Trúc Uyển ngày xưa. Tư Tư vuốt ve đệm trải giường, rèm che thêu hoa sen tinh tế, phía sau tấm bình phong là bộ bàn trà chân thấp... Nàng buồn bã nhớ lại, trên chiếc giường này họ đã từng nhiều lần... Trên chiếc bàn này hẳn ngồi duyệt tấu chương, còn nàng vừa ăn nho vừa đọc du kí. Lúc vui vẻ nàng dứt hẳn một quả, lúc buồn phiền hẳn dứt nàng một quả. Mở cửa sổ nhìn ra, bên ngoài đã không còn tổ chim bạc trĩ mà là hồ sen khoe sắc thắm. Tư Tư mơn mõi dựa vào khung cửa, mắt nhìn căn phòng như chiếc hộp kí ức. Nàng trông thấy cổ đàn dựng ở một góc, không phải cái ngày xưa nhưng giống hết ngày xưa, nàng do dự đi qua, vuốt ve chất gỗ đen bóng mát lạnh...

Lúc này ở Dự Kiến cung, Ca Dương đột nhiên giật mình thức giấc. Hẳn nhớ buổi chiều đến Tương Đông Hiên thì Tư Tư chưa tỉnh, hẳn ngồi cùng nàng một lúc, quá mệt mà thiếp đi. Thuộc hạ đưa trở về hẳn cũng không tỉnh lại, xem ra mấy ngày nay thiếu ngủ trầm trọng. Ca Dương đứng

lên khoác áo choàng vào người, hấn trèo qua cửa sổ vì không muốn nghe Ninh công công lải nhải. Gần đây cửa sổ trong cung thật là tiện lợi!

Ca Dương dự định đi đến Tương Đông Hiên nhưng vừa dậm bước thì nghe thấy một tiếng đàn vắng vắng. Hấn kinh ngạc hướng về phía âm thanh. Bốn bề tối đen như mực, giai điệu ấy tựa đốm lửa giữa đêm khuya thanh vắng. Triệu Phi Liên từng ăn trộm bài ca này, bị hấn nổi giận cấm không được hát. Ca Dương có thể phân biệt rõ ràng, tiếng đàn lúc này không phải sự sao chép, nó chính là khúc nhạc nguyên bản hết như trong quá khứ! Ca Dương thấy nhịp tim dồn dập, vừa kích động lại vừa lo sợ. Sợ rằng đây lại là một ảo ảnh khác, giống như rất nhiều ảo ảnh hấn từng gặp...

Chân không tự chủ đi về phía đó, Ca Dương như vong hồn bị tiếng đàn ma thuật lôi kéo, hấn đi qua cây cầu nhỏ quanh co, cảm giác lâng lâng như mộng du. Dừng lại trước cánh cửa, Ca Dương run run không dám mở. Sợ chỉ cần đẩy nhẹ thì ảo ảnh biến mất, bên trong chỉ có những kỷ vật vô tri, lạnh lẽo không người...

“Thiên địa vạn năm vẫn bốn mùa, lá cây trên cành muôn đời vẫn từ chồi non thành lá úa...

Kén sâu chỉ một lần hóa bướm, phù dung chỉ một lần tỏa hương...

Đời nhi nữ có mấy thời xuân sắc? Làm nữ nhân, thiếp chỉ một lần yêu. Như trăm loài hoa một lần khoe sắc, một lần tàn...

Chiến trường gió tanh mưa máu, nghe đã hãi hùng. Nhưng than ôi, hậu cung bốn bề tĩnh lặng còn đáng sợ hơn địa ngục trần gian...

Phải chi ta chưa bao giờ gặp, sẽ chưa bao giờ thương, cũng chưa bao giờ nhớ...

Phải chi người không khoác long bào, không giang sơn gấm vóc, không mỹ nhân giai lệ trùng trùng...

Kiếp làm hoa lặng thầm đợi cánh bướm. Bướm bay gần rồi bay xa, nhưng chưa từng ghé lại...

Kiếp làm hoa vẫn nhớ hoài cánh bướm. Bướm bay cao bay thấp, nhưng chẳng bao giờ nhìn thấy ta...

Kiếp làm hoa cứ phải đợi cánh bướm... Đến khi hoa tàn, đến khi lá héo, đến khi cành khô... Bướm vẫn chưa đến một lần..."

Ngón tay dạo qua dây đàn, vẫn thành thạo như trước. Nàng nghe thấy rất nhiều lần trong những giấc mơ nhưng chưa bao giờ nhớ trọn vẹn. Tư Tư ấn nhẹ dây trầm thứ sáu, hoài niệm mà dừng lại. Trong phòng đốt ngọn nến nhỏ do cung nữ quét dọn để lại, xung quanh không có lò sưởi mà hơi ẩm từ mặt nước bốc lên khiến chân nàng lạnh cóng. Nhà thủy tạ không phải lúc nào cũng tốt, mùa đông mà ở đây chẳng khác gì hành xác! Nàng xuýt xoa hà hơi vào lòng bàn tay, cảm khác khớp xương cũng lạnh. Tư Tư cúi chân đứng dậy, không ngờ giẫm phải một góc áo đen. Nàng giật mình, rồi có dự cảm chẳng lành ngẩng đầu lên.

Năm đó Khương La tiếp tục lớn mạnh dưới triều đại Chu Lạc, U Trì thành nơi hoang phế không ai đến thăm. Thịnh thoảng nàng vẫn đưa tiễn một vài vong linh xấu số bị người ta hãm hại, chôn xác dưới đáy hồ. Nàng cảm thấy buồn, bởi vì Phù Dung Trì bị lòng dạ con người vấy bẩn. Nàng bảo vệ ao sen này, giữ hoa nở bốn mùa, giữa nguyên khí hoàng cung trong sạch. Thời gian trôi qua dài dặc, có khi nàng không nhớ nổi mình tên gì, vì sao tồn tại, vì sao không biến mất...

Rồi một buổi sáng bình thường như bao buổi sáng, nàng ngủ trong nhụy hoa, nghe thấy tiếng cười khanh khách, tiếng tóe nước bì bõm, tiếng hoa sen than thở... Uể oải ngồi dậy, hé cánh hoa chui ra, nàng nhìn thấy cậu bé đứng trên bờ hồ. Đứa trẻ chỉ khoảng sáu bảy tuổi, mắt sáng trán cao, trên người ẩn hiện bạch long còn chưa thành hình. Nàng hoài nghi bay tới gần, không biết thân phận của con rồng nhỏ này là gì. Long mệnh được

đính vào hồn phách khi thiên tử ra đời, giống như vua Sùng Nghi, giống như thái tử Ca Thần. Đứa bé này cũng có long mệnh, lại còn vẩy trắng lục giác nàng chưa thấy bao giờ! Đáp xuống một đài sen ở trước mặt thằng bé, nàng vừa lo vừa sợ khi nó ngẩng đầu lên, ngây ngô hỏi:

- Người là tiên hay là ma đấy? Sao cứ bay lơ lửng thế kia?

- Ta... Không phải tiên...

Đứa trẻ chớp chớp mắt.

- Vậy là ma? Ma cô nương thật là xinh đẹp...

Nàng hơi đỏ mặt, thầm nghĩ đứa nhỏ này rất lưu manh, còn bé tí thế kia đã biết trêu hoa gheo nguyệt. Hóa ra hẳn là Tam hoàng tử, tên Chu Lạc Ca Dương. Nàng dần quen thuộc với sự có mặt của hẳn, mỗi ngày đều đến đây trình diện.

- Ma cô nương, tên nàng là gì thế?

- Uhm... Tên là... Phù Dung, hình như họ Sở...

- Hình như? Cả tên cũng không nhớ rõ?

- Uhm, không nhớ rõ...

Ca Dương mỗi năm lại cao thêm một tí, ngày càng ra dáng thiếu niên anh tuấn. Nàng trước sau vẫn vậy, vẫn khuôn mặt trắng nhợt, đầu tóc bù xù, mặc chiếc váy ẩm ướt, nàng không hiểu con ma chết trôi như mình đẹp ở chỗ nào.

- Mẫu hậu lại giục ta cưới vợ. Làm sao bây giờ, ta chỉ thích em thôi...

- Phù Dung không phải người, diện hạ đừng sinh lòng yêu mến.

Hắn nằm trên chiếc thuyền neo ở giữa hồ, nàng ngồi ở mũi thuyền, mắt buồn nhìn Ca Dương. Hắn dần trưởng thành, nàng cũng dần nhận ra luồng nguyên khí quen thuộc. Nàng hiểu, chàng đã quên tất cả, bắt đầu cuộc đời mới. Còn nàng vẫn chỉ là linh hồn đến từ dĩ vãng, gặp lại cố nhân, một cái chạm tay cũng không thể!

- Điện hạ, Phù Dung múa cho chàng xem được không?

- Uhm? Em còn biết múa nữa sao?

- Biết chứ, điệu này gọi là Phù Dung Lưu Hương...

Năm Sùng Nghi thứ hai mươi hai, Ca Dương cưới Triệu Tiểu Vy làm chính thê, lý do đơn giản vì một điệu múa. Nàng ngồi trên đài sen, ngửa đầu nhìn mặt trăng tròn vành, ma vốn không biết khóc nhưng cảm giác lòng đang rơi lệ.

- Phù Dung, ta sai lầm rồi, cho dù bất cứ ai cũng không thay thế em được.

- Phù Dung không phải người, hoàng tử việc gì phải cố chấp như thế?

- Ta biết em không phải người, cho nên ta nghĩ... Mình cũng không cần làm người...

Nàng cắn răng không đáp. Ông trời thật biết đùa giỡn nhân duyên, một kiếp khổ chưa đủ sao, lại cho thêm một đời dang dở? Ca Dương vẫn thích nàng, dù hắn không nhớ nàng là ai, cũng không biết chuyện xưa của họ...

- Ta nghe Vy Vy nói Trung Lương từng có một công chúa tên Sở Phù Dung. Nàng ấy gả đến Khương La, chết ở Khương La. Chính là em sao?

- Điều này quan trọng à? Tất cả đã qua hết rồi...

- Nhà Phật nói chưa buông hồng trần thì chưa siêu thoát, em không rời đi vì còn yêu Hạ Hầu Vĩnh Khang sao?

- Phải thì sao mà không phải thì thế nào?

- Ta ghen đấy!

- Hả?

- Ta nói là ta ghen đấy! Gã khốn khiếp đó có gì đáng để em thương nhớ chứ, đã thành bộ xương khô rồi! Hắn mà tài giỏi chỗ nào, vương triều cũng không giữ được, cuối cùng vẫn mất trong tay Chu Lạc gia đấy thôi!

Nàng không nhịn nổi cười, thâm ý bảo hắn:

- Chàng đừng tùy tiện mắng Vĩnh Khang, chàng không biết hắn là ai đâu...

- Là thằng ngốc chứ ai, phụ bạc một cô gái như em là đứa ngốc!

Ca Dương lên ngôi giữa bốn bề thù trong giặc ngoài. Ngày đăng cơ, nàng hái lá sen che nắng, lần đầu bước ra khỏi U Trì. Ca Dương lên đường đánh giặc, nàng lặng lẽ tiễn đưa, nào hay biết lần này không từ mà biệt... Hoa sen trong hồ dần dần héo úa, nàng kiệt sức hy vọng hắn về kịp. Đáng tiếc, cuối cùng nàng vẫn một mình ra đi, chẳng biết phía trước là thiên đường hay địa phủ...

- Tư Tư... Em là ai?

Ca Dương nhìn xuống cô gái ở trước mặt, tất nhiên nàng là Chu Lạc Tương Tư, nhưng nàng còn là ai khác? Tư Tư chật vật đứng dậy, nàng chỉ cao tới vai hắn, phải ngửa đầu nhìn lên một Ca Dương đã quá ba mươi. Năm tháng rất nhân từ với người đàn ông này, chưa cướp đi thanh xuân, chỉ cho thêm nét chững chạc và nam tính.

- Ca Dương, ngày xưa chàng nói nếu em không phải người chàng cũng không làm người, bây giờ em là người, chàng đã hài lòng chưa?

Lời nàng giống như tiếng thì thầm từ kí ức. Hấn thấy đồng tử co rút, kịch liệt co rút, môi mấp máy không nói được một lời. Nhân sinh đất trời hình như chao đảo, giống như trái tim hấn lúc này, đã muốn ngừng đập rồi! Tư Tư thấy biểu cảm “kinh khủng” của Ca Dương, nghịch ngợm vuốt ve mặt hấn:

- Nhưng mà chàng già quá, em chê đấy! Vẫn thích Ca Dương mười bảy tuổi hơn!

Xúc giác truyền đến từ đôi bàn tay giá lạnh, nói cho hấn biết mình không phải nằm mơ. Giống như con đập không cản nổi dòng nước lũ, vỡ nát, tuôn trào... Hấn cuốn lấy nàng, siết chặt lấy nàng, gấp gáp không chờ được. Tư Tư vươn tay ghì lấy cổ hấn, đôi chân cạp vào bên hông hấn, chặt chẽ không khe hở.

Là Sở Phù Dung yêu hận của kiếp trước

Là “ma cô nương” ở trong hồ sen năm nào

Cũng là Chu Lạc Tương Tư của hiện tại

Ba người nhập thành một, là nàng ngày hôm nay.

- Người em lạnh quá...

Hấn xé toạc mảnh áo cuối cùng, nhúu mào hôn lên mỗi khoảnh da lạnh lẽo. Tư Tư như con thú nhỏ gặm cắn ngón tay hấn, bất mãn kêu lên:

- Ai bảo chàng không chuẩn bị than, ngón chân em không cử động được nữa!

Hấn xoa nắn hai bàn chân trắng nõn, mỗi chiếc ngón sạch sẽ tinh tế.

- Ta giúp nàng ấm lên...

Ca Dương hôn ngón chân, gót chân, hôn lên cẳng chân, mon men bò lên đùi. Môi chạm vào da, cảm giác như chạm vào thứ lụa hảo hạng. Tư Tư bị nhột, cười một tiếng kẹp lấy cổ hần, một động tác quật ngã xuống giường. Ca Dương choáng váng bị nàng cười lên, vội vàng đỡ lấy cô gái nhỏ lớn mật. Mái tóc không có trang sức gì cần phải gỡ, tùy tiện xoa xuống, chảy dọc theo sống lưng gợi cảm, chấm lên da bụng nhột nhạt râm ran. Ca Dương không nhịn được thở gấp. Tư Tư vẽ những vòng tròn trên ngực hần, vờn qua hai điểm đỏ, cười khảnh khách nhìn hần cắn răng chịu đựng. Ca Dương mặc cho nàng nghịch, bây giờ nàng muốn hần chết hần cũng cam tâm... Tư Tư sờ sờ mó mó, khi nắm đến bàn tay phải thì dừng lại. Ca Dương để ý hành động của nàng, kéo nàng nằm lên người mình, khẽ khàng nói:

- Không sao cả, bây giờ em muốn cắt tim ta cũng được, huống hồ là cánh tay này...

Nàng vén tóc qua một bên vai, gác cằm trên ngực hần thăm hỏi:

- Nói em biết, rốt cuộc chàng yêu ai? Phù Dung, ma cô nương hay là Tương Tư? Thói trăng hoa đa tình cần phải trừng trị!

Ca Dương bị hỏi khó, bật cười áp nàng xuống giường, đảo khách thành chủ.

- Hạ Hầu Vĩnh Khang yêu Sở Phù Dung. Chu Lạc Ca Dương trước mười bảy tuổi yêu ma cô nương. Còn ta hiện tại chỉ yêu em, đã hài lòng chưa?

Tư Tư đỏ mặt véo mũi hần, đúng là mồm miệng ngọt ngào, dụ dỗ bao nhiêu ong bướm! Ca Dương để nàng véo, tranh thủ hôn lên bàn tay vẫn còn hơi lạnh.

- Chàng không thấy mình là gã biến thái hay sao? Trước kia yêu nhầm em gái ruột, sau đó phải lòng một con ma, đến bây giờ lại quay sang mơ tưởng cô em họ!

Tuy nói như thế nhưng chính bản thân Tư Tư cũng thấy may mắn. Là anh em ruột, họ không thể đến với nhau. Là người và ma cách trở âm dương, một cái chạm tay cũng vô vọng. Hiện tại đã hoàn hảo mỹ mãn, không có gì ngăn cản giữa nàng và hắn nữa... Ca Dương hí hí mắt, nâng cổ nàng hôn xuống.

- Vậy thì biến thái triệt để đi, chúng ta tiến đến quan hệ “anh em họ không trong sáng”, nàng thấy thế nào?

Tư Tư run rẩy khi chân bị kéo sang hai bên, còn hắn ngang ngược chen vào. Khung cảnh này vừa khéo, nó giống như ký ức, cũng căn phòng như vậy, chiếc giường như vậy, làm người ta trầm luân một đời. Nàng không phải Phù Dung, hắn cũng không là Vĩnh Khang, ít nhất tương lai của họ vẫn còn hy vọng. Tư Tư không có gì hối tiếc, nàng nhắm mắt, bấu vào bờ vai hắn, để hắn đưa mình đi đâu thì đi...

Nha Nha ngủ trong ổ chó ở góc phòng, nó đã quen với việc canh giữ cho cô chủ hàng đêm. Một tiếng động khẽ cũng làm con chó tỉnh giấc. Lỡ tai nó nhún nhích, im lặng mở mắt dõi theo Tư Tư. Nàng một thân đơn bạc trèo qua cửa sổ, Nha Nha khó hiểu cũng lặng lẽ đuổi theo. Nó nấp trong bụi cây ven hồ, đứng xa xa nhìn cô chủ đi vào Phù Dung Đình. Một lát sau nó lại thấy Ca Dương xuất hiện, Nha Nha tự hỏi, hai người này tính chơi trò gì vậy? Năm nay số nó đào hoa, đào hoa theo kiểu hay bắt gặp chuyện mờ ám của người khác! Nha Nha cảm thấy Ca Dương so với Phong rất không đáng tin, mà cô chủ so với Tiểu Mai thì ngờ nghệch lắm, không khéo bị người ta ăn đến xương cũng chẳng chừa!

Nha Nha do dự... Do dự... Nó rất sợ Ca Dương, nó không kháng lại được mệnh lệnh của Ca Dương... Nhưng nó vẫn muốn bảo vệ cô chủ... Nha

Nha rón rén đi đến cửa, tai chó áp vào nghe ngóng. Trong phòng khá yên tĩnh nhưng vẫn có chút âm thanh kì lạ... Con chó giơ chân khều một cái, cánh cửa hé ra khe nhỏ, nó khẽ khàng chuồn êm vào trong. Mắt chó nhìn bóng tối rất tốt, Nha Nha nhanh chóng phát hiện có cái gì động đậy ở trên giường... Con “quái vật” trùm mền rên ư ử, làm như đau đớn mà cũng như sung sướng... Thật khó hiểu! Nha Nha quyết định xếp chân ngồi xem một chút, chó cũng hiểu kì mà!

- ĐỪNG... Huhu, đáng ghét!

Tiếng này giống cô chủ nhưng sao lại ướn át như vậy? Nha Nha ngoẹo đầu đánh giá.

- Ngoan, đừng khóc, thả lỏng chút... Azz... Em làm ta điên mất!?

Tiếng này rõ ràng là hoàng đế xấu xa nhưng sao lại dịu dàng như vậy? Nha Nha liếm chân đánh giá. Khung giường kêu kễ kệt, rung rung lắc lư, trong không khí có mùi xạ hương mờ ám. Không may lúc đó tấm chăn bông rơi xuống, Nha Nha lập tức gác chân lên mồm, thành thật cúi đầu đếm kiến. Phía bên này Ca Dương đánh mất cảnh giác, hoàn toàn không phát hiện trong phòng còn có hơi thở lạ. Hả đem nàng lăn qua lộn lại, mái tóc hai người tán loạn, rối vào nhau tưởng như không gỡ được. Tư Tư oằn mình chịu đựng từng cái chạm nảy của hả, nàng không làm được, đây chính xác là tác phong cầm thú của Hạ Hầu Vĩnh Khang!

- Không được... Không làm nữa... Huhu muốn hỏng cả rồi! Chàng có thôi không hả?

- Em muốn ta chết sao? Lúc này mà ngừng thì chết chắc!

- Vậy chàng tự đi chết đi!

- Có chết cũng kéo em theo...

- Á...!

Nha Nha cụp lỗ tai thầm nghĩ, có vẻ trình độ hơi bị khó, óc chó không tiếp thu nổi. Lúc này Ca Dương trong tình trạng gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, nó phải lo thân mình, tìm nơi an toàn trốn trước đã! Nha Nha liếc quanh phòng, nghĩ rằng nơi nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất, chui xuống gầm giường! Con chó nhanh nhẩu trườn vào, nằm sấp hết đêm nghe ván giường rung hết hồi này sang chương khác. Nó thấy âm thanh cũng không tệ, ngáp dài đánh một giấc!

Ở phía trên hai người không hề biết sự hiện diện của con chó dờ hơi. Tư Tư nằm trong lòng hăn, lim dim không nhắc nổi ngón tay bé nhỏ. Ca Dương vẫn giữ thần thái thỏa mãn, sẵn sàng tái chiến chín mươi chín hiệp! Tay hăn lướt qua làn da nàng mát rượi, thứ lụa hảo hạng giờ đã lấm tẩm những vết hồng ngân. Ca Dương thương tiếc hôn lên những nếp cong trên bờ ngực, hăn đột nhiên nhớ... Trước kia cũng từng âu yếm chỗ này rất nhiều lần, năm ấy nàng mang thai...

- Tư Tư, chúng ta có con đi.

Nàng giật mình mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt hăn dịu dàng mà như buồn man mác. Dù không nói ra, những vết thương trong tâm hồn vẫn còn nguyên ở đó, làm đau lòng nàng, cũngứa rách tim hăn. Tư Tư mềm mại nép vào ngực Ca Dương, gật đầu đồng ý:

- Ủ, em lại sinh con cho chàng, lần này sẽ thương yêu nó, nuôi lớn nó!

Ca Dương run run ôm siết lấy, hăn nhận ra mình đã bắt đầu già, nếu không gấp rút chạy theo hạnh phúc thì không kịp nữa! Tư Tư ngoan ngoãn ngửa đầu, nhắm mắt phập phồng theo sự cuồng dã của hăn. Nàng cảm nhận rõ ràng từng nhịp đập của hăn trong cơ thể mình, man dại và trần trụi, ủy mị và say đắm...

Phù Dung Đình đêm nay có gì đó xinh đẹp khác xưa, hoa sen trong hồ ửng sương khuya, chờ đợi bình minh để xòe hết cánh...

Đôi tình nhân đuổi trong đam mê của họ, chỉ có bên ngoài vì sự biến mất của hai người mà rối loạn. Tiểu Mai gần rạng sáng phát hiện Quận chúa không ở trong phòng, hết hoảng báo cho hoàng thượng. Ninh công công biết tin chạy vào thăm điện, cũng không thấy bệ hạ ở đó. Lão ngấn tò te nhìn chần gối lạnh ngắt, không hiểu nổi chuyện gì xảy ra.

Tư Tư cảm giác bị liếm láp mà tỉnh lại. Nàng cười cười ôm lấy kẻ quấy phá kia, ai ngờ ôm phải một cái đầu đầy lông...

- Nha Nha?

Con chó kêu gừ gừ, ở bên giường giục nàng thức dậy. Tư Tư thấy ô cửa sổ đã lờ mờ ánh sáng, quay qua ngăm nhìn Ca Dương còn ngủ say sưa, nàng biết gần đây hẳn uống nhiều rượu, bị mất ngủ vì phiền muộn trăm điều. Tối hôm qua còn thức trắng đêm vì nàng, chắc hẳn chàng rất mệt! Tư Tư nhìn quanh phòng, tìm được y phục rơi vãi dưới đất.

- Mà quay đầu lại, chị phải mặc quần áo!

Con chó rất có ý thức cong mông chạy ra sau bình phong. Tư Tư khoác thêm áo choàng của Ca Dương tối hôm qua, cúi người hôn lên mắt hẳn.

- Em sẽ trở lại ngay, chàng ngủ ngoan nhé!

Nàng trở về Tương Đông Hiên khi Tiểu Mai sắp sửa triệu tập cả Mật Bảo Các đi tìm hai người. Nàng gấp gáp không kịp hỏi Tư Tư đã đi đâu, chỉ lo lắng đưa lá thư ra:

- Quận chúa, không tốt rồi, vương gia bệnh nặng, thế tử gửi thư gọi điện hạ trở về!

Tư Tư lập tức đọc sơ qua những dòng chữ viết vội, sắc mặt tái nhợt nói:

- Chuẩn bị xe ngựa, thu dọn hành lý, chúng ta về Sa Đà!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 17

Chương 1: Tin Dồn Dập Tới

逢鄰女 日高鄰女笑相逢,

慢束羅裙半露胸.

莫向秋池照綠水,

參差羞殺白芙蓉.

Phùng lân nữ

(Chu Phần)

Nhật cao lân nữ tiếu tương phùng,

Mạn thúc la quần bán lộ hung.

Mạc hướng thu trì chiếu lục thủy,

Sâm si tu sát bạch phù dung.

- Dịch thơ-

Gái xóm quê cười vui hội ngộ

Thắt chặt quần vừa lộ nửa lòng

Xin đừng soi bóng ao trong

Hoa sen trắng chết vì trông các nàng

Phần XVII: Ba năm

Mười lăm tháng Chạp là ngày phong bút, không khí lễ tết tràn ngập kinh thành, ngay cả buổi thượng triều cuối cùng cũng có chút lễ mề lười nhác. Thượng thư bảy bộ tổng kết thành tựu và thiếu sót trong năm qua, đặc biệt Thương bộ thành lập chưa lâu, cơ cấu còn đơn giản, dự tính năm tới sẽ phân chia năm viện, bổ sung nhân lực, thực hiện cụ thể hóa nghiệp vụ, báo cáo định kì lên hoàng thượng. Phong bút từ mười lăm tháng Chạp, khai bút ngày mười lăm tháng Giêng. Tròn trĩnh một tháng nhàn rồi tới điên rồ!

Ca Dương ngồi trong thư phòng đọc nốt số tấu chương còn lại, tay trái viết chữ đã thành thạo, không cần nhờ Ninh công công giúp đỡ. Cứ cách năm phút hẳn lại thất thần một lần, mười phút lại cười cười, hai mươi phút lại buồn bực... Ninh công công ôm phất trần nhìn trời, hẳn muốn thương lượng với Chu thái y một chút, có phải hay không... Loại thuốc hoàng thượng uống gần đây có tác dụng phụ? Đầu óc trở nên không bình thường...

Ca Dương cứ trong tình trạng sáng nắng chiều mưa như vậy từ khi Tư Tư rời đi. Nhớ hôm ấy tỉnh lại ở Phù Dung Đình, hẳn thấy mình trần truồng ở giữa đồng chăn gối lộn xộn. Căn phòng lạnh lẽo không có ai, Ca Dương nhớ đến giấc mơ tuyệt đẹp đêm qua, thất vọng muốn chết! Hẳn nghĩ mình có bệnh rồi, hoặc là mắc chứng mộng du hoặc là sinh lý bị trục trặc, vì thế mới chạy ra đây cởi sạch quần áo, tự an ủi mình, mơ thành giấc mộng xuân! Những ảo giác loại này không phải lúc trước chưa từng có, thứ hương liệu mà Thẩm Tuệ Nhã sử dụng để quyến rũ hẳn cũng gây ra ảo giác. Về sau nàng ta có ác ý với Tư Tư, bị thất sủng, Ca Dương lại cho người tìm mua loại thuốc này. Có đoạn thời gian hẳn gần như nghiện ngập, một ngày không ngủ sẽ bứt rứt khó chịu, không thể tập trung suy nghĩ. Chu Học Lễ bắt mạch, vuốt chòm râu ái ngại nói rằng bộ hạ nên cai đi. Trong hương dược có thành phần nhỏ chất gây mê thần kinh, tuy rất nhỏ nhưng sử dụng nhiều tích tụ trong cơ thể, về lâu về dài ảnh hưởng tới trí

nhớ và giác quan. Chất này không độc như thuốc phiện nhưng cũng khó cai gần giống thế, nó khiến hần đau đớn và thèm thường, có khi không khống chế nổi mình. Ca Dương đã có những thời kì đen tối như vậy, vật vã đấu tranh với bản thân.

Sáng hôm đó tỉnh lại trong trạng thái mơ hồ, từng trải qua cơn nghiện nên hần sinh lòng hoài nghi về cảm giác của bản thân, vò đầu bứt tóc cũng không xác định nổi thật hay giả. Ca Dương xới tung giường chiếu, tìm kiếm mỗi dấu vết trong căn phòng. Cỗ đàn vốn dựng ở góc tường đang nằm ngay ngắn trên bàn, những sợi tóc mềm mại không thuộc về hần, rồi cả vết tích hồng hồng trắng trắng “hơn trăm lời nói” khiến Ca Dương hoàn toàn tin tưởng. Hần ôm chần cười như thăng giáng, mất hết hình tượng!

Sau phút lằng lằng ở chín tầng mây, Ca Dương tự hỏi nàng ở đâu rồi, mới sáng sớm đã chạy đâu rồi, hay nàng đã hồi hận chuyện đêm qua? Hần cố gắng tìm quần áo mặc vào, giữa đường quay về thì đụng phải Ninh công công đang tìm hần cố gắng không kém.

- Bệ hạ, bệ hạ, trời đất ơi ngài đã đi đâu vậy?

Ca Dương nắm cổ áo lão Ninh:

- Quận chúa đâu?

- Quận chúa sáng sớm đã thu dọn hành lý trở về Sa Đà, bởi vì Hòa An vương...

Ninh công công còn chưa nói hết thì Ca Dương đã như cơn gió bay vèo đi. Hần ngơ ngác nhìn theo bóng lưng ngài, nói nốt vế còn lại:

-... Bị bệnh nặng...

Tất nhiên Ca Dương không nghe thấy, trong đầu hần lúc này chỉ có một suy nghĩ: Nàng bỏ trốn rồi! Ca Dương chẳng để ý bản thân ăn mặc sơ

sài, nếu Phong không kịp thời khoác thêm áo giúp hẳn có lẽ đương kim hoàng thượng sẽ vận trung y chạy nhong nhong ngoài đường! Tiểu Bạch đã lâu không phi hết tất cả tốc lực mà nó có. Con ngựa xé gió đuổi theo đoàn xe đã ra tới ngoại ô kinh thành. Ca Dương quát roi ngựa, chỉ có một ý định kiên quyết trong đầu: Phải bắt nàng về!

Cùng lúc ấy, Tư Tư mệt mỏi dựa vào tháp nhỏ chợp mắt, nàng đi quá vội, còn không kịp tắm rửa. Tiểu Mai lấy y phục mới, chuẩn bị thau nước ấm và khăn bông giúp Quận chúa lau người. Xe chạy hơi lắc lư, bên trong kê chiếc bàn thấp, sàn trải thảm nhung, không gian rộng rãi thông thoáng. Tiểu Mai không muốn quấy rầy Quận chúa, nàng khẽ khàng giúp Tư Tư lau mặt và bàn tay, cẩn thận cởi y phục. Lúc mở chiếc áo yếm, Tiểu Mai lặng người. Nàng làm ám vệ vài năm, sao lại không hiểu những vết bầm xanh tím mang ý nghĩa gì? Tiểu Mai siết chặt khăn tay, thấy đầu óc mụ mị... Mẹ nó! Thằng chết dầm nào dám động vào chủ tử của bà???

Tư Tư cảm giác trước ngực lạnh lẽo. Nàng mở mắt nhìn thấy vẻ mặt “thâm thù đại hận” của Tiểu Mai, hốt hoảng kéo áo che thân, hai gò má ửng hồng. Nàng trốn vào chăn, chỉ lộ ra cặp mắt thỏ đáng thương:

- Tiểu Mai tử... Tử đừng nói với ai chuyện này nhé?

Tiểu Mai nước mắt lưng tròng, lòng đau như cắt. Nàng có cảm giác mình đứt ruột sinh đứa con gái, nuôi nó tới lớn rồi bị đàn ông làm nhục, mối hận này làm sao nuốt trôi!?

- Quận chúa, không cần sợ! Tiểu Mai nhất định phanh thây róc xương tên dâm tặc báo thù cho người!

Tư Tư nuốt nước bọt, khó khăn nói:

- Không phải vậy đâu tử...

Tiểu Mai vẫn hùng hực ý chí:

- Ta sẽ hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà hần! Ta sẽ cắt “của quý” của hần ném cho chó ăn! Ta sẽ... Á!

Nàng chưa nói hết thì xe ngựa đột nhiên thẳng gấp, Tiểu Mai mất đà té lăn. Nàng bực mình ngồi dậy, mở cửa chui ra quát:

- Các người lái xe kiểu gì vậy hả?

Ca Dương chặn ở phía trước, ném dây cương nhảy xuống. Phong bước tới bịt miệng Tiểu Mai ôm sang một bên, dễ dàng như cặp con gà. Nàng ú ớ kháng cự, chẳng biết chuyện quái gì đang xảy ra... Ca Dương nhìn một vòng xa phu, hộ vệ, ám vệ, nô tì và mama đi theo Quận chúa, sắc mặt khủng khiếp nói một câu:

- Tất cả lùi ra năm trượng cho trẫm!

Đám người cuống quít chạy thật xa, mười trượng có hơn, tránh mặt ở cánh rừng nhỏ gần đó. Chỉ còn lại một mình Ca Dương đứng trước cỗ xe buông rèm. Hần tung vạt áo chui vào trong, cửa đóng cái rầm!

Sau khi xe ngựa đột ngột thẳng gấp, Tư Tư vẫn không biết gì ngồi ở trong chờ, chờ mãi không thấy Tiểu Mai quay lại mà là một con lang sói nhảy bổ về phía nàng, đè nàng xuống tháp hôn ngẫu nhiên. Tư Tư bị tấn công bất ngờ, hoảng hốt vùng vẫy chống cự, cho tới khi nhận ra hơi thở quen thuộc thì trái tim treo lơ lửng mới hạ xuống. Cầm thú này!

Nàng choáng váng bị hần giữ chặt cổ tay, răng môi tê dại chỉ có thể há miệng cho người ta càn quét. Ca Dương nghĩ đến nàng lại từ bỏ hần, muốn trốn khỏi hần mà phát điên lên, đem y phục tối qua đã xé một lần bây giờ xé tiếp! Tư Tư thần hồn chao đảo, bị hần ngoạm cắn như quỷ hút máu, vừa đau vừa tức! Nàng cào lên lưng, hung hăng cắn trả. Tên cầm thú này!

Hần không quan tâm bị trầy bao nhiêu đường, chỉ lo thoát y, nhắm ngay chỗ mềm ẩm mất hồn kia chen vào! Trong xe vang lên tiếng thét chói

tai, Tư Tư đánh túi bụi, rồi ôm hẳn khóc sướt mướt.

- Ca Dương khốn kiếp! Chàng nổi khùng gì vậy???

Hắn cẩn thận cử động, đem nước mắt của nàng liếm sạch.

- Đừng rời bỏ ta, xin em đấy...

- Em bỏ chàng khi nào chứ? Aa... Đau quá...!

Hắn thả chậm động tác, ôm mặt nàng đối diện mặt mình.

- Ta không cho em đi đâu hết, kể từ bây giờ em không được đi đâu hết!

Nàng hức hức nhìn vào mắt hắn, phát hiện ánh mắt kia rã rời, vừa tuyệt vọng lại vừa thống khổ... Tư Tư thấy tim mềm lại, giơ tay dịu dàng vuốt ve lồng ngực hắn phập phồng, nhẹ nhàng giải thích:

- Không phải, em không bỏ đi, phụ vương bệnh nặng, em phải về chăm sóc cha.

-...

- Thật mà! Đại ca gửi thư báo tin, không tin chàng xem đi!

Nàng quờ quạng tìm bức thư bị rơi dưới sàn, mở ra cho hắn đọc. Ca Dương giống như bị tạt gáo nước lạnh, riết qua kẽ răng:

- Tiểu. Ninh. Tử!

Tư Tư bĩu môi ném thư đi, đẩy đẩy người hắn.

- Giờ xuống được chưa?

Ca Dương hơi nhóm dậy, nhìn tình hình chiến sự rối loạn của hai người. Tối hôm đêm cuồng trong bóng tối, quả thật không thấy được gì. Bây giờ ở giữa thanh thiên bạch nhật mới phát hiện... Nàng đẹp hơn tưởng tượng của hắn mấy trăm lần! Ca Dương thở dồn dập:

- Không được... Đã vào mất rồi... Đi ra... Thế nào được?

Tư Tư trợn mắt, thở hồng hộc, tức xì khói:

- Em không biết! Chàng tự lo đi!

Ca Dương đem cô gái đang tức giận hôn cắn một phen nữa, nhiệt tình hùng hực làm nàng rối trí theo.

- Chúng ta hãy thuận theo tự nhiên... Hoàn thành nhiệm vụ trước... Sau đó...

- Cầm thú này!!!

Cách mười trượng vẫn nhìn thấy thân xe hơi rung lắc, Phong khoanh tay dựa vào gốc cây, nhàm chán nhìn trời huyết sáo. Tiểu Mai thì không được thanh thoi như vậy, nàng đi qua đi lại, nôn nóng sốt ruột:

- Sao bệ hạ còn chưa ra...?

Phong liếc nhìn đồng hồ khôn ba năm đại một giờ của mình, chịu không nổi đem nàng kéo lại.

- Chóng mặt quá, đừng có đi nữa! Chuyện này không thể gấp, theo ta thấy hoàng thượng ít nhất cần nửa giờ!

Tiểu Mai khó hiểu hỏi lại:

- Làm cái gì cần đến nửa giờ!?

- Làm...

Phong khựng lại, híp mắt một cách nguy hiểm.

- Con ngốc thật hay giả ngốc vậy? À... Là lỗi của sư phụ... Lẽ ra phải dậy dỗ cẩn thận mới phải...!

Hắn nhìn quanh, thấy đám người kia ở khá xa, thế là ôm Tiểu Mai bay lên ngọn cây. Tốt lắm, chạc cây này rậm rạp, nếu hoàng thượng có việc cần xử lý thì hẳn cũng tranh thủ giải quyết vấn đề cá nhân. Với tình hình Tiểu Mai cứ đi theo Quận chúa như vậy, hẳn với hoàng thượng thành “người cùng khổ”...

Xe ngựa yên ắng trở lại, Tư Tư mệt rã nằm trên thảm nhung, Ca Dương lấy khăn bông và nước ấm Tiểu Mai để lại giúp nàng vệ sinh, thay y phục mới. Cả đời hoàng đế, hẳn chưa từng phục vụ ai. Tư Tư như sợi bún mềm oặt, mặc kệ hắn ôm vào lòng, cẩn thận giúp nàng cài từng chiếc cúc.

- Còn đau không em?

Hắn ở bên tai nàng hỏi khẽ. Tư Tư trợn mắt, sao mà không đau... Tối hôm qua, sáng hôm nay... Rốt cuộc bao nhiêu lần nàng cũng không nhớ nữa... Cầm thú!

Ca Dương cười cười, hôn lên khuôn mặt trái táo đỏ ửng, thật muốn...

Hắn hít sâu kiểm chế, bắt đầu nghĩ tới chính sự.

- Chu Học Lễ sẽ theo nàng về Sa Đà. Y thuật của ông ta rất tốt, vương gia sẽ không sao.

- Dạ...

Tư Tư yên tâm, những việc hắn sắp xếp nàng đều yên tâm.

- Đợi phong bút ta còn ít chuyện phải xử lý, khoảng hai mươi ba tết sẽ tranh thủ về tìm nàng... Ngoan ngoãn ở nhà chờ ta!

Tư Tư bực mình, nàng có lúc nào không ngoan đâu?

- Còn nữa, điều dưỡng cho tốt, tránh đến lúc đó lại không chịu nổi...

Tư Tư quyết định im lặng! Vấn đề này không nên tranh luận với cầm thú!

Thời gian đã sắp giữa trưa, hành trình bị Ca Dương trì hoãn gần một giờ. Hấn lưu luyến dặn dò đủ việc, sau đó mới khoác áo bước xuống xe. Tư Tư ló đầu từ cửa sổ, bắt chước giọng điệu nghiêm túc nói với hấn:

- Chàng ngoan ngoãn ở trong kinh làm hoàng đế cho tốt, đừng có tùy ý trốn việc tìm em đấy! Hai mươi ba tết em sẽ ở trước cửa phủ chờ chàng!

Ca Dương gật đầu cười, âu yếm nhìn cô gái nhỏ của hấn. Nàng tên là Tương Tư, trời định hấn phải thương nhớ cả đời rồi...!

Lời hẹn hai mươi ba tết không thực hiện được, bởi vì Thái hậu ngã bệnh. Ca Dương lo lắng ngồi bên giường bà, túc trực nhiều ngày liền. Thái hậu hơn bảy mươi tuổi, mỗi năm đều vài lần sinh bệnh nhưng lần này nghiêm trọng nhất. Bà bị trúng gió, cảm mạo, cộng thêm lớn tuổi xương khớp thoái hóa, đau nhức liên miên, rốt cuộc một buổi sáng không dậy nổi. Chu thái y không có trong cung, Thái y viện vẫn còn nhiều thầy thuốc giỏi, hết lòng tìm phương thức cứu chữa.

Phượng Loan thái hậu sống gần hết đời người, từ Thái tử phi lên Hoàng hậu, rồi Hoàng thái hậu. Vào những năm tháng sau cùng, bà chỉ canh cánh trong lòng hương khói Chu Lạc gia. Thái hậu nằm trên giường, tuy thể xác hao mòn nhưng đôi mắt còn rất sáng, bà vẫn là mẫu nghi thiên hạ như ngày nào. Phượng Loan nắm tay Ca Dương, hiền từ nhìn đứa con trai mình đã mang nặng đẻ đau, dạy dỗ yêu thương gần ấy năm. Bây giờ

hắn đủ lông đủ cánh, tài giỏi sáng suốt không cần bà che chở nữa. Phượng Loan thấy mệnh mông hoài niệm, bà đi tới bước đường hôm nay, có được nhiều nhưng mất mát còn nhiều hơn...

- Ngày đó từ Phượng Triều đi đến Khương La, ai gia đã nhìn thấy kết cục của mình. Ta ở trong hậu cung đấu đá nửa đời người, cũng vì bảo vệ chính mình và con cái. Ai gia có ba đứa con trai, đứa lớn đặt bao nhiêu hy vọng vậy mà tuổi trẻ bỏ mình, đứa út thì...

Bà rưng rưng hoài niệm, nhớ đến Ca Thần và con út mà không cầm nổi nước mắt. Ca Dương cúi đầu im lặng ngồi bên cạnh.

- Cuối cùng, ai gia chỉ còn lại Dương nhi. May là con đã thay đại ca hoàn thành tâm nguyện của ta. Kiếp này sống không uổng phí!

Bà vuốt ve bàn tay Ca Dương, những nếp nhăn xếp chồng trên khuôn mặt một thời diễm lệ.

- Ngày xưa ai gia rất hận tiên đế. Ông ấy chết, hận thù cũng không còn ý nghĩa. Chu Lạc Tiêu Nghi suốt đời chỉ yêu hai người phụ nữ. Một là Thái tử phi trước kia, hai là Thục phi Cao Ánh Hà. Thái tử phi qua đời hoàn toàn không liên quan tới ta nhưng vì ta ngồi lên vị trí đó nên lão ấy luôn canh cánh trong lòng, không bao giờ nhìn ta bằng đôi mắt tốt! Sau này Cao Ánh Hà xuất hiện, dung mạo có tám phần giống cố nhân, làm cho lão say như điên đảo... Đáng tiếc, ả đàn bà đó lòng dạ xấu xa, ý vào được súng mà hãm hại bao nhiêu người vô tội. Hôm nay ai gia nói chuyện này ra là để cho con hiểu, đàn bà độc ác do hoàn cảnh tạo thành! Ta hận Cao Ánh Hà hại chết hài tử, trả thù xong thì xem như hết, người sống không so đo người chết. Vì vậy đối với con của người phụ nữ đó ai gia không để tâm, năm ấy nó chỉ là đứa trẻ, trẻ con vốn vô tội...

Ca Dương hiểu ý bà, ngẩng đầu nhìn lên.

- Đại ca đã đem Cửu đệ đi, hiện tại hắn sống rất tốt.

Phượng Loan thở dài gật đầu:

- Sau này ai gia mất, con cũng xem thời cơ trả lại thân phận cho nó, dù gì cũng là cốt nhục của tiên đế, không nên lưu lạc bên ngoài...

Ca Dương gật đầu cười:

- Mẫu hậu đừng lo, hãn không lưu lạc, vẫn luôn ở bên thần nhi đó thôi...

Ngày hôm ấy trở về Dự Kiến cung, hoàng thượng ngồi trên thư án thất thần một lúc lâu. Ninh công công pha cho ngài tách trà đậm, Ca Dương uống xong đột nhiên hỏi:

- Tiểu Ninh Tử, người còn nhớ ngày trước từng có một vở tuồng nổi tiếng tên là “Mai Hoa nương tử ở Châu Kinh” không?

- Nô tài nhớ ạ! Lúc nhỏ nô tài từng xem một lần, vẫn ấn tượng đến bây giờ! Đáng tiếc về sau tiên đế ban lệnh cấm, một tác phẩm hay như vậy đành phải mai một...

Ca Dương híp mặt gật gật đầu.

- Đúng thế, rất đáng tiếc... Truyền chỉ dụ của trẫm, kể từ năm sau, bỏ lệnh cấm vở tuồng này, cho phép các đoàn hát tự do trình diễn!

Năm Thái Minh thứ mười tám, dân chúng đốt pháo mừng năm mới, trên sân khấu nhà hát lại xuất hiện vở kịch kinh điển một thời. Chuyện về Mai Hoa nương tử, Thủy Sinh tú tài và Mã Đổ quan viên ngoại lại trở thành đề tài để bàn luận trong những buổi tiệc trà. Phía sau vở tuồng có cái kết làm người xem ứa gan ấy chính là những bài học đặc giá về sự phũ phàng của vận mệnh, cảm dỗ đầy rẫy trên đường đời, kẻ ác chưa chắc gặp quả báo mà người hiền chưa hẳn sẽ gặp lành...

Thái hậu bệnh đến mừng năm tết thì khá lên, Ca Dương dự tính ở cạnh bà đến mừng tám sẽ khởi hành đến Sa Đà. Hẳn thấy nhớ nàng da diết.

Đêm mừng sáu, Ngô Hà Huy lẽ ra phải ở nhà ôm ấp vợ con thì lại đột nhiên vào cung, sắc mặt ngưng trọng báo tin chẳng lành:

- Hoàng thượng, lương thực mùa đông trên đường chuyển về kinh đã bị cướp sạch. Quân lính hộ tống xe lương tổn thương vô số. Chỗ bị cướp là chân núi Thái Sơn, cách Đông Hoang chỉ tầm mười dặm!

Hàng năm, lương thực khu vực Tây Bắc nộp lên kinh thành vẫn đi con đường truyền thống mất hai tháng. Năm nay Thương bộ Hữu thị lang Chu Lạc Tịch Tề đề xuất mở đường vận chuyển mới, chỉ mất hai mươi chín ngày, tiết kiệm rất nhiều thời gian và chi phí. Hoàng thượng xem xét rồi ân chuẩn. Không ngờ lần đầu thực nghiệm đã có kết quả này!

Ca Dương ném bút lông xuống bàn, vết mực bắn loang ra trên giấy.

- Số lương thực bị mất là bao nhiêu?

- Bẩm, khoảng một nghìn tấn thóc cùng với ngô và khoai mì... Dự tính đủ nuôi một đội quân năm nghìn người trong hai tháng! Vi thần lo ngại, nếu quả thật Tề vương là người chủ mưu, vậy thì... Đây là dấu hiệu cho thấy hẳn đã chuẩn bị khởi binh rồi!

Ca Dương nhíu mày ngẫm nghĩ, bàn tay gõ nhẹ lên bàn từng nhịp điệu điềm tĩnh.

- Không đúng... Có gì đó không đúng... Nhiều lương thực như vậy không thể dễ dàng vận chuyển qua mười dặm mà không bị phát hiện, nhất định nó được chia nhỏ ra phân tán đi đâu đó. Còn nữa, không phải Tịch Tề nói con đường này rất an toàn sao? Bị cướp quá dễ dàng, trẫm cần nghe một lời giải thích!

Ngô Hà Huy có vẻ khó xử, cân nhắc một chút rồi mới nói:

- Hoàng thượng, có chuyện này vi thần không muốn giấu giếm, gần đây vi thần phát hiện Tịch Tề hành tung hơi kì lạ! Dường như đang qua lại với một nhóm người không rõ lai lịch, trong đó có gã sĩ phu họ Minh!

Ca Dương giương mắt lên, tà tà nhìn Ngô thượng thư:

- Ý Khanh là... Nghi nhờ Tịch Tề câu kết người ngoài phản bội trẫm?

Ngô Hà Huy lắc đầu:

- Không phải! Thần có thể cam đoan nhân cách của hãn, thần chỉ lo hãn còn non trẻ, dễ bị người ta lợi dụng...

Ca Dương vuốt ve chiếc nhẫn đầu rồng trên ngón tay cái, mắt nhìn xa xăm.

- Trẫm nguyện tin tưởng Hòa An vương... Trong tình hình hiện tại trẫm sẽ không nghi ngờ vô cớ đối với người đáng tin cuối cùng. Trẫm tin vào cách dạy dỗ của ông ấy đối với năm người con trai, từ Thán Khúc cho tới Tịch Tề. Khanh đi điều tra kĩ chuyện này, tạm thời không để Tịch Tề tham gia vào công việc ở Thượng bộ!

Nói rồi Ca Dương cao giọng gọi Ninh công công:

- Tiểu Ninh Tử! Người chuẩn bị một chút, dời sang mừng bảy trẫm sẽ khởi hành đến Sa Đà.

Ca Dương quyết định đi sớm một ngày, hãn cảm thấy mơ hồ bất an. Cùng lúc ấy Trì xuất hiện ở thư phòng, hãn là ám vệ chuyên lo theo dõi tình hình trong hoàng tộc, chắc chắn có chuyện quan trọng mới đích thân thông báo.

- Bệ hạ, Hòa An vương đã qua đời!

Ca Dương giật mình, lão Ninh và Hà Huy cũng giật mình. Không phải trùng hợp như vậy chứ!

- Khi nào?

- Giờ Thìn chiều nay!

Ca Dương xoa trán, cảm giác tim đập hơi nhanh, hấn nói với Ninh công công:

- Không đợi đến mùng bảy, sáng mai lập tức lên đường!

Lão Ninh còn chưa kịp đáp thì Phong từ ngách bí mật trong thư phòng bước ra. Đây là cánh cửa thông với địa đạo chỉ có ám vệ mới biết. Khác với Ngô Hà Huy và Trì, hấn cũng đến báo cáo nhưng không có vẻ mặt nghiêm trọng, còn hơi cười cười:

- Hoàng thượng, Tiểu Mai vừa đưa tin, có lẽ Quận chúa mang thai rồi!

-...

-...

-...

-...

Biểu cảm của bốn người đàn ông trong phòng tương đối giống nhau, cảm đều sắp rớt xuống. Lão Ninh đầu gối kinh hãi lắp bắp:

- Ha ha... Tiểu Mai cô nương hồ đồ quá, chắc chắn là tin lá cải... Quận chúa còn chưa thành thân, mang thai con của ai chứ...?

Ca Dương quay sang ngắt lời hấn:

- Con của trẫm! Không đợi sáng mai nữa, chuẩn bị ngựa đi!!!

Ninh công công hóa đá. Ca Dương bực mình quát:

- Người điếc à! Trẫm nói chuẩn bị ngựa! Bây giờ đi! Đi ngay lập tức!!!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 17

Chương 2: Di Ngôn

[Ảnh độc giả vẽ tặng, haha đẹp chứ nhỉ? ^o^]

Phần XVII: Ba năm

Từ Hi cung hôm nay lại vang lên tiếng gõ mõ tụng kinh, người nghe đều hiểu Thái hậu đã khỏi bệnh. Tú mama là nô tì thiếp thân của Phượng Loan, theo công chúa từ Phượng Triều đến rồi thành mama tổng quản của Hoàng hậu. Bà giúp chăm sóc hai hoàng tử, một vị hoàng tử bây giờ đã là đương kim thánh thượng, địa vị của Tú mama trong cung vô cùng cao. Sáng nay là mừng sáu tết, Thái hậu còn hơi yếu, Tú mama thay bà lên chùa Phật Đà xin xăm. Lấy quẻ xong bà được phương trượng chủ trì mời vào mật phòng trò chuyện.

Lúc trở ra khuôn mặt Tú mama cứ như bôi sáp, trắng đến đáng sợ! Bà một đường đi nhanh về Từ Hi cung. Phượng Loan ngồi trên ghế dài nghỉ ngơi, hơi hơi mở mắt hỏi:

- Thế nào? Năm nay lấy được quẻ gì?

Tú mama run rẩy dâng lên:

- Bẩm công chúa – Bà vẫn gọi thái hậu cái danh khi còn trẻ – quẻ này là... “Đại hung”!

“Choang!”

Phượng Loan làm rơi ấm trà, sợ hãi cầm quẻ bói lên xem. Chính xác là quẻ đại hung nhưng mà mặt sau trống trơn, không hề ghi chú thích gì cả.

- Trí Viên đại sư có nói gì không?

Tú mama lập lại chính xác những lời phương trượng đã nói với bà:

- Ông ấy nói: Năm nay thiên hạ Khương La gặp nhiều chuyện chẳng lành, do trời có, do người cũng có. Sao Bắc Đẩu bị Bội Tinh che khuất mà mệnh của thánh thượng do sao Bắc Đẩu bảo hộ! Năm nay “ác long” sẽ tái thế, trú ngụ dưới thân thể quái thai, khiến cho đất trời mưa gió lâm than, dân chúng khổ nạn...

Nói tới đây Tú mama bật khóc.

- Trí Viên đại sư dùng hết tu vi một đời để bói quẻ này, hy vọng giúp Thái hậu bảo trì quốc gia, giúp Hoàng thượng sáng suốt vượt qua tai kiếp. Trước khi nô tì rời khỏi, ông ấy cũng nhanh chóng viên tịch!

Phượng Loan nghe xong sắc mặt tái nhợt, bà run run siết chặt quẻ xăm, quay đầu hỏi thái giám:

- Bệ hạ đang ở đâu? Mời ngài qua đây cho ai gia nói chuyện!

Thái giám chạy đi một lúc, khi trở về không dẫn theo hoàng thượng mà chỉ có Ninh công công.

- Bẩm Thái hậu, hiện giờ bệ hạ không có trong cung ạ!

Ninh tổng quản kính cẩn khom lưng. Thái hậu sốt ruột hỏi lại:

- Không ở trong cung thì ở đâu? Rõ ràng tối hôm qua ai gia còn nói chuyện với hãn mà!

- Bẩm... Bệ hạ xuất cung đêm qua, đi hơi vội nên chưa kịp báo với Thái hậu...

- Nửa đêm xuất cung? Có chuyện gì gấp đến như vậy?

Ninh công công quần bách, hẳn không biết phải nói sao, thành thật khai báo hay là tránh nặng tìm nhẹ...?

- Dạ bẩm, hoàng thượng vội đến Sa Đà, Hòa An vương đã qua đời giờ Thìn chiều hôm qua!

Phượng Loan sửng sốt một lúc. Chu Lạc Trinh chết rồi? Lão vương cuối cùng của Khương La chết rồi? Bà bản thân nghĩ, Ôn Chính rồi Thiết Bình, Thánh Kim... Giờ là Hòa An... Vậy là thế hệ của họ đã ra đi gần hết, chỉ còn mỗi mình bà, ở trong cung điện này không biết ngày nào giả tử nhân thế...

- Người có biết vì sao vương gia qua đời không?

- Bẩm Thái hậu, vương gia tuổi cao, những năm gần đây như ngọn đèn cạn dầu, trong người tích lũy nhiều bệnh cũ. Đầu năm khí hậu có chút khác thường, người già trẻ con bị bệnh rất nhiều, Hòa An vương không vượt qua nổi dù thái y đã cố hết sức!

Phượng Loan ngẫm nghĩ cũng phải, bà cũng vừa bệnh khỏi, mới tháng Giêng mà khí trời đã kì quái... Thái hậu nhớ tới quẻ bói, lạnh rung cả người. Đầu năm một vương gia đã mất, đây rõ ràng là điềm xấu!

- Tiểu Ninh Tử, từ khi bệ hạ lên ngôi ai gia không tham chính, không hỏi han tới chuyện triều đình. Lần đầu tiên ai gia hỏi người, thành thật mà trả lời... Có phải năm nay bệ hạ gặp chuyện không thuận lợi, không vừa ý hay không?

Ninh công công nghi hoặc nhìn lên:

- Thái hậu nói vậy là sao ạ? Bệ hạ gặp chuyện không thuận lợi...?

Lão nhú mày hồi tưởng:

- Hình như... Có một chuyện! Lương thực vùng Tây Bắc trên đường vận chuyển về kinh đã bị cướp sạch, khoảng một nghìn tấn thóc ngô và khoai mì...

Phượng Loan căng thẳng nghe hăn nói. Một nghìn tấn là con số lớn, tuy so với kho lương ở kinh thành chẳng là bao nhưng tuyệt đối đủ cho một huyện ăn trong ba năm! Lương thực nộp lên triều đình ai dám đi cướp? Đây là tội khi quân! Phượng Thái hậu tuy già nhưng vẫn là người phụ nữ sắc sảo, làm chính sự không thua đấng mày râu. Bà suy tính trong lòng, một nghìn tấn thóc ngô mà rơi vào tay phe cánh đối nghịch thì cực kì nguy hiểm. Mấy năm nay bệ hạ không chịu dứt khoát giải quyết Đông Hoang, ngày nào còn Tề vương thì ngày đó ngai vàng của hăn còn bị đe dọa!

- Vậy bệ hạ xử lý chuyện này thế nào?

- Bẩm, Ngô thượng thư đang ráo riết điều tra, tạm thời chưa có kết quả!

Thái hậu cũng biết cái gọi là “điều tra” không thể ngày một ngày hai. Bà chỉ khó hiểu vì sao Ca Dương chọn ngay thời điểm này xuất cung. Hòa An vương qua đời cũng không đến mức đương kim thánh thượng phải đi chịu tang! Mấy năm trước Thánh Kim vương và Thiết Bình vương mất, cả nước treo cờ ba ngày, hoàng thượng viết diếu văn chia buồn xem như tỏ lòng kính trọng với hai vị hoàng thúc. Bây giờ Hòa An vương mất, nếu hăn quý mến ông thì chỉ cần cho treo cờ một tháng, tổ chức tang lễ long trọng là đủ, tại sao phải đích thân đi?

Phượng Loan cặp mắt sắt bén nhìn Ninh công công:

- Người có chắc chắn ngoài việc Hòa An vương qua đời thì không còn việc nào khác khiến bệ hạ nửa đêm chạy đến Sa Đà?

Lão Ninh đỏ mồ hôi hột, có nên nói không? Có nên nói không? Bệ hạ vội khởi hành, bởi vì...

- Bẩm thái hậu, nô tài không biết còn lý do nào khác! Bệ hạ quyết định rất nhanh, nô tài hối hả sắp xếp cũng không kịp thăm dò gì...

- Được rồi, làm khó công công rồi. Hiện giờ bệ hạ ở ngoài, chuyện lớn nhỏ người để ý một chút, nếu có gì xảy ra phải đến báo ai gia!

- Nô tài tuân lệnh. Nô tài xin lui!

Phượng Loan nhìn Ninh công công rời đi, bàn tay xoa nhẹ quẻ xăm đại hung. Thái hậu sùng đạo, càng già thì càng tin vào cõi tâm linh, cũng hơi mê tín. Bà không cách nào xem nhẹ quẻ bói này, chỉ là không biết phải tháo gỡ tai kiếp ra sao.

Lại nói đến Tương Tư sau khi về Sa Đà không ngày nào ăn ngon ngủ yên. Nàng đau buồn nhìn người cha chỉ mới hai ba tháng không gặp đã gầy nhom và xanh xao đến thế. Trong trí nhớ của nàng, cha là người đàn ông có đôi vai rộng, tiếng cười vang vọng, cánh tay to như cành lim, có thể nhắc bổng nàng lên xoay mấy vòng mà không biết mệt. Ông là trụ cột của gia đình này, đại ca cho dù đã cưới vợ sinh con nhưng vẫn luôn luôn giống cậu bé nhỏ, cúi đầu nghe ông dạy dỗ. Nhị ca là người thô lỗ ít nói, đôi khi bất cần đời nhưng ở trước mặt cha hẳn không dám cãi bướng, ông nói gì nghe nấy. Tam ca mỗi năm ở xa trở về, quỳ gối bóp chân cho ông, thỉnh giáo ông về quân pháp kỷ cương. Tứ ca từ nhỏ tới lớn vô pháp vô thiên, thường xuyên bỏ nhà đi chơi, thường xuyên gây gỗ đánh nhau nhưng mỗi khi mắc sai lầm gì hẳn đều tự động đến trước mặt ông nhận lỗi, nhận phạt. Ngày xưa vương phi lo lắng đứa nhỏ này lớn lên không nên người nhưng kết quả hẳn đã vào triều làm quan, tiến thân tới chức Hữu thị lang, ngày càng giỏi

hơn các anh trai. Ngũ ca thì cứ xem cha như thần tượng của hắn, đựng chuyện gì cũng mở miệng nói: “Phụ vương ta bảo...”

Tương Tư gạt nước mắt nhớ lại, cái nhà này bao nhiêu năm nếu không có phụ vương thì đã sớm đổ! Năm ông anh của nàng không có cha dạy dỗ cũng không được như ngày hôm nay! Ông là điểm tựa tinh thần của các con, bọn họ không tưởng tượng nổi một ngày vương phủ vắng bóng cha thì sẽ ra sao...

Tiểu Mai bừng thức ăn vào phòng, thấy Tư Tư lại ngồi khóc thì buồn tiếng thở dài.

- Tiểu thư... – lúc ở vương phủ nàng đổi cách xưng hô – Trưa nay tiểu thư ăn hơi ít, nô tì làm bánh hẹ mà tiểu thư thích, muốn chăm sóc vương gia thì phải duy trì sức khỏe, tiểu thư ăn thêm đi!

Tương Tư quay sang nhìn Tiểu Mai, hít hít mũi nói với nàng:

- Hồi nãy ta đến thư phòng của đại ca, tình cờ nghe được Chu thái y và đại ca nói chuyện... Thái y bảo phụ vương đã rất yếu, bệnh giữ trong người nhiều năm nhưng không trị tận gốc, bây giờ sinh mệnh như ngọn đèn trước gió... Ông ấy đề nghị gia đình nên chuẩn bị tinh thần, có lẽ phụ vương không qua được tháng Giêng... Tại sao lại như vậy chứ? Rõ ràng hai tháng trước cha vẫn còn rất khỏe, tại sao bây giờ lại thành ra như vậy???

Nói tới đây nàng gục mặt khóc. Tiểu Mai cũng rưng rưng võ lưng giúp nàng. Vương gia là người quan trọng với Tương Tư ra sao, với vương phủ này ra sao Tiểu Mai đều hiểu. Nếu ông qua đời, có lẽ cả Sa Đà này sẽ khóc...

- Tiểu thư... Lá rụng về cội, con người trước sau gì cũng đi tới bước đường này. Thay vì đau đớn khổ sở sao tiểu thư không lạc quan lên một chút, để vương gia yên lòng ra đi. Người già luôn hy vọng con cháu sống tốt, họ chỉ muốn nhìn thấy nụ cười mà không phải nước mắt!

Tương Tư gật đầu nhưng không ngừng khóc được, nàng ôm Tiểu Mai thút thít. Đối với mỗi người con, cha mẹ qua đời là một bước trưởng thành, họ phải trải qua giai đoạn này mới thấu hiểu thế nào là âm dương cách biệt, nhiều người sẽ thấy ân hận vì lúc cha mẹ còn sống không đối xử tử tế, chưa kịp đền đáp công sinh thành dưỡng dục...

Tiểu Mai lau nước mắt giúp nàng, mỉm cười đem đĩa bánh qua.

- Nào, nào... Đừng khóc, ăn bánh cái đã, bánh vừa chiên xong, còn rất nóng và thơm!

Bánh hẹ là món Tương Tư thích ăn, mỗi năm sinh nhật nàng phòng bếp đều làm món này. Tịch Tề lại ghét cay ghét đắng mùi hẹ, hắn bịt mũi chạy lòng vòng trong khi Tương Tư cầm cái bánh đuổi theo. Năm nào cũng thấy cảnh này nhưng năm nào cả nhà cũng ôm bụng cười.

Nàng nhớ lại chuyện cũ, tâm trạng tốt hơn cầm bánh hẹ cắn một miếng. Hương vị hình như không giống, mùi dầu quá béo, mùi hẹ cũng... Rất khó chịu! Tương Tư nhai mấy cái, chân mày nhíu chặt lại.

- Sao thế? Không ngon à?

Tiểu Mai ngạc nhiên hỏi. Công phu làm bánh của nàng không tồi đâu, chân truyền từ mama đầu bếp mà! Tương Tư đặt bánh xuống đĩa, từ trên giường nhảy xuống chạy như bay ra khỏi phòng. Trước sân có một cây đào, nàng ôm gốc cây nôn thốc nôn tháo. Tiểu Mai hết hồn, chạy theo vượt lưng giúp nàng, cố nhớ lại xem mình đã làm sai cái gì, khiến cho bánh hẹ khó ăn như vậy. Tương Tư ói sạch, cơm trưa cũng tống ra luôn, mặt xanh như tàu lá. Nàng súc miệng mà vẫn cảm giác mùi tanh tưởi ở đâu đây, ruột gan cuộn trào, hết sức khó chịu.

- Sao lại thế này, không lẽ tiểu thư ngã bệnh rồi? Nô tì đi tìm Chu thái y đến bắt mạch!

- ĐỪNG! ĐỪNG gọi Chu thái y, ông ấy chăm sóc phụ vương, không thể để ông ấy phân tâm.

- Vậy... Nô tì đi tìm đại phu khác, trong phủ còn có Lý đại phu!

Tương Tư xoa tay lắc đầu:

- Ta không sao... Mấy hôm nay ăn uống thất thường, bị đau dạ dày đó mà! Tỷ đi nấu một chút cháo loãng, cháo trắng, đừng bỏ gì vào hết! Ăn xong bát cháo là khỏi thôi!

Tiểu Mai rối trí, thấy Tương Tư không chịu mời đại phu nên cũng không khuyên nữa, lập tức chạy đi nấu cháo. Mấy ngày kế tiếp Tương Tư cũng bị nôn vài lần nhưng không quá nghiêm trọng. Bản thân nàng và mọi người đều lo nghĩ cho sức khỏe vương gia nên không để tâm chuyện này. Chỉ có Tiểu Mai len lén quan sát... Nàng làm ám vệ, sinh tử khó nắm bắt nên đối với y thuật phải học một chút, ví dụ như cách sơ cứu, các loại thuốc cầm máu,... Tiểu Mai đợi lúc Tư Tư ngủ thì len lén xem mạch. Tuy không phát hiện gì nhưng trong lòng đã chắc chắn tám phần. Nếu tính ra nguyệt sự của tiểu thư bị trễ hơn mười ngày, mà hiện tại quá sớm để biết có phải là... Hay không. Thường thì đợi đến tuần thứ năm, thứ sáu mạch tượng mới rõ ràng. Tiểu Mai vò đầu bứt tóc, không biết đây là tin tốt hay tin xấu nữa. Nàng vội vàng viết thư cho sư phụ...

Buổi sáng mừng năm tết, đột nhiên Chu Lạc Trinh thần trí minh mẫn, ngồi dậy ăn cháo uống thuốc. Cả phủ không ai vui mừng, bởi vì họ cảm giác... Đây là “hồi dương phản chiếu”. Chu Lạc Trinh cho gọi năm con trai và con gái út vào phòng nói chuyện. Tương Tư đi sau các anh, đã bắt đầu rơi lệ. Quả đúng thế, giờ Thìn chiều hôm ấy, vị vương gia đáng kính của Khương La qua đời. Ông ra đi trong vòng tay của con cháu, nét mặt thanh thản, làn môi hơi cười...

Theo nguyện vọng của ông, lễ tang tổ chức đơn giản, linh cữu không đưa về hoàng lăng mà chôn cất cạnh mộ vương phi ở Sa Đà. Sáu đứa con mặt áo tang quỳ trước quan tài, người đến viếng nhìn mà âm thầm thương xót. Tính ra Hòa An vương có phúc, đứa con nào cũng hiếu thảo, biết thương yêu nhau, gia đình chưa từng xảy ra tranh chấp lục đục. Anh em chung mẹ thật là tốt! Mọi người lại nghĩ đến vị vương phi xinh đẹp mà hầu như không còn rõ ràng không trí nhớ. Bà với vương gia ân ái một đời, có năm trai một gái, tuy rằng mất sớm nhưng cũng viết lên khúc giai thoại!

Lúc này trong đầu các vị thiếu gia đều có suy nghĩ riêng. Họ được cha lần lượt gọi vào phòng căn dặn trước khi mất. Tuy không hiểu rõ lời ông nói nhưng bọn họ đã khắc sâu vào tim, một lúc nào đó nhớ lại di ngôn này mà không đi sai bước.

Chu Lạc Trinh nói với Thán Khúc: Làm anh cả, khoan dung các em là đúng nhưng tuyệt đối đừng bao che dung túng!

Ông căn dặn Chí Tĩnh: Giữa nghĩa và tình tuy khó chọn nhưng cuối cùng vẫn phải bỏ một cái. Hy vọng hấn sáng suốt để bảo vệ gia đình.

Vương gia nói với Vĩnh Lạc: Trên chiến trường khi thua không được khuất phục, khi thắng không được kiêu căng. Binh pháp là học cả đời, không bao giờ tự cho là đủ!

Ông nói với Tịch Tề: Tin hoàng thượng, phải tin hoàng thượng, cho dù ở trong hoàn cảnh nào cũng giữ lòng tin ấy.

Ông căn dặn Kinh Hà: Làm con em trai út, nếu không thể giúp đỡ thì đừng gây thêm phiền toái cho các anh. Phải nhớ rằng ở cái nhà này không yêu thương đùm bọc thì không thể sống!

Năm cậu con trai đều biết, phụ vương anh minh cả đời, ông không phải hoàng đế nhưng tấm lòng của ông cũng rộng như Khương La này vậy. Họ là hậu thế Hòa An vương, phải sống để người người ngưỡng vọng!

Tang lễ dài bảy ngày, nhiều dân thường đến trước cửa phủ đặt hoa tang, trong hoàng tộc cũng có không ít người đến viếng. Vương phủ bận rộn mà yên tĩnh. Theo truyền thống Khương La, đích nam đích nữ (con vợ cả) trong kỳ tang mỗi ngày phải quỳ bốn canh giờ, con dâu quỳ hai canh giờ. Đích nữ để tang cha mẹ cắt một đoạn tóc, đích nam ăn chay nửa năm, con cái trong ba năm hậu tang không được thành thân cưới gả. Vương phủ có ba con dâu, Tịch Tề chưa thành thân, Kinh Hà có hôn ước dự tính sang năm mới cưới. Phụ vương ra đi đột ngột, hôn sự này phải trì hoãn ba năm. Thế nhưng hẳn là nam nhân, bao nhiêu tuổi cưới vợ cũng được. Năm anh em chỉ lo nghĩ cho lục muội. Nàng năm nay mười tám, nếu hai mươi mốt mới lấy chồng thì thành gái già rồi!

Thán Khúc thở dài, không biết vì sao cha không nhắc tới chuyện của Lục muội, không để lại di ngôn cho nàng sớm mãn tang. Hẳn quỳ trước linh cữu, khẽ hỏi em gái:

- Lục nha đầu! Phụ vương gọi muội vào phòng đã căn dặn gì?

Tương Tư thần thờ đáp:

- Không căn dặn gì...

Thán Khúc càng khó hiểu, gọi vào mà không nói gì sao? Tương Tư nhớ lại sáng hôm đó, quả thật Chu Lạc Trinh không căn dặn nàng phải làm thế nào sau khi ông mất. Vương gia chỉ gọi nàng tới gần, âu yếm vuốt ve mái tóc mà nói: “Con gái, con sẽ hạnh phúc thôi!” Nàng bật khóc gục vào bụng ông, nghe tiếng ông cười ồm, hình như rất sung sướng vui vẻ...

Ngày đầu tiên trong kỳ tang, Tương Tư mặc đồ trắng quỳ suốt một đêm, tuy trong phòng đốt nhiều lò sưởi nhưng vẫn thấy lạnh. Lệ Hà sít lại gần nói khẽ:

- Nhìn muội mệt mỏi quá, hay là đi nghỉ đi!

Nàng lắc đầu. Tam tẩu Thương Miểu ở bên trái cũng nghiêng qua.

- Lục muội, dựa vào ta này, dựa vào cho đỡ mới!

Nhị tẩu Khanh Ca bị cầm, nàng lặng lẽ đi lấy găng tay giữ ấm đeo cho Tương Tư. Nàng nhìn ba chị dâu, nhẹ nhàng mỉm cười. Trời dần sáng, sau khi tiếng gõ mõ vang lên ba hồi thì bọn họ cúi lạy bảy cái đứng lên, hầu quan đêm đầu đã kết thúc. Tương Tư được Lệ Hà đỡ dậy, nàng cảm thấy đầu hơi choáng, mùi hương nhang trong phòng nức nồng gần như không thở nổi. Tương Tư cố đi vài bước, chân tê rần, cả người vô lực. Thương Miểu đã chú ý trạng thái của nàng suốt đêm qua, vừa tính hỏi thăm thì thấy Tương Tư cứ vậy ngã ngất. Lệ Hạ hốt hoảng ôm lấy nàng, Khanh Ca chạy qua đỡ phụ, Thương Miểu la toáng lên:

- Lục tiểu thư ngất rồi! Người đâu gọi đại phu!!!

Tiếng của nàng kinh động tới năm anh em hầu quan ở ngăn bên. Phòng tang chia hai nửa cho nam và nữ. Tám người bồi rồi đưa Tương Tư trở về, Lý đại phu và Chu thái y lập tức tới nơi. Lý đại phu tới trước, sau khi bắt mạch xong ông có biểu cảm kì lạ. Thán Khúc hỏi thì không nói, bảo là đợi Chu thái y đến xem, y thuật của ngài ấy cao hơn. Chu thái y vào bắt mạch, lúc đi ra lại hỏi Lý đại phu nghĩ thế nào. Hai ông làm cả nhà sợ run, tưởng là Tương Tư mắc bệnh nan y.

Lý đại phu là thầy thuốc của vương phủ, ông ở đây nhiều năm, cũng chứng kiến các công tử tiểu thư trưởng thành. Lý đại phu vuốt râu nhú mày:

- Mạch nhỏ mơ hồ hơi yếu... Nhưng mà vẫn nghe ra...

Chu thái y trầm ngâm:

- Ta cũng thấy vậy... Liệu có phải...?

Lý đại phu khó xử lắc đầu:

- Chắc lắm rồi...

Chu thái y ậm ừ:

- Có lẽ lắm...

Thán Khúc muốn nổi khùng:

- Hai ông nói cái gì? Rốt cuộc muội muội ta bị làm sao!

Chí Tĩnh, Vĩnh Lạc, Tịch Tề, Kinh Hà, Lệ Hà, Khanh Ca và Thương Miếu đều ở đó. Tám người nghe hai đại phu đồng thanh mà suýt bật ngửa:

- Ta thấy, Lục tiểu thư là đang mang thai!

Khi Tương Tư tỉnh lại, trong phòng có rất nhiều người, không, phải nói là một hội đồng thẩm vấn! Nàng ngơ ngác kéo chăn ngồi dậy, nhìn các anh các chị, ngây ngô hỏi một câu:

- Ở... Mọi người ăn sáng chưa?

Không có ai trả lời, họ đều nhìn Tương Tư chăm chăm. Một gã sai vặt chạy vào thông báo:

- Bẩm vương gia, không tìm thấy Tiểu Mai cô nương đâu, hình như bỏ trốn mất rồi!

Tiểu Mai chính xác là... Bỏ trốn! Nàng đang chờ hoàng thượng tới, một mình nàng không đối phó nổi mấy anh chị em Hòa An phủ đâu. Quận chúa, xin bảo trọng!

Thán Khúc – hiện tại là Tự Trinh vương từ trên ghế đứng dậy, chậm chạp từng bước đi tới trước giường. Hắn nhìn đứa em gái mình yêu thương

bảo bọc mười tám năm, ngọc ngà bảo bối của phụ vương, đau lòng khôn xiết giờ cao bàn tay.

“Chát!”

Tiếng đánh làm bảy người kia giật thót. Đầu Tư Tư lệch hẳn sang một bên, má lập tức đỏ ửng. Lòng bàn tay Thán Khúc đau rát, tim cũng đau, hẳn vừa đánh em gái mình! Lệ Hà bật khóc ôm lấy Tương Tư, che chắn cho nàng, cầu xin chồng:

- Chàng đừng đánh muội muội! Có gì từ từ dạy dỗ, nàng còn nhỏ lắm!

Tam ca Vĩnh Lạc cũng giữ vai anh trai:

- Đại ca, huynh bình tĩnh đi!

Thán Khúc xô tam đệ ra, chỉ vào Tương Tư cả giận mắng:

- Mà giỏi lắm! Quan tài phụ vương còn chưa lạnh, mà xem mà làm chuyện tầy trời gì!!! Ô nhục thanh danh cả đời của cha, ô nhục cả vương phủ này!!!

Tương Tư ôm má, ánh mắt tan rã, lệ nóng rơi rơi.

- Ca ca...

Nàng chưa từng bị mắng như vậy, đại ca chưa từng đánh nàng như vậy. Tương Tư hoàn toàn không hiểu vì sao mới ngủ một giấc mà lại thành thế này. Nhị gia Chí Tĩnh cũng đứng bật dậy, hẳn là người thô lỗ xưa nay, không thèm nói lời nào chạy ra sân vác rìu đốn củi vào, ầm một nhát bổ đôi cái bàn! Hẳn muốn giải quyết theo kiểu lưu manh:

- Muội muội! Không cần sợ, nói cho nhị ca biết là thằng chó nào! Ta nhất định bổ đầu nó y như cái bàn này!

Khanh Ca chạy lại vượt vượt ngực chồng, ra dấu bảo hấn đừng kích động. Tam gia Vĩnh Lạc gật đầu phụ họa, giải quyết theo kiểu tướng quân:

- Ta đem đại đội tới san bằng nhà hấn, vạn kiếm xuyên tim!

Tứ gia Tịch Tề thở phì phò xắn tay áo, giải quyết theo kiểu người có tiền:

- Ta thuê sát thủ lấy đầu hấn, cho dù là vương tôn hoàng thất ở đâu cũng giết!

Đến phen Ngũ gia Kinh Hà thì chọn phong cách thi sĩ:

- Haizzz... Hồng nhan bạc mệnh, muội muội nếu có thương ai thì cứ nói cho các anh làm chủ, không nên đại dột như vậy! Sách có câu thơ...

Hấn chưa kịp ngâm thì bị Thán Khúc quát:

- Các đệ im hết cho ta! Để ta truy rõ rốt cuộc là thằng nào!

Hấn quay lại lôi Lệ Hà sang một bên, nắm vai Tương Tư vừa lắc vừa tức giận hỏi:

- Đứa trẻ này là của ai? Nói! Muội có giấu ta cũng tra ra được!

Tương Tư ngần ngại:

- Đứa trẻ...?

- Đứa con muội đang mang là của ai?

- Con...?

Tương Tư choàng tỉnh, dùng hai tay ôm bụng.

- Muội có thai rồi...?

“Còn phải nói!” – Mọi người trong phòng thật hết cách. Tương Tư mở to mắt, vội vàng nhìn xuống cái bụng vẫn phẳng lì.

- Muội có thai, muội có thai rồi!

Nàng mừng như điên, ở trên giường xoa bụng cười ha ha. Ngũ gia là người đọc sách thánh hiền, cảm thán trước tình mẫu tử mà cười theo, vốn muốn ngâm bài thơ “Chữ hiếu” nhưng mà bị Tứ gia vỗ vào đầu:

- Không muốn chết thì ngâm mồm lại!

Thán Khúc trừng mắt nhìn đứa em gái ngu – không – thể – tưởng của hã, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

- Cười cái gì mà cười, quang minh chính đại lắm sao? Muội còn chưa gả đi, đứa con này là con hoang!

Hã vừa dứt lời thì nghe một giọng nói uy nghiêm phía sau:

- Hoàng nhi của trẫm không phải con hoang!

Chín người trong phòng lập tức nhìn ra cửa, trông thấy một nhóm nam nhân đầu tóc quần áo bám đầy bụi đường, tướng đấm hành khất nào vào phủ xin cơm! Lính gác thất thểu chạy tới chậm, muện màng thông báo:

- Vương gia! Bệ hạ giá lâm!

Bệ hạ! Thán Khúc giật mình, phát hiện “tên ăn mày” đi đầu không phải đương kim hoàng thượng hay sao??? Thán Khúc nén kinh ngạc, lập tức quỳ xuống hô vạn tuế, sau đó các em trai em dâu mới quỳ theo. Ở đây chỉ có Tịch Tề và hã là nhìn ra hoàng thượng. Nhị gia, Tam gia đã gặp Ca Dương một lần, năm đó vương phi mất, họ đem Tương Tư còn đỏ hỏn trong chăn đi tìm cha. Chuyện đã qua mười tám năm, thật khó nhớ rõ hoàng

để trông thế nào. Ngũ gia và các con dâu thì tuyệt đối chưa có dịp chiêm ngưỡng long nhan.

Lúc này cả phòng im ắng, Ca Dương chỉ nhìn Tư Tư, hần bước xuyên qua đám người tới trước giường. Ca Dương vội vàng cời găng tay ném đi, nâng khuôn mặt nàng lên. Vết nước mắt chưa khô cùng với gò má in hằn một bàn tay đỏ ửng, Ca Dương cảm giác tròng mắt muốn nứt ra!

- Em sao vậy? Là ai đánh!?

Nhìn thấy Ca Dương, hình như tất cả khổ sở tủi hờn tích tụ trong lòng đã có chỗ chực trào. Tương Tư nhào vào lòng hần, khóc không thấy trời đất:

- Hu hu, sao giờ chàng mới tới? Hai mươi ba tết em đã đợi trước cửa phủ nửa ngày! Chu thái y tài giỏi như thế mà không cứu được phụ vương! Tại sao? Tại sao? Chàng đã nói ông ấy là thần y, phụ vương sẽ qua khỏi mà!?

Ca Dương cũng xót xa không thôi, hần ngồi xuống giường bế nàng vào lòng, không để ý cả phòng còn đang quỳ, đang ngơ ngác nhìn hai người.

- Bảo bối, ta xin lỗi, em đừng khóc... Là lỗi của ta...

Tương Tư ngẩng đầu nhìn hần, kéo tay hần đặt lên bụng mình.

- Còn nữa, em mang thai, chàng lại không ở đây! Đều tại chàng hết, huhu... Bánh hẹ chẳng ngon gì cả...!

Ca Dương lại u ơ dỗi dành, nàng mang thai hần biết nhưng mà liên quan gì tới bánh hẹ? Thật khó hiểu!

Đi theo hoàng thượng đều là ám vệ, hẳn không muốn khua chiêng múa trống làm người ngoài chú ý. Lạc loài trong số đó là tên nhiều chuyện hay hóng hớt – Ngô Hà Huy. Hẳn đi theo là đúng, chuyện náo nhiệt như vậy làm sao không tham gia được!!!

Lúc này Ngô Hà Huy cời áo choàng, cười hơ hớ nói với anh chị em Hòa An phủ:

- Các vị... Đừng hành lễ nữa, chúng ta nên tránh ra cho bệ hạ và Quận chúa nói chuyện. Hiện tại hoàng thượng đặt hết tâm trí vào nàng, có quỳ ở đây cũng vô ích!

Thế là một phòng người toàn người bị lôi lôi kéo kéo ngơ ngác đi ra, khép cửa lại, bên trong chỉ còn mỗi Tương Tư chưa khóc xong và Ca Dương bận đổ dành nàng.

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 17

Chương 3: Quá Khứ Và Hẹn Ước Ba Năm

Hoàng thượng xuất cung không nhiều người biết. Vào thời gian phong bút, tấu chương ngừng gửi về kinh, ngoại trừ tấu khẩn. Mừng mười tháng Giêng, tức là chỉ bốn ngày sau khi bệ hạ rời đi, Ninh công công nhận được một cuộn tấu đỏ. Từ xưa đến nay, công văn trình lên trung ương đều có quy cách hẳn hoi. Tấu phải viết trên nan tre mỏng, chiều ngang bốn tấc rưỡi, chiều dọc hai tấc rưỡi, mặt trước dán giấy Tuyên Thành, mặt sau bọc vải lụa. Tấu cũng chia làm nhiều loại, loại thông thường bọc lụa trắng, ví dụ tấu báo cáo tiến độ công trình, tấu giải trình ngân sách, các loại tấu có tính chất thủ tục và trình báo. Tấu lụa xanh là tấu đề xuất, hiến kế, can gián, tố cáo, thỉnh tội, thỉnh cầu,... Nói chung là tấu của cá nhân. Lụa hồng là tấu quan trọng, liên quan tới chiến tranh, nội loạn, thiên tai, dịch bệnh... Tùy theo tính cấp thiết mà tấu được chuyển về kinh sớm hay muộn, thông thường tấu hồng đến trước sau đó là trắng và xanh. Thật ra phân chia thể này chỉ mang tính tương đối, gặp phải trường hợp vô cùng nguy cấp, đôi khi phải bọc lụa đỏ.

Sáng hôm ấy Ninh công công chạy đến Từ Hi cung khi Thái hậu còn chưa rời giường. Vào lúc hoàng thượng không có ở đây, Thái hậu là người có quyền cao nhất, việc này nên để bà xử lý! Sức khỏe của Phượng Loan đã khá hơn, bà uy nghiêm ngồi trên ghế ngọc, bắt an đọc từng dòng mực viết vội. Tấu này vừa nhàu vừa bẩn, đủ cho thấy nó phải gian nan thế nào trước khi chuyển đến tay bà. Người viết tấu là viên quan họ Hứa, một Quận hầu quản lý Đông Hà. Theo như ông này nói, khu vực Tây Nam hai ngày trước xảy ra địa chấn, cường độ mạnh chưa từng thấy, nửa đêm mặt đất rung

chuyển, nhà cửa dân chúng đều đổ nát, chôn vùi rất nhiều gia đình không kịp thoát thân. Hiện tại quận Đông Hà đã thành đồng gạch vụn, người còn sống không có cái ăn, người bị thương không có thuốc men chữa trị, thậm chí người chết cũng chưa đào được xác. Đông Hà cầu cứu Nam Hà, phát hiện khu vực này cũng xảy ra tình trạng tương tự, thậm chí nghiêm trọng hơn. Đông Hà lại cầu cứu Bắc Hà nhưng hai vùng cách nhau dãy núi, trong cơn động đất núi bị sạt lở, đã hoàn toàn cô lập Bắc Hà ở bên kia, không biết dân chúng ở đấy có khổ như bên này không? Tóm lại bọn họ đã hết đường lui, chỉ còn chờ triều đình đem quân lính và lương thực đến cứu viện...

Thái hậu đọc xong, thấy mắt mờ tai ù. Khương La rộng lớn, hàng năm vẫn có nhiều vùng xảy ra thiên tai, việc này không hiếm lạ. Tuy nhiên, địa chấn đến mức đánh sập hàng loạt thành và tổn thương vô số là chưa từng thấy. Thái hậu ước tính, với phạm vi như vậy thì khả năng Tây Hà bị nạn là rất cao. Nói cách khác, bốn quận phía Đông Bắc của Khương La đã bị hủy diệt sau một đêm!

Phượng Loan hít sâu, cố gắng bình tĩnh nghĩ cách giải quyết.

- Trước tiên phải truyền tin cho bệ hạ ngay, lập tức gọi ngài hồi kinh!

- Vâng!

- Chi viện từ kinh thành phải mất một thời gian, người truyền chỉ của ai gia, yêu cầu mở kho lương Bình châu, nhất định không để dân chết đói!

Phượng Loan suy nghĩ, binh lực ở gần nhất chính là ải Đồng Tranh do Thánh Kim vương trấn giữ. ải Đồng Tranh giáp nhà Mạc, mười năm trở lại đây vô cùng hòa bình... Phượng Loan lần tràng hạt, gánh nặng làm lưng bà còng xuống, những nếp nhăn xô lên khóe mắt, bà do dự hỏi Ninh công công:

- Quân số Thánh Kim vương năm giữ là bao nhiêu?

- Thừa Thái hậu, nhuệ binh khoảng một nghìn, thường binh chưa đến sáu nghìn...

Phượng Loan nhắm tính, bà nhớ khi lão vương gia còn sống, dưới tay có hơn một vạn. Xem ra Ca Dương đã từ từ thu bớt binh quyền của các vương hầu. Thái hậu trầm ngâm hồi lâu, điều binh là vấn đề nhạy cảm, bà không nắm chắc kết quả, thế nhưng địa chấn đã qua hai ngày, bốn quận Đông Bắc không thể chờ nữa!!! Phượng Loan hít sâu, hạ quyết tâm:

- Truyền chỉ của ai gia, lệnh cho Thánh Kim vương điều một đội quân nhanh chóng tiến vào Đông Bắc giải cứu người sống sót, số lượng tự cân nhắc! Ngoài ra phải phong tỏa tin tức, mới đầu năm đầu tháng không nên khiến dân chúng hoang mang... Haizzz, thật là tức chết mà! Rốt cuộc hoàng thượng chạy đến Sa Đà làm cái quái gì chứ? Hẳn muốn đem con bỏ chợ!?

Thái hậu nói xong thì ôm ngực ho, Tú mama lo lắng rót cho bà chén nước. Ninh công công nhận lệnh vội đi làm việc, thật ra hẳn đã cho người truyền tin trước khi đến Từ Hi cung. Thái hậu ho xong một cơn thì thấy hai lá phổi đau thắt, phải nằm xuống nghỉ ngơi. Bà nhắm mắt thì thảo với Tú mama:

- A Tú, người nói xem có phải quá trùng hợp không? Còn chưa đến Nguyên Tiêu mà đã xảy ra hai chuyện lớn... Trí Viên đại sư bói không sai, năm nay đúng là đại hạn! Chúng ta phải vượt qua mười hai tháng như thế nào đây?

Tú mama cúi đầu:

- Có chuyện này hình như công chúa chưa biết... Năm nay nhuận hai tháng Bẩy... Vì thế còn đến mười ba tháng!

Phượng Loan mở bừng mắt, nhìn chăm chăm trần nhà. Từ Hi cung im lặng không một tiếng động, huân hương tỏa ra làn khói trắng hình xoắn ốc, bay lên cao... Mờ dần rồi biến mất...

- A Tú, người có nhớ mấy năm trước chúng ta đi phát cơm chay, gặp một lão Vu bà hay không?

- Dạ nhớ, hình như là em gái của trụ trì đời trước... Lúc đó nô tì rất khó hiểu, em gái trụ trì sao không làm ni cô mà lại đến Miêu Cương làm Vu nữ?

Thái hậu gật đầu:

- Đúng vậy, ai gia vừa mới nhớ ra... Phải tìm bà ấy, nhất định bà ấy có cách giúp chúng ta!

Trong lúc Thái hậu đang vì vận nước một sầu hai lo thì thiên tử nhà ta đã trầm mê trong nữ sắc... Ca Dương lười biếng đem khe hở nhỏ trên rèm giường kéo lại, ngăn tia sáng ban mai quấy nhiễu giấc nồng. Hắn uể oải trở mình, vô tình chạm vào một khoảng da mát lạnh. Ca Dương mỉm cười, chạm rãi mở mắt. Hắn nhìn thấy đỉnh màn màu xanh ngọc bích, điểm xuyên họa tiết chim bướm và hoa sen. Khuê phòng của Tương Tư bày trí đơn giản mà tinh tế, dường như phảng phất nét nữ tính giống Trúc Uyển ngày xưa...

Giường loại nhỏ, một cô gái nằm rất vừa nhưng chứa thêm người đàn ông thì hơi chật. Ca Dương thích sự chật chội này, hắn nghiêng đầu nhìn mái tóc dài xõa tung trên gối. Ở nửa thế giới bên kia, nàng đưa lưng về phía hắn, chỉ lộ ra bờ vai trần và chiếc cổ trắng nõn... Trải qua hai kiếp dường như Ca Dương đã hiểu, mỗi khi mang thai nàng lại phát sinh loại tâm lý này, bắt đầu cách xa hắn một khoảng, xoay về hướng khác trong tư thế bào thai. Nàng giống như luôn luôn bất an, không dám tin tưởng ai, kể cả người đàn ông đã cho nàng đứa trẻ...

Ca Dương di chuyển thật nhẹ, dời cánh tay thay cho chiếc gối, nhẹ nhàng ôm lấy hai mẹ con, muốn dùng hơi ấm của mình đem lại bình an... Tương Tư đang ngủ say, nàng mơ thấy mình rơi xuống một đám dây leo,

những sợi dây vừa dai vừa mềm, có hơi thở lẫn nhịp đập. Chúng từng chút cuốn quanh cơ thể nàng, nhẹ nhàng và cẩn thận, chui vào y phục, chạm đến làn da trơn mịn... Đám dây rối tung, càng lúc càng thâm nhập, vừa dụ dỗ lại vừa ép buộc. Sự gò bó khiến nàng thấy khó chịu, chống cự một cách thiếu kiên quyết. Mãi đến lúc chùm dây cuốn lên bắp đùi, có ý định bò vào nơi riêng tư, nàng mới sợ hãi mở bừng hai mắt. Giấc mơ thật kì quái, cảm giác khi tỉnh càng kì quái! Tương Tư chớp mắt lấy lại tiêu cự, phát hiện vẫn là căn phòng và chiếc giường quen thuộc, tuy nhiên phía sau có thêm một người... Hơi thở kia mang tín hiệu nguy hiểm, luồng nhiệt áp trên lưng rất nóng, đôi chân nhỏ của nàng bị vướng vào chân hắn. Tương Tư thở dài, cảm giác này rất quen, trước kia hắn cũng như vậy, buổi sáng phải quấy nhiễu nàng một lúc mới chịu rời giường. Đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, cái tên này dù đầu thai bao nhiêu kiếp vẫn cứ là sói đội lốt người!

- Chàng lại lên cơn gì vậy? Dời cái tay ra cho em!

- Tư Tư...

- Không tư năm gì hết! Con mới có mấy tuần thôi, chàng muốn chết à?

Trong lòng mỗi người mẹ, con cái luôn quan trọng hơn cha của nó! Nàng đem gã khóa thân kia đá ra, ngồi dậy kéo lại y phục bị cởi mất một nửa. Ca Dương không cam lòng bị hất hủi, hắn như con đĩa tiếp tục dính lấy nàng, từ phía sau ôm kéo rờ rẫm. Tương Tư hoàn toàn bó tay với tên đàn ông già đầu mà cứ nghịch như đứa trẻ. Nàng buông xuôi mấy chiếc cúc, nhắm mắt chìm vào nụ hôn của hắn...

Tất nhiên họ sẽ không nông nổi làm chuyện sai lầm gì nhưng cũng không thể ngồi yên mà không làm gì... Ca Dương vẫn còn khó tin, hắn có con rồi, rốt cuộc thì ở cái tuổi này hắn đã có đứa nhỏ đầu tiên. Bé đến mang theo niềm sung sướng lẫn một chút mất mát mơ hồ... Chín tháng mười ngày, hắn lại bắt đầu đếm ngược, nó giống như sự đợi chờ khổ sở mà ngọt ngào...

Giây phút nóng bỏng qua đi, hai người ôm nhau nằm trên giường trò chuyện. Họ có quá nhiều điều phải tính toán cho tương lai. Ca Dương đem mái tóc của nàng vén sang, ngón tay vuốt dọc sống mũi ấm một tầng mồ hôi.

- Ba ngày nữa theo ta hồi kinh.

- Chàng nói nhầm phải không? Là ba năm mới đúng!

Hắn từ trên giường bật dậy:

- Cái gì ba năm!?

- Tất nhiên là để tang ba năm!

Ca Dương trợn mắt, suýt nữa nội thương. Để tang!!! Ba năm!!! Sao hắn có thể quên chuyện này cơ chứ?

- Không thể được! Nàng đang mang thai con của trẫm, làm sao có thể ở lại đây? Còn nữa, ba năm thì đưa nhỏ bao nhiêu tuổi? Đến lúc đó trẫm biết chiêu cáo thiên hạ thế nào? “Mẹ bận để tang, hoàng tử lưu lạc dân gian”??? Không được! Tuyệt đối không được! Nàng ngồi dậy chải đầu đi, chúng ta phải thành thân ngay!

Tương Tư ném cái gối vào mặt hắn.

- Chàng điên à? Thành thân cái gì? Ai nói em đồng ý gả cho chàng???

Ca Dương chụp cái gối vứt sang một bên.

- Con cũng có rồi, nàng còn không chịu gả?

- Không! Chàng đi mà cưới heo mẹ ấy! Em ngủ đây!

Tương Tư buồn bực nắm phịch xuống, đưa lưng về phía hẳn. Ca Dương vò đầu bứt tai, hẳn không biết làm sao mới đúng. Người Khương La xem trọng chữ hiếu, con cái trong kỳ hậu tang mà cưới vợ gả chồng sẽ bị khinh thường chỉ trích. Hơn nữa với tính cách của Tương Tư, nàng thà sinh con nuôi con một mình cũng không chịu hồi kinh với hẳn. Ca Dương lại nhớ đến năm ông anh của nàng như là “môn thần” đứng dàn hàng ngang trước cửa, cảm thấy đau đầu vô cùng!

Ca Dương nuốt nước bọt, kiên nhẫn xuống giọng dỗ dành. Hẳn là hoàng đế, luật lệ không phải do hoàng đế đặt ra hay sao? Vì hạnh phúc hơn một nghìn ngày đêm, cần phải cố gắng!

- Đừng bướng bỉnh, em không nghĩ cho mình thì cũng lo cho con, dù không lo cho con thì... Cũng nghĩ cho ta chứ! Điều kiện trong cung rất tốt, thuận tiện cho ta chăm sóc hai mẹ con. Nuôi đứa trẻ rất vất vả, dự luận cũng rất đáng sợ! Tưởng tượng mà xem, em và đứa nhỏ phải chống chọi ba năm, ta ở kinh thành phải chịu đựng xa cách ba năm, đó không phải một thời gian ngắn! Tương Tư... Đừng nói là em nhẫn tâm để trăm phòng không gối chiếu thêm ba năm đấy! Híc!

Ca Dương nói thật hay, sắp đạt tới trình độ oán phụ rồi! Tương Tư thì trước sau im lặng. Tất nhiên nàng hiểu ý hẳn, cũng phần nào hình dung được tình cảnh chật vật của mình trong ba năm tới. Làm phụ nữ, ai không mong ước lúc mang nặng đẻ đau có chồng ở bên cạnh, được hẳn yêu thương chăm sóc, cùng hẳn chờ đợi thiên thần nhỏ chào đời? Chung quy Ca Dương vẫn chưa hiểu, nàng không muốn đi còn vì lý do khác:

- Em không cần chàng chăm sóc, chẳng phải còn có các anh trai chị dâu hay sao? Hơn nữa... Em không thích hoàng cung! Về đó thì thế nào? Em sẽ lấy danh phận gì ở bên ngài đây, bệ hạ? Một lần là đủ rồi, em không muốn trở thành phi tần của chàng nữa!

Giọng nói của nàng hơi nghèn nghẹn, Ca Dương lập tức ngừng thuyết phục. Hắn năm xuống nhìn bóng lưng mỏng manh hao gầy, chợt nhớ nàng còn rất trẻ, mới mười tám đôi mươi, cưu mang cốt nhục của hắn đã là một gánh nặng. Ca Dương im lặng nhìn lên đỉnh màn, trầm ngâm không biết đang nghĩ gì. Đến khi Tương Tư cho rằng hắn đã ngủ quên mất thì lại nghe hắn nói:

- Nàng có nhớ Lâm Trang Phương không? Chính là Hoàng quý phi năm đó thay Hoàng hậu chấp chưởng hậu cung. Anh trai cô ta là Lâm Trang Lâm – thống lĩnh Ngự lâm quân của trẫm. Hắn được lệnh đi vây bắt Lăng Quân, đem tống vào ngục. Dưới trướng Lâm Trang Lâm có một tướng giỏi tên là Chu Lạc Cát Mãn. Người này có xuất thân khá đặc biệt, mẹ hắn là nô lệ Man Di, bởi vì xinh đẹp nên được cha hắn mua về. Chu Lạc Cát Mãn từ nhỏ đã được dạy dỗ bởi người mẹ đầy lòng căm thù, hắn rất bất mãn với triều đình, luôn nung nấu ý muốn lật đổ chính quyền Khương La. Khi Chu Lạc Cát Mãn gặp Lăng Quân, giống như tìm được người cùng chí hướng, nảy sinh lòng đồng cảm muốn cứu giúp hắn. Đáng tiếc, một người là bại tướng dưới tay trẫm, một người là con tốt trên bàn cờ của trẫm, bọn họ muốn thành công còn phải xem tâm trạng trẫm thế nào...

Tương Tư xoay người lại, có chút hoang mang. Nàng không biết vì sao hắn đột nhiên kể chuyện cũ. Đối với Phù Dung, quá khứ là dĩ vãng, khi người ta đã trải qua một phen sinh tử, lưu lạc trần thế mấy trăm năm, chứng kiến thăng trầm và biến cố, quả tim của họ tự nhiên thông thoáng và vị tha hơn. Những người từng lướt qua cuộc đời nàng – những cái tên nàng thầm ghi trong lòng mà không còn nhắc lại... Bọn họ giờ này như không tồn tại, chỉ là những mảnh kí ức vụn vặt mà đôi khi làm nàng hoài niệm lẫn đau thương. Đối với Tương Tư, Sở Phù Dung đã là cái bóng mờ phản chiếu dưới ao sen, họ là một mà như hai, đã không còn bao nhiêu liên hệ nữa, nếu có thì chỉ duy nhất người đàn ông này. Tâm lý của Tương Tư là không muốn chấp nhất chuyện cũ, thay vì bám lấy quá khứ rồi trách móc nhau, nàng lựa chọn buông xuống, bắt đầu một lần nữa...

Ca Dương cảm nhận được ánh mắt hoang mang của nàng, nhẹ nhàng kéo đầu nàng tựa lên ngực mình.

- Hãy nghe ta nói hết! Lãng Quân si tình với Sở Phù Dung nên không thành gia lập thất. Điều này đúng. Tuy nhiên hẳn vẫn có một người phụ nữ, nàng là Lý Nhã Du – con gái của Thái thú nơi doanh trại Lãng Kì đóng quân.

Giọng hẳn nhẹ tuênh, hơi thở ấm áp phà vào mặt nàng, Tương Tư cảm giác dòng thời gian chảy ngược, rọi sáng những góc khuất bám bụi, đã lâu không có ai khai quật tới...

- Nét mặt Lý Nhã Du có mấy phần tương tự Phù Dung, vì điều này mà Lãng Quân nảy sinh chút tình cảm đặc biệt. Tuy thâm tâm hẳn chỉ yêu Sở Phù Dung nhưng cuộc đời rất dài, khó mà nói trước chuyện gì... Vào năm Trung Lương thất thủ, con trai của Lãng Quân và Lý Nhã Du tròn năm tuổi, hẳn sắp xếp cho bọn họ trốn đi trước, còn mình kiên cường chống chọi ở kinh thành, cuối cùng bị tướng Khương La bắt sống. Trên đường áp giải Lãng Quân tẩu thoát, nghĩ rằng nơi nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất nên mạo muội lên vào hoàng cung, được Sở Tâm Huệ giúp che giấu. Sở dĩ Huệ phi đột nhiên tốt bụng là bởi nàng ta hy vọng Lãng Quân có thể đưa Phù Dung đi, hoặc khiến Phù Dung cấm sừng hoàng đế...

Ca Dương nở nụ cười lơ đãng, giống như đang kể câu chuyện cũ vô vị. Cho dù cố giả vờ, đôi mắt hẳn vẫn ảm ảm chút đau buồn khó thấy. Tương Tư không nói năng gì, nàng đang nghe, cũng đang êm ái vuốt ve lồng ngực hẳn. Đây là quá khứ của bọn họ, có lẽ phải thẳng thắn tâm sự một lần, sau đó vĩnh viễn quên đi, tránh cho tương lai phát sinh hiểu lầm không đáng có!

Ca Dương nắm lấy bàn tay mềm mại, khẽ cắn từng ngón tay trắng nõn.

- Ta kể chuyện này ra không phải muốn bôi nhọ hẳn. Cả đời Vĩnh Khang có rất nhiều kẻ thù nhưng tình địch thực sự chỉ có một mà thôi. Vĩnh Khang luôn cảm thấy thua kém Lăng Quân, hẳn là thanh mai trúc mã của Phù Dung, lại có thể gìn giữ tình yêu trong vô vọng rất nhiều năm... Một người đàn ông cố chấp như vậy dễ khiến người ta động lòng, Vĩnh Khang vẫn luôn lo sợ, Phù Dung sẽ động lòng!

Tương Tư mỉm cười, nàng từng cảm kích, từng áy náy, từng ân hận nhưng mà trước sau vẫn không có thứ “động lòng” này. Hình như tất cả “động lòng” đều xài hết rồi, để ở chỗ Hạ Hầu Vĩnh Khang.

- Vĩnh Khang đã hạ quyết tâm phải nhỏ cỏ tận gốc, hẳn âm thầm sai Lâm Trang Lân lùng bắt từ Khương La đến Trung Lương, từ Đại Thế đến Phượng Triều, gần như xới tung thiên hạ này lên, cuối cùng Lăng Quân vẫn không chạy thoát. Hẳn bị tống vào ngục, Chu Lạc Cát Mãn thường lén lút đưa cơm, hai người họ trong gian khổ nảy sinh tình đồng chí! Ban đầu Vĩnh Khang còn do dự, hẳn sợ Lăng Quân chết, Phù Dung càng thù hận mình. Mãi đến lúc nàng phá cái thai hẳn mới trở nên điên cuồng, xông vào đại lao sai quản ngục mở cửa, mở xích, muốn quyết chiến một trận “công bằng” với tên tù chỉ còn nửa cái mạng! Lúc đó... Vĩnh Khang cứ như thẳng đờ hơi bệnh não còn Lăng Quân thì giống thẳng điên chỉ biết cười, cười khúc khích, cười châm biếm, cười giễu cợt, cười khinh thường rồi cười thương hại... Hẳn nguyên rủa Vĩnh Khang sẽ cô độc cả đời, ném trái cảm giác “muốn mà không được, có rồi lại mất”...

Ca Dương vẫn nhớ rõ như in mỗi lời Lăng Quân nói trước khi chết. Sau này Sở Tâm Huệ trước khi tự vẫn cũng nhắc lại y hệt. Mồm của hai người thật linh nghiệm, lời nguyên quả nhiên thành sự thật...

- Trận đánh đó chẳng có gì thú vị, Lăng Quân mãi lo cười không thèm phản kháng, chỉ có Vĩnh Khang muốn thỏa mãn cơn khát máu của mình. Lăng Quân chết nhưng hẳn đã kịp thời phó thác cho Chu Lạc Cát Mãn hai việc. Thứ nhất là đưa Tiểu Phi Dao có khắc chữ “Quân” cho Dung phi, nói

ra sự thật để nàng mãi mãi không tha thứ cho Vĩnh Khang. Thứ hai là tìm mẹ con Lý Nhã Du, giúp hẳn chăm sóc bọn họ. Chu Lạc Cát Mãn rất ngưỡng mộ những chiến tích của Lăng Quân, những gì hẳn giao phó đều làm rất tốt. Hẳn nhận con trai Lăng Quân làm con ruột, đặt tên là Chu Lạc Phong. Nàng có biết Chu Lạc Phong là ai không? Chính là hoàng đế đầu tiên của Chu Lạc gia...

Tương Tư suýt bội thực vì hàng tấn “sự thật” mà Ca Dương vừa kể. Phù Dung ra đi quá sớm, đã bỏ lỡ rất nhiều uẩn khúc phía sau. Ca Dương nhú mày, vượt lưng cho nàng để thở rồi tiếp tục nói:

- Những chuyện này Vĩnh Khang phải mất vài năm mới điều tra cặn kẽ. Đứa trẻ Chu Lạc Phong đó rất giống Lý Nhã Du, cũng có nghĩa là rất giống Phù Dung... Khi nhìn thấy nó, Vĩnh Khang đột nhiên có ý nghĩa: Thật ra Chu Lạc Phong là con của hẳn với nàng! Haha, tất nhiên hẳn chỉ huyễn hoặc bản thân, tự suy diễn một vài kịch bản đại loại như bào thai năm đó là giả, đứa trẻ được thuộc hạ của Lăng Quân trộm đi, Chu Lạc Cát Mãn giúp nuôi dưỡng... Biết rõ là hư cấu nhưng Hạ Hầu Vĩnh Khang đã bám vào câu chuyện tưởng tượng đó để tiếp tục sống. Hẳn âm thầm bồi dưỡng Chu Lạc Phong, để hẳn làm tới chức Binh bộ thượng thư, lặng lẽ khai lối mở đường, thuận lợi cho Chu Lạc Phong soán ngôi Hạ Hầu Vĩnh Bình. Hoàng đế cuối cùng của triều Hạ Hầu làm vua được năm ngày. Thật ra Vĩnh Bình không phải con ruột của Vĩnh Khang, hẳn từng nói với Phù Dung, sau khi yêu nàng thì không động vào chúng phi tần nữa, lời này là trung thực! Phù Dung chết đi, sau khi Vĩnh Khang tra rõ mọi chuyện thì đâm ra căm hận đàn bà hậu cung. Tất nhiên, người đáng hận nhất vẫn là bản thân hẳn! Lâm Trang Lân tiết lộ một vài manh mối cho Lâm Trang Phương, với đầu óc thông minh của nàng ta, rất nhanh đã biết được thân phận Lăng Quân, chuyện cũ của hai người, tình cờ biết luôn cả quan hệ huyết thống của hoàng đế cùng Dung phi. Sự thật hẳn bưng bít lâu nay bị Hoàng quý phi vạch trần cho nên Vĩnh Khang nhắm vào Lâm Trang Phương trước tiên, hẳn để nàng làm hoàng hậu, mở đầu cho mười bốn vị

hoàng hậu tiếp theo đó, lần lượt được chết trên ngai phượng mà các nàng ao ước. Vĩnh Khang chẳng khác gì con thú điên, hăn trở nên mù quáng, tiêu cực và ác độc, hăn bày kế cho hai anh em Lâm Trang Phương ngủ với nhau, Hạ Hầu Vĩnh Bình là kết quả. Lâm Trang Phương sinh con xong treo cổ chết, nàng ta đã ném trái cảm giác nhục nhã ê chề của Phù Dung ngày xưa... Haha, cách trả thù này rất nhẹ nhàng mà hiệu quả!

Đến đây thì Tương Tư không nghe nổi nữa, nàng đã đoán ra đoạn kết. Thảo nào Chu Lạc Phong lên ngôi lại nhuộm máu dòng họ Hạ Hầu, vùi bao nhiêu sinh mệnh xuống hồ sen... Hăn có người cha ruột là bại tướng bị giết, lại có người cha nuôi căm thù triều đình, mẹ hăn là con dân Trung Lương mất nước, năm tuổi hăn đã chứng kiến chiến tranh tàn khốc, thấy máu dân tộc chảy thành sông dưới gót ngựa Khương La... Tất cả tạo thành thái độ Tân Kiến sau này! Nhưng cũng trở trêu làm sao, Chu Lạc Phong nào có biết được, kẻ thù không đội trời chung của mình cũng là người đã âm thầm đứng sau giúp đỡ. Chu Lạc gia có được ngai vàng quá dễ dàng, triều đình Hạ Hầu sụp đổ trong vòn vẹn năm ngày... Cuối cùng thì Tương Tư đã biết nguyên nhân! Lòng vòng lắc léo như vậy, thảo nào các nhà sử gia không ai giải đáp được!

- Còn một chuyện ta chưa nói xong, chính là...

- Được rồi, em hiểu cả rồi, chàng đừng nói nữa!

Tương Tư ngắt lời Ca Dương, lấy tay che miệng hăn. Nàng không muốn biết thêm một sự thật điên rồ nào nữa! Quá đủ rồi, đã có bao nhiêu người bị lôi kéo vào cục diện này, Vĩnh Khang thì chuyện gì cũng dám làm! Tương Tư nghĩ mà rùng mình, đôi khi hăn tàn nhẫn và độc ác thấy sợ!

Ca Dương kéo bàn tay nàng ra, cười như không cười:

- Sao vậy? Có phải em cảm thấy, bản chất của ta không khác gì ác quỷ? Còn chưa đủ đâu, em không thể hiểu được những năm tháng lẻ loi

trên cuộc đời này đối với ta mà nói là đau khổ đến cung bậc nào. Ta không dám chết, sợ là khi chết cũng không tìm thấy em ở bên kia cầu Nại Hà. Thà cứ sống điên điên dại dại như vậy, tin tưởng rằng chúng ta chỉ cách biệt âm dương, tin tưởng rằng ở chỗ nào đó em vẫn còn chờ đợi...

Ca Dương nhìn sâu vào mắt nàng, rất tinh táo, rất điềm nhiên nói ra những chuyện kinh khủng sau cùng:

- Em có biết ta đã làm gì với thân xác Phù Dung sau khi vớt lên từ đáy hồ không?

Tương Tư run run khóe mắt, nụ cười méo xệch:

- Em không muốn biết, chàng đừng nói...

Ca Dương không cho phép nàng nhìn sang hướng khác, hấn giữ chặt khuôn mặt, kề sát bên tai thầm thì từng lời khó mà hình dung được:

- Chúng ta đã hóa thiêu cùng nhau nhưng mà trước đó là mười sáu năm ta giữ thân thể nàng trong hầm băng, mỗi ngày cùng ân ái... Nhiệt độ không đủ lạnh, phải tẩm rất nhiều thuốc để ngăn thối rữa. Lưu Hải khóc nói rằng làm vậy rất tội lỗi, nương nương sẽ không siêu sinh được, hình như hấn đã đúng!

Tương Tư nhìn Ca Dương chăm chăm, ánh mắt gần như đông cứng lại.

- Sau này ngự y nói rằng tâm lý ta có vấn đề, triệu chứng của bệnh tâm thần hoang tưởng... Tương Tư, hôm nay ta nói nhiều như vậy là để em hiểu, không có em, Ca Dương sẽ giống như Vĩnh Khang ngày trước, người không ra người ma không ra ma! Năm xưa Vĩnh Khang luôn ngạo mạn tự phụ, hấn nghĩ rằng mình nắm tất cả trong tay, thao túng vận mệnh nhân sinh nhưng cuối cùng thì sao? Bởi vì tham lam và kiêu ngạo, bởi vì gây thù chuốc oán nhiều nơi, cũng bởi vì có quá nhiều phi tử mà không thể kiểm

soát hết... Cuối cùng hẳn đã vụn về đánh mất thứ quý giá nhất. Lần này sẽ không như vậy! Tư Tư, chờ trăm ba năm. Sau ba năm trăm sẽ cưới em về, chỉ có hai chúng ta, thêm các con thì không ai khác nữa!

Tương Tư bần thần sau cơn hốt hoảng, nàng dè dặt hỏi lại:

- Không có hậu cung?

- Không có!

Tương Tư cười cười:

- Nữ nhân khác thì sao?

- Cũng không có!

- Uhm... Nếu vậy em sẽ cân nhắc, vừa khéo ba năm để tang, thuận tiện đợi chàng cũng không muộn...

Nàng ngẫm nghĩ một lúc, hấp háy ánh mắt, không nhịn được tò mò ấp úng hỏi một câu:

- Nhưng mà... Có một chuyện... Lúc này chàng nói cái đó... Ân ái với xác chết... Trình độ này có vẻ bệnh hoạn... Bây giờ còn... Hay không?

Ca Dương híp mắt, hẳn thật muốn bồ đầu nàng ra xem bên trong chứa bả đậu loại đậu xanh hay đậu đỏ.

- So sánh ra thì ta vẫn thích người sống hơn, có thể phối hợp, có thể rên rỉ, thuận tiện có thể sinh con... Rất tốt!

Tương Tư mặt trái mướp.

- Em cũng đừng lo lắng quá! Ta không thích mùi thuốc ướp xác. Chỉ cần em không có ý định ly hôn, ta vẫn để em sống ở trên giường... Còn nếu

làm trái... Khả năng kia không phải không có!

Tương Tư run rẩy chui vào trong chăn, này... Này là thế nào? Truyện tình cảm hay là truyện kinh dị vậy? Hu hu... Bắt đền tác giả đây!!!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 17

Chương 4: Đại Hội Gia Đình

Trong căn phòng nào đó ở vương phủ, một cuộc họp gia đình bất thường đang diễn ra. Thán Khúc ngồi ở ghế chủ tọa, bên trái là Chí Tĩnh Vĩnh Lạc, bên phải là Tịch Tề Kinh Hà. Một a hoàn nơm nớp lo sợ nhìn năm vị gia chủ mà thành thật khai báo:

- Bẩm, hôm qua nô tì theo lệnh vương gia quét dọn một phòng sạch sẽ. Chờ tới chiều không thấy khách đến, nô tì chạy đi hỏi thăm mới biết... Khách nhân chưa từng ra khỏi khuê phòng của Lục tiểu thư... Nô tì nhờ Tiểu Mai cô nương vào thông báo nhưng Tiểu Mai không chịu, nói là hăn muốn ra sẽ tự ra... Rồi nô tì tiếp tục chờ đến tối, kết quả cả đêm khách nhân ngủ ở phòng Lục tiểu thư... Sáng nay còn dậy muộn...

A hoàn cẩn rằng không dám nói tiếp, nàng ta sợ bị giết người diệt khẩu. Cả Sa Đà này ai chẳng biết con gái út của Hòa An vương chưa thành thân, một hồng hoa khuê cát chứa chấp đàn ông qua đêm là đạo lý gì? Lục tiểu thư xưa nay đoan trang hiền lành, tính tình dễ chịu lại hay cười, ai nhìn cũng yêu mến, nếu không may chuyện này đồn ra ngoài thì thanh danh của nàng xem như xong!

- Được rồi, bốn vương đã biết, người có thể lui ra!

A hoàn được khai ân, rất biết điều cúi người đáp:

- Hôm qua nô tì không nhìn không nghe thấy gì hết, xin đa tạ vương gia!

Trong phòng không còn người ngoài, nhị gia Chí Tĩnh vốn thô lỗ nóng tính, lúc này hẳn không nín nhịn nổi nữa, đập chén trà quất ầm lên:

- Mẹ kiếp, khinh người quá đáng mà! Tưởng làm hoàng đế thì ngon lắm hả? Lục nha đầu là muội muội duy nhất của chúng ta, hẳn dám ở trước mặt chúng ta làm nhục nàng! Đại ca, huynh không thể hèn nhát như vậy được, phụ vương vừa mất, người ta liền không xem huynh đệ mình ra gì. Đệ lập tức đem búa nện vỡ sọ hẳn!

Chí Tĩnh nói xong liền đứng lên kiểm búa, ba đứa em phản ứng nhanh, nhào qua giữ hẳn lại. Đùa à? Người ta là đương kim thánh thượng đấy, nhìn xem có bao nhiêu ám vệ bao vây quanh hậu viện. Chí Tĩnh mà bốc đồng chạy đi gây sự thì không khéo chưa kịp thấy mặt rồng đã bị xô que đem nướng rồi!

- Các đệ buông ta ra! Buông ta ra! Chết vinh còn hơn sống nhục, ta phải đòi lại công bằng cho Lục nha đầu!!!

Tam gia Vĩnh Lạc không chế hai cánh tay anh trai, hết lời khuyên ngăn:

- Nhị ca trước bình tĩnh đã! Từ từ rồi giải quyết, không dùng vũ lực với họ được đâu!

Tứ gia Tịch Tề chặn ở trước không cho hẳn bước qua, cũng nuốt nước miếng giải thích:

- Đệ nghĩ chuyện này có uẩn khúc, hoàng thượng vốn anh minh lỗi lạc, sẽ không làm mấy chuyện hồ đồ. Chúng ta cứ án binh bất động, chờ ngài đến gặp thì hơn!

Cậu em út rất thông minh ôm bắp chân anh trai, như con khỉ nhỏ hẳn đi tới đâu là đu theo tới đó.

- Nhị ca đừng đi! Phụ vương vừa mới mất, chúng ta không còn tiền mua quan tài nữa~~~

Thán Khúc xoa xoa trán, đau đầu mắng một tiếng:

- Các đệ có thôi đi không? A Tĩnh ngồi xuống! Bây giờ không phải lúc làm chuyện ngu ngốc! Đệ suốt ngày chỉ có búa với dao, ngoài sợ với nào thì không nghĩ ra cái gì nữa à?

Xưa nay ở nhà cao nhất là cha, dưới cha là anh cả, bốn cậu em tương đối tuấn phục, nghe Thán Khúc nói vậy thì uể oải trở về vị trí. Chí Tĩnh vẫn tức anh ách, chỉ trích ba đứa em trai:

- Các đệ sợ uy phong hãn cho nên không dám đi! Nhất là Tịch Tề, mấy năm nay ra ngoài làm quan càng ngày càng giống chân chó! Hãn nói cái gì cũng nghe rầm rập! Ngủ đệ, người cười gì đấy? Sau này bỏ thói ôm đùi đi! Lần nào cũng làm ta suýt tuột quần!

Thán Khúc thở dài, gõ ngón tay lên mặt bàn.

- Đừng cãi nhau nữa, phải nghĩ cách giải quyết tình hình trước mắt đã! Ta dự định tối nay sẽ mở bàn tiệc nhỏ, mời hoàng thượng đến dự, hai mặt một lời nói cho rõ ràng, hỏi xem rốt cuộc giữa hãn với Tư nhi xảy ra chuyện gì, cái thai trong bụng nàng là thế nào, rồi thăm dò xem hoàng thượng dự tính sau này ra sao... Các đệ thấy được không?

Tịch Tề là người đầu tiên gật đầu:

- Phải đấy, bệ hạ đã bỏ kinh thành chạy đến tận đây, điều này cho thấy ngài rất xem trọng Lục muội... Mấy năm nay hoàng thượng chiếu cố vương phủ ra sao, huynh đệ chúng ta đều thấy hết.

Nghe Tịch Tề nói vậy Vĩnh Lạc và Kinh Hà cũng trầm tư.

- Hoàng thượng cho đệ bái sư phụ giỏi, còn tặng mấy tập thơ cổ quý giá. Thỉnh thoảng còn viết thư hỏi thăm chuyện học hành của đệ...

- Phan tướng quân bình thường rất chiều cố ta, duyệt binh tập trận gì cũng gọi ta theo. Ban đầu ta nghĩ ông ấy nể nang phụ vương, sau này mới biết là hoàng thượng âm thầm nhờ cậy...

Chí Tĩnh hừ một tiếng, ra vẻ coi thường nhưng thực ra hẳn đang nhớ tới bệnh cũ của Khanh Ca. Sau nửa năm uống thuốc do ngự y kê toa đã có tiến triển rõ rệt. Thán Khúc nhìn một vòng bốn cậu em trai, thấy họ đều đồng tình bèn quyết định luôn:

- Uhm, vậy ta sẽ bảo chị dâu các đệ chuẩn bị chu đáo, tối nay giờ Dậu đến Ngộ Lan đình, ăn mặc tươm tất một chút, gọi em dâu theo luôn. Đây là chuyện lớn trong nhà, các nàng cũng nên tham dự!

Ca Dương đang quán quýt cùng Tương Tư thì nghe Tiểu Mai thông báo vương gia mời hẳn đến ăn tối. Sớm đã lường trước chuyện này, hẳn cũng muốn chủ động qua gặp mặt nhưng mà mãi lưu luyến mỹ nhân không rời một khắc. Tương Tư nhớ tới mấy ông anh thì bắt đầu lo lắng, nàng sợ Ca Dương và các anh mâu thuẫn với nhau, họ đều là những người thân quan trọng nhất của nàng. Tương Tư khẽ vuốt mái đầu Ca Dương đang kê trên bụng nghe ngóng. Bụng còn nhỏ, một chút dấu hiệu cũng chưa thấy, chẳng biết hẳn muốn nghe cái gì.

- Em thay y phục, cùng chàng qua đó nhé?

Ca Dương áp mặt dưới người nàng, giọng ngái ngủ trả lời:

- Không cần, buổi tối có sương, dễ bị cảm, em cứ ở trong phòng đi!

Tương Tư mím môi:

- Nhưng mà em không an tâm, chàng đừng làm khó các anh, bọn họ cũng nóng ruột vì em thôi.

Ca Dương ngẩng mặt nhìn lên, rất tủi thân ai oán:

- Tại sao em không nghĩ người bị làm khó là ta? Bọn họ là ca ca ruột của em, ta nào dám làm gì? Có cưới được con gái nhà người ta hay không còn phải xem thái độ phụ huynh mà...

Tương Tư vỗ đầu hãnh phi cười:

- Vậy được rồi, nhẫn nhịn một chút, khi về sẽ có thưởng!

Ca Dương giở thói trẻ con dụi dụi vào người nàng, mắt nhìn hai cái bánh bao như ẩn như hiện sau chiếc yếm trắng.

- Là em nói nhé! Tối nay ta sẽ về đòi lại đủ vốn đủ lời!

Khi Ca Dương tới Ngộ Lan đình, một bàn tám người đã ngồi đợi sẵn, bầu không khí ngưng trọng kì quái... Ngộ Lan đình thực ra là một vườn lan nhỏ do Hòa An vương một tay chăm sóc. Với khí hậu ở Sa Đà mà trồng được lan là một kì tích. Nghe nói ngày xưa vương phi thích loài hoa này, sau khi nàng mất vương gia liền xây một vườn lan. Khu vườn có kiến trúc lạ mắt, khắp nơi giăng vải lưới giữ hơi nước, lan treo từng vò trên những sào tre. Dưới đất lót sỏi tròn nhiều màu, dọc lối đi có các chậu xương rồng hình thù duyên dáng.

Giữa vườn là hòn non bộ, dưới nước lẳng xăng vài con cá chép. Bàn tiệc dài hình chữ nhật bày trên thảm hoa, kiểu bàn chân thấp, rất phù hợp với quan cảnh khu vườn. Thán Khúc ngồi ở một đầu, bên tay phải là vương phi. Kế đó là vợ chồng nhị gia và tứ gia. Bên trái là vợ chồng tam gia và ngũ gia, sắp xếp rất có thứ tự. Ca Dương đảo tròn hai mắt, ung dung tự nhiên bước đến ghế chủ vị thứ hai. Hãnh cười như mùa xuân mới về, nhẹ nhàng giơ tay ngăn bọn họ hành lễ:

- Không cần phiền phức vậy, ở đây không phải hoàng cung, cứ thoải mái đi thôi...

Ca Dương vén vạt áo, phóng khoáng xếp bằng ngòi trên gối đôn. Trước mặt hẳn có rượu ngon và thức ăn tinh tế, xem ra vương phủ chuẩn bị cho “đại hội gia đình” vô cùng kỹ lưỡng. Thán Khúc với tư cách gia trưởng, khách khí mở lời đầu tiên:

- Quy tắc của phủ Hòa An hơi khác, nữ nhân cũng được tham gia quyết định chuyện trong nhà... Hy vọng bệ hạ đừng để bụng!

Ca Dương nhìn ba vị phu nhân, vui vẻ gật đầu:

- Các chị dâu là chủ mẫu, tất nhiên có thể lên tiếng!

Xét trên tuổi tác, Ca Dương chỉ lớn hơn Tịch Tề và Kinh Hà. Nghe bệ hạ gọi mình là “chị dâu”, phản ứng của ba người phụ nữ không giống nhau. Lệ Hà điềm đạm cười, rất ra dáng vương phi. Khanh Ca sợ sệt cúi đầu, không biết đang nghĩ gì. Thương Miểu còn trẻ, nàng là con nhà tướng, khá hoạt bát, lần đầu được nói chuyện với hoàng đế nên tương đối phấn khích. Bâu không khí có vẻ dịu xuống, Thán Khúc cười chủ động rót rượu, mọi người cũng uống một vòng. Cậu em út Kinh Hà ngồi rất gần Ca Dương, lăm lét thử mời hoàng đế một chén, được hẳn hào sảng đáp lại thì cười tới không thấy mắt. Chí Tĩnh hừ một tiếng mắng thầm: “Không có tiền đồ!”

Một chút rượu ấm và thức ăn vào bụng làm cho người ta thả lỏng hơn. Thán Khúc nhẹ nhàng đặt chén ngọc xuống bàn, những người khác hiểu ý cũng lần lượt buông đũa. Ca Dương không có gì nóng vội, bẻ một quả nho lăn lăn trên ngón tay. Thán Khúc ho một tiếng, lựa chọn từ ngữ phù hợp, dù sao vấn đề kia cũng khá tế nhị.

- Bệ hạ, phụ vương của thần vừa qua đời, đối với mọi người trong phủ mà nói là một nỗi đau lớn. Cha ra đi nhẹ nhàng, xem như có phúc, huynh

đệ chúng thần hy vọng có thể thay cha chăm sóc tiểu muội... Nàng còn nhỏ dại, nếu mắc sai lầm gì cũng do đại ca dạy dỗ không nghiêm... Bệ hạ ngài...

Ca Dương giơ tay ngăn Thán Khúc dài dòng. Hắn nhìn một vòng tám đôi mắt sáng rực hướng về phía mình, thở dài nói:

- Chuyện này nói ra rất đơn giản. Tư Tư là Quận chúa, hiện tại nàng còn là nữ nhân của ta, trong bụng nàng đang mang long chủng tất nhiên không thể không về kinh. Có điều theo nguyện vọng của Tư Tư, nàng muốn ở lại Sa Đà ba năm cho mãn hạn tang, tuy ta đã đồng ý nhưng vẫn hy vọng mọi người giúp khuyên nàng một câu. Chuyện này đối với Hòa An phủ mà nói là tiền trăm hậu tấu, tổn hại nghiêm trọng danh tiết của Tương Tư... Vì vậy... Trẫm rất xin lỗi... Trẫm sẽ chịu trách nhiệm, cũng sẽ quý trọng yêu thương nàng.

Ca Dương vừa dứt lời thì Chí Tĩnh giận đỏ mặt, đập bàn cái rầm.

- Hoàng thượng nói vậy mà nghe được à? Xin lỗi là đủ sao??? Em gái chúng tôi là ngọc ngà bảo bối cầm trên tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan! Nó mới lớn cho nên khờ khạo, chưa được người ta đem tam môi lục sính đến hỏi cưới mà đã to bụng ra. Sau này nó biết ngẩng mặt nhìn đời thế nào đây?

Mọi người bị tiếng đập bàn làm giật mình, sau đó lại nghe mấy lời thô thiển của nhị gia. Thán Khúc hận rèn sắt không thành thép, nhú mày quát một câu:

- A Tĩnh ngồi xuống! Không được vô lễ!

Lệ Hà với tư cách chủ mẫu áy náy giải thích với Ca Dương:

- Bệ hạ đừng để bụng, lão nhị xưa nay tính tình không tốt, hắn nói vậy chứ không nghĩ vậy...

Chí Tĩnh lập tức nhảy vào mồm chị dâu ngồi:

- Ai nói đệ không nghĩ vậy? Đệ chính là nghĩ như thế! Chúng ta không phải có tám người hay sao? Còn sợ cái gì, phải đánh cho tên này một trận để hăn chữa cái thói dâm dê, chuyên hãm hiếp con gái nhà lành!

- Khụ khụ...

Tịch Tề ôm ngực ho. Kinh Hà gục mặt vào bát cơm không dám nhìn lên. Vĩnh Lạc phản xạ bịt tai Thương Miểu. Khanh Ca nhăn nhó kéo áo chồng. Sắc mặt của phu thê Thán Khúc thì đen hết chỗ nói. Ca Dương nhú nhú mày, nghĩ thầm trong bụng, mình bị oan quá, dâm dê thì có nhưng hãm hiếp thì không...

Tương Tư rất hiểu anh trai, nàng đã nói với Ca Dương từ trước, tính tình Chí Tĩnh trái ngược với cái tên Hòa An vương đặt cho hăn, nếu hăn có nói lời trịch thượng thì mong bệ hạ bỏ qua. Ca Dương lăn quả nho trên ngón tay, vẫn tỉnh táo đối đáp:

- Ta biết xin lỗi là không đủ cho nên sẵn lòng dùng đại lễ đón nàng vào cung. Nếu Tư Tư đồng ý ta rất vui mừng sai phủ nội vụ chuẩn bị phượng liễn đến rước dâu. Hôn lễ phải long trọng để chiêu cáo thiên hạ, đủ cho nàng nở mày nở mặt. Đứa trẻ nàng mang nếu là con trai thì lập Thái tử, con gái là Trưởng công chúa!

Ca Dương nói rất dứt khoát, mọi người cũng hơi bất ngờ. Chí Tĩnh quẹt miệng hỏi lại:

- Vậy bệ hạ sẽ phong Lục nha đầu làm Hoàng hậu?

Ca Dương đáp ngay:

- Không thể! Hoàng hậu thì không được!

Mọi người lại ngẩn ra, trước khi kịp phản ứng đã thấy nhị gia xông tới nắm cổ áo hoàng đế lôi lên. Cùng lúc đó là hai ám vệ như ma xuất hiện sau lưng Ca Dương.

- Mẹ kiếp! Người không biết gia quy của Hòa An phủ hay sao? Hôn nhân phải một vợ một chồng. Hoàng đế có mấy nghìn phụ nữ đã không đạt tiêu chuẩn rồi, giờ còn bắt em gái ta làm thiếp? Người nằm mơ đi!

Ca Dương nhắm mắt chịu đựng âm thanh cường độ cao, mưa nước bọt bắn tới. Hắn giơ tay không cho ám vệ động thủ, chờ Chí Tĩnh mắng xong thì ôn trọng đáp lại:

- Trẫm không muốn Tư Tư làm Hậu là có lý do riêng. Hơn nữa Hoàng hậu thì có gì hay? Nàng không nên ở chỗ cao nhiều gió, cũng không thể là tấm bia cho người ta nhắm vào. Tư Tư phải được bình an yên tĩnh sống trong cung, nàng chỉ cần ăn no ngủ kỹ thôi, những vấn đề khác trẫm sẽ lo liệu.

Ca Dương đối mắt với Chí Tĩnh, rành mạch nói từng chữ, lời này khiến người ta phải suy ngẫm lại. Đúng thế, xưa nay hoàng tộc đều nghi kỵ họ ngoại, nếu Tương Tư thành hoàng hậu thì không phải một mình nàng, cả phủ Hòa An sẽ phải thay đổi. Từ nhỏ bọn họ đã được phụ vương dạy dỗ, thích lối sống ẩn dật không tranh không cầu, chỉ muốn an nhàn bình yên. Tương Tư còn quá trẻ, nàng thiếu nhiều kinh nghiệm đối nhân xử thế, nếu ngôi quá cao nhiều người dòm ngó thì rất mệt. Vẫn nên là một phi tần nho nhỏ, sống ở một góc nho nhỏ, quan trọng là được thánh sủng thì không sợ ai bắt nạt!

Mọi người nghĩ như thế, Chí Tĩnh cũng nghĩ ra được, hẳn nhìn hai cặp mắt như ưng đứng phía sau Ca Dương, cuối cùng cũng tỉnh ngộ. Hoàng đế dù thế nào vẫn là hoàng đế, nếu hắn thực sự tức giận thì ai cũng phải chết! Chí Tĩnh không cam lòng bỏ hai tay xuống, trở về chỗ của mình. Bốn anh

em trai thấy hấn hạ hỏa thì âm thầm lau mồ hôi, biết trước vậy đã nhốt hấn ở trong phòng, thả ra ngoài này không rồi cũng loạn!

Ca Dương vuốt lại cổ áo nhàu nhĩ, vẫn rất phong độ nâng chén rượu lên.

- Quan trường đã phức tạp, huống chi cung cấm có vào mà không có ra. Ta lấy danh dự của mình để thề, ta tuyệt đối nghiêm túc muốn ở bên nàng, bảo vệ nàng... Gia quy của Hòa An phủ ta cũng biết, cho nên sẽ cố gắng hoàn thành trong vòng ba năm. Nữ nhân hậu cung ít nhiều đều xuất thân từ gia đình trọng thần, không thể nói đuổi là đuổi đi được. Dù gì các nàng cũng mang tiếng là phi tần, việc giải tán hậu cung cần thực hiện từ từ, tránh gây mâu thuẫn với triều đình. Trước mắt ba năm này ta không thể mỗi ngày ở bên cạnh nàng, phải phiền mọi người quan tâm chăm sóc, đứa bé có thể là... Hoàng nhi duy nhất của trẫm... Vì vậy xin nhờ mọi người...!

Ca Dương hơi cúi đầu, đối với một hoàng đế mà nói, đây là phần đại lễ không phải ai cũng dám nhận. Cả bàn rơi vào im lặng, bệ hạ đã nói tới mức này họ không bị cảm động cũng khó. Từ xưa tới nay có mấy đế vương tình nguyện phế bỏ hậu cung trăm nghìn giai lệ, cả đời chung thủy với một người đâu?

Chí Tĩnh không bắt bẻ được nữa, chỉ nhìn Ca Dương với ánh mắt cảnh cáo, tốt nhất là người nói lời giữ lời! Thán Khúc rất cảm kích hoàng thượng. Hấn nhớ tới lần đầu tiên đem theo thê tử và Niệm Nhất lên kinh, hoàng thượng trực tiếp giáo huấn tiểu tử kia, sau này nó không dám bắt nạt cô cô nữa. Có lẽ từ lúc đó, bệ hạ đối với tiểu muội đã có gì đặc biệt... Mà không đúng, năm đó nàng mới sáu bảy tuổi thôi! Không hiểu sao Thán Khúc vốn luôn nghiêm túc cổ hủ lại nghĩ tới hai chữ “luyện đồng”...

Vĩnh Lạc hơi nể bệ hạ, hấn không nghĩ Ca Dương có thể làm được như vậy, xem ra về sau em gái sẽ được hạnh phúc, hấn thấy yên tâm rồi! Tịch Tề thì đầu óc nhanh nhạy, bắt đầu xâu chuỗi một vài sự kiện lúc

trước... Lỗ Lang bị trục xuất, Sử Hựu Trát bị phạt trượng... Ra là thế! Rõ ràng hoàng đế đã sớm có ý với Tương Tư cho nên ai xui xẻo dòm ngó tới nàng là bị xử đẹp!

Thương Miểu ánh mắt long lanh nhìn hoàng thượng, nàng cảm động quá, thì ra trên đời vẫn còn một người đàn ông tốt, thật ghen tị với Lục muội mà! Thương Miểu nhìn tới xuất thần, mãi đến khi Vĩnh Lạc nhéo một cái mới bần thần nhìn về phía phu quân đại nhân. À, chồng nàng cũng tốt lắm, nàng rất yêu chàng ấy!

Khanh Ca trước sau vẫn im lặng, tất nhiên, bởi nàng không thể nói. Khanh Ca nhìn chăm chăm đĩa hoa quả trước mặt, không biết đang nghĩ cái gì. Kinh Hà thì rất phấn chấn, cuối cùng hẳn đã tìm ra thần tượng thứ hai sau phụ vương, từ nay bắt đầu sùng bái Ca Dương, mở miệng ra sẽ nói “Hoàng thượng bảo ta...”

Lệ Hà cũng giống chồng, hết sức cảm kích, thầm chúc phúc cho muội muội. Nàng suy nghĩ kỹ, số của Tương Tư may mắn quá, cuối cùng gả cho người xứng đáng. Thế nhưng nàng vẫn còn băn khoăn một điều...

- Hoàng thượng, xin cho Lệ Hà hỏi ngài một câu: Vì sao vậy?

Vì sao?

Vì sao?

Hỏi rất chung chung nhưng mà người ở đây đều hiểu. Tám đôi mắt nhìn về phía Ca Dương, chỉ thấy hẳn chăm chú ngắm quả nho trên ngón tay, khóe môi nhếch lên cười:

- Bởi vì ta yêu nàng, không khống chế được mình, cũng không thể sống mà không có nàng.

- Phụt! – Tịch Tề phun trà, bệ hạ... Ngài cũng thẳng thắn quá đó! Sau này hẳn kể lại cho Ngô Hà Huy nghe, tên kia cũng vỗ đùi cười âm lên: “Me nó! Có thật là hoàng thượng nói thế không? Đi! Chúng ta đi tìm nương nương bái sư học đạo!”

Ngoài Tịch Tề không cần thận phun trà và Kinh Hà bị trà phun ướt mặt thì những người khác đều có biểu cảm không tự nhiên. Xã hội bây giờ vẫn còn cổ hủ lắm, cho dù vợ chồng cũng không có ai thổ lộ trắng trợn như vậy...

Không khí cứ duy trì chút ngưng ngừng khó xử, mãi đến khi Kinh Hà phát hiện ra hành tinh mới vui mừng reo lên:

- A a! Nếu như Lục muội gả cho hoàng thượng, có phải sau này hoàng thượng chính là em rể của tất cả chúng ta không??? Đệ có thể khoe với bạn học mình có em rể là hoàng đế không???

Đáp lại hẳn là trận mưa táo nện vào đầu

Tối hôm đó Ca Dương trở về nhìn thấy Tương Tư ngồi trước cửa đợi. Hẳn quỳ xuống xoa bàn chân nàng, không thấy lạnh mới không quở trách. Tương Tư mỉm cười, nhìn sắc mặt hẳn là biết đàm phán đã thành công. Họ không cần nói gì cũng hiểu ý nhau, Ca Dương đem nàng ôm lên, hẳn vừa nhớ ra, phần thưởng còn chưa lấy...

Khi cửa phòng khép lại thì cái bóng đen rình coi sau bụi tre cũng rời đi...

Tờ mờ sáng ngày hôm sau, vương phủ bị tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức. Thư khẩn của Thái hậu từ kinh thành truyền đến, Ca Dương đọc xong thì mặt mày nghiêm trọng, quay sang ra hàng loạt mệnh lệnh:

- Phong lập tức đem lệnh bài của trăm chạy đến ải Đồng Tranh, ngăn không cho Thánh Kim vương điều binh theo lệnh Thái hậu!

- Tịch Tề lập tức đi Bình Châu giải quyết vấn đề lương thực, không để bọn gian thương đầu cơ tích trữ, lợi dụng thời điểm tăng giá gạo trong nước.

- Hà Huy về kinh trước, thông báo toàn triều ngày mười ba trăm sẽ khai bút, triệu tập nội các nhanh chóng tìm biện pháp khắc phục thiên tai.

- Vĩnh Lạc quay về doanh trại tìm Phan tướng quân, nói với ông ấy trong vòng năm ngày phải làm mọi cách đem một nghìn quân vượt qua đầm lầy Giao Xuyên theo đường tắt tới được bốn quận Đông Bắc.

- Ám vệ một nửa ở lại Sa Đà bảo vệ nương nường và long tử, số còn lại theo trăm trở về!

Ca Dương vội vàng thay quần áo, trời còn chưa sáng rõ. Tương Tư cũng bị tiếng ồn đánh thức, nàng hoang mang giúp hấn thu dọn vật dụng bỏ vào rương. Ca Dương tranh thủ ngồi xuống bên giường, đem nàng kéo vào lòng.

- Tư Tư, Tư Tư, em chờ ta, ít ngày nữa mọi chuyện giải quyết xong ta sẽ về thăm hai mẹ con. Nhớ chăm sóc bản thân, chú ý ăn uống, ta sẽ gửi vài đầu bếp giỏi đến, nàng muốn ăn cái gì thì bảo họ làm. Mỗi ngày nhớ viết thư cho ta, ta bận không hồi âm thì chần chẫn vẫn đọc.

Tương Tư mở to mắt, rất ngoan gật đầu. Hấn lưu luyến hôn lên bàn tay, lên sống mũi, lên mỗi đường nét mềm mại trên khuôn mặt nàng.

- Ta sẽ nhớ em lắm... Đừng tiễn, kéo ta không đi được...

Hấn nói xong lại siết chặt nàng một cái rồi mới chịu buông ra, khoác áo choàng trùm đầu lên người. Tương Tư trước sau vẫn dịu dàng mỉm cười, ánh mắt lặng lẽ tiễn đưa. Ca Dương ra khỏi cửa, không biết bỏ quên cái gì lại hấp tấp trở vào. Lần này hấn đè nàng xuống giường, đem trung y và

chiếc yếm kéo ra. Tương Tư ngửa đầu thở nhanh, cảm giác làn môi hơi lạnh chùng xuống đỉnh ngực. Nàng còn nghe hần thì thầm:

- Ngoan, lần này đừng dùng cái kia kéo nó, bị bầm là ta giận đấy! Chờ ta làm hoàng đế xong sẽ thành thật quay về làm chồng em!

.

.

.

.

.

.

[Câu chuyện nhỏ: Thổ lộ]

Sau đại hội gia đình, ba đôi vợ chồng trở về phòng ngủ.

Lệ Hà soi gương chải tóc, khẽ liếc nhìn phu quân đang ngồi đọc sách, băng quơ nói:

- Lúc trước chúng ta thành thân hình như không có thích nhau, là do bà mối làm mai...

Thán Khúc mịt mờ nhìn lên, không biết vợ có ý gì. Lệ Hà thấy hần như vậy thì đâm ra giận! Đến khuya tắt đèn lên giường, nàng quay mặt vào tường. Thán Khúc nghĩ ngợi một lúc, cố nhớ xem mình có làm sai chuyện gì...

Lệ Hà chờ mãi không nghe động tĩnh, thở dài hết hy vọng.

Lúc nàng mơ màng sắp ngủ đột nhiên có giọng nói bé như tiếng muỗi kêu:

- Đã làm lão phu thê mà còn trẻ con như vậy... Không yêu nàng ta đâu ở cùng nàng ngàn ấy năm...

Thương Miếu và Vĩnh Lạc đánh nhau! Nàng đem đoản kiếm tấn công chồng, Vĩnh Lạc vừa thở vừa đỡ, đau khổ không nói nên lời.

- Phu nhân, phu nhân, có gì từ từ nói!

Thương Miếu mặc y phục nữ tướng, đá hấn ngã xuống giường rồi dững mãnh cười lên!

- Chàng có yêu thiệp không? Sao từ trước tới nay chưa từng nghe chàng nói?

- Yêu! Yêu! Ta yêu! “Ta yêu nàng, không khống chế được mình, cũng không thể sống mà không có nàng.”

Thương Miếu hài lòng, vỗ mông hấn khen ngợi:

- Tốt lắm!

Vĩnh Lạc nghiêng răng vật nàng ngã xuống, đảo khách thành chủ.

- Miếu nhi, nàng còn dám đánh mông ta, đêm nay ta sẽ không tha cho nàng!!!

Phòng của nhị gia thì cực kì yên tĩnh, tất nhiên rồi, Chí Tĩnh không thể tự nói tự trả lời. Hấn có chút đăm chiêu nhìn Khanh Ca đã ngủ say, không

biết ma xuôi quý khiến thế nào đem bàn tay nàng kéo qua. Trong bóng tối
hắn viết lên ba chữ...

Chí Tĩnh làm xong thì cảm giác mình quá bệnh, dứt khoát trùm mền
ngủ!

Ở nửa kia giường, Khanh Ca chậm chậm mở mắt, nàng siết chặt lòng
bàn tay, ba chữ vô hình mà cứ như mũi dao khắc vào da thịt... Thật ra người
thô lỗ cũng biết thể hiện tình cảm!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 17

Chương 5: Năm Hạn Và Lời Tiên Tri

Sử cũ ghi chép: “Năm Thái Minh thứ mười tám, Khương La trải qua một phen đại nạn chưa từng thấy. Tháng Giêng, Hòa An vương qua đời, vùng Đông Bắc rung chuyển, địa chấn lấy mạng hàng nghìn thường dân. Cũng tháng Giêng giặc Mạc tràn qua ải Đồng Tranh, thế chiến giăng co bốn mươi tư ngày, kết quả Khương La giữ được biên cương nhưng tổn thương vô số. Tháng Hai vẫn chiến sự, đầu tháng Ba có bão nhiệt đới, mưa giông tầm tã mười sáu ngày, ngập úng diện rộng. Tháng Tư, Lỗ châu phát dịch sốt rét, rất nhiều trẻ nhỏ và người già bị nhiễm. Tháng Năm, Hoàng hậu mắc bệnh qua đời, Hoàng đế tổ chức lễ tang long trọng. Tháng Sáu, đê Trường Giang có dấu hiệu nứt vỡ, ba châu quanh khu vực đê ra sức gia cố ngày đêm, bảo vệ đồng ruộng. Tháng Bảy, sáu phi tử của vua xuất gia ăn chay, thành tâm hướng Phật, cầu phúc cho con dân. Cũng trong tháng Bảy, dân gian lan truyền tin đồn thất thiệt, nói rằng Ác long xuất thế, gây mưa gió tai họa cho con người. Trẻ em sinh ra có biểu hiện dị dạng, quái thai đều bị bóp chết. Tháng Tám, đê Trường Giang cuối cùng cũng vỡ, phá hoại phần lớn hoa màu ở Bình Châu, Tấn Châu, Giao Châu. Tháng Chín, Đại Thế lợi dụng tình hình trong nước rối loạn, gấp rút tấn công ải Bình Thành, chiến thuật đánh nhanh thắng nhanh. Tháng Mười, chủ tướng Thẩm Kiệt tử trận, Khương La lần nữa mất ải Bình Thành, lui về Đê Lô trấn thủ. Tháng Mười Một, Thái hậu hoẵng trong lúc ngủ, cùng một năm hoàng tộc mất một vương, một hậu, một thái hậu, cả nước vô cùng thương xót, bốn phi tử của vua xin xuất gia niệm Phật, vì Thái hậu siêu độ. Tháng Mười Hai, dân chúng đón tết buồn tẻ, thanh niên trai tráng được lệnh tòng quân, thuế chiến tranh tăng thêm năm đồng, nguy cơ thiếu hụt lương thực do mất mùa đe

dọa cái ăn trong năm tới. Triều đình thỉnh cầu Hoàng đế sớm lập tân Hậu, sớm sinh Thái tử để trấn an lòng dân, cũng là xoa dịu cơn giận của ông trời. Thái Minh đế mắng chúng thần tử mê tín dị đoan, lập tức bát bỏ, cấm nhắc tới vấn đề này...”

Ca Dương ở kinh thành sút đầu mẻ trán, trăm việc quần thân. Tương Tư trải qua những tháng ngày bầu bì với tâm trạng bất an thấp thỏm. Vài đêm giật mình tỉnh giấc, nàng cảm giác có người nằm bên cạnh, tham lam chút hơi ấm chui vào vòng tay hắt. Đến sáng tỉnh lại, bên giường trống rỗng, tưởng là nằm mơ. Tiểu Mai bưng điếm tâm vào phòng, thấy tiểu thư ngồi ngẩn ngơ thì cười cười nói với nàng:

- Tối muộn bệ hạ có đến, quần áo cũng không thay, trực tiếp ôm tiểu thư tới rạng sáng rồi đi luôn... Tội nghiệp, chắc là ngài nhớ quá!

Tương Tư vuốt ve nửa bên gối đã lạnh, cảm thấy chua xót, bắt đầu hối hận vì lúc trước mình quá bướng bỉnh, không chịu theo chàng về kinh...

Ba tháng đầu mang thai, ngoại trừ hẹ và dầu mỡ thì những thứ khác nàng đều ăn được. Ca Dương đưa đến hai vị đầu bếp giỏi, mỗi ngày họ lại nghĩ ra vài món lạ, ăn rất ngon. Chu Học Lễ vẫn ở lại Sa Đà, hoàng đế giao cho ông chăm sóc nương nương cho tới khi nàng sinh. Cứ cách một ngày Chu thái y lại đến xem mạch, thấy Tương Tư mãi không béo lên thì yêu cầu phòng bếp tiếp tục tăng khẩu phần, chọn thức ăn nhiều đạm. Kể cũng lạ, bụng nàng chưa thấy, sang tháng thứ ba mới nhô lên một tí, chắc chắn không phải thai đôi. Chu Học Lễ cảm giác mạch tượng thật vững vàng, giống như chùm dây leo cắm sâu vào vách đá, mưa gió cỡ nào cũng không rơi xuống được. Nàng ăn nhiều gấp ba lần người bình thường, không có ốm nghén trầm trọng vậy mà cũng không mập mạp lên, thậm chí có dấu hiệu gầy đi! Chẳng biết chất dinh dưỡng chạy đâu hết rồi? Chu Học Lễ bứt rầu suy nghĩ, thai phụ mỗi tháng phải tăng cân theo tiêu chuẩn thì mới khỏe mạnh, cứ tình hình này không khéo bệ hạ sẽ trách phạt ông mất!

Tương Tư cảm giác bữa ăn ngày càng nhiều món, bát cơm cũng phình to ra. Nàng nhún vai không quan tâm lắm, vẫn ngồi ăn từ từ... Tiểu Mai nhìn quen không thấy gì lạ nhưng một lần Lệ Hà đến thăm ngay lúc Tương Tư ăn cơm đã phải trợn tròn mắt, nhìn nàng một cách đầy thán phục. Niệm Nhất len lén hỏi mẹ:

- Mẫu thân, cô cô cứ ăn như vậy liệu sau này nhà mình còn đủ tiền cưới vợ cho chú Tư, chú Năm không?

Thật ra cậu chàng muốn hỏi tiền cưới vợ của mình nhưng mà làm vậy lộ quá, bèn lôi Tịch Tề Kinh Hà ra đỡ đạn. Lệ Hà nhìn đứa con trai lớn, mẹ sinh con làm sao không hiểu nó nghĩ gì. Nàng dứt sữa cho con gái nhỏ, nhàm chán trả lời:

- Phía sau cô cô con còn có Quốc khố mà. Chừng nào nàng ăn hết gạo của Khương La thì con hãy lo!

Tháng Hai, chiến sự ở Đồng Tranh vẫn chưa thấy hồi kết, Vĩnh Lạc không có nhà, Thương Miểu một mình mặc áo giáp chạy đi tìm chồng. Hòa An phủ tự nhiên vắng bóng Tam phu nhân cả ngày nói nói cười cười. Tịch Tề đi Bình Châu cũng không trở lại, trong phủ tĩnh lặng hơn, mọi sự chú ý lại đặt vào Lục tiểu thư. Tin tức nàng mang thai đã bị bưng bít, không truyền lung tung ra ngoài. Mọi người chỉ nghĩ Quận chúa đóng cửa để tang cha, ba năm nữa mới tính chuyện lấy chồng. Lệ Hà và Khanh Ca thay phiên nhau chăm sóc nàng. Lệ Hà đã có hai trai một gái, Khanh Ca năm trước cũng mang thai nhưng không may bị sẩy, trong người có bệnh, vẫn phải điều trị trường kì. Đáng buồn cho Chí Tĩnh, hẳn cũng mong chờ đứa con đầu tiên lắm, ngần tuổi này mà vợ trước mất, vợ sau sẩy thai, con cái đều chưa thấy bóng. Trong mấy đứa em, Thán Khúc lo lắng cho nhị đệ nhiều nhất, số hãn cũng thật lận đận!

Tương Tư hàng ngày ôm bụng ngồi nhìn ra cửa sổ, bên ngoài không có ao sen, cũng không có tổ chim bạc trĩ mà là vườn lan xinh đẹp có bóng

dáng Hòa An vương vun tưới mỗi ngày. “Cha mẹ” trong lòng nàng xưa nay tồn tại bốn người. Kiếp trước Lăng Thuần Mỹ nuôi nàng khôn lớn, yêu thương như con ruột còn người cha hờ – Sở Chính Hàn thì vô cùng lạnh nhạt. Ngày đó nàng cho rằng ông ấy không thương mình, sau này biết sự thật thì lại vô cùng cảm kích. Ít nhất, Sở Chính Hàn đã cho nàng sinh tồn trong hoàng cung Trung Lương, âm thầm che chở đến khi nàng trưởng thành. Tiếc là Sở đế và Lăng tần cuối cùng vẫn không có cái kết tốt đẹp.

Kiếp này cha mẹ ruột là Chu Lạc Trinh và Hạ Hầu Tố Tâm, Tương Tư có cảm giác họ giống hệt Sở Chính Hàn và Lăng Thuần Mỹ ngày xưa nhưng khác ở chỗ nàng được cha nuôi năng dạy dỗ, còn người mẹ chưa từng thấy mặt chỉ tồn tại trong tưởng tượng mà thôi. Họ có với nhau năm con trai một con gái, hơn mười năm chung sống hạnh phúc. Chỉ tiếc cuối cùng vẫn lờ làng, muộn màng giống kiếp trước...

Tương Tư mang thai tháng thứ Tư, một ngày nọ Sa Đà đột nhiên đổ mưa. Người ta vẫn nói “năm Thìn bão lũ”, từ đầu tháng Ba nhiều vùng ở Khương La có bão nhiệt đới, mưa tầm tã mấy tuần không dứt làm ngập úng ruộng đồng. Hạn hán có thể gánh nước tưới tiêu nhưng ngập lụt thì không biết tát nước đi đâu. Ở Sa Đà tất nhiên không gặp mưa gió bão bùng đến thế nhưng có nước từ trên trời rơi xuống chính là chuyện lạ. Nhiều người trong vùng hồi tưởng lại, trận mưa cuối cùng cách đây hai mươi ba năm rồi! Dân chúng hân hoan mừng rỡ, người lớn ùa ra đường nhảy múa, trẻ nhỏ tò mò thò tay qua cửa sổ hứng mưa, tự hỏi đây là loại nước gì.

Tương Tư ôm bụng tựa vào khung cửa, mỉm cười nhìn vườn lan được tưới mát, ước gì phụ vương được nhìn thấy cảnh này, chắc ông cũng vui lắm! Nàng xoa xoa cái bụng mới chỉ to lên một vòng. Tiểu Mai đứng bên cạnh nhìn mưa cảm thán:

- Chỗ chúng ta gặp mưa thì mừng mà nơi khác gặp mưa thì khóc. Ông trời đang ngược đãi Khương La, từ đầu năm đến giờ chưa có phút nào yên ổn!

- Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?

- Ấy chết, nô tì lỡ lời! Bệ hạ đã căn dặn tiểu thư đừng lo lắng vô ích, đầu óc phải thanh thản mới dưỡng thai tốt được!

Tương Tư ôm bụng thở dài.

- Ta biết nhưng mà không quan tâm cũng khó...

Nàng nhớ mỗi lần hăn giành giật từng phút trở về thăm mình, cả người đượm mệt mỏi, hai mắt thâm quầng, mái đầu nhiều hơn vài sợi bạc. Hăn không muốn nói, nàng cũng không hỏi, chỉ có thể dịu dàng cho hăn chút hơi ấm rồi lại tiễn hăn vội vã rời đi. Biết làm sao được, người đàn ông này không thuộc về riêng nàng, trên vai hăn nặng oằn một gánh giang sơn. Tất cả những gì nàng có thể làm là tự bảo vệ bản thân, sớm sinh ra đứa nhỏ béo tròn khỏe mạnh!

Những tháng ngày ăn ngủ như heo dường như dài bất tận, một hôm nọ có người xa phu đưa tới trước phủ một kiện hàng to gửi từ kinh thành về. Hạ nhân trong phủ ì ạch khiên cái thùng gỗ nặng trình trịch vào nội viện của Lục tiểu thư. Sau khi hòm được mở ra thì thấy món đồ kì quái quẩn trong vải bông dày, có lẽ thứ này dễ vỡ, dễ trầy xước cho nên phải bảo quản cẩn thận. Tiểu Mai lại phải hì hục đem từng mảng bông gỡ xuống, hình thù của nó dần hiện rõ...

Tương Tư lau khóe mắt hơi ẩm ướt, nhìn chiếc nôi ru xinh đẹp nhất trên đời. Nôi thiết kế thanh gỗ để treo vải mùng, gắn lên đó hình ngôi sao và trăng lưỡi liềm. Chân nôi làm cong để tiện lắc lư, bọc vải dày tránh gây tiếng động. Sườn và khung đều làm từ gỗ lim trơn bóng, khắc hình vịt con gà con. Lệ Hà hết lời khen ngợi, tính mua một cái như vậy cho Tiểu Nga Nhi. Tương Tư ái ngại lắc đầu:

- Bên ngoài chắc không có bán...

Từng hoa văn chạm trổ đều cho Thái Minh để vẽ ra, đương nhiên bên ngoài không có bán!

Tương Tư thử lắc lư chiếc nôi, xoa bụng nói thầm với đứa trẻ:

- Cha lại làm nôi cho con này, có thích không? Vài tháng nữa con sẽ được ngủ trong này rồi!

Tương Tư khều nhẹ những món đồ chơi xinh xắn treo lủng lẳng, bắt đầu tưởng tượng con của nàng mở to cặp mắt láu lỉnh, ê a nghịch ngợm như thế nào...

Ở kinh thành, họp hành hội nghị liên miên, lúc nào cũng thấy thư phòng hoàng thượng sáng đèn, tiếng tranh luận cãi vã kịch liệt.

- Đê Trường Giang mỗi năm hao tổn năm vạn hoàng kim tu sửa, bây giờ nói vỡ là vỡ thế nào? Công Bộ Thượng thư, ông giải thích đi!

“Rột... Rột...”

- Lý đại nhân, tháng trước ta đi tuần tra thì thấy mọi chuyện vẫn ổn, qua vài ngày đột nhiên xuất hiện vết nứt, làm sao ta biết do ai gây nên? Mà các ngài cũng ngẫm lại xem, đầu năm nay mưa bão hoành hành, mực nước các con sông đều dâng đến báo động đỏ. Đê Trường Giang phải chịu áp lực lớn như vậy, bao nhiêu nguồn đổ về con sông này, không tràn bờ là may!

“Rột... Rột... Rột...”

- Vậy thì chúng ta phải làm thế nào? Một khi vỡ đê thì Bình Châu, Tấn Châu, Giao Châu sẽ chìm trong biển nước!

“Rột... Rột... Rột...”

- Theo ta thấy cố cầm cự ngày nào hay ngày ấy. Hoa màu thu hoạch sớm hơn thời vụ, chịu tổn thất một chút còn đỡ hơn mất trắng!

“Rột... Rột... Rột...”

- Hà đại nhân nói có lý! Những vùng cận đê thì nên sơ tán người dân lên chỗ cao. Phải thành lập một đội quân ngày đêm canh giữ, nhanh chóng vá vết nứt...

“Rột... Rột... Rột...”

- Đúng vậy, đúng vậy! Còn phải tính cả trường hợp đê vỡ rồi thì làm sao hạn chế thương vong!

“Rột... Rột... Rột...”

- Các ông nói chí phải, chúng ta viết thành văn bản triển khai từng bước đi thôi!

“Rột... Rột... Rột...”

- Phải đó, phải đó!

“Rột... Rột... Rột...”

- Bệ hạ... Ngài...

“Rột... Rột... Rột...”

“Rột... Rột... Rột...”

“Rột... Rột... Rột...”

Một đám quan nhân áo mũ chỉnh tề ngơ ngác nhìn hoàng đế ngồi ở trên cao. Ca Dương đang chăm chú đẽo một khối gỗ. Tay phải cầm con dao nhỏ, linh hoạt gọt cắt, vụn gỗ rơi xuống đất, bốn cái chân ngựa dần thành hình...

Ninh công công ho khan một tiếng.

- Khụ... Khụ... Hoàng thượng, các vị đại nhân đang gọi ngài...

“Rột... Rột... Rột...”

Ca Dương làm như không nghe thấy, vẫn thao tác đều đặn. Mãi đến lúc chú ngựa đồ chơi hoàn thành tương đối hẳn mới đặt dao xuống.

- Trẫm không có điếc, các khanh nói gì trẫm đều nghe hết. Một con đê khi xây lên đều có giới hạn chịu đựng, lỗi kỹ thuật hoặc tu bổ không đầy đủ có thể làm nó xuống cấp. Trường hợp khác là áp lực nước vượt quá giới hạn ban đầu của con đê, lúc này không thể khắc phục mà chỉ có cách xây mới. Tối hôm qua trẫm đã thức cả đêm xem xong số ghi chép lưu lượng nước của hệ thống sông Nam bộ, Tây bộ. Đê Trường Giang năm nay nhất định sẽ vỡ, chúng ta không có cách nào ngăn chặn việc này... Chờ qua năm nay, sau khi bão lũ lắng xuống thì sẽ thiết kế lại cấu trúc con đê, nâng lên một trình độ mới. Hiện tại thời gian không kịp, hãy thực hiện những bước hạn chế tổn thất như các khanh vừa bàn bạc. Ngoài ra trẫm kiến nghị xây bờ bao tạm thời, dẫn lũ chia sẻ với nơi khác, bảo vệ tối đa Bình Châu là vựa lúa lớn thứ hai cả nước. Năm sau Khương La có đói kém hay không là dựa vào Bình Châu này!

Triều thần ban đầu hơi bất mãn vì hoàng đế không quan tâm việc nước, sau khi nghe ngài phân tích rạch ròi mới cúi đầu tuân phục. Một đám quan lại kéo nhau rời đi, lúc này Ca Dương lại cầm con ngựa kia lên, nhú mào chỉnh sửa mấy chỗ chưa ưng ý, sau đó đặt nó bên cạnh mấy chục con ngựa khác... Con đang chạy, con đang nằm, con nghỉ chân, con ăn cỏ... Phong phú đa dạng, sắp đủ một đội kỵ binh rồi!

Hắn mỉm cười nhìn những món đồ chơi nho nhỏ dễ thương, tiếp tục quay sang duyệt tấu chương. Ninh công công đứng phía sau quan sát, âm thầm thở dài. Hắn nghĩ, bệ hạ sẽ là người cha tốt!

Một hôm họ Thái hậu gọi hoàng đế đến Từ Hi cung, nghe nói có chuyện quan trọng. Ca Dương tranh thủ buổi trưa rảnh nửa giờ chạy qua thăm mẹ. Hắn vừa đến là Phượng Loan kéo vào phòng trong, muốn hắn gặp mặt một người.

Bà là Vu nữ ở Miêu Cường, pháp danh Đọa Tăng Soãn Noãn. Vu bà tuổi đã cao, hai mắt hơi mờ, cả người teo hóp như bộ xương khô. Ca Dương vừa thấy cũng hoảng. Thái hậu nhiệt tình giới thiệu, nói ra ý định nhờ Vu bà xem giúp Ca Dương một quẻ.

- Mẫu hậu, người lại mê tín dị đoan rồi!

- Ai gia có chút mê tín nhưng mà không tin không được! Đầu năm nay Trí Viên sư phụ bói một quẻ “đại hung”, kết quả mới ba bốn tháng mà Khương La đã loạn cả lên! Khó khăn lắm ai gia mới tìm được Đọa Tăng bà bà. Dương nhi, xem một quẻ đi, xem một quẻ có chết gì đâu!

Thấy Thái hậu kiên quyết như thế, hắn đành thở dài đi vào phòng. Vu bà ngồi xếp bằng trên chiếu hoa, quần áo bẩn bẩn, trên cổ còn đeo một dây tỏi. Bà thấy hoàng đế cũng không chào, chỉ nhìn chăm chăm. Ca Dương ngồi xuống phía đối diện, soi móng bà già nửa yêu nửa tiên, có vẻ không tin tưởng lắm.

Đọa Tăng giơ bàn tay xương xẩu ra, hươ trước mặt hắn mấy cái, hai mắt đục ngầu nheo lại. Giọng nói của bà khà khà, bán nam bán nữ:

- Bệ hạ, mệnh của ngài do sao Bắc Đẩu soi sáng nhưng mà năm nay xuất hiện Bội Tinh che đi một nửa... Con đường gặp nhiều chông gai!

Ca Dương điềm nhiên gật đầu:

- Chông gai đời ai chả gặp. Trẫm tin tưởng mình có thể vượt qua!

Đọa Tăng không có ý kiến, tiếp tục nói:

- Ác long trú ngụ dưới tình yêu của ngài, sau hai lần đầu thai bất thành nó sẽ càng hung hãn...

Đọa Tăng dừng lại, nghiêng người về phía trước, kề sát vào Ca Dương, hơi thở của bà có mùi tỏi rất nặng.

- Bệ hạ, không nên giữ đứa trẻ, nó chính là tai họa!

Ca Dương nhìn Vu bà chăm chăm, khẽ mỉm cười:

- Bà nói gì trăm không hiểu!

- Tất nhiên bệ hạ hiểu... Đứa bé đó không nên được sinh ra, trần gian sẽ chịu hình phạt! Từ lúc nó xuất hiện đã gây nên bao nhiêu chuyện ngài có thấy không? Bệ hạ là thiên tử, nên lấy quốc gia làm trọng!

Ca Dương híp mắt, bình tĩnh đối diện mới khuôn mặt dữ tợn đầy vẻ chết chóc của Đọa Tăng.

- Tuyệt đối không thể! Giang sơn do trăm dựng, nếu con ta muốn phá thì cứ phá thôi! Mặc kệ nó thế nào cũng là cốt nhục của trăm, không ai được phép động tới!

Đọa Tăng lùi về phía sau, ngắt một củ tỏi trên cổ xuống, thản nhiên lột vỏ bỏ vào miệng, không lo không sợ. Khuôn mặt bà trở lại vẻ già nua khô héo.

- Tùy bệ hạ thôi, không phải ta không báo trước, ngài cứ chờ đến lúc nó sinh ra rồi quyết định cũng được!

Ca Dương dứt khoát đứng dậy, bước ra khỏi phòng, cửa vừa mở thì thấy Thái hậu ở ngoài vách nghe lén...

- Mẫu hậu!

- Dương nhi!

Hai người kêu lên cùng một lúc. Phượng Loan sắc mặt trắng bệch, vội vã kéo Ca Dương vào hậu viện, hiển nhiên bà đã nghe hết mọi chuyện. Ấn Ca Dương ngồi xuống ghế, Phượng Loan nghiêm khắc tra hỏi:

- Như vậy là sao? Phi tử nào mang thai mà ai gia không nghe báo? Lập tức bảo nàng ta bỏ cái thai ngay!

Ca Dương nhú mày, trịnh trọng nói với mẹ.

- Không ai được phép làm hại con của con, mẫu hậu đã hồ đồ rồi! Nó là cháu nội của mẹ, là cháu đích tôn của mẹ, là hoàng đế kế tiếp... Trẫm tuyệt đối không cho phép bất cứ ai động đến nó!

Ánh mắt Ca Dương như ngọn lửa, Phượng Loan cũng hết hoảng. Bà vừa nghe Đọa Tăng nói thì quá mức sợ hãi, chưa kịp suy nghĩ gì. Lúc này ngẫm lại, Thái hậu cũng đau đứt ruột. Cháu đích tôn, chính là đứa bé bà chờ bao nhiêu năm, hoàng thượng chờ bao nhiêu năm, cốt nhục tình thâm làm sao nhẫn tâm đây? Thái hậu rưng rưng nước mắt, quay qua hỏi Ca Dương:

- Vậy con nói cho ai gia biết, đứa trẻ kia ở đâu, do ai sinh? Vì sao ai gia không nghe tin tức gì?

Ca Dương nhìn Phượng Loan, lúc lâu không trả lời. Thái hậu có chút tức giận.

- Hoàng thượng nghĩ gì vậy? Không lẽ ta đây lòng dạ rắn rết, đến đứa nhỏ cũng không tha, huống chi nó còn là cháu mình!

Ca Dương mím môi, hẳn biết Thái hậu không như vậy nhưng hễ nhắc tới đứa bé hẳn luôn luôn cảnh giác.

- Là con của con với Tương Tư, nàng hiện ở Sa Đà dưỡng thai...

Thái hậu trợn mắt:

- Minh Châu quận chúa??? Hoàng đế nói đùa à?

Tuy hỏi thế nhưng trong lòng bà cũng nắm chắc chín phần rồi, hèn chi Hòa An vương vừa mất hẳn vôi vàng xuất cung, hèn chi Ninh tổng quản do dự không chịu nói, hèn chi mấy tháng nay thỉnh thoảng hần biến mấy vài ngày! Nhất định là đi tìm Minh Châu!

Thái hậu nghĩ mà hụt hơi. Đám trẻ bây giờ quá điên rồ, chuyện gì cũng dám làm! Hòa An vương mất rồi nhưng nghe nói năm anh em Tự Trinh vương rất yêu thương bảo vệ em gái. Bây giờ nàng chửa vào hậu cung mà đã có thai, không biết bọn họ phản ứng ra sao?

Ca Dương hiểu được suy nghĩ của Thái hậu, lập tức nói rõ:

- Không sao, con đã nói chuyện xong với Hòa An phủ. Trước mắt Tương Tư sẽ ở lại Sa Đà đến mãn hạn tang. Sau ba năm con rước nàng và đứa nhỏ về kinh.

- Cái gì? Hai đứa tính như vậy thật à? Làm sao được, đó là cốt nhục hoàng gia, làm sao lưu lạc bên ngoài được?

Ca Dương nắm tay bà trấn an:

- Mẫu hậu, không thể nói là “lưu lạc”, chỉ ba năm thôi. Con sẽ đem đến những gì tốt đẹp nhất cho mẹ con nàng...

Phượng Loan thở dài, con trai bà rất có lập trường, muốn khuyên cũng không thể.

- Vậy... Lời Đọa Tăng nói...

Ca Dương kiên quyết ngắt lời:

- Bà ta rất đáng ngờ! Không thể tin tưởng được! Mẫu hậu, mẹ phải nhớ, đây là con của con, là cốt nhục của con với người phụ nữ con yêu. Con sẽ dùng hết khả năng của mình để bảo vệ nó!

Phượng Loan nhìn chăm chăm Ca Dương, chút do dự dần đo cuối cùng hoàn toàn biến mất. Khó khăn lắm con trai bà mới tìm được người nó thương, cháu nội bà không thể chết oan uổng vì một lời nói vô căn cứ. Thái hậu xưa nay minh mẫn sáng suốt, cho dù già cũng không thay đổi.

- Vậy... Tương Tư có thai mấy tháng rồi, con bé khỏe mạnh không?

Ca Dương chân thật nở nụ cười:

- Hơn bốn tháng, nàng vẫn khỏe!

Phượng Loan gật gù.

- Phải chi nó về đây, ai gia sẽ chăm sóc cẩn thận...

Thái hậu cảm khái số mệnh. Năm xưa bà với Chu Lạc Trinh bỏ lỡ nhau, con gái ông ta và con trai bà lại thành một cặp. Thái hậu nắm tay Ca Dương, ôn tồn hỏi:

- Dương nhi, con có hạnh phúc không?

Ca Dương giật mình, sau đó rạng rỡ mỉm cười:

- Có, thưa mẹ!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 17

Chương 6: Máy Thai

- Hồi bẩm hoàng thượng, thuộc hạ bám theo đuôi xe cho tới bến đò. Xa phu dừng lại gọi mãi mà không thấy lão Vu bà trả lời, hăn nóng ruột mở cửa nhìn vào trong thì phát hiện khoang xe trống rỗng. Thuộc hạ quan sát rất kỹ, suốt dọc đường rèm xe kéo kín, ngựa chạy liên tục, bà lão đó không hề bước ra... Bà ta... Cứ như bốc hơi vậy!

Ca Dương ném bút xuống bàn, vết mực loang lỗ trên tờ giấy trắng. Ánh mắt hăn le lói sát ý.

- Mặc kệ bà ta là yêu ma hay thần thánh, người lập tức truy ra cho trẫm, bắt đầu từ chùa Phật Đà, nghe nói bà ta là em gái của trụ trì đời trước!

Phong cúi đầu nhận lệnh rồi theo mật đạo biến mất.

Còn lại Ca Dương trong phòng, hăn thần thờ nhìn tờ giấy trắng bị vấy bẩn, giống như cảm giác lúc này. Ca Dương hồi tưởng những kí ức vụn vặt từ kiếp trước. Lần đầu Phù Dung mang thai, đứa trẻ bị ban thuốc ép đi ra khi còn chưa thành hình. Lần thứ hai Phù Dung mang thai, chỉ một chút nữa thôi nó đã được ra đời, cuối cùng lại bị mẹ nhẫn tâm từ bỏ. Cả hai lần đều xuất phát từ một phía, khi nàng muốn giữ hăn không cần, khi hăn rất cần nàng lại buông tay. Lần này không giống vậy, bọn họ chẳng có hiểu lầm gút mắt gì nữa, hăn và nàng đều đang mong đợi đứa bé, nó là sinh mệnh thứ hai của họ, là kết tinh tình yêu phải vượt qua trăm năm đợi chờ mới có được!

Ca Dương nhìn những con ngựa gỗ xếp hàng dài ở góc bàn, hẳn đã chuẩn bị mọi thứ cho đứa trẻ rồi, tuy linh cảm mãnh liệt mách bảo đây là một cậu bé nhưng Ca Dương vẫn không loại trừ khả năng là cô bé, vì thế hẳn chuẩn bị luôn áo váy xinh xắn. Mặc kệ trai hay gái, chỉ cần là con của họ thì hẳn sẽ đem tới cho nó mọi thứ tốt nhất cùng tất cả hạnh phúc trên đời...

Ca Dương cầm chú ngựa gỗ lên nhìn ngắm, hẳn vẫn chưa kịp sơn màu. Ca Dương lại liếc sang bàn tấu chương đã chất cao như núi, buông tiếng thở dài... Thôi, chờ con sinh ra sẽ tự sơn, thích màu nào sơn màu đó! Ca Dương cẩn thận đặt chú ngựa vào đúng vị trí, chỉnh sửa mấy con khác bị lệch, cảm thấy hài lòng mới quay sang tiếp tục làm việc. Hẳn mới đọc vài ba cuộn tấu thì Ninh công công vội vã chạy vào.

- Bệ hạ, Đô đại nhân xin cầu kiến!

- Thư Doanh? Gọi hẳn vào đây!

Đô Thư Doanh đã rời kinh thành hơn một tháng, chiến sự ở Đồng Tranh kết thúc thắng lợi có công lao của hẳn. Thật tình tới bây giờ Ca Dương vẫn không hiểu, rốt cuộc nhà Mạc làm sao vậy? Không phải hai nước đang hòa hảo sao? Năm nay quả là một năm điên rồ, những chuyện xui xẻo đều xuất hiện cùng lúc. Nội gián thâm nhập vào triều đình nhà Mạc vẫn chưa có tin tức, chắc là chưa tìm ra ai là người phía sau giật dây. Cũng may Ca Dương xưa nay vô cùng cẩn thận, năm ngoái sau khi nghe ám vệ báo cáo tình hình nhóm du mục thường lai vãng ở vùng biên giới thì bắt đầu cảnh giác. Thái hậu quyết định điều binh của Thánh Kim vương, hẳn có linh cảm sẽ xảy ra biến cố, y như rằng canh phòng vừa lơ lửng là giặc chớp thời cơ tràn vào nhà! Nếu hẳn có mặt trong kinh thì chuyện này đã không xảy ra, mà nếu đã xảy ra thì hẳn vẫn có thể xoay sở!

Đô Thư Doanh tiến vào thư phòng, trên khuôn mặt anh tuấn có mấy vết thương do đao kiếm để lại, xem ra hẳn cũng bị bầm giập một trận tới

bời. Thư Doanh ngược nhìn hoàng thượng, trước tiên quỳ xuống hành đại lễ. Ca Dương nhíu mày, hẳn không cần thiết phải bái lạy như vậy.

- Bệ hạ thánh minh, hôm nay Thư Doanh đến là muốn xin lại lời thỉnh cầu mà ngài đã hứa!

- Ồ?

Ca Dương nhướng chân mày.

- Xem ra đã tới lúc khanh phải dùng đến nó. Cứ nói đi, như trẫm đã hứa, chỉ cần không tổn hại quốc gia, không bất trung bất nghĩa thì trẫm đều đồng ý!

Đô Thư Doanh ngẩng cao đầu, trông lên mặt rồng nói thật chậm:

- Bệ hạ, vi thần muốn xin ngài tha chết là Hoàng hậu nương nương!

Ca Dương không hiểu:

- Triệu Tiểu Vy làm sai cái gì mà phải chết?

Thư Doanh mím môi cúi đầu:

- Nàng không sai, người sai là vi thần...

- Nếu thế, vì sao khanh không xin cho bản thân mà lại xin cho Hoàng hậu?

Thư Doanh cười khổ:

- Thần chết cũng không sao nhưng mà nàng... Nàng đang mang theo cốt nhục của vi thần, điều này là trọng tội, là dâm loạn hậu cung. Xin bệ hạ hãy tha cho mẹ con nàng một mạng, thần sẽ thay họ nhận mọi hình phạt!

Ca Dương sửng sốt rồi sau đó lẩm bẩm: “Khéo thật đấy...!”

Hắn nhìn xuống Đô Thư Doanh trong hình tượng bất khuất lắm liệt, cảm thấy khá buồn cười.

- Triệu Tiểu Vy có thai mấy tháng rồi?

Thư Doanh mịt mờ nhìn hoàng đế, theo bản năng trả lời:

- Hơn bốn tháng...

- À... Cũng là hơn bốn tháng? Như vậy không biết nàng với Tư Tư ai sẽ sinh trước...?

Ca Dương nhớ tới bà bầu nhà mình, đột nhiên thấy mừng cho Tiểu Vy và Thư Doanh, con cái đối với cha mẹ mà nói quan trọng đến mức nào chỉ có người trong cuộc mới hiểu. Hắn không thể để ai làm tổn hại vợ con mình, tất nhiên cũng không muốn đi phá gia can người khác!

- Ở kinh thành nhiều người biết mặt Hoàng hậu, trăm sẽ điều động khanh đến nơi khác. Vừa khéo bốn quận Đông Bắc bị phá hoại sau cơn địa chấn, cần bổ nhiệm Quận hầu mới trông coi xây dựng lại từ đầu.

Thư Doanh nghe Ca Dương nói mà giống như vẹt nghe sấm, không biết hắn nói mê cái gì...

- À đúng rồi, trăm từng hứa nếu khanh thành thân sẽ cho ra ngoài lập môn hộ mới. Về sau khanh không còn liên quan đến Đô gia nữa, đem theo nàng cao chạy xa bay đi, đợi qua vài năm chuyện này lắng xuống thì hãy về kinh!

Thư Doanh cảm thấy lỗ tai ù ù cạc cạc, thành thân, cao chạy xa bay, ý bệ hạ là...!!! Hắn run rẩy không kiềm chế được mình, giống như ở trước cửa chết lại tìm ra đường sống. Ca Dương thấy Thư Doanh như vậy thì xì một tiếng:

- Khanh tưởng mình làm gì trăm không phát hiện ra sao, nếu không nhờ trăm giúp che giấu thì cả hoàng cung đã loạn lên! Thật là... Thôi rút ra ngoài đi, nhìn mà chướng mắt! Thời gian tới đừng đến tìm Hoàng hậu nữa, kiên nhẫn một chút đợi trăm thu xếp ổn thỏa. Haizzz... Tại sao lại đúng lúc này? Trăm còn dự định mượn tay Tiểu Vy xử trí hậu cung mà!

Đô Thư Doanh cuối cùng cũng biết mình không nằm mơ, ánh mắt sáng rực nhìn hoàng đế ở trên cao. Cả đời hãn, điều may mắn nhất là được làm thần tử dưới tay ngài!

- Bệ hạ, Thư Doanh thề với trời đất, nếu có kiếp sau thần nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp ân người!

Ca Dương xoa tay.

- Kiếp sau biết người là ai. Thôi, cứ sống cho tốt kiếp này, đừng phụ lòng tin tưởng của trăm!

Thư Doanh gật đầu, trịnh trọng lạy ba cái rồi lưu luyến rời đi. Bước ra khỏi cung điện, hãn thấy mặt trời rực rỡ trên cao, sáng chói giống như tương lai phía trước!

Ngày tám tháng Năm, cả nước đau buồn hay tin đương kim Hoàng hậu mắc bệnh qua đời. Nàng ra đi đột ngột không kịp trăm trối lời nào. Lúc này dịch sốt rét đang hoành hành ở Lỗ Châu, triệu chứng hoàng hậu mắc phải rất giống bệnh này. Hoàng thượng lo lắng trong cung phát dịch, quyết định an táng gấp rút, đem thi thể vào quan tài thì đập nắp luôn. Lễ tang tổ chức long trọng, Hoàng hậu được đưa vào Hoàng lăng.

Đoàn xe tang đông đúc ồn ào, dân chúng đổ xô ra đường chen lấn xô đẩy. Không ai để ý một cỗ xe ngựa đơn giản đang theo hướng ngược lại tiến về cổng thành. Lính gác chặn xe muốn kiểm tra, một nam nhân ăn mặc bình thường bước xuống, đưa lên tấm lệnh bài.

- Phu nhân nhà ta về quê thăm cha mẹ, bên trong còn có ái nữ chưa thành thân. Các vị thông cảm đừng nhìn lung tung!

Lệnh bài lấp lánh, lính gác không nghi ngờ gì lập tức mở cổng thành.

- Đại nhân đi thông thả!

Người đàn ông gật đầu, chui vào xe ngựa. Bên trong có một thiếu phụ dung mạo xinh đẹp. Nàng ăn mặc giản dị nhưng không che được khí chất cao quý đã rèn luyện nhiều năm. Ai mà ngờ được người phụ nữ này từng là Hoàng hậu Khương La suốt mười bảy năm. Nàng đã rời bỏ chiếc ghế phượng quyền quý, cùng với người thương tìm tương lai mới ở vùng đất hện.

- Nương nương...

Thư Doanh hơi ngại ngùng, hăn quen miệng mất rồi.

- Chàng còn gọi ta như vậy?

Tiểu Vy khẽ cười. Thư Doanh cũng cười theo, hăn nắm bàn tay nàng, hết sức tôn trọng và thành kính hôn lên.

- Phải, trong mắt ta nàng mãi mãi là nương nương, giống như nữ hoàng cao sang lộng lẫy vậy!

Tiểu Vy bày ra dáng vẻ kiêu ngạo uy nghiêm:

- Giỏi lắm, đến nữ hoàng mà nô tài nhà ngươi cũng dám mơ tưởng!

Thư Doanh bật cười, ôm nàng vào lòng:

- Không chỉ mơ tưởng mà ta đã có được rồi!

Tiểu Vy áp mặt vào lồng ngực hãn, mắt nhìn về phía Đế đô mỗi lúc một xa. Nàng mỉm cười thầm nói: “Bệ hạ, thần thiếp phải nghỉ hưu rồi, nhiều năm làm việc cho ngài đã tới lúc phải sống cho bản thân rồi. Bệ hạ, ngài nhất định phải hạnh phúc nhé!”

Ở Sa Đà, Tương Tư mang thai tháng thứ năm, bụng bắt đầu lớn lên như thổi. Mỗi ngày Chu thái y bắt mạch, ngoài chữ “tốt” thì không nói được gì. Thịnh thoảng trên kinh lại gửi đến túi đồ lớn nhỏ, nào là quần áo, giày dép trẻ con đủ kích cỡ màu sắc, rồi tới đồ chơi, vòng tay linh tinh... Tương Tư hàng ngày sắp xếp đồ đạc cũng đủ mệt, hình như Ca Dương đã chuẩn bị xong cho ba năm tới!

Tiểu Mai thích nhất là ngồi bình luận, cái này đẹp, cái kia xinh xắn, cái nọ lạ mắt. Tương Tư nhìn ngắm đôi giày bé tí teo, kiểu dáng dành cho bé gái. Nàng hỏi Tiểu Mai:

- Không biết bệ hạ thích con trai hay con gái nhỉ?

Tiểu Mai nhìn một vòng những rương quần áo trong phòng, sau đó khẳng định:

- Trai gái đều thích! Tiểu thư nhìn xem, ngài chuẩn bị rất công bằng. Như vậy nếu lần này sinh con trai thì lần sau sinh tiếp con gái, tới lúc đó có thể đem mấy cái váy này ra dùng rồi!

Tương Tư mỉm cười, nàng cũng không quan tâm trai gái nhưng vì nghĩ cho Ca Dương nên nàng hy vọng là con trai. Hãn ngàn này tuổi chưa có con nối dõi, triều đình thường gây áp lực, hãn sống cũng không thoải mái!

- Tiểu thư, hôm qua nô tì sang nhà quan viên ngoại kế bên, nghe hạ nhân bên ấy nói, một vị di nương mới sinh đứa nhỏ, sáng nay thì đứa bé chết rồi!

Tương Tư nghe mà hoang mang.

- Làm sao lại chết?

Tiểu Mai hừ một tiếng, bất bình nói:

- Bởi vì đứa trẻ sinh ra bàn tay trái thừa một ngón, bị gọi là quái thai, chính tay cha nó bóp chết!

Tương Tư thấy rùng rợn. Nàng từng chứng kiến một người có tay sáu ngón, họ vẫn sống bình thường đó thôi, loại dị tật này cũng không hiếm lạ...

- Sao quan viên ngoại lại nhẫn tâm thế nhỉ? Đứa nhỏ là con ông ta mà!

- Tiểu thư không biết đó thôi, gần đây trong dân gian lưu truyền tin đồn thất thiệt. Nói là cái gì... Ác long xuất thế... Trú ngụ trong thân xác quái thai, con nít sinh ra mà thừa tay thiếu chân, hơi dị thường một tí đều bị người nhà giết chết!

Tương Tư bần thần nghe Tiểu Mai kể, tay vô thức đặt lên bụng. Nàng không muốn suy nghĩ tiêu cực nhưng mà... Lỡ như đứa trẻ sinh ra có cái gì khác thường, vậy phải làm sao?

Chiều hôm ấy trong lúc ăn cơm Tương Tư cảm thấy bên phải bụng đau nhói một cái, cơn đau qua rất nhanh, sau đó hoàn toàn bình thường. Nàng lo sợ mời Chu thái y đến xem, ông vẫn vuốt râu báo tốt như cũ.

- Mạch vững vàng, sức sống tràn trề, nương nương đừng lo lắng quá!

Tương Tư gật đầu, có lẽ chuyện hồi sáng làm nàng bất an, sinh ra ảo giác. Buổi tối nàng vẫn đi ngủ sớm như thường lệ. Đến khuya thì cảm giác có người ở trong phòng. Tương Tư hoảng hốt mở mắt, nhìn rõ hình dáng quen thuộc mời thở phào nhẹ nhõm.

- Làm em giặt mình rồi?

Giọng nói của hắn đờm về phong trần mệt mỏi. Tương Tư ngồi dậy giúp hắn cởi áo choàng đầy bụi, gọi người mang nước ấm vào.

- Đừng lảng xãng, nằm xuống giường đi, cứ để ta tự làm!

Tương Tư ngoan ngoãn trở về giường, đến khi Ca Dương thay y phục sạch sẽ thì lập tức chui vào lòng hắn.

- Nghe nói hồi chiều nàng bị đau bụng?

- Dạ phải, chỉ một chút thôi, Chu thái y bảo không sao...

Ca Dương vươn tay cách lớp áo sờ sờ, đã tròn hơn một chút. Hắn nhấm tít, còn đến gần bốn tháng nữa, quá lâu!

Trong phòng chỉ để một ngọn nến nhỏ, ánh sáng bị rèm giường cản lại gần hết, xung quanh tối đen. Tương Tư nằm trong lòng hắn, lâu rồi mới thấy bình yên như vậy. Nàng sẽ không hỏi hắn ở lại mấy ngày, khi nào thì đi, nói không chừng sáng tinh dậy cũng không thấy bóng. Nàng biết dạo này hắn đủ mệt rồi cho nên không dám chia sẻ những nỗi bất an và cơn ác mộng nàng thường xuyên nhìn thấy.

- Tại sao không ngủ?

- Em không ngủ được, nhắm mắt rồi chàng biến mất thì sao?

Ca Dương mỉm cười, vuốt ve bàn tay đặt trên ngực mình.

- Nếu không ngủ thì làm chuyện gì có ý nghĩa đi!

Hắn hôn lên má nàng, khe khẽ thủ thỉ:

- Cũng hơn năm tháng rồi... Ta nhịn đến đau khổ...

Hai gò má Tương Tư nóng rang, may là trong bóng tối nên không nhìn thấy.

- Chàng thật là... Chạy cả ngày chưa đủ mệt sao?

- Chưa, cứ làm cho mệt đừ rồi ngủ vậy!

Hắn rất cẩn thận đặt nàng nằm nghiêng, mấy chuyện này ở kiếp trước hẳn có kinh nghiệm dồi dào... Tương Tư bấu vào khăn trải giường, nín thở cảm nhận sự xâm nhập từ phía sau. Hơi thở nóng hổi phả vào cổ nàng, Ca Dương âu yếm hai cái bánh bao mà hắn ngày nhớ đêm mong, có chút nghẹt thở thềm thì:

- Ngoan, thả lỏng đi em... Đừng gồng lên như vậy...

Tương Tư thật muốn khóc.

- Em thả lỏng rồi mà~~~

Nàng cảm thấy tiếng cười của hắn rung rinh lồng ngực.

- Như vậy mà thả lỏng sao? Em có biết mình rất đặc biệt không? Đặc biệt làm ta dễ nổi điên đó!

Tương Tư buồn bực, vặn vẹo thân mình, biết là hắn sắp nói mấy lời không hay ho gì... Tên này có tật xấu vậy đó, làm thì làm đi, mồm còn thích diễn tả. Đáng ghét! Ca Dương ôm dính nàng vào lòng mình, kề môi bên tai nói gì đó làm người ta tim đập thành thịch, hơi thở rối loạn... Hắn bần truông chọc nàng nhưng không phút nào quên việc chính, vẫn nhịp nhàng cử động trong một giai điệu êm ái nhẹ nhàng. Ngọn nến trong phòng bập bùng, bập bùng... Xen lẫn tiếng lửa tí tách là những âm thanh đứt đoạn ướm át, có giọng nữ thấp ảm ức cầu xin, cũng có giọng nam trầm dịu dàng dụ dỗ...

Ca Dương ôm nàng xoay lại đối diện với hắn, trong bóng tối kéo bấp bề trôi như lụa quấn vào bên hông, thu hẹp khoảng cách. Hắn đi vào, môi khát khô tìm đến môi nàng, cảm nhận chính giữa họ là đứa con ngoan ngoãn ngủ yên. Hắn tự nhủ phải thật nhẹ, không nên đánh thức thằng bé... Tương Tư lúc này hoàn toàn u mê không thấy lối về, cả người nàng bị phủ một tầng mờ hôi, bị bao bọc trong hơi thở đầy dục niệm của hắn. Nàng nhắm mắt tiếp nhận, tất cả những gì hắn muốn cho...

Và rồi có một chuyện lạ lùng xảy ra. Ca Dương thành linh cảm giác có thứ gì đó, hay là con gì đó đụng nhẹ vào phần cơ thể hắn còn đang ở trong cơ thể nàng. Ca Dương giật mình dừng lại, phát hiện Tương Tư rất không ổn.

- Em sao vậy? Làm sao vậy...?

Tương Tư thở dồn dập, tay chuyển xuống bụng, khó khăn nói một tiếng:

- Đau..

Ca Dương tỉnh táo lại, quyết đoán lui ra nhưng mà... Hắn không lui được! Có lẽ vì đau mà nàng gượng cứng toàn thân, làm cho hắn cũng bị kẹt lại. Quá hoảng hốt, hắn muốn gọi người tới giúp nhưng mà... Không thể cứ ở tình trạng này cho người ngoài nhìn thấy! Trong lúc rối trí Ca Dương lại thấy bụng nàng đang động đậy. Điều này quá phi lý, không có ai chưa tròn sáu tháng đã máy thai cả! Thời điểm này đứa nhỏ còn chưa phát triển đầy đủ mà! Tương Tư bấu vào cánh tay hắn, vừa thở vừa thều thào.

- Chàng để im, hãy để im!

Ca Dương không biết nàng đau tới mức nào, hắn hoang mang ôm Tương Tư vào lòng, bắt đầu sợ hãi nghĩ đến một trăm lẻ một khả năng. Bụng nàng vẫn chuyển động, hình như đứa bé đang chơi trò gì vui lắm,

tương bình ở trong này! Ca Dương hít sâu, hần nghĩ mặc kệ đứa nhỏ muốn làm gì, khiến mẹ nó đau là không đúng, phải dạy dỗ lại!

Hần đặt tay lên bụng nàng, cảm nhận sự nhộn nhạo bên dưới.

- Quý nghịch ngợm, con không nằm yên thì lúc sinh ra cha sẽ tét vào mông con đấy!

Tương Tư mịt mờ nhìn hần, chàng nghĩ nó sẽ nghe hiểu sao? Đáp án lập tức xuất hiện, đứa nhỏ không động nữa! Nàng trợn mắt, không phải chứ, là hiểu thật hả???

Ca Dương vẫn biết chuyện này hoang đường nhưng mà trên hết là niềm tự hào, con hần rất ngoan nhé! Hần nghiêm túc giúp nàng thả lỏng, trời ạ... Họ vẫn còn dính vào nhau đấy! Ca Dương nín thở, vừa lui được một chút thì cái bụng lại rung rinh rinh... Hần chợt có ý nghĩa, không lẽ đứa trẻ sợ hãi?

- Đừng sợ... Chúng ta là cha mẹ con, chúng ta sẽ bảo vệ con. Hãy nằm im để cha rời khỏi mẹ nhé?

Lần này Tương Tư không nghĩ là trùng hợp, nàng rõ ràng cảm giác thằng bé không quậy nữa, nó đã nằm im đến khi Ca Dương an toàn tẩu thoát! Hai người nhìn nhau không biết nên khóc hay nên cười. Ca Dương úp mặt xuống gối than thở.

- Thằng bé phản đối ta xâm chiếm nhà của nó!

Tương Tư gật đầu đồng tình.

- Em cũng phản đối! Chàng không được giành chỗ với con!

Sáng hôm sau Chu thái y bị gọi dậy sớm, ông lật đật chạy tới chỗ Tương Tư, cứ tưởng nàng xảy ra chuyện rồi! Hoàng thượng cũng ở đó, sắc

mặt rất nghiêm nghị. Chu thái y lau mồ hôi xem mạch, xem rất kĩ, xem rất lâu...

- Khởi bẩm hoàng thượng, nương nương và long tử đều khỏe, mạch rất rõ, rất có lực, thần chưa bao giờ khám qua thai nhi nào mạnh mẽ như vậy!

Lời này là nói thật, không phải khoe khoang gì. Hoàng đế gật đầu.

- Tối hôm qua nương nương cảm giác máy thai!

Chu thái y không cần suy nghĩ liền cười:

- Chắc nương nương nôn nóng quá mà sinh ra ảo giác. Giai đoạn này mà máy thai là quá sớm! Không thể, không thể!

Ca Dương cũng không tranh luận với ông, ra hiệu bảo ông lui ra. Tương Tư mở rèm ló đầu nhìn hẩn, vẻ mặt bất an.

- Thế là thế nào?

- Chẳng thế nào cả! Con mình rất khỏe mạnh, rất “đặc biệt”, chỉ vậy thôi!

Hẩn mỉm cười, xoa đôi gò má no đầy phụng phịu. Sắc mặt nàng hồng hào, da thịt đều trơn bóng, không giống đa số thai phụ khác. Ca Dương hạ quyết tâm, đứa nhỏ chắc chắn phải sinh ra, nó không hề là một “tai họa”, phải gọi là “kỳ tích” mới đúng!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 17

Chương 6+2: Ngoại Truyện 2: Chuyện Cũ Trên Thiên Giới

Ngoại truyện 2: Chuyện cũ trên Thiên giới

Tác giả viết: Ngoại truyện này không có tính chất yy nhân vật chính, không có nội dung ảnh hưởng đến cốt truyện, ngoại truyện nhằm giải thích nguồn gốc sâu xa của “Phù dung trì”

Thủy Tức Chân Nhân độ kiếp thành công, thoát khỏi vòng luân hồi, được lên Cửu Trùng Thiên làm tiên. Ngày nhận chức ông đi theo nhóm tiên nhân vừa được phi thăng. Thật ra gọi là “ông” cũng không đúng, bộ dạng của Thủy Tức bây giờ là một thiếu niên trẻ tuổi, tu vi ở bậc thấp, muốn già cũng không thể!

Thủy Tức và nhóm tiên mới phi thăng được một chiếc lá thuyền chở đến Tân Môn điện, chỗ này do Bạch Diệu đại nhân quản lý. Trong điện mây khói lượn lờ, ảo ảo thật thật, Bạch Diệu đại nhân là một con quạ trắng khổng lồ, nó đậu trên núi vàng bạc, hễ ai muốn cầu xin điều gì đều phải quyên góp một chút tài sản cho nó. Góp tiền rồi mới được nói, Bạch Diệu đáp ứng hay không là chuyện khác. Vì lẽ đó chúng tiên nhân ở thiên giới luôn gọi nó là con chim bịp bợm.

Bạch Diệu vừa ria lông vừa nhìn mấy tiểu tiên mới phi thăng. Hàng năm nó đều đậu ở đây phân phó chức vụ cho người mới đến. Con chim có thần nhãn siêu quần, vừa nhìn là biết ai giỏi cái gì, có thể làm việc gì.

- Người, người, còn cả người nữa, từ nay về sau đến Kính Hoa đình phụ trách việc quét dọn!

- Người bên trái và phía sau thì đến Thiên Mã Sơn lo việc tắm ngựa!

- Còn hai người này đến Lò Bát Quái phụ trách đốn củi đi!

Con chim nói xong thì lập tức có tiếng phản đối:

- Chúng tôi là tiên nhân, tại sao phải làm mấy việc này?

Bọn họ đều tu hành khổ sở để được làm tiên, cứ nghĩ lên trời là sung sướng, ai dè bị bắt đi lao động khổ sai, biết vậy thà ở trần gian làm người còn hơn!

Bạch Diệu rít một tiếng dài, tức giận nói:

- Quạc, quạc...! Các người không biết thiên giới đang bùng nổ dân số hay sao? Có công ăn việc làm là may lắm rồi, ở đó còn đòi hỏi. Thử nghĩ mà xem, tiên thì ngày càng nhiều mà người nào người nấy sống hoài không chịu chết! Cửu Trùng Thiên không phải cái bánh bao ngâm nước thì nở ra, nó chỉ có bao nhiêu đó thôi! Bây giờ đất chật người đông, giá nhà tăng vùn vụt, các người là tiên cấp thấp, chẳng lẽ cho các người ngồi lên trên bàn thờ hay sao? Chăm chỉ mà làm việc, tích góp chút tiền mua cục mây nhỏ bay tới bay lui mở rộng quan hệ! Đợi mấy trăm năm nữa thì thăng một cấp, từ quét dọn chuyển sang giặt giũ, từ tắm ngựa chuyển qua tắm trâu, từ đốn củi chuyển qua chặt than... Cứ vậy mà phát triển! Nếu gặp vận may được đại tiên để ý thì có cơ hội đổi đời!

Mọi người nghe mà thấy nản, họ không biết ngựa với trâu thì con nào tắm dễ hơn. Hóa ra tiên bây giờ hết thời rồi! Một đám ủ rũ bỏ đi, chỉ còn lại Thủy Tước không được phân phó. Bạch Diệu mài móng vuốt, nhìn hằm hằm nửa con mắt.

- Kiếp trước người đã giúp Tây Mầu nương nương một việc nhỏ. Bà dặn ta sắp xếp cho người làm thư đồng ở chỗ Ti Mệnh tinh quân! Ra cửa rẽ trái. Một đi không trở lại. Tạm biệt!

Thủy Tức lập tức ra khỏi Tây Môn điện rồi rẽ trái đi thẳng. Hắn cứ đi mãi đến khi nhìn thấy một ngôi nhà tranh lụp xụp, trước cổng treo cái biển xiên xiên vẹo vẹo: Ti Mệnh Văn Quán.

Thủy Tức đẩy cửa bước vào, bởi vì lỡ tay dùng lực hơi mạnh nên cái cửa chính thốc đổ luôn! Sau tiếng “rầm” một ông lão râu tóc bạc phơ từ đâu xuất hiện.

- Xong rồi, xong rồi, hôm qua vừa mới gắn hôm nay lại đổ rồi!

Thủy Tức áy náy giúp ông dựng cánh cửa lên, sau khi sửa về nguyên trạng thì mới lịch sự giới thiệu:

- Tại hạ là tiên mới phi thăng, tên Thủy Tức, không biết Ti Mệnh tinh quân có nhà không?

Ông lão vỗ ngực tự xưng:

- Là ta, ta chính là Ti Mệnh! Tiểu Túc Tử, người đến rất đúng lúc, nhanh vào nhà giúp lão kiểm tra đồng số sách này, một mình lão làm không xuể!

Thủy Tức bị Ti Mệnh tinh quân kéo đi, vẫn không quên đính chính:

- Tại hạ tên Thủy Tức, không phải Tiểu Túc Tử...

Ti Mệnh Văn Quán là một ngôi nhà nghèo nàn dột nát, kệ sách cũ kĩ đầy bụi bặm, nhìn ngoài tưởng nó nhỏ, bước vào mới biết những hàng tủ gỗ, kệ gỗ dài không thấy điểm kết. Đây chính là nơi lưu trữ toàn bộ vận mệnh kiếp số của dân gian...

Ti Mệnh tinh quân vừa dẫn hần đi tham quan vừa giới thiệu từng khu vực, muốn hần ghi nhớ để sau này tìm kiếm cho dễ. Ông lấy chổi lông gà phui phui lớp mạng nhện, buông tiếng thở dài:

- Haizzz... Trước kia văn quán không tồi tàn đến thế! Số là bảy trăm tám mươi năm trước, ta với Thần Tài đánh bạc, thua sạch túi, phải đem nhà và ba thừ đồng đi thế chấp gác nợ... Từ đó văn quán phải đời đến đây, là nhờ Bích Hải thần quân cho thuê mặt bằng giá rẻ. Bây giờ chỗ ta không có lấy một người giúp việc, chuyện gì ta cũng tự làm, may mắn hôm nay Tiểu Tức Tử đến rồi, vậy là ta được thanh thoi một chút rồi!

Thủy Tức nhẹ nhàng đính chính:

- Tại hạ tên Thủy Tức, không phải Tiểu Tức Tử...

Hình như Ti Mệnh không nghe thấy, lão nhớ đến quá khứ đau thương liền ôm mặt khóc:

- Oa... Tiểu Tức Tử ta nói người nghe, sau này tuyệt đối đừng có chơi trò cờ bạc của Thần Tài, hần rất ăn gian, là một tên lừa đảo!!!

Thủy Tức không có lời nào để nói, hần vừa mới phi thăng, còn nhiều điều phải quan sát học hỏi. Ưu điểm của Thủy Tức là rất bình tĩnh nhẫn nại:

- Tại hạ tên Thủy Tức, không phải Tiểu Tức Tử...

Thủy Tức bắt đầu làm việc trong Ti Mệnh Văn Quán, mỗi ngày giúp Ti Mệnh tinh quân chỉnh lý hồ sơ, sắp xếp sổ sách vào đúng chỗ, quét dọn kệ gỗ, tưới nước cho mấy chậu hoa cảnh. Bởi vì pháp lực không đủ nên hần không thể giúp Ti Mệnh viết sách, chỉ có thể đứng bên cạnh mài mực. Thủy Tức không có thói quen nhìn lén, vì thế hần chưa bao giờ tò mò trong sách viết cái gì. Tuy nhiên Thủy Tức khá hiểu sở thích của Ti Mệnh, ông ta bị nghiện tiểu thuyết dài tập, nghe nói còn là độc giả của bà Hoaban gì đó, cho nên thường viết ra những chuyện tình lâm li bi đát...

Một hôm nọ hiếm có thời gian xả hơi, Ti Mệnh dẫn Thủy Tức đi gặp mấy người bạn già của ông ấy. Thiên giới có một nơi gọi là Bồng Lai Sơn, ở đây lơ lửng hàng trăm hòn đảo nhỏ di chuyển có quy luật giữa không trung, người không nắm vững quy tắc mà sa chân lạc vào thì khó trở lại bờ. Chờ những hòn đảo trôi lại gần nhau, Thủy Tức bắt chước Ti Mệnh di chuyển từ đảo này đến đảo khác, cuối cùng ra tới trung tâm. Ngồi dưới mái đình hóng mát có vài vị tiên nhân đắc đạo, Thiên Hà tinh quân và Văn Thù bồ tát đang đánh cờ, Đế Thích loi nhoi mách nước người này, chỉ dẫn người kia, cuối cùng chọc hai ông phát cáu.

- Lão Thích! Ông làm ơn cút sang bên kia ăn bánh uống trà đi, chúng ta tự chơi là được rồi!

Đế Thích là vua cờ, trong tứ hải bát hoang không ai đánh thắng ông, có thể gượng đến chiêu cuối cùng xưa nay có một mình Bích Hải thần quân mà thôi. Cũng vì cái danh “đệ nhất cờ” mà mấy trăm năm qua không ai chịu chơi với ông ấy. Đế Thích thấy người khác chơi cờ thì hăng máu muốn đến làm quân sư, kết quả người ta không cần, toàn đuổi ông đi!

Ti Mệnh vừa đến, cười ha ha chào hỏi bạn bè, tiện thể giới thiệu thư đồng mới của mình. Văn Thù bồ tát gật gù:

- Vậy là ông có người phụ giúp rồi, sau này rảnh rang ra ngoài tám dóc với chúng tôi rồi!

Ti Mệnh híp mắt đặc ý, nói phải phải... Lúc này đột nhiên trong đình xuất hiện thêm một người nữa, có khả năng trực tiếp độn thổ đến Bồng Lai Sơn chứng tỏ đạo hạnh của vị này rất cao! Thiên Hà tinh quân hạ một nước cờ, nói chuyện với người mới tới:

- Khôi Giác thượng tiên, ông vừa đi đâu về đây? Eo ôi, cái bộ dạng ghê tởm kia là thế nào?

Người được gọi “Khôi Giác thượng tiên” ăn mặc quái dị, là một bà lão già tới nỗi chỉ còn da bọc xương. Bà ta khẽ vẩy tay, hình thù liền biến đổi, trở về nguyên trạng là một người đàn ông trẻ tuổi có đôi mắt phượng hẹp dài. Khôi Giác kéo ghế ngồi xuống, lấy từ trong túi ra một chùm tỏi sống, lột vỏ ăn ngon lành!

Ti Mệnh chắc lưỡi, cái người này đúng quái! Ở Thiên giới bao nhiêu thần hoa dị quả ngon ngọt không ăn, suốt ngày chỉ thích ăn tỏi! Khôi Giác thượng tiên ăn hết một chùm, sau đó mới chùi mép bảo:

- Ta vừa hạ phàm, đi tìm lão Bích Hải!

Đề tài này dường như có sức hấp dẫn hơn cả bàn cờ, Đế Thích cũng dài cổ hóng.

- Hôm trước tình cờ gặp Tây Mẫu nương nương, được bà ấy giao nhiệm vụ này!

Văn Thù bồ tát tỏ vẻ thông cảm:

- Xui xẻo cho ông! Tây Mẫu thật cố chấp, bà ấy vẫn chưa buông tha hay sao?

Đế Thích chỉ quan tâm tình hình của Bích Hải đế quân:

- Thế ông có gặp lão ấy không? Gần đây thế nào rồi?

- Có, tất nhiên có gặp. Hả... Haizzz... Thì vẫn là khúc củi như xưa nay thôi!

Một đám tiên nhân có chút hoài niệm nhớ về người bằng hữu đã lâu không thấy. Ti Mệnh vuốt râu bảo:

- Hôm trước ta có đi xem cuốn sổ mệnh cách đó, các người biết ta nói cái gì mà, tuy chẳng thấy rõ nội dung bên trong nhưng ta cứ cảm giác

chuyện này sẽ ổn thôi! Tạo hóa sinh ra thì tạo hóa giải quyết, mình lo cũng uổng công phí sức!

Mọi người gật gù cho là phải. Thiên Hà lại hỏi:

- Thế còn tiểu long nhi thì sao? Ta nghe Bắc Hải Long Vương nói nó không được tính là con cháu Long tộc, sau này cũng không được ghi tên lên gia phả!

Khôi Giác thượng tiên nhún vai:

- Làm sao ta biết được! Hôm nay hạ phạm cũng vì thằng bé này, Tây Mẫu không hy vọng nó được sinh ra!

Văn Thù bồ tát ngẫm nghĩ:

- Có lẽ không nên sinh ra... Từ lúc nó xuất hiện đã làm vỡ bao nhiêu bức tường trên Cửu Trùng Thiên rồi! Ấy da, thiên sát cô tinh đó nha! Sau này lớn lên còn nghịch tới cỡ nào nữa!

Đế Thích rất quý mến Bích Hải, ai bảo cả tam giới không người nào tình nguyện ngồi đánh cờ với ông. Đế Thích đập tay xuống bàn, tỏ ra bất bình:

- Mấy người sao có thể nói vậy? Con cái nhà người ta, muốn sinh hay không là quyền của cha mẹ! Nó xuất hiện cũng giống như luật nhân quả, vật cực tất phản, mặc kệ lão Long Vương có thừa nhận hay không thì nó vẫn là hậu duệ duy nhất của Bích Hải.

Chủ đề này gây tranh cãi mấy trăm năm rồi, các tiên nhân cũng thờ dãi không muốn bàn tiếp nữa. Thiên Hà và Văn Thù đánh nốt ván cờ dang dở. Khôi Giác tiếp tục ăn tối. Đế Thích và Ti Mệnh lại chụm đầy bình luận về bộ tình sử du kí mới phát hành gần đây.

Thùy Túc đứng im ở một góc, tiếp tục suy nghĩ về câu chuyện vừa rồi. Hẳn nhớ trong văn quán có một cái lồng thủy tinh, trong lồng cất giữ một cuốn sách mà ngay cả Ti Mệnh cũng không mở ra được. Có lẽ đây chính là sổ mệnh cách của vị Bích Hải đế quân nào đó...

Lúc trở về Thùy Túc nói ra điều thắc mắc, Ti Mệnh có chút đặc ý, tự cho là mình hiểu rõ nội tình nhất, dài dòng kể lể...

Câu chuyện bắt đầu từ mấy nghìn năm trước. Tây Mẫu nương nương gả cô con gái thứ hai mươi ba cho Bắc Hải Long Vương, vài năm sau nàng sinh ra một tiểu bạch long. Con rồng nhỏ xuất hiện làm cả Bắc Hải đóng băng trong mấy chục năm. Khôn Minh thần quân giở tử vi xem mệnh, nói rằng tiểu bạch long về sau phải trải qua một thiên kiếp rất nặng, sống sót hay không đều dựa vào bản thân.

Tây Mẫu rất thương đứa cháu ngoại này, bà muốn nó mạnh mẽ bản lĩnh cho nên đưa tới Bắc Cực Quang bái Bắc Đẩu tinh quân làm thầy. Đúng như nguyện vọng của bà, hai nghìn năm sau tiểu bạch long trưởng thành, là thế tử Long tộc có đạo hạnh cao nhất. Hẳn được Thiên đế gọi lên Thiên đình làm Thủy tướng, sau vài trận đánh ném tất cả lũ ma tộc xuống đáy biển thì được thăng chức, mọi người đều tôn kính gọi một tiếng Bích Hải đế quân.

Năm nọ uy danh Bích Hải lên tới đỉnh điểm, ma tộc căm thù quyết định truy sát. Hẳn bị tập kích bất ngờ, trọng thương bỏ chạy, khi chạy tới núi Lạc Thù thì hóa thành con rắn trắng ngụ trong ao sen dưỡng thương. Lạc Thù Sơn có độ cao ngang tầm mây, rất gần Thiên giới cho nên hút lấy tiên khí dồi dào, rất nhiều linh tinh được sinh ra ở đây. Trong hồ sen Bích Hải ẩn thân có một cây sen đang trong quá trình tu luyện, nó rất sợ rắn, mỗi lần Bích Hải bơi qua là toàn thân run rẩy. Bích Hải nảy sinh chút nghịch ngợm, cố ý chọc ghẹo cây sen, ngày nào cũng cuộn tròn quanh thân cây nằm ngủ. Nhiều năm qua đi, cây sen đó tu luyện thành công, hóa hình người. Linh tinh cấp thấp vừa thành người, tất nhiên chẳng có phép thuật gì

để hóa ra quần áo mặc. Bích Hải nhìn thấy da thịt của nàng, hổ thẹn cho rằng mình đã mạo phạm, sau này về trời sẽ xin Tây Mẫu ban hôn.

Rất không may, lúc hãn hồi phục vết thương thì Ma tộc lại nổi lên quấy phá. Bích Hải ra trận, đánh luôn ba trăm năm. Hoa sen tinh kia đến Hoa giới, được Hoa thần thu nhận, từ đó cai quản loài sen ở dân gian. Nàng tình cờ quen biết và sinh lòng ái mộ đối với một cây hắc liên. Hoa sen đen này là hoàng tử bị lãng quên của Ma tộc. Trong khi Bích Hải còn bận bảo vệ Tam giới thì hoa sen tinh và hoa sen đen đã có hẹn ước với nhau. Bích Hải thắng trận trở về, lập tức đi tìm nàng ở Hoa giới, đem sính lễ tới chỗ Hoa thần cầu thân. Chẳng ai hỏi xem hoa sen tinh có đồng ý hay không, bọn họ thấy Bích Hải yêu thích nàng thì chẳng do dự chút nào tổ chức lễ cưới. Hoa sen tinh gả cho Bích Hải nhưng trong khi lòng nàng vẫn hướng về hoa sen đen.

Vị hoàng tử Ma tộc kia mất đi người yêu, trở về Ma giới tranh giành vương vị, quyết tâm cùng tình địch so cao thấp. Hãn vẫn thỉnh thoảng liên lạc với hoa sen tinh, ngon ngọt dụ dỗ nàng lấy đi chiếc vuốt rồng thứ chín của Bích Hải. Bích Hải để quân rất yêu vợ, hãn không thèm suy nghĩ liền giao vật này cho nàng, hoa sen tinh không hề biết Long tộc xem trọng chiếc vuốt thứ chín như thế nào, nó là trái tim, là sinh mệnh của họ.

Vuốt rồng về tay Ma tộc, Bích Hải bị giết chết, lúc hãn vũ hóa may có Tây Mẫu nương nương đến kịp, thu lại một phần hồn phách để hãn có cơ hội hồi sinh. Hoa sen tinh bị Thiên giới xét xử, phạm tội tư thông, phản bội, bất trung, bất nghĩa, mãi mãi lưu đày nhân gian, không được trở về tiên giới. Bích Hải muốn tái sinh phải trải qua chín lần lịch kiếp, hãn dùng chút ý thức cuối cùng làm một lời nguyện. Đó là: Chín kiếp này, dù vui hay buồn, cũng muốn ở bên nàng.

Mấy năm sau nữa, Khôn Minh thần quân lại xem bói, ống xăm rơi xuống ba que dính chung một đầu. Thì ra hoa sen tinh kia lúc bị lưu đày đã mang cốt nhục của Bích Hải, vì thai mới đậu cho nên không ai phát hiện.

Nàng và kiếp số của Bích Hải lại dây dưa với nhau nơi trần thế, mầm thai kia trải qua mấy kiếp thai nghén, hấp thụ tất cả thói hư tật xấu của loài người mà sinh ra thiên sát cô tình. Bích Hải và hoa sen tinh lại đến với nhau, con của bọn họ chắc chắn là bạn nhỏ đáng thương này. Tây Mẫu rất giận, không mong muốn nó được sinh ra. Long vương cũng rất giận, không muốn ghi tên nó lên gia phả. Dù họ giận hay vui thì vẫn không thể phủ nhận nó là cốt nhục của Bích Hải, chỉ cần hấn còn tồn tại thì thằng bé sẽ được che chở cho tới cùng!

Tây Mẫu hết phen này tới phen khác muốn chia cắt hai người, sau hai lần trực tiếp can dự thì vi phạm luật trời, về sau bà thường nhờ người khác làm hộ, càng gây nhiều sóng gió cho Bích Hải và hoa sen tinh càng tốt!

Ti Mệnh kể một thôi một hồi, khát khô cả cổ bưng trà lên uống. Thủy Tức cuối cùng đã lĩnh ngộ được, hóa ra năm đó ông mơ thấy Tây Mẫu, bà sai ông làm một việc trái lương tâm là vì lý do này.

- Vậy... Tinh quân ngài cho rằng về sau bọn họ sẽ thế nào?

Lão vuốt râu lắc đầu:

- Ta cũng không rõ nữa. Đủ chín kiếp có lẽ Bích Hải sẽ trở về, con của hấn dù gì vẫn là thần thai, cũng sẽ trở về. Chỉ không biết hoa sen tinh kia thế nào... Thôi, đoán mò cũng không có tác dụng. Tiểu Túc Tử, người đi thu dọn đồng số sách này đi, chúng ta phải làm xong trước mặt trời lặn!

Thủy Túc khom lưng tuân lệnh, một lần nữa dính chính:

- Tại hạ tên Thủy Túc, không phải Tiểu Túc Tử...

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 17

Chương 7: Quyền Chấp Chương Hậu Cung

Tương Tư mang thai tháng thứ tám. Ở kinh thành không chỉ Ca Dương nôn nóng mà Thái hậu cũng sốt ruột. Hoàng hậu “qua đời”, quyền chấp chương hậu cung chưa biết rơi vào tay ai, hiện tại Hoàng quý phi và Hiền phi đang tranh đấu gay gắt. Bộ hạ còn một ngày chưa quyết, hậu cung còn một ngày chưa sóng yên biển lặng.

Ca Dương ngồi trong thư phòng nghe Ninh công công báo cáo, ngón tay nhịp nhịp xuống mặt bàn. Hiền phi có thể xem như nữ nhân đầu tiên của hãn, mỗi lần nhắc tới việc này lão Ninh đều lo sợ cúi đầu. Chuyện đã qua lâu nhưng Ninh công công vẫn còn ân hận lắm. Năm đó hãn nghe lời Thái hậu, bày mưu cho hoàng thượng ngủ với Hiền phi, suýt nữa rạn nứt tình cảm quân thần, bị giáng chức làm thái giám nửa năm. Qua bài học nhớ đời ấy, Ninh công công không bao giờ can thiệp vào chuyện chăn gối của bộ hạ nữa.

Nhiều năm nay ở hậu cung, Hoàng hậu quyền uy chức trọng không nhắc tới, người duy nhất chẳng thua kém chính là Hiền phi nương nương. Hoàng hậu mất rồi, bà ấy trở thành “già làng”. Hiền phi sinh tồn trong cung tốt nhất, biết cách thâm sâu bộ rễ vào tận nội các triều đình. Xét cho cùng, Hiền phi đúng thực là nữ nhân của hoàng đế, tuy không được sủng nhưng vẫn tốt hơn bao nhiêu phi tần cả đời là trinh nữ.

Mục tiêu của Hiền phi là cái ghế Hoàng quý phi. Ai ngờ Triệu Phi Liên phông tay trên cướp mất, khiến bà ấy vô cùng căm hận, bắt đầu chướng mắt ả ta. Hiền phi đã lớn tuổi, không so được nhan sắc tươi trẻ mặn

mà nhưng xét về kinh nghiệm và mưu trí thì cao hơn Triệu Phi Liên một bậc. Triệu Phi Liên chỉ dựa vào thánh sủng, còn Hiền phi thì tin vào quyền lực, càng lớn tuổi bà ấy càng hiểu quyền lực có sức mạnh đến dường nào, nó đem đến cảm giác an toàn hơn là thứ tình yêu viễn vông không thực.

Hiền phi đã thành công một nửa, lúc Ca Dương phong Triệu Phi Liên làm Hoàng quý phi, có rất nhiều tấu chương phản đối việc này. Họ cho rằng Triệu Phi Liên xuất thân chưa đủ cao, đức hạnh chưa đủ tốt, tuổi đời non trẻ không thể đảm đương vai trò lớn. Đạt tất cả tiêu chuẩn trên, Hiền phi mới là người phù hợp nhất!

Hiền phi vốn là thiên kim của Tế tướng triều đại trước, về sau Ca Dương lên ngôi bãi miễn chức này. Dòng họ nội ngoại của nàng đều là thế lực thâm căn cố đế trong triều đình, qua nhiều lần thanh trừng vẫn còn bám trụ lại. Hiền phi được dạy dỗ tốt, là người phụ nữ thông minh lý trí, sau khi đi qua thời thanh xuân cô độc nàng càng giống một bông hoa đá, khó vỡ, khó lung lay, cũng không màng khoe hương sắc nữa. Nàng nắm vững quy tắc trong cung, không sai phạm, không hồ đồ, nhất cử nhất động đều cẩn trọng tính toán. Hiền phi còn âm thầm tham, nàng qua lại với một bộ phận quan nhân trong triều, lấy được lòng tin của họ, mượn hậu cung để làm một số việc móc nối quan hệ. Mấy chiêu trò này trong mắt Ca Dương là việc nhỏ, chỉ cần không đi quá giới hạn hãn cũng chẳng bận tâm.

Hiện tại Triệu Tiểu Vy đã rời bỏ cuộc chơi, Ca Dương buộc phải cân nhắc đến Hiền phi, nàng có thể làm tiếp những việc Hoàng hậu từng làm hay không? Quyền chấp chưởng hậu cung giống như miếng mồi béo bở, hãn treo lơ lửng ở đấy. Chó mèo vì cục thịt đánh nhau, tiện thể chà đạp một số ruồi muỗi. Đợi khi ruồi muỗi chết, chó mèo trọng thương hãn sẽ lấy chổi quét dọn một lần, đỡ mất thời gian và công sức!

Hiện tại hậu cung chia hai phe công bằng, một nửa theo Hiền phi, một nửa theo Hoàng quý phi, quân số ngang ngửa nhau. Ca Dương hí hửng suy tính, từ sau khi Tương Tư bị rơi xuống nước hãn đã chán ghét Triệu Phi

Liên đến cực điểm nhưng nhớ tới mối quan hệ với Đại Thế nên do dự chưa quyết. Để Triệu Phi Liên chết như vậy thì phí phạm quá, biết đâu con cò này còn chút tác dụng, dù gì Thủy Tức Chân Nhân và Lỗ Tông Phi cũng hao tổn quá nhiều công sức để tạo ra mà! Vào thời điểm nhạy cảm này, hẳn ngại khiến hai tay nhuộm máu, nhất là khi Tương Tư vẫn đang mang thai. Tâm lý của Ca Dương giống như Hạ Hầu Vĩnh Khang, hẳn muốn vì con cái tích đức!

- Tiểu Ninh Tử, có lẽ trăm phải đổ thêm chút dầu vào lửa. Chiều nay đến chỗ Hiền phi dùng trà, sau đó đến Trúc Uyển ăn cơm!

Ở Sa Đà, Tương Tư nặng nề ôm cái bụng đi dạo trong vườn. Hễ nàng đặt tay chỗ nào là thẳng bé lại máy thai chỗ đó, ở bên trong khều khều, đụng đụng... Tương Tư bất đắc dĩ thở dài, đứa nhỏ này nghịch như quỷ, không biết nó lấy đâu ra sức lực chơi đùa cả ngày không mệt! Nàng nhớ trước kia mang thai tám tháng cũng không vất vả đến thế, hồi ấy thẳng bé rất ngoan, ngủ vùi suốt ngày, thỉnh thoảng trở mình một cái lại ngủ tiếp, còn bây giờ... Haizz...

Khương La vẫn xảy ra trăm chuyện giải quyết không xuể, dù bận cỡ nào Ca Dương vẫn giành một hai ngày trở về thăm hai mẹ con. Hôm ấy hiếm khi hẳn đến nơi mà trời còn chưa tối, hai người có dịp ăn với nhau bữa cơm. Tương Tư quen tắm nước ấm trước khi đi ngủ, Tiểu Mai chuẩn bị bồn gỗ to mà bình thường rất ít sử dụng. Nước sạch ở Sa Đà là thứ đắt đỏ, cho dù nhà có tiền cũng không dám phung phí. Tương Tư nhìn cái bồn đủ ba bốn người ngồi, nước đầy tràn miệng mà quở trách Tiểu Mai:

- Sao lại nhiều như vậy? Vương phủ chúng ta chưa giàu tới mức này đâu!

Tiểu Mai cười khúc khích:

- Tiểu thư không nhớ vài hôm trước lại có trận mưa to à? Nước dự trữ đủ cho sang năm rồi, không cần tiết kiệm! Hơn nữa...

Nàng chỉ chỉ sau lưng Tương Tư, mập mờ nói:

- Bệ hạ cũng cần tắm mà!

Tương Tư quay lại, nhìn thấy Ca Dương đang khoanh tay dựa cửa, ngọc quan đã gỡ xuống, tóc dài xõa ra. Nàng chớp mắt khó hiểu:

- Không phải hồi chiều chàng tắm rồi sao?

Ca Dương vẫy tay ra hiệu cho Tiểu Mai. Nàng treo y phục lên giá rồi nhún người lui ra, trước khi khép cửa còn không quên dặn dò:

- Bồn này nhìn hơi mỏng nhưng chắc chắn lắm, không dễ vỡ đâu! Nếu nước tràn hết ra ngoài thì còn hai cái thùng bên kia, cẩn thận nóng!

Tương Tư có chút mịt mờ, thế nghĩa là sao?

Cửa đóng chặt, trong phòng chợt im ắng. Sàn nhà dưới chân khô thoáng, chính giữa đặt cái bồn cao, bên cạnh còn có thang gỗ để tiện leo ra leo vào. Ca Dương bước ngang qua nàng, lấy giỏ hoa tươi đổ vào trong nước, sau đó kiểm tra nhiệt độ. Hơi nóng bốc lên thành làn sương mỏng lung, cánh hồng dập dềnh, lửa nến tí tách. Hương hoa lờn vờn quanh cánh mũi, Ca Dương mỉm cười quay lại nhìn Tương Tư còn đang đứng ngốc. Khẽ lắc đầu, hắn tự đi kéo rèm, kéo đủ ba lớp bao quanh phòng tắm. Từ ngoài nhìn vào chỉ còn thấy hai cái bóng mờ mờ, rèm hồng nền đỏ, khung cảnh làm nhịp tim bất giác đập nhanh...

Tương Tư ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt. Hắn ung dung tháo đai lưng, cởi từng lớp y phục ném vào một góc, trong suốt quá trình vẫn chăm chú nhìn nàng, ánh mắt trêu ghẹo đùa bỡn. Tương Tư thấy nóng mặt, vô thức lùi một bước. Nàng hoài nghi không biết bình thường

hắn làm hoàng đế thế nào, sao lúc ở bên nàng chỉ toàn nghĩ đến mấy chuyện bậy bạ...?

Thấy Ca Dương bắt đầu giơ móng vuốt, Tương Tư gấp gáp cảnh báo:

- Chàng quên lần trước thê thảm ra sao à? Hiện tại... Bụng em quá lớn... Cái đó... Không được!

Ca Dương hí đôi mắt cáo, cười khùng khục:

- À... Thì ra em nghĩ đến chuyện kia... Vốn dĩ ta chỉ định tắm rửa, nếu đã vậy...

- Tắm! Tất nhiên là đi tắm!

Tư Tư đỏ mặt cắt lời. Ca Dương cười khoái trá, tưởng tượng trên đầu nàng mọc ra đôi tai thỏ. Hắn đem bà bầu nhà mình ôm lên, chẳng cần đến cái thang đã dễ dàng thả nàng vào trong nước. Vốn muốn cởi quần áo trước nhưng mà nghĩ lại có thể nàng bị lạnh. Chỉ bằng mấy động tác hắn đã cùng nàng ngập trong bể nước ấm, cánh hoa trôi lênh bênh xung quanh họ.

Tương Tư khá ngạc nhiên vì lần này hắn thực sự nghiêm túc muốn giúp nàng tắm, không có động tác thừa, rất đúng mực thành kính giống như... Như người hầu! Hai chữ kia nàng cắn răng tự nhủ, người đàn ông này là quốc chủ Khương La, làm sao có thể liên quan đến “người hầu”?

Ca Dương luôn giữ nụ cười dịu dàng, hắn vốc nước lên bờ vai mảnh khảnh, nhẹ nhàng và nâng niu người con gái mình dự định sẽ yêu thương cả đời. Hàng mi nàng động vài giọt nước, khẽ chớp chớp, giống như chiếc lông vũ chải vào tim hắn. Ca Dương buông tha việc tắm rửa, hai cánh tay chống lên thành bể, giam nàng ở giữa. Tương Tư đang hưởng thụ được phục vụ thì cảm giác không gian đột nhiên thu hẹp, sau lưng là vách bồn mà phía trước là lồng ngực hắn. Nàng mở mắt, ngơ ngác nhìn những tảng cơ bắp chắc nịch, không gân guốc cuồn cuộn nhưng lồi lõm rõ ràng, toát ra

sức mạnh và dã tính. Nàng đỏ mặt, không dám nhìn nữa. Ca Dương quan sát phản ứng thẹn thùng, mỉm cười muốn gây khó dễ, hẳn từng chút lấn tới... Tương Tư bị giam cầm không một khe hở, nàng lo lắng cho cái bụng bèn giơ tay ngăn chặn. Ca Dương thất thần nhìn bàn tay nhỏ vừa mềm lại trắng, đặt trên cơ bụng cứng rắn sẫm màu là một sự đối lập mãnh liệt. Có lẽ trời sinh nàng mềm mại và mong manh như vậy, để hẳn phải bảo vệ nâng niu...

Tương Tư bị đè vào vách bể, ngoan ngoãn há miệng cho con sói quanh năm đói khát hết hôn lại liếm. Bàn tay hẳn ở trong nước cũng không rảnh rang, lần lượt vuốt ve từng khoảng da thịt chẳng sót chỗ nào. Cuối cùng Tương Tư hốt hoảng bị ôm lên, chân không chạm đáy thùng khiến nàng sinh ra cảm giác bất an, cứ sợ bị chìm xuống nước. Tương Tư phản xạ vòng tay qua cổ hẳn, lẽ ra tư thế này sẽ rất lãng mạn nếu như... Không có trái bóng nửa chìm nửa nổi kia!

Nàng đen mặt nhìn cái bụng tròn tròn trôi lên mặt nước, so với đầu nàng còn muốn cao hơn! Ca Dương xấu tình cười sặc sụa, vốc nước lên trên hài hước nói:

- Quên mất, còn phải tắm cho quý nghịch ngợm này nữa!

Tương Tư bị sờ một hồi cảm giác nhột nhạt khó chịu, đứa bé cũng bị cha quấy rầy mà trở nên cáu kỉnh, nó khễ cử động.

- Ha ha, động này!

Hắn ấn nhẹ ngón tay, ngay chỗ vừa ấn hiện lên một dấu bàn chân nhỏ xíu, tuy biến mất trong tích tắc nhưng vừa đủ cho hai người nhìn rõ. Nhị vị phụ huynh trợn mắt. Thằng bé vừa đạp trả đúng không? Ca Dương hiểu kì thử ấn chỗ khác, bàn chân nhỏ xíu kia lại hiện lên. Thế rồi hể cha ở ngoài chọc chỗ nào thì con ở trong chọc đúng chỗ đó. Một lớn một nhỏ cách lớp da bụng của nàng chọc qua chọc lại, chơi thật vui! Mặt Tương Tư lúc xanh

lúc tím, thằng con nghịch không nói, đến cha của nó cũng ấu trĩ theo! Ca Dương thử qua vài chỗ đũa nhỏ đều đáp trả chính xác thì đâm ra hiểu thằng, đưa tay xuống nước chọc vào một chỗ khác. Lần này hẳn đặc ý! Chỗ đó con không chọc được đâu! Tương Tư đỏ bừng mặt, đến phiên nàng giơ chân đạp hẳn.

- Chàng có thôi càn rỡ không hả?

Kể từ lần đó Ca Dương và Tương Tư đã hiểu, đứa trẻ không chỉ là quý nghịch ngợm mà còn rất ham chơi, chưa ra ngoài đã muốn chơi!

Chiều hôm ấy Ca Dương đến chỗ Hiền phi uống trà, không biết bao nhiêu năm rồi hẳn mới lui tới Ngọc Diêu cung này. Hiền phi năm nay không còn trẻ, những nếp nhăn bên khóe mắt phải dùng phấn dày mới che đi được. Nàng hơi mất tự nhiên ngồi đối diện hoàng thượng, thỉnh thoảng được “quan tâm” như vậy đâm ra không thoải mái.

- Hiền phi nghĩ sao về quyền chấp chưởng hậu cung?

Ca Dương đặt tách trà xuống, vào thẳng vấn đề. Hiền phi không ngờ hẳn trực tiếp nói toẹt ra, trong lòng do dự không biết hẳn đang thăm dò hay gài bẫy mình.

- Bẩm hoàng thượng, thần thiếp nghĩ rằng phải chọn người có tài có đức, quan trọng là được hậu cung tuân phục thì mới quản lý tốt.

Nàng trả lời chung chung, nói ít thì sai ít. Ca Dương gật gù, lại hỏi tiếp:

- Vậy Hoàng quý phi thì sao? Có đạt những yêu cầu này không?

Hiền phi cứng đờ trong thoáng chốc. Chẳng lẽ bệ hạ đã quyết định chọn con ả kia??? Dù rất biết kiềm chế nhưng sự ngoan độc cay nghiệt vẫn hiện lên trên khuôn mặt cộm phấn của Hiền phi. Nàng oán hận ông trời

không bao giờ đứng về phía mình, cho dù có cố gắng bao nhiêu cũng mãi mãi thua Triệu Phi Liên ở cửa ải cuối cùng! Hiền phi thương cảm cho bản thân, nàng cũng từng có thời thanh xuân tươi đẹp, tại sao lúc đó hã không đóái hoài tới.

Ca Dương thâm tóm biểu cảm của Hiền phi vào mắt, hã chợt nhớ đến những lời Phù Dung nói trước kia. Phụ nữ độc ác do đàn ông mà thành, đàn bà hậu cung đều có nỗi bi ai giống nhau... Ca Dương trầm ngâm nhìn tách trà trên bàn nguội lạnh. Ở hoàng cung này có bao nhiêu đóa hoa tuyệt sắc đã dần dần héo tàn mà không ai thương thức? Cái giá phải trả cho thân phận phi tử chính là năm tháng, là thanh xuân, cũng là cuộc đời... Trong chuyện này rốt cuộc ai là người có lỗi? Không có, bởi vì họ tình nguyện!

Ca Dương nhìn Hiền phi, cảm giác khí chất của nàng có phần nào giống Phượng Loan Thái hậu khi còn trẻ.

- Hiền phi đã bao giờ nghĩ đến... Sẽ có một ngày được rời khỏi cung điện này? Nàng lưu luyến vinh hoa phú quý hay là yêu thích tự do hơn?

- Thần thiếp... Không hiểu ý bệ hạ!

Ca Dương mỉm cười:

- Đã có một người lựa chọn tự do, lựa chọn ra đi. Chính là Hoàng hậu!

Hiền phi chớp mắt, bần thần nhìn hoàng đế.

- Được rồi, trẫm nói thẳng, trẫm muốn cùng Hiền phi hợp tác làm một số việc. Đầu tiên trẫm sẽ kể cho nàng nghe Triệu Tiểu Vy trong mười bảy năm qua đã ngồi trên ngai phượng như thế nào...

Sau khi Ca Dương rời khỏi Ngọc Diêu cung, bên trong vang lên tiếng cười quỷ dị, vừa sung sướng, vừa giễu cợt lại vừa thương tâm. Cung nữ sợ hãi nhìn Hiền phi xưa nay rất biết giữ hình tượng, lúc này lại ngồi bệch trên

đất, cười lăn cười bò. Nàng chảy nước mắt nhìn hoàng cung mái bạc ngói vàng, nhìn sự mục rữa phía sau lớp vỏ hoa lệ!

Mười bảy năm qua nàng mãi đối đầu với Triệu Tiểu Vy, xem Hoàng hậu như kẻ thù, cũng như mục tiêu để phấn đấu. Hóa ra mọi thứ đều là chiếc bình rỗng. Mười bảy năm cuộc đời, rốt cuộc Hiền phi đã sống vì cái gì? Tranh sủng sao? Địa vị sao? Quyền lực sao? Tất cả là hư ảo! Nàng chợt nhớ cái thuở mười tám đôi mươi ấy, vị thiếu niên kia đứng dưới gốc anh đào, nhìn nàng bằng đôi mắt nồng đượm.

“Đừng tiến cung, đừng gả cho hoàng đế, hãy đợi ta ba năm, đợi ta công thành danh toại sẽ đem tam môi lục sính tới cưới nàng!”

“Hừ, huynh thật không biết lượng sức mình. Ngoài đương kim hoàng đế thì không có ai xứng đáng với bốn tiểu thư hết! Huynh thôi mơ mộng hão huyền đi!”

Rốt cuộc ai mới là người mơ mộng hão huyền? Hiền phi gạt nước mắt, kiên cường nhìn lên chiếc lồng tre treo ngoài cửa sổ. Nàng lấy lại dáng vẻ “Hiền phi”, ra lệnh cho cung nữ:

- Thả hết những con chim này ra, đã tới lúc chúng phải đi tìm tự do rồi!

Ca Dương rời khỏi Ngọc Diêu cung, đi thẳng tới Trúc Uyển. Kể từ tháng Chạp năm ngoái hẳn không hề đến chỗ này nữa. Hậu cung đồn ầm lên Hoàng quý phi nương nương bị thất sủng nhưng cũng có người không tin tưởng lắm, ai chẳng biết năm nay Khương La xảy ra đủ chuyện, bệ hạ bận rộn chính sự, không đến cũng phải!

Triệu Phi Liên vẫn mặc váy hồng dù không thích màu hồng, nàng ăn diện đẹp đẽ, bày ra tư thế lả lướt chào đón hẳn. Trong phòng rải rác mấy chậu hoa sen, từ chiếc cốc uống trà cho tới tấm thảm trải sàn đều phải có họa tiết hoa sen. Nàng ta phô trương như vậy, cứ sợ người ngoài không biết

mình “thích” hoa sen. Triệu Phi Liên diễn quá lâu, diễn thành thực, để rồi chính nàng không còn nhớ tính cách của mình là gì. Ca Dương cười như không cười, lướt bỏ những cử chỉ thân mật. Từ khi cùng với Tương Tư xác định quan hệ, hẳn vô thức bài xích tất cả phụ nữ khác.

Triệu Phi Liên không để ý tiểu tiết, nàng vẫn cười như hoa, yếu điệu dính sát một bên.

- Bệ hạ... Cứ tưởng chàng quên thân thiếp rồi!

Ca Dương cười nhạt, trong ánh mắt có tia chán ghét.

- Ngồi ngay ngắn đi. Hôm nay trăm đến vì quyền chấp chưởng hậu cung!

Triệu Phi Liên lập tức ngoan ngoãn, dỏng tai nghe hẳn nói.

- Nàng cũng biết, quản lý hậu cung không phải vấn đề nhỏ... Vốn dĩ trăm muốn giao cho nàng nhưng mà...

Triệu Phi Liên nghe tim đập thành thịch, không kiềm chế nổi kích động nên vô lễ xen ngang:

- Mà thế nào?

Ca Dương nói một cách thâm sâu:

- Muốn quản lý hậu cung thì phải được tất cả phi tử tuân phục. Chừng nào hậu cung không còn ai phản đối, trăm sẽ giao phượng ấn cho nàng!

Triệu Phi Liên âm đạm nghĩ, Hiền phi còn sờ sờ đó, phe cánh của bà ta còn sờ sờ đó, tới bao giờ cả hậu cung mới phục tùng nàng? Triệu Phi Liên khẽ cắn môi, đột nhiên lóe ra một ý tưởng mới. Nếu không thể hàng phục, cách tốt nhất là tiêu diệt, đạo lý này rất đơn giản mà!

Ca Dương cười lạnh nhìn Triệu Phi Liên giả vờ giả vịt, nàng ta còn kém Hiền phi rất xa mà Hiền phi thì chẳng là gì trong mắt hắn. Thế cờ này đã bày ra sẵn, hắn cũng không cần tham gia, chỉ việc nhàn nhã ngồi xem quân Tướng quân Mã chém giết nhau!

Ca Dương ý vị thâm trường bưng tách trà khẽ nhấp một ngụm... Trà vừa vào miệng hắn liền nhú mào, đều là trà tim sen mà sao lại khác nhau như thế? Ca Dương thèm thường nhớ tới hương vị trong lá trà Tương Tư thường ướp. Sau cái đắng mênh mang có hậu ngọt bất ngờ. Hắn tự nhủ lần tới phải trộm một ít đem về kinh để dành!

Lúc này ở Sa Đà, Tiểu Mai bưng chén canh yến mạch vào phòng, thấy Tương Tư cắm cúi làm gì đó bên dụng cụ nữ công.

- Tiểu thư, canh còn nóng, nghỉ tay ăn chút đi!

Tương Tư đặt khung thêu xuống giường, chán nản bảo:

- Ta thấy cái mũ của Tiểu Nga Nhi rất đẹp, muốn bắt chước sao chép lại nhưng thêu mãi vẫn không giống!

- Việc này dễ thôi, nô tì qua chỗ vương phi, mượn mũ về cho tiểu thư xem nhé?

Tương Tư mỉm cười gật đầu, Tiểu Mai lại chỉ chén canh thúc giục:

- Vậy tiểu thư nhanh chóng ăn đi, để nguội sẽ không ngon!

Nàng lon ton chạy mất, Tương Tư đỡ cái bụng nặng nề, ị ạch ngồi xuống ghế, chầm chậm múc từng muỗng. Mỗi ngày một bát yến mạch, đây là thực đơn cho Chu thái y viết. Tương Tư quấy đảo bát canh sền sệt, cảm thấy ngán tận cổ, phải nén cơn buồn nôn cố ăn cho hết...

Không biết qua bao lâu, nàng đột nhiên nhú mày đánh rơi cây muống. Bát canh đã vơi hơn phân nửa, chỗ còn lại đọng dưới đáy chén.

- Tiểu Mai!

Tương Tư nhỏ giọng gọi, một tay đỡ bụng, một tay run run muốn tìm chỗ dựa. Không có ai trả lời, hình như Tiểu Mai chưa trở về. Tương Tư mở to mắt, nhìn thấy cánh cửa phòng lúc xa lúc gần, mơ hồ không rõ. Nàng cố lấy hơi gọi to hơn:

- Người đâu? Có ai không?

Tương Tư chống tay đứng dậy, vịn vách tường muốn đi tới giường. Ý thức của nàng mách bảo có gì đó không ổn, thân thể vô lực, bụng đau nhói từng cơn. Dưới sàn nhà, theo mỗi bước chân lung lay của nàng là vết máu đỏ chói mắt... Chầm chậm rơi xuống... Thành một vệt dài...

“Choang!”

Tách trà lẽ ra đang nằm trên tay Ca Dương đột nhiên rơi xuống, tiếng sứ vỡ làm kinh động mọi người ở Trúc Uyển cung. Ninh công công chạy vào, thấy Triệu Phi Liên sẵn sóc rút khăn tay lau nước trà dính trên long bào, liên tục hỏi bệ hạ có bị bỏng không.

Ca Dương gạt tay nàng ta, hoang mang nhìn xuống dưới chân, Ninh công công cũng nhìn theo, chỉ thấy một đồng lộn xộn là những mảnh sành sứ nhọn hoắc...

Tiểu Mai mở cửa, đập vào mắt là cái bình hoa ở góc phòng không biết bị ai đẩy ngã, mảnh vỡ bừa bộn. Chiếc mũ trong tay nàng rơi xuống, Tương Tư nằm cạnh bên đồng đồ nát, dưới thân nàng loang ra vũng máu đỏ...

- Áaaaaa! Cứu tiểu thư! Có ai không nhanh cứu tiểu thư!!!!

Tương Tư chưa mất hết ý thức, lúc này trong lòng nàng chỉ có nỗi đau tê tái và không ngừng mặc niệm.

“Ca Dương... Cứu con chúng ta! Em không thể mất con một lần nữa!”

- .
- .
- .
- .
- .
- .
- .
- .
- .
- .
- .

P/S: Bình tĩnh, em bé sẽ không sao, nó sẽ tiếp tục trò chơi “chọc qua chọc lại” với CD thôi! == Khổ quá, phải nhắc lần nữa không thì bạo động!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 18

Chương 1: Cuộc Chiến Bảo Vệ Tiểu Long Nhi

Phần XVIII: Đường tới hạnh phúc không còn gập ghềnh

Tương Tư ngủ một giấc dài, trong mộng là những mảnh kí ức thật giả lẫn lộn. Nàng thấy sương khói lượn lờ như chốn tiên cảnh, bóng áo trắng phiêu phiêu bên kia chiếc cầu. Người đứng đó, nhìn không rõ mặt...

Nàng thấy cung Trúc Uyển nắng chiều đỏ ối, ở bên cửa sổ là tấm lưng vững chãi, áo rồng thêu chỉ bạc, mái tóc nhuộm bụi thời gian. Người chậm rãi quay đầu, ánh sáng chói lòa, nhìn không rõ mặt...

Khung cảnh lại đổi. Lần này nàng ôm chiếc giỏ tre ngồi trên thuyền độc mộc neo giữa biển sen, cái giỏ động đậy, lộ ra con rồng bé xíu cuộn tròn ngái ngủ. Nàng ngần ngợ nhìn ngắm vật nhỏ xinh đẹp nhất trần gian, không hề phát hiện cuộn quanh chiếc thuyền là một con rồng khác. Sống lưng lấp lánh ánh bạc, to dài quá khổ lộ ra trên mặt nước. Trong phạm vi bảo vệ của nó, không thứ gì có thể đến gần...

Tương Tư chớp mắt, chiếc giỏ trên tay biến mất, thay vào đó là một đứa bé bướng bỉnh đang mút ngón tay của nàng. Nướu mềm cắn không đau, chỉ lưu lại cảm giác nhộn nhạo yêu thương vô bờ. Phía sau có một lồng ngực ấm, hơi thở rất an tĩnh, cánh tay có lực bao bọc hai mẹ con. Trong phạm vi bảo vệ của hẳn, cũng không thứ gì có thể đến gần...

Nàng mắc kẹt trong giấc mơ lẫn quẩn, hoàn toàn không biết có bao nhiêu người đang lo lắng cho mình. Ngoài phòng là bầu không khí nặng nề

ám đạm, trong phòng là từng giây từng phút giành giật sự sống. Lệ Hà Khanh Ca ngồi chung một chỗ, nắm chặt tay an ủi cho nhau. Kinh Hà Vĩnh Lạc im lặng chờ đợi ở góc phòng trong khi Thán Khúc liên tục đi qua đi lại, giầy nện xuống đất từng nhịp hoang mang vô vọng... Con chó Nha Nha nằm phủ phục bên cánh cửa trong tư thế canh gác, nó thở nhẹ, hai mắt đảo lia, dường như chờ đợi một điều gì đó sắp xảy đến...

Tiểu Mai hai lần bưng chậu nước pha máu loãng bước ra, chỉ căn môi lắc đầu trả lời bọn họ. Tình huống như vậy ở Hòa An phủ không phải lần đầu tiên... Nhớ năm đó Nhị phu nhân bị sảy thai, cả phủ buồn rười rượi, Nhị gia tựa cửa suốt một đêm, cảm giác già đi mười tuổi. Khanh Ca rơi lệ mà không phát ra chút âm thanh nào, Vĩnh Lạc vụng về rời chỗ ngồi, đi qua ôm lấy nàng. Lệ Hà tế nhị tránh mặt, bước tới cạnh vương gia. Thấy hai hàng chân mày của chồng nhíu chặt, nàng dịu dàng an ủi:

- Phu quân đừng quá lo lắng, phải tin tưởng y thuật của Chu đại nhân, người được bệ hạ phó thác chắc chắn có bản lĩnh phi thường. Lục muội và đứa bé sẽ không sao... Sẽ vượt qua tai kiếp này thôi!

Lý lẽ của nàng không đủ sức thuyết phục, sắc mặt Tự Trinh vương càng khó coi hơn. Hẳn là đàn ông, trong mọi tình huống luôn lý trí hơn phụ nữ, cũng không thể tự huyễn hoặc bản thân. Thán Khúc nhìn vợ, lại nhìn em trai, em dâu, cuối cùng đưa ra một quyết định khó khăn:

- Nàng đi vào nói với Chu thái y, bốn vương ra lệnh giữ mẹ, không giữ con!

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu, phản đối không được, đồng tình không xong. Nha Nha từ trên đất bò dậy, cổ họng khê găm gừ. Lệ Hà nhợt nhạt cười, vẫn cố vớt vát:

- Nhưng mà vương gia... Đứa bé là long tử! Nếu bệ hạ biết chàng quyết định như vậy liệu có tức giận không?

Thán Khúc đành mặt, xem thường tất cả:

- Bốn vương không quan tâm! Tư nhi là em gái của chúng ta, nếu hoàng thượng xem trọng đứa trẻ hơn muội ấy thì chúng tao hẳn chẳng yêu thương nàng bao nhiêu! Cùng lắm thì cứ để nàng sống trong vương phủ, cơm áo cả đời chẳng lẽ năm anh em chúng ta không lo nổi?

Thấy vương phi vẫn chôn chân tại chỗ, Thán Khúc không khỏi thở dài:

- Ta biết việc này tàn nhẫn nhưng mà nàng phải chấp nhận thực tế. Đã hơn nửa canh giờ trôi qua, còn có thể hy vọng gì nữa? Nàng cũng thấy tình trạng của Tư nhi lúc được ôm vào phòng mà!

Trong mắt Lệ Hà chỉ còn máu đỏ lênh láng, nàng cúi đầu, khẽ nhún người rồi vén rèm bước vào.

Khi phủ Hòa An phải ra một quyết định khó khăn thì Ca Dương cũng hạ một quyết tâm đau thương gấp bội. Hẳn nhận được tin trên đường gấp rút chạy về Sa Đà. Mặc cho Ninh công công khuyên ngăn thế nào, Ca Dương vẫn bỏ lại trách nhiệm và bốn phận trên vai, chỉ muốn mọc ra đôi cánh lớn, lập tức bay về bên cạnh nàng. Đoàn người như câu hồn sứ giả xông ra từ địa phủ, đem theo cát bụi mịt mù, lao đi vun vút không phút ngơi nghỉ. Phía sau nạm che mặt, Ca Dương đỏ mắt nhìn con đường phía trước dài vô tận. Bụi đường gió núi cắt vào da rát bỏng, khớp tay nắm dây cương lộ ra từng đốt xương trắng nhợt. Hoàng đế chạy như ma quỷ, ám vệ nín thở bám theo, chỉ sợ lơ là một chút sẽ không đuổi kịp.

Ca Dương nhìn cảnh vật hai bên đường như vệt màu nham nhở lùi về sau, toàn thân mỗi một nhưng đầu óc thì rất tỉnh. Hẳn nhớ lại mỗi khoảnh khắc hạnh phúc cả kiếp trước và kiếp này. Những đôi giày và mũ len đã chuẩn bị đủ. Nôi cũng làm xong. Những con ngựa gỗ vẫn đặt trong thư phòng chờ được sơn màu. Bao nhiêu kế hoạch và dự định, bao nhiêu hy

vọng và mong chờ... Chỉ đợi thằng bé ra đời để thực hiện. Hãn và nàng đã lỡ hẹn với con hai lần, chẳng lẽ lần này tiếp tục bội ước?

Phong đuổi sát hoàng thượng nửa bước, bỗng thấy nước mưa rơi xuống mặt, trời không áng mây, ánh nắng le lói... Hãn nhíu mày khó hiểu, sau đó mới phát hiện nước này mặn chát, dường như có mùi vị đắng ngắt của tuyệt vọng... Phong nghe giọng nói khàn khàn hòa trong gió:

- Truyền ý chỉ của trẫm, giữ mẹ, không giữ con!

Hạ lệnh rất dứt khoát nhưng có ai hiểu được phía sau là bao nhiêu đau thương giằng xé?

Hạnh phúc giống bong bóng nước, chợt đến, chợt tan... Nếu thật sự “vô con vô tự” là mệnh của hãn thì hãn chỉ mong còn lại nàng bên đời...

Xin lỗi con, con trai bé bỏng! Cha yêu con vô cùng, nhiều hơn sinh mệnh cha, nhiều hơn giang sơn và thiên hạ. Mất con làm lòng cha tan nát nhưng cha càng không thể mất đi mẹ... Phải lựa chọn giữa hai người là điều khủng khiếp nhất. Tha thứ cho cha, con trai bé bỏng! Chúng ta là cha mẹ tệ bạc nhất trên đời!

Trong lúc mọi người đã thống nhất định đoạt vận mệnh của thằng bé thì nó và mẹ vẫn bế tắc trong giấc mộng không thấy điểm dừng. Tương Tư nằm váy chạy trên cánh đồng bất tận, nghe tiếng em bé khóc văng vẳng đâu đây. Không có điều gì giày vò người mẹ hơn tiếng khóc của con...

Nàng đuổi theo âm thanh tới một dòng sông nhỏ, phát hiện chiếc giỏ tre bị nước lũ cuốn đi. Nàng không do dự nhảy vào dòng nước xiết, lúc này mới biết nước sông lạnh lẽo cỡ nào, lòng sông lờm chờm đá nhọn, thi thoảng còn có đá ngầm đập vào người đau điếng. Tiếng khóc của em bé

như một bài hát du dương, thôi thúc nàng phải cố gắng chịu đựng, phải sống sót, phải cứu được con mình...

Tốc độ nước lũ ngày càng nhanh, phía trước là con thác chảy đứng, âm âm khoáy động cả vùng trời, rơi xuống thì chết chẳng toàn thân! Chiếc giỏ tre càng lúc càng xa tầm tay, một chút nữa thôi sẽ tới đầu con thác...

Không! – Nàng thét lên trong im lặng, rồi một điều kì dị đã xảy ra. Từ dòng nước sâu đen ngòm bỗng mọc lên trăm đóa sen hồng, thân cây vượt thẳng, đài hoa xòe cánh. Chiếc giỏ mắc vào bụi sen, bị cản lại không trôi đi nữa. Nàng sung sướng bơi tới ôm cái giỏ vào lòng, bắt được con rồi nhưng nguy hiểm hãy còn phía trước. Thân sen quá mềm không chịu nổi sức chảy cuộn cuộn của con nước. Chỉ chốc lát sau, đám hoa ngã gãy, nàng lại mất điểm tựa tiếp tục trôi đi. Lần này nàng không sợ hãi, nhắm mắt ôm chặt giỏ tre...

Không sao, con đã có mẹ, mẹ tuyệt đối không bỏ rơi con lần nữa!

Nàng bảo vệ cái giỏ trong lòng, dùng thân mình che chở cho nó, không cần biết phía trước là vực sâu hay vách núi. Trong không gian hư ảo chẳng tồn tại bất cứ thứ gì ngoài dòng thác đen, nước âm âm chảy xuống, hun hút phía dưới không biết chảy đến bao giờ... Nàng và cái giỏ theo mạch nước rơi tự do, bị nuốt chửng vào hố sâu vĩnh cửu, rơi mãi... Rơi mãi...

- Đại nhân! Không xong rồi! Lại xuất huyết rồi!

Một y nữ thất thanh la lên. Chu Học Lễ mờ hồi rờng rờng, vừa hạ ngân châm vừa quát mắng:

- Ổn ào cái gì! Lập tức cho nương nương ngâm nhân sâm, nấu yến mạch và nước đường cho nàng uống! Nhanh lên!

Lệ Hà vào phòng chứng kiến tình trạng thập tử nhất sinh, chút do dự cuối cùng biến mất, nàng run rẩy nói với Chu thái y:

- Vương gia có lệnh, giữ mẹ, không giữ con. Đại nhân nhất định phải cứu sống muội muội!

Tiểu Mai bưng hòm thuốc đi vào, cũng nói với Chu thái y:

- Ta vừa nhận được chỉ dụ của bệ hạ, ngài ra lệnh giữ mẹ, không giữ con!

Lệ Hà nhìn Tiểu Mai, dường như bất ngờ, cũng dường như không. Đối với yêu cầu này, Chu Học Lễ chỉ thở dài lên tiếng:

- Tình huống của nương nương hiện tại rất kì quái, không thể nói trước được gì! Ta làm thái y bao nhiêu năm chưa từng thấy bào thai nào lạ lùng như vậy. Mạch nhỏ và mạch lớn tương thông, nếu đứa trẻ có mệnh gì thì mẹ cũng không giữ được!

Lệ Hà kinh hoàng nhìn cô gái nhợt nhạt đang nằm trên giường, giống như máu đã chảy hết, chỉ còn cái vỏ khô. Thái y nói vậy nghĩa là sao?

Trong giấc mộng, nàng và đứa bé tiếp tục rơi xuống, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng khó thở. Áp lực dồn nén trong lồng ngực, đau đớn như phanh thây róc xương...

- Đại nhân không xong rồi! Mạch ngừng đập rồi!

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, sinh mệnh con người giống như sợi chỉ mảnh, nói đứt là đứt, không níu kéo được gì. Chu Học Lễ mang tiếng “Được vương” gặp phải tình huống như vậy cũng sững sờ trở tay không kịp. Ông rút ngân châm ra, tiếng thét làm hàm râu bạc rung rung:

- Ép tim! Ép tim! Truyền khí! Giật tất cả sinh huyết cho ta!!! Không cần nương tay!

Bốn y nữ loay hoay hấp tấp xung quanh Tương Tư, vận dụng tất cả phương thức mà họ biết hòng cứu sống nàng. Lệ Hà loạng choạng bám vào cạnh bàn, trợn mắt nhìn cô gái nằm trên giường trắng bệch giống như xác chết, cả người buông lỏng, thân thể vô thức động đậy theo từng động tác của y nữ... Bọn họ hùng hục vây quanh nàng, tốc độ chậm dần cho tới khi không ai còn động lực tiếp tục... Họ ngơ ngác mà nhìn, mịt mờ chờ đợi Chu thái y... Hai mắt ông đỏ ngầu, biểu cảm khủng hoảng vạch mi mắt của nàng ra xem. Đồng tử đã lỏng lẻo, giãn ra hoàn toàn...

Quan sát hành động của Chu Học Lễ, Tiểu Mai không nhịn nổi nữa, nàng xô những kẻ vô dụng ra, điên cuồng ôm lấy Tương Tư vừa khóc vừa lay:

- Tiểu thư, tiểu thư, người không thể chết, làm ơn mở mắt nhìn nô tì đi! Người đã hứa dạy nô tì cách pha trà tim sen ngon nhất, còn hứa với hoàng thượng ba năm sau đưa tiểu hoàng tử hồi kinh! Huhuhu... Người cứ ra đi như vậy bệ hạ phải làm sao bây giờ...? Người nữ lòng nào bỏ lại hoàng thượng một mình trên đời này!?

Tiếng khóc tức tưởi kinh động bốn người ở bên ngoài, cửa phòng bị đá văng, Thán Khúc dẫn đầu hoảng hốt chạy vào. Lệ Hà bả hoải dựa tường trượt xuống, không dám tin đây là sự thật. Khanh Ca không chịu nổi cú sốc ngất xỉu trong tay chồng. Ba anh em Tự Trinh vương có biểu hiện khủng khiếp giống hệt nhau, tròng mắt sắp nứt ra, điều đứng mà nhìn.

Lúc này ở ngoài phòng, Nha Nha khẽ mở mắt, hai lỗ tai giật giật. Nó nghe thấy tiếng chuông leng keng và tiếng giày đinh lộp cộp, từng nhịp, từng nhịp... Con chó đứng thẳng dậy, lông cổ dựng đứng như bờm sư tử, móng vuốt cào xuống đất, họng phát ra tiếng gầm gừ cảnh cáo. Người trong phòng không hề biết chuyện gì đang diễn ra bên ngoài. Nha Nha bệ vệ đi từng bước, dạo qua dạo lại như môn thần canh giữ trước cánh cửa. Trong thị giác của nó là những hình ảnh mà người phàm mắt thịt không thể thấy...

Sứ giả âm ti đến bốn người. Đầu Trâu cầm dây xích. Mặt Ngựa cầm sổ sinh tử, Hắc Vô Thường chống gậy, Bạch Vô Thường đeo chuông. Cùng một lúc phiến đến bốn vị sứ giả, không biết đối tượng là thần thánh phương nào! Bộ tứ vô thanh vô tức xuất hiện, dàn đội hình hùng hồn, tỏa ra luồng âm khí vừa lạnh lẽo vừa bốc mùi, ma quỷ đều phải sợ. Dung nhan của họ thì không nên xem kỹ, kéo cả đời chẳng được ngủ ngon.

- Người bên trong đã tận số, phải đưa về âm ti, cản trở thi hành công vụ là trọng tội!

Mặt Ngựa đảm nhiệm vai trò thương thuyết, hẩn giơ sổ sinh tử ra. Nó là một cuộn giấy da ghi rõ tên họ, dương thọ, năm sinh năm mất và nguyên nhân chết của nạn nhân. Mặt Ngựa vừa nói xong, bốn vị sứ giả chứng kiến Nha Nha nhe răng nanh tấp lấy cuộn giấy, bắt đầu cắn xé. Tiếc là sổ sinh tử thời nay đã được cải tiến. Từ sau sự kiện một con yêu hầu xuống âm phủ làm loạn, Diêm Vương đã nâng cấp và bảo trì định kỳ, tăng thêm chức năng chống rách và chống vẽ bậy! Kết quả Nha Nha có nhai cỡ nào cuộn giấy vẫn trơ trơ, nó rú lên một tiếng tức giận, nhổ ra phì phèo.

Hắc Vô Thường là thủ lĩnh, không cảm xúc ra lệnh:

- Nhật lên đi, bị mất Diêm Vương sẽ hỏi tội!

Bạch Vô Thường bước ra khỏi hàng, chuông gọi hồn đeo bên hông kêu leng keng. Hẩn giơ chân, không tình nguyện khều khều cuộn giấy nham nhở, đôi mắt màu hồng nhấp nháy, ái ngại nói:

- Toàn nước dãi chó! Ta không nhật đâu!

Đầu Trâu Mặt Ngựa tất nhiên cũng không nhật, ba người cãi cọ đùn đẩy trách nhiệm. Trong lúc nóng nảy Bạch Vô Thường vỗ lên đầu Mặt Ngựa cái bốp, một tròng mắt bị văng ra, bay thành đường vòng cung xinh đẹp... Nha Nha nhanh mồm tấp trúng, trực tiếp nuốt vào bụng!

Bốn vị sứ giả rất kinh ngạc trước diễn biến gây chấn bất ngờ này, chỉ nghe Mặt Ngựa gào rú lên:

- Trả mắt lại cho ta!!! Ta liều mạng với người!

Đầu Trâu và Mặt Ngựa là anh em tốt, thấy huynh đệ gặp nạn không thể không cứu giúp.

- Đừng lo, ta đã có cách!

Đầu Trâu lăm liết bước tới đối diện với cường địch, vận công rút ra một khúc xương trắng, huơ huơ trước mặt Nha Nha:

- Chó con ngoan~~~ trả mắt cho ca ca, ca ca sẽ cho mi khúc xương ngon về gặm~~~

Bạch Vô Thường xấu hổ che mặt, hẳn không có quen biết tên ngu ngốc này! Hắc Vô Thường là thủ lĩnh, thấy giờ linh sắp hết, không biểu cảm nói:

- Cực Quang Khuyến đại nhân, nể mặt giao tình ngày trước của chúng ta, phiền ngài tránh sang một bên để sứ giả âm ti thi hành công vụ.

- Gầu... Gầu... Gừ...

- Ngoan cố phản kháng sẽ bị trừng phạt.

- Gâu... Gâu... Gừ gừ...

Bạch Vô Thường hăm mộ hỏi Hắc Vô Thường:

- Người quen cũ hả? Nó nói cái gì thế?

Hắc Vô Thường lạnh lùng quay sang, hẳn là thủ lĩnh, không biểu cảm đáp:

- Ta nghe không hiểu!

-...

Tình trạng dần do không kéo dài bao lâu, sau khi thương lượng thất bại vì bất đồng ngôn ngữ, sứ giả âm ti cùng Nha Nha nhảy vào quần áo. Con chó như cỗ máy cơ bắp sức lực vô biên, thoăn thoắt di chuyển, hễ ai tiến gần cửa phòng đều bị nó đá văng ra. Mặt trăng dưới bốn chi tỏa sáng, Nha Nha đập không khí trong trận chiến một chọi bốn, mặc cho thương tích đầy mình vẫn oai hùng như cũ!

Bạch Vô Thường giơ cao chuông gọi hồn, cái chuông biến to và kêu reo âm ỉ. Tiếng vang đó khiến rất nhiều ma quỷ bị thôi miên, ngoan ngoãn giơ tay chịu trói, theo sứ giả trở về địa phủ. Nha Nha thủ thế chặn ngay trước cửa, tiếng gầm của nó tạo thành sóng âm đánh tan tác tiếng chuông gọi hồn. Đầu Trâu vung dây xích sắt, đầu dây chính xác cuốn vào chân sau của Nha Nha, Mặt Ngựa cũng góp sức khống chế con chó. Nha Nha bị công kích ba hướng, nó há mồm gầm lớn, cái chuông trên tay Bạch Vô Thường hiện ra vết nứt nhỏ, leng keng rơi xuống đất, lăn tới trước mặt Nha Nha. Con chó không bỏ qua cơ hội nuốt luôn cái chuông vào bụng! Dạ dày của nó quá vĩ đại mà! Nha Nha lại ngoảnh đầu ngoạm dây xích đang trói chân mình, trâu với chó thi kéo co. Khi hai bên đang cố sống cố chết giữ một đầu dây thì Nha Nha thành linh buông ra, Đầu Trâu theo quán tính bật ngửa ra sau, té lăn cù, sợi dây trên tay cũng không cầm chắc, bị Nha Nha dễ dàng đoạt được.

Hắc Vô Thường là thủ lĩnh, đứng ở một bên lạnh lùng quan sát. Có con chó trắng kéo lê sợi xích điên cuồng chạy ngang qua... Có một gã đầu trâu hì hục đuổi theo la oai oái:

- Trả xích hồn cho ta!!!

Có một gã tóc trắng đuổi sát phía sau cũng phẫn nộ hét lên:

- Trả cái chuông bảo bối lại cho ta!!!

Và rồi một gã mặt ngựa vừa chạy vừa khóc lớn:

- Trả con mắt cho ta, đừng có tiêu hóa mất đấy!!!

Hắc Vô Thường là thủ lĩnh, hắn không biểu cảm nhìn một đoàn xiếc chạy qua chạy lại, đủ chó trâu ngựa và tên hề. Nha Nha thở phì phò chạy điên cuồng, ba tên phía sau quyết không bỏ cuộc. Lúc này bốn người đang chơi quá vui, không còn để ý đến Hắc Vô Thường nữa. Gã đưa mắt nhìn về phía cửa phòng, bên trong chính là linh hồn gã phải bắt được bằng mọi giá. Diêm Vương đã ra lệnh, không thể không hoàn thành nhiệm vụ...

Hắc Vô Thường chống gậy, giầy đinh từng bước từng bước tiến về phía cửa phòng... Gã không hiểu vì sao Cực Quang Khuyển có mặt ở đây, hơn nữa còn mang hình hài một con chó bình thường. Hắc Vô Thường lăn lộn trong Minh giới bao nhiêu năm, chuyện tán gẫu vào buổi trà chiều hắn cũng nghe không ít. Người ta nói ở đâu có chó Cực Quang, ở đó có thần Bích Hải... Lời này đáng tin không?

Hắc Vô Thường hơi do dự giơ bàn tay lên, khẽ khàng đẩy cửa... Nha Nha quay quắt lại, phát hiện mình đã bỏ sót một tên cường địch. Nó mặc kệ đám người kia, không màn hậu quả nhảy bổ về phía gã, chưa kịp cắn vào cánh tay đối phương đã bị đánh bật ra, y như trái banh lông dội vào bức tường. Nó đau đốn rơi xuống, một chân bị gãy vẫn gượng gượng đứng dậy. Hai mắt con chó đen láy, long lên sòng sọc, oán hận nhìn gã.

Hắc Vô Thường lạnh lùng quan sát. Tính khí nó vẫn ngoan cường cố chấp như thế, tiếc là lần này bị gò bó trong thân xác phạm tục, không còn phong phạm thần khuyển tung hoành trên chiến trường năm đó nữa, cũng có nghĩa là không phải đối thủ của hắn nữa. Hắc Vô Thường không xem Nha Nha vào mắt, hắn muốn sớm hoàn thành nhiệm vụ, đem linh hồn này về giao cho Diêm Vương!

Đúng lúc đó một kì tích đã xảy đến. Cửa phòng bị đá tung từ bên ngoài, có người bước xuyên qua Hắc Vô Thường, vội vã chạy vào trong. Hắc Vô Thường vẫn đứng ở cửa, nhìn thấy tình huống quen thuộc, những gương mặt khắc khoải thương xót, những giọt nước mắt khổ sở và tiếng khóc ray rứt. Hắn đã hoàn toàn vô cảm với nỗi đau của con người. Người sống bên trong khá nhiều, họ đang vây quanh một người chết. Mà người vừa đi vào thì mang bộ dạng điên cuồng hơn tất cả, hắn xô đám người sống ra, ôm người chết vào lòng.

Nha Nha kêu ư ử, phủ phục nằm xuống, giống như tuyên bố cuộc chiến đã kết thúc. Bạch Vô Thường không quan tâm cái chuông của hắn nữa, chỉ khó hiểu hỏi Hắc Vô Thường:

- Đây là thời cơ tốt. Ngài còn chờ gì nữa?

Hắc Vô Thường có chút thất thần nhìn tình cảnh bên trong. Hắn thấy nam nhân kia ôm chặt thân thể lạnh giá của người chết, không giống đám người sống khóc lóc kêu gào mà chỉ nhẹ nhàng, dịu dàng, triền miên và âu yếm... Hắn vuốt ve khuôn mặt mất đi sức sống, thì thầm nói gì đó, vô cùng kiên nhẫn, vô cùng cố chấp...

Hắc Vô Thường hạ tầm mắt, lạnh nhạt nói với Bạch Vô Thường:

- Chúng ta về thôi!

- Hả? Cứ vậy mà về?

Hắc Vô Thường nhìn vào phòng lần cuối rồi quay lưng bỏ đi.

- Về thôi... Linh hồn này chúng ta không bắt được...

- Tại sao không bắt được? – Bạch Vô Thường lững thững đuổi theo truy hỏi.

- Bởi vì đã có người bảo vệ chặt chẽ, người này chúng ta đâu không lại.

-Ồ, còn có người lợi hại hơn con chó nữa à?

Hắc Vô Thường gõ cây gậy xuống đất, mở ra cửa Ngục. Đầu Trâu lấy lại sợi xích nhưng mà Mặt Ngựa vẫn mếu máo nói với Nha Nha:

- Mi chờ đấy! Ta nhất định sẽ quay lại đòi món nợ này!!!

Bạch Vô Thường cũng bất lực lắc đầu:

- Chuyến này mất cả chì lẫn chài!

Nha Nha bị thương nằm ở đó, nhìn bốn vị sứ giả biến mất, rất không khách khí ợ một tiếng!

Nàng và cái giỏ cứ rơi mãi xuống, tưởng như sẽ chết trong hành trình dài dằng dặc này...

Bất ngờ một kì tích đã xảy đến, có con rồng trắng cực lớn đang lao về phía họ, rất nhanh dùng thân thể to dài của nó cuốn lấy hai mẹ con. Vây rồng mát lạnh, lấp lánh ánh bạch kim. Nó cuộn từng vòng từng vòng quay quanh hai người, chẳng mấy chốc đã bao bọc họ trong không gian nhỏ ấm áp. Nàng ngẩn ngơ ôm cái giỏ, hoang mang nhìn đầu rồng đang tiến về phía mình, càng lúc càng rõ nét. Nó là một con bạch long xinh đẹp, từng chiếc vảy lục giác tinh tế, mắt sáng như ngọc lưu linh, cái nhìn vừa quen thuộc vừa dịu dàng làm nàng vui đi sợ hãi.

Chiếc giỏ trong lòng động đậy, phiên bản thu nhỏ của con rồng lớn từ từ chui ra. Nàng hoảng hốt sợ nó té ngã nhưng chú rồng con tỏ ra linh hoạt, trở về hình hài một đứa bé káu khỉnh, ngồi trong lòng nàng khóc sụi sụi:

- Cha ơi...

Nó mếu máo gọi, tiếng khóc ngây thơ uất ức của con trẻ làm bậc cha mẹ đau từng khúc ruột. Nàng ôm con vỗ về, bạch long thu hẹp vòng thân của mình, ôm sát lấy hai người nhưng từ đầu tới cuối không nói lời nào. Nàng không rõ đây là đâu và mình là ai. Nàng chỉ biết chắc một điều, đứa bé là cả sinh mệnh của nàng. Họ lơ lửng trong không gian hư ảo, bốn bề tăm tối chỉ nhìn thấy nhau. Tiếng khóc của thằng bé tui thân nghẹn ngào, bạch long đưa cái mõm dài tới, đầu nó quá to nên không thể làm những cử chỉ thân thiết. Bàn tay bé xíu đưa ra nắm lấy sợi râu rồng, bướng bỉnh không chịu buông. Bạch long nhẫn nại cũng không cáu giận, cứ vậy gác mõm ở bên cạnh, nhìn chăm chăm đứa bé như thứ bảo vật vô giá trên đời.

- Tiểu Long Nhi...

Thì ra rồng cũng biết nói, nàng hoang mang nhìn đôi mắt tuyệt đẹp ở khoảng cách gần. Thịnh thoảng ánh mắt đó cũng rơi về phía nàng, cảm xúc ngổn ngang, yêu hận tràn bờ...

Không biết đã qua bao lâu, đứa bé trong vòng tay cha mẹ bình an ngủ thiếp đi, hai gò má ửng hồng cười hạnh phúc. Thứ hạnh phúc giản đơn của đứa trẻ – có cha có mẹ, được bảo vệ và yêu thương...

- Trở về thôi...

Giọng nói từ tính vang vọng vào từng ngõ ngách trong hồi ức xa xôi của nàng.

- Về đâu cơ?

- Về bên cạnh ta...

- Ông là ai?

Con rồng lớn chớp mắt, tiếng nói mang theo ý cười:

- Ta là chồng của em, kiếp trước, kiếp này, và từ khi tạo thiên lập địa!

Kiếp trước, kiếp này, tạo thiên lập địa... Lâu thế cơ à!

Nàng rất muốn hỏi về quá khứ của họ nhưng tiếc là xung quanh càng lúc càng tối, con rồng lớn đã không thấy rõ... Bóng tối trùm xuống nhưng nàng không hoảng sợ, bởi vì nàng hiểu rằng hắn vẫn ở quanh đây, thầm lặng bảo vệ mẹ con hai người!

Tương Tư thở nhẹ, các giác quan từ từ hồi phục khiến nàng nhận ra mình đang nằm trong một vòng tay run rẩy. Mệt không mở nổi mắt, nàng chỉ nghe thấy từng tiếng nói đứt quãng, rót vào tim vừa ấm áp lại vừa xót xa:

- Tư Tư... Mở mắt ra nhìn ta, đừng ngủ nữa em, mặt trời còn chưa lặn...

Hắn hôn lên trán nàng, nhắm nháp xuống mũi, cố gắng nhẹ nhàng nhất có thể. Nàng biết hắn không bình tĩnh như biểu hiện bên ngoài, bởi vì trái tim đập quá nhanh, bàn tay ôm lấy nàng đang run lẩy bẩy.

- Em có nhớ ta đã từng nói thế nào không? Nếu một ngày không có em ta sẽ không còn là chính mình, thậm chí bệnh hoạn và điên loạn hơn Hạ Hầu Vĩnh Khang năm đó. Em là cô gái hiền lành nhân hậu, nếu muốn cứu rỗi thế giới khỏi ác quỷ thì lập tức tỉnh dậy đi...

Có ai đó nén tiếng khóc nói:

- Bệ hạ đừng như vậy, Lục muội đã đi rồi, hãy để nàng thành thần một chút!

Lòng ngực rung kịch liệt, hắn gân cổ thét lên:

- CẦM MỒM! Nói bậy bạ cái gì? Nàng không chết, còn chưa chết, nàng chỉ muốn dọa ta một chút thôi!

Hắn quay lại hôn lên mặt nàng tươi tấp, rì rầm lâu bầu, gần như bị điên thật rồi! Tương Tư thương xót thở dài, chàng lại muốn ướp xác em như kiếp trước sao?

Mọi sự kiêu ngạo và ngang tàng bên trong con người Ca Dương đều trút bỏ hết, bây giờ hắn chỉ là người đàn ông bình thường oằn oại trong cơn đau mất vợ mất con, muốn diệt cả trời đất, muốn hủy hoại nhân sinh!

- Van xin em mở mắt ra nhìn ta... Một kiếp là đủ rồi, ta không chịu đựng nổi thêm lần nữa bơ vơ trên cõi đời này! Tại sao em luôn luôn bỏ đi như vậy? Kẻ lừa đảo! Em đem theo tim ta bỏ chạy... Để ta sống sót với cái lỗ đen trống rỗng, ân hận cả đời, điên dại cả đời, lại cứ thương em cả đời... Tư Tư, anh yêu em, yêu em, yêu em... Đừng rời khỏi anh, đừng bỏ lại anh, xin em đấy...!

Nước mắt rơi tí tách, thấm vào làn da nàng mặn chát, Tương Tư không chịu nổi, nàng lấy hết sức lực nâng một cánh tay lên. Cảnh tượng đó rất hoang đường, nhiều năm sau cũng không ai quên được. Người lẽ ra đã chết bỗng nhiên sống lại, cánh tay mềm mại đập xuống mặt Ca Dương. Hắn giật mình nín thở, sợ chỉ hơi cử động cũng khiến ảo giác này biến mất. Ca Dương chậm chạp ngẩng đầu, nhìn thấy hàng mi dài khẽ run rồi nặng trĩu nâng lên. Nàng nhếch môi cười, ánh mắt mệt mỏi rã rời nhưng vẫn nũng nịu nói với hắn:

- Em buồn ngủ lắm... Chàng đừng ồn ào nữa...

Trước khi mọi người hết kinh hoàng thì đã nghe tiếng hét kích động của hoàng đế:

- CHU HỌC LỄ!!!

•

•

•

•

•

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 18

Chương 1+2: Phiên Ngoại 3: Thanh Ba, Vương Mẫu

Phiên ngoại 3: Thanh Ba, Vương mẫu

Lại nói ngày hôm đó, khi bốn vị sứ giả tay không trở về âm ti, việc đầu tiên là đến chỗ Diêm Vương nhận tội. Trên công đường, những tên lính xương xếp hàng ngay ngắn, những bức tường vẽ đầy tranh minh họa mười tám tầng địa ngục với các hình phạt tàn khốc. Công đường là nơi đáng sợ nhưng Hắc Vô Thường nhìn mãi thành quen, không còn cảm giác gì nữa. Hắn ngược nhìn cái bàn to quá cỡ, trên bàn chất đầy sổ sinh tử, các lá đơn tố tội, giảm án, kêu oan, phân trần... Núi giấy cao tới mức che mất người ngồi phía sau.

Diêm Vương nghe trình bày sự việc, biết được nhiệm vụ lần này thất bại cũng không tức giận trách phạt, ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm:

- Tốt quá, tốt quá! Như vậy là tốt nhất!

Tiếng nói ồm ồm từ sau chõng giấy vang lên. Hắc Vô Thường sống ở Minh giới nghìn năm mà chưa từng thấy dung mạo của Diêm đế. Không riêng gì hắn, mọi người ở âm phủ đều chưa từng thấy. Diêm đế mãi mãi ngồi trên công đường, phía sau núi sổ sách của ông. Minh giới có một vụ cá cược luôn luôn sôi nổi, đó là đoán xem bộ dạng của Diêm đế ra sao... Có người cược khuôn mặt ông quá xấu nên không muốn ai nhìn, cũng có người đoán Diêm đế chẳng qua là một gã mặt bột nhỏ con gầy yếu, phải trốn phía sau chõng giấy tỏ ra bí hiểm. Tuy nhiên, đa phần mọi người đồng tình với một ý kiến khác: Diêm vương thật ra là một con vịt!

Hắc Vô Thường không quan tâm lão Diêm rốt cuộc là gà hay vịt, hắn chỉ biết lần này nhiệm vụ thất bại là trách nhiệm của hắn, lĩnh tội là việc đương nhiên. Chồng giấy phía trên thở dài:

- Haizzzz... Thanh Ba, cái tên tiểu tử này! Ta đã mắt nhắm mắt mở cho qua vậy mà người vẫn cứng đầu như thế, đúng là chẳng thú vị gì cả! Người không nghĩ cho mình thì cũng thông cảm cho đồng nghiệp chứ!

Bạch Vô Thường, Đầu Trâu và Mặt Ngựa ai oán gật đầu. Họ đi theo Hắc Vô Thường bao nhiêu năm, đã không ít lần ăn khổ vì trình độ ngay thẳng – thành thật – cứng nhắc của hắn rồi! Hắc Vô Thường chỉ được cái lợi hại, đối nhân xử thế vô cùng dốt!

- Thôi thế này đi, cho các người lấy công chuộc tội... Đây là mấy vụ án tòn đọng từ năm trước! Các người đi tra xem ngọn ngành thế nào, ai bị chết oan, ai hãm hại người vô tội... Đem đầy đủ bằng chứng về đây!

Từ phía sau núi giấy ném ra vài ba bộ hồ sơ, cái nào cái nấy niêm phong đỏ, đều là loại quan trọng cần giải quyết gấp. Bạch Vô Thường nhặt lên thở dài, xem ra thời gian tới sẽ bận tối mặt tối mày, kế hoạch đi du lịch của hắn phải trì hoãn rồi!

Diêm Vương cho cả đám lui ra nhưng Hắc Vô Thường cố tình nấn ná ở lại. Hắn nhìn đống sổ sách cao như núi mà hỏi:

- Ngài cố ý phải không? Đã biết chắc tôi sẽ không hoàn thành nhiệm vụ mà vẫn gọi tôi đi...

Núi giấy cười ồm ồm:

- Thanh Ba... Người suy nghĩ quá nhiều rồi, chỉ là trùng hợp, trùng hợp thôi!

- Có quý mới tin!

Hắc Vô Thường hừ một tiếng khinh thường, sau đó bước ra khỏi công đường. Ở trong này Diêm đế lẩm bẩm:

- Bọn sứ giả càng lúc càng vô lễ... Không xem uy danh của ta ra gì... Tại sao năm đó ta lại đồng ý với Bích Hải thu nhận cái tên vừa lì lợm vừa khó ưa này chứ!? Haizzz... Còn phải báo cáo với bà Vương mẫu... Thật là... Chuyện nhà họ thì họ tự giải quyết, tại sao cứ thích kéo người ngoài vào chịu tội?

Ở Minh giới, sứ giả câu hồn là loại nghề nghiệp ổn định, cơ hội thăng tiến cao. Nếu có gì khiến người ta phiền lòng thì chính là tiền lương ba cọc ba đồng cùng với bộ đồng phục xấu xí. Hắc Bạch Vô Thường, Đầu Trâu Mặt Ngựa chẳng qua là chức danh, nhìn thì ai cũng giống ai nhưng bộ dạng thật không phải vậy. Người làm cái nghề này đều có nỗi khổ riêng, một phần không muốn đầu thai chuyển kiếp, một phần chán cảnh nhân sinh bạc bẽo, một phần không muốn quên đi chuyện cũ, lựa chọn ở lại để nhớ về quá khứ... Hắc Vô Thường Thanh Ba thuộc một trường hợp khác. Hắn không có nơi nào để đi, ngoại trừ Minh giới.

Thanh Ba ra khỏi công đường, theo lối cũ quen thuộc đi tới cầu Nại Hà. Sông Vong Xuyên đêm ngày vẫn chảy, sinh tử là một vòng tuần hoàn không ngừng không nghỉ, chỉ có kẻ đứng ngoài cái vòng ấy mới hiểu sống chết hoàn toàn không đáng sợ. Thanh Ba đứng ở trên cầu nhìn những linh hồn lả lướt đi qua đi lại, có người vội vàng, có người chậm chạp, cũng có người im lặng đứng chờ... May mắn cho họ, còn có mục tiêu để chờ đợi, để hy vọng...

Thanh Ba đứng trên cầu nhìn xuống con sông chảy xiết, hình như hẳn thích hợp với những nơi tăm tối và âm u như vậy, Minh giới cũng thế, Ma giới cũng thế... Thanh Ba lại nhớ những ngày tươi đẹp đã thành quá khứ, khi đó hắn được sống trong không gian tràn đầy ánh sáng, mây khói huyền ảo, rừng đào và biển rượu mênh mông... Cửu Trùng Thiên có đảo Bồng Lai, có hồ Hảo Nguyệt, có những bữa tiệc đàn ca hát xướng, đêm trăng về

lại hò hện gió mây. Quá khứ đó xa rồi, tươi đẹp kia đã mất, Thanh Ba chỉ là Hắc Vô Thường, không có việc gì làm trừ ngày ngày bắt ma đuổi quỷ.

Năm tháng là cục tẩy vô địch, chẳng ai còn nhớ thiên tướng Thanh Ba đã rơi vào hồ Tuyệt Vọng năm đó, cũng không ai hỏi rốt cuộc hãn còn sống hay đã chết, hiện tại ở nơi đâu. Không phải Thiên giới bạc tình, chỉ là họ không đủ tình vung vẩy cho tất cả. Lựa chọn mãi mãi ở Minh giới, Thanh Ba chưa từng hối hận. Ít ra hãn còn tồn tại, còn sống để ghi nhớ, ai là kẻ thù, ai là ân nhân, người hãn từng yêu rồi đánh mất.

Năm đó Bích Hải để quân liều lĩnh cứu hãn từ hồ Tuyệt Vọng, khí độc nhuộm đen những chiếc vẩy trắng lung linh. Thanh Ba hỏi hãn vì sao phải thế, Bích Hải nói: “Mạng của cậu do Tiêu Linh tìm về, cậu chết như thế chẳng khác nào phụ lòng cô ấy!” Cho nên, Thanh Ba không có quyền chết, hãn cần sống cho hai người – bản thân và nàng.

Bích Hải đem Thanh Ba trở về Bích Lạc cung, cả nguyên thân của hãn đã hỏng, chỉ còn mảnh hồn thoi thóp. Hãn được Bích Hải dùng đèn Lưu Sinh để bảo trì, chờ khi thu hồi đủ chín phách thì đưa xuống Minh giới, xin bộ đồ Hắc Vô Thường để sống tạm bợ. Thanh Ba vốn không quen thân với Bích Hải, hãn nằm vùng ở Ma giới nhiều năm, chỉ nghe Ma tộc kể lại Thiên giới có một gã mặt trắng rất lợi hại. Từ khi hãn nhận chức để quân thống lĩnh Thiên binh thì Ma tộc không có ngày nào ăn ngon ngủ yên, Ma vương giao chiến đem thương tích trở về, bao nhiêu tay sai cận thần đều chết trong tay Bích Hải. Ma tộc căm hận hãn, nguyện rửa hãn, chỉ mong hãn biến mất khỏi thế gian này.

Thanh Ba sống trong Bích Lạc cung bốn trăm năm, trước khi thu đủ chín phách đã nghe tin đế quân vũ hóa, đế hậu mắc trọng tội bị lưu đày nhân thế. Chuyện của bọn họ Thanh Ba không hiểu rõ nhưng nói đế hậu mưu sát đế quân thì hãn không bao giờ tin. Sống trong đèn Lưu Sinh, Thanh Ba chứng kiến cuộc sống hàng ngày của đôi vợ chồng này, hãn từng ngưỡng mộ và ghen tị biết bao nhiêu. Bích Hải mà vạn quân kính sợ khi trở

về nhà chẳng qua là cậu bé to xác thích quần lấy để hậu mà thôi. Khi hẳn đem Thanh Ba trở về, cả người đen thui nhếch nhác. Để hậu tức giận đem bàn chải ra, yêu cầu Bích Hải hóa về hình rồng để nàng cọ rửa. Thanh Ba cho rằng đầu óc để hậu có vấn đề, ai ngờ Bích Hải lại ngoan ngoãn hóa thành rồng thật! Hẳn uể oải nằm trong nước, còn để hậu thì xắn tay áo hì hục chà, đánh bóng từng chiếc vẩy một, vừa làm vừa mắng... Bích Hải lại rất thích nghe mắng, hẳn dùng cái đuôi dài cuốn lấy nàng, nằm im thin thít nghe lông bàn chải cọ vào da vừa ngứa vừa nhột.

Một Bích Hải để quân như vậy, chưa ai từng thấy!

Thanh Ba nhớ lại chuyện cũ, khóe miệng không kiềm được nhếch lên. Hẳn luôn cho rằng cuộc sống như thế mới là hạnh phúc!

Hôm nay Diêm Vương giao nhiệm vụ mới, không ngờ lại gặp gỡ cố nhân. Cực Quang Khuyển cũng sống trong Bích Lạc cung giống hẳn, từ khi cung điện vô chủ thì nó đi đâu mất, cả Thiên giới không ai tìm thấy. Thanh Ba vừa liếc mắt là nhận ra ngay, có điều hẳn không hiểu, vì sao Cực Quang có thể sống trong hình hài cực súc tầm thường như vậy?

Câu trả lời tới ngay sau đó. Con chó đi theo cô cậu chủ!

Lúc nhìn thấy phạm kiếp của Bích Hải và để hậu, hẳn đã xúc động vô cùng. Trải qua bao thăng trầm họ vẫn như vậy, yêu nhau như vậy, ở chung một chỗ như vậy. Thanh Ba không thể phá hỏng mối lương duyên này, hẳn thà trở về chịu phạt chứ không muốn bắt hồn đi. Khó khăn lắm họ mới sum họp, làm như thế thì thất đức quá! Rõ ràng lão Diêm vương cũng có ý này cho nên mới lựa chọn hẳn đi. Thanh Ba không hiểu nổi thần thánh trên kia suy tính chuyện gì, bản thân hẳn chỉ chúc phúc cho hai người, hy vọng một ngày nào đó cung Bích Lạc lại ấm áp như xưa...

Thanh Ba ném tảng đá xuống dòng sông đen, nghe “bồm” một tiếng rồi mỉm cười rời đi. Ngày ngày rất bận, hẳn còn phải điều tra mấy vụ án

oan trên phạm giới. Hẳn là Thanh Ba – Hắc Vô Thường lợi hại nhất ở âm phủ!

Cửu Trọng điện sáng nay rất loạn. Nghe nói Vương mẫu đã đập vỡ chậu lưu ly mà Ngọc hoàng yêu thích nhất. Ai cũng biết bà ấy xưa nay danh đá, vừa cố chấp lại vừa ngang ngược. Cũng chỉ có Ngọc hoàng mới chịu nổi!

Tiên nữ trong Cửu Trọng điện hết hoảng đứng bên ngoài, nghe từng đợt âm thanh chói tai mà không dám bước vào. Khi Ngọc hoàng đến thì mọi chuyện đã xong, đại diện trải qua trận thịnh nộ của Vương mẫu, trở về thời đồ đá không hơn không kém! Ngọc hoàng nhảy qua bãi nọ đồng kia, bao nhiêu tài sản đã không cánh mà bay, khuôn mặt già của ông cũng nhăn nheo thêm mấy nếp.

- Haizzz... Lại có ai chọc giận bà nữa rồi? Có giận thì giận, cũng không nên phá hoại cung điện của trẫm như vậy chứ!

Vương mẫu mặc bộ y phục đỏ thắm, so với Ngọc hoàng thì bà còn rất trẻ, phụ nữ luôn như vậy, không bao giờ chấp nhận sự già nua. Vương mẫu còn đang tức giận, ngồi trên ghế mây thờ dờn dập. Ngọc hoàng nhìn bà, khẽ vẫy tay đem mọi thứ phục hồi nguyên trạng. Đây là thói quen của hai người, bà đập phá, ông sửa chữa, cứ thế mấy vạn năm rồi!

- Cái tính nết này chừng nào mới bỏ? Bà phải biết rằng nhân sinh ở tạo hóa, cho dù trẫm muốn cũng không thể can thiệp. Con cháu có phúc của con cháu, bà không định đoạt thay chúng được!

Trong mắt Vương mẫu phừng phừng ngọn lửa, cao giọng nói với Ngọc hoàng:

- Cũng do ông hết! Ban đầu tôi cảm thấy hoa sen tinh kia không ổn, không xứng với Long nhi chút nào! Vậy mà ông khẳng khẳng cho rằng hôn sự này rất tốt. Giao Diêu thần nữ xinh đẹp giỏi giang như vậy, còn ái mộ Long nhi như vậy, cuối cùng không bước được vào thiên gia! Giờ thì hay rồi, Long nhi bôn ba ở phàm giới, tiếp tục bị hoa sen tinh bám riết không rời... Cứ thế này tôi làm sao yên tâm?

Ngọc hoàng nhíu mày lắc đầu:

- Bà có nhầm lẫn ở đâu không? Sao trăm thấy người “bám riết không rời” là cháu ngoại mình mới phải!

- Ông...

Ngọc hoàng giơ tay xin hàng:

- Thôi thôi, không cãi nhau với bà! Nhiều lúc trăm không sao hiểu được, rốt cuộc có đáng để tức giận như thế không? Chuyện qua lâu lắm rồi, sao bà không buông tha đi?

Vương mẫu không thèm nhìn Ngọc đế, vuốt ve chiếc vòng cẩm thạch trên cổ tay.

- Ông cũng biết tôi yêu thương đứa cháu này như thế nào mà... Nhìn nó mất hết mọi thứ, thảm bại trong tay một người phụ nữ làm sao không đau cho được!

Ngọc hoàng nghiêm nghị lắc đầu:

- Không phải, đó không phải lý do chính. Bà làm như vậy bởi vì chưa thoát ra khỏi quá khứ, vẫn còn ám ảnh chuyện của Bạch Tố Liên trong lòng...

Nghe đến tên “Bạch Tố Liên”, Vương mẫu lập tức bốc khói:

- Ông còn dám nhắc!!! Đây là nghiệt do ông gây ra, còn không biết xấu hổ nhắc tới!

Ngọc hoàng nhìn vào mắt Vương mẫu, chân thành mà nói:

- Phải, là lỗi của trẫm, trẫm biết sai rồi, vì thế vẫn đang cố gắng sửa chữa. Thế nhưng Long nhi không có tội tình gì, nó chỉ là nạn nhân mà thôi! Tương tự như vậy, Ma Lệ cũng không có tội tình gì, nó còn đáng thương hơn cháu mình gấp bội!

- Ha ha, có Ngọc hoàng nào như ông không? Rõ ràng nhiều năm nay ông vẫn dung túng cho Ma giới tồn tại, sau khi Long nhi vũ hóa vẫn không chịu nhõ cỏ tận gốc báo thù cho cháu! Bình thường ông im lìm, đóng vai pho tượng thần thánh cho người ta ngưỡng vọng, thật ra chuyện gì ông cũng biết, suy tính của ông tôi không hiểu nổi, lòng nhân từ của ông đi làm Phật Tổ cho rồi! Ở Thiên giới làm gì cơ chứ?

Ngọc hoàng đối với Vương mẫu luôn luôn nhẫn nại nhường nhịn nhưng mà lần này bà đã quá đáng. Ngọc hoàng nhượng cao chân mày, nóng nảy quát một tiếng:

- Một vừa hai phải thôi! Toàn ăn nói linh tinh! Bà xem bà còn ra dáng Tây Vương mẫu nữa không, hay giống mụ đàn bà chanh chua? Bạch Tố Liên dù sao cũng là em gái của bà, nàng mất lâu lắm rồi, chỉ để lại một đứa con trai mà thôi! Cho dù nó nửa Ma nửa Thần thì cũng là huyết thống thiên gia! Long nhi còn phải gọi một tiếng biểu thức! Chuyện giữa hai chú cháu chúng nó là do mệnh trời. Bây giờ cá chết lưới rách, Ma Lệ mất đi pháp lực rồi, Long nhi cũng lịch kiếp hoàn sinh rồi, buông được thì buông đi, bà cứ níu kéo chỉ thêm mệt mỏi!

Wương mẫu hiếm khi bị Ngọc hoàng quát mắng, bà rưng rưng nhìn ông, ai oán mà hỏi:

- Vậy Thiên đế nói cho thiệp biết, rốt cuộc vì sao ông lại thương Bạch Tố Liên? Ông năm lần bảy lượt bảo vệ Ma vương là do tình cũ vẫn còn có đúng không? Thậm chí lựa chọn đứng về phía Ma vương mà không phải cháu ngoại mình!

- Bà ăn nói hàm hồ!

Ngọc hoàng lại bị chọc giận nhưng cơn giận không kéo dài lâu bởi vì Tây Vương mẫu khóc... Bà là người phụ nữ cường đại nhất Thiên giới, nếu có từng khóc thì cũng vì ông mà thôi... Ngọc hoàng thở dài, đây là người vợ đã cùng ông vượt qua cuộc đời bất tử, có khi quá quen thuộc đến mức không thấy quan trọng và cần thiết nhưng mà... Bà vẫn ở đây, vĩnh viễn, vĩnh viễn là Vương mẫu của ông...

- Được rồi, được rồi... Bà đừng khóc nữa... Làm sao tôi không thương Long nhi cơ chứ? Tôi vẫn dõi theo nó, vẫn quan tâm nó, cố tìm cách rước nó trở về. Bà không thích hoa sen tinh bởi vì bà nhớ đến Bạch Tố Liên, nàng cũng là hoa sen khó trách bà không yêu thích! Bây giờ chúng nó không bỏ nhau được, bà thấy rõ rồi đấy, là yêu không lối thoát, thiên trường địa cửu sẽ không thể quên nhau! Long Nhi đã có thêm Tiểu Long Nhi rồi, nó là cháu cố của bà đấy, lẽ nào bà không thương dù chỉ một chút? Hôm qua ta có lên nhìn thằng bé kia, đứa nhỏ rất đáng yêu, là con rồng trắng một sừng, nhìn rất giống cha nó hồi bé... Tội nghiệp đứa nhỏ, lưu lạc phàm giới bao nhiêu năm, trở thành thiên sát cô tinh để sống sót tới bây giờ, thay vì ghét nó, chúng ta phải thương nó nhiều hơn!

Tây Vương mẫu lau nước mắt, nét mặt đã giãn ra. Thần tiên cũng như con người, có lòng ghen tị, có sự đố kỵ, cũng rất tham lam,... Bà muốn tha thứ lắm chứ nhưng nỗi đau giống như chiếc dằm đâm vào tim bà, lâu ngày hóa thạch. Vương mẫu nhìn khuôn mặt già của Ngọc hoàng, thấy được dung mạo thật của ông phía sau lớp ngụy trang. Thật ra Bích Hải khá giống ông ngoại, nhất là đôi mày kiếm vừa đen vừa đậm.

- Thiên đế, nhiều năm như vậy rồi, ông có thể thẳng thắn một lần nói cho tôi biết, rốt cuộc ông còn yêu Bạch Tố Liên hay không?

Đối với sự cố chấp của Vương mẫu, Ngọc hoàng chỉ cười khổ, nhẹ nhàng vỗ về sau lưng bà:

- Lâu thế rồi, ai còn nhớ chứ? Đã là dĩ vãng, tình yêu cũng biến hóa thành những thứ tình cảm khác. Giống như trâm với nàng, trải hết tất cả bể dâu, hiện giờ là lão phu thê, tình yêu chính là tình thân!

Không biết Vương mẫu có hài lòng với đáp án này không, một lúc lâu sau mới nghe bà đáp:

- Chuyện của Long nhi tôi không quản nữa nhưng cũng không giúp đỡ, sau này nó muốn thế nào thì tùy! Bích Lạc cung đã hoang vắng lâu rồi...

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 18

Chương 2: Ngày Hoàng Đạo Xấu Nhất Trong Năm

Phần VIII: Đường tới hạnh phúc không còn gập ghềnh

Tương Tư nghe thấy tiếng chén vỡ, lại nghe tiếng gào rít từ gian phòng đối diện. Sáng nay các chị dâu đến thăm nàng, vẻ mặt mỗi người đều u ám nặng nề. Hòa An phủ dựng ở Sa Đà, cách kinh thành rất xa và hoàn toàn tách biệt với chảo lửa quyền lực. Theo lý mà nói, nơi này phải được bình yên...

Tương Tư cúi đầu vuốt ve cái bụng, đã mười ngày trôi qua mà đứa trẻ vẫn chưa động đậy, lòng nàng tràn đầy bất an, dù Chu Học Lễ năm lần bảy lượt khẳng định thằng bé vẫn khỏe, nó đang chậm chậm lớn lên, mạch tượng yếu ớt cũng từ từ vững vàng trở lại. Bình thường đứa nhỏ luôn hiếu động, hàng ngày chơi đùa vui vẻ, không mệt không chán. Sự yên tĩnh của nó bây giờ khiến nàng phập phồng lo sợ, sợ con mình không nói tiếng nào mà ra đi...

Gian phòng đối diện lại vang lên một đợt âm thanh loảng xoảng. Mười ngày qua đều như thế, Tương Tư không bị giật mình như lần đầu nữa. Nàng trở về giường im lặng đắp chăn. Quả nhiên một lát sau Ca Dương đẩy cửa bước vào, cuồng nộ trên mặt còn chưa vơi hết. Nhìn thấy nàng, ánh mắt sòng sọc liền dịu lại, cuối cùng chuyển thành ôn hòa và âu yếm.

- Dậy rồi à? Ăn chút gì không? Cháo trắng với trứng muối nhé?

Nàng cười cười vươn cánh tay đến, hân hiệu ý liền bế nàng lên, đưa ra vườn lan còn đọng sương sớm. Trời hôm nay nắng dịu, lâu lắm rồi Sa Đà không được một năm mát mẻ như thế, mưa thường xuyên, nắng cũng hiền hòa... Vườn lan gọi là Ngộ Lan Đình, ngày xưa Chu Lạc Trinh tự tay chăm non. Bây giờ ông mất, việc tưới tiêu chăm sóc do hạ nhân phụ trách. Trong vườn có vài thứ đồ chơi linh tinh, chiếc chong chóng tre theo gió quay đều, bày châu chấu cỏ đung đưa dưới giàn hoa tím, góc bên này là chiếc xích đu gỗ, dây thừng bện lá thường xuân, ghế ngồi được mài nhẵn có lưng tựa.

Nhiều năm về trước, khi Ngộ Lan Đình còn là một vườn cây nghèo nàn thực vật, vương phi đã ngồi trên chiếc ghế này, chiều chiều mong ngóng vương gia trở về. Bà ấy mang thai sáu đứa con, vẫn thường lẻ loi chơi xích đu một mình. Bây giờ chất gỗ đã bóng loáng, trải qua năm tháng bể dâu, vẫn chiếc ghế đó nhưng khu vườn hiện tại đã tràn ngập hoa lan, mà đang ngồi là một đôi uyên ương yêu nhau say đắm, chỉ hận không thể dính liền từng phút từng giây...

Vườn hoa thoang thoang hương thơm và gió mát, Tương Tư uể oải làm tổ trong lòng hân, chốc chốc lại nghe hỏi:

- Em có đói không? Ăn cháo trắng với trứng muối nhé?

Nửa giờ trôi qua, Ca Dương vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục lái nhai cháo trắng và trứng muối. Từ khi ngã bệnh, sức ăn của Tương Tư kém hân, trở về triệu chứng ốm nghén của mấy tháng đầu, ngoài món cháo trắng trứng muối thì ăn cái gì cũng muốn nôn ra.

Ca Dương đã ở bên nàng mười ngày, cũng là mười ngày không màng quốc sự. Dời truyền tin ngữ thành đàn bên trong nhà chứa củi, mỗi ngày không ngừng gia tăng quân số, vậy mà bộ dạng hân không một chút nôn nóng, tưởng làm ẩn sĩ an nhàn tự tại rồi. Thấy Ca Dương lại bắt đầu nhắc tới trứng muối, Tương Tư không khỏi cắt ngang:

- Mẹ con em đã khỏe, sáng mai chàng hồi kinh đi, quốc gia không thể một ngày không có vua!

Ca Dương im lặng một lát rồi đáp:

- Thế nửa chén thôi thì sao? Thêm một quả trứng bách thảo?

-...

Bá quan văn võ đang lo sốt vó ngoài kia, nếu họ biết trong hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng mà đế vương nhà mình suốt ngày chỉ nghĩ về trứng muối thì sẽ phản ứng thế nào? Cựu thần cõi áo mảo hồi hương? Trung thần hộc máu tức chết? Ngô Hà Huy chắc sẽ quan tâm giá trứng muối liệu có tăng hay không...

Cảm giác người trong lòng đang mất tinh thần, Ca Dương khẽ cười dụi mặt vào mái tóc nàng. Hai bàn tay đặt trên đầu gối đan vào nhau khăng khít. Hắn nói:

- Khương La mất sẽ có ngày giành lại nhưng mẹ con nàng gặp mệnh hệ gì thì một nửa cơ hội cũng không còn!

Hôn lên trán, thanh âm của hắn khe khẽ chỉ hai người nghe thấy:

- Ta cứ tưởng để em ở lại Sa Đà là an toàn tuyệt đối, không ngờ vương phủ cũng không “sạch sẽ”. Thử hỏi làm sao ta an tâm được đây? Ấm vệ hoàng gia đào tạo dễ dàng sao? Bọn họ biết rõ vợ con của trẫm ở trong này vậy mà không làm tốt chức trách. Một cái phủ bé tẹo điều tra suốt mười ngày không ra manh mối... Đám vô tích sự đó cuốn gói cút xéo là vừa rồi!

Tương Tư vuốt ve lồng ngực hắn phập phồng, rất cảm thông cho những người đang hứng chịu cơn giận của hoàng đế. Nhất là ba anh trai đang có mặt trong phủ, Tương Tư nhớ rõ ngày thứ hai khi mình tỉnh lại phát hiện nửa bên mặt anh cả bầm tím, hỏi ra mới biết hắn và Ca Dương đã

nện nhau một trận. Tâm tình hoàng thượng tệ đến không thể tệ hơn, cào ba tấc đất của vương phủ mà không tìm ra kẻ chủ mưu hại nàng. Mỗi ngày hăn mắng mỏ ám vệ, phạt Tiểu Mai quỳ suốt mấy canh giờ, đập vỡ rất nhiều chén chậu... Thật sự sắp biến thành khủng long bạo chúa rồi! May mắn còn có Tương Tư làm canh giải nhiệt mới khiến hăn yên tĩnh chốc lát. Hòa An phủ bây giờ trở nên u ám nặng nề, bình thường không ai dám nói to đi nhanh, không khí như rơi xuống hầm băng, một ngày Ca Dương còn ở đây là một ngày tất cả mọi người bị tra tấn tinh thần.

- Em đừng xen vào việc này, tự lo cho bản thân là được! Còn hơn ba tháng nữa, mặc kệ trời long đất lở ra sao, ta sẽ ở đây chờ hai mẹ con sinh nở.

Nói rồi hăn đem bàn tay nàng lên hôn, giống như chưa thoát khỏi sự kinh hoàng của mười ngày trước.

- Từ bây giờ không cho phép cách xa ta quá mười mét, tuyệt đối không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa, đứa bé nhất định phải ra đời khỏe mạnh. Hai mẹ con em làm ta chết đi sống lại mấy lần... Thực là... Chịu không nổi một phen kinh hoàng nữa!

Tương Tư ngược lên nhìn, lòng cũng xót xa. Cả kiếp trước và kiếp này, bọn họ đến với nhau không hề dễ dàng, giống như trời xanh ghen tị yên ương, nhất định phải tạo ra sóng to gió lớn đe dọa con thuyền hạnh phúc của hai người.

- Không đâu. Con sẽ bình an, em cũng bình an... Cả nhà mình rồi sẽ bình an...

Nói liền ba lần “bình an”, nàng vừa an ủi hăn, vừa cố vũ bản thân. Trong Ngộ Lan Đình yên tĩnh, lâu lâu có tiếng ong thụ phấn vo ve, chiếc xích đu nhịp nhàng đung đưa, Tương Tư nhắm mắt hưởng thụ vị ngọt trong nụ hôn của hăn. Răng cửa nhẹ lên môi, hơi thở ổn định, sự thân mật này

không có màu đục vóng, chỉ đơn giản là truyền đạt tình yêu. Tưởng rằng sắp ngủ gật trong vòng tay ấm áp, bất ngờ Tương Tư mở bừng hai mắt, bối rối đẩy Ca Dương ra.

- Sao vậy...?

Nhìn nàng gấp gáp, hấn cũng hoang mang theo.

- Đừng nhún nhích, đừng nhún nhích... Em vừa mới cảm giác thăng bé lại động đập, chờ đã nào...

Nàng hưng phấn bừng bừng, hai mắt lấp lánh nhìn xuống bụng. Ca Dương đặt tay lên bụng, hấn cũng sốt ruột không kém. Vốn là đứa nhỏ hiếu động nhưng sau một phen sinh tử, thăng bé dường như mệt mỏi không buồn chơi đùa nữa, sự yên tĩnh này không khiến Tương Tư ngủ ngon mà ngược lại làm nàng thao thức. Họ đều đang chờ đợi, chờ đợi đứa trẻ thông báo sự tồn tại của nó.

Bất chợt có cái gì chuyển động dưới bàn tay Ca Dương, cả hấn và nàng đều thấy rõ. Ca Dương giật mình dời tay đến chỗ khác, ngay chỗ ấy lại tiếp tục động đập. Có kinh nghiệm từ trước, hấn hiểu rằng thăng bé đang “giao lưu tình cảm” với mình. Chu thái y bị gọi đến gấp, sau khi cẩn thận bắt mạch thì thở phào nhẹ nhõm, ông nói:

- Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng nương nương, thai nhi đã hoàn toàn khỏe mạnh, bình phục gần giống tình trạng trước đó. Tuy nhiên, thời gian ba tháng cuối đứa trẻ sẽ lớn rất nhanh, cần rất nhiều dinh dưỡng. Nương nương còn phải chú ý tư thế nằm, mỗi ngày để y nữ kiểm tra vị trí bào thai, tránh lúc lâm bồn sẽ khó sinh!

Tương Tư và Ca Dương vui mừng gật đầu, ban thưởng hậu hĩnh cho thái y. Chu Học Lễ vẫn còn điều muốn nói nhưng ông không dám. Ở tuổi năm mươi, có hơn ba mươi năm hành nghề, Chu Học Lễ không dám nhận mình là người giỏi nhất nhưng tuyệt đối không phải hạng xoàng. Ông từng

chứng kiến người chết qua nửa canh giờ bỗng nhiên sống lại, cũng từng chữa trị cho kẻ nhiễm trăm loại độc mà còn sống sót nhiều năm. Đối với ông, kì tích trên đời tuy hiếm nhưng vẫn có. Hồi tưởng lại ngày ấy, Chu thái y giống như đi ngang qua pháp trường, cái đầu bị mất lần nữa được tìm về. Chuyện này quá mức phi thường rồi!

Trong lúc Chu thái y đang cảm khái thì Tiểu Mai đáng thương đang phải quỳ trên nền đất cứng. Nàng cảm giác hai chân không còn thuộc về mình. Tiểu Mai thở dài, liếc sang ba tên ám vệ bị treo ngược mà cảm thấy may mắn. Bộ hạ phạt họ như thế là nhân từ lắm rồi, Tiểu Mai không có mặt mũi nào đi gặp tiểu thư nữa, thời gian dài sống trong an nhàn khiến nàng buông lơ cách giác, không có ý thức của một ám vệ. Có trời mới biết Tiểu Mai hoảng sợ cỡ nào khi trở về phòng phát hiện chậu hoa vỡ nát mà Tương Tư thì đang nằm giữa vũng máu vô tri vô giác. Nếu tiểu thư và tiểu hoàng tử xảy ra chuyện gì, e rằng nàng treo cổ nhảy sông cũng không đền hết tội. Hoàng thượng nổi giận lôi đình, nàng là người đầu tiên bị xử lý. Tiểu Mai nghĩ tới hình phạt mà buồn khổ trong lòng. Thà rằng treo nàng lên cây, cấm thực nửa tháng hoặc đánh hai trăm gậy chứ đừng cắt chức a hoàn của nàng! Từ năm mười sáu tuổi đi theo tiểu Quận chúa, Tiểu Mai đã nhận định sẽ hầu hạ nàng cả đời, đồng cam cộng khổ. Nay hoàng thượng quyết định chia cắt hai người, Tiểu Mai khổ sở không thôi... Nàng hiểu rõ tính tình sở thích của Tương Tư, biết tiểu thư thích ăn gì ghét mặc gì, còn biết cách làm bánh hành không thua đầu bếp trong phủ. Phàm là cái gì tiểu thư muốn, Tiểu Mai đều cố gắng học hỏi. Tình cảm chủ tớ hun đúc nhiều năm, so với tình chị em còn thân thiết hơn!

Tiểu Mai im lặng quệt nước mắt, chợt thấy trước mặt xuất hiện một đôi giày đen...

- Sư phụ...

Nàng ngẩng đầu nhìn Phong, chút kiên cường cuối cùng rồi cũng lung lay sụp đổ.

- Huhu sư phụ... Đồ nhi xin lỗi, đồ nhi biết sai rồi, người đi cầu xin bệ hạ giữ lại Mai Mai đi... Con không muốn trở về Mật Bảo Các, con muốn tiếp tục theo hầu tiểu thư...

Phong im lặng nhìn cô gái nhỏ ôm chân mình khóc bù lu bù loa. Mặt nạ ở ngang sống mũi, che đi hầu hết cảm xúc của hắn. Phong khẽ vỗ về đỉnh đầu học trò, cố gắng nói nhỏ nhẹ:

- Được rồi, được rồi... Nước mắt của con sắp đìm chết ta rồi! Bây giờ hoàng thượng còn tức giận, đợi ngài nguôi ngoai ta sẽ thử cầu xin. Trước tiên phải xem vết thương ở chân thế nào đã...

Tiểu Mai hít mũi, như con mèo hoa lau lau chùi chùi, làm thế nào cũng không lau sạch được. Phong bất lực, đành ngồi xổm xuống rút khăn tay, ra vẻ ghét bỏ tẩy tẩy khuôn mặt bánh bao của nàng. Xong rồi hắn đưa tới một gói giấy nóng hổi, bên trong là hai cái đùi gà. Tiểu Mai nghe mùi thơm, nuốt nước miếng không dám nhận. Nàng đang bị phạt, làm thế này liệu có vi phạm nguyên tắc hay không?

Ba tên ám vệ tôm tép ở bên cạnh lần lượt bị mùi thức ăn đánh thức, bắt đầu kêu gào:

- Sư thúc đại nhân~~~ chia đùi gà cho con với~~~

Tên ở giữa bị trói như cái kén sâu, đầu trút xuống đất lúc la lúc lắc mà miệng mồm thì kêu to nhất. Phong ngoáy lỗ tai chọi một hòn sỏi qua, tên kia bất tỉnh nhân sự. Hai gã còn lại thấy vậy nín thin, tiếp tục giả chết. Sao bọn họ có thể quên cơ chứ, Phong sư thúc xưa nay chẳng tử tế với ai, trừ Tiểu Mai ra thì bọn họ hết hy vọng rồi!

Giải quyết xong ba con vẹt quay, Phong lại dúm đùi gà vào tay Tiểu Mai:

- Còn chần chừ gì nữa, ăn nhanh không bị phát hiện bây giờ!

Tiểu Mai gật đầu thật mạnh, không khách khí ngồi bẹp xuống đất, vội vã xé đùi gà. Trong lúc đó Phong lấy ra lọ thuốc đã chuẩn bị sẵn, vén ống quần mỏng manh lên xem, chỉ thấy hai đầu gối đen tím, làn da càng trắng thì vết thương càng có vẻ nghiêm trọng. Phong nhú mày nhẹ nhàng thoa thuốc. Tiểu Mai sung sướng duỗi chân cho sư phụ trị thương, còn mình thì ngòm ngoàm ăn thịt gà.

Ném hai khúc xương trở về gói giấy, vuốt bụng ợ một tiếng, nàng nghiêng đầu nhìn Phong cẩn thận quấn băng vải bó đầu gối nàng lại. Động tác nhanh và khéo léo, Phong vừa làm vừa nói:

- Bó dày một chút, lát nữa quỳ sẽ ít đau hơn!

Tiểu Mai hít mũi, cảm động sắp khóc rồi! Thấy hẳn chuẩn bị đứng lên, nàng hấp tấp ôm cổ sư phụ, cười tươi như hoa cảm ơn hẳn một câu.

- Sư phụ tốt nhất trên đời, có người ở đây Mai Mai không sợ gì hết!

Phong bị ôm bất ngờ, tư thế hơi kì cục. Hẳn liếc thấy ba con vịt quay đang chuyên tâm giả chết, vỗ đầu đồ đệ, lại hôn nhẹ lên cánh môi dính mỡ của nàng một cái.

- Ngoan, chịu đựng thêm mấy ngày rồi ta sẽ nghĩ cách đưa con ra...

Rời khỏi phòng không lâu, Phong bị Ca Dương gọi tới. Hẳn hơi lo lắng không biết chuyện mình làm có bị phát hiện hay không, đến khi trông thấy khuôn mặt nghiêm túc của hoàng thượng thì bình tâm trở lại. Thư phòng này do vương phi chuẩn bị, ở sát vách phòng ngủ của Tư Tư. Tạm thời có một số công văn khẩn phải duyệt ngay đã được đưa tới đây, Ca Dương tranh thủ xem qua một chút. Hẳn vắng mặt mười ngày, trên kính vẫn còn Ngô Hà Huy chống đỡ nhưng xem chừng sắp chịu không nổi, liên tục giục hẳn quay về.

Ca Dương ngồi sau bàn gỗ, tay múa bút viết xoẹt xoẹt trên tờ giấy đỏ. Phong biết điều chỉ im lặng đứng chờ. Đợi khi hoàng thượng làm xong mọi việc, lúc này mới hỏi:

- Đệ tử của người là người giỏi thuật dịch dung nhất có phải không?

- Thưa, đúng ạ!

Ca Dương híp mắt, im lặng chốc lát rồi bất ngờ ra lệnh:

- Tháo mặt nạ ra cho trẫm xem!

Phong rất hoài nghi nhưng không nhiều lời, lập tức giơ tay ra cởi dây buộc. Mặt nạ là vật bất ly thân của ám vệ, vừa che giấu dung mạo, vừa thể hiện sự thần bí. Trong sư môn, người từng nhìn thấy khuôn mặt hẳn không nhiều, chỉ có Lô, Trì, Tiểu Mai, Độc Cô Tinh và A Mị. Phong cũng chưa từng tháo ra trước mặt hoàng thượng...

Ca Dương nhìn vào gương mặt sáng sủa anh tuấn kia, có chút giật mình. Thật sự rất giống!

Hắn thất thần chốc lát, sau đó ném ra một cuộn giấy chi chít chữ mẫu.

- Trong vòng ba ngày người phải viết được như vậy, càng giống càng tốt, đây là bút tích của trẫm, tuy khó bắt chước nhưng không phải không thể!

Ngừng một lát, hắn lại trấn an:

- Cũng không cần lo lắng quá, Ngô Hà Huy rất thạo việc này, chờ khi hồi kinh người luyện tập nhiều hơn là được...

Phong mịt mờ nhìn cuộn giấy, lại nhìn hoàng thượng.

- Ý bệ hạ là...?

Ca Dương nhượng chân mày:

- Phải! Trẫm muốn người cùng với Tiểu Mai quay về kinh thành, trong vòng ba tháng đóng giả hoàng đế!

Phong sợ hết hồn, cuộn giấy trên tay suýt rơi xuống. Giả mạo hoàng đế – tội này tru di thập tộc còn không đủ!

- Hoàng... Hoàng thượng... Việc này không thể...

- Đây là lệnh, không được trái! Trẫm đã quyết định phải ở lại Sa Đà cho tới ngày hoàng nhi bình an sinh ra, dù Đại Thế có chiếm được Bình Thành lần nữa cũng không quan trọng. Người là người duy nhất có thể giả dạng trẫm, thêm thuật dịch dung của Tiểu Mai hỗ trợ sẽ không ai nhận ra!

Yết hầu của Phong trượt lên trượt xuống, cuối cùng hỏi vào điểm mấu chốt:

- Hoàng thượng tin tưởng thuộc hạ như vậy sao?

Cách này tuy lừa được mọi người nhưng lại mạo hiểm vô cùng. Nếu Phong trở thành “Ca Dương”, rất khó ngăn cản hãn ban ra vài chiếu chỉ, dễ dàng xóa sạch Ca Dương thực sự. Thử tưởng tượng khi hãn ngồi lên ngai vàng rồi, quần thần tung hô vạn tuế rồi, liệu trong phút hư vinh có nảy sinh tâm tư độc ác, muốn biến giả thành thật hay không?

Ca Dương nhìn vào đôi mắt sáng có vài phần giống mình, đột nhiên vui vẻ bật cười:

- Dùng người thì phải tin, không tin thì không dùng, huống chi “hoàng đế” không chỉ thể hiện qua quần áo và bề ngoài. Cho dù trẫm ngồi trên ngai vàng hay chui rút trong xó xỉnh nào đi chăng nữa, trẫm vẫn có thể khống chế mọi việc trong tay, người có mưu đồ xấu sẽ nhanh chóng thất bại thôi!

Nhìn sự tự tin đến mức tự phụ trên khuôn mặt Ca Dương, Phong rất muốn phì cười. Hắn ôm quyền kính cẩn khom lưng, giọng nói thể hiện sự trung thành tuyệt đối:

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Ở kinh thành, “bệ hạ” lâm triều trở lại, nhanh chóng trấn an quần thần. Số ít người biết chuyện thì chẳng bình tĩnh nổi. Một hoàng đế giả, trời ơi chuyện này hoang đường đến không thể hoang đường hơn!! Ngô Hà Huy lúc nào cũng kè kè một bên, giám sát chặt chẽ từng cử động của “Ca Dương”, còn bảo Ninh công công ôm khư khư ngọc tử, bảo vệ hai mươi bốn trên bảy. Mọi thứ dường như không có gì thay đổi, trừ việc “hoàng đế” bỗng có thêm một “cung nữ cận thân”, ngày đêm ở chung một chỗ khiến cho Hoàng quý phi xé rách mấy cuộn vải tốt.

Tháng Tám, đê Trường Giang cuối cùng cũng vỡ, một vùng đất nông nghiệp màu mỡ chìm trong biển nước. Lũ cuốn trôi rất nhiều tài sản và mạng người. Ở Sa Đà, Ca Dương mất ngủ một đêm, hăn lường trước đê Trường Giang sẽ vỡ nhưng lại tính toán sai thời điểm, rốt cuộc không kịp thu hoạch vụ lúa xuân thu, đáng tiếc...

Triều đình hành động rất nhanh, vài tháng trước đó đã sẵn sàng nghênh đón thiên tai, quân dân xây bờ bao dẫn nước đến các vùng lân cận, hạn chế tối đa tổn thất cho Bình Châu. Có như thế mới hy vọng bảo vệ vựa lúa lớn thứ hai cả nước. Tuy nhìn xa trông rộng nhưng Ca Dương vẫn thiếu sót ở một điểm, hăn quên mất người dân tại khu vực xung quanh Bình Châu hầu hết là bần nông giỏi cày ít học. Họ chỉ thấy nước lũ tràn về, nổi lên bất mãn trước hành động của triều đình. Đôi khi lòng dân còn khó đối khó hơn cả thiên tai, lẽ ra ngay từ đầu phải có những thuyết khách giải thích cho họ trước, để họ hiểu rằng sự hy sinh này là vì đại cuộc, chỉ có bảo vệ Bình Châu thì lương thực năm tới mới không thiếu hụt. Giờ thì đã muộn, ngọn lửa khi đã bùng lên sẽ không dễ dàng bị dập tắt bằng vài ba lời nói. Một bên là nước lũ dữ tợn, một bên là dân chúng cầm gậy gộc chống trả

quan binh, Bình Châu trở nên bạo loạn chưa từng thấy, người chết oan mạng nhiều vô số kể.

Chưa hết, trong tình huống nội loạn còn phải đối phó ngoại xâm. Đại Thế nắm bắt thời cơ Khương La khó khăn trăm bề mà âm thầm dẫn binh tiến đánh cửa ải Bình Thành. Tòa thành từng chịu nhiều thương tích chiến tranh nhất lịch sử, cũng oai hùng nhất lịch sử vậy mà thất thủ trong ba ngày. Trấn ải hiện tại là Đại tướng Thẩm Kiệt – anh trai của Thẩm Tuệ Nhã. Nhớ đến năm đầu tiên Thái Minh đế lên ngôi, Bình Thành đã thất thủ một lần, Đô Dư Mân – ông nội Đô Thư Doanh chỉ huy quân dân lui về Đê Lô cầm cự. Địa thế Đê Lô là chiến lũy tự nhiên vô cùng kiên cố, được mệnh danh bất khả xâm phạm. Phen này Khương La làm giống lần trước, tạm bỏ Bình Thành cố giữ Đê Lô, tiền tuyến chiến sự cam go, dẫn co một tháng chưa phân thắng bại.

Ca Dương đọc hết tin tức gửi tới, đốt mẫu giấy nhỏ chi chút kí tự, nhìn tàn tro bị gió thổi bay rồi điềm tĩnh quay về phòng. Hắn chui vào chăn, đem bà bầu nhà mình ôm chặt trong lòng. Ban ngày Tương Tư ngủ hơi nhiều, giờ vẫn còn đang thức. Nàng ngoan ngoãn núp trong lồng ngực ấm áp, suy nghĩ mênh mang... Buổi sáng vương phi đến thăm, trò chuyện linh tinh rồi vô tình nhắc tới tình hình bên ngoài. Gần một tháng nay Ca Dương bảo vệ nàng quá tốt, quanh quẩn trong tiểu viện không ra khỏi cửa. Thế giới của nàng bị thu hẹp chỉ trong phạm vi mười mét xung quanh hắn. Tiểu Mai không biết đã đi đâu, Tương Tư thiếu mất một người nghe ngóng thông tin, kể lại cho nàng. Phải tới sáng nay nàng mới biết, thì ra đê Trường Giang vỡ rồi, Bình Thành cũng thất thủ rồi, người người sống trong cảnh lầm than, quốc vận gấp gáp như lửa sém lông mày. Hoàng đế chí tôn lẽ ra phải túc trực trong triều thì đang ở bên cạnh nàng...

- Hoàng thượng, ngày mai chàng về kinh đi, Khương La cần chàng hơn mẹ con thiếp!

Đêm khuya yên tĩnh, giọng nói của nàng như thiêu thân vỗ cánh, rầm rì êm tai. Ca Dương đã lim dim, hần bợ đỡ sau đầu, khiến nàng phải nghiêng mặt áp vào hõm vai hần. Tương Tư nghe Ca Dương rừ rừ đáp:

- Ta đã nói rồi, chừng nào chưa thấy hoàng nhi thì ta sẽ không đi. So với Khương La, Tư Tư của ta mới là quan trọng nhất!

Nàng trầm ngâm lắc đầu.

- Chàng là hoàng đế, phải có trách nhiệm với đất nước và con dân. Cứ thế này em sẽ biến thành “hồng nhan họa thủy” mất thôi!

Tiếng cười của hần trầm bổng, chọc ngứa màng nhĩ người nghe.

- Vậy thì em cứ “họa thủy” đi, ta không phải hoàng đế gì cả, giờ này phút này ta chỉ là chồng em thôi.

Nói rồi hần mò mẫm hôn lên môi nàng. Nến cháy lách tách, rèm giường lay động, cảnh khuya như bức tranh mực tàu, duy nhất bông hoa sen trong góc phòng là mang màu hồng phấn.

Mùng chín tháng Chín là ngày hoàng đạo xấu nhất trong năm, không thể động thổ, hỏi cưới, tang gia, xuất hành... Càng không thích hợp để sinh em bé!

Nghe lời thái y căn dặn, mỗi ngày Tương Tư rất chịu khó đi bộ, vận động nhẹ. Thông thường Ca Dương sẽ bầu bạn tới nàng, hai người chậm chậm đi hết một vòng xung quanh tiểu viện. Buổi sáng trời chưa nắng gắt, là thời gian thích hợp để ra ngoài. Bụng to, bước chân nặng, nàng phải vịn vào hần để duy trì nhịp điệu nặng nề. Ca Dương thỉnh thoảng lau mồ hôi giúp nàng, quan sát mặt đường phía trước, gặp hòn sỏi thì đá đi chỗ khác. Họ trò chuyện câu được câu mất, tâm trạng của phụ nữ mang thai giống như thời tiết mà Ca Dương thì có sự nhẫn nại vô vàn.

Nhíu mà ỹ đĩ vòng eo cõng kờnh, Tương Tư lần thứ hai cảm giác cơn co thắt trở lại. Nàng nhìn lên bầu trời kéo mây đen, lẩm bẫm nói:

- Sắp mưa rồi!

Ca Dương đá một hòn sỏi, gật đầu:

- Ủ, sắp mưa, chúng ta đi hết vòng này rồi vào nhà.

Nàng lại thều thào:

- Hình như em sắp sinh rồi...

Ca Dương cũng gật đầu đồng tình:

- Ủ, sắp sinh, chúng ta... Á!

Hắn vấp phải cục đá!

Ca Dương giật mình quay lại nhìn nàng, thấy Tương Tư nhíu chặt chân mày, mồ hôi túa ra, sắc mặt trắng bệch... Mới sáng sớm, vách tường vương phủ bị tiếng hét làm rung rinh:

- NGƯỜI ĐÂU? NƯƠNG NƯƠNG SẮP SINH!!!

Sa Đà lại có mưa to, không, phải gọi là bão bùng mới đúng! Con sông duy nhất chảy qua vùng này đã chuyển màu xám xịt, nước siết cuốn trôi nhiều tàu thuyền neo ở bên bờ. Đàn gà nhà ai co ro dưới mái hiên trú ẩn. Một con lợn béo bõ rõi chạy về chuồng, bốn chân ngã đứng không vững dưới dòng nước đục. Mưa xóa nhòa cảnh vật xung quanh, âm thanh lớn tới mức hai người phải đứng gần mới trò chuyện được.

Ở bên đường lớn vắng vẻ có duy nhất một người một ngựa. Gã đàn ông vận đồ lữ hành đen thui, tay trái dắt con ngựa ướt sũng, tay phải giữ vành nón không để gió thổi bay. Người ngựa khó khăn rẽ mưa xé gió, đi

từng bước nặng nề, đầu cúi thấp tránh nước mưa tạt vào. Họ giống hệt những kẻ điên ảo tưởng bơi ngược thác. Vất vả lắm mới tìm tới vương phủ. Gã đàn ông gõ cửa rất lâu mà không ai nghe thấy, cuối cùng y phải bỏ ngựa trèo qua bờ tường, tự thân mở song khóa, rồi lại tự mình đóng cửa cẩn thận, dắt ngựa về chuồng. Lão quản gia trong phủ nhìn thấy hấn kinh ngạc thốt lên:

- Tứ gia? Tứ gia trở về!

Sắc mặt Tịch Tề phong trần mệt mỏi, hấn ném đi cái nón tre bị gió xé rách, cởi áo choàng ướt nhẹp, nhú mày hỏi quản gia:

- Tại sao trong phủ vắng tanh thế này? Người đâu cả rồi?

- Tứ gia mới về còn chưa biết, Lục tiểu thư đang lâm bồn, vương gia vương phi và mọi người đều chờ bên trong!

Tịch Tề trợn tròn mắt, xô lão quản gia qua một bên, toàn thân ướt sũng chạy vào hậu viện. Đối với sự kiện Minh Châu Quận chúa chưa chồng đã mang thai, cả vương phủ không có nhiều người biết, chỉ gồm gia chủ và một bộ phận hạ nhân thân tín. Tiểu thư không ra khỏi tiểu viện, nói rằng mắc bệnh truyền nhiễm, người hầu chỉ nghe mà không tận mắt thấy. Dù sao vương phủ cũng là chốn uy nghiêm kín kẽ, chuyện to chuyện nhỏ không truyền ra ngoài. Gần đây xuất hiện người đàn ông lạ mặt thường xuyên ra vào chỗ ở của tiểu thư, người hiểu rõ nội tình đoán thầm đây chắc hẳn là cô gia rồi. Vương gia nói chuyện với cô gia rất khách khí, xem ra vị cô gia này địa vị rất cao. Viện của tiểu thư kín mít như cái thùng sắt, người hầu bị đối toàn bộ, còn thường xuyên có hộ vệ ăn mặc như kẻ cướp canh giữ bên ngoài... Hạ nhân trong phủ đoán già đoán non, đoán thế nào cũng không đoán ra hoàng thượng!

Tịch Tề chạy đến nơi thì thấy cả nhà tụ tập ngoài phòng, đảo mắt liên tục tìm được hoàng đế. Hơn nửa năm hấn bôn ba bên ngoài, từ khi muội muội

mang thai một tháng chưa từng gặp lại. Giờ trở về, vừa khéo lúc nàng lâm bồn. Ngô Hà Huy đã gửi mật tín báo cho hẳn biết, hoàng thượng trong cung là giả, người thật đang ở Sa Đà. Đối với việc này Tịch Tề thấy rất mâu thuẫn, năm nay Khương La gặp hạn, ngoại xâm nội loạn, không có hoàng đế chủ trì đại cuộc là không được. Thế nhưng Tương Tư là em gái hẳn, hẳn cũng hy vọng trong lúc em ấy sinh con nguy hiểm có hoàng thượng bên cạnh động viên...

Tịch Tề xuất hiện lúc này khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên và vui mừng. Thán Khúc quan sát em trai vừa gầy vừa đen, vỗ vai khen ngợi. Kinh Hà gặp lại anh tư ngày đêm thương nhớ, ôm chặt chân hẳn như con gấu trúc. Tịch Tề cười hỏi với người nhà, sau đó trình trọng đi tới trước mặt Ca Dương quỳ xuống. Không khí hân hoan liền sượng lại, Ca Dương ngẩng đầu chờ hẳn nói.

- Bẩm hoàng thượng, chúng thần vô năng, quân địch quá đông, Đề Lô thất thủ hai ngày trước! Đại tướng Thẩm Kiệt đã tử trận, chỉ huy bây giờ là Phó tướng Lương Định Kỳ. Tình huống đã vô cùng hung hiểm, tinh thần quân địch lên cao, hô to khẩu hiệu “Tiến Đế Đô, đốt hoàng thành”, mỗi ngày đều phát động tấn công, quân đội Khương La đang từ từ lùi vào nội địa! Cứ theo tốc độ này không đầy một tháng sẽ đánh tới kinh thành! Chúng thần tha thiết mong bệ hạ trở về, chủ trì đại cuộc!

Tịch Tề dập đầu ba cái, ánh mắt le lói nhìn thẳng hoàng đế. Ca Dương mặc y phục màu lam giản dị, khí chất vương giả mà u tịch. Hẳn vuốt mặt bóp trán nghe âm thanh khe khẽ ở phòng trong.

- Chuẩn bị đi, sau khi tận mắt trông thấy hoàng nghi trầm sẽ lên đường!

Tịch Tề gật đầu, sau đó mới đứng dậy hỏi han chị dâu về tình hình của Tương Tư. Đã qua buổi chiều, nàng đau một ngày mà còn chưa sinh được. Ông trời thì vẫn trút nước, không có dấu hiệu ngừng. Hoàng đạo hôm nay

xấu nhất trong năm, thời tiết cũng quá khủng khiếp, dường như thế gian không đón chào thẳng bé.

Phòng ngoài chỉ có tiếng hít thở nặng nề và tiếng bước chân nôn nóng. Bóng tối trùm xuống, cả phủ đã lên đèn, âm thanh đau đớn của Tư Tư và tiếng động viên chỉ dẫn của mama vẫn không ngừng lại. Lệ Hà nhịn không nổi, dẫn theo Khanh Ca vào trong hỏi thăm, sau đó hai chị em dâu không đi ra. Bên ngoài còn lại năm tên đực rựa. Thán Khúc đứng nhìn màn mưa bất tận, khe khẽ nói chuyện với tứ đệ đã lâu không về nhà. Chí Tĩnh, Kinh Hà ngồi chung một chỗ, hơi lo lắng nhìn Ca Dương. Người này im lặng như pho tượng sáp, da mặt nhợt nhạt như tờ giấy, nếu hấn không chớp mắt thì chẳng ai biết hấn còn sống hay chết.

Thời gian trôi qua, có lẽ đã đêm khuya hay có thể đã gần sáng, vương phi vén rèm bước ra, biểu cảm cổ quái:

- Vương... Vương gia... Chàng vào đây một chút!

Thán Khúc nhíu mày khó hiểu, nhìn Ca Dương một cái. Chỗ phụ nữ sinh nở, gọi hấn vào làm gì cơ chứ?

- Nhanh đi!

Lệ Hà nóng nảy giậm chân. Thán Khúc đành phải hoang mang đi theo, Tịch Tề bất an cũng nổi đuôi. Hai anh em biến mất sau tấm rèm cửa. Cậu út Kinh Hà ngơ ngác hỏi nhị ca:

- Sao lại thế...? Chẳng lẽ muội muội xảy ra chuyện nữa?

Chí Tĩnh gặt gồng quát:

- Im mồm, đệ là cái miệng quạ!

Cậu chàng túi thân gục đầu xuống. Ca Dương lúc này mới hồi tỉnh, tim hẫp đập quá nhanh, bàn tay cũng cứng đờ vì siết chặt. Ca Dương nhìn lom lom tấm rèm cửa kéo rũ, còn chưa nghe tiếng khóc, tức là chưa sinh xong? Tại sao Thán Khúc Tịch Tề có thể vào mà hẫp thì không? Ca Dương nhú chân mầy, đột nhiên đứng lên, đi xẫp xẫp tới, vừa bước vào thì đụng phải vương phi đang đi ra. Nàng toát mồ hôi, cười gượng gạo giơ tay ngăn đón.

- Hoàng thượng, hoàng thượng... Ngài chờ một chút, chờ một chút...

Ca Dương bị đẩy lùi, mắt ghé nhìn tình hình bên trong. Các y nữ đang dọn dẹp lau chùi. Khanh Ca, Thán Khúc, Tịch Tề quay quanh một mama ôm bọc chặp đở thăm. Ca Dương thoáng ngẫp người.

Lệ Hà nghiêp qua che tầm mắt, nói năng lộn xộn.

- Hoàng thượng, vẫn chưa xong, ngài tạm ra ngoài chờ chút đi!

Ca Dương gạt tay vương phi, tỏ ra tức giận:

- Mọi người làm sao vậy? Tại sao không cho trẫp nhìn đứa nhỏ, tại sao đứa bé không khóc, tại sao ngăn cản trẫp? Tư Tư ở đâu rồi?

Hẫp hỏi một loạt, Lệ Hạ đỏ mắt, lắp bắp không biết trả lời thế nào. Lúc này vương gia mới cao giọng nói:

- Để hoàng thượng vào đi. Dù sao cũng là phụ thân của đứa bé, hãy cho ngài ấy quyết định.

Quyết định?

Quyết định cái gì cơ?

Ca Dương hoang mang lách qua vương phi, đầu tiên hẫp tìm người con gái đang nằm trên giường, tiếc là cách một tấm bình phong nên không

thấy rõ. Tâm trạng của hắn lảng động, trở nên bình tĩnh lạ lùng, đầu óc sáng suốt phân tích. Biểu cảm của mọi người trong phòng cho thấy nàng vẫn khỏe nhưng mà có cái gì không đúng...

Ca Dương đi về phía bọc vải đỏ tươi, bị Tịch Tề vịn vai ngăn lại. Hắn trịnh trọng nói:

- Bệ hạ, lúc này đây thần chỉ xem ngài như phu quân của Lục muội. Dù thằng bé có như thế nào thì cũng là con cháu Hòa An phủ chúng ta!

- Người nói nhảm gì vậy? Tránh ra!

Ca Dương không sao hiểu nổi, mọi người trở nên rất kì quái, hắn chỉ nhìn theo cái bọc vải kia, khao khát cùng mong chờ.

- Tứ đệ, đừng gây rối nữa!

Vẫn là Thán Khúc lên tiếng, Tịch Tề không cam lòng nép qua một bên, sau đó tới Khanh Ca Nhị phu nhân nhường đường. Ca Dương bước qua bọn họ, cuối cùng dừng lại trước mặt Thán Khúc.

- Đường huynh lại muốn nói gì sao?

Thán Khúc bất lực thở dài:

- Không, thần tôn trọng quyết định của hoàng thượng.

Vương gia tránh sang, sau lưng hắn là vị mama do Chu Học Lễ sắp xếp, người trực tiếp đỡ đẻ cho Tư Tư. Bà ấy đã khá cao tuổi, mái tóc hoa râm, gương mặt phúc hậu. Lúc này bà ôm đứa trẻ kín kẽ trong lòng, sự nôn nao hoang mang sợ hãi đều bày ra rõ ràng. Ca Dương cảm giác trái tim ngừng một nhịp...

- Đưa hoàng nhi cho trẫm!

Mama run rẩy chuyển cái bọc vào tay Ca Dương, nụ cười méo xệch:

- Chúc... Chúc mừng hoàng thượng! Nương nương hạ sinh đại hoàng tử, mẹ tròn con... Con... Vuông!

Bà khó khăn nói hai chữ cuối rồi lập tức chuồn mất. Ca Dương thận trọng ôm con trai bé bỏng, bắt đầu quan sát. Đứa trẻ này mới sinh thật sao? Hãn ngạc nhiên nhìn đôi mắt tròn xoe như viên bảo ngọc, đứa nhỏ nhìn dáo dác rồi dừng lại trên gương mặt cha nó. Ca Dương há hốc mồm.

Điều lạ lùng nhất không phải cử động thành thạo của đứa nhỏ, không phải đôi mắt biết mở trong ngày đầu tiên, càng không phải việc đứa bé chào đời mà chẳng khóc. Bọc vải hơi lỏng ra, để lộ cái đầu tròn vo lưa thưa mấy sợi tóc máu. Giữa đỉnh đầu nhú lên một cái răng nanh... Hoặc là một cái sừng gì đó... Ca Dương bỗng nhớ Trí Viên đại sư và Đọa Tăng Soãn Noãn từng dự báo:

“Năm nay” ác long “sẽ tái thế, trú ngụ dưới thân thể quái thai, khiến cho đất trời mưa gió lâm than, dân chúng khổ nạn...”

Hãn hít sâu một hơi, thẳng bé gặp được cha, nhe nướu cười ra tiếng. Lời đồn đại năm nay hình như ai cũng biết, từ quan nhân trong triều cho tới gã ăn mày ngoài chợ. Tiểu thiếp quan viên ngoại nhà ở cạnh vương phủ sinh ra một đứa bé sáu ngón tay, ngày hôm sau lập tức bị quan viên ngoại bóp chết. Ngay khoảnh khắc thẳng bé toàn vẹn chui ra khỏi bụng mẹ, mama đỡ đẻ đã sợ suýt ngất. Vương phi nhận lấy đứa nhỏ cũng điêu đứng, vội vàng gọi vương gia vào xem. Đây là đứa con đầu tiên của Lục muội, không ngờ lại kém may mắn đến vậy. Suy nghĩ một lúc thì thấy chuyện này trùng hợp quá, nàng mang thai tháng Giêng, cũng chính thời gian này Khương La bắt đầu rối loạn. Đứa nhỏ chọn ngày hoàng đạo xấu nhất để chào đời mà cơn mưa bất tận ngoài kia vừa mới chấm dứt.

Bốn vị cô bác thương tiếc nhìn cháu trai vô tội, họ yêu quý sinh mệnh bé nhỏ này, đồng thời lo lắng đứa bé bị cha nó ghét bỏ. Trong cái nhìn nóng rực của họ, Ca Dương đung đưa con trai trong lòng, cọ chóp mũi vào làn da non mềm của bé, hãnh nhỏ giọng âu yếm:

- Tiểu Long Nhi bé bỏng, cha mẹ chờ con rất lâu rồi...

Tiếng cười khanh khách vừa nghịch ngợm lại ngây thơ. Cậu bé chụp lấy mũi của cha, tò mò muốn hỏi đây là cái gì. Ca Dương mỉm cười đùa với con, dịu dàng ôm cục thịt lúc lắc trong lòng.

- Đi nào, vào thăm mẹ nào...

Lệ Hà nhìn hai cha con khuất sau bình phong, thở phào nhẹ nhõm. Tịch Tề quay qua hỏi anh trai:

- Vừa nãy hoàng thượng gọi đứa bé là cái gì?

Thán Khúc trầm ngâm rồi bật cười:

- Tiểu Long Nhi. Đúng vậy, chắc chắn là một con rồng nhỏ, quái vật ở đâu ra chứ? Toàn nói bậy!

Khanh Ca không nói được nhưng gật đầu đồng tình. Bốn người yên tâm nhìn bóng đen trên tấm bình phong, thấy hoàng thượng nhẹ nhàng bế con trai đến bên Tương Tư. Họ lặng lẽ ra ngoài, trả lại không gian cho gia đình nhỏ.

Tương Tư rất mệt nhưng chưa thiếp đi, nàng đã thấy con mình, nó là đứa nhỏ không bình thường. Nhớ vài tháng trước Tiểu Mai kể chuyện nhà quan viên ngoại, Tương Tư vẫn để trong lòng. Nàng không biết Ca Dương có thương con không, nhờ hãnh ghét con nàng thì phải làm sao đây? Tương Tư nằm thao thức, nhớ con đến nước mắt chảy dài mà không thấy ai bế thằng bé trả lại cho mình. Nó đâu rồi? Họ đem con nàng đi đâu rồi?

Ca Dương ôm con bước đến giường, trông thấy mẹ đứa nhỏ tủi thân khóc một mình, liền đau lòng bỏ con trai xuống quan tâm đến nàng.

- Ngoan, đừng khóc, vẫn đau lắm hả em?

Tương Tư được nhìn thấy con, theo bản năng ôm lấy đứa nhỏ bảo vệ. Thằng bé được mẹ ôm càng vui vẻ, ngọ nguậy chui vào vạt áo tìm thức ăn. Ca Dương dờ khóc dờ cười nhìn hai mẹ con ăn ý thật đáng yêu, hẩn nằm xuống khoảng trống bên ngoài, tay chống đầu xem đứa nhỏ ham ăn vội vàng muốn bú.

- Tên của con là Chu Lạc Lâm Kỳ, ở nhà sẽ gọi là Long Nhi.

Tương Tư giật mình. Nàng biết cái tên này, kiếp trước Vĩnh Khang từng viết chiếu chỉ truyền ngôi cho Hạ Hầu Lâm Kỳ, tiếc là tờ chiếu ấy không có cơ hội dùng đến.

- Còn một việc nữa... Ta phải đi ngay bây giờ, hai ngày trước Đề Lô thất thủ rồi, giang sơn Khương La đã mất một phần ba, tuy rất muốn mỗi ngày chăm sóc nàng và con nhưng mà...

Tương Tư lập tức ngắt lời hẳn:

- Mẹ con em đã níu chân bệ hạ lâu rồi. Bây giờ Long Nhi rất khỏe mạnh, mẹ con em sẽ ở Sa Đà chờ chàng thẳng trận trở về!

Ca Dương thâm tình nhìn người con gái hẳn rất yêu và có lẽ còn yêu nhiều kiếp nữa. Sắc mặt nàng mệt mỏi nhưng không nhợt nhạt, đôi mắt long lanh chất chứa niềm tin và sự đợi chờ. Con trai nhỏ ở trong lòng nàng, mãi lo ăn không biết cha nó sắp đi xa. Ca Dương hôn Tương Tư, lại hôn Long Nhi. Đứa nhỏ hình như có linh tính mẫn tuệ, lập tức nhả ti mẹ ra, tròn xoe mắt quan sát cha. “Cái răng” trên đầu nó chỉ nhô ra một đoạn, sờ cứng cứng trơn trơn, giống như chiếc mũ tí hon.

- Hai mẹ con ngủ đi, đợi hai người ngủ rồi ta đi.

Tương Tư lưu luyến nhìn hẳn, nhắm mắt rồi lại gượng mở ra vài lần, cuối cùng không chịu nổi mệt mỏi mà thiếp đi. Long Nhi thấy mẹ ngủ, lại nhìn cha còn ở bên cạnh, nó nằm ở giữa nhận ra môi trường an toàn, thế là phoir cái bụng căng tròn thiếp đi theo mẹ. Ca Dương thích thú nhìn đứa nhỏ, từ nay về sau trong nhà nuôi thêm một chú heo con...

Hắn cẩn thận dếm chăn cho hai người, đứng nhìn một hồi mới lưu luyến đi ra. Khép cửa phòng lại, bên ngoài là Tịch Tề và hai mươi ám vệ hẳn đem theo. Ca Dương nhận mũ và áo choàng, vừa đeo găng tay vừa đi ra cửa. Bên ngoài lúc này là rạng sáng, cơn mưa kinh khủng đêm qua để lại những vũng nước lênh láng phải nhiều ngày mới rút. Ca Dương nhíu mày nhìn về hướng Đông ửng hồng, khuôn mặt dịu dàng khi ở bên vợ con đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự ngạo mạn và giận dữ. Hắn leo lên lưng ngựa, Tiểu Bạch hí một tiếng kích động, chồm hai chân trước lên cao.

- Đi thôi, không đánh cho Đại Thế chạy té tát thì trăm không phải Thái Minh!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 18

Chương 3: Thư Đến Từ Ngàn Dặm

Phần VIII: Đường tới hạnh phúc không còn gập ghềnh

Có ai biết được một lần chia ly sẽ là ba trăm ngày dằng dặc. Sa Đà vẫn bình yên trong cát và gió. Cuộc sống thong dong tự tại, mặt trời mọc lặn đúng giờ. Sự êm đềm này khiến không ít người quên mất đất nước đang chìm trong khói lửa chiến tranh...

Những mẫu cáo thị dán từ tháng Bảy năm ngoái đa phần đã bị gió thổi rách hoặc tróc keo. May mắn lắm mới sót lại một tờ nguyên vẹn nằm khuất ở ngách tường. Nét mực hơi mờ nhưng vẫn đọc được, nội dung đại khái là yêu cầu mỗi nhân khẩu nộp năm mươi văn tiền thuế chiến tranh, cả vùng tuyển chọn bốn trăm thanh niên khỏe mạnh đi tòng quân. Sa Đà đất rộng người thưa, quá nửa diện tích là sa mạc hoang sơ vắng vẻ. Nhờ áp dụng mức thuế thấp nhất cùng quân số ít nhất nên không tạo ra áp lực cho dân chúng, họ vẫn sống thoải mái hơn nhiều nơi khác. Những bô lão chiết khản râu gật gù cười, triều đình này tốt lắm, trong lúc khó khăn chật vật, hoàng quyền lung lay vẫn đối đãi người dân công bằng.

Chỗ nổi tiếng duy nhất ở cái xứ khi ho cò gáy này là phủ Hòa An, mặc dù vương gia đời này đã đổi nhưng bảng hiệu còn giữ nguyên. Nhắc đến Hòa An vương, ở Sa Đà lưu truyền nhiều sự tích thú vị. Nghe nói ông là hoàng tử con vua, tại chốn cung nghiêm không tham hoàng quyền mà tình nguyện đến nơi xa xôi dựng phủ làm nhà, thương dân như con, cải tạo ốc đảo, đào kênh dẫn nước, biến một Sa Đà nghèo nàn trở nên sung túc như bây giờ. Còn nữa, chuyện tình giữa vương gia và vương phi khiến nhiều

người ngưỡng mộ, nghe nói cả đời ông chỉ cưới một người vợ, sinh sáu con trai con gái, gia đình trong ấm ngoài êm. Sau khi vương phi qua đời, ông ở vậy nuôi các con khôn lớn, gìn giữ tấm chân tình với người vợ quá cố, trở thành truyền kỳ trong nhân gian!

Tất nhiên, những mẫu chuyện này đã được đánh bóng ít nhiều, trở nên lý tưởng hóa. Người ta chỉ thấy bề ngoài tốt đẹp mà không nhìn rõ uẩn khúc bên trong. Xét cho cùng, giai thoại đều là những bức tranh cắt ghép khéo léo mà thôi. Có điều ai cũng phải thừa nhận, uy vọng Hòa An vương ở Sa Đà rất cao, hiếm có vị vương nào được lòng dân đất phong như vậy!

Chiến tranh kéo dài một năm, rất nhiều chuyện đã xảy ra, thăng trầm như sắc ố vàng trên pho sử mỗi triều đại. Hòa An phủ bốn bề yên tĩnh. Những con ve sầu ngủ hè trên lá trúc, bày ong vo ve tìm nhụy hoa hút mật, chuông gió đong đưa sợi lông vũ màu hồng. Chậu thủy tinh đặt bên bệ cửa, một đôi cá kiếm thối bọt khí lim dim, thỉnh thoảng bị giật mình vì cái lưỡi dài ở đâu thọc vào bể nước.

- Nha Nha, không được uống nước trong chậu cá!

Tương Tư vỗ đầu con chó, lần thứ ba rót thêm nước vào. Cứ đến mùa hè là đôi cá kiếm gặp nguy cơ chết cạn. Trong phòng ngập tràn ánh sáng, sàn trải thảm nhung vừa mịn lại mềm. Những tấm rèm đã được thay mới, lụa Bình Mai nổi tiếng Khương La, đặc biệt dệt ra bức tranh hoa hương dương bao quanh đàn vịt. Giữa phòng có chiếc nôi đưa, cậu nhóc kháu khỉnh ham chơi không chịu ngủ, bàn tay nhỏ cầm cái trống bỏi hưng phấn ném.

Nha Nha như anh bảo mẫu vô cùng nhẫn nại, bắt đầu lon ton đi nhặt đồ chơi: Cái trống vừa bị ném, chuồn chuồn lá tre gãy cánh nằm cạnh một con bù nhìn rơm đứt đầu, mặt nạ chú hề đã vỡ làm đôi, kế bên là quả cầu mây bị móp và mấy thứ linh tinh nhìn không rõ là bộ phận của đồ vật gì... Nha Nha không phân biệt tốt xấu, đều tha trở về, sau đó nghiêm trang đứng

một bên nhìn từng món bị ném đi lần nữa. Ôi, nghề nghiệp của chó bảo mẫu thật vất vả!

- Tiểu Long Nhi, đồ chơi không phải chơi như vậy!

Bạn nhỏ nghe tiếng mẹ gọi, cười khanh khách nhìn qua. Tương Tư ngồi xuống cạnh nôi, giơ trống bỏi lắc lắc, từng tiếng thùng thùng vui tai.

- Làm giống mẹ này, xem mẹ chơi này...

Long Nhi nhìn mẹ làm mẫu, đôi mắt đen láy mở to, tỏ vẻ thích thú. Tương Tư trả cái trống về tay cậu nhóc, mỉm cười khuyến khích nó học theo. Thằng bé nắm chặt món đồ chơi, chớp mắt hai cái, sau đó cười ha ha ném đi. Lần này ném rất mạnh, văng ra ngoài cửa. Cậu nhóc thấy thế vô cùng đắc ý, tự vỗ tay khen ngợi. Nha Nha rời vị trí canh gác, đứng đĩnh chạy đi nhặt.

Tương Tư chống trán bất lực trước trình độ phá hoại của con trai. Đồ chơi cho dù mang hình dạng màu sắc gì cũng chỉ có một công dụng duy nhất. Tiểu Long Nhi ném mỗi tay, phải bổ sung năng lượng để ném tiếp. Cậu bé ngồi trong nôi ê a tìm mẹ. Tương Tư quá quen với những ám chỉ của con, nàng bế nó lên giường, kéo xuống một góc màn. Tiểu Long Nhi nằm trong lòng mẹ tham lam uống sữa, một tay nghịch ngợm nắm tóc mẹ, hoặc là kéo áo mẹ. Tương Tư trùi mẩn vỗ về con trai, sờ sờ “cái răng” trên đầu bé. So với lúc mới sinh, chiếc sừng đã dài hơn một chút, trơn bóng như bạch ngọc, nhìn rất đáng yêu. Gần đây Tương Tư đã khám phá ra một điều thú vị, mỗi khi sừng nhỏ bị sờ là cậu nhóc không gượng được cơn buồn ngủ, nhanh chóng ôm mẹ thiếp đi. Với cái tính hiếu động ham chơi của bé, đây là cách tốt nhất giúp nó ngủ đúng giờ.

Tiểu Long Nhi bú no, tay mẹ sờ sừng nhỏ rất dễ chịu, dần dần híp hàng mi thiu thiu đánh giãc. Tương Tư nhẹ nhàng đặt cậu bé trở về nôi, dịu dàng đung đưa cho đến khi cảm giác hơi thở của con đã sâu và ổn định.

Nàng đứng dậy vỗ đầu Nha Nha, con chó hiểu ý nằm phủ phục một bên, chốc chốc lại giơ chân trước khều cái nôi, đảm bảo tốc độ không nhanh không chậm. Nha Nha là chó bảo mẫu yêu nghề!

Tương Tư an tâm thấy Long Nhi ngủ say, tranh thủ thời gian rảnh rỗi làm chút việc riêng tư. Nàng mở cái rương nhỏ trên bàn trang điểm, bên trong là một xấp thư có mới có cũ, khoảng chừng mười bức. Nhìn nét chữ rồng phượng đề ngoài bì thư, nàng bắt đầu giở ra đọc lại...

“Mười hai tháng Chín, năm Thái Minh thứ mười bảy,

Ta đang hành quân về Lỗ châu, ban đêm cắm trại ở gần một thôn nhỏ. Khuya hôm ấy nhà đầu thôn có nương tử sinh con, tướng công của nàng cầm đèn chạy đi tìm thầy thuốc, nghe nói bị khó sinh mất máu. Trong đoàn có sẵn năm quân y, ta lệnh một người đi cứu chữa. Rạng sáng hôm sau, trước khi nhổ trại thì nghe tin nương tử kia sinh được bé gái, mẹ tròn con vuông.

Lúc ấy tự nhiên ta nhớ nàng và Tiểu Long Nhi da diết, bèn hạ lệnh ôm đứa bé tới gặp. Dưới ánh mắt khó hiểu của quan tướng, ta đặt cho đứa nhỏ một cái tên, người nhà nhận tên rồi quỳ tạ ơn. Em bé mới sinh rất yếu ớt, nay Tiểu Long Nhi tròn một tháng chắc là khá khinh đáng yêu lắm! Nó có ngoan không? Có ăn khỏe không? Có khóc đêm không? Có khiến nàng mệt không? Long Nhi còn quá nhỏ chắc sẽ không nhớ cha đâu nhỉ?

Mấy vị mama ta đem tới đều là người giàu kinh nghiệm. Nàng cố gắng nghe lời họ ở cữ cho tốt, nghe thái y bảo phụ nữ sau sinh không bảo dưỡng đầy đủ sẽ mắc bệnh về già. Nàng còn phải sống với trăm cả đời, không cho phép đổ bệnh!

Việc quân vận rất bận, thư gửi đi cũng không an toàn, nói nhiều lại khiến nàng lo lắng. Sau này mỗi tháng ta chỉ gửi một bức, nàng đừng hồi

âm, kéo ta đọc xong lại không kiềm lòng được lén trốn về! Kỷ luật trong quân rất nghiêm, làm hoàng đế cũng không trái được đâu!

Kèn lệnh khởi hành, ta phải đi ngay đây, sắp tới sẽ là mấy ngày đường dài hàng trăm dặm. Mỗi cành cây ngọn cỏ đều làm ta nhớ nàng, tâm trạng lúc này giống như câu thơ:

‘Trên lưng ngựa người đi tâm ở lại

Gánh tương tư lại thêm gánh sơn hà”

.

.

Ngày mười tháng Mười Một, năm Thái Minh thứ mười bảy,

Ta chạy suốt ba ngày đêm trở về kinh thành, mẫu hậu bệnh nặng. Lúc về ta mới biết sức khỏe bà đã suy kiệt từ lâu, không muốn con cháu lo lắng nên lệnh Thái y giữ bí mật. Bà nằm ở đó, tóc mai điểm bạc, anh khí trong đôi mắt vẫn le lói như mười bảy năm về trước. Ta hối hận quá, nàng vẫn chưa gặp mẫu hậu lần nào, giá như nàng được thấy bà thì chắc chắn sẽ yêu quý bà.

Mẹ hỏi con dâu và cháu nội của mẹ có khỏe hay không. Ta nói hai người đều tốt lắm, bà thở dài vì chưa kịp ôm cháu đích tôn. Ta kể cho mẹ Tiểu Long Nhi đáng yêu thế nào, thần kỳ thế nào. Bà gật đầu cười rạng rỡ, nói rằng thằng bé là thần long ông trời phái xuống, hoàn toàn không giống như lời đồn. Nàng yên tâm rồi nhé, mẫu hậu cũng rất thương Long Nhi.

Tối hôm ấy ta trò chuyện với mẹ rất lâu. Bà kể lại nhiều tiếc nuối thời trẻ, còn nhắc đến Hòa An vương. Chắc nàng không biết đâu, mẫu hậu ta và phụ vương của nàng từng có một đoạn tình duyên dang dở. Phải chăng đây là nhân quả, để ta với nàng tiếp tục ở bên nhau?

Bà mất lúc rạng sáng mừng sáu, ra đi rất thanh thản. Mẫu hậu không đặc biệt dặn dò gì, chỉ gửi lại một chiếc vòng tặng Tiểu Long Nhi, ta đã kèm vào phong thư. Vòng tay không có giá trị gì lớn nhưng mang ý nghĩa gia tộc, nhớ không lầm thì đại ca nàng cũng có một cái. Chu Lạc gia truyền thừa tất cả ba món bảo vật bình an. Vòng tay này ngày trước thuộc về Thái tử Ca Thần, nay dành cho Tiểu Long Nhi, hy vọng có thể bảo vệ thằng bé an ổn lớn lên!

Tang lễ của mẫu hậu tổ chức long trọng ba ngày, bởi vì chiến sự nên vừa xong là ta phải rời đi. Lúc ra khỏi cổng thành quay lưng nhìn về hướng Tây, Sa Đà ở bên đó, nàng và con cũng ở bên đó, ta phải kiềm nén lắm mới không đi hướng ngược lại. Hiện giờ lòng ta rất buồn, nặng trĩu. Trên thế giới này chỉ còn lại nàng và Long Nhi là người thân của ta, vì hai người ta phải nhanh chóng đánh tan quân Đại Thế, ném chúng ta khỏi bờ cõi Khương La, đón nàng và hoàng nhi về cung.

Hai mẹ con ở nhà phải tự chăm sóc nhau nhé! Trời trở lạnh rồi, sức đề kháng của trẻ nhỏ rất yếu, cẩn thận đừng bị cảm. Vài hôm trước trong quân có một tiểu tướng săn được con bạch hổ, bộ lông rất đẹp, chờ ta trở về sẽ tặng nàng làm áo choàng, dư ra một ít may mũ lông cho thằng bé.

Muộn rồi, ta dừng bút ở đây nhé. Hy vọng năm mới tình hình ngoài này sẽ đình chiến, để ta trở về thăm hai mẹ con.

Lời cuối cùng ta muốn nói là: Ta rất nhớ nàng!

.

.

Ba mươi tháng Chạp năm Thái Minh thứ mười bảy,

Ở doanh trại nghe thấy tiếng pháo, không biết Hòa An phủ đã đốt pháo chưa? Thái y nói thính giác của em bé không như người lớn, nàng cần

thận kéo Long Nhi giật mình.

Hai mẹ con ở nhà vẫn khỏe chứ? Thằng bé lớn thế nào rồi? Bốn tháng hình như biết ê a rồi nhỉ? Tiếng “mẹ” hơi khó nói, nàng dạy con gọi “cha” trước đi, chờ ta trở về sẽ dạy nó gọi mẹ.

Con mình hơi khác con người ta, nàng cẩn thận đừng để người ngoài trông thấy thằng bé, có đi đâu phải đội mũ vào. Chu Học Lễ đã báo cáo với ta, “cái răng” nhỏ trên đầu Long Nhi sẽ từ từ dài ra, đến một độ tuổi nào đó thì dừng lại. Nàng đừng quá lo lắng, cũng đừng nghĩ ngợi lung tung. Lâm Kỳ là đứa trẻ đặc biệt, nó còn là hoàng nhi của trẫm, tương lai là quân chủ Khương La. Trẫm sẽ không cho phép bất cứ ai hay thứ gì làm tổn thương đến nó, lời đồn cũng không được! Cho nên, Tiểu Long Nhi đích thực là một chú rồng nhỏ, nàng không được gọi con là tên giặc đâu đấy!

Được rồi, không phải đang trách ta chỉ quan tâm đứa nhỏ mà bỏ quên mẹ đứa nhỏ đó chứ? Dù ta không nói nàng cũng biết ta nhớ nàng như thế nào mà... Nhớ đến mức mấy đêm liền đều mơ thấy mộng xuân... E hèm... Có phải nàng cũng có giấc mơ giống vậy hay không? Chắc thế rồi, lần sau không được phép chống cự, khiến ta suốt đêm chỉ đuổi theo mà chẳng xớ múi được gì... Haizzz... Nàng vừa mắng ta vô lại đó à?

Năm mới phải ở trên chiến trường, không riêng gì ta mà còn có tất cả binh tướng. Họ là quân đội của Khương La, chinh chiến xa nhà để bảo vệ người thân phía sau, gìn giữ từng mảnh đất quê hương. Sự thương nhớ chỉ làm họ thêm mong mỗi chiến thắng, thêm mong mỗi ngày về. Trong doanh mở đại tiệc, múa hát linh đình, hiếm có dịp để mọi người thả lỏng một đêm. Nàng yên tâm, ta không động vào vũ nữ, cũng không để ý quân kỹ, ta vì nàng thủ tiết. (Haha)

Ngoài này nhận nhiệm vụ vẫn thấy cô đơn kì lạ. Lúc nhớ con ta lại theo thói quen đi ngựa gỗ, hiện tại được hai trăm mười sáu con rồi, chờ lúc trở về sẽ tặng Long Nhi một đội kỵ binh!

Gửi lời hỏi thăm của ta đến các ca ca tẩu tẩu của nàng nhé. Chúc mọi người năm mới an lành.

.

.

Ngày mười tháng Tám năm Thái Minh thứ mười tám,

Chắc nàng cũng nghe tin rồi. Tề vương tạo phản, đem sáu Quận Đông Hoang cắt đất xưng đế, từ chối tiếp viện cho Khương La. Đừng lo lắng quá, phải tin tưởng trăm, chiến sự này dài và khó khăn hơn dự tính nhưng trăm vẫn biết mình đang làm gì. Đại trượng phu sinh ra để đội trời đạp đất, cả giang sơn và mỹ nhân trăm đều muốn có, giang sơn chỉ một, mỹ nhân cũng thế!

Có phải nàng nghĩ đến Tịch Tề hay không? Cho dù chuyện gì xảy ra thì trăm vẫn tin tưởng Hòa An phủ. Nếu Tịch Tề phản bội, trăm sẽ không giận cá chém thớt lên người khác. Những điều nàng được nghe, được biết chưa hẳn là sự thật. Trăm hứa với nàng cho dù Tứ ca nàng tội lớn tày trời cũng phải đem hãn về kinh xét xử, sẽ không để hãn lạng lã bỏ mạng nơi đất khách quê người. Việc trăm thân chinh vẫn là bí mật, Phong và Tiểu Mai vẫn phải cầm cự ở kinh thành, thiếu hai người này ở cạnh nàng khiến ta rất lo. Có một số chuyện trong thư không thể nói rõ, nàng phải ghi nhớ, nàng và Long Nhi là điểm yếu trí mệnh của ta. Khương La mất bao nhiêu thành trì cũng không quan trọng nhưng nếu nàng và hoàng nhi xảy ra chuyện gì, ta sẽ gục ngã...

Ta rất nhớ em, Tương Tư. Những chuyện xảy ra gần đây càng làm ta mong mỏi được ôm hai mẹ con. Xin em hãy vững lòng, hãy tin tưởng ta vô điều kiện. Kể từ bây giờ hãy an ổn sống trong vương phủ, chú ý những người xung quanh, cảnh giác với tất cả cho dù là người thân trong gia đình,

nếu có thể hãy để ám vệ bên cạnh nàng xuất đầu lộ diện. Phải nhớ, đừng rời mắt khỏi Lâm Kỳ!”

Đọc xong lá thư vừa gửi đến sáng nay, Tương Tư hít sâu, cẩn thận đóng rương gỗ lại. Cảm giác yêu xa không bao giờ tách rời với nỗi nhớ nhung và bất an thường trực. Nàng trở về bên nôi, vuốt ve gò má bầu bĩnh của Tiểu Long Nhi. Hình như thằng bé năm mơ được uống sữa, miệng liên tục mút mút. Tương Tư bật cười, ghé vào trong nôi hôn lên cái mũi nhỏ xíu. Nàng thì thầm với con:

- Lâm Kỳ ngoan... Con có biết không, cha con là một hoàng đế vĩ đại. Ngài cũng là một người cha tốt!

Trong giấc mơ, Tiểu Long Nhi ư ư đáp lại, cánh tay nhỏ khẽ vẫy, không phải đang mơ ném đồ chơi đó chứ?

Buổi chiều, Thán Khúc và Lệ Hà tới thăm. Cậu nhóc ngủ trưa đầy đủ nên rất có tinh thần, cười khanh khách chơi đùa với cậu mẹ. Thán Khúc nhìn vợ cẩn thận bế tiểu hoàng tử, do dự một lúc mới mở lời hỏi Tương Tư:

- Lục muội, sáng nay nghe nói bệ hạ lại gửi thư về, muội đã xem chưa?

Tương Tư rời mắt khỏi con trai, nhìn anh cả cười buồn:

- Đại ca, giữa huynh muội chúng ta không cần úp úp mở mở như vậy. Muội đọc thư rồi, bệ hạ có nhắc đến Tứ ca nhưng không nói cụ thể. Ngài chỉ hứa cho dù huynh ấy làm nên chuyện tày trời gì cũng đem về kinh xét xử, sẽ không tùy tiện giết...

Tương Tư khó khăn nói chữ “giết”, mím chặt môi, lại quyết tâm nói tiếp:

- Muội tin tưởng Tứ ca nhưng cũng tin tưởng hoàng thượng, nhất định sẽ không để bất cứ chuyện gì ngăn cách muội và chàng... Về phần Tứ ca... Chốn quan quyền không lúc nào không tranh đấu, huynh ấy bị hại hay bản thân làm sai còn phải chờ điều tra cụ thể. Có muội và Long Nhi ở đây, hoàng thượng sẽ bảo vệ Tứ ca... Ít nhất là cho đến khi chiến tranh kết thúc!

Thán Khúc gật đầu thờ dài, nắm tay Tương Tư trịnh trọng nói:

- Đại ca vô năng, không thể lo lắng cho các em chu toàn. Từ khi phụ vương qua đời, có nhiều việc huynh không quán xuyến tốt. Tịch Tề và Vĩnh Lạc ở bên ngoài, phấn đấu vì công danh sự nghiệp, huynh cũng không giúp đỡ bao nhiêu. Có chăng thì khuyên nhủ hai đứa nó, bảo vệ vương phủ này để ít nhất khi các em sa cơ lỡ bước còn có nhà mà về! Trước khi mất phụ vương đã nhắn nhủ với ta: “Làm anh cả, khoan dung các em là đúng nhưng tuyệt đối đừng bao che dung túng!” Nếu Tịch Tề phạm sai lầm... Nó đáng chịu sự trừng phạt, ta sẽ không mù quáng bảo vệ nó!

Tương Tư cảm động nhìn anh cả, mạnh mẽ gật đầu:

- Cảm ơn đại ca! Nếu mọi chuyện thực sự nghiêm trọng... Muội sẽ cầu xin hoàng thượng cho huynh ấy một con đường sống.

- Không, không! Hòa An phủ không dính líu hoàng quyền. Tương lai muội sẽ vào cung, trở thành phi tần. Tuy huynh biết tình cảm giữa muội và hoàng thượng rất sâu nặng nhưng ai đoán trước tương lai có thay đổi hay không? Quân tâm sẽ mãi còn bên muội nếu nó không bị những thứ khác pha lẫn. Hay nhớ lời ca ca dạy, từ bây giờ muội chỉ là nữ nhân của bệ hạ, suy nghĩ cho bệ hạ, đứng về phía ngài ấy, những thân phận khác đều không quan trọng! Một khi đã quyết định đi con đường này, cuộc đời muội chỉ thuộc về hoàng thượng, ấm lạnh do ngài ấy ban cho!

Tương Tư nén nước mắt nghe anh trai dạy dỗ. Xưa nay phi tần vào cung, nhà mẹ đẻ nào cũng mong dựa hơi con gái để thăng tiến. Có mấy ai

được như các anh của nàng, bỏ qua quyền lợi, chỉ cầu nàng hạnh phúc. Họ không mong chờ nàng làm gì cho gia đình này, chỉ hy vọng nàng gìn giữ bản thân, mạnh mẽ đứng vững trước tất cả sóng gió. Xưa nay đế vương bạc tình, hoàng tộc máu lạnh, nàng phải may mắn cỡ nào mới được sinh ra trong gia đình như vậy.

Hình như Tiểu Long Nhi cùng mẹ tâm linh tương thông, thẳng bé cũng mếu máo chực khóc. Lệ Hà bối rối trả tiểu hoàng tử cho Tương Tư. Hai mẹ con xinh đẹp như tranh, ở cùng một chỗ khiến người người ước ao. Vương gia vương phi không vội trở về, ở lại ăn tối với hai mẹ con. Thán Khúc không có gì giấu giếm, kể hết tất cả cho nàng. Thông qua Ngô Hà Huy hẳn cũng biết ít chuyện.

Mùa đông hàng năm, lương thực vùng Tây Bắc phải tiến cống về kinh, bình thường luôn có đoàn hộ tống đi theo đường truyền thống mất khoảng hai tháng. Năm trước đó Tịch Tề dâng sớ mở ra con đường tắt chỉ tốn hai mươi chín ngày, tiết kiệm rất nhiều sức người sức của. Hoàng thượng xem xong ưng chuẩn. Lần đầu tiên triển khai, không ngờ tất cả lương thực đều bị cướp, kẻ cướp có vẻ hiểu rất rõ đường đi nước bước của đoàn xe lương, lựa chọn địa phương hoàn hảo nhất để ra tay. Tịch Tề bị tra ra đang qua lại với một gã sĩ phu họ Minh, người này vừa khéo chính là Minh Tứ lai lịch không rõ, đã đi theo Tề vương nhiều năm.

Tất nhiên bao nhiêu đây không thể kết tội Tịch Tề. Hẳn chỉ bị đình chỉ công tác, chờ điều tra làm rõ. Không ngờ năm hạn đem tới nhiều tai ương, địa chấn rồi vỡ đê, dịch bệnh rồi ngoại xâm. Ngô Hà Huy bận túi bụi không thể không giao việc cho Tịch Tề phụ trách. Lẽ ra vụ việc đã không bị phanh phui nếu Khương La không thất bại thảm hại ở trận Yên Giang.

Đại Thế tiến công quá nhanh vào nội địa Khương La, họ không thêm chờ viện binh, cũng không chờ lương thực tiếp tế. Chuyện này thật kì lạ. Trận Yên Giang là kết quả nhiều ngày bàn bạc của hoàng thượng và ban tham mưu. Tin tưởng rằng Đại Thế háo thắng, chỉ cần chặt đứt cánh quân

chi viện, kiên trì giao tranh nhiều ngày thì địch sẽ cạn kiệt quân lương mà thất thủ. Đúng theo kế hoạch, quân chi viện bị đánh tan tát nhưng đến lúc mở ra xe lương thì chỉ thấy rơm rạ. Đại Thế treo đầu dê bán thịt chó, vốn dĩ không có ý chi viện. Trong lúc Khương La ngỡ ngàng chưa hiểu ra sao thì quân chủ lực của địch đã cầm cự được thêm mười lăm ngày, cuối cùng Yên Giang thất thủ, Khương La mất thêm một tòa thành quan trọng.

Câu hỏi bấy giờ là tại sao. Tại sao Đại Thế không chi viện, tại sao họ biết kế hoạch của Khương La và quan trọng là lương thực ở đâu ra để nuôi ngần ấy quân binh suốt mười lăm ngày. Hoàng đế nổi giận, lôi tất cả người có liên quan ra hỏi tội, cuối cùng điều tra được nguồn gốc số lương thực kia. Ai cũng biết Tịch Tề là người giỏi kiếm tiền, đầu óc lại thông minh nhanh nhạy. Hắn luôn đầu tư một ít trang viên nhà cửa ở nhiều nơi, kiếm lời nhờ bất động sản tăng giá, sẵn tiện lưu lại một chỗ ở để có đi đâu cũng không cần lo lắng. Những ngôi nhà này không xa hoa lộng lẫy nhưng diện tích khá lớn, là chỗ lý tưởng để cất giấu số lương thực đánh cắp mà thần không hay quỷ không biết. Cứ như vậy mỗi nơi một ít, vừa khéo cho Đại Thế đi tới đâu cũng không lo cái ăn.

Lúc bị điều tra ra Tịch Tề liên tục kêu oan nhưng không thể đưa ra bằng chứng minh oan. Xâu chuỗi tất cả những sự kiện lại, ai là người đề xuất con đường mới, ai là người nắm rõ nhất hành trình đoàn xe lương đi từ Tây Bắc, ai là người biết chính xác vị trí những tòa trang viên do Tịch Tề sở hữu? Câu trả lời là bản thân hắn!

Trùng trùng những bằng chứng đưa Tịch Tề vào tội danh không thể chối cãi. Hoàng thượng hạ lệnh nhốt hắn vào thiên lao, chờ ngày xét xử.

Tương Tư nghe Thán Khúc kể hết, trái tim đập nhanh, hình như nàng phát hiện manh mối nào đó...

- Đại ca, mua nhà đều phải có kế ước, Tứ ca thường cất những kế ước này ở đâu?

Thán Khúc ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Ở trong thư phòng Tề Nghi viện! Trước đây hẳn có mời thợ mộc đến đóng một cái tủ gỗ, đặc biệt làm thêm ngăn khóa hai lớp rất bí mật. Bình thường hẳn cất giữ những vật quan trọng ở nhà, sợ mang bên người sẽ bị mất!

Tương Tư cúi đầu suy nghĩ. Nàng vẫn luôn thắc mắc trong lòng vì sao chén canh yến mạch ngày đó lại có độc, ai muốn hãm hại con trai nàng. Giờ xảy ra chuyện của Tứ ca, hình như manh mối càng rõ ràng. Thảo nào Ca Dương nhắc nhở nàng đề phòng người trong phủ, kể cả người thân... Tương Tư ôm Long Nhi mỉm cười. Thì ra hẳn vẫn tin tưởng Tịch Tề, trước tiên nghi ngờ trong vương phủ có kẻ tai mắt, nàng không thể trách lầm hẳn!

- Đại ca, tối nay huynh đến Tề Nghi viện một chuyến, kiểm tra ngăn khóa đó có bị ai động đến hay không!

Thán Khúc nghe vậy hơi giật mình.

- Ý muội là...?

Tương Tư gật đầu, quay sang nói với vương phi:

- Đại tẩu, muội nghi ngờ trong phủ có kẻ hai lòng. Sau này tẩu để ý một chút, xem có hạ nhân nào hành vi kì lạ hay không...

Lệ Hà cũng thấy bàng hoàng. Bao nhiêu năm nay trong phủ vẫn yên bình hòa thuận, nay xảy ra chuyện ngoài ý muốn khiến nàng vô cùng bất an.

Sau giờ cơm chiều, Thán Khúc lập tức đến Tề Nghi viện. Tòa nhà này nằm ở hướng Nam, hàng tháng vẫn có người đến quét dọn dù chủ nhân không ở. Chừng nửa giờ sau Tương Tư nhận được tin ngăn khóa kia vẫn

bình thường, không có dấu vết bị cạy mở. Là nàng đoán sai hay do đối phương quá cẩn thận?

Tương Tư dỗ Long Nhi ngủ, buổi tối thăng bé không nằm nôi mà ngủ trên giường với mẹ. Thấy con trai đã thở sâu, nàng gọi Nha Nha đến canh chừng rồi đi ra tiền viện. Con chó nghiêm túc đứng bên giường, mỗi lần Long Nhi đưa chân ra khỏi đệm nó sẽ lấy mõm đẩy “củ cải trắng” trở về vị trí. Bảo mẫu rất tận tâm!

Tương Tư ngồi xuống ghế chủ vị ở tiền sảnh, đưa mắt nhìn căn phòng không một bóng người. Từ tháng Giêng năm ngoái, sau khi nàng có thai, người hầu hạ bên cạnh chỉ có một mình Tiểu Mai. Tiểu Mai rời đi, vương phi phái đến hai nô tì thành thật lo lắng sinh hoạt hàng ngày. Sáng nay Tương Tư đã đuổi hai nàng ấy đi, chỉ cho quét dọn bên ngoài, không được bước vào nội viện hay đến gần con trai nàng nữa. Thành thật hay không thành thật bây giờ rất khó nói!

Tương Tư nghiêm chỉnh ngồi nhìn căn phòng vắng tanh, đột nhiên cao giọng gọi:

- Tất cả xuất hiện đi!

Nàng vừa dứt lời, trước mặt hiện ra ba bóng đen. Sau tiếng huýt sáo lại có thêm bốn người tới, cuối cùng là năm người. Xem ra đây là ba tổ bảo vệ bên cạnh, vòng giữa và vòng ngoài. Ca Dương để lại cho nàng mười hai người, đây không phải con số nhỏ. Tương Tư lại bắt đầu lo lắng, như vậy bên cạnh hẳn còn lại bao nhiêu? Nàng nhìn những ám vệ một thân đen thui từ đầu tới chân, người nào cũng giống hệt người nào, thì ra đây là ám vệ trong truyền thuyết!

Ám vệ bình thường nhìn rất đáng sợ, ánh mắt sắc lẹm, sát khí tỏa ra. Lúc đứng trước mặt chủ tử họ nghiêm trang cúi đầu, thể hiện lòng trung thành, không đến mức dọa người. Tương Tư bình tĩnh mỉm cười, nhìn một

vòng mười hai người sẽ cùng sống chết với mẹ con các nàng, cho dù chuyện gì xảy ra.

- Trong số các vị, ai là người ở bên cạnh ta?

Một gã có vẻ là thủ lĩnh đứng ra nói:

- Thưa chủ nhân, Thập Nhất, Thập Nhị, Thập Tam là ba ám vệ cận thân của người và tiểu chủ!

Tương Tư gật đầu nhìn Thập Nhất Nhị Tam, rồi nhìn một vòng những người còn lại.

- Mọi người là ám vệ của hoàng thượng nhưng không thể đi theo hoàng thượng chắc trong lòng không mấy dễ chịu. Ngài để các vị ở lại bên ta chứng tỏ hai mẹ con ta là đối tượng quan trọng cần bảo vệ. Các người trung thành với ta cũng như trung thành với hoàng thượng!

Mười hai người trịnh trọng một lời: “Thuộc hạ rõ!”

- Tình hình ở Hòa An phủ chắc các vị cũng hiểu. Kể từ bây giờ phải đề cao cảnh giác hơn. Mẹ con ta đều là phụ nữ trẻ em chân yếu tay mềm, phải trông chờ vào mọi người. Hiện tại ta nghi ngờ quanh phủ có nội gián, từ sự kiện hạ độc lần trước vẫn chưa tra ra, ta muốn các vị chú ý giám sát một người...

Nàng hơi ngừng lại, ánh mắt kiên định có chút ngoan độc hiểm thấy:

- Nhị phu nhân Khanh Ca!

Đối với những lời này, ám vệ không tỏ vẻ gì, lệnh là lệnh, chỉ cần làm theo, không cần thắc mắc.

- Để tránh đánh rã động rừng, mọi việc vẫn làm trong bí mật. Ngoài ra ta muốn tra lại chuyện Nhị phu nhân trước kia bệnh chết như thế nào!

Còn về phần Nhị gia...

Tương Tư thờ dài, nàng rất hiểu Chí Tĩnh, với tính nết hơi hợt nóng nảy của huynh ấy chắc chắn không phát hiện vợ mình có gì bất thường. Nàng không nhớ rõ Nhị tẩu ngày xưa là người như thế nào, chỉ biết thân thể nàng ấy luôn luôn yếu ớt, cuối cùng không chịu nổi bệnh tật mà qua đời. Nhị ca có tình nghĩa với nàng, mấy năm sau mới động lòng với Khanh Ca rồi xin phụ vương cưới nàng làm vợ kế. Tuy vị Nhị tẩu này không biết nói nhưng cư xử lễ độ, là người cẩn thận khéo léo. Chỉ trong thời gian ngắn, nàng ấy đã nắm được trái tim Nhị ca. Ánh mắt Nhị ca nhìn Nhị tẩu Tương Tư có thể hiểu, đó là yêu thương chân thành, dịu dàng và trân trọng. Cho đến nay, tuy Khanh Ca không thể sinh con nhưng huynh ấy vẫn không oán trách, chỉ nghĩ bản thân vô năng, không có cách nào chữa trị cho nàng. Nếu như Nhị tẩu thực sự là người giống Tương Tư suy đoán, vậy thì khổ nhất chính là Nhị ca!

Về phần tại sao lại là Nhị tẩu, Tương Tư không mất nhiều công sức để phát hiện. Nàng chỉ có ba người chị dâu, Lệ Hà là con nhà trâm anh, phụ thân chị ấy có giao tình sâu sắc với Hòa An vương khi còn trẻ. Thương Miểu là tiểu thư xuất thân võ môn. Giống như các anh trai trong nhà, từ nhỏ nàng đã biết cưỡi ngựa bắn cung, kiếm pháp rất tuyệt, hầu như không có đối thủ. Từ khi bại dưới tay Tam ca Vĩnh Lạc, Thương Miểu bám riết không rời đòi tỉ thí với hắn. Vĩnh Lạc thấy vậy nói đùa: “Muốn đánh với ta, tiểu thư chỉ cần gả vào Hòa An phủ thì có thể đánh mỗi ngày!” Cho nên, hôn sự của họ là do bà mối nhà gái đem sính lễ qua hỏi rể! Vĩnh Lạc mất hết mặt mũi với đám băng hữu nhưng vẫn vui vẻ thành thân, ai bảo hắn thương con gái người ta!

Lại lịch hai chị dâu đều rất rõ ràng, gia đình cũng quen biết với nhau. Duy có mỗi nhị tẩu Khanh Ca là không cha không mẹ, người phương xa đến. Nàng ấy cùng Nha Nha đều được Tịch Tề “nhặt” về, mới đầu chỉ làm quản sự nho nhỏ ở phòng bếp. Qua nhiều năm, Khanh Ca từ thân phận thấp

kém leo lên địa vị Nhị phu nhân, nói rằng không có chút thủ đoạn nào thì hơi khó tin! Bởi vì không thể nói, người khác sẽ không cố hỏi chị ấy những chuyện riêng tư, chị ấy cũng không vì thế để lộ sơ hở gì. Tất cả đều hoàn hảo!

Tương Tư nghĩ tới đây càng thấy lòng nặng trĩu. Chí Tĩnh từng mất một người vợ, khó khăn lắm mới tìm được người phụ nữ huynh ấy yêu. Trong số các anh em, mệnh của Nhị ca lận đận hơn ai hết! Tương Tư quyết định phải tìm cơ hội nói chuyện với Chí Tĩnh một lần, thăm dò thử xem. Nàng hy vọng bản thân mình chỉ đa đoan đa nghi!

Tương Tư cho ám vệ giải tán, trở về phòng ngủ ôm Tiểu Long Nhi. Thằng bé càng lớn càng giống cha nó, nhất là đôi mày kiếm vừa đậm vừa sắc, rất khí phách! Sau này trong nhà sẽ có một Ca Dương phiên bản thu nhỏ, đáng yêu làm sao!

- Long Nhi của mẹ, mẹ con mình nhất định phải bình an đợi cha trở về. Chúng ta sẽ bảo vệ tốt bản thân, không để cha vừa bận việc nước lại phân tâm lo lắng việc nhà. Long Nhi và mẹ sẽ làm hậu phương vững chắc, ở sau lưng cha con, đánh bại tất cả kẻ thù!

Tương Tư hôn một cái thật oách lên gò má bầu bĩnh của thằng bé. Nha Nha ở bên cạnh gừ gừ phản đối, nó lo cậu chủ nhỏ bị đánh thức. Chó bảo mẫu thật tận tâm mà!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 18

Chương 4: Chí Tĩnh Khanh Ca

Phần XVIII: Đường tới hạnh phúc không còn gặp ghềnh

Chí Tĩnh đã ngoài ba mươi, cuộc đời hẳn là một đầm lầy phẳng lặng, không có phương hướng, không có tham vọng, bình bình ổn ổn như chính sự phì nhiêu của đất bùn. Trong năm anh em trai, hẳn là người vô công rồi nghề, không có sở trường hay đam mê. Chí Tĩnh chẳng giỏi giang tháo vát như đại ca, không am hiểu binh pháp như tam đệ, không khôn ranh nhanh nhẹn như tứ đệ, càng không yêu văn hay chữ như cậu em út. Hẳn sống đến tuổi này chưa làm nên thành tựu gì, hôn nhân lỡ dở bấp bênh, con cái thì muộn màng chưa thấy bóng.

Mọi người đều cho rằng Chí Tĩnh nóng nảy nông cạn, thẳng thắn thô lỗ, không chút tương xứng với chữ “Tĩnh” Hòa An vương đặt cho hẳn. Thật ra bọn họ đều lầm. “Tĩnh” của hẳn là sự sâu sắc và thâm trầm trong tâm hồn, là “Tĩnh” không thể dùng mắt để nhìn mà phải dùng trái tim cảm nhận. Trước kia trong nhà chỉ có năm anh em trai, Thán Khúc thường đi theo cha học tập, Vĩnh Lạc suốt ngày luyện võ, Tịch Tề thường xuyên bỏ nhà đi bụi, Kinh Hà thì giống ông cụ non chỉ đóng cửa trong phòng đọc sách. Cuộc sống của họ phong phú ít nhiều, không giống như Chí Tĩnh mỗi ngày bầu bạn với vương phi, nuôi một con kỳ nhông và quan tâm ít chuyện củi lửa trong phủ. Hẳn dễ hài lòng và không thích nói, dường như cuộc đời này chẳng có điều gì khiến hẳn khát vọng. Một con người vô dục vô cầu mới có thể nhìn thấu những góc khuất mà kẻ sống vội thường bỏ lỡ...

Năm ấy vương phi mang thai Tịch Tề bị ốm nghén trầm trọng, Vĩnh Lạc mới ba tuổi còn chưa nói rành, Thán Khúc lên mười đã bắt đầu đọc sách, Chí Tĩnh bảy tuổi lại không thích học chữ, bình thường luôn bám theo mẹ, dùng đôi mắt ngây thơ lo lắng nhìn vương phi ngày một gầy đi. Trẻ dại, hẳn có rất nhiều thắc mắc mà mãi sau này lớn lên mới giải đáp được.

Chu Lạc Trinh sống theo lối chuẩn mực gia giáo của hoàng tộc. Ông là con vua, sinh ra ở vàng son và luôn nghĩ rằng mình cao hơn kẻ khác. Mấy anh em trai đều rất sợ cha, chỉ cần nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của ông là chẳng dám hó hé một lời. Vương phủ chia làm nhiều viện, cách nhau bởi những con đường lót sỏi và hàng cọ xanh. Ban ngày vương phi vẫn ở hậu viện, lui thủi một mình, có chuyện gì thì gọi a hoàn chuyển lời chứ không dám bước vào tiền viện của vương gia. Quan hệ của họ thường rất khách sáo. Hòa An vương có cuộc sống riêng tách biệt, ông không thích vợ can thiệp vào, đối xử mới nàng đa phần lạnh nhạt. Chí Tĩnh vẫn luôn khó hiểu, cha không có phụ nữ khác, theo lý mà nói là rất yêu mẹ mới phải.

Vương phi có thai, ngán ngẩm ngồi trên bàn không buồn động đũa, thi thoảng nàng nhìn về phía đối diện với vẻ mặt cô độc. Chí Tĩnh nép bên cánh cửa, bàn tay nhỏ nắm thành quả đấm. Cậu bé trốn bảo mẫu, mồ hôi nhễ nhại chạy dưới cái nắng Sa Đà. Đối với đứa trẻ bảy tuổi, vương phủ là ngôi nhà quá lớn. Chí Tĩnh trèo lên những bậc thang cao dẫn lên tiền viện, nhanh nhẩu lén vào thư phòng. Hòa An vương đang chăm chú vẽ tranh, a hoàn ở bên mài mực, thỉnh thoảng e ấp nhìn lén một cái. Tất nhiên Chu Lạc Trinh không để tâm, có rất nhiều thứ ông chưa từng để tâm, chỉ biết sống cho riêng mình, dựng bức thành trì cao cao bảo hộ thân phận vương gia đạo mạo.

Hòa An vương hài lòng đặt bút xuống, ngẩng đầu trông thấy Chí Tĩnh đứng trong phòng từ lúc nào. Ông ngạc nhiên rồi nhú mày:

- Ai cho phép con tự tiện đến đây? Mẹ con ở đâu rồi, vì sao không quản thúc con?

Chí Tĩnh nơm nớp lo sợ nhìn cha, cậu rất ấm ức. Cha thích vẽ tranh đánh cờ đọc sách hơn là ôm cậu trên vai, cha thích dành thời gian cho những “thú vui tao nhã” thay vì chăm sóc gia đình. Lẽ nào cuộc sống cá nhân quan trọng hơn vợ con, thân phận vương gia quan trọng hơn trách nhiệm người cha, người chồng? Chí Tĩnh còn nhỏ, lúc ấy cậu chưa suy nghĩ sâu xa đến vậy, chỉ biết rưng rưng nước mắt nói:

- Phụ vương, người trở về ăn cơm với mẹ đi... Đã hai ngày rồi mẹ chẳng ăn vào thứ gì cả...

Chu Lạc Trinh vẫn nghiêm trang nhìn đứa con trai, rất không hài lòng khi thấy nó yếu ớt như vậy.

- Đã mấy tuổi rồi mà hở ra là khóc? Ngày mai con đi theo anh trai đọc sách, không cho phép lười biếng ở nhà nữa, càng lớn càng không có phép tắc!

Chí Tĩnh gạt nước mắt gạt đầu:

- Con sẽ ngoan ngoãn, sẽ nghe lời. Người trở về ăn cơm được không?

- Ta đã ăn rồi! – Ông quay sang nói với a hoàn:

- Dẫn nhị thiếu gia trở về, nói với vương phi quản lý nó cho tốt, không được tùy tiện chạy vào đây nữa!

Chí Tĩnh cứ vậy bị lôi ra ngoài, một đường oan ức khóc hu hu. Vương phi ôm con trai, khóe mắt nàng ửng hồng nhưng vẫn mỉm cười an ủi:

- A Tĩnh ngoan, cha chỉ muốn tốt cho con, sau này không có việc gì đừng đến phiền ông ấy... Mẹ có thể tự chăm sóc mình, không nên khiến cha nhọc lòng, chỉ cần A Tĩnh ngoan ngoãn nghe lời là mẹ rất vui rồi!

Lại thêm mấy năm, khi Thán Khúc bắt đầu giúp cha xử lý việc công, khi Vĩnh Lạc bén duyên với nghiệp võ và cậu em nhỏ Tịch Tề học thuộc bài võ lòng đầu tiên, vương phi tiếp tục mang thai Kinh Hà. Chí Tĩnh mười hai tuổi cũng giống như bảy tuổi, cậu nuôi một con kỳ nhông làm bạn, trở thành thiếu gia nhàn rỗi và quái dị nhất vương phủ. Kinh Hà không nghịch như Tịch Tề, vương phi ăn ngon ngủ khỏe, nàng rất có lòng tin phen này sẽ sinh được con gái. Năm đó thời tiết ở Sa Đà thuận lợi, trong tháng đón hai trận mưa nhỏ hiếm hoi, kênh đào số ba hoàn công và bắt đầu thông nước. Không khí vui mừng ngập tràn cả vùng, vương gia cùng bằng hữu ra ngoài uống rượu. Khuya hôm ấy Chí Tĩnh bị tiếng ồn đánh thức, cậu lén ra ngoài nhìn thuộc hạ đỡ phụ vương loạng choạng trở về. Nấp bên cửa sổ, cậu quan sát mẹ cẩn thận hầu hạ ông ấy, bụng nàng to vượt mặt, hành động chậm chạp nặng nề. Chí Tĩnh đứng dựa tường suốt đêm, nghe tiếng khóc của mẹ trong bóng tối như một giai điệu thê lương khắc khoải. Trong phòng ồn ào đến hừng động, Chí Tĩnh ngơ ngác nhìn vầng sáng phía chân trời, bàn tay siết chặt gồ lên khớp xương trắng nhợt. Sau hôm ấy vương phi bị động thai, đại phu khuyên nàng không nên có con nữa. Chí Tĩnh nhìn mẹ thần thờ nằm trên giường, nhớ tới bóng lưng vô tâm vô phế của cha, lần đầu tiên trong đời cậu oán hận một người... Sao ông ấy có thể vô trách nhiệm với vợ mình như thế?

Từ đó về sau Chí Tĩnh rất xa cách với vương gia, càng trưởng thành cậu càng thấy mẹ mình khổ. Nàng là người phụ nữ quyền quý nhất vùng này, được các phu nhân khen rằng “khéo sinh” và “biết giữ chồng”. Nàng xuất hiện trước mặt người ngoài trong bộ dạng trẻ trung xinh đẹp, ra vẻ người phụ nữ được nâng niu chiều chuộng. Vương phi luôn biết cách thể hiện, chưa từng làm mất thể diện vương gia. Những năm sau này cuộc sống của nàng khá hơn tí, vương gia lớn tuổi mới nhận ra mình chưa làm tròn trách nhiệm với gia đình, cũng có thể năm tháng khiến ông hoài niệm, bất chợt nhìn về phía sau mới nhớ tới một người phụ nữ vẫn luôn lặng lẽ bầu bạn bên ông. Chí Tĩnh nhận ra một tia hạnh phúc trong đôi mắt mẹ, hẳn không còn là cậu thiếu niên năm nào nhưng vẫn là người bạn tâm giao của

vương phi, đưa con gần gũi với nàng nhất, tri kỉ với nàng nhất. Có lúc vương phi nhìn hăn nói đùa: “Phải chi A Tĩnh là con gái thì tốt quá!”

“Con gái” là tâm bệnh lâu năm của vương phi, khi bà lớn tuổi lại quyết tâm mang thai lần nữa, dù đại phu hết mực cảnh báo. Chí Tĩnh rất sốt ruột lo lắng, hăn cũng không đồng tình chút nào, chạy đến chấp vấn vương phi. Bà nói, bởi vì vương gia không có phụ nữ khác nên trách nhiệm sinh con dưỡng cái đặt cả lên vai bà. Là một người vợ, bà hy vọng cho ông ấy đủ trai đủ gái, gia đình hạnh phúc trọn vẹn. Bà may mắn gả cho vương gia, may mắn không chịu cảnh tam thê tứ thiếp nhưng đồng thời có nhiều áp lực. Bà chăm sóc nhan sắc một cách khắc khe, bà cố gắng sinh nhiều con cái, lại hết lòng hầu hạ chồng, chỉ hy vọng ông ấy tiếp tục đối xử với bà như thế, mãi mãi một đời một kiếp một người... Chí Tĩnh nhìn mẹ, thở dài. Hăn tự nhủ không bao giờ đi trên vết xe đổ của cha, tương lai cưới vợ sinh con phải hết lòng yêu thương trân trọng họ.

Em gái út chào đời cũng là ngày vương phi già từ nhân thế. Chí Tĩnh ôm đứa trẻ còn đỏ hỏn, cùng các anh em một đường chạy lên chiến trường tìm cha. Nghe tin vương gia mất tích không rõ sống chết, tự nhiên Chí Tĩnh hy vọng ông ấy chết quách cho rồi, vừa khéo làm bạn đồng hành cùng mẹ nơi tuổi vàng. Rất tiếc số ông ta chưa tận, vẫn còn toàn vẹn thân thể quay về. Hòa An vương nhận con gái, nghe tin vợ mình qua đời, biểu cảm mườì phần bình tĩnh. Sự điềm nhiên đó khiến Chí Tĩnh hận nứt tròng mắt. Ông không phải con người! Ông không có quả tim! Mẹ vì ai tổn hại sức khỏe, lại vì ai cố chấp mang thai, cuối cùng vì ai mất đi hy vọng sống? Chí Tĩnh kìm nén, nhẫn nhịn cho tới khi cả nhà quay về Sa Đà. Quan tài của mẹ vừa chôn xong, nhân lúc chỉ có cha con hai người, hăn trút hết nỗi u uất tích tụ, không thềm phân biệt tôn ti nắm lấy vai ông gào thét, suýt tí nữa đã mang tội đại nghịch giết cha. Hòa An vương bình tĩnh khống chế con dao trên tay hăn, nói một cách chân thành:

- Giết ta, con sẽ mang tội nghiệt cả đời, dù thành công che giấu cũng cần rút lương tâm cả đời, mãi mãi không thấy bình yên! Ta biết lỗi ở mình, là ta phụ bạc nàng, cho nên hãy để ta tự mình kết thúc!

Chí Tĩnh trợn mắt gật đầu:

- Được, ông nói được thì phải làm được!

Chí Tĩnh quay về phòng của mẹ, nhìn từng món đồ vật thân thuộc, nhìn cách bài trí ấm áp có không khí gia đình, hẳn bất chợt nhớ đến khi mẹ còn sống đã từng tâm sự: “Vương gia không phải người vô tình tàn nhẫn, chẳng qua ngài ấy không biết thể hiện như thế nào, tâm hồn có những vết thương và khiếm khuyết. Ông là hoàng tử xuất thân thấp kém, mẹ ông chỉ là cung nữ, trong lúc tiên hoàng say rượu đã to gan leo lên giường rồng, nghĩ muốn đánh liều một phen, cơ may được đổi đời. Tiếc là tiên hoàng trọng thân phận, cũng trọng mặt mũi cho nên đợi bà ta sinh con rồi ban chén rượu độc. Từ nhỏ vương gia bị mọi người khinh thường, đưa tới cho phi tần xuất thân hạng trung nuôi dưỡng. Phi tần này ban đầu cũng quan tâm ông ấy nhưng mấy năm sau nàng ta có con của riêng mình, bắt đầu tính kế hãm hại ông ấy làm bệ đỡ cho con ruột. Vương gia tuổi nhỏ đã hiểu được bài học tàn khốc mang tên “sinh tồn”, tự cứu lấy bản thân, thành công nương náu dưới trướng của Thái hậu. Mới an ổn vài năm thì lại gặp xui xẻo, Thái hậu muốn bao che cháu gái hại chết Thục phi nên đẩy vương gia làm lá chắn. Tình thân trong hoàng tộc xưa nay nhạt nhẽo hơn nước ốc, vương gia lần lượt bị hy sinh, bị từ bỏ, bị phụ bạc... Một lần lấy hết can đảm theo đuổi tình yêu thì lại bị người yêu từ chối, lý do là ông ấy không quyền không thế, không đáp ứng được tham vọng của nàng ta. Từ đấy về sau, vương gia không còn tin vào tình cảm nữa, cũng không dám mở lòng với ai nữa... A Tĩnh à, mẹ biết con oán trách phụ vương nhưng thật sự ông ấy đáng thương nhiều hơn đáng giận. Ông ấy là cha con, tuy ông ấy hơi xấu tính nhưng một khi các con xảy ra chuyện gì, ông ấy sẽ là người đầu tiên đặt cược tính mạng vì các con. Trong tình yêu ông ấy rất bị động, nhiều lúc

mẹ tuyệt vọng muốn buông tha nhưng mà... Nếu cả mẹ cũng không thương ông ấy, trên đời này còn có ai thương ông ấy nữa...?”

Chí Tĩnh có chút hốt hoảng, không kịp suy nghĩ nhiều, hẩn cảm đầu cảm cổ chạy trở lại tiền viện, trong đêm tối nấp bên khe cửa quan sát tình hình trong phòng. Hòa An vương cũng chưa ngủ, ông ngồi một mình bên ngọn đèn, bàn tay vuốt ve tách trà. Không biết ông đang nghĩ gì, ánh mắt nhìn xa xăm, bóng lưng in lên vách tường có nét đơn độc buồn thảm... Hòa An vương chậm chậm nâng cốc, tay hơi run kè lên môi. Chí Tĩnh nín thở, tim đập thành thịch. Ngay lúc đó ở gian phòng bên trong vang lên tiếng khóc nho nhỏ, âm thanh đó làm Chu Lạc Trinh giật mình, cốc sứ rơi xuống đất vỡ tan. Ông hoàn hồn, nét mặt khủng hoảng, chân tay bối rối. Hòa An vương đi vào bên trong, Chí Tĩnh ở ngoài nghe thấy giọng nói dịu dàng đến khó tin.

“Con gái ngoan, đừng khóc đừng khóc... Có phải đói bụng rồi không? Đợi bà vú đến vắt sữa cho con uống nhé?”

“Sao vẫn khóc mãi thế này, chẳng lẽ con nhớ mẹ? Bé xíu như vậy, yếu ớt như vậy, nếu cha chết rồi ai sẽ chăm sóc con đây? Cha chết rồi ai sẽ quan tâm đến con đây...? Tố Tâm, Tố Tâm, ta đi với nàng rồi thì ai lo cho con gái của chúng ta bây giờ...? Ai bảo vệ các con của chúng ta bây giờ?”

Chí Tĩnh rụng rời trượt dài trên vách tường, hẩn ngồi thu lu ôm lấy đầu gối, gục mặt xuống. Đêm tối tăm, đêm lặng lẽ, đêm cô độc,... Vầng trăng cất giấu nỗi niềm hoang vắng, cảm giác lạc lõng và tiếng khóc nghẹn ngào của một người đàn ông. Câu hỏi nhiều năm của hẩn lúc này mới được sáng tỏ, thật ra... Phụ vương cũng yêu mẫu phi, chẳng qua tình yêu của ông kín đáo quá, cũng hèn nhát quá, để rồi bỏ lỡ hạnh phúc nửa đời còn lại!

Chí Tĩnh trộm một mảnh vỡ của chiếc cốc sứ, đem ra hiệu thuốc bên ngoài kiểm tra. Đại phu làm vài thử nghiệm nhỏ rồi kết luận: “Trên này dính thạch tín!”

Ba năm sau khi để tang mẹ, Chí Tĩnh kết hôn, cô dâu họ Lục, tên Ái Hòa. Nàng là con gái của Lục Diệu – tiên sinh dạy chữ có tiếng tăm ở Sa Đà. Ông đã từng dạy dỗ mỗi anh em phủ Hòa An, từ Thán Khúc cho tới Kinh Hà đều kính trọng gọi ông là “thầy”. Lục Ái Hòa trời sinh nhỏ nhắn yếu điệu, so về nhan sắc nàng xếp thứ nhất thứ hai, so về tài hoa cũng không thua kém. Tịch Tề nhìn chị dâu tương lai, cười đều huých vai Chí Tĩnh:

- Đúng là bông hoa nhài cắm bãi phân trâu!

Lúc đó Chí Tĩnh cũng bị vẻ đẹp của nàng làm ngỡ ngàng, cười ngổ ngáo đầu. Ngày thành thân hẳn ấp ủ rất nhiều dự định cho tương lai, hẳn muốn yêu thương nàng, khiến nàng trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất, không phải trải qua tình cảnh giống mẹ hẳn ngày xưa. Chí Tĩnh đầy nhiệt huyết, bắt đầu lo nghĩ cho sự nghiệp, không thể bàng quan vô tích sự như trước nữa. Vậy mà ngay khoảnh khắc giờ khấn trùm đầu của cô dâu, Chí Tĩnh đã bị dội một gáo nước lạnh. Gương mặt xinh đẹp của Lục Ái Hòa loang lổ vết nước mắt. Sau một khắc sững sờ, bà mối nhanh trí cười hỉ hả, trêu chọc cô dâu quá trẻ con, chưa gì đã nhớ cha mẹ khóc ra nông nổi này. Phía nhà gái phụ họa nhiệt tình, dì thím xúm vào đùa giỡn, mỗi người một tay trang điểm lại. Chí Tĩnh nghi ngờ nhìn Lục Ái Hòa, tại sao hẳn cảm giác mọi chuyện không đơn giản như vậy?

Phán đoán của Chí Tĩnh không hề sai, đêm tân hôn nàng khóc sưng cả mắt, làm mọi người trong phủ nhìn hẳn như thủ phạm giết người, Thán Khúc còn tế nhị nhắc nhở: “Mỹ nhân như hoa, cần được thương tiếc, không thể cậy mạnh mà ào ào lên được!” Chí Tĩnh đối mặt với sự quở trách của mọi người mà không thể giải thích, thật ra hẳn có làm gì đâu, Lục Ái Hòa nhìn hẳn như nhìn dã thú, hẳn chưa chạm vào đã khóc âm lên, còn đòi tự sát. Nếu nàng không muốn làm vợ hẳn thì tại sao đáp ứng hôn sự này?

Chí Tĩnh rối trí, thất vọng, càng không biết đối mặt với vợ như thế nào. Hẳn bế tắc trong nhiều ngày rồi hạ quyết tâm, không cần biết lý do vì

sao, nàng không thương hấn thì hấn càng phải tốt với nàng hơn, một ngày nào đó Ái Hòa sẽ cảm động. Thế là quá trình ấy kéo dài suốt hai năm. Nàng lạnh lùng xa cách, hấn cười đùa bắt chuyện, chọc nàng vui vẻ. Nàng không thích thân mật, hấn sẽ nhẫn nại cho tới khi nàng cam tâm tình nguyện. Ái Hòa chê Chí Tĩnh ngu dốt ít học, hấn căn rắng chăm chỉ đọc sách dù mỗi lần cầm sách lên là ngáp ngáp dài. Chí Tĩnh cố gắng trở thành hình mẫu phu quân lý tưởng của Ái Hòa nhưng không bao giờ đạt tới trình độ nàng mong muốn. Ái Hòa ngày một quá quắt, bởi vì cô ta hiểu ra Chí Tĩnh không dám làm gì mình, chỉ ngoan ngoãn phục tùng mình.

Sau khi Vĩnh Lạc thành thân, phủ Hòa An có ba nàng dâu. Lệ Hà đảm đang, quán xuyến trong ngoài êm thấm. Thương Miểu là người hướng ngoại, trẻ con nghịch ngợm, không thích hợp quản lý củi lửa bếp núc nhưng lại rất hòa đồng, chỉ cần Lệ Hà chỉ dạy thì nàng đều chú ý lắng nghe, ham học hỏi. Tính cách của Thương Miểu đối lập hoàn toàn với Lục Ái Hòa. Thương Miểu không có thiện cảm với người chị em bạn dâu này, cô ta yêu điệu quá mức, hay làm giá, mắt nhìn trên trời mà còn ăn nói hai tầng nghĩa, mơ mơ hồ hồ. Thương Miểu chỉ động thủ không động khẩu, ác mồm ác miệng nhưng tấm lòng lương thiện. Lục Ái Hòa thì rất văn vẻ, thực chất là miệng nam mô bụng bồ dao găm.

Lệ Hà vào cửa trước Ái Hòa ba năm, đã hiểu ra vương phủ là một gia đình đơn giản mà chân thành, không có đấu đá nội bộ, không có tranh đoạt tính kế nhau. Cha chồng rất khoan dung, tôn trọng con trai con dâu. Em chồng mỗi người một nết nhưng đều đáng mến, nhất là cô em út được cưng chiều nhất nhà nhưng không mắc bệnh tiểu thư đỏng đảnh. Mẹ chồng khi còn sống cũng là người phúc hậu. Lệ Hà cảm ơn trời đã cho nàng bước vào gia đình này, từ nay về sau thoải mái mà sống, đối xử với nhà chồng hết lòng hết dạ. Mọi chuyện thuận buồm xuôi gió cho tới khi Nhị thiếu phu nhân vào cửa. Lệ Hà cũng không biết mình đắc tội nàng ta từ khi nào, thái độ của Lục Ái Hòa luôn luôn đối nghịch, thích bới lông tìm vết, thường so hơn thua với Lệ Hà. Thân làm dâu trưởng, Lệ Hà khéo léo cư xử, không

muốn gây xào xáo lục đục trong nhà. Nhiều lúc chịu không nổi nàng cũng dạy cho Ái Hòa một bài học nhưng nàng ta chẳng rút kinh nghiệm mà càng thêm suy nghĩ tiêu cực. Bất lực, Lệ Hà tâm sự với chồng, Thán Khúc lại nói nhỏ với Chí Tĩnh. Lệ Hà không muốn dùng đến hạ sách này, thấy chú hai thương vợ như vậy, nàng lo hăn xích mích với anh trai.

Rồi có một ngày Lệ Hà nghe được chuyện động trời, rớt cuộc vỡ lẽ vì sao Lục Ái Hòa không thích mình. Lục Diệu là thầy dạy chữ của các anh em trong phủ, học trò đầu tiên là Thán Khúc, từ nhỏ Lục Ái Hòa đã mến mộ thế tử, muốn gả cho thế tử. Lục Diệu có duy nhất đứa con gái này, cảm thấy nàng càng lớn càng đẹp, không có ai xứng đôi với thế tử hơn con gái mình. Ông ta thường gọi Thán Khúc đến nhà, lấy cớ bàn luận sách vở tạo cơ hội cho hai người gặp nhau. Thán Khúc còn trẻ, mấy loại mưu kế như vậy chưa nhìn thấu, vẫn lịch thiệp nho nhã đối với con gái của thầy. Lục Diệu và Lục Ái Hoa suy bụng ta ra bụng người, vui mừng chờ bà mai đến cửa. Kết quả họ nghe được tin thế tử sắp thành thân mà cô dâu không phải Lục Ái Hòa.

Vương phi mất, sau ba năm Lục Diệu còn chưa từ bỏ ý định, Ái Hòa sắp qua tuổi lấy chồng, ông ta bóng gió ám chỉ với vương gia, muốn đem con gái làm trắc phi thế tử. Ái Hòa không cam lòng nhưng vẫn đồng ý, tương lai thế tử lên ngôi, nàng là trắc vương phi cũng có địa vị. Cha con hai người không biết rằng, vương phủ đã có quy tắc ngầm, Hòa An vương không cho phép tam thê tứ thiếp, mà các con của ông lấy hình mẫu cha mẹ làm tiêu chuẩn, không muốn cưới thêm vợ. Lỡ phóng lao thì phải theo lao, Lục Diệu sợ mất lòng vương gia, đổi ý đem Lục Ái Hòa gả cho Chí Tĩnh. Nếu không phải ông ta say rượu lỡ mồm nhắc chuyện cũ thì cũng không ai biết hai cha con họ từ đầu đã có tính toán xấu xa như vậy!

Lục Ái Hòa gả vào vương phủ với tư cách Nhị thiếu phu nhân mà còn không an phận. Để tránh lời ra tiếng vào ảnh hưởng thể diện gia đình, Lệ Hà nói với chồng trấn áp tin đồn này lại, nhất là không để Chí Tĩnh nghe

được. Mặc dù không phải lỗi do Thán Khúc nhưng hẳn vẫn âm thầm tự trách, trong chuyện này người bị hại là nhị đệ. Cũng không biết có phải trời phạt Lục Ái Hòa hay không, kể từ vụ việc ấy nàng ta đổ bệnh, rồi bệnh suốt ba năm cho tới khi chết.

Chí Tĩnh giả khờ giả dại trong ba năm ấy, tính tình cũng thay đổi nhiều, trở nên nóng nảy thô lỗ. Thì ra không phải người phụ nữ nào cũng giống vương phi, hóa ra không phải hẳn hết lòng với Ái Hòa thì nàng sẽ đáp lại. Chí Tĩnh tiếp tục cô độc trong cuộc hôn nhân vô nghĩa, hẳn thấy Ái Hòa bệnh nặng liệt giường nhưng chẳng đồng cảm nổi. Hẳn có thể tha thứ thói hư vinh háms lợi, có thể bỏ qua những chuyện cũ sai lầm nhưng hẳn không chấp nhận hành vi gạ gẫm anh chồng, âm thầm phá hoại gia đình người khác. Chí Tĩnh hết hy vọng với người vợ chưa từng là “vợ”, hẳn tỏ ra không hay không biết, vô tư nông cạn. Vì một người phụ nữ tầm thường mà mâu thuẫn với anh trai thì không đáng chút nào. Chí Tĩnh nghĩ thông suốt nhưng đáy lòng cũng trở nên hoang tàn. Ngày Lục Ái Hòa mất, hẳn cảm giác như được giải thoát, tâm hồn và thể xác quá mệt mỏi, phải nghỉ ngơi, không dám mơ tưởng viễn vông về một tình yêu son sắc, một gia đình đầm ấm hạnh phúc như trước nữa...

Ba năm thắm thoát trôi qua, Chí Tĩnh bước sang tuổi hai mươi chín chênh vênh bất ổn. Vương gia muốn hẳn cưới vợ, Chí Tĩnh trốn được ngày nào hay ngày đó. Ở Sa Đà, danh tiếng hẳn cũng không tốt lành gì, mặc dù là con vương nhưng chẳng cô gái nào ngó ngang tới. Chí Tĩnh cười xòa, dự tính ở vậy đến già.

Trung thu hàng năm là thời gian cả nhà sum họp. Vợ chồng Vĩnh Lạc từ biên cương trở về. Tịch Tề bỏ nhà thành quen nên không sợ bị đánh đòn nữa. Vương gia thấy hẳn lặn lội bên ngoài không sút mẻ, còn kiếm được rất nhiều tiền thì mắt nhắm mắt mở cho qua, cùng lắm là mắng vài tiếng xả giận. Chí Tĩnh thấy cả nhà nói nói cười cười, cảm giác ấm áp mãn nguyện. Hẳn vừa ôm Tương Tư, vừa bế Niệm Nhất, đóng vai anh trai tốt, chú hai tốt

mà trả lời một vạn câu hỏi vì sao của hai đứa nó. Tịch Tề thấy vậy vỗ vai hân bảo:

- Nhị ca, huynh có duyên với con nít quá đấy, sang năm cưới vợ sinh một đàn con đi thôi!

Chí Tĩnh khinh khỉnh đáp:

- Đệ lo thân mình đi! Chuyện của ta không đến phiên đệ nói, phụ nữ vô cùng phiền phức!

Tương Tư tròn xoe mắt, phát huy tinh thần học hỏi đúng lúc:

- Tại sao phụ nữ phiền phức ạ?

Niệm Nhất nghiêng đầu phỏng đoán:

- Chắc là vì họ luôn bắt chúng ta phải ăn đầy đủ rau xanh, còn phải đi ngủ đúng giờ...

Tương Tư không đồng tình cho lắm:

- Nói vậy thì cha cũng phiền phức rồi!

Trăng lên cao, Tịch Tề bê ra thùng pháo hoa ngũ sắc giá thành đắt đỏ, số lượng hạn chế trên thị trường. Hân hí hửng phát cho mỗi người hai cây. Tương Tư, Niệm Nhất đặc biệt được ba cây. Con chó Nha Nha xun xoe cái đuôi, gừ gừ đòi chia phần. Tiểu Mi mới một tuổi rưỡi, ngồi trong lòng mẹ tò mò nhìn theo. Thương Miểu ôm con gái đi đòi công đạo, thắng lợi giành về bốn cây. Vĩnh Lạc lại cướp hai cây nữa, mặc cho Tịch Tề la hét cả nhà anh ba là thổ phỉ. Buổi tối mát mẻ, trăng sáng vắng vặc, mọi người chạy trong sân đốt pháo. Pháo cháy tua tủa những tia lửa xanh hồng rực rỡ, in lên nét môi nụ cười của từng người. Thán Khúc kề tai thầm thì gì đó với Lệ Hà, nàng hờn dỗi đánh yêu chồng một cái. Vĩnh Lạc và Thương Miểu vây

quay Tiểu Mi, dạy bé phát âm “pháo hoa”. Chí Tĩnh quan sát mọi người, trong lòng đan xen giữa cô đơn và ấm áp... Giá như hẳn cũng có gia đình của riêng mình...

Chí Tĩnh cười ha ha, uống rượu ừng ực, pháo hoa sáng lòa trong đáy mắt. Cũng không biết hẳn uống bao nhiêu, loạng choạng đi nhà xí thì không tìm được đường về. Chí Tĩnh ôm cây chuối nhíu mày phân tích, bên trái hay bên phải, rốt cuộc nên đi bên phải hay bên trái? Trong lúc hẳn đắn đo thì một bàn tay đưa ra, kéo Chí Tĩnh đi về bên phải. Hẳn ngần ngợ nhìn cô gái trước mặt, quen mà lạ.

- Nàng là ai? Muốn đưa ta đi đâu?

Cô gái quay đầu mỉm cười, chỉ chỉ phía trước. Chí Tĩnh mơ màng, không chút nghi ngờ để người ta dắt đi. Khi hẳn hoang mang nhất, lạc lỏng nhất, khi hẳn phân vân đứng giữa ngã ba cuộc đời, nàng đã xuất hiện, thay hẳn lựa chọn một phương hướng. Chí Tĩnh không biết nơi cuối con đường là phong cảnh gì, hẳn nắm chặt bàn tay bé nhỏ, nghĩ rằng kết quả không quan trọng nữa...

Trước khi mất, Hòa An vương để lại di ngôn cho các con. Với Thán Khúc ông nói: “Làm anh cả, khoan dung các em là đúng nhưng tuyệt đối đừng bao che dung túng!”

Đến phiên Chí Tĩnh, ông không yên lòng căn dặn: “Giữa nghĩa và tình tuy khó chọn nhưng cuối cùng vẫn phải bỏ một cái. Cha hy vọng con sáng suốt để bảo vệ gia đình.”

Chí Tĩnh chưa từng nhận định mình là người sáng suốt. Hẳn kém nhất ở khoản lựa chọn!

- Nhị ca, huynh cảm thấy chị dâu là người như thế nào?

Chí Tĩnh uống một hớp trà, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn em gái.

- Tại sao mọi người lại hỏi vấn đề này?

Tương Tư mỉm cười, lơ đãng đẩy quả bóng, Tiểu Long Nhi bắt được đồ chơi, nghe mấy cây răng sữa cười với mẹ.

- Thì huynh cứ trả lời trước đã...

Chí Tĩnh nhượng chân mày, quay sang tham gia chơi đùa với Tiểu Long Nhi. Cậu nhóc càng lớn càng kháu khỉnh, sắp được một tuổi rưỡi, tuy chưa đi vững nhưng rất thích chạy, làm hại mẹ nó suốt ngày kè kè một bên, lưng cũng thấy đau.

- Ừ thì Khanh Khanh... Ý ta là chị dâu của mọi người, nàng ấy bình thường rất lạnh lẽo, không thêu thùa thì cũng vẽ vời linh tinh gì đó, sáng sáng ngồi nghe các chương sự báo cáo, kiểm tra sổ sách, buổi trưa luôn chờ ta về ăn cơm, đến tối thích chong đèn đi dạo, có khi nổi hứng còn đàn một khúc nhạc... Nàng không nói được nên tâm lý tự ti, ngại thân cận với mọi người chứ không phải tính tình lạnh nhạt. Nhiều năm nay ở trong phủ với thân phận Nhị phu nhân, Khanh Khanh luôn khéo léo cẩn thận, kính trên nhường dưới, hòa hảo với các chị em, hiếu thuận với cha chồng,... Bởi vì xuất thân kém nên thỉnh thoảng có lời ra tiếng vào, nàng thường nhẫn nhịn. Khanh Khanh gả cho ta chưa hẳn là chuyện tốt, ít nhất đến giờ phút này ta hổ thẹn vì chưa đem tới cho nàng cuộc sống hạnh phúc trọn vẹn...

Chí Tĩnh không nhìn em gái, hãnh bình thản chơi lăn bóng với Tiểu Long Nhi, thanh âm đậm đậm nhẹ nhàng.

- Nếu Khanh Khanh có gì không phải, mọi người hãy nói với huynh, huynh sẽ nhắc nhở nàng ấy. Từ lúc cưới Khanh Khanh vào cửa, nhị ca đã thề với lòng đời này kiếp này sẽ chăm sóc cho nàng. Chúng ta không cầu vinh hoa phú quý, chỉ muốn bình an yên ổn sống tới già.

Tương Tư bế con trai vì chơi đùa quá lâu mà bắt đầu thấm mệt, nàng lau mồ hôi còn thơm mùi sữa của thằng bé, nét cười hơi nhạt:

- Ca ca nghĩ đi đâu vậy? Trong lòng muội, chị dâu cũng như chị ruột, từ nhỏ đến lớn muội luôn được các chị quan tâm săn sóc không khác gì mẹ hiền nhưng mà huynh biết đó, lòng người khó dò, tri nhân tri diện bất tri tâm, đôi khi thấy vậy mà không phải vậy. Huynh đừng trách tiểu muội nói gần nói xa, đây là thời điểm nhạy cảm như thế nào? Chúng ta nên cẩn thận thì hơn...

Chí Tĩnh không đáp lại, hần buông hạ hàng mi che giấu hầu hết cảm xúc. Bây giờ Chí Tĩnh đã hiểu mục đích chính của bữa tiệc trà bất thường này, lòng đầy tức giận và khó xử. Một bên là vợ, một bên là em gái, hần không nỡ trách bên nào. Tương Tư nhạy cảm phát hiện anh trai không vui, nàng cắn răng nói tiếp:

- Lời thật lòng thường khó nghe nhưng muội vẫn phải nói. Hiện tại trong tay muội đã có một ít bằng chứng, Nhị tẩu là người không đơn giản, huynh ở cạnh nàng nhất định phải chú ý! Bây giờ huynh không tin cũng không sao, muội chỉ hy vọng huynh từ từ ngấm lại. Em gái luôn mong các anh chị sống vui vẻ hạnh phúc, dùng hết khả năng để bảo vệ từng người trong gia đình. Huống chi bây giờ muội còn có hoàng thượng, còn có Long Nhi, những thứ muội muốn bảo vệ càng lúc càng nhiều. Xin Nhị ca hãy hiểu cho muội, người làm mẹ sẽ không mềm lòng, càng không tha thứ cho bất cứ ai muốn hãm hại con mình!

Rõ ràng như vậy, hần không hiểu thì chính là thằng ngọc. Tính tình thô lỗ nông cạn chỉ là bề nổi, trong số các anh em, Chí Tĩnh sâu sắc hơn ai hết, làm sao hần không rõ người phụ nữ bên gối của mình? Có rất nhiều chuyện hần giả vờ không biết, cũng rất nhiều nỗi buồn luôn giữ trong lòng... Cảm giác bị phản bội không hề xa lạ, Lục Ái Hòa ngày xưa đã thế, Khanh Ca bây giờ cũng vậy. Liệu hần có thể dễ dàng buông xuống khi tình

cảm dành cho Khanh Ca không còn giống cảm giác đối với Lục Ái Hòa? Chí Tĩnh không biết, lòng hẫng rồi bời, không thể đưa ra kết luận.

Tương Tư nhìn anh trai khổ sở, lòng nàng đau không kém. Nàng phải hạ nhiều quyết tâm mới dám đối mặt với Chí Tĩnh, thẳng thắn trò chuyện một lần. Tương Tư không muốn Chí Tĩnh mù quáng, chờ đến phút cuối ngã bìa không bằng nói trước để hẫng chuẩn bị tâm lý. Nàng là em chồng còn khó chấp nhận một chị dâu hai lòng huống hồ là Chí Tĩnh...

Hai anh em im lặng rất lâu, mỗi người một suy nghĩ rồi Chí Tĩnh thờ dãi phá vỡ bầu không khí kì quái này. Hẫng đặt tay lên đỉnh đầu Tương Tư, ánh mắt vẫn triều mến như cũ.

- Muội muội của ta trưởng thành rồi...

Tương Tư bật cười đẩy tay anh trai.

- Đó là tất nhiên! Huynh đừng tùy tiện vỗ đầu muội, Long Nhi sẽ bắt chước!

Nhóc nào đó đã nhớ tên mình, nghe mẹ gọi liền quay quắt tìm, chọc hai người lớn cười ha ha.

Chí Tĩnh trở về nhà, dọc đường đi như người mất hồn. Hẫng nhớ năm đó mỗi ngày Khanh Ca đều ôm Lão Mông đi tắm nắng, thay cát trong cái ổ của nó, bắt giun để hái chồi non, chăm bẵm từng li từng tí. Ngoại hình của Lão Mông không đẹp cho lắm, nó là con kỳ nhông da xanh đầu to mõm ngắn, chân ba ngón giống chân ếch, sống lưng đầy gai, đuôi có vảy, dưới cổ còn treo một túi da sần sùi. Đánh giá theo thẩm mỹ quan chung, Lão Mông không xem là xấu mà phải là cực xấu.

Ưu điểm duy nhất của nó là rất ngoan, đặt đâu nằm đó. Nếu thức ăn để cách xa quá ba tấc nó sẽ đưa cặp mắt lồi ngó nghiêng chứ không buồn động đậy. Một ngày đẹp trời nó nổi hứng quyết định đi dạo, vậy mà mới bò tới

cửa đã thấy buồn ngủ, nhất quyết đặt bụng xuống không thèm đi nữa, báo hại người hầu trong phủ nép sát qua hai bên, tránh xa con vật xù xì đáng sợ kia. Nó cứ cản trở gây ùn tắc ở cửa suốt nửa ngày, mặc cho người ta cầm que củi khều khều đuổi đuổi kiểu gì cũng không đứng lên. Nha Nha sửa âm ỉ, giậm chân, chạy lòng vòng xung quanh, nó vẫn giả vờ cầm điếu lừ lừ nhìn “những kẻ điên”. Cuối cùng hết cách, Nha Nha hi sinh vì đại cuộc, cắn cái đuôi của nó tha đi. Lão Mông bị lôi xềnh xệch, vẽ một đường dài trên đất, cặp mắt lờ lờ lim dim... Càng già bệnh lười của nó càng trầm trọng, một ngày không đi quá mười bước, thức ăn đút tới miệng cũng lè mề không nhai, có khi bơi xuống ao rồi lười bơi lên, nằm chờ người tới vớt.

Khi Khanh Ca nhận lời chăm sóc Lão Mông, Chí Tĩnh nghĩ rằng nàng sẽ không chịu được quá một tháng. Ai dè nàng nuôi nó luôn hai năm. Con kỳ nhông có vẻ rất mẫn cảm mầu mới, nó thường nằm vắt trên vai nàng, giống như tấm vải gió thổi không lay động. Khanh Ca chăm Lão Mông như chăm em bé, tắm cho nó, giữa móng chân cho nó, khi nàng vui vẻ còn hôn lên cái mặt ma chê quỷ hờn của nó. Đó là lúc Chí Tĩnh rung động, một cô gái phải nhân hậu cỡ nào mới yêu quý Lão Mông của hãnh? Năm xưa Lục Ái Hòa ghê tởm kỳ nhông, không cho Lão Mông ở trong nhà. Chí Tĩnh phải tìm một góc phòng chứa củi để nó ở tạm. Thỉnh thoảng nó ra ngoài xui xẻo đụng phải Lục Ái Hòa là bị a hoàn của nàng đuổi đánh. Con kỳ nhông có lười cỡ nào khi bị đánh đau cũng phải dậm đầu chạy. Không có ai thật lòng đối xử tốt với nó như Khanh Ca.

Rồi một buổi chiều Lão Mông nằm ì trong ổ nhưng không phải vì lười. Đưa tiễn ông bạn già chỉ có Chí Tĩnh, Khanh Ca và Nha Nha. Con chó rất khôn, nó đào cái hố lớn bên cạnh ao nước Lão Mông thường tắm. Khanh Ca cẩn thận đặt Lão Mông vào huyệt, vừa khóc vừa lấp đất. Chí Tĩnh nhìn những giọt nước trong suốt như viên thủy tinh, cảm giác trái tim trở nên mềm mại. Lão Mông sống cả đời kỳ nhông xem như thành công, ít ra lúc nó chết còn có người vì nó rơi lệ...

Một ngày thiên thời địa lợi, Chí Tĩnh nắm chặt bàn tay bé nhỏ, chân thành hỏi:

- Ta thích nàng, làm vợ ta được không?

Khanh Ca e lệ không dám nhìn thẳng, bối rối muốn rút tay lại nhưng không thành công, cuối cùng dưới ánh mắt nóng rực của hấn phải thẹn thùng gật đầu. Đám cưới của họ không tổ chức linh đình nhưng đầy đủ nghi thức. Nàng mặc hỉ phục đỏ rực, khuôn mặt như trái táo, hai mắt run run nhắm ghìm. Chí Tĩnh chưa từng chạm qua phụ nữ, một chút kinh nghiệm cũng không có nhưng bản năng thôi thúc hấn nhất định phải chiếm được nàng. Kể từ đó ngôi nhà của hấn vô cùng ấm áp, khăn giường luôn sạch sẽ phẳng phiu, hai chiếc gối thêu long phụng đặt song song kề sát. Mọi thứ giống như giấc mộng, từ thời trai trẻ Chí Tĩnh đã ao ước cuộc sống như vậy: Một người vợ xinh đẹp dịu hiền, một mái nhà nông nàn ấm cúng. Hạnh phúc tưởng như kiên cố cho tới khi Chí Tĩnh phát hiện một sự thật đau lòng...

Khanh Ca không muốn có con, nàng nhẫn tâm ruồng bỏ đứa nhỏ mới ba tháng đậu thai! Ai cũng nghĩ Nhị phu nhân không may bị ngã, chỉ có Chí Tĩnh biết nàng uống thuốc phá thai. Chí Tĩnh nghĩ mãi không ra, vì sao Khanh Ca phải làm như vậy? Hấn muốn hỏi nàng nhưng lời suýt thốt ra đã vội thu về, giống như con đà điểu thò đầu vào hốc cây. Cuộc sống quá đẹp làm Chí Tĩnh sợ hãi những tháng ngày cô đơn trong quá khứ. Khanh Ca cái gì cũng tốt, nàng chỉ không muốn sinh con, thế cũng không sao. Nếu nàng chưa chuẩn bị tâm lý làm mẹ, hấn sẽ kiên nhẫn chờ đợi, năm tháng hãy còn dài...

Sau lần sảy thai đó thân thể nàng bị tổn hao nghiêm trọng, bệnh liệt giường giống Lục Ái Hòa. Chí Tĩnh rất lo lắng, sợ nàng cũng bỏ hấn mà đi. Suốt mấy năm sau đó hấn chạy vạy khắp nơi tìm danh y nhưng bệnh của nàng không khỏi hấn, lúc tốt lúc xấu. Mãi đến khi hoàng thượng quan tâm đặc biệt đến phủ Hòa An, trọng dụng Tịch Tề và Vĩnh Lạc, gửi sách mời

thầy cho Kinh Hà, cũng truyền thái y giỏi đến xem bệnh bốc thuốc cho Khanh Ca. Nhờ có dược quý, sức khỏe nàng khá lên mỗi ngày làm Chí Tĩnh vui sướng như nhật được vàng. Thế nhưng nhiều năm sau nàng vẫn không mang thai. Hàng tháng thuốc từ kinh thành đều đặn gửi về, bảo là thuốc bổ dùng lâu dài ngăn bệnh không tái phát. Lâu ngày Chí Tĩnh sinh nghi, có lần trộm một ít đem đi kiểm tra. Đại phu nói thuốc này đúng là thuốc bổ nhưng trong thành phần có thêm một vị ngừa thai...

Đã nhiều năm qua đi, con cái là gút mắc không thể gỡ trong lòng Chí Tĩnh. Hẳn tin mình không nhìn lầm Khanh Ca, từng ánh mắt nụ cười của nàng đều chân thật như xuất phát từ trái tim, không hề có một tia giả tạo. Khanh Ca sống hòa thuận với mọi người, xem Hòa An phủ như gia đình, toàn tâm toàn ý vì người thân trong nhà. Thế thì tại sao nàng không cần con của hẳn? Phải có chuyện gì mới khiến một người mẹ tàn nhẫn với cốt nhục như vậy? Khanh Ca giống một quyển bí tịch mà Chí Tĩnh không thể giải mã nổi. Hẳn vẫn nhu nhược làm gã khờ để nàng lừa gạt, ôm hy vọng hão huyền rằng có một ngày Khanh Ca sẽ kể hẳn nghe quá khứ của nàng.

Chờ đợi nhiều năm như vậy, kết quả chờ được một sự thật càng khó chấp nhận!

Chí Tĩnh trở về viện của mình, lệnh người hầu lui ra ngoài. Khanh Ca đón hẳn với nụ cười xán lạn như mọi khi, nàng làm thủ ngữ gọi hẳn cùng ăn cơm. Trên bàn có hơn một nửa là những món Chí Tĩnh ưa thích. Hẳn cầm đũa nhìn một vòng, sau đó gắp miếng gan heo xào dưa. Khanh Ca chờ xem phản ứng của hẳn.

- Uhm... Rất ngon, hôm nay tay nghề của đầu bếp có tiến bộ!

Khanh Ca híp mắt cười, xác định hẳn thích món gan heo mới vui vẻ ăn cơm. Chí Tĩnh biết rõ trong số những món ăn hôm nay chỉ có đĩa gan xào là do vợ mình đích thân làm. Phương pháp nấu ăn của nàng không giống các đầu bếp trong phủ. Lá hành xắt rất mịn, khoai củ gọt thành khối vuông vức,

đặc biệt thích thêm hạt tiêu cho vị cay nhẹ. Chí Tĩnh dỗi dằn kinh nghiệm, chỉ cần nhìn lướt qua đã xác định đâu là món vợ làm, hẳn sẽ ăn cho bằng hết đĩa gan heo đó. Suốt bữa cơm hai vợ chồng không trò chuyện nhưng bầu không khí rất thân mật. Đến khi hạ nhân dọn trà lên, Chí Tĩnh mới kéo nàng ngồi xuống tràng kỉ, làm như vô ý nói:

- Khanh Khanh, dạo này sức khỏe nàng đã rất tốt rồi, Lý đại phu nói đây là thời điểm mang thai thuận lợi nhất. Nàng xem, tuổi ta đã lớn mà nàng cũng không còn nhỏ, đừng sinh con quá trễ kéo giống mẫu thân ta. Hơn nữa, đứa nhỏ ra đời lúc này có thể làm bạn với Long Nhi, so về thứ tự nó đã thấp hơn bọn nhóc nhà đại ca, tam đệ rồi. Với tình hình này chúng ta còn kéo dài thì con mình sẽ bị đám quý nghịch ngợm kia đè đầu cưỡi cổ mất!

Khanh Ca bất ngờ nhìn Chí Tĩnh. Vì lo nàng bị áp lực nên từ trước đến nay hẳn luôn bảo chuyện con cái không cần vội, thậm chí không có cũng không sao. Chẳng hiểu hôm nay bị cái gì kích thích mà quyết định bàn chuyện sinh con... Trong lòng Khanh Ca là một mảnh hỗn độn, nụ cười héo đi một chút. Nàng kéo tay hắn viết lên ba chữ “Tùy ý trời”. Chí Tĩnh nắm chặt tay, nhìn nàng lắc đầu:

- Không đâu, làm sao có thể tùy ý trời? Rõ ràng là tùy ý người!

Nói rồi không đợi Khanh Ca kịp phản ứng, hắn gọn gàng dứt khoát ôm nàng đi vào phòng trong.

Sa Đà nặng nề nhiều tâm trạng, ở hoàng thành cũng xảy ra chuyện rối ren không kém. Trong đại lao tối tăm ẩm thấp, quản ngục đang ngủ gà ngủ gật thì bị một người đánh thức. Hắn ngơ ngác dụi mắt, nhờ có ngọn đèn dầu leo lét mà mơ hồ nhận ra tấm lệnh bài vàng kim và khuôn mặt nghiêm trang của Ninh tổng quản. Ở hoàng cung này, nhìn thấy Ninh công công là

nhìn thấy hoàng thượng, quản ngục sợ hết hồn nhanh chóng quỳ mọp xuống.

- Tổng quản đại nhân, không biết có chuyện gì mà đêm hôm khuya khoắt ngài lại xuống đây?

Ninh công công cất kim bài vào tay áo, nhíu mày hỏi tên quản ngục:

- Tội phạm vừa giải đến chiều hôm trước thế nào rồi?

- Bẩm, phía trên có dận dò, nô tài đã đưa hãn vào thủy lao ở tầng sâu nhất, trước đó còn đánh đập tra tấn một phen. Gã này rất cứng đầu, hỏi cái gì cũng không khai!

Ninh công công gật gù:

- Đưa ta đi gặp hãn!

- Vâng vâng, mời ngài theo lối này!

Quản ngục rẽ qua nhiều khúc quanh, càng đi càng sâu. Đại lao được mệnh danh là nhà tù quốc gia, chuyên giam giữ tội phạm nguy hiểm. Người ta nói rằng “được” bước vào nơi này không chỉ lai lịch lớn mà còn phải có bản lĩnh lớn. Đại lao được xây dựng cách đây hàng trăm năm, trải qua nhiều lần trùng tu tới hiện tại còn lại 3 tầng. Tầng trên cùng giống hầu hết nhà lao thông thường, dọc lối đi là hai dãy phòng, được cách ly bởi song sắt. Đã là nhà lao thì tất nhiên không thể sạch sẽ chứ đừng nói tới giường chiếu chăn bông. Bị giam vào tầng này đã là may mắn, ít ra còn thấy ánh sáng mặt trời qua ô cửa vuông vuông. Tâm lý con người luôn cảm nhận ánh sáng là một niềm hy vọng.

Mắc tội nặng, không có nơi nào chào đón tù nhân ngoài tầng địa lao nằm dưới lòng đất. Tệ hơn tầng một, địa lao là chỗ hôi thối ẩm thấp, chuột chạy thành đàn, ít không khí. Ở địa lao không có đêm ngày, lúc nào cũng

tối u u mà đã bước vào địa lao thì hy vọng ra ngoài vô cùng mong manh. Từ khi Thái Minh đế lên ngôi, các hình thức trừng phạt tra tấn đã giảm đi không ít nhưng ai có thể quản hết đại lao có cả nghìn phòng. Chuyện đút lót, nhờ vả cai ngục hành hạ tù nhân cũng không hiếm lạ.

Địa lao giống như địa ngục nhưng chưa ghê gớm bằng thủy lao. Mỗi năm chỉ có vài người “vinh hạnh” được giam ở nơi này. Thủy lao – nghe tên đã hiểu, chính là nhà ngục ngập nước, cửa sắt phía trên đầu, tù nhân bị treo nửa người trong dòng nước vừa lạnh vừa bẩn, đó là chưa kể dưới nước có thể tồn tại vài loại sinh vật chuyên ăn xác chết...

Nơi Ninh công công đang đứng chính là thủy lao. Tên cai ngục dẫn đường không dám nhìn xuống dưới, hẳn làm việc ở đây nhiều năm nhưng vẫn rùng mình mỗi khi ngửi thấy mùi hanh hanh ghê tởm của nơi này. Địa ngục trần ai! Thà chịu tội chém đầu còn hơn bị giam ở thủy lao, một ngày hai ngày không phát điên thì cũng chết dần chết mòn.

- Chỗ này không còn việc của người, ra ngoài đi!

- Dạ dạ nô tài cáo lui!

Tên quản ngục không có ham muốn ở lại lâu, vừa nghe Ninh tổng quản cho lui là hí hửng chạy đi ngay, trước khi đi còn cố ý nhìn công công một cái, hiếm khi gặp được nhân vật lớn mà! Trên đường trở về hẳn dự tính khoe khoang một chút với gã đồng nghiệp không có phiên trực hôm nay. Nghĩ tới đó, tên quản ngục mơ hồ cảm giác có cái gì không đúng... Dẫn Ninh đại nhân đi một vòng mà không gặp tốp lính gác nào hết. Chỗ này là đại lao bốn bề kín mít, cho dù Ninh công công mang theo kim bài cũng phải được trưởng ngục đưa vào mới phải! Gã cai ngục lạnh toát mồ hôi, hình như nghe thấy tiếng bước chân chậm chậm sau lưng. Hẳn hét to, theo phản xạ đâm đầu chạy, may mắn đi đúng hướng ra được bên ngoài. Chưa kịp thở, gã té lăn cù vì vấp trúng một vật chắn đường. Hoàn hồn nhìn lại, trông thấy tên cai ngục mặc đồng phục giống mình nằm chình ình dưới đất.

- Này! Này! A Sửu, mà lại uống rượu đó à?

Gã đẩy đẩy người kia, lật trở lại mới biết hẳn đã tắt thở, dưới cổ bị cửa một đường sâu hoắm.

- Aaaaa!

Gã nhảy dựng lên, quay đầu phát hiện có tới năm sáu xác chết giống nhau. Gã cai ngục hớp khí lạnh, chưa kịp trấn định nghĩ phương pháp thì cảm giác một tia sáng lia qua, hẳn cứ vậy ngã xuống...

Động tĩnh bên ngoài không ảnh hưởng gì tới thủy lao. Ninh công công đi qua đi lại, nghiền ngẫm nhìn người đàn ông trần trụi bị xích cổ tay treo lủng lẳng trong nước. Nhờ ánh sáng đèn dầu, có thể mờ mờ thấy được mái tóc đen dài rối tung và những vết thương chằng chéo đang rớm máu. Ninh công công đứng phía trên lắc nhẹ dây xích, gọi một tiếng:

- Nô tài đến thăm Tứ công tử, xin hỏi ngài thế nào rồi?

Người bị treo chậm chậm cựa quậy, khó khăn ngửa đầu nhìn lên.

- Ông tới làm gì?

Ninh công công khéo ống quần ngồi xổm xuống, tặc lưỡi cảm thán:

- Xem kìa xem kìa, Thị lang đại nhân, khuôn mặt ngài sao biến thành cái đầu heo thế kia? Kiểu này sẽ làm tan nát cõi lòng bao nhiêu công nương trong thiên hạ đây?

Thấy người nọ không thềm đáp, hẳn lại nói tiếp:

- Nô tài phụng mệnh hoàng thượng tới thăm ngài một chút, sẵn tiện hỏi xem rốt cuộc ngài có chịu khai ra hay không?

- Khai cái gì chứ? Ta đã nói là ta không biết gì hết, ta không phản bội hoàng thượng, không làm chuyện hồ thẹn lương tâm thì có gì phải sợ?

Ninh công công hận một nỗi rèn sắt không thành thép, thử dài khuyên giải:

- Tứ công tử à, ngài không hiểu rồi! Việc phản bội hay không phản bội không quan trọng nữa, thứ bệ hạ muốn là ngài nhanh nhanh nhận tội! Lẽ nào ngài còn chưa hiểu? Hiện giờ bệ hạ sủng ái Quận chúa, tương lai nói không chừng sẽ phong nàng làm Hậu. Đến lúc đó Hòa An phủ như mặt trời ban trưa, bệ hạ yêu thích Quận chúa thật lòng nhưng ngài khó mà dung tha thế lực thứ hai lớn mạnh! Tự cổ chí kim có hoàng đế nào không chường mắt nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu chứ? Chỉ cần Hòa An phủ thất thế thì hoàng thượng còn sủng ái Quận chúa lâu dài. Cứ xem như vì hạnh phúc tương lai của Quận chúa, ngài không thể hy sinh một chút hay sao?

Ninh công công nói một thôi một hồi, cuối cùng kết luận:

- Chỉ trách Hòa An vương sinh được mấy người con trai ai cũng tài giỏi, trừ Tứ công tử còn có Tam công tử đã lên tới chức Phiêu kỵ tướng quân... Vị này là hiền tài, đáng tiếc... Chắc chắn...

Nghe đến đây, Chu Lạc Tịch Tề vốn thờ ơ lạnh nhạt đột nhiên ngẩng đầu gào thét:

- Các người muốn làm gì Tam ca của ta??? Muốn chém muốn giết thì cứ nhắm vào ta! Huynh ấy còn có vợ con, còn có gia đình phải chăm sóc. Ai dám động vào huynh ấy ta sẽ liều mạng!

Ninh công công trề môi xem thường, lắc lắc sợi dây xích mà nói:

- Ngài tự lo cho mình còn không xong, ở đó mà la hét cái gì?

Tịch Tề bị lặc đưng đưa trong nước, lúc này nửa thân dưới đã lạnh cóng không cử động được, thỉnh thoảng có con vật gì đó cắn vào miệng vết thương khiến những chỗ khó lành càng thêm chảy máu nghiêm trọng. Mặt của hắn trầy trụa sưng vù, đôi mắt đỏ ngầu long sòng sọc nhìn như ác quỷ. Tịch Tề nghiêng răng nghiêng lợi nhớ lại cái ngày trước hôm bị giải đi...

Yên Giang thất thủ, chỗ lương thực đánh mất bị điều tra ra được cất giấu ở những điền sản mà hắn đầu tư. Tịch Tề có trăm cái miệng không thể minh oan, bị bắt trói chờ giải về kinh xét xử. Hắn ngồi trong xe tù, ừ ừ nhai cỏ đuôi chó chửi cha ông trời! Ca Dương ném vào mấy quả chuối, bộ dạng người xem khi cười bảo:

- Này ăn đi! Đợi tới lúc bị giam vào đại lao không có chuối đâu mà ăn!

Tịch Tề thấy hoàng thượng, mắt lóe sáng, giống như con cún bị nhốt trong cũi, gương đôi mắt ướt đáng thương nhìn ra bên ngoài.

- Bệ hạ, bệ hạ! Vi thần bị oan, ngài nhất định phải tin ta!

Ca Dương cười khẩy, lấy cái que chọc chọc.

- Lá gan của người ngày càng to đấy! Trẫm tin thì có ích gì? Bằng chứng sờ sờ ra đó mà còn cãi bướng. Sao người không động não một chút tự nghĩ cách cứu lấy bản thân đi?

Tịch Tề như quả bóng xì hơi, ai oán vò đầu bứt tóc:

- Kẻ thù quá cao tay, thần bị cho vào tròng rồi...

Ca Dương cười nhạt, khoanh tay dựa vào cửa xe hỏi một cách nghiêm túc:

- Được, vậy thì thành thật nói cho trẫm biết, vì sao người qua lại với Minh Tứ? Ai cũng rõ tên này là tay sai của Tề vương, người lại cố tình giao thiệp với hãn, nói người không có lòng dạ khác trẫm cũng khó tin!

Tịch Tề cúi đầu do dự. Ca Dương cũng không thúc ép, hãn nhìn bầu trời đầy sao, xa xa có ánh lửa trại bập bùng, hàng trăm lều vải mọc lên như nấm. Đêm tưởng như yên tĩnh nhưng bất kỳ lúc nào cũng có thể xảy ra giao tranh. Phía bên kia gò đất là đội quân Đại Thế, hai phe ngăn cách bởi bức tường vô hình mang tên “cầm cự”. Ca Dương nhàm chán lại theo thói quen lấy mẫu gỗ trong áo ra đẽo gọt. Tịch Tề ngẩng đầu nhìn, không khỏi bật cười:

- Bệ hạ lại làm ngựa gỗ? Được bao nhiêu con rồi?

- Một trăm tám mươi ba...

Hãn nhàn nhạt đáp, trên môi treo nụ cười hiền lành khiến người ta lóa mắt. Tịch Tề cũng cười theo, giống như đã tích lũy đủ dũng khí, hãn chậm chậm nói:

- Lần đầu tiên gặp Minh Tứ*, thần đã nhận ra hãn rất giống một người... Chính là Nhị tẩu Khanh Ca! Chuyện này quá hoang đường nhưng mà những việc xảy ra gần đây khiến thần không thể huyễn hoặc bản thân... Bệ hạ cũng biết Hòa An phủ xưa nay thuận thảo, không ai mong muốn đánh mất một thành viên nào trong gia đình. Nhị tẩu tuy không thể nói, xuất thân cũng thấp nhưng nàng là chị dâu tốt. Nhị ca số khổ đã từng trải qua một mối hôn nhân, khó khăn lắm mới ổn định được... Haizzz... Thần cố ý giấu giếm vì muốn tự mình làm rõ, chuyện này liên quan quá rộng, ảnh hưởng trực tiếp đến người nhà. Hơn nữa, Khanh Ca là do thần năm đó dùng ba trăm lượng chuộc về. Giờ nghĩ lại mới thấy chuyện này quá trùng hợp, một cô gái trẻ đẹp nếu bán vào thanh lâu có thể kiếm gấp ba số này!

[*Minh Tứ: Nhân vật nhắc tới trong P7C1, P8C3]

Ca Dương chuyên tâm khắc gỗ, lơ đễnh đáp:

- Chuyện xảy ra hơn mười năm rồi, nếu nói Tề vương nhìn xa trông rộng thì không phải! Năm ấy hãn chân ướt chân ráo mới đến Đông Hoang, thế lực còn mỏng. Trên đời này ai có thể chuẩn bị một quân cờ trước chục năm cơ chứ? Làm sao hãn biết trăm sẽ xem trọng Hòa An phủ, thủ sẵn một nội gián hoàn hảo chờ thời cơ lâu như vậy?

Tịch Tề gật đầu:

- Thần cũng nghĩ như bệ hạ! Chuyện này quá hoang đường nhưng lại là sự thật. Minh Tứ có một hình xăm hoa mai năm cánh ở trên ót, nhìn hơi quen mắt. Lần trước trở về đúng dịp Long Nhi chào đời, thần đã điều tra được, Nhị ca có một chiếc khăn tay, hoa văn thêu trên đó đúng là bông hoa kia. Không cần đoán cũng biết do ai làm...

Động tác của Ca Dương ngừng lại.

- Hoa mai năm cánh? Không lẽ là biệt hiệu của môn phái nào?

Ca Dương híp mắt, cất dao găm vào ống giày, kiềm nén ý nghĩ muốn chém Tịch Tề một nhát.

- Việc quan trọng như vậy mà giờ người mới nói! Với khả năng của người liệu có thể giải quyết êm đẹp hay không? Người nghĩ trăm sẽ để sói mắt trắng đào hang bên cạnh Tư Tư và Long Nhi sao?

Tịch Tề giơ tay qua khe cùi năm một góc áo của Ca Dương, hoang mang hỏi:

- Hoàng thượng sẽ xử lý thế nào? Khanh Ca là Nhị tấu, Nhị ca rất yêu thương nàng. Bọn họ...

- Tịch Tề! Đừng vì ả đàn bà đó cầu tình! Trẫm tuyệt đối không bỏ qua chuyện này. Khi nào người có con thì hiểu, người làm cha sẽ không tha thứ bất cứ ai hãm hại con mình! Lúc Tương Tư trải qua một phen sinh tử người không có mặt, làm sao hiểu được nàng đã đi qua Quý Môn Quan như thế nào? Chẳng lẽ em gái người không bằng một người chị dâu tâm địa độc ác, ăn ở hai lòng hay sao? Trong chuyện này, người không có lập trường gì để phán xét!

Tịch Tề thất thần buông tay, cúi đầu chấp nhận. Trên đời không có cái gì hoàn hảo trọn vẹn, ngay cả hạnh phúc. Hẳn quá bé nhỏ để khống chế mọi thứ quanh mình, vừa muốn bảo vệ em gái, vừa muốn giúp đỡ anh trai. Trong chuyện này Nhị ca là người khổ nhất và Tịch Tề là người mang trọng tội. Giá như năm ấy hẳn không tùy hứng đưa Khanh Ca về nhà thì mọi chuyện đã khác... Tất cả chỉ là giá như.

Trước khi đi, mặc dù còn nóng giận nhưng Ca Dương vẫn bất đắc dĩ xuống giọng: “Trẫm tin khanh cũng vô dụng, không có bằng chứng thì không thể rửa sạch oan tình. Trước mắt cứ theo luật lệ mà làm, khanh chịu khó ở trong đại lao mấy ngày. Kinh thành cách Sa Đà gần hơn, chí ít có thể gặp người nhà!”

Tịch Tề nghe lời hồi kinh, cứ tưởng phải nhàm chán ngồi trong nhà lao mười bữa nửa tháng, ai ngờ đón chờ hẳn là những trận tra tấn và thủy lao dơ dáy bẩn thỉu này! Tịch Tề bị đánh mụ mị đầu óc, chỉ còn nghe thấy tiếng cười man rợ của bọn cai ngục và tiếng roi da quật trong không khí. Nửa tỉnh nửa mê hẳn hài hước nghĩ, hóa ra phụ vương rất thương mình, đòn roi của ông không bằng một phần mười những tên cai ngục. Tịch Tề là con vương, nhiều năm lăn lộn ngoài đời không thể thay đổi bản chất công tử quần là áo lụa. Hẳn chưa trải nghiệm nổi khổ nào như vậy, thì ra trên đời còn có loại đối đãi này, xem người không bằng súc vật! Trong cơn đau thể xác và nổi nhục tâm hồn, hẳn bắt đầu hoài nghi...

Tịch Tề ngược nhìn Ninh công công, đây là Thái giám tổng quản hầu hạ hoàng thượng, chỉ nghe lệnh hoàng thượng. Sự xuất hiện của ông ta là chất xúc tác cuối cùng khiến niềm tin mong manh của Tịch Tề sụp đổ. Bệ hạ lẽ nào là người như vậy? Hẳn đã nhìn lầm hay tất cả chỉ là vở kịch đùa cợt quái ác?

Và rồi, vào một khắc sắp bị thù hận làm mờ lý trí, Tịch Tề nghe thấy lời cha căn dặn trước phút lâm chung: “Tin hoàng thượng, phải tin hoàng thượng, cho dù ở trong hoàn cảnh nào cũng giữ lòng tin ấy.”

Hắn nén đau đớn nơi cổ tay bị xích ứa máu, giọng khàn khàn hỏi Ninh công công:

- Tại sao lại như vậy? Ta không tin bệ hạ tuyệt tình... Ngài từng nói, trong chốn hoàng quyền kẻ lừa người gạt, ngài chọn Hòa An phủ, tin tưởng cách làm người của phụ vương. Bệ hạ bạc đãi chúng ta, không sợ Tương Tư sẽ oán hận hay sao?

Ninh công công cười khùng khục:

- Tứ công tử lo xa quá rồi, bây giờ công tử nhận tội, điểm chỉ vào tờ khai rồi tự sát, xem như quá hồ thẹn với lương tâm. Quận chúa chỉ là một nữ nhân mềm yếu, nàng có thể tìm ra sự thật hay sao? Phụ nữ ấy mà, một khi đã yêu đều ngu ngốc và mù quáng cả. Chỉ cần bệ hạ dỗ ngọt một chút là sẽ quên ngay! Hoàng thượng xem trọng Quận chúa một phần chẳng qua vì long tử. Chờ đến lúc phi tần hậu cung cũng sinh con trai, thử hỏi với nhan sắc của Quận chúa có thể giữ chân ngài sao?

Tịch Tề kiệt sức, bắt đầu mê man nói sáng:

- Ta không tin, ta không tin... Hoàng thượng từng hứa đến lúc ta thành thân sẽ tặng mười bầu rượu Sam Kê mà ngài quý nhất... Tình nghĩa huynh đệ một thời, sao có thể nói bỏ là bỏ?

Ninh công công nhổ xuống bãi nước bọt.

- Bớt mơ tưởng đi. Bệ hạ vui miệng hứa mà thôi. Chết đến nơi mà còn đòi rượu quý!

Nói xong ông ta phủ tay áo đứng lên.

- Hôm nay tới đây thôi, nội trong hai ngày công tử nên suy nghĩ cho kỹ. Thủy lao là chỗ không thể ở lâu, lỡ chết trong này đến xác cũng không còn!

Tịch Tề cúi đầu nghe tiếng bước chân xa dần, trái tim đập một cách bình ổn. Quả Sam Kê mọc ở miền Nam, vị ngọt lịm nhưng mùi hương quái đản. Tuy Sam Kê ủ rượu rất ngon nhưng không phải ai cũng cảm nhận được. Có lần Tịch Tề hí hứng mời Ca Dương nếm thử. Hoàng thượng uống một ngụm rồi phun ra, “Đây là cái gì? Nước đáí ngựa à?”

Đầu óc choáng váng, lúc này Tịch Tề thực sự mê man. Hắn không nghĩ được nhiều, cũng không biết mình có thể chịu đựng bao lâu. Thủy lao này vừa lạnh vừa hôi, đôi chân của hắn không còn cảm giác, chẳng biết có phải tàn phế rồi không?

Bỗng lúc đó có vật gì từ trên cao rơi xuống, “ùm” một tiếng nước bắn tung tóe. Tịch Tề gắng gượng mở mắt ra nhìn, chỉ thấy cái đầu Ninh công công trôi lên, tròng mắt trợn trắng, máu từ cổ họng trào ra ồ ạt, sau đó chậm chậm chìm xuống. Dưới nước có tiếng bì bõm, rào rào, giống như đàn cá từ đâu ùa tới.

- Ê! A Tề! Mày chết chưa đó?

Phía trên có người lắc dây xích, gọi to. Tịch Tề dùng chút sức lực cuối cùng ngửa đầu nhìn.

- Minh... Minh Tú...

Sau đó là bóng tối mịt mù.

Những tháng ngày này ở phủ Hòa An là bầu không khí ảm đạm. Tin tức truyền về, Tứ công tử Chu Lạc Tịch Tề mắc trọng tội, bị giam ở đại lao không biết ăn năn hối cải mà còn vượt ngục trốn mất. Hiện giờ đang bị truy nã trên cả nước. Mọi người chưa kịp tiếp nhận cú sốc này thì đến sự tình của Nhị phu nhân bị phanh phui.

Khanh Ca quỳ giữa từ đường, đối mặt với từng lời chấp vấn không mấy may phản ứng. Vợ chồng Thán Khúc còn chưa dám tin, Nhị phu nhân hiền lành dịu dàng lại là người hai tay nhuộm máu! Tương Tư giao những tài liệu ám vệ điều tra được cho anh cả, nàng ngồi bên dưới không muốn tham gia phán xét. Thứ nhất, nàng chỉ là em út trong nhà, chị dâu có làm sai cũng phải do người lớn trừng phạt. Thứ hai, vì áy náy với Nhị ca nên Tương Tư không đủ kiên quyết, nàng ôm hy vọng Nhị tẩu sẽ đưa ra lý do hợp lý, một cái cớ để nàng có thể tha thứ... Đáng tiếc, Khanh Ca thà im lặng chấp nhận cũng không giải thích một lời.

- Nhị đệ muội, hộp phấn trang điểm này là do người khác tặng, không phải của muội có đúng không?

Thấy Khanh Ca không đáp, Lệ Hà nhìn Hồng Hạnh – a hoàn thân cận của nàng. Hồng Hạnh vừa khóc vừa trình bày:

- Bẩm vương phi, nô tì trước kia làm tạp sự ở phòng bếp, là em gái kết nghĩa của phu nhân. Sau này phu nhân gả cho Nhị gia, gọi nô tì đến hầu hạ. Hộp phấn này từ khi mới vào phủ phu nhân đã đem theo bên người. Có lần nô tì thấy lạ tò mò hỏi, phu nhân chỉ nói do một vị bằng hữu ngày xưa tặng!

Lệ Hà sờ phù điêu tinh xảo trên nắp hộp rồi mở ra ngửi mùi hương. Lớp trên rất bình thường, là loại phấn chiết xuất từ hoa giá thành không rẻ. Nàng tìm tòi lúc lâu mới trông thấy cái khóa bé xíu mà tài liệu nhắc tới, nhẹ

nhàng kéo mở. Hộp phấn nhìn mỏng manh bình thường mà có thể cất giấu một cơ quan mật kín đáo đến khó tin. Bên trong chia làm nhiều ô nhỏ đựng các loại bột trắng không giống nhau.

- Vương gia, ngài xem...

Lệ Hà đưa cho chồng. Thán Khúc nhận cái hộp, nhú mày ngửi thử nhưng không phát hiện gì. Hắn gọi Lý đại phu là thầy thuốc gia đình đến kiểm tra. Ông ta dùng cây kim nhỏ dính từng loại bột rồi kết luận:

- Bẩm vương gia, cái này là Đoạn Tiêu Độc, mỗi ngày ăn một ít sẽ ốm yếu mà chết, không để lại manh mối. Còn cái này là bột hoa hồng trộn với dịch mầm khoai tây, một loại thuốc gây sảy thai khó phát hiện, tùy theo liều lượng mà hiệu quả khác nhau. Còn cái này...

Lý đại phu chỉ kể bốn loại thuốc mà ông biết. Dễ dàng nhận thấy trong hộp có Đoạn Tiêu Độc và thuốc phá thai là dùng nhiều nhất, sót lại một chút dưới đáy, những thứ khác có vẻ chưa từng chạm qua. Thán Khúc âm trầm lắng nghe, đưa mắt nhìn Khanh Ca biểu hiện mười phần điềm tĩnh, sống chết mặc bay.

- Cái chết của Lục Ái Hòa do người gây ra đúng không? Sau khi diệt được nàng ta người bắt đầu từng bước tiếp cận Chí Tĩnh. Lần người mang thai không may té ngã là giả, dùng thuốc này mới là thật. Ngay cả chuyện Tương Tư suýt chết cũng do một tay người dàn xếp! Khanh Ca, lão Nhị nhìn lầm người rồi, cả Hòa An phủ đều nhìn lầm người rồi...

Cậu út Kinh Hà hết sức hoang mang, hăn nắm chặt bàn tay mở miệng nói lý:

- Đại ca, đại tẩu... Liệu có hiểu lầm gì không? Đệ nhớ nhị tẩu mất con vô cùng đau khổ, bệnh luôn mấy năm, làm sao có thể giả được? Ngày Lục muội đổ bệnh nguy kịch nàng cũng khóc hết nước mắt, Lục muội vừa tắt thở là nàng ngất xỉu luôn! Từ trước đến nay nhị tẩu sống trong nhà mình đã

quán xuyên không ít việc, đối xử với mọi người hết lòng hết dạ, quần áo đệ mặc tới trường đều do nàng đặt may, nhắc nhở a hoàn giặt ủi phẳng phiu... Còn nữa, còn nữa, Nhị tẩu nhớ hết sở thích của mọi người, tay nghề nấu bếp của nàng rất tuyệt, không phải năm nào mừng thọ phụ vương nàng cũng xuống bếp nấu đủ sáu mâm chín bàn hay sao? Đệ không tin Nhị tẩu giả vờ, dù đóng kịch giỏi tới mức nào cũng không xuất thần đến thế!

Lệ Hà gật gù đồng ý. Tự Trinh vương nghe em trai phân tích chỉ nhếch môi cười nhạt, quá tốt chính là không tốt, Khanh Ca sống quá tử tế, lấy lòng từ trên xuống dưới nên mới bất thường. Hắn nhìn Khanh Ca, nhìn Chí Tĩnh, lại nhìn Tương Tư, cuối cùng lắc đầu:

- Nếu bị oan không ai cấm nàng biện hộ. Nàng không thể nói thì có sẵn giấy bút trước mặt kia!

Ý Thán Khúc rất rõ ràng, hẳn cho Khanh Ca một cơ hội giải thích. Mọi người đều hướng về phía Khanh Ca chờ đợi, đợi rất lâu rồi cuộc nàng cũng động đậy, cầm bút viết hai chữ: “Ta nhận”

- Nhị tẩu!

- Đệ muội!

- Khanh Khanh!

Kinh Hà kêu một tiếng khó tin, Lệ Hà gọi trong bất lực, còn Chí Tĩnh là thanh âm ghen ngào. Hắn biết những chuyện này có quá nửa là thật nhưng trong thâm tâm vẫn nuôi hy vọng xuất hiện kỳ tích. Khanh Ca có thể nói dối, hẳn tình nguyện mù quáng mà tin, tình nguyện tìm cách bao che. Phụ vương nói đúng, nghĩa và tình khó chọn, Chí Tĩnh không muốn mất bên nào, nhất là bây giờ hắn đã không buông tay nàng được, không còn cách nào quay đầu lại được...

Khanh Ca hơi nâng mắt nhìn lên, ánh lệ mơ hồ. Không ai hiểu được đôi mắt đó nhưng Chí Tĩnh có thể giải mã, nàng muốn nói: “Hãy quên thiếp đi, thiếp không xứng đáng!”

Thán Khúc mệt mỏi tựa trên ghế, cũng do hăn không tốt, cha mất chưa bao lâu mà vương phủ loạn hết cả lên. Tương Tư chưa chồng mang thai, Tịch Tề mắc tội vượt ngục, Khanh Ca là nội gián, không biết sắp tới còn tai họa gì nữa? Hăn muốn khoan dung các em nhưng dung túng là không thể!

- Nếu đã nhận tội thì cứ theo gia pháp mà làm. Trước đánh hai trăm gậy, còn sống thì hừ thê đuổi ra khỏi phủ, chết cũng không được đưa tên vào gia phả! Lập tức thi hành!

Vương gia đã nói, ai dám cãi? Hai tên gia đình hùng hổ bước vào, cặp Khanh Ca lôi đi. Có tiếng khóc nức, có tiếng thở dài, cũng có lời cầu xin, tất cả đều vô dụng. Hòa An phủ chưa từng có hình phạt nặng nề như vậy, với thân thể liễu yếu đào tơ của Khanh Ca, bị đánh hai trăm gậy khả năng chết nhiều hơn sống, mà có sống cũng không còn lành lặn.

Chí Tĩnh run rẩy, móng tay cào vào da đầu rớm máu, hăn không chịu nổi nữa!

- DỪNG LẠI! LẬP TỨC DỪNG LẠI!

Gậy mới đưa lên, mọi người chứng kiến Nhị gia như con thú dữ xô tên gia đình bay xa một thước. Hăn ôm lấy Khanh Ca bị đặt trên băng ghế, cuống cuồng bao kín lấy nàng.

- Không được, không ai được chạm vào Khanh Khanh của ta. Không ai được đánh nàng, không ai được làm nàng khóc. Khanh Khanh, Khanh Khanh, Khanh Khanh, Khanh Khanh...

Hăn nước nở, cuống quýt vượt ve gương mặt trắng nhợt, hôn lên trán nàng, tóc nàng, che chở người con gái hăn yêu trong lồng ngực. Trừng phạt

hãy để mình hấn chịu, tội lỗi để hấn gánh, bất trung bất hiếu bất nghĩa hấn tình nguyện xuống âm ti tắm chảo dầu nhưng đừng đưa Khanh Khanh đi, đừng làm nàng đau. Mù quáng cũng được, ngu ngốc cũng thế, tình yêu vạn thuở không có nguyên do!

Tương Tư chứng kiến một màn tang thương, che miệng khóc nấc nhưng bản thân không hối hận. Buông tha cho Khanh Ca là chuyện không thể nào, Ca Dương sẽ không để nàng sống. Khanh Ca chết ở từ đường hôm nay còn tốt hơn bị Ca Dương xử lý, thủ đoạn của hấn không nhẹ nhàng là gây gộc. Tha cho Khanh Ca, từ nay về sao phải đối đãi với nàng thế nào, Nhị ca phải sống thế nào? Khanh Ca sẽ mãi mãi trở thành khối u của vương phủ, ngăn cách mọi người, khơi dậy mâu thuẫn. Tội của nàng rành rành không đường chối, Tương Tư thừa nhận mình không phải thần phật với lòng từ bi mênh mêng. Nàng đã suýt chết, Long Nhi đã suýt chết, mà hai mẹ con nàng chết thì Ca Dương sẽ không sống nổi. Chỉ bao nhiêu đây thôi Tương Tư đã vô phương nói hai chữ “thứ tha”.

Thán Khúc rời chỗ ngồi, nhặt cây gậy hỏi Chí Tĩnh:

- Đệ hèn nhất đủ chưa? Nhu nhược đủ chưa? Người đàn bà này đáng cho đệ bảo vệ hay sao? Một con rắn độc giết người không ghê tay, xém cắn chết em gái của chúng ta, đệ làm vậy không thấy có lỗi với tổ tông, với Tư nhi, với cái nhà này sao?

Chí Tĩnh cảm giác anh trai tới gần, căng thẳng ôm chặt Khanh Ca hơn. Hấn biết Thán Khúc là người thưởng phạt nghiêm minh, đã động gia pháp thì không đổi ý. Lúc này muốn cứu Khanh Ca chỉ có cách đưa nàng bỏ trốn, tha hương tứ xứ hoặc là...

Chí Tĩnh ôm một tia hy vọng mong manh, đôi mắt đỏ ngầu kiên định ngẩng đầu nhìn anh trai:

- Đại ca, Khanh Khanh mang thai, muốn trừng phạt thế nào cũng phải đợi nàng sinh đứa bé ra đã!

Giống như sét đánh trời quang, mọi người bị diễn biến này làm cho kinh ngạc.

- Lý đại phu!

Thán Khúc lập tức gọi. Lão thầy thuốc già lật đật chạy tới bắt mạch, xem một lúc lâu ông ta vuốt râu lắc đầu:

- Dấu hiệu không rõ ràng lắm, lão phu bất tài không thể khẳng định.

- Vậy mời Chu thái y tới! – Lời này là của Tương Tư.

Chu Học Lễ rất nhanh có mặt, nhiệm vụ của ông ở đây chỉ là chăm sóc nương nường và tiểu hoàng tử nhưng nếu Tương Tư đã có lệnh thì ông phải hết sức hoàn thành. Chu thái y đặt ngón tay cẩn thận xem xét, mất thời gian lâu hơn Lý đại phu.

- Bẩm nương nường, vương gia, phu nhân quả thật mang thai, có điều thai mới đậu nên mạch quá yếu, đoán chừng mới ba tuần tuổi!

Thán Khúc hít sâu, khuôn mặt tức giận quát Chí Tĩnh:

- Lão nhị! Đệ cố ý!

Chí Tĩnh như thoát một kiếp, trong chỗ chết tìm thấy đường sống, ôm khư khư Khanh Ca không chịu buông tay.

- Đại ca, đây là cốt nhục của đệ, đứa con đầu tiên của đệ, huynh không thể bỏ mặt nó!

Khanh Ca bị giấu trong lồng ngực hãn, biểu cảm ngỡ ngàng. Mọi người trong nhà bối rối, do dự, bỏ thì thương mà vương thì tội. Cuối cùng Tương

Tư giữ tay anh trai, nhẹ nhàng nói:

- Trẻ con vô tội, dù có thế nào cũng phải để đứa bé ra đời. Hay là tạm hoãn chuyện này lại, đợi nàng sinh nở xong rồi tính cũng không muộn...

Lệ Hà cũng khuyên chồng như vậy, họ đều là mẹ, ai cũng hiểu sinh mệnh con cái quý giá đến dường nào. Chuyện đã tới nước này, con giun xéo lắm cũng quẩn, nếu không buông tha nói không chừng Chí Tĩnh sẽ liều mạng thật!

Thán Khúc tức tối ném cây gậy xuống đất, chỉ vào hai vợ chồng Chí Tĩnh mà mắng:

- Các người giỏi lắm! Lập tức rút trở về! Từ bây giờ không được ra ngoài, cấm túc đến khi nàng ta sinh con xong. Đệ đừng có suy nghĩ thêm cách chống chế nào nữa, dám bỏ trốn cùng nàng, ta sẽ đánh đệ què giò!

Chí Tĩnh được đặc xá thì nhanh nhẹn ôm Khanh Ca chạy mất, bỏ lại phía sau một đám người không biết nên khóc hay cười. Hắn bế nàng một đường trở về viện của họ, Khanh Ca vẫn còn ngơ ngác chưa tỉnh, hắn lo lắng vừa chạy vừa hỏi:

- Nàng thế nào rồi? Có đau ở đâu không?

Khanh Ca lắc đầu, làm thủ ngữ hỏi hắn vì sao. Chí Tĩnh thở dài giải thích:

- Ta đánh tráo chỗ thuốc bổ của nàng. Chẳng phải mấy ngày nay chúng ta làm rất nhiều lần sao? Chắc hẳn phải có thai thôi!

Khanh Ca trợn mắt hồi tưởng. Quả thật từ sau cái hôm Chí Tĩnh nhắc chuyện sinh con thì rất tích cực thực hiện công cuộc tạo người, không phân biệt đêm ngày liên tục kéo nàng lăn giường... Khanh Ca nhìn gương mặt

Chí Tinh lấm tấm mồ hôi, cảm thấy kiếp này nàng sống quá đủ, có chết thì
thảm cũng xứng đáng.

“Sau đó thì sao?” Nàng làm thủ ngữ hỏi.

- Sau đó? Ta còn chưa tính kịp... Hay là lại mang thai đứa nữa? (==)

Lần này Khanh Ca bật cười, vòng tay qua cổ hấn âu yếm.

Từ ngày đi cùng chàng, thiếp biết rõ phong cảnh phía trước là hố sâu
vực thẳm nhưng mà tất cả đều không quan trọng nữa! Một kiếp nên duyên,
thiếp nguyện vì chàng trả giá!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 18

Chương 5: Chinh Phụ Tìm Chồng

Phần XVIII: Đường tới hạnh phúc không còn gập ghềnh

- Phương Uyên thị, người có biết tội dâm loạn hậu cung bị trừng phạt như thế nào không?

Trong căn phòng tối, Phương Tình ôm chần ngồi chết lặng, nằm dưới đất là gã thị vệ trần truồng đang thoi thóp. Hiện trường đầy đủ nhân chứng vật chứng, Phương Uyên thị không thể minh oan cho mình.

- Bốn cung rất thông cảm cho Phương muội muội nhiều năm trống vắng, nhất thời nảy nở xuân tâm cũng dễ hiểu. Chuyện này không nên làm lớn, đều là phụ nữ với nhau, bốn cung tính dàn xếp ổn thỏa giúp người. Phương Uyên thị thấy thế nào?

Phương Tình từ từ ngẩng đầu nhìn lên. Triệu Phi Liên cung trang kiêu diễm, ung dung lộng lẫy vào lúc nửa đêm. Nghĩ đến suốt quá trình bị nhục có một khán giả ngồi xem, Phương Tình vừa xấu hổ vừa căm hận. Nàng ta nổi điên, đầu tóc bù xù chuẩn bị nhào qua cửa sổ. Tiểu Na và Hiền Nhi phản ứng nhanh, Phương Tình chưa chạm tới góc váy của Hoàng quý phi thì đã bị hai cung nữ áp chế. Dán mặt xuống nền đất lạnh, Phương Uyên thị không ngừng giãy giụa gào thét:

- Là người! Chính là người! Người hãm hại ta, ta sẽ đem việc này bẩm báo lên hoàng thượng! Ta có chết thành ma cũng không tha cho người!!!

Triệu Phi Liên hạ tầm mắt nhìn Phương Tình như con chó chết chủ đáng thương, ả cười khẩy:

- Báo lên hoàng thượng? Cô dám sao? Chưa nói đến bệ hạ sủng ái bốn cung đến dường nào, chỉ riêng sự thật tấm thân cô không còn sạch sẽ cũng đủ để “thưởng” cho một ly rượu độc! Nếu Hoàng thượng biết mình bị cầm sừng, không khéo cơn giận của ngài còn liên lụy đến cả nhà họ Phương trên dưới mấy trăm miệng ăn... Phương Tình ơi Phương Tình, tỉnh táo lại đi! Cô không có đường lui đâu!

Thấy người ở dưới đất không còn động đậy, Triệu Phi Liên ngăm nghĩa ngón tay sơn son, nói tiếp:

- Thôi thì bốn cung mở lòng từ bi, chỉ bảo cho người một biện pháp. Hoặc là người tự kết liễu mình trước, hoặc là học theo Thẩm Chiêu nghi, Khanh tần, Lan cơ... Mấy người bọn họ, sớm thành tâm hướng Phật, vì Khương La, vì bệ hạ, vì Thái hậu mà hương khói một đời!

Phương Uyển thị nằm bất động. Nàng nhớ lại mấy năm gần đây, hậu cung ngày càng ít người, cứ vài ba tháng là có phi tử xin xuất gia. Thái hậu mất, bọn họ chuyển sang hoàng lăng tận hiếu. Phương Uyển thị nghĩ mãi không hiểu. Đám người ngu xuẩn đó ở trong cung ăn sung mặc sướng không chịu, đi giữ mộ người chết vui lắm sao? Bây giờ sự việc xảy đến với mình, Phương Uyển thị rốt cuộc tỉnh ngộ.

Triệu Phi Liên thấy Phương Tình không nói thì mỉm cười đắc ý, nghênh ngang rời đi. Phương Uyển thị trừng mắt nhìn nàng ta được trái nâng phải đỡ mà cười khùng khục nói với theo:

- Mà đắc ý cái gì? Đừng tưởng tao không biết, mà cũng giống như bọn này thôi... Hoàng thượng đến cung Trúc Uyển thế nhưng chưa từng chạm vào mà, cứ ở đó hoang tưởng đi, nghĩ mình được sủng ái thật sao? Đồ ngu, đồ lăng lợ, mà sẽ chết không toàn thây!!!

Triệu Phi Liên đã ra khỏi cửa, tức giận muốn quay lại đập cho Phương Uyển thị một phát nhưng bị Hiền Nhi ngăn cản. Ắt siết chặt bàn tay, thầm nghĩ phải tìm mọi cách nhanh chóng leo lên giường rồng. Ban đầu hoàng thượng thường xuyên đến Trúc Uyển cung, tuy không lâm hạnh nhưng đối xử thân thiết, Triệu Phi Liên hiểu rằng mình là thế thân của người khác nên quyết định chờ đợi. Không ngờ theo thời gian, hoàng thượng dần dần chẳng mặn mà với nàng ta nữa, gần hai năm nay không thèm ngó ngang đến. May là ngài cũng không đi tìm phi tử khác, Phủ nội vụ không dám cắt xén đồ ban thưởng theo cấp bậc Quý phi, cho nên hậu cung tưởng rằng nàng ta vẫn đang “được sủng”...

Triệu Phi Liên làm sao không hiểu tình cảnh của mình? Hai năm nay bên cạnh hoàng thượng xuất hiện một “cung nữ thiếp thân”, lời đồn có mấy trăm phiên bản. Nàng từng bắt gặp cô gái kia vài lần, trông khá bình thường, mặt mũi xinh xắn chứ không coi là đẹp. Chẳng qua bộ hạ chậm chạp chưa phong phi nên nàng ta chỉ xem như đối thủ tiềm năng.

Tính đi tính lại, Triệu Phi Liên từ Trung Lương đến Khương La đã gần bốn năm, nàng được “đào tạo” tỉ mỉ công phu như vậy, chịu bao nhiêu đau đớn như vậy há chỉ để làm một Hoàng quý phi hữu danh vô phận hay sao? Triệu Phi Liên không chấp nhận hiện thực, nàng là một quân cờ được đầu tư rất nhiều vốn liếng, vậy mà chưa phát huy tác dụng gì, ngay cả bước tiến thứ nhất cũng không đạt được.

Lúc mới đến Triệu Phi Liên có ý nghĩ không an phận, muốn tóm lấy trái tim Thái Minh để rồi phản bội Lỗ Tông Phi, điều này Hiền Nhi nhìn rất rõ. Xui xẻo cho nàng ta, trải qua một năm ngắn ngủi đã bị lãng quên, bề ngoài còn nhe nanh múa vuốt chứ trong lòng đang run rẩy. Nàng rất sợ, sợ Lỗ Tông Phi không thu được lợi ích mà nổi giận, quyết định vứt bỏ quân cờ này. Hiền Nhi vốn là người giám sát và trợ thủ bên kia cấp cho, nàng từng giết “Hiền Nhi” thực sự rồi thay thế vị trí, chẳng thấy nàng có công phu gì nhưng lại rất lợi hại, Lỗ Tông Phi gài nàng vào hoàng cung không chỉ với

vai trò hầu hạ Triệu Phi Liên. Gần đây Hiền Nhi truyền tin tức ra ngoài nhưng không nói gì với chủ tử, một mình hành động. Triệu Phi Liên suy đoán, có lẽ Lỗ Tông Phi hết hy vọng với nàng, chuyển qua sử dụng nội gián là Hiền Nhi...

Ánh mắt của Hiền Nhi ngày càng lơ đãng, hành vi ngày càng khó hiểu. Triệu Phi Liên nằm mơ thấy nàng ta cầm kiếm đâm chết mình, khoe miệng cười giễu cợt: “Người quá vô dụng, chủ nhân không cần người nữa, việc còn lại để cho ta xử lý!”

Cơn gió đêm thổi qua, Triệu Phi Kiên lạnh xương sống, nàng kéo lại áo choàng, nhìn Dụ Kiến cung xa xa trong màn đêm mờ ảo, cắn răng hỏi Hiền Nhi:

- Cái thứ lần trước người nói thật sự hiệu nghiệm chứ?

Hiền Nhi không biểu cảm đáp:

- Rất hiệu nghiệm.

Triệu Phi Liên cắn môi hạ quyết tâm:

- Được rồi, ta nghe theo người, lần này sẽ không thất bại... Chỉ cần hoàng thượng nhớ đến ta...

Suy nghĩ của nàng không sai. Trong hai năm này nội xâm ngoại loạn, sau khi đặt hết tâm trí vào việc nước Ca Dương cũng chỉ nhớ tới Tương Tư và con trai, đã sớm quên mất trong hậu cung còn có một người cần xử lý. Lần này Triệu Phi Liên có lòng nhắc nhở, không biết hoàng đế sẽ khen ngợi tính tự giác của nàng ta như thế nào?

Sáng sớm hôm sau, Phương Uyển thị quỳ trước Ngọc Diêu cung, dập đầu với Hiền phi xin đến hoàng lăng tạ hiếu. Hiền phi nhìn nàng, hỏi han có lệ rồi phê chuẩn luôn. Sau khi Hoàng hậu “giả chết từ chức”, quyền

quản lý hậu cung do Hiền phi và Quý phi san sẻ, mặc dù bên trong thù địch nhưng bên ngoài ăn ý. Hiền phi mắt nhắm mắt mở, vờ như không hay biết những thủ đoạn đê tiện của Quý phi, chỉ cần ngồi trong Ngọc Diêu cung, đợi Triệu Phi Liên hại người xong thì phối hợp đóng dấu. Cung phi cầm chiếu chỉ bước ra, hiểu rằng sẽ không có ngày về...

Thiếp thân cung nữ vừa đỡ tay Hiền phi vừa bức xúc thay chủ:

- Nương nương, Quý phi bên kia ngày càng lộ liễu, sợ là hậu cung đã có nhiều người phát hiện, chỉ không dám tố giác mà thôi. Chi bằng nương nương thu thập đủ chứng cứ báo lên bệ hạ, từ nay về sau không còn ai cạnh tranh với chúng ta nữa!

Hiền phi phe phẩy quạt lông, nhìn ra mấy cái lồng chim trống rỗng treo ngoài mái hiên. Khoảng hai năm trước, từ lần cuối cùng hoàng thượng đặt chân tới Ngọc Diêu cung, nàng đã cho thả hết hoàng oanh hoàng yến, chỉ giữ lại lồng tre, treo ở chỗ cũ như lời nhắc nhở.

- Người không hiểu đâu. Ở hậu cung này, chỉ người thông minh biết đứng đúng vị trí như Hoàng hậu mới có kết cục tốt... Triệu Phi Liên chẳng còn tung hoành được bao lâu, đến khi quân cờ hết tác dụng, bốn cung búng nhẹ ngón tay cũng đủ khiến nàng chết thảm!

Cung nữ mím môi không dám cãi, ghen nửa ngày mới hỏi điếm mẫu chốt:

- Nhưng mà nương nương, người cứ thả phi tử đi như vậy hoàng thượng sẽ không nổi giận chứ? Bây giờ hậu cung chỉ sót lại mấy người, kiểu này...

Hiền phi lấy quạt che miệng, cười duyên:

- Ha! Sao người biết đây không phải ý tứ của bệ hạ? Nói không chừng ngài mượn tay bốn cung và Quý phi để thanh tẩy hậu cung, chờ thời cơ tốt

đón “chân ái” của ngài vào. Cứ như thế một công đôi việc, vừa không cần đứng mũi chịu sào nghe triều thần chấp vấn, vừa đem hậu cung dọn sạch sẽ... Bạc tình đúng là bậc đế vương nhưng tại sao không tàn nhẫn tới cùng, còn để sót lại một ngoại lệ?

Cung nữ kinh hãi lắp bắp:

- Không... Không lý nào!? Hoàng thượng muốn phế bỏ tam cung lục viện hay sao? Đây là tổ chế!

Hiền phi bi ai mà cười:

- Tổ chế là cái thá gì? Bệ hạ sẽ quan tâm sao? Chỉ cần ngài “giữ vỏ bỏ ruột”, ngoài mặt tuân theo trong lòng phản kháng thì triều đình cũng không thể nói gì, ai muốn chết dám can thiệp chuyện hậu cung cơ chứ?

Ngọc Diêu cung rơi vào im lặng, gió ngoài mái hiên thổi lồng tre nhẹ bỗng đung đưa. Hiền phi không còn tò mò “chân ái” của bệ hạ là ai, cũng không ghen tị với phúc phận của nàng ấy nữa. Hai năm về trước, hoàng thượng đã từng hứa hẹn:

“Sau khi tất cả phi tần rời đi, trẫm sẽ cho người thư hòa ly, phong Ngự Tiền nữ quan, đảm bảo nửa đời sau không ai dám xem thường. Người muốn ở lại cũng được, xuất cung cũng tốt. Không bằng học theo Triệu Tiểu Vy, gả cho nam nhân xứng đáng, sống một đời an nhàn hạnh phúc!”

Hiền phi mỉm cười, nàng rất mong chờ tương lai này. Hòa ly không giống như bị phế. Phi tử bị phế vẫn thuộc về hoàng thượng, sẽ phải chết già trong lãnh cung. Được hòa ly nghĩa là chia tay bình đẳng, không những nhà trai phải bồi thường mà còn giữ được danh dự. Từ khi Khương La khai quốc đến nay, Hiền phi chưa nghe nói có nữ nhân nào được hòa ly với hoàng đế cả. Nàng muốn làm người đầu tiên!

Nụ cười của Hiền phi chưa lan tới mắt thì nhanh chóng thu lại. Nàng nhớ đến rất lâu về trước, có một người thanh niên đứng dưới gốc đào nhìn nàng cầu xin:

“Đừng tiến cung, đừng gả cho hoàng đế, hãy đợi ta ba năm, đợi ta công thành danh toại sẽ đem tam môi lục sính đến cưới muội!”

Lúc đó nàng trả lời thế nào? Hình như không hề trả lời, chỉ khinh thường quay đi. Nay trải qua bao nhiêu bể dâu, nhìn lại chỉ thấy người xưa vắng bóng, gốc đào lặng im, thời gian khiến mọi thứ đổi thay, không ai có trách nhiệm đứng ở chỗ cũ đợi chờ một cánh nhạn không hẹn ngày về...

Buổi sáng giờ Dần hoàng đế phải chuẩn bị lâm triều. Tiểu Mai ra lệnh cho các cung nữ khác:

- Đặt đồ lên bàn, sau đó lui hết ra!

Nhiệm vụ hàng ngày của ngự tiền cung nữ là lo lắng sinh hoạt cho hoàng đế. Các nàng mặc áo hoa cùng màu, tác phong nghiêm chỉnh sắp xếp chậu nước, y phục và điểm tâm lên bàn. Trong đó có một cung nữ mới thăng chức, lần đầu vào Dự Kiến cung làm việc cho nên chưa nắm rõ “quy tắc”. Nàng ta lén nhìn Tiểu Mai, thấy quần áo giày dép đều cùng phẩm cấp với mình, trên búi tóc cài chiếc trâm gỗ chẳng đáng mấy đồng. Cung nữ nọ thầm so sánh rồi sinh ra bất mãn. Đều là nô tì giống nhau, cứ gì nàng phải nghe Tiểu Mai sai phớ? Nhìn các đồng nghiệp lần lượt rời đi mà Tiểu Mai vẫn đứng im chỗ cũ, cung nữ kia cả gan lên tiếng:

- Tỷ tỷ, hầu hạ hoàng thượng rất vất vả, để muội ở lại giúp tỷ!

Mấy người ra sau cùng nghe thấy, không hẹn mà cúi đầu cười thầm. Tiểu Mai liếc nhìn vị “muội muội” khả ái này, lịch sự đáp lại:

- Cảm tạ lòng tốt của mọi, bên ngoài còn nhiều việc phải làm, mọi đi theo các tử tử khác đi.

Cung nữ kia buồn bực mắng thăm hai câu, đồ hồ ly tinh, đuổi chúng ta đi để giành phần hầu hạ hoàng thượng, làm gì có chuyện tốt như thế?

- Tử tử nhớ nhầm, sáng sớm hầu bệ hạ rời giường là chức trách của chúng ta, bên ngoài có chuyện gì quan trọng hơn chứ?

Tiểu Mai chuẩn bị đóng cửa, nghe cô kia nói vậy mới hàm súc nhìn lại.

- Hoàng thượng rời giường tính tình không tốt, chỉ thích một mình ta hầu hạ. Còn cô, bớt lăm mồm, mở to mắt quan sát đi!

Cung nữ u oán nhìn cánh cửa đóng sập, nghĩ xem nên tìm ai cáo trạng. Có người tốt bụng nhắc nhở nàng hai câu:

- Người mới tới đừng có manh động. Hầu bên cạnh hoàng thượng là Mai tử tử, làm tử ấy phật lòng thì kết cục không tốt đâu!

Cung nữ nọ rơi vào trầm tư, “Mai tử tử” chính là Tiểu Mai cô nương mà mọi người hay nhắc tới sao? Trước khi đến đây nàng cũng nghe nói hoàng thượng rất yêu thích một vị cung nữ, hai người ở cùng nhau như hình với bóng, đến mức Hoàng quý phi nương nương cũng không làm gì được... Nhưng Tiểu Mai lợi hại đến đâu cũng chỉ là nô tì, không có danh phận. Hoàng thượng yêu thích nàng mà không tấn phong khiến mọi người vất óc lý giải. Có kẻ nói bệ hạ xem trọng xuất thân, muốn vào hậu cung ít nhất phải là tiểu thư nhà trâm anh, nhìn xem các vị nương nương có ai không phải con gái triều thần, cháu gái đại quan đâu? Có kẻ bảo rằng hoàng thượng không muốn tấn phong để giữ người bên cạnh, ngày ngày gặp gỡ, còn không vinh quang hơn tất cả cung phi hay sao?

Mặc cho quần chúng suy đoán thế nào, Tiểu Mai không thèm quan tâm, nàng vẫn tự do tự tại, muốn làm gì thì làm.

Tiểu Mai khóa chặt cửa đề phòng nhìn lén, sau đó vào tắm điện.

- Hoàng thượng~~ dậy thôi, sắp trễ giờ lâm triều rồi!

Hai năm nay miệng gọi thành quen, Tiểu Mai chẳng còn gượng gạo như ban đầu nữa, một tiếng “hoàng thượng”, hai tiếng “hoàng thượng”, giống như nàng đã quên mất ai mới thực sự là hoàng thượng.

Người nằm trên giường lười biếng trở mình, phủ chăn che đầu. Tiểu Mai cười hì hì bò lên bụng hắn.

- Dậy nào~~~ sư phụ~~~

Người nọ vùng một cái thay đổi vị trí, hắn ở trên, ép Tiểu Mai dính vào long sần. Đôi mắt phượng lèm nhèm mở ra, mơ màng hỏi:

- Vừa gọi ta là cái gì?

Tiểu Mai trả lời giòn giã:

- Sư phụ!

Khuôn mặt này tuy rất giống Thái Minh đế nhưng lông mày mảnh hơn, cằm dài hơn, con ngươi ngả nâu mà không phải đen kịt. Khi hắn cười bên má trái có lốm đốm tiền. Tiểu Mai đưa tay sờ mặt hắn, nhẹ hôn một cái.

- Mai Mai dịch dung cho sư phụ, người mau dậy đi!

Lại phải dịch dung, Phong cảm giác da mình sắp khô nứt rồi. Hắn không vui hỏi:

- Bộ ta khó coi lắm sao?

Tiểu Mai chớp mắt nhìn nọt:

- Tất nhiên không phải rồi. Sư phụ trẻ tuổi anh tuấn, khi làm nhiệm vụ rất khó thất bại, 36 kế dùng hết vẫn còn “mỹ nam kế” chắc chắn thắng lợi!

Khóe mắt của Phong co giật, tiểu đồ đệ thật biết cách khen! Hấn chán chường ôm lấy nàng. Hai năm, mới đó đã hai năm. Vốn tưởng chuyện giả mạo là tạm thời, ai ngờ hoàng thượng một mực không về. Phong và Tiểu Mai tiếp tục trấn thủ kinh thành, dần dần chuyên nghiệp không ai phân biệt được. Tâm kế của hoàng thượng họ không hiểu, chỉ đành nghe lệnh làm theo. Hàng ngày Phong đóng giả Ca Dương hiên ngang đạo mạo, ngồi trên ngai vàng trấn an quần thần. Ngô Hà Huy luôn ở trong kinh, giám sát hoàng đế giả nhất cử nhất động.

Là một ám vệ, nhiệm vụ khó khăn nào Phong cũng vượt qua rồi nhưng giả mạo một người trong thời gian dài – hơn nữa còn là hoàng đế thật sự không dễ dàng. Làm thế thân quá lâu, có đôi khi hấn quên mất bản thân là ai, lấy thói quen của người khác làm thói quen của mình. Chỉ khi đêm xuống tháo ra lớp mặt nạ Phong mới cảm giác mình thực sự còn sống.

Tiểu Mai hiểu tâm trạng của sư phụ, đây là một chướng ngại tâm lý.

- Sư phụ đừng buồn nữa, chuyện này sẽ qua nhanh thôi! Người xem, làm hoàng đế cũng có cái tốt, được ăn ngon mặc đẹp này, được lên xe xuống kiệu này, về sau phải khoe với các sư thúc sư bá cho họ ghen tị chết luôn!

Phong âu yếm nhìn nàng, trán kề vào trán thì thầm:

- Ừ, nơi này không thuộc về chúng ta, đợi bệ hạ trở lại chúng ta lập tức rời đi... Có điều... Trước mắt hưởng thụ được bao nhiêu thì cứ hưởng thụ.

Nói rồi Phong ôm Tiểu Mai đến bàn trang điểm, kéo ngăn tủ lấy cây trâm hồng ngọc cài lên tóc nàng.

- Cái này gọi là “Thiên ngọc chi huyết”, từ khố phòng xuất ra. Ta cảm thấy nó rất hợp với con, đeo lên hẳn là đẹp.

Hồng ngọc có màu đỏ tự nhiên, điểm thêm chuỗi trâm châu đung đưa, nhìn rất thích mắt. Tiểu Mai đưa tay sờ món trang sức quý giá, do dự rồi ngượng ngùng gỡ xuống.

- Trâm đẹp nhưng mà không hợp... Quá gây chú ý! Mai Mai không cần mấy thứ này, về sau sư phụ đừng đựng đến đồ trong khố phòng. Thứ không phải của mình, trước sau gì cũng hoàn trả, tốt nhất là không mượn!

Nàng cắn cắn môi, thấy Phong không vui lại cười xòa:

- Ấy da! Sư phụ biết con xưa nay rất dễ thỏa mãn mà, chỉ cần nửa con cá khô với bát cơm trắng là vui cả ngày rồi!

Phong cúi đầu nắm bàn tay không thể xem là mềm mại của đồ đệ, ngón cái có nốt chai sần do luyện kiếm nhiều năm.

- Con gái ai cũng thích quần áo son phấn... Mai Mai không cần lo lắng, có những thứ ta không thể cho con cả đời nhưng hưởng thụ nhất thời cũng không phải tội...

Hắn ngập ngừng không nói tiếp, ngẩng đầu lại vuốt ve gương mặt nàng như một thói quen.

- Đã bao giờ Mai Mai hối tiếc chưa? Năm đó nếu ta không ôm con đi, biết đâu bây giờ con đã là thiên kim nhà giàu sống trong nhung lụa. Không giống hiện tại, phải vật lộn với sinh tử, đến một cái váy đẹp cũng không có mặc...

Tiểu Mai vội vàng che miệng không cho hắn nói tiếp. Từ khi thay đổi hoàn cảnh sống, suy nghĩ của Phong cũng dần khác xưa. Hắn thường hỏi nàng có tiếc hận hay không, có muốn vinh hoa phú quý hay không, làm một ám vệ có phải quá vô nghĩa. Tiểu Mai hiểu, Phong không có ý nghĩ táo tợn, hắn chỉ vì nàng mà tiếc nuối, càng hiểu rõ cuộc sống của hoàng tộc quyền quý lại càng không cam lòng để người con gái hắn thương chôn vui thanh xuân trong tối tăm mờ mịt. Làm một ám vệ là mệnh của hắn nhưng không phải mệnh của nàng...

Phong âm thầm hạ quyết tâm, kéo tay Tiểu Mai xuống, trịnh trọng tuyên bố:

- Đợi việc này hoàn thành, ta sẽ cầu xin bệ hạ, để ngài xóa ám tịch (thân phận ám vệ) của con!

Tiểu Mai mở to mắt, bỗng nhiên muốn khóc.

- Con không cần! Muốn đi thì sư phụ phải cùng đi, sư phụ ở đâu Mai Mai ở đó!

Phong bất lực phát hiện, gần đây Tiểu Mai luyện được công phu mới, nói khóc là khóc, chẳng giống đồ đệ gan dạ kiên cường ngày xưa gì cả.

- Được rồi, được rồi, ta sai rồi... Chuyện này sẽ bàn sau! Mau thu nước mắt giúp ta dịch dung đi, sắp trễ giờ lâm triều rồi này!

Một ngày diễn xuất nhập tâm nhanh chóng trôi qua, khi Ngô Hà Huy và Phong xử lý xong một núi công văn thì hoàng hôn đã buông xuống. Có kinh nghiệm hai năm hợp tác, tính cảnh giác của Ngô Hà Huy từ từ buông lỏng. Trước kia Phong chưa thạo việc, tất cả tấu chương đều do Ngô thượng thư giải quyết, Ninh công công phụ trách đóng ngọc tử. Sau này Phong luyện được nét chữ giống hệt Ca Dương, hắn bắt đầu phê tấu theo Ngô Hà Huy chỉ dẫn. Thật ra Ngô đại nhân không hề tình nguyện dạy cho

Phong mấy loại “kĩ năng hoàng đế” siêu cấp này. Một con rối càng ngu ngốc càng tốt, dễ bị điều khiển, không có tâm cơ phản chủ.

Ngô Hà Huy xoa bóp cái cổ đau nhức, ngược nhìn Phong ngồi ở bên trên. Hắn đang chăm chú ghi chép, bàn tay cầm bút lông phóng khoáng viết từng nét chữ. Năng chiều rơi vào ô cửa, rơi xuống nửa gương mặt Phong hơi nghiêng theo một góc độ vừa hiền hòa vừa nghiêm nghị. Ngô Hà Huy ngơ ngác nhìn, nhìn lâu tới nỗi chính Phong cũng phát giác được.

Hắn khó hiểu hỏi:

- Sao thế?

- A? Vi thần... À không, bệ hạ... Không không phải...!

Ngô đại nhân thần thông quảng đại bỗng dưng bị cà lăm. Trong nhất thời hắn tưởng rằng hoàng thượng thật sự ngồi ở đây, cái vẻ chuyên chú đó, cái nhú mày đó, còn cả động tác gãi sóng mũi nữa! Cha mẹ ơi làm sao có thể giống tới như vậy!? Không lẽ trình độ dịch dung của Tiểu Mai đã tăng lên một bậc, sắp hóa gà thành khỉ thật rồi?

Ngô Hà Huy vỗ ngực hoàn hồn, trí tưởng tượng có dịp bay cao bay xa.

- Tại sao tên ngươi là “Phong”?

Phong không hiểu Ngô đại nhân bị cái gì kích thích, vô duyên vô cớ hỏi một câu lạc đề. Hắn ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:

- Đó là biệt danh. Khi ta bắt đầu hiểu chuyện thì đã ở trong Mật Bảo Các. Đồng trang lứa với ta còn có Lôi và Trì. Tên gọi một phần nói lên bản lĩnh của ám vệ. Lôi chuyên về dùng kiếm, chiêu thức không giống ai, thường giết chết đối thủ bằng một đòn nhanh như sấm chớp. Trì ẩn nấp năm vùng, duy trì trạng thái thân thể tốt trong thời gian dài mà không cần ăn uống. Ta gọi là “Phong” nhưng không nhanh hơn hai người kia, sở

trường cũng không liên quan tên gọi. Uhm... Có lẽ Thái tử nhất thời nghĩ ra vậy thôi!

Ngô Hà Huy bắt được điểm mấu chốt:

- Thái tử?

- Phải, là anh trai của bộ hạ. Người đó là vị chủ nhân rất tốt, đáng tiếc còn trẻ như vậy đã...

Ngô Hà Huy tiếp tục tra hỏi:

- Thái tử Ca Thần đặt tên cho người? Người rất thân với ngài ấy sao?

Phong nghiên ngẫm hai chữ “rất thân” này, tỏ ra không chắc chắn lắm:

- Cũng không hẳn vậy. Khi bộ hạ còn là Tam hoàng tử không quan tâm nhiều đến Mật Bảo Các, chỉ có Thái tử nắm binh phù, là chỉ huy cao nhất. Ngài rất coi trọng lớp ám vệ trẻ tuổi, muốn đào tạo một đội thuộc hạ thiện chiến sau này. Chắc có duyên với nhau nên Thái tử đặc biệt yêu thích ta hơn những người khác, dạy ta đọc sách, cũng dạy ta chơi cờ...

Phong vừa nói vừa hồi tưởng về những ngày thơ ấu, hẳn phát hiện mình không còn nhớ rõ nụ cười chói sáng của người kia nữa. Khi còn nhỏ Phong rất thích ở bên Ca Thần, mỗi tuần một lần hẳn gánh nước đứng chờ Thái tử trên đường lên núi. Thái tử xuất hiện xoa đầu khen hẳn ngoan, rồi một tay nhấc cả hai thùng nước giúp hẳn gánh về nhà. Phong ngày càng lớn, trở thành thiếu niên. Thái tử cùng hẳn luận võ, thỉnh thoảng đưa ngựa trên thảo nguyên. Hai con tuấn mã phi hết tốc lực, giành đường mà va trúng nhau. Hai người cùng ngã, ôm nhau lăn mấy vòng rồi nằm trên cỏ cười như điên.

Phong xem Thái tử như một người anh trai đáng kính, hẳn nói: “Thuộc hạ sẽ dùng cả tính mệnh để bảo vệ ngài!” Thái tử vui mừng vỗ vai hẳn,

giống như tiên đoán được điều gì mà dặn dò: “Tốt, tốt! Lời này bốn điện hạ sẽ ghi tạc đáy lòng. Nếu có một ngày ta không thể dẫn dắt người được nữa thì hãy đi cùng Tam hoàng tử, hẳn sẽ thay ta trông coi người!”

Khi Thái tử qua đời Phong tràn đầy ân hận và tự trách, hẳn trốn lên thảo nguyên gào khóc một trận. Đó là lần đầu tiên và sau cùng hẳn rơi nước mắt. Lúc trở về, Phong quy phục dưới trướng của Ca Dương, mặc dù hoàng thượng rất tốt nhưng chung quy vẫn không khơi dậy tình cảm đặc biệt như Thái tử...

- So với bệ hạ, người nhỏ tuổi hay lớn tuổi hơn?

- Có lẽ nhỏ hơn một chút, ta không biết ngày tháng năm sinh của mình.

- Người chưa từng tìm hiểu lai lịch bản thân sao?

- Đã từng nhưng không có kết quả...

- À...

Đoạn đối thoại giữa hai người cứ vậy rơi vào im lặng. Lúc lâu sau đó Ngô Hà Huy mới nói:

- Quên nhắc nhở người, hôm qua Tịch Tề bị giải về kinh, đang nhốt trong đại lao. Thân phận của ta không tiện, ngày mai người đến nhìn hẳn một chút đi!

Ngô Hà Huy vươn vai đứng dậy, nhìn hai núi tấu chương đã duyệt khá khá, có thể yên tâm ra về.

- Ấy da, mệt chết đi được... Không biết bình thường làm sao bệ hạ có thể xử lý hết một đống việc như vậy?

Hắn mang giày, đứng đỉnh ra khỏi thư phòng, vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Yên Giang thất thủ, xuân năm nay không thể ngừng chiến như dự tính rồi chăng?

Giờ Tuất, từng ngọn đèn lồng treo ngoài hành lang dần được thắp sáng, Ninh công công gõ cửa nhắc hoàng thượng nghỉ ngơi. Đối với Phong, lão Ninh vẫn tỏ ra cung kính hết mực, một phần vì diễn xuất cho người ngoài xem, một phần vì bản thân hẳn không cách nào cư xử vô lễ với một người giống hệt hoàng thượng. Vì vậy, khi bệ hạ không ở trong kinh, lão Ninh vẫn làm việc cần làm, nghe những chuyện cần nghe, đứng phía sau thay mặt hoàng thượng xử lý nhiều việc.

Từ trên ghế đứng dậy, Phong cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Hẳn xoa mi tâm gọi thái giám chuẩn bị đèn lồng. Mỗi ngày cứ độ giờ này Phong sẽ theo đường cũ trở về tẩm cung, xuyên qua lối nhỏ hai hàng lá trúc là có thể trông thấy Tiểu Mai đứng dựa cửa đợi hẳn về nhà. Phong nhếch môi cười, để giày đập lên sỏi trắng, phát ra tiếng lộp cộp khe khẽ. Thái giám cung nữ im lặng cúi đầu, trật tự ngay ngắn bám theo. Trong không gian yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng tì bà du dương, lá trúc bị âm thanh quấy nhiễu, dao động hỗn loạn. Ninh công công cảnh giác ngẩng đầu nhìn, hẳn chưa kịp nói thì đã thấy Phong đột ngột đổi hướng, theo tiếng tì bà mà đi.

- Bệ... Bệ hạ?

Phong đi quá nhanh, lão Ninh chật vật đuổi theo, thoáng cái đã rời xa Du Kiến cung, hướng tới Trúc Uyển phía sau vườn trúc. Tiếng tì bà ngày càng rõ, âm sắc dụ hoặc, động vài màng nhĩ không thể thoát ra. Lão Ninh kéo một tên thái giám lại dặn dò:

- Không tốt, có bất thường, người mau đi tìm Tiểu Mai cô nương!

Gã thái giám ngơ ngác dạ dạ, nghiêng ngã chạy hướng ngược lại, tiếc là hẳn chưa đi bao xa đã bị người trong bóng tối đánh vào gáy chết ngắt. Bên này Ninh công công tất tả chạy tới Trúc Uyển cung, từ ngoài nhìn vào

không thấy ánh nến, giống như cả cung điện đã rơi vào giấc ngủ. Đêm kì dị, tiếng đàn kì dị, linh tính mách bảo nơi này có nguy hiểm. Lão Ninh xoay người muốn tìm thị vệ tới trợ giúp, không ngờ chạm phải một đôi mắt quỷ lấp ló sau rừng trúc. Tóc gáy của hắn dựng đứng khi thấy đôi mắt kia tiến lại gần, bước ra từ bụi rậm là một cô gái ôm đàn tì bà, ngón tay nhảy múa, lá trúc gần đó bị cắt đứt chỉ còn một nửa.

- Người, người là...

- Xuyt! Chớ làm ồn. Hãy nghe giai điệu của ta. Hãy làm theo lời ta nói~~~

Lão Ninh trợn trừng mắt, tay chân buông thông, trước khi hắn ngã xuống đã mất hết ý thức. Tiếng đàn vẫn không ngừng lại, gương mặt của Hiền Nhi dần rõ ràng trong bóng tối, ngọn gió lướt qua khe nâng mái tóc dài, để lộ dấu hoa mai năm cánh ở ngay sau cổ.

- Minh Tú, nếu em gái của người còn sống, nàng ta cũng không đạt tới trình độ của ta đâu nhỉ?

- Sư tôn từng nói, giọng hát của Minh Ca là “thiên âm”, đủ để sai khiến quỷ thần, còn lâu người mới sánh kịp!

- Hừ, thiên âm thì sao chứ? Cuối cùng nó cũng bị câm rồi chết đó thôi...

Tiểu Mai chờ thật lâu không thấy sứ phụ về ăn cơm bèn sai cung nữ đi hỏi thăm, lát sau thu được tin tức hoàng thượng nghỉ lại Trúc Uyển cung. Không cần đoán cũng nghe thấy mùi âm mưu trong này. Bệ hạ muốn tìm phi tử nào cũng được nhưng sứ phụ của nàng một khi dám đụng tới nương nương trong cung sẽ mắc tội chết. Tiểu Mai không hề do dự, nàng lấy ra thanh kiếm đã lâu không dùng cùng với một lọ thuốc nước, cầm hai vật trong tay đi băng băng ra ngoài, bộ dạng y hệt bà vợ đánh đá chuẩn bị đánh tiểu tam. Dọc đường có không ít thái giám cung nữ hoảng sợ ngăn cản,

Tiểu Mai nữ anh hùng một cước đá hai cước đập, mở đường máu chạy tới Trúc Uyển cung. Hoàng thành đêm nay loạn thật rồi!

Cung Trúc Uyển không thắp đèn, trong bóng tối vắng vắng tiếng tì bà như mê như say. Sư phụ từng dạy, có một loại vũ khí gọi là thanh khí, vô hình vô trạng, giết người không dao. Theo bản năng, Tiểu Mai mài lưỡi kiếm vào vỏ kiếm, tiếng ken két rất lớn nhưng không đủ phá hỏng giai điệu đàn tì bà. Nàng hiểu được mình gặp phải cao thủ. Tiểu Mai xông phá từng lớp cửa của Trúc Uyển cung, đi tới đâu gây náo loạn tới đó, loảng xoảng chậu hoa đổ vỡ, bất cứ thứ gì gây tiếng ồn đều tận dụng hết. Tóm lấy chiếc khăn trải bàn, Tiểu Mai gói những vật bằng đồng và bạc lại một chỗ, sau đó đập túi đồ vào vách tường. Nàng kéo lê chiếc túi tự chế trên đất, lại đập vào tường, khiến cho kim loại va chạm leng keng, tiếng phát ra thô cứng đánh gãy sóng âm xảo diệu của đàn tì bà. Mồ hôi túa ra đầy người, lâu lắm rồi Tiểu Mai mới có cảm giác chiến đấu.

- Không cần biết mi là yêu quái phương nào, hôm nay gặp phải ta là mi xui xẻo!

Nàng hướng về nguồn âm mà đi, đập đổ cánh cửa mới phát hiện gian phòng này sáng rực, sư phụ ngồi bên thư án chăm chú viết chữ, còn Triệu Phi Liên yếu điệu nâng tay áo che chở ngọn đèn. Khung cảnh ấm áp hài hòa, giống như gai nhọn đâm vào mắt nàng. Tiểu Mai khựng lại, kiếm trên tay hoang mang hạ thấp. Bề ngoài trông rất hoàn hảo nhưng không phải không có sơ hở. Tay chỉ thả ra một chút, Tiểu Mai nhanh chóng siết chặt cán gươm hướng về phía hai người bổ tới. Chiếc bàn bị chém làm đôi, ánh sáng trong phòng vụt tắt, nhân ảnh tan biến như khói. Nàng không dừng một giây, tay xoay mũi kiếm đâm về phía sau, có thứ nước ấm nóng tanh tưởi bắn lên người nàng.

- Người... Làm sao người có thể...?

Hiền Nhi mở to mắt khó tin nhìn lưỡi kiếm xuyên qua bụng, đau đớn ập tới lúc nàng ta chưa kịp phòng bị. Hiền Nhi vốn đã tiến sát sau lưng Tiểu Mai, chuẩn bị động thủ. Không ngờ Tiểu Mai còn nhanh hơn, trước phá hủy ảo ảnh nàng dật ra, sau dùng một chiêu chớp nhoáng lấy mạng nàng, thậm chí đầu cũng không quay lại.

Cảm giác người phía sau đã ngã, vật rơi bộp xuống đất là chiếc đàn tì bà, Tiểu Mai đá cây đàn văng ra xa, lúc này mới cẩn thận quan sát đối thủ. Khuôn mặt hơi quen, hình như là cung nữ thiếp thân của Hoàng quý phi. Người kia thoi thóp ôm bụng, máu đỏ tươi loang ra trên đất. Nàng ta run rẩy kéo ống quần Tiểu Mai, bộ dạng không cam lòng mà hỏi:

- Nói... Nói ta biết. Vì sao ta lại thua?

Tiểu Mai lùi ra xa một bước, nhú mày nhìn y phục bị bẩn.

- Kỹ xảo của người không tồi nhưng người quá tự phụ, người không biết gần hai năm nay hoàng thượng chưa từng hồi kinh. Mặc dù sư phụ đóng giả hoàng thượng, trong lòng ta sư phụ vẫn là sư phụ!

Người xuất hiện mang gương mặt của Phong, cho nên không lý nào Triệu Phi Liên không phát hiện được. Vì vậy, cả hai người đều là ảo ảnh, ảo ảnh do chính Tiểu Mai tưởng tượng ra. Hiền Nhi vô cùng kinh ngạc, hóa ra đơn giản như thế, nàng ta chết không nhắm mắt, thậm chí đi xuống âm ti phải tìm Minh Ca so chiêu. Cả đời nàng luôn bị đánh giá thấp hơn Minh Ca, còn chết dưới tay một đối thủ bình thường, nhục nhã này làm sao rửa hết!?

Tiểu Mai không thèm nói chuyện tầm phào với người sắp chết, nàng nóng ruột chạy khắp nơi tìm sư phụ, đi tới tấm phòng của Hoàng quý phi. Bên trong có tiếng nam nữ đan xen, rèm vải màu xanh lơ che rũ. Tiểu Mai không nói lời nào chém gãy thanh giường. Khung giường đổ sập xuống, Triệu Phi Liên ở bên trong la oai oái. Tiểu Mai buồn bực ném chăn gối, lộ

ra hai người quần áo không còn một mảnh. Sư phụ vẫn quần lấy ả đàn bà kia, Tiểu Mai nghe được, miệng hăn đang gọi tên nàng.

Máu nóng trào lên óc, Tiểu Mai nắm tóc Triệu Phi Liên quăng xuống giường. Hoàng quý phi nương nương chật vật như con chú trụi lông bị người ta lôi kéo. Ắm mắng những lời khó nghe, Tiểu Mai chống đầu gối đè ả xuống đất, đem hai chân ả vạch ra.

- Chết tiệt, hai người đã làm chưa? Cô và sư phụ đã làm gì rồi!?

Nữ ám vệ của Mật Bảo Các vốn không biết ngưng, nàng kiểm tra một lượt thân thể Triệu Phi Liên, dấu vết gì cũng có đủ nhưng nơi chủ chốt vẫn chưa xâm phạm. Tiểu Mai thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn Phong vẫn nằm trên chiếc giường hỗn độn. Mắt hăn mờ mịt đỏ sậm, khuôn mặt ngơ ngác như con nai nhỏ. Hăn nhìn nàng, miệng khéps mở:

- Mai Mai... Cứu ta...

Tiểu Mai nghiêng răng nghiêng lợi, tát cho Triệu Phi Liên một bạt tay.

- Con mụ ghê tởm này! Rốt cuộc ngươi đã làm gì sư phụ của ta!?! Dựa vào khuôn mặt giả dối tưởng có thể dụ dỗ hoàng thượng hay sao? Năm mơ đi, hôm nay ta phải thay Quận chúa xử lý mầm tai họa này triệt để!

Nói rồi nàng lấy ra lọ thuốc nước đã chuẩn bị từ trước. Triệu Phi Liên không biết thuốc này là gì, chỉ thấy dung dịch trong suốt tưới lên mặt, chảy tới đâu đau rát tới đó, cảm giác giống hết những lần bị may vá chỉnh sửa trước kia.

- Áaaaaaa... Áaaaaaaa... KHÔNG!

Nàng ta ôm mặt lăn lộn, Tiểu Mai đứng nhìn vừa thương hại vừa hả giận. Thật ra Triệu Phi Liên chỉ là một quân cờ, bị lợi dụng rồi tiếp tục lợi dụng, số mệnh không do nàng chọn, đi tới bước đường hôm nay không biết

phải oán trách ai. Nàng hãm hại nhiều phi tần như vậy, cuối cùng lên nằm giường giống như gậy ông đập lưng ông. Nàng chịu đựng đau đớn có được dung mạo như hiện tại, cuối cùng bị Tiểu Mai trả về nguyên trạng. Dược liệu Tiểu Mai nghiên cứu rất lâu có tên là Hồi Dung Thủy, nó sẽ khiến những vết khâu quay trở lại, chẳng chéo trên gương mặt Triệu Phi Liên. Tay nghề của Thủy Túc Chân Nhân cao tới đâu, chỉ một lát sẽ thấy rõ ngay!

Đối với Triệu Phi Liên, Tiểu Mai không có nhiều thông cảm. Nếu nói nàng ta đáng thương thì trên đời này có rất nhiều kẻ đáng thương xứng đáng được cứu giúp hơn. Bỏ ngoài tai tiếng kêu gào thảm thiết, Tiểu Mai lấy tạm ấm trà quay trở lại giường. Phong cũng đang đau đớn không kém gì, hẳn không tài nào nhớ nổi những chuyện xảy ra cách đây ít phút, giống như bị vùi trong cảnh mộng. Lòng hẳn gọi tên Mai Mai, từng tiếng từng tiếng hy vọng được cứu rỗi.

Tiểu Mai kéo khung giường bị sập một nửa, tạm thời dọn dẹp để xua bớt mùi hương của Triệu Phi Liên. Nàng tháo mặt nạ da, dùng nước trà tẩy sạch keo dính, trả lại khuôn mặt trong trẻo anh tuấn cho sư phụ. Giường vừa bắn lại loạn, thiệt tình Tiểu Mai chẳng muốn dành đêm đầu tiên của mình trên cái giường này đâu! Nàng buồn phiền vô cùng, bởi vì sư phụ không chờ được...

Tiểu Mai khẽ vuốt ve gương mặt nam nhân quen thuộc, tay hẳn từ từ bò lên người nàng. Thôi đành chịu vậy, sau này phải bắt đền sư phụ một trăm linh một cái đùi gà! Phong vốn biết tiêu chuẩn của đồ đệ không cao nhưng chẳng thể ngờ nó thấp đến như vậy. Dùng đùi gà đổi lấy một giấc mất hồn, hời quá đi mất!

Đó là một đêm không hề yên tĩnh, Phong và Tiểu Mai không thể ngăn chặn những chuyện đáng tiếc đã xảy ra. Đại nội tổng quản mất tích được tìm thấy trong đại lao, tiếng khóc đứt quãng đưa tiễn sự ra đi không minh bạch của hắn. Hình bộ thông cáo Chu Lạc Tịch Tề giết mười sáu cai ngục

thành công tẩu thoát. Cũng đêm đó, nghe nói thích khách tấn công Trúc Uyển cung, Hiền Nhi bị giết chết, Hoàng quý phi kinh sợ ngã bệnh, từ đó trốn vào thâm cung không hề lộ diện.

Mới một đêm mà giống vận đổi sao dời, Ngô Hà Huy bạc thêm vài sợi tóc, hần nhận mật tín từ hoàng thượng, thở dài nói với Phong:

- Cử hành tang lễ long trọng cho lão Ninh theo nghi thức công thần. Chuyện Tịch Tề vượt ngục để lại nhiều nghi vấn, tiếp tục lần theo truy hết những gian tế còn ẩn nấp trong hoàng thành, thanh trừng những quan lại đã bị mua chuộc. Bệ hạ lệnh cho chúng ta hoàn tất trong thời hạn nửa tháng, mừng mười tháng sau “thánh thượng” sẽ ngự giá thân chinh! À, còn nữa... Hoa mai năm cánh, bệ hạ muốn biết đây là dấu hiệu của tổ chức nào...

Ngô Hà Huy đốt mật tín, nhìn tờ giấy bén lửa cháy rụi mà thở dài chép miệng:

- Cuối cùng ta cũng hiểu vì sao bệ hạ để một thể thân ở lại kinh thành. Đế đô đã không sạch sẽ, việc của chúng ta là dọn dẹp tàn dư trước khi ngài khai hoàn trở về!

Mùng mười tháng sau, Thái Minh đế dẫn theo ba nghìn Ngự lâm quân xuất phát từ kinh thành thẳng tiến ra chiến trường. Hoàng đế thân chinh khiến sĩ khí dâng cao, liên tiếp thắng ba trận, đẩy lùi quân địch về năm mươi dặm, chiếm lại thành Yên Giang và một tòa thành khác. Các quân sư vượt râu tự hào: “Thất bại ở Yên Giang, đứng lên ở Yên Giang”

Mặc kệ ngoài kia gió tanh mưa máu ra sao, Sa Đà vẫn bình yên như cũ. Tiểu Long Nhi đón sinh nhật hai tuổi, chưa lần nào gặp lại cha. Thăng bé cười hơ hớ, nhe mấy chiếc răng sữa, mặc áo mới chạy lon lon vòng trong sân. Mẹ nó cầm mũ lông đuổi theo, muốn chụp mũ lên đầu con trai mà chụp hụt mấy lần. Nàng giả vờ nổi giận, giậm chân quát:

- Con có đứng lại không? Còn chạy nữa sẽ không có quà sinh nhật đâu!

Tiểu Long Nhi núp sau gốc cây trốn mẹ, nghe thấy quà liền ló cái đầu nhỏ ra, trên đỉnh đầu mọc cái sừng bé xíu, nhọn nhọn đáng yêu. Cuối cùng Tương Tư cũng biết thủ phạm làm nàng thường xuyên đau đớn lúc mang thai, chính là “cái răng” này chọc vào bụng, không đau mới lạ!

Nàng cầm mũi mỉm cười dụ dỗ:

- Sao? Con muốn quà không nào? Muốn ngựa gỗ không nào? Đến đây đội mũ mẹ sẽ cho...

Ca Dương đẽo rất nhiều ngựa gỗ, Tương Tư không đưa hết cho con trai mà biến nó thành phần thưởng, mỗi khi Tiểu Long Nhi ngoan ngoãn vâng lời nàng sẽ tặng một con. Thăng bé sưu tầm ngựa, đồng thời học đếm, bây giờ nó đã đếm được trên năm mươi con ngựa rồi. Lúc này thăng nhóc kháu khỉnh lại giở thói lì lợm, nó không hiểu vì sao mẹ phải che sừng bé đi, sừng bé rất đáng yêu mà!

Tiểu Long Nhi buồn rầu không muốn đội mũ nhưng muốn có ngựa gỗ, nó ôm gốc cây do dự, cuối cùng nhận định ngựa gỗ chơi vui hơn, thế là chạy lon ton đến ôm mẹ. Tương Tư dịu dàng giúp con trai đội nón lông hổ trắng tinh, trên nón còn may thêm đôi tai mèo xinh ời là xinh. Vương phi cũng làm một cái nón tương tự cho con gái út, đổi thành lỗ tai thỏ.

- Long Nhi của mẹ ngoan lắm, đội tóc con dài hơn thì không cần đội mũ nữa. Chúng ta búi tóc lên cao, đội ngọc quan giống như các cậu có được không?

- Được ạ~~~

Tiểu Long Nhi không thích nói nhiều, chỉ dùng một hai từ đơn ghép lại. Tương Tư từng lo lắng thăng bé có chướng ngại ngôn ngữ. Một ngày

nọ Nha Nha xấu tính ăn trộm bánh đậu xanh của Long Nhi, thằng nhỏ chạy đi mách với mẹ. Thán Khúc và Lệ Hà cũng đang ở đó, ba người sừng sờ nghe cậu nhóc nói một tràng: “Nha Nha hư, Nha Nha là con heo nhỏ, Nha Nha ăn vụn bánh đậu xanh, phạt ăn cà rốt một tuần!”

Tổ cáo xong, hình phạt cũng quyết định xong. Con chó kêu ăng ăng nhai củ cà rốt, ăn suốt một tuần đến nỗi ợ ra toàn mùi cà rốt. Từ đấy về sau nó không dám ăn trộm bất cứ cái gì của cậu chủ nhỏ nữa! Tiểu Long Nhi rất thông minh, được vương gia khen ngợi là đứa bé thông minh khiêm tốn!

Hôm nay là sinh nhật hai tuổi của Long Nhi, trong phòng có rất nhiều quà. Biểu ca Niệm Nhất tặng bộ sơn nước bảy sắc, thằng bé tự động ngồi tô ngựa, xanh đỏ tím vàng đều có. Tương Tư nhìn không nổi, quyết định dạy dỗ con trai phân biệt màu:

- Con xem, đây là màu xanh lá, ngựa không phải màu xanh lá!

Long Nhi nhú mày suy nghĩ, hóa ra ngựa không có màu xanh lá. Nó chuyển đầu cọ, nhúng vào hộp màu cam, tiếp tục sơn.

- Ấy da, cũng không có con ngựa nào màu cam nha...

Màu này không được, màu kia cũng không được, Long Nhi u oán nhìn mẹ. Tương Tư không kháng cự được đôi mắt biết nói của con trai, nàng ôm thằng bé dỗ dành.

- Được rồi, được rồi, con muốn sơn thế nào thì sơn, đợi cha về dẫn con đi xem ngựa, rất nhiều ngựa, Tiểu Long Nhi có thích không?

- Thích cha. Thích ngựa!

Long Nhi nhìn ngựa gỗ suy nghĩ, mẹ nói ngựa do cha làm, mẹ nói cha về sẽ dẫn bé đi xem ngựa thật. Mẹ thường nhắc đến cha, Long Nhi muốn biết cha có bao nhiêu cái sừng...

Hai mẹ con ngồi ôm nhau tô ngựa, lúc này Hạnh Hoa đẩy cửa vào nói:

- Tiểu thư, có Nhị phu nhân tới thăm.

Hạnh Hoa và Sương Hoa là hai a hoàn vương phi cấp cho Tương Tư. Sau khi Tiểu Mai rời đi nàng không còn a hoàn tiếp thân nào nữa, hai năm nay sử dụng Hạnh Hoa Sương Hoa rất hợp ý, họ đều là người thành thật chăm chỉ.

- Nhị tấu sao? Nàng đến bằng cách nào?

- Là Nhị gia đưa đến, vương gia đã cho phép Nhị phu nhân ra ngoài một ngày...

Tương Tư có nhiều khúc mắc với Khanh Ca, từ sự việc lần trước nàng không gặp Khanh Ca thêm lần nào nữa. Chí Tĩnh cũng bị giam lỏng trong viện của hắn, chăm sóc vợ đã mang thai hơn bảy tháng.

Tha thứ rất khó. Oán hận cũng không thể. Tương Tư không biết làm sao đối đãi với Nhị tấu, thôi thì không gặp không phiền. Hôm nay nàng tìm đến cửa rồi, Tương Tư nể mặt Nhị ca cũng mời nàng ngồi xuống uống tách trà.

Sau khi có thai Khanh Ca tròn trịa hẳn ra, tinh thần không tệ. Nàng rất an phận ở yên trong nhà, chuyên tâm dưỡng thai và bầu bạn với chồng. Đôi uyên ương mắc tội này khiến Thán Khúc đau đầu, giận nhưng không thể phạt nặng. Thái độ của mọi người bắt đầu dịu lại khi cái thai càng lớn. Một sinh mệnh – đó là điều thiêng liêng biết bao, chẳng ai muốn đứa trẻ sinh ra mà không có mẹ. Sau này nó lớn lên, bắt đầu hiểu chuyện, mọi người sẽ giải thích thế nào nếu nó hỏi vì sao mẹ chết? Thiết nghĩ nếu Khanh Ca không phạm thêm sai lầm, sau khi sinh con ra rất có thể Tương Tư sẽ tha thứ cho nàng. Không biết Khanh Ca có đợi được tới ngày đó?

Khanh Ca biết Tương Tư khó xử nên chỉ bày tỏ thiện chí bằng mấy câu ngắn gọn:

“Tiểu Long Nhi tròn hai tuổi, ta tặng cháu quà mừng...”

Tương Tư dè dặt nhận quà, nó là một nhạc cụ đơn giản nhưng tinh xảo. Chuông bạc được xỏ từng đôi, xếp nửa vòng tròn. Mặt trên lục lạc bọc da bò không làm đau tay, món nhạc khí dễ thương này phát ra âm thanh ngân vang, nghe rất thoải mái. Mặc dù Tương Tư không định đưa cho Long Nhi nhưng nàng vẫn khách khí cảm tạ:

- Rất đẹp, chắc Long Nhi sẽ thích. Mọi cảm ơn Nhị tẩu!

Khanh Ca cười nhạt gật đầu, do dự một lát lại viết thêm câu nữa:

“Là ta có lỗi với mọi, mọi ghét ta cũng đúng nhưng đừng ghét đứa bé của A Tĩnh.”

Tương Tư nhìn chữ trên giấy, nhẹ lắc đầu:

- Trẻ con vô tội, điều này mọi luôn hiểu.

“Sau này nếu ta không thể chăm sóc nó, mọi giúp ta quan tâm nó được không?”

Tương Tư mím môi, không biết Khanh Ca đang tìm thương cảm từ nàng hay thực sự muốn ủy thác đứa nhỏ cho nàng.

- Đó là đương nhiên, dù sao cũng là cốt nhục của Nhị ca, không chỉ mọi mà cả vương phủ sẽ yêu thương nó!

Mắt Khanh Ca long lanh, có ánh lệ mơ hồ. Nàng yên tâm gật đầu, cảm kích rời đi. Tương Tư nhìn theo bóng lưng nàng, thấy Chí Tĩnh đứng ở xa nghênh đón. Hai người nói gì đó, nhìn nhau mỉm cười. Chờ đến khi nhị ca nhị tẩu nắm tay nhau đi khuất Tương Tư mới gọi Sương Hoa cất lục lạc kia

đi, giấu vào chỗ nào xa xa khó tìm. Sương Hoa mới đi một chút thì Long Nhi cất tiếng khóc. Thằng bé rất ít khóc, ngay cả lúc mới sinh cũng không khóc kia mà!

Tương Tư lo lắng đi vào nhìn xem. Hạnh Hoa và Sương Hoa đang cúi đầu nói gì đó, vẻ mặt Long Nhi kiên quyết không đồng ý.

- Chuyện gì thế này?

- Thưa tiểu thư, nô tì không cẩn thận đánh rơi lục lạc của Nhi phu nhân. Tiểu thiếu gia nghe được muốn lấy chơi. Nô tì khuyên thế nào cũng không buông ra...

Tương Tư nhìn bàn tay nhỏ của con trai nắm chặt lục lạc bạc, chứng tỏ thằng bé rất thích. Đồ chơi của nó tuy nhiều nhưng ngoài ngựa gỗ ra thì cái gì cũng ném, tật xấu từ bé tới lớn không sửa, khó khăn lắm mới có thêm một thứ khiến nó yêu thích.

- Thôi được rồi, cứ để thiếu gia chơi đi, dù sao cũng chỉ là đồ chơi...

Tương Tư nhìn lục lạc bạc, nhớ lại thái độ của Khanh Ca hoàn toàn không có ác ý, chắc nàng chỉ muốn tặng quà vậy thôi.

Sinh nhật hai tuổi của Long Nhi trải qua giống như sinh nhật một tuổi. Vương phủ tổ chức tiệc gia đình, không có mời ai. Sau khi tiệc tan Tương Tư ôm con trai về phòng ngủ, thằng nhỏ không quen thức khuya, sớm đã gà gật trên vai mẹ rồi. Nàng đặt con xuống giường, giặt khăn ướt lau mặt. Long Nhi ngủ mơ thềm sữa, tay vò vào áo mẹ. Lẽ ra sau hai mươi tư tháng em bé nên được dứt sữa, Tương Tư chỉ có đứa con trai này, xót xa không nỡ nhìn con khóc lóc đòi bú nên chưa hạ quyết tâm, cứ cai một hai ngày lại cho bú tiếp, thế là thất bại.

Trong thư nàng có nhắc tới chuyện này với Ca Dương, hẳn nghiêm khắc cho rằng con trai không thể nuôi chiều. Mặc dù Tương Tư đã hứa sẽ

cai sữa cho con nhưng sau lưng chồng nàng thường xuyên lén lút làm chuyện xấu. Dứt sữa không chỉ con trai bị thiệt thòi mà nàng cũng thấy thiệt thòi, tình mẫu tử trong dòng sữa chảy ra, con đói bụng cần mẹ, mẹ ôm ấp nuôi con, đây không phải là thiên lý sao?

Nàng mỉm cười ôm Long Nhi vào lòng, thằng bé như chú heo nhỏ biết tìm đúng chỗ có thức ăn. Hai mẹ con nằm trên giường ấm áp, chỉ thiếu một hơi thở đàn ông là trọn vẹn...

Khương La liên tục thăng trận, thậm chí hai tháng đã giành lại năm tòa thành, gần tiến tới biên giới lãnh thổ như trước kia. Tề vương bị ám sát, “quốc gia” bé nhỏ hần vừa thành lập chỉ tồn tại chưa đến một năm. Mọi chuyện tưởng như thuận buồm xuôi gió, ngày đoàn quân khai hoàn trở về không còn xa nữa, ai ngờ vẫn xảy ra biến cố. Tự Trinh vương nghe tin hoàng thượng trúng tên trọng thương. Hần cố giấu giếm chuyện này nhưng Tương Tư vẫn biết được.

Nàng bàng hoàng ngồi thật lâu, Long Nhi nằm trên bụng Nha Nha, rất hiểu chuyện không quấy rầy mẹ. Cuối cùng thằng bé nghe mẹ nó tuyên bố:

- Hạnh Hoa Sương Hoa, hai em chuẩn bị hành lý, chúng ta đi tìm cô gia!

Cu cậu lồm cồm bò dậy, kéo đuôi con chó lớn.

- Nha Nha chuẩn bị hành lý, chúng ta phải đi tìm cha!

- Gâu gâu?

Hai mẹ con hạ quyết tâm, vương gia vương phi có khuyên thế nào cũng không thay đổi. Thán Khúc thở dài, chọn ra mười thị vệ giỏi nhất, bảo vệ Tương Tư Long Nhi trên đường. Vì đề phòng bất trắc, cuối cùng Tương Tư chỉ lấy ba thị vệ, cộng thêm Chu Học Lễ, Hạnh Hoa Sương Hoa, lão Phúc quản sự trong phủ, cùng với tất cả ám vệ ẩn thân đi theo. Đoàn người

đóng giả chinh phụ nhà trung lưu, đem theo con trai đi tìm chồng đã tòng quân. Mọi người ăn mặc bình dị, đem theo hành lý vừa đủ, xe ngựa công kênh cũ kỹ, nhìn qua không ai có thể đoán được đây là Quận chúa và tiểu hoàng tử. “Người” nổi bật duy nhất là anh bạn Nha Nha lông trắng tuyết, nhìn rất ư “chảnh chó”!

Tương Tư nói với Hạnh Hoa:

- Từ hôm nay em không cần tắm rửa chải lông cho nó nữa, phải càng xấu bẩn càng tốt!

- Ngao~~~

Nha Nha quá sốc, đến mức sủa ra tiếng mèo!

- Ấy, thế cũng không tốt! Long Nhi thích ôm Nha Nha, lông nó bẩn sẽ khiến thằng bé bị bệnh... Thôi, cứ tiếp tục giữ vệ sinh đi!

Hành trình ước tính phải hơn một tháng, mười ngày đầu Tiểu Long Nhi cực kì vui vẻ, cu cậu chưa bao giờ ra khỏi vương phủ, đâu có biết thế giới bên ngoài lại rộng lại đẹp đến như vậy. Từ ngày thứ mười một, niềm vui dần bị thay thế bằng cảm giác uể oải. Thời tiết sắp vào đông ngày càng lạnh, xe ngựa lắc lư lắc lư, quán cơm bên đường không có thức ăn ngon như ở nhà, riết rồi cậu nhóc kén ăn chỉ bú mẹ là chính. Không có cách nào, răng của thằng bé không thể nhai đồ cứng, chỉ ăn cháo không có dinh dưỡng, bình thường nhà bếp phải làm riêng súp tôm cá thịt xay nhuyễn để cậu bé ăn dặm. Tương Tư cho con bú thường xuyên, nàng mừng thầm vì chưa cố gắng cai sữa, dọc đường còn có “sữa mẹ chống đói”!

Có em bé nên xe ngựa không thể chạy nhanh, dừng lại thị trấn cũng lâu hơn, để Hạnh Hoa ra chợ mua thức ăn về chế biến. Tương Tư nhìn con trai thiếu ăn sắp gầy mà nóng ruột nóng gan. Kết quả hai mươi lăm ngày trôi qua, đoàn người vẫn còn ở xa chiến trường.

Hôm ấy hoàng hôn vừa buông xuống, lão Phúc cho xe dừng lại một quán trọ khang trang ở Tế Tây, dự tính nghỉ một đêm sáng sớm mai sẽ đi Yên Giang. Cùng dừng lại với họ còn có một đoàn xe khác, trông bề thế lắm. Tương Tư ôm con trai đi vào trước, lão Phúc và thị vệ sắp xếp hành lý, cho ngựa ăn cỏ. Sương Hoa đi đặt phòng, ông chủ quầy nói chỉ còn một phòng loại nhất. Nàng đưa tiền đặt cọc theo quy định, không ngờ có một người ném ra hai thỏi vàng, nghênh ngang bảo:

- Phòng này cho phu nhân của chúng tôi! Các người chọn phòng khác đi!

Sương Hoa đâu có chịu, rõ ràng nàng chọn trước mà!

- Vị cô nương này ăn nói kì quá. Tiểu thư chúng tôi đến trước, tiền cũng đưa rồi, tại sao phải nhường?

Cô gái kia cũng là a hoàn, nàng ta quan sát Sương Hoa ăn mặc nghèo nàn, lại nhìn y phục của Tương Tư không phải lụa tốt, chỉ có đứa trẻ là tươm tất nhất. Đánh giá một vòng cho rằng đám người này không có thân phận lớn bèn giờ giọng hống hách:

- Đến trước thì sao chứ? Các người biết phu nhân nhà ta là ai không? Chính là thê tử của Dương Viễn hầu! Là hầu phu nhân đấy! Các người còn không mau tránh đường?

Sương Hoa tức đỏ mặt, nghĩ thầm trong lòng, hầu phu nhân là cái gì? Tiểu thư nhà nàng là Minh Châu Quận chúa đấy, tiểu thiếu gia là hoàng tử đấy!

Tương Tư đã nghe thấy tiếng tranh cãi, nàng nhìn vị “Hầu phu nhân” kia. Tuổi tác không lớn hơn nàng bao nhiêu, cả người mặc váy chiết gấm đào, đeo trang sức linh kinh, đích thị là dáng vẻ phu nhân ở kinh thành. Không muốn gây huyên náo, Tương Tư nhẹ nhàng nói:

- Không sao, phòng hạng hai cũng được, em không cần tranh giành với người ta!

- Tiểu thư...

Sương Hoa không đồng tình cho lắm, tiểu thư nhà nàng hiền lành quá, sẽ bị người ta bắt nạt cho xem. Hạnh Hoa theo chủ nghĩa ôn hòa, chủ động thay Sương Hoa đặt phòng, thật ra phòng hạng nhất ở quán trọ này cũng không tốt gì cho cam, chỉ ngủ một đêm nên tiết kiệm tiền, nói không chừng tháng này có thể mua thêm cho Nha Nha một hộp thức ăn chó!

Hầu phu nhân thấy người bên kia “biết điều” như vậy nên rất hài lòng, gọi a hoàn đỡ mình lên lầu xem trước. Thời gian còn sớm, Tương Tư bế Long Nhi đi tắm rửa thay quần áo sạch, sau đó cuộn cu cậu trong tấm áo lông lớn, ôm xuống tầng ăn cơm. Tương Tư muốn gọi cơm lên phòng nhưng mà cậu nhóc cứ luôn thắc mắc: “Không phải người ta bán cơm ở dưới sao mẹ?”

Tương Tư nghĩ lại, thấy ăn cơm chung với mọi người sẽ vui hơn, thế là gọi tất cả xuống tầng, đặt một bàn lớn. Biết chủ tử hào phòng, ba thị vệ gọi một nồi lẩu cá, Hạnh Hoa Sương Hoa gọi bánh ngọt, lão Phúc và Chu thái y được dịp uống rượu hoa quế mà họ yêu thích. Hai ông tìm được chiến hữu, câu cổ bá vai bình luận về rượu. Mọi người nói nói cười cười, không phân vai vế. Tương Tư ôm con trai trong lòng, nghiền nhỏ miếng cá đút vào miệng thẳng bé. Cá rất mềm, còn rất tươi, cu cậu nuốt nhanh, lại há miệng như con chim non chờ ăn. Long Nhi quá đáng yêu, Tương Tư ôm con trai hôn chụt chụt.

Dưới lầu náo nhiệt, trên lầu hầu phu nhân tò mò nhìn xuống, thấy một đám người không có “phong phạm” thì cười khinh. Suốt đêm nàng ta ở trong phòng, không hề xuất hiện.

Tương Tư có thói quen đi sớm nên tờ mờ sáng mọi người đã khởi hành. Đi như vậy có thể tranh thủ tránh nắng, buổi trưa tìm chỗ nghỉ ngơi mà không sợ trễ nãi hành trình. Long Nhi ngủ từ trên giường, ngủ lên vai mẹ, tiếp tục ngủ trong xe ngựa. Hiện giờ cu cậu đã quen cảm giác lắc lư rồi, xe cứ việc lắc ngủ cứ việc ngủ.

Đoàn người thông thả di chuyển, nắng ban mai rẽ tầng mây rọi xuống mặt đất, khung cảnh ven đường thơ mộng dù lác đác vẫn thấy tàn tích của chiến tranh. Nghe nói quân đội từng đi qua đây, thành Yên Giang phía trước từng chứng kiến một trận đánh vang dội. Trên đường phải băng qua ngọn đồi nhỏ, lúc đoàn xe đến lưng chừng đồi thì nghe thấy tiếng kêu cứu dưới chân đồi. Tương Tư gọi một thị vệ đi nhìn xem. Thị vệ kia trở về báo cáo:

- Chính là cái vị “hầu phu nhân” hôm qua. Xe nàng chở nhiều tài sản quý, bị sơn tặc chặn cướp!

Sương Hoa vỗ đùi cái đét, ngựa mặt lên trời cười ha ha:

- Đáng đời chưa! Khoe khoang cho lắm bị thổ phi để ý rồi!

Hạnh Hoa hơi lo lắng nhìn Tương Tư:

- Tiểu thư, chúng ta có nên giúp một tay không?

Tương Tư thở dài:

- Thôi, nếu hành trình của nàng giống chúng ta, nói không chừng cũng ra chiến trường tìm thân nhân... Chúng ta không thể gặp khó mà không giúp, ba người các người đi đi, tự lượng sức mình, nếu không đánh nổi thì bỏ chạy!

Tương Tư chỉ có thể giúp đến đây. Âm vệ trong tối là Ca Dương sai phó bảo vệ hai mẹ con nàng, không thể tùy tiện lộ diện. May là thị vệ

vương phủ không phải tay gà mờ, ba người cũng đủ đánh lui sơn tặc. Đoàn xe an toàn lên đồi, hầu phu nhân đích thân đi cảm tạ Tương Tư. Nàng nhìn vị phu nhân kinh thành có vẻ nhếch nhác, không được sang chảnh như hôm qua nữa, bèn cười đáp lại:

- Việc nhỏ thôi, phu nhân không sao là tốt rồi!

Hầu phu nhân không được tự nhiên, nói vài câu khách sáo mới bối rối bày tỏ thỉnh cầu:

- Là thế này... Hộ vệ ta đem theo không đủ, vừa nãy bị thương năm người, sợ là đoạn đường phía trước không an toàn. Nếu phu nhân không ngại, liệu có thể...

À, ra là xin đi chung! Tương Tư búng tỉnh, cười trong veo:

- Cũng được, chúng tôi muốn ra tiền tuyến, phu nhân thì sao?

Hầu phu nhân mừng rỡ gật đầu:

- Ta cũng thế, vậy thì tốt quá!

Thế là hai đoàn xe hợp làm một, có duyên đồng hành. Trò chuyện một lúc Tương Tư mới biết, hầu phu nhân tên là Tạ Chiêu Uyên, thê tử của Dương Viễn hầu. Dương Viễn hầu này nửa năm trước còn là thế tử, lão hầu gia qua đời, hẳn kế vị hầu tước. Về việc ai là Dương Viễn hầu Tương Tư cũng không rõ lắm, nàng khá mơ hồ về các thế gia trong kinh thành, trừ hoàng tộc ra. Tạ Chiêu Uyên thấy nàng ngu ngơ không biết tên tuổi chồng mình liền đánh giá Tương Tư là “gái nhà quê”, sau đó tận tình giải thích:

- Dương Viễn hầu là hầu gia truyền thừa lâu đời nhất ở Khương La. Tổ tiên Dương Viễn hầu là công thần khai quốc, dưới thời vua Sùng Nghi đã từng làm Lễ bộ thượng thư! Hầu gia hiện tại – cũng là phu quân của ta thì theo nghiệp binh, nhập ngũ khi còn trẻ, bây giờ đang làm chức Phiêu Kỵ

Đô Úy! Lần này đi thăm chàng là mẹ chồng ta cho phép, nói rằng từ ngày cưới hai vợ chồng ít gần nhau, bà ấy nóng ruột muốn ôm cháu!

Nhắc đến con cái, Tạ Chiêu Uyên không khỏi ghen tị nhìn Tiểu Long Nhi.

- Ta thấy muội còn trẻ mà con lớn như vậy rồi. Năm nay muội bao nhiêu tuổi?

Tương Tư cười vô tư:

- Bốn tháng nữa là hai mươi rồi!

Tạ Chiêu Uyên trợn mắt:

- Thật không? Mới mười chín thôi? Con trai muội mấy tuổi?

- Nó vừa sinh nhật hai tuổi mấy ngày trước!

Tạ Chiêu Uyên gật gù:

- Vậy lúc lấy chồng muội chừng mười sáu mười bảy nhỉ? Ở quê kết hôn sớm quá, mẫu thân ta còn muốn qua hai mươi mới gả ta đi. Bạn khuê phòng của ta là tiểu thư Hoàng thương, nàng ấy cũng hai mươi một mới lên kiệu hoa.

Sương Hoa rất không có cảm tình với Tạ Chiêu Uyên, nghe nàng bảo vậy liền đáp:

- Lão gia nhà chúng tôi cũng không tính gả tiểu thư sớm vậy đâu. Là cô gia gấp!

Tạ Chiêu Uyên mở to mắt:

- Phu quân muội gấp? Chắc hẳn lớn tuổi rồi nhỉ?

Mặt Sương Hoa tối sầm lại, nếu Hạnh Hoa không giữ tay nàng, nàng sẽ xô cái bà “hầu phu nhân” này xuống xe ngựa ngay lập tức!

Tương Tư nghĩ đến tuổi tác của Ca Dương, đúng là hơi “già”.

- Hẳn hơn ba mươi, so ra thì lớn hơn mọi người.

Ánh mắt của Tạ Chiêu Uyên có ý bảo “biết ngay mà”. Tiểu Long Nhi ngồi trong lòng mẹ nghe hai người trò chuyện, cu cậu ngựa đầu lên hỏi:

- Cha có râu không ạ?

Tương Tư vuốt má con trai:

- Không có đâu con!

- Thế cha có sừng không ạ?

Tương Tư nhìn Tạ Chiêu Uyên, thấy nàng không phát hiện gì bèn ôm thẳng bé lên:

- Ngoan nào, tới giờ ăn trưa rồi, những chuyện này khi nào gặp cha con tự hỏi nha!

Tương Tư chuẩn bị cho con bú, tế nhị mời hầu phu nhân quay về xe của nàng. Mấy ngày tiếp theo hai người vẫn đi chung, có điều Tương Tư không thích nói nhiều với Tạ Chiêu Uyên. Suy nghĩ của hai người khác xa nhau, nhiều khi trò chuyện giống hệt trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Hầu phu nhân thấy người bên này dẫn theo con chó trắng rất đẹp thì bảo:

- Sao mọi người để con mình chơi với chó vậy? Con chó to như thế, lỡ nó làm thằng nhỏ bị thương thì sao?

Tương Tư nghiêm túc đáp:

- Nha Nha luôn bảo vệ Long Nhi, muội tin tưởng nó hơn cả bảo mẫu trong nhà!

Có lúc a hoàn của Tạ Chiêu Uyên đưa tới một ít trang sức, nói là Chu phu nhân ăn mặc đơn bạc quá, tặng chút đồ cho nàng làm đẹp. Sương Hoa nhìn cái hộp chê bai:

- Gì thế này? Một cây trâm phượng của tiểu thư còn đáng giá hơn! Chắc nàng ta chưa bao giờ thấy hồng ngọc to bằng quả trứng đâu!

Tạ Chiêu Uyên bên này có suy đoán riêng, nàng ta hỏi thăm biết được “người thân” của Tương Tư làm chức Phiêu Kỵ tướng quân. Người này không phải là Tam công tử con trai Hòa An vương sao? Cũng chính là em trai Tự Trinh vương bây giờ. Tạ Chiêu Uyên cũng nghe danh Thương Miểu, nàng ấy mới là phu nhân của Vĩnh Lạc, nói như vậy Tương Tư chỉ là thiếp chứ không phải vợ. Tạ Chiêu Uyên cảm giác cân bằng lại, Tướng quân cao hơn Đô Úy nhưng thiếp của tướng quân thấp hơn vợ Đô Úy!

Mấy ngày sau Tương Tư cảm giác ánh mắt Tạ Chiêu Uyên nhìn mình hơi là lạ, giống như có tia thương hại. Nàng không ngờ rằng Tam tẩu nhà mình ở trong quân đội rất nổi tiếng, được mệnh danh “song kiếm hợp bích” với Vĩnh Lạc. Mỗi lần chồng nàng ra trận là nàng lại mặc áo giáp chạy theo hăn, ban đầu có người chê cười, về sau số người ngưỡng mộ nhiều hơn. Thương Miểu gửi con trai cho Lệ Hà chăm sóc, gửi con gái về nhà mẹ đẻ, còn mình đi “bảo vệ” chồng. Hai đứa con của nàng bị phụ huynh bỏ bê riết rồi nuôi ý chí phải đi tòng quân, như vậy mới có thể ngày ngày ở với cha mẹ!?

Nhìn xem, Thương Miểu oai hùng như vậy sẽ đối xử với thiếp thất của chồng như thế nào? Ai làm nàng phật ý nàng sẽ đem roi ra quất người đó. Tạ Chiêu Uyên xem xét độ mảnh mai của Tương Tư, một trận đòn có khi ngum luôn! Ánh mắt thương cảm của nàng từ đấy mà ra...

Tất nhiên Tương Tư không biết trí tưởng tượng của hầu phu nhân phong phú. Lúc này nàng đang ôm con trai cùng ngắm cảnh, nàng chỉ về những mái nhà ở xa xa:

- Con nhìn xem, cha đang ở đó, cha ở đó chờ chúng ta đây! Long Nhi có muốn gặp cha không nào?

- Muốn!

Thằng bé đáp giòn giã, nó muốn lắm rồi, muốn nhìn xem cha có mọc sừng hay không!

Hai mẹ con không gặp may, khi đến Yên Giang thì nghe nói đại quân vừa thắng trận, chuyển đi Đền Lô trấn thủ, chuẩn bị đánh ra Bình Thành. Tạm nghỉ một ngày lấy sức đi Đền Lô, hai mẹ con buồn thiu thiu.

- Mẹ không nói dối, thực sự mấy ngày trước cha còn ở đây mà. Chúng ta đi ngủ sớm, ngày mai đuổi theo cha có được không?

Tương Tư bàn bạc với con trai. Cu cậu kiên cường gật đầu, ngoan ngoãn cho mẹ ôm đi ngủ.

Lúc đó Ca Dương đang ngồi trong trường xem bản đồ, hần liên tục hắc hơi khiến cho thái y đang kiểm tra vết thương lo ngại:

- Bệ hạ, ngài cảm lạnh rồi phải không?

Ca Dương xoa mũi, hàm hồ đáp:

- Làm gì có! Ai đó đang nói xấu sau lưng trẫm thì phải...

Thái y buộc chặt vải băng, chân thành khuyên:

- Vết thương lành hơi chậm, bệ hạ phải nghỉ ngơi nhiều hơn, không thể ra tuyến đầu được nữa...

Ca Dương xụ mặt:

- Ý khanh là trẫm ngồi xem đám người kia đánh đấm vui vẻ nhưng không được tham gia à?

-...

Ca Dương dùng một tay mặc lại trung y, lại đuổi thái y đi:

- Xong rồi, không việc gì, trẫm biết lượng sức mình, khanh đi xem tên kia thế nào đi!

“Tên kia” trong lời hoàng thượng là một thuộc hạ mà ngài rất quan tâm. Thái y không biết lai lịch hẳn, chỉ nghe đồng nghiệp kể lại trong trận đánh lần trước người kia hộ chủ thất bại, còn bị trọng thương, ngã xuống dốc núi. Hoàng thượng nhảy theo, bắt được hẳn, hai người treo lủng lẳng nơi vách núi dựng đứng. Cũng chính lúc đó bệ hạ trúng một mũi tên, vết thương đến giờ chưa lành hẳn.

Ca Dương nhìn thái y rời đi, xoa lớp vải băng dày cộm trên vai cười khổ. Hẳn nhớ lại khoảnh khắc đó, khi thấy Phong bị đâm ngã xuống vực núi, hẳn không kịp suy nghĩ gì, trước tiên bắt lấy cánh tay của hẳn, hoàn hồn lại mới biết mình cũng rơi theo, chỉ kịp chụp một nhánh cây dại. Bên kia bản cung rất chuẩn, vừa đúng bả vai. Ca Dương nén đau đớn, tay nắm cỏ dại và tay nắm Phong đều không buông ra. Máu chảy dọc cánh tay, nhiều xuống mặt Phong từng giọt đỏ thẫm. Ánh mắt Phong tan rã, hẳn đau khổ khẩn cầu:

- Hoàng thượng, ngài buông thuộc hạ ra đi!

- Không đời nào!

- Tại sao? Tại sao cả ngài và Thái tử đều tốt với ta như vậy?

Ca Dương cắn rặn nén đau.

- Vì sao ư? Muốn biết thì người không được chết! Mẹ kiếp người phải sống sót cho trẫm!!!

Ca Dương mở mắt, vết thương cũ lại nhức nhối, hẳn thở dài nằm xuống giường. Có cái gì đó cắn vào da hơi đau, Ca Dương đưa tay ra sau lưng tìm kiếm. Đây là con ngựa gỗ hẳn đeo từ tháng trước nhưng chưa hoàn thành. Bây giờ tay phải bị thương, không thể điều khiển tốt mũi dao, hẳn sợ đeo tiếp sẽ xấu. Ca Dương mỉm cười nhìn món đồ chơi, tự hỏi Tiểu Long Nhi đã lớn đến mức nào rồi, có nghĩ đến cha hay không...

Chạng vạng ngày hôm sau, hoàng đế dẫn theo ban tham mưu, các tướng và quân sư đứng trên tường thành xem xét địa hình, bàn bạc chiến lược. Đền Lô dễ thủ khó công, thành xây dựa núi, có nhiều đường bí mật thông ra bên ngoài nhưng lại nhỏ hẹp và hiểm trở. Muốn âm thầm điều binh đến Bình Thành là không dễ.

- Theo vi thần thấy, những đường mòn này đã có hàng trăm năm, động ứ nước, có rất nhiều thạch nhũ. Thời tiết gần đây không thuận lợi, mưa gió thất thường, nếu không may xảy ra mưa lớn sẽ có lũ ngầm. Nói chung đi con đường này quá mạo hiểm, đường hẹp đi lâu, nhiều người thiếu dưỡng khí, phương pháp này không tối ưu!

Phan tướng quân phân tích cặn kẽ, những người khác gật gù đồng ý. Lịch sử chiến tranh giữa Khương La và Đại Thế đã chứng kiến không biết bao nhiêu trận đánh có tên Đền Lô – Bình Thành. Tuy kinh nghiệm nhiều, bọn họ vẫn luôn vấp phải khó khăn. Khương La quá hiểu địa thế Đền Lô, Đại Thế cũng thông thạo chằng kém, con đường vận binh truyền thống đã bị mai phục toàn bộ, bây giờ muốn di chuyển phải tìm ra con đường mới – lối đi mà Đại Thế không bao giờ ngờ được.

Ca Dương híp mắt nhìn ra khoảng không xa xăm, núi non trập trùng, rừng rậm hun hút... Ngón tay hần vuốt lên bản đồ da bò, đường vân đen trắng rối rắm khó hiểu. Ca Dương nghe các tướng bàn luận, nhếch môi cười:

- Đường không có thì người tự tạo mà đi!

Mọi người quay lại nhìn bệ hạ, tư duy xoay chuyển muốn đuổi theo ý tưởng của ngài. Cách đây một tháng không có nhiều người biết thân phận của Ca Dương, chỉ trừ những vị chức tước cao, từng có dịp hồi kinh diện thánh mới phát hiện “Chu quân sư” không tên không tuổi này chính là đương kim hoàng thượng. Phan tướng quân làm chủ soái, gặp khó thường hỏi Ca Dương khiến nhiều người bất mãn. Dương Viễn hầu luôn cảm thấy thống lĩnh quá xem trọng Chu quân sư, thái độ có chút khép nép, Dương Viễn hầu không phục. Mãi đến khi nghênh đón hoàng đế ngự giá thân chinh, chứng kiến ba nghìn Ngự lâm quân thỉnh an “Chu quân sư” mà không phải người trong xe kiệu, lúc này Dương Viễn hầu mới tỉnh ngộ. Hần bắt đầu toát mồ hôi lo sợ, nhớ lại mấy lần khiêu khích hoàng thượng, còn mấy lần mĩa mai hoàng thượng, phen này mất sạch tiền đồ rồi!

Trái với tưởng tượng của Dương Viễn hầu, bệ hạ không nhắc gì chuyện cũ, thái độ bình thường, thậm chí trong trận chiến vừa rồi còn mạnh tay trọng dụng hần, giao cho đội quân lớn. Dương Viễn hầu ôm tâm trạng phật phồng bắp bênh, không biết hoàng đế nghĩ gì. Một ngày nọ sau khi toàn doanh chiếm đóng Đề Lô, Dương Viễn hầu tìm thống soái báo cáo, tình cờ nghe được Ca Dương và Phan tướng quân trò chuyện.

- Lần này bệ hạ quá mạo hiểm! Kinh nghiệm của Vu Thuấn còn ít, nếu hần mắc sai lầm sẽ hỏng cả đại cuộc!

- Ái khanh xem nhẹ Dương Viễn hầu rồi, tên đó hơi ngốc nhưng mà đủ chí đủ dũng. Trẫm thích cái tính thẳng thắn có gì nói đó của hần. Tuổi

trẻ bất kham, có chút ngông cuồng nhưng làm sai thì nhận lỗi. Người như vậy nếu đào tạo tốt sẽ là mãnh tướng trong tương lai đấy!

- Ha ha, nhắc mới nhớ, bệ hạ chơi ác, thằng oắt con đó đến giờ vẫn lo sợ bị ngài trừng phạt đấy!

- Hừ, biết sợ là tốt... Cũng do ái khanh khéo dạy dỗ, cả Vu Thuấn và Vĩnh Lạc đều giỏi giang, trẫm không nhìn lầm!

Dương Viễn hầu bị xướng tên mới hoàn hồn từ trong hồi tưởng. Hắn ngẩng đầu nhìn Ca Dương, mặt đỏ bừng vì bị hoàng thượng bắt quả tang không tập trung. Ca Dương buồn cười nhìn cậu thanh niên xấu hổ, một lần nữa hỏi lại:

- Trong số những người ở đây, chỉ có khanh thông hiểu về địa đạo. Trẫm muốn đào một đường ngắn nhất và nhanh nhất đến Bình Thành. Khanh nói xem phải mất bao nhiêu nhân lực và thời gian?

Vu Thuấn nghiêm túc suy nghĩ, thận trọng không trả lời ngay.

- Đất vùng này thuộc loại đất cứng, lẫn nhiều đá vôi, có thể yên tâm về độ kiên cố của địa đạo nhưng sẽ mất nhiều công sức khai quật... Thần nghĩ phải cần một đội gần hai trăm người, làm việc không kể ngày đêm thì mất một tháng sẽ hoàn thành.

Ca Dương gật đầu:

- Được, trẫm cho khanh chọn ra ba trăm người khỏe nhất, thời hạn hai mươi lăm ngày không thể nhiều hơn!

Đây rõ ràng là một thử thách khó khăn. Vu Thuấn kích động hô “tuân chỉ”, ý chí bừng bừng muốn thử sức ngay. Ca Dương thấy hẳn ngàn ngạt lửa chiến đấu, thở dài trong lòng: “Ây... Đúng là tuổi trẻ!”

- Việc này quyết định xong, chúng ta bàn tiếp đến vấn đề quân lương...

Ca Dương đang nói thì dừng lại, nhíu mày hỏi:

- Chuyện gì xảy ra bên dưới kia?

Chúng tướng không hiểu ra sao, thấy bệ hạ nhìn xuống chân núi cũng loi nhoi nhìn theo. Một đám đàn ông dựa lan can đầu tường trông ra cổng doanh trại. Ai thị lực tốt sẽ thấy một đoàn xe đi vào trong doanh, có vị phu nhân ăn mặc sang trọng đứng nói gì đó với lính gác. Phan tướng quân nhận ra khuôn mặt hơi quen, quay sang hỏi Vu Thuấn:

- Ủa? Đây không phải Uyên nhi sao?

Vu Thuấn cũng đã phát hiện, bối rối đáp:

- Hình... Hình như là nàng...

Hắn bất an nhìn bệ hạ, thấy Ca Dương nhíu mày không vui:

- Mấy người kia từ đâu đến? Sao lại có đàn bà con gái ở đây!?

- Bẩm hoàng thượng, là gia quyến của Dương Viễn hầu...

- Đuổi đi! Từ khi nào có quy định chiến sĩ ra trận đem theo người nhà hả? Chúng ta đánh giặc không phải đi sơn hỉ thủy, còn có...

Hoàng thượng đang mắng hăng say thì đột nhiên khựng lại. Chúng tướng chớp mắt nhìn, thấy thái độ của ngài xoay vòng vòng như chong chóng.

- Ủ... Thật ra thì... Cũng đã tới tận nơi rồi, cứ để họ vào đi!

- Hả!?

Ca Dương không để ý trông mắt của chúng tướng sắp rơi xuống đất, hấn phải tay áo đứng dậy.

- Hôm nay gió lớn, về nghỉ ngơi sớm!

Từ khi nào có đải ngộ gió lớn được nghỉ sớm vậy trời!? Phan tướng quân gấp gấp nói:

- Nhưng mà bệ hạ, chẳng phải tối nay toàn doanh mở tiệc khao quân sao? Đại yển đã xong xuôi cả rồi...

“Tiệc khao quân” vừa nhắc đến là tiệc ăn mừng Khương La giành lại năm tòa thành. Từ khi đóng quân ở Đê Lô, tướng tốt ai cũng bận rộn gia cố thành trì, cứu người bị thương, vận chuyển quân tư mà chưa có kịp ăn mừng. Ca Dương chợt nhớ ra, buồn phiền xoa trán đáp:

- À đúng... Vậy làm sớm một chút. Khanh đi gọi Vĩnh Lạc sắp xếp cho mấy người vừa tới...

Ca Dương nhìn về phía cổng doanh, nét môi cong lên. Dưới ánh hoàng hôn gò má nàng dường như ửng đỏ. Khó mà hình dung được tim hấn suýt ngừng đập khi thấy nhân ảnh bé nhỏ kia từ trong xe bước ra. Nàng mặc chiếc váy màu đào, cả người như tắm trong biển nắng. Mái tóc nàng bồng bênh trong làn gió nhẹ, tuy gió rất nhẹ nhưng hấn vẫn lo lắng nàng bị cuốn bay đi. Hai năm, tất cả nhớ nhung tích tụ chỉ chờ bộc phát, hấn phải kiềm nén vô cùng mới không lập tức chạy xuống ôm nàng vào lòng...

Tương Tư, Tương Tư, tên em giống như ma chú, khiến ta vạn kiếp trầm luân...

Lúc này đoàn xe của Tương Tư và Tạ Chiêu Uyên đang di chuyển về khu lều trại dành cho chỉ huy. Trải qua hai năm chiến tranh, thành trì ở Đê Lô đã bị hư hỏng nghiêm trọng, cơ sở vật chất thiếu thốn. Những gian nhà

còn đủ tường ngói đều được trưng dụng làm kho lương, kho vũ khí, quân được,... Ngay cả thống soái và bệ hạ cũng phải dựng lều ở tạm.

Vĩnh Lạc và Vu Thuấn đến từ hai hướng, Tạ Chiêu Uyên đi xe một ngày mệt mỏi, không muốn xã giao gì nữa, nàng mỉm cười nói với Tương Tư:

- Hầu gia đến rồi, vậy tỳ tỳ xin cáo lui trước.

Tương Tư bế Long Nhi trên tay, khách sáo từ biệt nàng. Tạ Chiêu Uyên đi về phía Vu Thuấn, giữa đường quay đầu lại, thấy Tương Tư và Vĩnh Lạc vui mừng ôm chầm lấy nhau, nàng càng tin tưởng suy đoán của mình là đúng.

Ở bên này Vĩnh Lạc còn chưa dám tin vào mắt mình. Hắn vừa từ thao trường trở về thì nghe thuộc hạ thông báo đón thân nhân. Vĩnh Lạc thầm nghĩ, “thân nhân” của hắn ngoài Thương Miếu ra thì còn ai nữa, nàng không cười ngửa thẳng vào còn bắt hắn ra đón làm gì? Vĩnh Lạc chẳng hiểu ra sao nhưng vẫn đi công doanh nhìn xem, kết quả nhìn thấy cô em gái đã mấy năm không gặp, nàng còn bế theo cháu trai bảo bối nữa! Vĩnh Lạc tròn tròn mắt, không biết làm gì hơn là dang tay đón hai mẹ con, ba người rối rít vui mừng.

Tương Tư ôm lấy anh trai, tha thiết nhìn hắn vừa đen vừa gầy. Vĩnh Lạc vuốt đầu em gái, từ ái nhìn nàng trắng trẻo đầy đặn, sóng mắt long lanh không khác gì cô bé ngọc mười năm về trước chạy lon ton trong nhà. Tiểu Long Nhi bị mẹ và cậu ép thành bánh chuối chiên, ngộ ngộ ló đầu ra:

- Cha?

Vĩnh Lạc phì cười, đưa tay nhéo hai gò má thịt của cu cậu:

- Oắt con, không được nhận cha lung tung, ta là cậu ba của cháu!

Tiểu Long Nhi ịu xịu thất vọng, Vĩnh Lạc yêu thương bế nó từ tay Tương Tư.

- Để cậu xem, Long Nhi nhà ta nặng mấy cân rồi? Chu choa, đúng là con heo nhỏ!

Hắn nâng thẳng bé lên vai, vỗ cái mông béo của nó:

- Một lát sẽ được gặp cha, bây giờ cậu đưa Long Nhi đi tắm nước ấm nhé?

Tương Tư và con trai được Vĩnh Lạc dẫn về lều của Ca Dương. Lều này khá xa những lều khác, cao hơn cũng kiên cố hơn. Trong lều ngăn thành ba gian rộng, gian ngoài đặt thư án, giấy mực, bàn ghế đơn giản để hoàng thượng làm việc. Gian trong chỉ có giường ngủ trải lông thú, vài rương quần áo. Gian sau do một cái lều nhỏ ghép lại, hơi bừa bộn, dường như Ca Dương chưa bao giờ đặt chân tới. Tương Tư đánh giá một vòng, tuy có lính hậu cần quét dọn mỗi ngày nhưng nhìn chung đàn ông đều không tỉ mỉ. Nàng chỉ huy Hạnh Hoa Sương Hoa thu dọn hành lý, đem ba gian phòng sắp xếp tinh tươm, đến cái nghiên mực cũng lau sáng bóng. Vĩnh Lạc trở lại cứ tưởng vào nhầm lều, hắn sờ cảm cảm thấy em gái mình đã trưởng thành không ít, ra dáng người phụ nữ của gia đình rồi!

- Thùng gỗ và nước ấm đây, mượn tạm của chị dâu muội, ngày mai huynh sẽ vào thị trấn đóng một cái to hơn. Tính ra muội gặp may đấy, bình thường trong doanh không kiếm được mấy vật “vô dụng” như thùng tắm đâu!

- Tam tẩu không cần sao?

- Nàng ấy à? Hai ngày trước đi rồi. Thư nhà báo ông ngoại mấy đứa nhỏ bị bệnh, nàng trở về thị tật!

Vĩnh Lạc bê thùng gỗ vào gian trong, giúp Tương Tư đổ đầy nước, xong lại nói:

- Sửa soạn một chút, tối nay doanh mở tiệc khao quân, hoàng thượng không về sớm được... Ta sai thuộc hạ dẫn đường cho muội, chuẩn bị xong thì đi!

Tương Tư hơi do dự, phải xuất hiện ở chỗ đông người nàng rất hồi hộp, vả lại chưa có danh phận, nàng đi thì không hợp lễ. Thế nhưng suy đi nghĩ lại, Tương Tư cảm thấy bệ hạ sẽ giải quyết tất cả giúp nàng. Hai năm nhớ mong, nàng không thể đợi lâu hơn được nữa!

- Hạnh Hoa, em mở rương chọn mấy chiếc váy đẹp nhất ra đây! Sương Hoa, bộ trâm cài bướm bướm có đem theo không? Còn cái vòng lục bảo của ta nữa... Các em nói xem ta nên chải tóc kiểu gì?

Tiểu Long Nhi nghiêng đầu nhìn mẹ đi qua đi lại, cu cậu mở to mắt như phát hiện đại dương mới. Từ khi sinh con đến nay Tương Tư rất ít soi gương, nàng lo lắng kiểm tra da mặt, kiểm tra vòng eo. Sương Hoa nhiệt tình một trăm phần, giúp tiểu thư kết tóc phù dung, cài trâm bướm, sửa tới sửa lui một lúc mới hài lòng. Hạnh Hoa thoa phấn thơm cho nàng, còn tranh thủ vẽ móng tay. Tương Tư nhìn họ bận bịu, bỗng có cảm tưởng hai đứa này chuẩn bị đem mình đi bán...!?

- Thôi, thôi... Vậy được rồi! Sương Hoa, em đừng cắm thêm trâm nữa, đầu của ta sắp thành vườn bông rồi! Hạnh Hoa thoa ít phấn thôi, mùi nực nồng làm sao thở nổi!?

Tương Tư tháo bớt trang sức xuống, nàng không muốn bị người ta đánh giá là nhà giàu mới nổi! Long Nhi ngồi trên giường nhìn mẹ xinh đẹp, vừa quen vừa lạ. Cu cậu mút ngón tay, cảm thấy bụng rất đói~~~

Tương Tư nhìn bao quát trong gương, lúc này mới hài lòng khoác thêm áo choàng chuẩn bị ra ngoài. Đi tới cửa lều nàng sực nhớ con trai bé

bông còn chưa được ăn. Tiểu Long Nhi ngồi một mình không ai quan tâm, hai mắt thỏ túi thân, môi dưới trề ra, oan ức không sao tả nổi.

- Ôi bảo bối, mẹ xin lỗi, con đói lắm phải không?

Tương Tư ôm thẳng bé lên, vén một góc áo. Long Nhi há miệng tìm sữa ngọt của nhóc, đôi mắt vẫn trách cứ nhìn mẹ. Tương Tư sờ sừng nhỏ, nói với Hạnh Hoa:

- Có thể ta về muộn. Em đưa thiếu gia ra gian sau dỗ ngủ.

Nàng cúi đầu vỗ về con trai:

- Long Nhi ngoan ngoãn đi ngủ trước nha, mẹ sẽ tìm cha về cho con. Con ngủ một giấc mở mắt dậy là được thấy cha rồi!

Cu cậu ngâm bánh bao của mẹ, gục gật đầu. Sừng nhỏ bị sờ, chưa kịp uống no sữa thì nhóc đã ngủ mất.

Ở sân doanh, tiếng trống kèn rộn rã, một đám đàn ông hồ hởi uống rượu, lửa trại cháy cao mười tấc, mọi người câu cổ bá vai, tiếng hô như sấm, không khí hân hoan. Phía trên này hai dãy bàn chủ tướng có vẻ nề nếp hơn. Theo cấp bậc từ cao đến thấp, trên cùng là hoàng đế bệ hạ, mọi người lịch sự rót rượu vào ly, anh một câu tôi một câu, nét cười sáng bừng trên những khuôn mặt từng trái.

Phan tướng quân giơ cao chén rượu, ngà ngà say đứng lên nói:

- Các vị chiến hữu! Hôm nay Khương La từng bước lấy lại giang sơn, chúng ta uống mừng quốc sự thuận lợi, uống mừng bệ hạ, cũng uống vì những người đã ngã xuống! Cạn chén!

- Cạn chén!!! – Mọi người đồng thanh đáp, động tác thống nhất bừng rượu.

Sau đó lại có người “phát biểu” mấy câu tương tự, kết thúc bằng “Cạn chén!” Và cả đám lại uống... Hoàng đế gia ngồi trên cao, ngón tay gõ xuống mặt bàn, bộ dạng không kiên nhẫn. Mấy người này có thể nhàm chán hơn được không?

Khi Ca Dương sắp chịu hết nổi thì bên ngoài chợt im lặng xuống. Hai dãy bàn trên vẫn chưa hiểu chuyện gì, không ai bảo ai tạm thời ngừng việc ăn uống, quay đầu nhìn sang. Họ thấy xa xa có một nữ nhân, không biết thần tiên nơi nào đáp xuống. Nàng nhẹ nhàng đi qua đám đông, vẻ mặt kém tự nhiên. Quân lính thấy nàng rất đẹp nhưng không dám lơ mãng, bởi vì vẻ đẹp này trong trẻo thanh sạch, không giống các vũ cơ nhuộm bụi phong trần. Họ ngơ ngác tránh đường, cô gái nọ đi về phía trên.

Tạ Chiêu Uyên là người đầu tiên nhận ra Tương Tư. Nàng cùng với Vu Thuấn đang ngồi một bàn không xa Vĩnh Lạc. Chiêu Uyên cảm thấy khó ở. Thứ nhất là trông Tương Tư nổi bật hơn nàng, chiếm mất vị trí nữ nhân duy nhất được ngồi phía trên. Thứ hai là Thương Miếu không ở đây, nàng dễ dàng được ngồi cạnh Vĩnh Lạc, nghĩa là cấp bậc cao hơn Vu Thuấn...

Mặc kệ Tạ Chiêu Uyên có suy nghĩ gì, người trong cuộc đều không quan tâm. Hoàng đế ở xa ít người thấy rõ nhưng mà Tương Tư từng bước lại gần thì e lệ vô cùng. Nàng ngẩng đầu nhìn bóng dáng hấn cao cao, hơn bảy trăm ngày chia cắt, thư đi từ lại làm sao thỏa mãn nhớ mong?

Váy hồng lướt qua bàn Vu Thuấn, tiếp tục lướt qua bàn Vĩnh Lạc, Tạ Chiêu Uyên nhìn theo nhú mày.

Tương Tư dừng lại cách Ca Dương một khoảng, nàng nâng váy quỳ xuống, hé môi không biết phải xưng “hoàng muội” hay “thần thiếp”...

- Tương Tư thỉnh an bệ hạ, bệ hạ vạn phúc.

Tự xưng tên là không lễ phép, phía dưới có người bắt đầu xì xào. Hoàng thượng không gọi nàng miễn lễ, cũng không nói gì, lời bàn tán càng nhiều. Thật ra Ca Dương còn đang mê sáng, mắt nhìn bóng áo hồng như muốn đốt lên đống lửa. Không biết trải qua bao lâu, cuối cùng hoàng thượng cũng lên tiếng:

- Lại đây...

Giọng ngài nhẹ nhàng, từ tính đến khó tin. Tương Tư đỏ mặt, cúi đầu tiến về phía trước. Nàng đi quá chậm, Ca Dương không kiên nhẫn đưa tay bắt lấy. Hắn đem nàng an vị bên cạnh, ghế này đủ dài để ngồi hai người. Chẳng đếm xỉa mấy chục cặp mắt sắp lòi hết ra, Ca Dương đưa đôi đũa, lại đưa bát nhỏ, thấp giọng nói:

- Tôm hùm ở đây rất ngon, tằm ướp lá dâu và rượu, ném thử đi!

Khả năng thích ứng của Tương Tư cũng khá, nàng cúi đầu nhìn con tôm đã lột sạch vỏ, miệng nhỏ há ra cắn.

Sau đó...

- Dưa muối hơi cay, ăn ít thôi!

- Món này phải chấm với dầu vừng, ăn không sẽ không ngon.

- Cá đó rất nhiều xương, cẩn thận mắc cổ!

Hai người chuyên tâm ăn uống, khiến cho những người khác thấy có lỗi với thức ăn, bắt đầu ném suy nghĩ ra sau ót, cầm đũa lên ngẫu nhiên. Tiếng ồn lẫn nửa trời dậy, náo nhiệt, náo nhiệt...

Thật ra Ca Dương không hề chuyên tâm như vẻ bề ngoài, hắn sắp điên tới nơi rồi! Môi nàng thoa lớp son mỏng, cắn đuôi tôm, lại cắn sợi mì, Ca Dương ước gì nàng quay sang cắn hắn! Mỗi khi Tương Tư cúi đầu mái tóc

lại theo vai chày xuống, lấp ló khoảng da cổ trắng nõn. Hấn nín thở uống rượu ừng ực, liếc nhìn hàng mi dài cong cong, gãi vào không khí như gãi trúng tim hấn...

Hoàng thượng đặt mạnh cốc xuống!

- Các ái khanh! Rượu thịt hôm nay đều rất ngon, mọi người thông thả thưởng thức. Trẫm đi trước!

Đúng ra hoàng đế phải có bài phát biểu khuyến khích tuyên dương gì đó mới có thể rời tiệc. Tiếc là đầu óc hấn bây giờ không nặn ra nửa chữ, cứ phũ mông bỏ đi thôi!

Ca Dương bước hai bước, quay lại nhìn Tương Tư:

- Sao nàng chưa đi?

- A?

Tương Tư nhả nửa cái bánh gạo đang ăn dở, vội vội đứng lên đi theo sau. Nàng nghĩ, chè hạt sen trông ngon lắm, biết vậy đã ăn nó trước!

Ca Dương đi hơi nhanh, thoáng cái đã rời khỏi sân doanh. Tương Tư nắm váy chạy theo, mặt đất lồm chồm nhìn không rõ. Nàng ngả nghiêng, tay bị Ca Dương nắm, càng đi càng nhanh, cuối cùng hấn kéo nàng chạy thực mạng. Đến nơi, hấn tốc cửa lều, gần như ném nàng vào trong. Tương Tư chưa kịp thở đã bị con gấu xám vồ tới, cướp đoạt từ gian ngoài vào gian trong, rơi thẳng xuống giường.

- Bệ... Bệ hạ... Chờ đã!

- Không chờ được!

Ca Dương ngoạm lên chiếc cổ nhỏ mảnh mai, môi có thể cảm nhận mạch máu đập thành thạch bên dưới. Hấn xé áo, xé váy, nuốt chửng hơi thở

của nàng. Tương Tư nghiêng đầu qua trái, lại ngả sang phải, lồng ngực phập phồng, cả người nóng rần lên. Hai bàn tay đan vào nhau, từng ngón kín kẽ, bàn tay lớn muốn bao trọn bàn tay nhỏ, bá đạo không buông.

- Đau...

Tương Tư nhỏ tiếng khóc, Ca Dương hôn lên mắt nàng.

- Xin lỗi, trăm xin lỗi, em chịu đựng một chút được không? Ta không thể... Không thể ngừng...

Giường trải đệm lông cáo, cảm giác mềm như nhung. Sống lưng tròn mịn nâng lên lại hạ xuống, sau đó một cánh tay rắn chắc đỡ lấy nó. Tương Tư cảm giác mình là con cá nhỏ bị cạo hết vây, để hẫng lật qua úp lại muốn rán muốn chiêm muốn nướng thế nào cũng được.

Sau lần thứ nhất, Ca Dương cuối cùng bình tĩnh lại. Hãn thương xót vén lọn tóc bị mồ hôi bết vào bên má. Đôi chân lớn vẫn cuốn giữ chân nàng, cơ thể thời thời khắc khắc nối liền nhau. Ca Dương xoay người đem cô gái nhỏ lăn sang một khoảng giường khô sạch hơn. Hãn cảm thấy cánh tay chạm vào chỗ đó hơi kì lạ, cứng cứng, ấm ấm... Hãn nâng đầu nhìn kĩ, sắc mặt thoáng chốc tối sầm lại:

- Em vẫn chưa cai sữa cho con?

Tương Tư ngó ra, rồi rằm kéo chăn che lấy ngực.

- Nào có! Cai rồi!

- Còn nói dối...?

Ca Dương đề lấy tay nàng, giam nàng dưới thân mình, bộ dạng uy hiếp:

- Mỗi khi em nói dối thì sẽ căng thẳng, căng thẳng thì bên dưới siết chặt...

Tương Tư muốn đào cái lỗ chui xuống. Nàng bưng mặt nước nở:

- Đừng nói, thiếp sai rồi, chàng đừng nói được không?

Có tiếng cười trầm thấp, Tương Tư thấy đầu hấn hạ xuống, sau đó... Bữa khuya của con trai mất sạch!

- Chàng... Chàng...!

Nàng tức tối cào vào lưng hấn. Long Nhi còn phải ăn khuya mà, chiều nay thằng bé chưa ăn no đâu! Ca Dương nhồm dậy, liếm môi một cách đòi bại, hấn xấu xa nói:

- Không muốn cai cũng được nhưng với điều kiện...

Lại hôn nàng một chút sau đó nói tiếp:

- Với điều kiện chia cho ta một nửa!

Thôi được rồi, nàng biết trình độ mặt dày của hấn chỉ tăng không giảm. Tương Tư giận hờn xoay lưng lại, lần này Ca Dương không cưỡng cầu, hấn thở nhẹ nhìn tấm lưng bé nhỏ, trắng tới mức sáng lên trong bóng tối.

- Tương Tư... Ta nhớ em lắm...

Hấn lặng lẽ nói, Tương Tư ở bên này mở mắt, cảm giác lệ nóng chậm chậm ứa ra. Bọn họ gần nhau thì ít, xa cách lại nhiều, tại sao không quý trọng từng phút từng giây chứ? Nàng quay lại, mềm mại chui vào ngực hấn, vòng tay ôm eo hấn. Ca Dương đón lấy hết sức tự nhiên, bàn tay có những vết chai chỉ dám vuốt ve nhẹ nhẹ, mùi hương thơm ngọt cũng sợ hít hết.

Chẳng biết hai người im lặng ôm nhau bao lâu, khi Tương Tư mở màng sắp ngủ thì nghe hẳn hỏi:

- Nàng đi như vậy, thằng bé để ai chăm sóc?

Tương Tư mở mắt, không lẽ hẳn còn chưa biết nàng đem theo Long Nhi? Nghĩ cũng phải, đứa nhỏ mới hai tuổi, dám đem con đi ra chiến tuyến chắc chỉ có nàng mà thôi.

- Uhm... Thật ra thì... Tiểu Long Nhi muốn đi tìm cha... Cho nên thiếp ôm cả nó theo...

-...

Một giây, hai giây... Ca Dương bật dậy khó tin nhìn nàng. Tiếp theo đó hẳn làm động tác kì quái, lộn đầu nhìn xuống gầm giường, xới tung chăn gối lên.

- Chàng tìm gì thế?

- Con đâu? Hoàng nhi của trẫm đâu?

Tương Tư chưa bao giờ thấy bộ hạ ngốc như vậy, nàng phì cười:

- Con không phải đồ vật, làm sao giấu ở đâu được? Nó ngủ rồi, gian phía sau đấy!

Ca Dương bình tĩnh lại, cũng thấy mình hồ đồ. Hẳn vội vàng mặc áo choàng, cứ trù trụi như vậy muốn đi tìm con. Tương Tư cười vui vẻ xem hẳn ngốc nghếch, nàng khoác tạm trung y, dẫn hẳn đi xem Long Nhi, đáng thương cho người cha chỉ thấy con một lần lúc mới sinh ra.

Hai a hoàn hiếu chuyện sớm đã đi mất, trong phòng thoang thoang mùi vỏ cam chống muỗi. Nha Nha cuộn tròn ngủ trên thảm, canh giữ bên giường. Ca Dương rất khẽ khàng ngồi xuống, say mê nhìn khuôn mặt cùng

một dạng với mình. Tương Tư bò vào trong sữa tữ thế cho con, thẳng bé nghe hơi mẹ giờ tay đòi ôm. Nàng nằm xuống ấp nó vào lòng, lại đưa mắt nhìn ông bố ngốc của cu cậu. Thấy hấn vẫn đơ như tượng, nàng võ xuống chiếc gối trống bên ngoài. Ca Dương hiểu ý nằm ở ngoài, chính giữa là Tiểu Long Nhi, sau đó đến mẹ đứa nhỏ. Long Nhi ngủ trên tay mẹ, Tương Tư lại ngủ trên tay hấn, Ca Dương ôm lấy hai mẹ con. Cả đời hoàng đế, hấn chưa có giây phút vào mãn nguyện hơn bây giờ...

Căn lều không lớn lắm, giường cũng không rộng, một nhà ba người ngủ giấc thơm tho, dưới chân giường có con chó trắng. Đôi khi hạnh phúc đơn giản là ở bên nhau như vậy!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 18

Chương 6: Tiệm Giày “Cây Bạch Quả”

Phần XVIII: Đường tới hạnh phúc không còn gập ghềnh

Buổi sáng ở trong doanh không yên tĩnh, đầu tiên là tiếng đánh keng, sau đó là tiếng bước chân rầm rầm của đoàn quân đi ra thao trường. Ổn ào làm Tiểu Long Nhi thức giấc. Thằng bé chép miệng, dụi mắt, mơ màng không biết mình đang ở đâu. Cái giường này không êm ái như giường ở nhà, lại còn chật chội chật chội... Cu cậu ngộ ngoạ bò dậy, sừng sốt phát hiện ở trên giường có thêm “người lạ”. Nhóc sợ sệt nhích mông tránh xa một chút, thấy người kia ngủ rất sâu thì nảy sinh lòng tò mò. “Đây là ai? Vì sao ôm mẹ mình thế kia?”

Kể cũng lạ, bình thường Long Nhi gặp ai cũng nghi ngờ đây là cha nó, tới lúc gặp Ca Dương thì không nghĩ như vậy. Tràn đầy hiếu kì, thằng bé giơ ngón tay đụng vào người hăn, thấy hăn không phản ứng thì bạo dạn hơn, bắt đầu lần mò muốn bò lên ngực. Đối với cậu bé hai tuổi, thân thể của cha to như ngọn núi, leo rất vất vả! Tay chân ngẩn cùn hì hục dùng sức, cuối cùng nó cũng nằm sấp trên bụng Ca Dương, gác cằm lên ngực hăn lén lút rình xem. Tay nhỏ đưa lên, sờ mũi một chút, lại sờ tai một chút, cu cậu thầm đắc ý vì làm chuyện xấu không bị ai phát hiện. Nó làm sao biết được với thói quen cảnh giác của Ca Dương thì từ lúc nó vừa thức giấc hăn đã sớm biết nhưng lại giả vờ ngủ, muốn nhìn xem con trai sẽ làm gì. Kết quả bánh bao nhỏ này nghịch ngợm hơn hăn tưởng, vậy mà dám leo lên người hăn sờ hết chỗ nọ tới chỗ kia.

Ca Dương nén cười thật lâu, sau đó mở mắt ra. Long Nhi đang loay hoay cái móng, da thịt người này quá cứng, nó ngồi không thoải mái. Cu cậu ngẩng đầu lên, lại sững sốt lần thứ hai trong ngày. Mắt to nhìn chăm chăm mắt nhỏ, sau đó mắt nhỏ chớp chớp nhìn mắt to. Huyết thống là một sự liên kết kỳ diệu, lúc này Tiểu Long Nhi không hoài nghi gì nữa, linh cảm mách bảo nó biết, người này chính là vị cha trong truyền thuyết của cu cậu!

Thằng bé lo lắng ưỡn ngực, hồi hộp gọi một tiếng:

- Cha...

Âm thanh non nớt, phảng phất sự chờ mong, sự thân thiết và cả sự buồn tủi của một đứa bé không được yêu thương trọn vẹn. Ca Dương cảm giác có dòng suối ấm chảy qua, hòa tan tất cả lạnh lùng uy nghiêm của hắn. Hắn nâng tay xoa đầu con trai, hiền từ đáp:

- Uhm, ta là cha con...

Tương Tư từ trong giấc nồng tỉnh lại, theo thói quen tìm kiếm Long Nhi, kết quả chạm vào nửa chiếc giường trống trải. Nàng giật mình ngồi dậy, hoàn cảnh xa lạ nhắc nàng nhớ nơi đây là Đê Lô, cách Sa Đà xa lắm. Tương Tư bước xuống giường, mái tóc rối và đôi chân trần nhẹ nhàng giẫm lên thảm lông. Nàng nép sau tấm bình phong ngăn cách hai gian lều, mỉm cười nhìn cảnh tượng ấm áp bên trong.

Ca Dương đang chăm chú đẽo con ngựa gỗ, bàn tay khéo léo điều khiển mũi dao, vụn gỗ lất phất rơi xuống. Vẻ mặt hắn nghiêm túc trịnh trọng cứ như sắp đưa ra quyết định ảnh hưởng đến vận mệnh quốc gia. Lùn như cây nấm ngồi ở bên cạnh là bạn nhỏ Long Nhi. Cu cậu hết sức im lặng, ngoan ngoãn trật tự trong tư thế xếp bằng, lưng thẳng, đầu không nghiêng. Tiểu Long Nhi nhìn cha với cặp mắt sùng kính, như thể nó đã tìm ra thần tượng vĩ đại trong cuộc đời mình!

Ngồi sát một bên nhưng cao gấp ba thằng bé là con chó Nha Nha. Nó cũng học theo cậu chủ nhỏ, nghiêm chỉnh đặt móng, chống cao chân trước, ưỡn bộ ngực oai vệ. Mặc dù cố gắng không động đậy nhưng cứ ít phút nó lại chịu không nổi, phải đưa cái đuôi to xù ra, rào rào quét đám vụn gỗ tập trung thành một núi nhỏ. Khóe mắt Ca Dương thấy hết biểu hiện khô hài của “hai đứa”, hần nén cười, thối thối thành phẩm, lau thật sạch rồi thả vào tay Long Nhi. Thằng bé kinh ngạc cầm đồ chơi, lần đầu tiên không công mà được phần thưởng.

Cứ như vậy, hai cha con không ai bảo ai, một người nghiêm túc làm việc, một người nghiêm túc quan sát. Điểm thiện cảm gia tăng vùn vụt. Tương Tư lưu luyến không nỡ xen vào, nàng trộm nhìn rất lâu, nhìn đứa con trai chưa từng ngoan ngoãn tập trung như vậy, nhìn vị hoàng đế mặc dù không cười nhưng xung quanh tỏa ra khí chất ôn hòa, yên tĩnh hiền lành như con hổ ngủ đông.

Động tác của Ca Dương vốn nhịp nhàng dứt khoát, thế nhưng trong một lần đưa dao không biết sơ hở thế nào lại cứa vào da. Ngón tay nhói đau, Ca Dương hơi nhíu mày, ném con dao xuống đỡ lấy bả vai. Hần thấy con trai rõ ràng đang lo lắng nhìn mình, cười thầm một tiếng bế nó vào lòng.

- Cha không sao... Nhưng mà ngựa của con hỏng rồi!

Tiểu Long Nhi cúi đầu nhìn con ngựa cụt chân, chẳng mấy quan tâm. Bé lại nhìn ngón tay chảy máu của cha, chân mày nhíu lại như hai con sâu róm. Ca Dương yêu chết biểu cảm trên khuôn mặt nhỏ, chính thức vứt bỏ hình tượng, hôn lên trán con chụt chụt.

Lúc này Tương Tư bước vào, cao giọng gọi Hạnh Hoa Sương Hoa. Hai a hoàn bế tiểu điện hạ đi, Nha Nha ngúng nguẩy chạy theo. Trong phòng chỉ còn lại hai người, Tương Tư quay sang cời ngoại bào của Ca Dương.

- Nàng làm gì vậy?

Hắn giữ chặt cổ tay mảnh khảnh, nghiêng người tránh né.

- Để em xem! Chàng bị thương ở đâu?

- Vết thương nhỏ thôi, đã lành rồi, nàng muốn xem cái gì?

Còn lâu Tương Tư mới tin. Vừa nãy nàng thấy rõ, tay hắn run làm hồng ngựa gỗ, đánh rơi con dao rồi đỡ bả vai, lúc ôm Long Nhi tuy rằng vui vẻ nhưng sắc mặt tái nhợt. Nhớ lại biểu hiện tối hôm qua, mỗi lần nàng muốn ôm đều bị hắn nắm tay đè xuống, vốn tưởng hắn giờ thói xấu thích kiềm kẹp, hóa ra hắn chỉ không muốn nàng chạm vào nơi nào đó mà thôi.

Tương Tư kiên quyết không lui, bướng bỉnh muốn cởi áo Ca Dương ra cho bằng được. Hết cách, hắn đành chiều theo ý nàng. Tương Tư lột lớp ngoài, tiếp tục kéo lớp trong, cho đến khi thấy tấm lưng trần. Động tác của nàng đình chỉ, mắt nhanh chóng ửng đỏ. Nhớ năm đó trên U Trì, trong xe ngựa, ôm người đàn ông này, thân thể không chút sứt sẹo, cái lưng trơn bóng cường tráng hữu lực. Thế mà bây giờ mới qua hai năm, thân thể hắn lưu lại bao nhiêu vết tích lớn nhỏ, có cái đã nhạt, có cái còn mới. Tương Tư nhìn chăm chăm lớp vải băng, chắc chắn hoàng thượng bị trúng tên chỗ này, vết thương chưa lành, còn đang ứa máu. Nàng không dám chạm vào, cũng không nỡ nhìn lâu.

Ca Dương cảm giác trên da ấm áp, có thứ nước nóng ẩm chảy xuống, nàng úp mặt vào lưng hắn im lặng khóc. Ca Dương thở dài xoay người lại, ngón tay chìm vào suối tóc đen mượt, hắn kéo nàng vào lòng nhỏ giọng nói:

- Mấy hôm trước đã kết da non, lẽ ra không chảy máu nữa. Có điều tối qua... Uhm... Không cẩn thận làm rách miệng vết thương...

Hắn nhớ lại tình huống kịch liệt mất kiểm soát, bật cười cảm thấy chút hậu quả này đáng giá. Tương Tư vừa ngượng vừa giận, há miệng cắn bấp tay ai kia. Ca Dương bóp giữ cằm nàng, nhú mày không đồng tình:

- Đau răng đấy!

Hai người đùa giỡn đùa giỡn, chẳng biết từ khi nào thảm biến thành giường. Tóc hắn chảy xuống rơi chung một chỗ với tóc nàng, đan xen lẫn lộn khó phân biệt sợi to sợi nhỏ. Tương Tư mơ màng bị sự dịu dàng này mê hoặc, còn chưa phát hiện ra âm mưu của hắn. Mãi đến khi sột vào tận cửa, nàng mới giật mình la lên:

- Không được! Vết thương!

Ca Dương lại đè tay nàng xuống, khàn giọng đáp:

- Sáng nay thái y đã băng lại rồi, không sao...

- Vậy cũng không được!

Tương Tư vặn vẹo muốn thoát ra. Ca Dương nào buông tha dễ dàng như vậy, hắn nắm chân nhỏ kéo trở lại, Tương Tư thấy mình trượt xuống rồi bị hắn ngang ngạnh xông vào, thực ra trong chuyện chặn gối nàng ít khi từ chối được... Với Vĩnh Khang ngày xưa cũng vậy, Ca Dương bây giờ cũng thế!

Gạo nấu thành cơm, cơm nhừ thành cháo, gấu xám thỏa mãn ôm con thỏ trắng uất ức, liên tục liếm láp an ủi. Lông thỏ bị liếm ướt sũng, run run phản kháng:

- Không được, để dành cho con...

Gấu xấu xa híp mắt đe dọa:

- Tối qua đã bàn xong rồi.

Thỏ trắng sợ sệt thỏa hiệp:

- Vây... Vây... Một nửa thôi... Bên này thôi...

Gấu cười trềm, lại nhin không được làm chuyện ác.

Khi Tiểu Long Nhi gặp lại cha mẹ thì đã trễ giờ cơm trưa. Cu cậu nếm qua tôm ướp lá dâu, sớm quên cơm thềm sữa. Ca Dương bế thỏ con áo lông trắng muốt, lại dặt tay thỏ mẹ bộ dạng giống hệt. Cả nhà tình tang đi chơi. Thời tiết vào cuối thu, Đền Lô thường nắng nhạt, gió khô lạnh, trời quang mây. Những ngày này chiến sự lắng xuống, hiếm khi tiền tuyến có giây phút bình yên.

Buổi trưa lính trong doanh thừa thớt, vài tiểu tướng nhìn thấy bệ hạ đi qua hành lễ, mắt thành thật không dám ngó nghiêng lung tung. Ca Dương dẫn Tương Tư đến chuồng ngựa, Tiểu Bạch hí vang một tiếng, đập cửa chạy ra. Nó rất tò mò nhìn “sinh vật nhỏ nhiều lông” dính trên người ông chủ. Long Nhi còn tò mò hơn, cu cậu ló mặt ra khỏi áo choàng, xuýt xoa xem hàng trăm con ngựa, chẳng biết có nhiều bằng ngựa gỗ của cậu không?

Nha Nha chạy vòng quanh, sửa âm ỉ, Tiểu Bạch giậm giậm chân trước, khịt mũi. Đó là cách hai đứa nó nhận bạn cũ. Ca Dương thả con trai xuống, bế Tương Tư lên ngựa trước. Sau đó hấn một tay ôm Long Nhi, một tay cầm dây cương nhảy lên, động tác dứt khoát vững vàng. Thằng bé trải qua pha mạo hiểm, cười khanh khách ôm chặt cha nó. Cứ như vậy, hấn ôm Long Nhi ngồi ở trước, Tương Tư dựa sát phía sau, Tiểu Bạch đi chậm chậm, Nha Nha chạy lon ton, cả đội tiến ra cổng doanh.

Long Nhi đã ngồi xe ngựa nhưng chưa từng cưỡi ngựa, nhóc học theo cha nắm một đoạn dây cương, chân ngăn như củ sen đung đưa, là lá la hát bài du xuân mẹ dạy. Đối với cu cậu, thế giới này không có gì phiền lo, xung quanh đây không có gì nguy hiểm, đói có thể tìm mẹ, mệt có thể dựa cha, yên tâm đi chơi thôi! Ca Dương ôm chặt con trai, Tương Tư đưa tay qua

người hăn sửa mũ lông bị lệch của bé. Cha mẹ nhìn đứa con hồn nhiên vui vẻ, ánh mắt mềm mại nhu hòa.

Thị trấn gần thành Đê Lô nhất có tên Cổ Miếu, bởi vì xây dựng bao quanh một ngôi miếu cổ thờ Thần Rồng. Dân cư trong trấn ngày xưa đông đúc, sau khi chiến tranh quét qua đã không còn mấy người. Nhiều gia đình bỏ quê đi tha hương tứ xứ rồi thất lạc nhau, người ở lại chủ yếu là trẻ em cụ già. Chợ nhỏ không họp, nhà cửa bỏ hoang, chó mèo mồ côi chết chủ đánh nhau giành giật cái ăn. Thị trấn thơ mộng chìm trong không khí ảm đạm buồn thương...

Ngựa đi rất chậm, Ca Dương đưa mắt nhìn ngôi miếu đổ nát, khẽ tự trách:

- Là lỗi của trẫm, để vương vô đức bất tài, không bảo vệ được thần dân của mình...

Nghe hăn nói vậy Tương Tư rất đau lòng, nàng áp má vào tấm lưng vững chãi, an ủi bờ vai trĩu nặng vì gánh cả giang sơn.

- Bệ hạ tốt lắm, lúc trước đem Khương La xưng bá một phương, bây giờ toàn tâm bảo vệ. Công đức hai đời, còn ai xứng làm đế vương hơn ngài?

Ca Dương ngửa đầu ra sau tìm hơi ấm của nàng, cảm thấy cõi lòng bình yên trở lại. Tiểu Long Nhi nghe mà không hiểu, vẻ mặt ham học hỏi ngược nhìn cha:

- Đế vương là gì ạ?

Tương Tư nghe hăn cười trâm nói với con trai:

- Đế vương ấy à? Là một loại trách nhiệm, rất nặng nề nhưng rất vĩ đại. Trẫm sẽ dạy cho con. Hoàng nhi có muốn không?

Thằng bé không quen cách xưng hô này nhưng đại khái đoán được cha đang nói mình. Chẳng biết nhóc hiểu bao nhiêu mà giòn giã đáp:

- Muốn ạ!

Ca Dương cười sáng khoái vỗ đầu nó khen ngợi:

- Giỏi lắm! Thế mới là con trai ta!

Ngựa đi lòng vòng thị trấn rồi dừng lại trước một tiệm giày tên gọi “Cây Bạch Quả”, chắc là vì trước ngõ trồng hàng bạch quả vàng rực. Ca Dương ôm hai mẹ con xuống, nhìn biển hiệu cũ kĩ nói với Tương Tư:

- Ở trấn Cổ Miếu có hai chỗ nổi tiếng. Thứ nhất là miếu Thần, thứ hai là tiệm giày này. Nghe nói tay nghề của ông chủ rất tuyệt, gia truyền mười đời đã đóng mấy vạn đôi giày. Nàng nhìn tấm biển này xem, tổ tiên nhà họ phải là một người bất phàm mới viết ra nét chữ hùng cường mà thanh lệ, thoát tục giữa phong trần, trong tĩnh có động, trong dững có mưu, trong bạc nhược lại rất đa tình... Trẫm thừa nhận mình thua một bậc, thật tiếc hận vị này sinh không cùng thời, nếu có duyên hội ngộ nhất định phải làm bạn không thể kết thù!

Tương Tư không giỏi thư pháp nhưng nàng cũng cảm thấy chữ này quá đẹp, giống như rồng bay phượng múa, nhìn vào có thể mừng tượng ra lúc vị kia đưa bút có bao nhiêu tâm cao khí ngạo, trầm tĩnh như linh thần nhìn xuống khói lửa dân gian. Không ngờ ở một thị trấn hẻo lánh như vậy cũng có kì quan mỹ cảnh để người ta ngắm nhìn.

Ca Dương vừa ôm Long Nhi vừa dắt Tương Tư đi dưới tán bạch quả mát dịu. Cửa tiệm này rất đặc biệt, bước vào liền thấy tĩnh tâm thư thái. Sân gạch quét tước sạch sẽ, bàn ghế ngay ngắn, trên sào tre treo lủng lẳng mấy xâu cá khô. Trước nhà trồng ít hoa cỏ, chẳng phải mẫu đơn thược dược, chỉ là loài hoa đồng nội hương sắc mộc mạc nhưng ong bướm vờn quanh. Gió đưa lá cây du dương lào xào, côn trùng vỗ cánh vo ve, nước chảy từ ống tre

tí tách. Khung cảnh bình yên khiến quan khách ghé lại không muốn đi nhanh...

- Có ai ở nhà không? Chúng tôi đến mua giày!

Ca Dương nhìn vào trong nhà gọi lớn. lát sau có bà cụ mái tóc bạc phơ chống gậy gỗ đào bước ra. Bà lão có khuôn mặt phúc hậu, dáng đi khỏe khoắn nhưng đôi mắt mờ màng. Nhìn kỹ mới biết, hóa ra bà bị mù.

- Xin hỏi khách phương nào? Muốn mua giày gì?

- Chúng tôi từ xa đến, muốn mua giày cho bé trai hai tuổi.

Bà cụ gật đầu, thông thả bước xuống thêm nhà.

- Mời vào, mời ngồi. Lão chồng mù sẽ tới ngay!

Bà không nói rõ muốn khách ngồi ở đâu, chính mình thì tọa xuống ván gỗ trải chiếu tre.

- Ái chà, hơn năm nay không có ai tới mua giày. Thời bình người ta đi giày da giày vải, thời loạn bó giày rơm mà chạy. Thời bình dư tiền thích sắm đôi giày mới, thời loạn thiếu tiền lo bữa đói bữa no... Khách quan đây không sang cũng quý, chẳng hay có thể cho mù xem chân?

Bà cụ nói vui miệng, lời lẽ kì lạ, yêu cầu cũng kì quái. Ca Dương và Tương Tư nhìn nhau, cuối cùng vẫn bế Long Nhi cho bà lão xem chân. Tiểu Long Nhi ngồi trên chiếu, chân trắng nhỏ giơ ra, ngón chân không tình nguyện co quắp lại. Vừa thấy bà cụ vươn tay tới, cu cậu dịch chân sang trái một chút. Bà đưa tay tìm bên trái, cậu lại nhích chân qua phải. Có trời mới biết nhóc rất sợ nhột!

Thấy thằng bé không phối hợp, bà lão lại bị mù, Tương Tư không nỡ làm khó người già, nằng nặc chân nó đặt vào tay bà. Ca Dương đứng phía

sau cười mắng:

- Nghịch ngợm!

Bà cụ tóm được bàn chân nhỏ, cười ha ha xoa nắn.

- Xem nào... Cỡ số hai, không biết cháu bé thích giày mũi vuông hay mũi tròn?

Cu cậu chớp mắt hỏi:

- Hình tam giác được không ạ?

Bà lão bật cười:

- Được, vậy thì mũi nhọn. Thế muốn đế mềm hay đế cứng?

Cu cậu càng bướng bỉnh:

- Cái nào cũng không muốn!

- Ồ, thế làm cho cháu loại đế đặc biệt, chắc chắn cháu sẽ thích!

Lúc này chồng bà cụ, cũng là chủ hiệu giày đi ra. Ông ôm theo dụng cụ đóng giày, mấy cuộn da bò, một cây búa lớn. Bà lão nghe tiếng bước chân quen thuộc, vừa nói vừa ra dấu bằng tay:

- Cỡ số hai, mũi nhọn, đế khí. Lấy cho cháu bé này loại da tốt nhất.

Hóa ra ông cụ bị câm điếc, ông cười hề hề ngồi tại sân gạch bắt đầu làm giày. Hai ông bà sống với nhau như vậy đã nhiều năm. Mắt ông nhìn đường cho bà, tai bà nghe ngóng thay ông. Họ không có con cái nên nghề làm giày truyền đến đời này là hết. Rất có thể đôi giày của Tiểu Long Nhi sẽ là sản phẩm cuối cùng.

Ca Dương và Tương Tư đều tò mò quan sát động tác của ông cụ. Thấy ông cắt đo, đóng ghép rất thành thực, tỉ mỉ từng chi tiết, đúng thật hiệu giày Cây Bạch Quả là danh bất hư truyền. Lúc này cậu nhóc Tiểu Long Nhi vô cùng buồn bực, chân nó vẫn nằm trong tay bà, rút ra mấy lần không được. Cảm thấy đứa trẻ không kiên nhẫn, bà lão cười đôn hậu tặng que kẹo mạch nha.

- Không vội, không vội... Bà chưa xem xong, cái chân nhỏ này có rất nhiều huyền bí, để bà nói cháu nghe!

Tay bà cụ sờ mu bàn chân, lại sờ từng ngón chân. Long Nhi ngậm kẹo cười khúc khích, nhột quá đi mất!!?

- Ủ, coi nào... Thật là kì diệu... Thật là hi hữu... Thật là xảo hợp! Mệnh này thiên sát cô tinh, mười hai hoàng đạo đều rơi nhằm chỗ! Thế nhưng có long thân bảo hộ, trời đất vị tha. Mệnh này nằm ngoài quy luật của tạo hóa, vĩnh cửu trường tồn, tương lai con giỏi hơn cha!

Tiểu Long Nhi chẳng hiểu cái chi, ngốc nghếch liếm kẹo que, nghiêng đầu nhỏ nhìn cha mẹ. Ánh mắt Tương Tư hoang mang, ánh mắt Ca Dương sắc bén, hai người vô thức nắm chặt tay nhau, không nói lời nào.

Bà cụ lại sờ lòng bàn chân, thở dài bảo:

- Nước chảy về nguồn, lá rơi về cội, người ta sinh ra ai cũng có gốc gác, không được tổ tông thừa nhận là một thiệt thòi. Các vị đến đây chắc nhìn thấy ngôi miếu cổ ở đầu thôn nhỉ? Lát nữa đóng giày xong hãy dẫn đứa bé này vào tham quan một chút, biết đâu hít được khí lành, sau này không bệnh không tai!

Long Nhi rất thích đôi giày mới. Giày ôm vừa chân, chất liệu nhẹ, cảm giác thoải mái, đặc biệt đế giày đệm hơi, gấn chiếc còi nhỏ, mỗi bước đi phát ra tiếng bíp bíp vui tai. Từ khi mang giày vào chân, cu cậu không cần

ai ôm nữa, một bên nắm tay cha, một bên nắm tay mẹ, nhảy chân sáo tung tăng.

Tương Tư ra đến đầu ngõ, bất chợt nhìn lại hàng bạch quả vàng rực, xa xa có đôi vợ chồng già đứng trong sân gạch mỉm cười tiễn đưa. Ca Dương nắm tay nàng dịu dàng nói:

- Họ rất kì lạ phải không? Thật ra trên đời này có lắm chuyện kì lạ, việc ta gặp nàng cũng là một trong số đó!

.
. .
. .
. .

Hoaban: Nói thiệt là tới đây mình không nữa viết nhiều. Truyện sắp hết rồi, lẽ ra nên vui mà vẫn thấy buồn...

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 18

Chương 7: Thành Vũ

Phần XVIII: Đường tới hạnh phúc không còn gập ghềnh

Nghe lời bà chủ hiệu giày, hai vợ chồng Ca Dương đưa con trai đến miếu Thần Rồng. Miếu này nhìn ngoài thì nhỏ nhưng bước vào mới biết, nó rộng lớn không kém gì chùa Phổ Kỳ nổi tiếng trong kinh thành. Khác ở chỗ, chùa kia phát triển phần thịnh, tín đồ khắp nơi đổ về, cúng lễ quanh năm; Còn miếu này hoang sơ vắng vẻ, hình như đã lâu không quét dọn sửa sang. Nói cũng phải, cả thị trấn bị chiến tranh quét qua, miếu chỉ sập công, không đổ nát là may, còn ai quan tâm thờ phụng nữa.

Ca Dương nhíu mày nhìn bên trong âm u, do dự một lúc mới thận trọng bước vào. Miếu Thần Rồng hơi giống hành cung Bách Thượng, được xây vây quanh một cây bồ đề cổ thụ. Tường có đoạn bằng đất nung trét vữa, có đoạn bằng đá tảng xếp chồng lên nhau, kiến trúc ô hợp. Đợi một chút cho thị giác thích nghi, ta sẽ thấy trong miếu không tối lắm, càng vào sâu lại càng sáng. Bởi vì quá yên tĩnh nên mỗi bước chân sẽ phát ra âm thanh lớn, Tiểu Long Nhi không ý thức được điều này, cứ “bíp bíp” chạy khắp hơn, tất cả thần linh đều bị nhóc đánh thức.

Ngôi miếu tồn tại lâu đời, xây theo lối kiến trúc cổ, bao gồm phòng trung tâm và các gian phụ cận phân nhánh, phòng này dẫn đến phòng kia, phòng kia lại có cửa nhỏ ra phòng khác. Miếu chỉ thờ duy nhất Thần Rồng nhưng Rồng có rất nhiều loại. Ca Dương thán phục nhìn những bức tường chạm trổ tuyệt đẹp, đếm không xuể rất cuộc có bao nhiêu con rồng đang cuộn vào nhau. Hắn đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Trên đất

Khương La có một chỗ độc đáo như vậy mà hoàng đế là hãn chưa từng biết!

Tương Tư cũng say mê ngắm nhìn, nơi này tựa như quyển gia phả ghi chép cả họ hàng Long tộc, đã vậy còn rất thú vị lớp lang, sắp xếp thống nhất rõ ràng. Phòng trung tâm đặt một tấm bia đá ghi là “Tổ long”. Tổ tiên họ rồng thì ra rất khác biệt. Nó không có sừng cũng không có chân, mình đẹp giống con cá trạch, da trơn, đầu nhỏ, lưỡi chẻ không khác răn nước là bao. Sau đó Tổ long tiến hóa, bắt đầu có vảy và râu, hình thù rõ ràng hơn. Ở gian phòng kế tiếp, nòi giống mọc chân nhưng chân hơi nhỏ, không có tác dụng lớn. Càng vào sâu thì Long tộc càng phát triển, những bức tường chi chít hình ảnh, sống động như thật. Ở những gian phòng cuối cùng, rồng đều rất đẹp, những chiếc chân khỏe khoắn và móng vuốt sắc bén, những cặp sừng vĩ đại và hàm răng dữ tợn. Có lẽ đây chính là giai đoạn Long tộc cường thịnh nhất...

Ca Dương nghiên cứu nhập tâm, đến khi tỉnh táo lại thì chẳng thấy vợ và con trai đâu hết. Hãn giật mình tìm một vòng, phát hiện hai người ở phòng bên cạnh, đang ngây ngốc cùng nhìn một bức tranh. Tiểu Long Nhi quá bé, cậu nhóc cố gắng ngửa đầu lên, nét mặt trẻ con nghiêm túc. Còn Tương Tư thì ngơ ngác như bị hút hồn, ánh mắt mê ly. Ca Dương đi qua ôm hai người, lo lắng hỏi:

- Hai mẹ con làm sao vậy? Nhìn gì mà nhập tâm thế?

Hãn cũng trông lên bức tường đối diện, nó không khác gì những bức tường còn lại nhưng con rồng này đặc biệt to, đứng một mình có vẻ cô độc, không giống những con rồng khác đều cuộn vào nhau. Rồng trên tường uốn tấm thân khổng lồ, chiều dài của nó bao phủ cả mảng tường lớn. Khác với những người họ hàng, con rồng này có vảy hình lục giác, móng vuốt cong quắp lại, cái đầu nhiều gai góc. Nổi bật nhất là đôi sừng đồ sộ của nó, hình dáng như sừng tuần lộc, kết cấu đẹp đẽ như một chiếc vương miện lộng lẫy.

Khó mà nhận xét về bề ngoài của con rồng này. Nó trông rất đáng sợ, những món vũ khí trời sinh gắn trên cơ thể kia luôn có sức đe dọa lớn. Nhưng nó cũng rất đẹp, một vẻ đẹp vương giả quyền uy khiến người ta không dám lộ liễu ngắm nhìn. Ca Dương bật cười, không ngờ hai mẹ con Long Nhi lại bị thu hút vì một bức phù điêu như thế, sức sáng tạo của người thợ điêu khắc đáng ngưỡng mộ vậy sao?

- Nhìn đủ chưa? Khi nào thì về?

Tương Tư nghe giọng nói quen thuộc bên tai, mơ màng quay sang bảo:

- Nó trông quen quá... Thiếp nghĩ... Đã nhìn thấy ở đâu đó rồi!

Ca Dương phì cười, đưa tay véo gò má nàng, yêu chiều đáp:

- Ủ ừ, nàng đã thấy rồi, chắc là thấy trong mơ.

Rồi hần cúi đầu hỏi Long Nhi:

- Vậy còn con? Tại sao thích ngắm con rồng này?

Cu cậu giương đôi mắt sáng lấp lánh nhìn cha, hai bàn tay lung tung mô tả mà không đủ từ ngữ biểu đạt.

- Vì... Nó to như vậy... Thật là uy vũ...

Sau đó còn sờ cái sừng nhỏ trên đầu, tủi thân bảo:

- Sừng thật là đẹp, con không có sừng đẹp...

Ca Dương triều mển bế bổng thẳng bé lên, ra vẻ thấu tình đạt lý mà phân tích:

- Sừng đẹp vô dụng thôi! Con nhìn xem, cái sừng đồ sộ như vậy chắc chắn rất nặng, đeo trên đầu không thoải mái, dễ bị trọ cổ! Phải nhỏ nhỏ dễ thương như của Long Nhi mới thích!

Cậu nhóc suy ngẫm, cảm thấy cha nói rất đúng, liền nhe răng sửa cười hơ hớ, về sau không bao giờ thất vọng vì sừng nhỏ của mình nữa! Khi cả nhà rời khỏi miếu Thần, Tương Tư lưu luyến quay lại nhìn bức tường ấy vài lần, nàng thực sự cho rằng mình đã thấy con rồng kia ở đâu đó. Thậm chí còn mơ hồ nhớ ra, những chiếc vảy lục giác có màu trắng kim lấp lánh, sờ vào vừa trơn vừa lạnh... Không lẽ đây là ảo giác, ảo giác cũng chân thật vậy sao?

Lúc họ ra khỏi trấn Cổ Miếu thì hoàng hôn sắp sửa buông xuống, Ca Dương không muốn về doanh trại, tiếp tục đưa hai mẹ con lên đồi ngắm mặt trời lặn. Người Khương La vẫn cho rằng Đê Lô là một nơi “khí ho cò gáy”, núi non hiểm trở, sỏi đá cằn khô. Chỉ những người sống lâu nơi này mới hiểu, vẻ đẹp của Đê Lô là cái đẹp yên tĩnh như tranh thủy mặc. Tứ bề đá núi bao vây, che giấu những thung lũng thơ mộng và thác nước vang rền.

Địa điểm Ca Dương lựa chọn không phải chỗ cao nhất nhưng có tầm nhìn lý tưởng, gần như bao quát mọi cảnh sắc thiên nhiên. Trên đồi có mồm đá bằng phẳng, dưới đất lác đác những bông hoa dại, điểm xuyên hương sắc cho tấm vải lụa dệt từ cỏ xanh. Không gian thoáng đãng, gió mát trong lành. Tiểu Bạch thong dong nhai cỏ, mắt ngựa khinh thường nhìn con chó điên giống như tám trăm năm mới được xổ chuồng. Nha Nha le cái lưỡi dài chạy qua chạy lại, lăn lộn quay cuồng, hì hục đào hố, bộ lông dính lá cây và đất cát rồi tinh rồi mù.

Tiểu Bạch khịt mũi, đung đưa chiếc đuôi, hàm răng trệu trạo thường thức cỏ non vừa thơm vừa ngọt. Nó cúi đầu chuẩn bị hái đám cỏ mới, không ngờ bắt gặp Tiểu Long Nhi đứng ngay dưới chân. Cậu nhóc giơ cao bó hoa dại, tha thiết nhìn con ngựa. Tiểu Bạch khó xử ngoẹo đầu, nó không

nữ từ chối món quà của cậu chủ nhỏ, đành phải đau khổ há mồm cắn. Chẳng hiểu vì sao con người cứ thích hoa hòe, riêng giống ngựa nhà nó cực kì ghét loại này, bởi vì mùi vị lạ, ăn không ngon...

Bạn nhỏ Long Nhi vui mừng sưu tầm một bó hoa khác, hoàn toàn không hiểu về mặt cam chịu của con ngựa. Nha Nha ham chơi nhưng không bao giờ đi quá xa Long Nhi, mỗi lần nó đào được “kho báu” gì đấy đều tha trở về giao nộp cho cậu chủ. Cứ như vậy, thằng bé chơi với chó và ngựa, trong khi quý phụ huynh đang bận nói chuyện ân ái, không rảnh quan tâm.

Ca Dương ôm Tương Tư ngồi trên mỏm đá cao, phóng tầm mắt nhìn ra non xanh nước biếc. Ánh tịch dương đổ dầu hạt điều lên những dãy núi, mặt trời dần khuất về phía trời Tây. Gió mát mang theo mùi hương đồng nội, thổi hai mái tóc bay bay, lúc đan xen vào nhau, lúc lại tách rời ra. Tương Tư dựa vào vòm ngực vững chãi, cảm hơi nâng lên, rèm mi khép nhẹ đón ngọn gió không bao giờ lạnh. Nàng thấy hạnh phúc và bình yên, ngay cả hít thở cũng nghe vị ngọt...

- Còn hai tháng nữa!

Ca Dương vén mái tóc mềm, trầm giọng nói. Tương Tư mở mắt, vùi mặt vào hõm vai hẩn hỏi:

- Hai tháng gì cơ?

- Hai tháng là hết hạn ba năm...

Hẩn cười khẽ, hôn phớt qua vầng trán trơn mịn.

- Đừng nói với ta em đã quên rồi nhé? Hẹn ước ba năm, sau khi mãn tang phải gả cho trẫm, đưa tiểu hoàng tử về kinh thành. Trẫm đã cho em ba năm tự do, sau này nhất định phải nhốt em trong hoàng cung, giam giữ thật kỹ, không bao giờ được rời xa nữa...

Tương Tư đảo mắt, ở đâu có cái lý lẽ man rợ thế? Chưa gì đã đòi “bắt nhất”, liệu nàng có nên suy nghĩ cẩn thận lần nữa không?

- Hừ, ai thèm gả cho ngài? Một lời cầu hôn cũng không có, sính lễ cũng chưa đưa...

Tương Tư bĩu môi, Ca Dương lập tức ăn cái miệng nhỏ, tay hấn ghi chặt chiếc cổ mảnh mai, tham lam ngấu nghiến. Đợi khi nàng đã nằm trong lòng thở hỗn hển, hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, hấn mới ngang ngược tuyên bố:

- Kiếp này em chỉ có thể là của ta, thuộc về ta, cho nên cầu hôn gì đó đều dư thừa. Trẫm chỉ “đòi hôn”, không muốn “cầu”, em dám không gả?

Tương Tư đỏ mặt trốn, chịu không nổi độ vô sỉ của bộ hạ. Ca Dương lại giữ cằm nàng, buộc nàng không rời mắt khỏi hấn:

- Còn về sính lễ... Trẫm đem mạng giao cho em không được sao? Cho em tất cả cuộc sống còn lại, bao gồm linh hồn và thể xác. Trẫm không có gì cả, chỉ có một ngai vàng, một tòa cung điện, một vương quốc, như vậy em đã hài lòng chưa?

Tương Tư nghe tim đập thành thạch, hai gò má đỏ bừng sắp chảy ra máu. Nàng biết, đây là lời thố lộ của hấn, đáng tin hơn bất kì hứa hẹn nào. Nhưng hấn đột ngột nói ra khi nàng chưa kịp chuẩn bị, bên cạnh ngọt ngào còn có ít nhiều bối rối. Nàng làm đà điếu trốn vào ngực hấn, tham lam hít mùi hương cơ thể thân thuộc, chỉ mong hương thơm này dây hết vào người mình, cả đời không phai...

- Bộ hạ tốt với thần thiếp như vậy, thần thiếp phải lấy gì báo đáp đây?

Ca Dương áp má lên đỉnh đầu nàng, cười trầm:

- Tất nhiên phải lấy thân báo đáp rồi. Yêu cầu của trẫm không cao, không cần nàng phải gánh trọng trách mẫu nghi thiên hạ, không cần nàng quản lý hậu cung, cũng không cần nàng giúp trẫm cân bằng các thế lực. Ái phi chỉ việc ngoan ngoãn sống trong cung, ăn no ngủ kỹ, rảnh rỗi thì sinh thêm em trai em gái chơi với Tiểu Long Nhi...

Tương Tư bật cười đánh vào ngực hấn:

- Bệ hạ xem thiếp là heo sao?

- Nếu nàng thích coi mình là heo... Vậy thì trẫm nuôi heo này không giết lấy thịt, chỉ muốn gieo giống, như vậy được không?

- Vô sỉ!

- Haha...

Bạn nhỏ Long Nhi chơi mệt, lúc này đang nằm trên bụng Nha Nha khó hiểu nhìn cha mẹ, thấy hai người chụm đầu vào một chỗ thì thăm, một lát ôm ôm, một hồi thơm thơm. Long Nhi mút ngón tay, cảm thấy bụng rất đói, từ hôm qua đến giờ mẹ đã bỏ bê nó hai lần!?

Trời sụp tối cả nhà mới trở về doanh. Tiểu Long Nhi nằm vắt trên vai cha. Ca Dương ôm con trai ngủ gật, dọc đường gặp ai cũng không cho hành lễ, ra hiệu im lặng. Máy tốp lính tuần tra ngơ ngác một bên đứng nhìn, vô cùng hiếu kỳ không biết “con nhà ai” dám nằm trên vai hoàng thượng đánh giấc thế kia.

Trước cửa lều có một đám người đứng đợi sẵn, trông vẻ mặt Phan tướng quân và Dương Viễn hầu chắc là có chuyện gấp phải báo cáo. Ca Dương trộm nửa ngày rong chơi, hiện tại không thể lười biếng được nữa. Hấn thở dài chuyền thẳng bé cho Tương Tư. Cu cậu dựa “Thái Sơn” ngủ ngon như vậy, trong giấc nồng cái kính không chịu buông tay. Chúng tướng đứng đó có khoảng năm người, bọn họ là quan võ quanh năm đóng ở

biên thù, tính tình khô khan tẻ nhạt, không giống bọn quan văn quần là áo lụa trong kinh, chuyên nghe ngóng hóng chuyện, trời sinh có cái mũi nhạy bén, đánh hơi ra tất cả manh mối. Tuy nhiên, gặp phải tình huống như lúc này, quan võ cũng phải bộc phát tinh thần bà tám, trợn mắt há họng nhìn hoàng đế cẩn thận gỡ tay đứa trẻ kia, dịu dàng nói với nó:

- Ngoan, để mẹ ôm vào ngủ nhé! Ngày mai cha sẽ đèo cho con thật nhiều ngựa gỗ...

Ôi chao, bệ hạ vừa gọi đứa trẻ là gì, lại tự xưng là gì? Chúng tướng cảm thấy mình chưa già đã mắc bệnh lãng tai! Thế chưa xong, hoàng thượng giao đứa trẻ cho nữ nhân kia lại còn giúp nàng vén tóc, ánh mắt ngài nóng bỏng như thái dương, suýt làm bọn họ cháy rụi!

Tương Tư xấu hổ nhìn Ca Dương chẳng để ý hoàn cảnh gì cả, có bao nhiêu người đang nhìn... Nàng lập tức bế Long Nhi vào lều, ngăn tất cả ánh mắt hau háu bên ngoài. Cửa lều khép kỹ, hoàng đế cười nhẹ quay lại nhìn chúng tướng, phát hiện cả đám vẫn dán mắt theo hướng Tương Tư biến mất, mặt rồng lập tức trầm xuống... Phan Tướng quân không hổ là chủ soái, nhạy bén phát hiện nhiệt độ xung quanh bắt đầu giảm, hăn ho một tiếng, đá tình mất gã ngu ngốc còn lại rồi cười ha ha nói với bệ hạ:

- Hoàng thượng, chúng ta đến phòng chính nói chuyện?

Ca Dương hừ một tiếng, chấp tay sau lưng buồn bực rời đi. Những người khác thấp thỏm bám theo, mỗi lần chân ngài giậm mạnh xuống đất là quả tim yếu ớt lại lồi một nhịp. Có trời mới biết mãnh tướng Khương La không sợ đổ máu, không sợ chết, không sợ nghìn vạn quân địch, chỉ sợ duy nhất vị hoàng đế tâm tình bất định này. Trong lúc bầu không khí căng thẳng, chẳng biết gã nào không có mắt, ngớ ngẩn nói một câu:

- Chúc mừng bệ hạ có long tử!

Những người còn lại muốn té xiu, hận không thể trói tên này thành cái bánh giò, ném cho cá ăn! Tư duy đơn giản và quởn quèo khác nhau chỗ đó. Khi người khác vắt óc suy đoán, sợ vạch trần “bí mật” của bộ hạ, sợ nói bậy mạo phạm thân phận của hoàng tử thì người này chỉ biết hoàng thượng đã có con trai, vấn đề nối dõi được giải quyết, đây là chuyện đáng chúc mừng! Còn việc từ đâu “lòi” ra đứa con này, thân thế trong sạch hay không, có được hoàng tộc công nhận hay không thì... Cứ để bàn sau!

Kẻ đánh bậy đánh bạ cũng có khi trúng đích. Chỉ thấy bước chân của hoàng đế nhẹ nhàng hơn, khóe miệng cong cong đáp:

- Ủ...

Chúng tương người nhìn ta, ta nhìn người. Sau đó:

- Cuối cùng Khương La cũng có Đại hoàng tử, chúc mừng bộ hạ!
- Tổ tông phù hộ, tiểu hoàng tử sinh ra đúng lúc! Phen này Khương La nhất định thắng!
- Điện hạ thông minh lanh lợi, quả là chuyện đáng mừng!
- Điện hạ lớn lên giống hoàng thượng y đúc, tương lai con giỏi hơn cha!
- Mừng bộ hạ, mừng long tử!
- Mừng hoàng thượng có long tử!
- Mừng...

Cái bọn dở hơi này! Biết Tiểu Long Nhi mấy tuổi mà nói “sinh đúng lúc”? Thằng nhỏ ngủ gà ngủ gật, còn chưa nói lời nào đã bảo “thông minh lanh lợi”. Trẻ con hai tuổi ngũ quan chưa rõ ràng, làm sao biết nó giống cha hay giống mẹ? Ca Dương buồn cười nghe thuộc hạ nhao nhao loạn cả lên,

không có tức giận, chỉ có hả hê đắc ý. Tuy đã trẻ hai năm nhưng bây giờ được nghe triều thần chúc tụng, hoàng đế cảm tưởng như con trai vừa chào đời, người nối nghiệp, tiếp tục chí hướng của ngài vừa xuất thế! Nụ cười nhàn nhạt treo trên khóe miệng Ca Dương nhiều ngày sau đó vẫn không tan.

Lúc này Tương Tư đang ở trong lều đỗ con ngủ. Hạnh Hoa vào báo có người xin cầu kiến. Tương Tư nhìn thấy Tiểu Mai mà xúc động suýt khóc. Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng cách xa Tiểu Mai lâu như vậy, tính ra đã hơn hai năm. Tiểu Mai cũng rơi lệ, quỳ xuống ôm chân Quận chúa. Chủ tớ tái ngộ chưa kịp thăm hỏi, chỉ biết nhìn nhau khóc.

Tương Tư sờ gò má Tiểu Mai, xót xa hỏi:

- Sao tử gầy thế này? Bị bệnh à?

Tiểu Mai kéo tay Tương Tư, lắc đầu nói:

- Nô tì không sao! Chỉ là... Sư phụ trọng thương, hiện giờ vẫn đang điều dưỡng. Nô tì nghe lính trong doanh bàn tán xôn xao, đoán là Quận chúa đã tới nên đến cầu kiến.

Tương Tư không quan tâm trong doanh có lời đồn gì, nàng tiếp tục hỏi về Phong:

- Sư phụ tử? Hãn thế nào?

Tiểu Mai ngẩng đầu nhìn nàng, khóe mắt nhòe lệ:

- Hãn bảo hộ hoàng thượng thất bại, ngã xuống vực sâu, còn phải nhờ hoàng thượng ra tay ứng cứu. Hiện giờ vết thương đã ổn nhưng tinh thần sa sút...

Tiểu Mai tha thiết nắm tay Tương Tư cầu xin:

- Quận chúa, Quận chúa, người giúp nô tì một việc được không? Giúp nô tì hỏi hoàng thượng... Rốt cuộc sư phụ có thân phận gì? Hẳn mãi canh cánh trong lòng nhưng hoàng thượng không chịu tiết lộ. Hẳn khổ sở, hẳn hoang mang... Nô tì nhìn thấy không đành lòng!

- Là sao...?

Tương Tư kinh ngạc, nàng nhớ không lầm thì sư phụ của Tiểu Mai cũng là ám vệ, mật danh “Phong”, cùng với Lôi và Trì là ba ám vệ cận thân mà Ca Dương hết sức tín nhiệm. Ngoài thân phận ám vệ, chẳng lẽ Phong còn có thân phận khác?

- Tiểu Mai tỷ, hoàng thượng không muốn nói tức là thời điểm chưa tới. Chúng ta phải tin vào dụng ý của ngài, trước mắt tỷ với sư phụ tỷ hãy yên tâm điều dưỡng. Ta sẽ thăm dò ý tứ của bệ hạ một chút. Việc này ta chỉ có thể giúp như vậy!

Tiểu Mai gật đầu, biết là không thể đòi hỏi gì hơn. Nàng kể cho Tương Tư những chuyện xảy ra gần đây. Ca Dương đã liều lĩnh cứu Phong như thế nào, rồi hai người đều bị thương ra sao. Còn có chuyện xảy ra trong hoàng cung, Triệu Phi Liên bị xử lý, các phi tử đều đến Hoàng lăng tận hiếu. Nay Hoàng quý phi đã ngã, trừ Hiền phi ra thì chỉ còn mấy Ngự nữ thân phận thấp nhất, tương lai có thể bị biếm thành cung nữ.

Tương Tư cẩn thận nghe từng việc, không ngờ trong lúc nàng ở Sa Đà nuôi con thì bên ngoài đã biến hóa nghiêng trời lệch đất đến vậy. Vẫn là Ca Dương bảo vệ mẹ con nàng quá tốt, bình an sống qua ngày, không biết nhân gian lan tràn khói lửa.

Tương Tư còn dẫn Tiểu Mai đi thăm Long Nhi. Khi nàng mang thai tất cả mọi việc đều do Tiểu Mai lo liệu, thằng bé chưa chào đời thì Tiểu Mai đã nhận lệnh đến kinh thành, bỏ lỡ thời khắc quan trọng.

- Tiểu điện hạ thật khả ái!

Tương Tư làm mẹ, cũng thích nghe người khác khen con mình. Nàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ ngủ say, yêu chiều đáp:

- Nó nghịch ngợm lắm, vừa ham chơi vừa bướng bỉnh! Cũng chỉ có Nha Nha mới chịu nổi!

Tiểu Mai cúi đầu nhìn Nha Nha. Con chó vẫn nhớ nàng, nó thân thiết liếm liếm tay nàng, dường như đã quên mất mối hận thù gần tám! Tiểu Mai lại nhìn Tương Tư, thấy gò má nàng hồng hào, thân thể tròn trịa, đôi mắt nhu hòa, cả người đều tỏa ra ánh sáng hạnh phúc...

- Quận chúa, người phải sống thật vui vẻ, thật mãn nguyện nhé!

Tiểu Mai thầm thì nói. Tương Tư sừng sốt ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt thân thiết và chân thành kia.

- Ừ, ta sẽ! Tỷ cũng vậy! Chúng ta đều sẽ hạnh phúc!

Nói rồi nàng mỉm cười, nắm tay Tiểu Mai mà cười.

Ngồi chơi một lúc, Tiểu Mai tính cáo từ ra về nhưng bất chợt trông thấy vòng tay của Long Nhi. Lúc này tay bé giấu trong chăn, khi nó trở mình thì cái chăn rơi ra, để lộ sợi dây bình an. Tiểu Mai tưởng mình nhìn lầm, cúi đầu quan sát lần nữa. Đến lúc xác định rõ, nàng thấy tim đập thình thịch, giọng nói hơi run hỏi:

- Quận chúa, cái vòng này ở đâu mà có?

Tương Tư khó hiểu nhìn nàng:

- Há? Vòng ấy há? Là Thái hậu nương nương trước khi mất để lại cho Long Nhi. Bộ hạ bảo nó thuộc về Thái tử Ca Thần, là một món đồ gia truyền của dòng họ, mang ý nghĩa bình an...

Tương Tư nghiêng đầu hồi tưởng. Năm ngoái Ca Dương gửi thư về, trong thư kèm theo sợi dây này. Tuy dây hơi cũ nhưng kiểu tết độc đáo. Nàng đeo cho Long Nhi, hy vọng thằng bé lớn lên khỏe mạnh, không bệnh không tai.

Tiểu Mai lục lọi trong túi áo, cũng lấy ra một sợi dây giống hệt. Đây là chiếc vòng cổ mà sư phụ đưa cho nàng cất giữ, tất cả manh mối về thân phận của hãn đều ở trong này. Tiểu Mai đem hai vật so sánh, cùng một kiểu dáng, cùng một chất liệu, móc khóa bằng đồng cùng kích cỡ. Tương Tư quan sát hành động kì lạ của nàng, bỗng nhớ ra vài năm trước đây, Tiểu Mai có nhờ nàng viết thư hỏi Hòa An Vương. Bảo vật bình an gồm ba cái, vòng tay Long Nhi đang đeo, vòng chân Niệm Nhất đang giữ, còn vòng cổ... Chẳng phải là cái mà Tiểu Mai cầm trong tay sao?

Từng manh mối lần lượt xâu chuỗi lại, trong đầu hai người đã đưa ra kết luận nhưng không dám nói. Việc này quá hệ trọng, dính líu tới bí mật hoàng tộc, trừ khi bệ hạ công bố, không ai có thể truyền ra ngoài.

- Tiểu Mai tỷ, trước mắt đừng suy nghĩ nhiều. Ta nhất định sẽ hỏi hoàng thượng, việc này nói không chừng là một việc tốt...

Tiểu Mai hoang mang nhìn Tương Tư, nắm tay siết chặt.

- Thật là một việc tốt sao...?

Nàng không biết, cũng không dám tưởng tượng. Sư phụ là ám vệ, nàng cũng là ám vệ, ở bên nhau như lẽ đương nhiên. Thế nhưng... Khi thân phận hãn thay đổi, nàng vẫn chỉ là một nô tì, làm sao với tới hoàng thân quốc thích cao quý được chứ?

Tiểu Mai như người mất hồn trở về lều của mình, ngồi xuống giường nhìn người đã ngủ say. Lẽ ra nàng phải sớm phát hiện, khuôn mặt Phong giống bệ hạ bảy phần, nhờ nét tương tự này mà lúc dịch dung đạt được hiệu quả cao nhất. Sư phụ đóng giả hoàng đế hai năm chưa có ai nghi ngờ...

Tiểu Mai vuốt ve nửa bên mặt hao gầy rồi cởi giày bò lên giường. Nàng ôm chặt lấy hắn, thầm nói:

- Mặc kệ sư phụ là ai, từ đâu đến. Chàng đã là nam nhân của ta, ta phải đòi chàng chịu trách nhiệm! Ở đời làm gì có chuyện ăn xong quyt nợ chứ! HỪ!

Phong bị ôm chặt hơi bí thở, hắn nằm mơ thấy con bạch tuộc quấn lấy mình, đòi bắt mình về thủy cung của nó. Trong giấc mơ võ nghệ của Phong đều mất hết, chẳng còn cách nào khác là bị mấy cái xúc tu trói lòi đi...

Ca Dương xong việc trở về thì đã khuya lắm rồi. Hắn nghĩ Tương Tư và con trai đều ngủ nên nhón chân nhẹ nhàng, không ngờ nàng vẫn chong đèn ngồi bên giường chờ đợi. Ánh sáng rất nhỏ nhưng sưởi ấm cả cõi lòng, Ca Dương ôm nàng từ phía sau hỏi khẽ:

- Chờ ta?

Tương Tư dịu dàng đáp:

- Dạ, thiếp hầu hạ tắm rửa...

- Sau đó sẽ hầu ngủ chứ?

Nàng cúi đầu đáp nhỏ:

- Vâng...

Tiếng “vâng” này làm Ca Dương thở hỗn hển, bụng dạ ngứa râm ran. Sau đó trình tự bị cắt xén, trực tiếp nhảy vào giai đoạn sau.

Trăng lên cao, đêm yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng quạ kêu và tiếng trống canh dồn. Hai người nằm nhoài trên giường, quấn vào nhau tận hưởng cảm giác say đắm còn sót lại. Người ta vẫn nói đàn ông sau khi thỏa mãn rất dễ hứa hẹn, dễ đồng ý. Tương Tư gối trên ngực hắn, ngón tay mê

hoặc vẽ những vòng tròn. Ca Dương nhắm mắt dõi theo ngón tay nàng, yết hầu liên tục trượt lên trượt xuống...

- Bệ hạ~~

- Uhm?

- Thần thiếp muốn biết một chuyện, ngài phải nói thật đấy!

- Chuyện gì...?

- Thân phận của Phong.

Ca Dương chậm chậm mở mắt, trong mắt ngập ý cười.

- Nàng dùng mỹ nhân kế với trẫm?

- Vậy thì sao? Có hiệu nghiệm không?

Hắn trở mình, đem Tương Tư áp xuống giường, cánh tay xấu xa nắm bấp chân nàng kéo mở, sau đó hàm hồ đáp:

- Có, luôn luôn có... Nhưng mà phải trả tiền trước mới bàn điều kiện!

Một lúc lâu sau đó nữa, khi sức vẽ vòng tròn cũng hết sạch, Tương Tư mới nghe hắn nói:

- Nàng có biết vở kịch “Mai Hoa nương tử ở Châu Kinh” không? Đó là một câu chuyện xưa về Mai Hoa nương tử, Thủy Sinh tú tài và Mã Đổ quan viên ngoại. Cách đây rất lâu, phụ hoàng đã cấm các đoàn kịch trình diễn vở tuồng này. Nguyên nhân là vì năm ấy có một người chết sau khi xem nó. Người kia là Hoàng quý phi.

Ca Dương ngừng một chút, hoài niệm chuyện cũ, sau đó ôm nàng kể tiếp:

- Sinh thời mẫu hậu có ba con trai. Thái tử Ca Thần, trẫm và Bát hoàng tử. Đệ đệ không có tên vì sinh ra liền chết mà nguyên nhân cái chết có liên quan tới Hoàng quý phi. Sùng Nghi để yêu bà ấy, vì bà ấy có khuôn mặt gần giống người vợ đầu tiên của ông. Mẫu hậu là vợ kế, không phải nguyên Thái tử phi. Bởi vì yêu nên phụ hoàng luôn che chở dung túng, khiến mẫu hậu ôm hận suốt đời. Bà đã mất một đứa con, làm sao có thể nhìn hung thủ giết con bà nhờn như sống được chứ! Mẫu hậu thân là công chúa Phượng Triều, gả sang hoàng cung Khương La, cả đời bà giỏi nhất là tranh đấu. Bà là người chiến thắng cuối cùng khi ngồi lên ngôi vị Thái hậu, còn Hoàng quý phi không đủ thông minh, nên bị thích khách trà trộn trong gánh hát sát hại, ném thi thể xuống cái giếng khô. Năm ấy con trai Hoàng quý phi mới ba tuổi, là Thất hoàng tử, phụ hoàng đặt cho nó cái tên rất hay, gọi là Chu Lạc Thành Vũ.

Tương Tư im lặng năm nghe, tới đây thì nàng đoán được rồi. Phong – Vũ, thảo nào như thế! Thì ra hoàng tộc còn sót một vị vương gia!

- Đứa trẻ là vô tội nhưng khi đó mẫu hậu chìm trong thù hận, không muốn buông tha nó. Nếu Hoàng quý phi không chết, rất có khả năng đứa trẻ kia mới là hoàng đế đời kế tiếp mà không phải Ca Thần hay là trẫm. Thái tử là một người nhân hậu, không nỡ nhìn thấy kết cục bi thảm này. Huỳnh ấy đánh tráo đứa bé, đem Thành Vũ thực sự giấu đi, giấu vào Mật Bảo Các, từ đó nuôi nấng như ám vệ...

Câu chuyện dài dừng lại ở đây, cả hai người đều im lặng. Tương Tư khẽ khàng vuốt ve ngực hần, hai đời hoàng đế, cả Vĩnh Khang và Ca Dương đều có một tuổi thơ không dễ dàng.

- Bệ hạ dự tính thế nào? Chuyện này có nên tiếp tục giấu kín không? Dù sao đi nữa Thành Vũ vương gia cũng là huyết mạch của tiên hoàng, làm như vậy sẽ khiến ông ấy ở dưới suối vàng không yên... Sinh thời tiên đế rất yêu Quý phi mà!

- Trẫm đã có quyết định, chiếu chỉ cũng viết xong, chờ khi đại quân khai hoàn trở về sẽ được công bố. Lúc trước Ca Thần cũng rất yêu mến Thất đệ, nhiều lần huynh ấy nói với ta sau lên ngôi sẽ tìm cơ hội tốt trả lại thân phận cho Thành Vũ...

- Phải. Bệ hạ đừng vì chuyện này lấn cấn trong lòng. Ân oán đời trước kết thúc ở đời trước. Thái tử sáng suốt mới lưu lại cho chàng một người anh em tốt, chắc chắn tốt hơn Tề vương, Cận vương...

Ca Dương nghe nàng nói, không khỏi mỉm cười dụi mặt vào tóc nàng:

- Em đang khuyên giải cho trẫm sao? Tập làm người tri kỉ bên gối à?

Tương Tư phì cười đẩy đầu hẳn ra xa:

- Cần gì tập? Chẳng lẽ em không phải tri kỷ của ngài?

- Uhm, nếu là tri kỉ thì làm việc “tri kỉ” nên làm đi...

Tiếp theo đó lại là cái quá trình nhàm chán~~~ Tương Tư phát hiện Ca Dương bây giờ rất xấu, luôn tìm sơ hở trong lời nói của nàng để trục lợi!

Sáng hôm sau thư nhà gửi đến, nàng vui mừng mở ra xem. Khi đến được Đề Lô nàng đã viết thư báo an cho đại ca, tới bây giờ mới nhận được hồi đáp. Vốn đang vui vẻ, sau khi đọc xong sắc mặt nàng liền kém.

Trong thư viết: Nhị tâu sinh bé gái bụ bẫm, ngày thứ hai ôm đứa trẻ bỏ trốn, đến nay chưa rõ tung tích.

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 18

Chương 8: Minh Ca Minh Tứ

Phần XVIII: Đường tới hạnh phúc không còn gập ghềnh

Tất cả bi kịch cuộc đời tôi khởi đầu từ khe cửa tủ. Đêm đó không trăng không sao, tôi bị tiếng ồn làm tỉnh giấc. Mẹ bế tôi lên từ trong chăn ấm, cùng với anh trai giấu vào chiếc tủ áo. Qua cái khe hẹp ấy, tôi thấy ánh gương sáng loáng, máu bắn lên vách tường, tràn ra sàn nhà. Cha ôm mẹ toàn thân là máu, ánh mắt hiền từ đã mất, thay vào đó là một đôi mắt đỏ sậm như ác quỷ. Xung quanh cha có rất nhiều thi thể nhưng số người còn sống vẫn nhiều hơn. Bọn chúng vây thành vòng tròn, tất cả đều mặc đồ đen.

- Minh Triều, mày không nên phản bội sư môn, cái ngày mày đem theo Anh nương rời đi chắc đã biết rõ kết cục. Nói cho tao biết, bây giờ mày có hối hận không?

Cha chống kiếm xuống đất, đối mặt với sống chết vẫn hiền ngang như vậy. Lưng người thẳng tắp, mái tóc dài bay bay. Tôi nhớ hơi ấm của bờ vai mỗi khi người công tôi đi qua triền đồi. Tôi cũng nhớ nụ cười chiều chuộng, cái nhíu mày uy nghiêm, bóng dáng cao vợi với vợ vững chắc như cây tùng. Bảy năm thơ ấu là ánh sáng tươi đẹp duy nhất, vẫn le lói không phai cho dù ngày sau lan tràn bóng tối...

- Hối hận? Ha ha... Minh Triều ta cả đời sống ngay thẳng, không thẹn với lương tâm, không thẹn với đất trời! Cho dù lúc này phải chết thì ta cũng đã có mười năm hạnh phúc cùng Anh nương, chẳng qua kiếp người ngắn

hơn chút ít mà thôi... Ngược lại là các người, tự xưng danh môn chính phái, tự xưng trong sạch cao quý nhưng sau lưng thiên hạ lại làm chuyện bỉ ổi táng tận lương tâm! Bước ra khỏi Thịnh Khải là quyết định sáng suốt nhất trong cuộc đời Minh Triều!

- Tốt! Tốt! Người giỏi lắm thập thất sư đệ! Quả là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nếu người đã muốn chết như vậy bọn ta sao có thể không thành toàn cho người? Anh em! Lên!

Minh Tứ ôm chặt lấy tôi, thân thể anh còn run rẩy hơn tôi. Năm ấy tôi bảy tuổi, anh trai lên mười. Chúng tôi bị giấu trong tủ áo, chứng kiến cái chết của cha mẹ mình. Sau khi cả hai ngã xuống, bọn chúng còn không muốn thi thể của họ nguyên vẹn. Tên cầm đầu đâm rất nhiều nhát kiếm để giải tỏa oán giận, hăng cười khùng khục một cách sung sướng, nói với đồng bọn:

- Lục soát thật kỹ xung quanh! Xem xem đôi tiện nam dâm nữ này có sinh ra dư nghiệt nào hay không! Sư bá đã nói, phải giết sạch không chừa một ngọn cỏ!

Tôi chui nào ngực Minh Tứ, nín thở nghe tiếng chân rầm rập bên ngoài. Anh nắm chặt thanh đoản đao trong tay, đây là vật yêu thích mà anh luôn mang bên mình. Cho dù sợ hãi vô cùng, Minh Tứ vẫn tỏ ra là một ca ca tốt, không ngừng vuốt tóc tôi trấn an.

- Báo, có cái tủ bị khóa!

- Mở được không? Không được thì bỏ nó ra!

Tủ gỗ lắc mạnh, tôi càng vùi đầu vào ngực Minh Tứ. Anh cắn chặt răng, toàn thân căng thẳng. Đối với một đứa trẻ mười tuổi mà nói, cho dù thông minh sáng dạ tới đâu cũng không đủ sức đương đầu với một bầy sói. Lúc ấy, Minh Tứ đã phải ra quyết định, một quyết định ngốc hết sức nhưng còn tốt hơn không làm gì. Anh đè tôi nằm xuống, phủ từng lớp quần áo lên

trên, khả năng nguy trang tôi đến nỗi chỉ nhìn sơ qua là biết có người đang trốn. Làm xong tất cả, Minh Tứ anh dừng xông ra ngoài, trước khi đâm người kia bổ đôi chiếc tủ. Minh Tứ giả vờ mất đà, ngã ra sau sẵn tiện đóng cửa tủ lại. Một lần nữa, tôi bị giam trong bóng tối.

- Ta là con trai duy nhất của Minh Triều, hôm nay dù có chết ta cũng phải báo thù cho cha mẹ!

Lời thoại không hùng hồn gì cả. Trong trí nhớ mơ hồ của bảy năm qua, tôi luôn cảm thấy Minh Tứ không phải một ca ca tốt. Lúc đi chơi, anh toàn chạy đằng trước, không để ý em gái vất vả bám theo sau. Lúc gặm cánh gà luôn chọn phần nhiều thịt, còn lừa tôi rằng xương gà ăn rất ngon. Biết tôi sợ sâu róm, anh thường xuyên bắt sâu dọa tôi vừa chạy vừa khóc. Tuổi thơ đau đớn luôn bị anh trai bắt nạt, giờ đây tôi hoàn toàn tha thứ cho hành vi lưu manh của Minh Tứ. Đó là ca ca của tôi, mặc dù anh rất đáng ghét nhưng ở thời điểm mấu chốt, anh cũng có thể bảo vệ tôi như cha mẹ vậy.

Bọn người xấu phá ra cười, tên cầm đầu nắm cổ áo Minh Tứ nhất bồng lên trời, dễ dàng như bắt con gà. Ca ca vùng vẫy tay chân, hét lên inh ỏi nhưng không cách nào đánh trúng một quyền. Anh chỉ là đứa nhóc mười tuổi.

- Thằng oắt con! Khí thế cũng gớm nhỉ? Để coi nào...

Gã bóp méo mặt Minh Tứ, nhìn qua nhìn lại.

- Ha ha, quá giống! Giống hệt Minh Triều khi còn nhỏ, chính là cái bộ dạng kiêu căng không xem ai ra gì mà ta ghét nhất! Hôm nay đã giết chết Minh Triều, giết thêm “tiểu Minh Triều” mới thật thống khoái!

Nói rồi hấn vung mạnh tay, Minh Tứ bị ném như quả cầu, thân thể gầy nhỏ đập vào tường, rồi mềm nhũn rơi xuống, không ngọ nguậy gì được nữa.

Cả bọn khoái trá cười, tên cầm đầu đá giày vào người anh, tôi gần như nghe thấy tiếng xương gãy vụn. Tôi không muốn Minh Tú chết, nếu anh chết tôi cũng không cần sống, như vậy gia đình tôi sẽ được đoàn tụ. Mẹ đã nói trên trời có một thiên đường, tất cả em bé ngoan sẽ được lên thiên đường.

Tôi bò dậy, mở cửa tủ và đưa cặp chân ngắn cũn ra. Tôi cũng học theo anh trai, lạch bạch chạy về phía trước, giơ ngang hai cánh tay hô lên:

- Không được đánh ca ca! Ta sẽ giết các người!

Đám người xấu giật mình, chắc họ không ngờ còn có một bé gái xuất hiện. Minh Tú thở thoi thóp nằm trên đất, không ngừng lăm bằm:

- Ca nhi chạy... Chạy đi...

Tôi mếu máo nhưng không khóc thành tiếng, vẫn bướng bỉnh dang cánh tay yếu ớt che chắn trước người anh trai.

- Ha ha ha ha ha...

Tên thủ lĩnh cười như điên, hằm chỉ vào tôi mà nói:

- Còn có “tiểu Thu Anh” nữa cơ à? Quá tuyệt, quá tuyệt! Nhìn xem, bé xíu mà xinh xắn như vậy, nếu lớn hơn một chút thì hay ho rồi! Ngày xưa Bạch Thu Anh sống không biết điều, rõ ràng là người của sư bá còn dám theo Minh Triêu chạy trốn. Nghiệt chúng không thể lưu lại, ta sẽ cho cả nhà các người được đoàn tụ!

Hắn giơ thanh kiếm sáng loáng, trong một khắc kiếm sắp chém xuống, tôi nhắm chặt mắt hét lên:

- Ngừng lại! Không được!

Mặc dù muốn đi cùng cha mẹ nhưng tôi rất sợ đau, nếu có thể chết không đau thì tốt quá rồi! Chờ một lúc không thấy đau đớn, tôi hí mắt nhìn tên sát nhân. Hắn vẫn giữ tư thế cũ, có điều thanh kiếm lơ lửng mãi không rơi xuống. Đồng bọn khó hiểu hỏi:

- Sao vậy Ngũ ca?

- Ta... Ta...

Tên thủ lĩnh lấp bắp, dùng tay trái nắm lấy cổ tay phải, muốn trợ lực chém xuống mà không thành công. Tôi trừng trừng nhìn hắn, không biết linh cảm nào mách bảo, cuối cùng tôi mạnh mẽ nói:

- Người chết đi!

Mọi chuyện xảy ra như trong mơ, đến khi máu bắn tung tóe vào mặt tôi vẫn chưa dám tin kẻ xấu vậy mà chết rồi. Hắn cắt cổ tự sát. Những kẻ còn lại sợ ngây ra, trợn mắt nhìn tôi đồng thời lùi lại một bước. Tôi chỉ vào hai tên gần nhất:

- Người, người nữa, đi chết đi!

Hai kẻ đó lập tức đâm vào bụng đối phương, “hự” một tiếng cùng nhau ngã xuống. Nhận ra rằng giết người dễ dàng như vậy, tôi không hề thắc mắc vì sao, chỉ nói với những kẻ đang la hét tháo chạy:

- Không được chạy! Chặt đầu người bên cạnh cho ta!

“Lộp bộp”

Có rất nhiều cái đầu rơi xuống đất, chỉ còn lại một mình tôi đứng giữa đồng thi thể. Tôi ngồi xuống ôm lấy anh trai, chẳng biết anh ngất đi từ khi nào. Tôi nhìn Minh Tứ ra lệnh:

- Ca ca tỉnh lại!

Không giống như bọn người kia, Minh Tứ không nghe lời tôi, anh vẫn nằm im không mở mắt.

- Ca ca tỉnh lại!

- Ca ca tỉnh lại đi!

- Ca ca mau tỉnh lại... Muội sợ quá... Huhu...

Dù sao cũng là đứa con nít bảy tuổi, lúc này trong nhà tối om, rất nhiều xác chết, rất nhiều máu, ca ca lại bất tỉnh nhân sự, tôi chỉ thấy sợ hãi.

Đêm hôm đó thường xuyên tái hiện trong ác mộng của tôi những năm tháng sau này. Tôi hiểu ra rằng, mình có một khả năng đặc biệt mà sư phụ gọi là “thanh miên” – sử dụng giọng nói để thôi miên. Cũng vào cái đêm định mệnh kia, tôi được sư phụ cứu vớt. Người xuất hiện như một bà tiên vào lúc tôi khó khăn nhất.

Sư phụ họ Hà, các đệ tử Chấn Lưu giáo thường tôn kính gọi bà là “Hà tiền bối”. Môn phái xây dựng trên núi Chấn Lưu, một mặt giáp rừng, một mặt nối liền với thôn làng. Đây là một giáo phái nhỏ, tiếng tăm không lớn, tổng cộng chỉ có trên dưới năm mươi đệ tử. Môn phái chuyên dạy mê thuật, Hà tiền bối có vai trò tìm kiếm những đứa bé mang năng khiếu bẩm sinh, đem về sư môn nuôi nấng. Thời gian đầu sống tại Chấn Lưu, tôi và anh trai tưởng rằng mình đã tìm được ngôi nhà thứ hai. Các bạn nhỏ đều có gia cảnh sa sút, mồ côi cha mẹ hoặc bị kẻ xấu bắt cóc sau được Hà tiền bối cứu giúp nhưng tuổi quá nhỏ nên không nhớ được mình sinh ra ở đâu. Mọi người đều sà sà như nhau nên dễ hòa đồng. Các sư huynh sư tỷ rất tốt bụng, luôn chiếu cố sinh hoạt hàng ngày cho đồng môn nhỏ tuổi hơn. Còn các vị sư cô sư bá thì chính là cha mẹ, không chỉ cho đệ tử có ăn có mặc mà còn dạy dỗ chúng nên người.

Khi Hà sư phụ tìm được tôi đêm ấy, bà không muốn đưa Minh Tứ cùng đi. Nếu Minh Tứ bị bỏ lại, anh chỉ có thể nằm chờ chết. Tôi đã phải

cầu xin và hứa hẹn rằng sẽ tự chăm sóc anh trai. Tuy Hà sư phụ không quan tâm Minh Tứ nhưng bà vẫn chu cấp đầy đủ thuốc men, vì vậy anh mới thoát một kiếp.

Thân phận của Minh Tứ trong sư môn rất khó xử. Anh không có năng khiếu về mê thuật nên không được công nhận là đệ tử chính tông. Hàng ngày, lúc tối ra ngoài rèn luyện hoặc lên lớp học tập thì Minh Tứ ở nhà làm việc vặt, có khi gánh nước đốn củi, có khi chuẩn bị cơm trưa cho mọi người. Anh làm bất cứ việc gì có thể làm, để người ta không đàm tiếu, để tôi không bị đồng môn khinh thường vì có một ca ca vô tích sự.

Các đệ tử trong phái được phát tiền tiêu vặt mỗi tháng, tất nhiên Minh Tứ không có phần. Tôi chia cho anh một nửa số tiền mình có, hai anh em không dư dả nhưng cũng đủ ăn. Minh Tứ làm việc rất chăm chỉ, trở thành tiểu tạp vụ, bình thường cũng kiếm được ít xu. Số tiền này không đủ mua kẹo bông nhưng khiến Minh Tứ thấy vui vẻ, bớt đi cảm giác sống phụ thuộc vào em gái.

Mười năm trôi qua như thoi đưa, tôi trở thành một trong ba đệ tử có bản lĩnh nhất. Minh Tứ cũng không kém, anh tìm tòi học võ qua sổ sách mà cha để lại, không thầy cũng thành tài. Thịnh thoảng Minh Tứ được ra ngoài làm nhiệm vụ với các đệ tử khác, cuộc sống chúng tôi ngày càng tốt, không có gì phiền muộn trừ chuyện chưa trả thù cho cha mẹ.

Chấn Lưu giáo là một môn phái khá bí ẩn đối với người ngoài. Đệ tử ở đây bị quản nghiêm, không thể tùy tiện xuất sơn. Mỗi lần đi làm nhiệm vụ tôi và Minh Tứ đều hỏi thăm nghe ngóng, muốn tìm manh mối về thân phận những kẻ mặc đồ đen sát hại gia đình mình năm ấy. Trời không phụ lòng người, cuối cùng chúng tôi cũng tìm ra!

Vùng đất này thuộc về cao thủ Đại Thế, có vua trị vì, là một trong ba nước lớn ở lục địa. Núi Chấn Lưu nằm ở phương Nam, tương đối xa hoàng thành, ở đây lệ làng cao hơn quốc pháp. Giang hồ tự hình thành các môn

phái võ hiệp, tồn tại như nước sông không phạm nước giếng với triều đình. Có giang hồ thì tất nhiên có ân oán, những giáo phái xảy ra xung đột, chia tách hoặc thôn tính nhau. Ngũ đại môn phái chiếm nhân lực áp đảo so với hàng trăm tiểu phái khác. Trong đó không thể không kể tới Thịnh Khải.

Chuyện kể rằng sư tổ Thịnh Khải môn từng là công thần khai quốc. Khi ông về hưu đã đến vùng núi non hẻo lánh Chu Dã sơn ở ẩn. Một vài nhóm thổ phi hoành hành khiến cuộc sống dân lành gặp khó khăn. Sư tổ đã dạy võ cho người trẻ tuổi, bọn họ lập thành ban “tự vệ đoàn” chống lại nạn cướp bóc. Và từ đó, càng nhiều người học võ xin gia nhập, cuối cùng Thịnh Khải ra đời. Trải qua mấy trăm năm, Thịnh Khải bây giờ đã có trên dưới năm trăm đồ đệ chân truyền, một nghìn đồ đệ ngoại lai. Khoảng hai mươi năm trước, giang hồ nói về Thịnh Khải thường nhắc tới bốn vị công tử là Trịnh Diễn, Tô Hoàng, Tả Lam Ảnh và Minh Triều. Bốn người tài mạo tuyệt đỉnh, công phu siêu quần, đều là ứng cử viên cho chức trưởng môn tương lai. Rồi không rõ chuyện gì xảy ra, trong bốn người phát sinh xung đột, cuối cùng Minh Triều bỏ đi, nghe nói còn dẫn theo một nữ nhân của sư bá hẳn. Hành vi này tương đương phản bội, cả Thịnh Khải truy lùng tung tích Minh Triều và Bạch Thu Anh trong nhiều năm liền. Có điều hai người này giống như bốc hơi khỏi nhân gian, hoàn toàn biệt tăm biệt tích.

Mười năm sau, khi sự việc tưởng như chìm vào quên lãng, Thịnh Khải bất ngờ nhận được thư nặc danh. Trong thư chỉ rõ địa điểm sinh sống hiện tại của cả nhà Minh Triều. Một cuộc thanh trừng xảy ra, cả nhà chết sạch, Thịnh Khải tổn hại nhiều đệ tử giỏi.

Câu chuyện dừng lại ở đây, không ít người cảm thán vì Minh Triều công tử. Vốn là một thiếu niên anh tuấn lỗi lạc, không hiểu có sự gì lại phản bội sư môn. Ngày xưa Minh Triều tham gia đại hội võ lâm, mấy lần giành được vô địch. Nữ nhân thời ấy đem hẳn trở thành hình tượng phụ quân tương lai, đêm ngày mơ mộng được gả cho hẳn. Bạch Thu Anh cũng có chút danh tiếng, nàng là con gái thế gia, tiền tài vô số. Thịnh Khải rất coi

trọng nhà họ Bạch, hôn sự của Bạch Thu Anh và Tả Lam Ảnh rất được hoan nghênh. Xét về vai vế, Tả Lam Ảnh là cháu ruột của đương kim trưởng môn, bối phận là sư bá của Minh Triêu. Quan hệ giữa hai người không tốt lắm nhưng chưa xảy ra xung đột nào đáng tiếc. Minh Triêu đem lòng yêu sư bá mẫu của chàng, to gan cướp nàng từ tay Tả Lam Ảnh rồi bỏ trốn. Tả Lam Ảnh bị đoạt vợ mất mặt, liên minh giữa Thịnh Khải và Bạch gia tan rã trong không vui. Cuối cùng Minh Triêu trở thành tội đồ.

Tôi và Minh Tứ biết được quá khứ của cha mẹ nhưng không cách nào báo thù cho họ được. Thịnh Khải là môn phái lớn cỡ nào, với sức mọn của hai anh em tôi làm sao địch nổi. Âm sát Tả Lam Ảnh? Âm sát trưởng môn? Liệu có khả thi?

- Minh Ca nhi, muội nghĩ ai đã viết thư nặc danh tiết lộ tung tích của cha mẹ chúng ta?

- Muội không biết. Chẳng lẽ kẻ thù khác của cha, muốn mượn đao giết người...?

- Ai có thể thù oán sâu sắc phụ thân hơn mười năm, khi Thịnh Khải đã từ bỏ truy tìm mà hãn vẫn tiếp tục? Nghe nói lúc trẻ ngài sống rất trọng nghĩa, giúp đỡ nhiều người, trừ Tả Lam Ảnh thì không gây thù chuốc oán với ai. Mà với địa vị của Tả Lam Ảnh trong Thịnh Khải, hãn đâu cần viết thư nặc danh, trực tiếp phái người tới giết mới đúng!

- Thế thì chúng ta thử phân tích, ai là người có lợi nhất trong chuyện này?

Minh Tứ nhìn tôi, ánh mắt có vẻ mơ hồ.

- Đã bao giờ muội nghĩ tới Chấn Lưu chưa? Huynh thấy người có lợi nhất là Chấn Lưu đấy!

Tôi phì cười, đánh bộp lên trán anh:

- Đùa gì đấy? Làm sao có thể là Chấn Lưu, sư phụ cứu mang chúng ta, ơn đức của người cả đời này chúng ta không báo đáp hết. Môn phái cứu giúp rất nhiều trẻ mồ côi, không có Chấn Lưu bọn chúng đã ăn xin ngoài đường rồi! Mọii cảm thấy sư môn là một hơi ban phát từ bi, tốt hơn Thịnh Khải kia gấp trăm nghìn lần!

Minh Tứ nhăn nhó không đồng tình cho lắm, tôi nghe thấy anh lẩm bẩm:

- “Từ bi” gì mà chỉ dành cho người có năng lực? Đã là từ bi thì phải trải hết chúng sinh chứ!

Tôi nhỏ hơn anh ba tuổi, suy nghĩ còn đơn giản lắm. Người ta nói Minh Tứ sống dựa vào mọii mọii nhưng chỉ tôi mới hiểu, anh trai là điểm tựa tinh thần, là mục đích tôi cố gắng. Thực ra tôi dựa vào anh ấy nhiều hơn!

Mười bảy tuổi, mỗi tình đầu nảy nở, tôi để ý Đại sư huynh. Chàng là một người dịu dàng ấm áp, nụ cười như nắng mai, đôi mắt chứa cả bể hồ. Mê thuật của Đại sư huynh lợi hại hơn tôi, chàng nhìn vào mắt người nào là người đó nghe lời răm rắp. Mê thuật chia làm hai loại, trực tiếp và gián tiếp. Mê thuật gián tiếp phải có công cụ kèm theo, giống như đàn tì bà của Liễu Lệ. Còn mê thuật trực tiếp là tôi và Đại sư huynh, một ánh mắt, một giọng nói cũng có thể hút hồn con người. Mê thuật trực tiếp đòi hỏi tài năng bẩm sinh nhiều hơn, từ nhỏ đã tiềm ẩn mà không cần tập luyện nhiều. Liễu Lệ luôn ghen tị với tôi vì điều này.

Liễu Lệ cũng thích sư huynh, nàng lớn hơn tôi một tuổi, đang độ mười tám trăng tròn. Liễu Lệ là người giỏi nhất trong mê thuật gián tiếp, tiếng đàn của nàng có thể đấu tay đôi với giọng hát của tôi. Mỗi khi chúng tôi cãi nhau, đồng môn đều bị đau đầu chóng mặt, cuối cùng là đại sư huynh đứng ra giảng hòa.

Một hôm nọ, tôi nảy ra ý tưởng táo bạo, muốn lên vào phòng sư huynh rình trộm chàng ấy tắm. Minh Tứ không thích tôi thân thiết với Trần Khôi, cứ cảm ràm chàng ta là người thâm sâu khó lường, bụng dạ đen tối gì đó... Tôi chỉ cười cho qua, nghĩ rằng Minh Tứ mắc bệnh cuồng em gái. Ngày hôm ấy tôi bò theo mái nhà đến gian phòng Trần Khôi thường ngủ. Tôi dỡ một miếng ngói, thích chí nhìn xuống dưới. Phòng còn sáng đèn, Trần Khôi ngồi bên thư án, đối diện là Hà sư phụ. Tôi nghe trộm cuộc trò chuyện của họ.

- Hà tiên bối lo lắng thừa rồi, việc đã qua 10 năm, còn có thể tìm ra dấu vết gì?

- Haizz, biết là vậy nhưng không thể không đề phòng Minh Tứ. Hắn là một người thông minh ranh mãnh, nhạy bén hơn Ca nhi nhiều. Ta thấy hắn bắt đầu nghi ngờ rồi! Hôm trước còn hỏi thăm Tiểu Triệu, Tiểu Ngô, hỏi chúng vì sao gặp được ta rồi gia nhập Chấn Lưu...

- Việc này đơn giản, ngày mai tiên bối dẫn mấy đứa nhóc kia tới chỗ con. Con tẩy não bọn chúng, còn sợ gì Minh Tứ hỏi ra sự thật?

- Không nên, không nên! Tố chất của đám trẻ đó rất khá. Lực thôi miên của con quá mạnh, không khéo sẽ làm hỏng mầm non. Can thiệp trí nhớ sớm là chuyện nguy hiểm, lỡ có tác dụng phụ thì hỏng!

- Nếu vậy... Tiên bối thử tìm Liễu Lị xem sao.

- Cái gì??? Liễu Lị cũng biết?

- Biết. Con đã nói với nàng ta, Liễu Lị là người thông minh, hơn nữa bị con mê hoặc cho lú lẫn, đã sớm thành người trong cuộc.

- Nếu đơn giản như vậy, sao con không xử lý luôn Minh Ca đi!

- Hơi khó... Minh Ca có sức tự vệ rất mạnh, mấy lần con thử bước vào đều bị đánh bật ra. Hiện tại chỉ mới thôi miên bên ngoài, khiến nàng có tình cảm nhưng không đủ sâu sắc. Sự tự vệ này có liên quan lớn tới Minh Tứ. Minh Ca luôn tâm tâm niệm niệm bảo vệ Minh Tứ, vì vậy nàng khó lòng xem một người khác quan trọng hơn ca ca!

- Hừ, biết vậy năm đó dứt khoát bỏ thuốc cho Minh Tứ chết luôn, còn cứu hãn làm gì? Không bắt được gà còn mất năm thóc!

Tôi không biết mình trở về bằng cách nào. Cả đêm trằn trọc suy nghĩ. Hóa ra tôi thích Trần Khôi vì chàng dùng mê thuật với mình. Hóa ra sự phụ chán ghét ca ca như vậy. Thì ra người cứu tôi, cứu ca ca, cứu những em bé khác đều vì mục đích riêng... Minh Tứ nói đúng, “từ bi” phải trải cho chúng sinh, “từ bi” phân biệt sang hèn thì không còn là từ bi nữa!

- Đạo này nhìn muội xanh xao quá, ngày mai huynh đi tìm đại phu hốt thuốc bổ cho muội nhé?

Minh Tứ lo lắng thả trứng vịt kho vào bát của tôi. Tôi lắc đầu ăn cơm, quyết định không nói cho anh biết. Với tính tình của Minh Tứ, anh thà gánh vác tất cả chứ không muốn em gái chịu thiệt. Tôi không thể để Minh Tứ lao đầu vào chỗ chết.

Chuyên tâm tu luyện, một tháng sau tôi đột phá tầng thứ Năm, bây giờ mê thuật của tôi không kém Trần Khôi bao nhiêu. Tôi có một ý định táo bạo: Thôi miên hãn ta! Tôi hẹn Trần Khôi đến bờ suối nói chuyện, đợi lúc hãn mất cảnh giác thì thành linh tấn công. Trần Khôi là tên lão luyện, phải nửa giờ dần co tôi mới thành công bước vào thế giới tinh thần của hãn.

- Thành thật nói ta biết, Hà tiền bối có vai trò gì trong sự môn?

Trần Khôi ngây ngô nhìn tôi, thất thần trả lời:

- Hà tiền bối là người chuyên săn lùng “mầm non” cho Chấn Lưu. Mê thuật của bà ta rất đặc biệt, đó là có thể cảm ứng với những mê thuật khác, thấy rõ sở trường của đối phương. Bà ta đi khắp nơi tìm kiếm tài năng, thủ đoạn thường dùng là bắt cóc trẻ con.

Tôi nhớ lại Tiểu Triệu, Tiểu Ngô. Mấy đứa nhỏ ấy chỉ hơn ba tuổi, vốn có gia đình bảo bọc, có cha mẹ yêu thương, chỉ vì sinh ra mang tài năng mà bị tước đoạt tuổi thơ tươi đẹp. Chúng sẽ lớn lên, làm đệ tử Chấn Lưu, mang ơn Chấn Lưu mà không bao giờ biết môn phái đã làm chuyện ghê tởm xấu xa gì...

– Cái chết của Minh Triệu và Bạch Thu Anh có liên quan gì đến Chấn Lưu không?

Mặc dù trong lòng chắc chắn bảy phần nhưng tôi vẫn muốn xác định lại. Trần Khôi tiếp tục đáp:

- Khi Hà tiền bối phát hiện Minh Ca thì đứa bé đã 6 tuổi. Hà tiền bối thấy gia cảnh đứa nhỏ tầm thường nên thuê một đám lưu manh giả làm ăn cướp tới giết cha mẹ nó. Không ngờ hai người có võ công, kế hoạch thất bại. Bà ta chuyển sang bắt cóc đứa bé, tuy tuổi hơi lớn, có kí ức về gia đình nhưng nếu cẩn thận “tẩy não” cũng không phải bất khả thi. Mỗi lần tiếp cận đứa nhỏ thì y như rằng bị anh trai nó phát hiện, đó là đứa kế cha bọn trẻ luôn cẩn thận bảo vệ con hẩn từ xa. Hà tiền bối gặp tình huống khó, muốn bỏ qua nhưng lại luyến tiếc Minh Ca. Bà ta nói, nhiều năm rồi không thấy “thanh miên” nào mạnh như vậy. Ông trời xui khiến, một lần nọ tình cờ nghe Minh Triệu gọi vợ hẩn bằng tên thật, Hà tiền bối lập tức điều tra. Mượn đao giết người là sở trường xưa nay của bà ta. Chờ khi Thịnh Khải thanh toán xong vợ chồng Bạch Thu Anh, việc còn lại chỉ là đóng vai người tốt đến cứu giúp, đưa Minh Ca về Chấn Lưu...

Nghe được tằm tận sự việc, tôi cảm giác đầu óc mình sắp vỡ tung rồi! Bao nhiêu năm qua tôi và Minh Tứ phục tùng sư môn, làm cho sư môn

không ít việc, ngu ngốc như con chó ăn cơm của kẻ thù, hăm hờ quấy đuổi đi theo kẻ thù! Nếu không có Chấn Lưu, giờ này cha mẹ vẫn đang sống khỏe mạnh, Minh Tứ không cần chịu cảnh ăn nhờ ở đậu suốt mười năm mà bản thân tôi cũng không cần vì cái môn phái chết tiệt này khiến tay mình nhuốm máu!

Tôi run rẩy cả người, vung kiếm muốn giết Trần Khôi đầu tiên. Kiếm kề sát cổ hăn nhưng không đâm xuống, tôi cảm giác một luồng tinh thần xa lạ thâm nhập vào tâm trí.

- Tiểu sư muội ngốc nghếch, trò đùa của muội không vui chút nào cả!

Trần Khôi bình phục như thường, hất thanh kiếm của tôi ra.

- Bây giờ muội biết hết rồi, chắc là oán giận Chấn Lưu lắm nhỉ? Đại sư huynh nói cho muội hay! Người hại chết cha mẹ muội chính là muội! Là bản thân muội đó!

Hăn đưa bàn tay dơ bẩn chạm vào cổ họng tôi.

- Ai bảo trời sinh muội có giọng nói hay như vậy, khi ta bằng tuổi muội cũng không thể luyện đến cấp Năm... Bài hát của muội làm say đắm lòng người, là thứ “thiên âm” xinh đẹp nhất! Có điều... Muội đã sử dụng nó như thế nào? Đầu tiên là khiến cha mẹ chết oan, sau đó giết rất nhiều người. Tính đến bây giờ đã có bao nhiêu người chết trong tiếng hát của muội rồi? Minh Ca yêu dấu, muội là một con quái vật! Tưởng mình cao đẹp lắm sao? Minh Ca chỉ là đứa con gái bị nguyên rửa, mang tới xui xẻo cho người bên cạnh, mỗi lần muội cất tiếng thì sẽ có người chết. Cái này mà gọi là “thiên âm” sao? Phải là tiếng nói của địa ngục mới đúng!

Nước mắt tôi rơi làm mờ cả thế giới. Dẫu biết Trần Khôi đang sử dụng mê thuật làm tôi bi quan tuyệt vọng nhưng không thể phủ nhận những điều gã nói đều là sự thật. Tôi hại chết cha mẹ mình, liên lụy anh trai, giết người

vô số kẻ. Trên đời này chỉ có Minh Tứ cảm thấy tôi ngây thơ vô tội, chỉ có trong mắt anh tôi mới lương thiện như thiên thần...

Tôi đúng là con quái vật!

Trần Khôi cười khùng khục xem tôi khóc, gã ôm tôi rất mực dịu dàng, sau đó triều mến nhìn vào mắt tôi mà nói:

- Minh Ca ơi, mọi đừng buồn nữa! Từ nay về sau chỉ cần mọi không mở miệng nói bất cứ điều gì thì thứ âm thanh đáng nguyên rủa này sẽ không đeo bám mọi. Hãy nhớ, không nói chuyện, vĩnh viễn không cần nói. Từ bây giờ Minh Ca là một cô bé câm!

Tôi bị giam giữ trong đôi mắt hắc. Nhãn cầu xoay tròn rồi hai màu đen trắng quyện vào nhau. Thế giới này xám xịt, rất yên tĩnh cũng rất ồn ào. Tâm trí tôi khắc sâu những lời hắc nói:

“Minh Ca chỉ là đứa con gái bị nguyên rủa...”

“Minh Ca là một cô bé câm...”

“Mọi là con quái vật!”

.

Thầy thuốc nói với Minh Tứ rằng tôi gấp gáp luyện mê thuật nên bị phản phê, từ nay về sau không thể nói chuyện. Các vị sư cô sư bá rất lấy làm tiếc, tỏ lòng thương hại cho anh em tôi ở lại Chấn Lưu. Minh Tứ không tin y thuật của đại phu, muốn xuống núi tìm thần y nhưng hết lần này tới lần khác bị ngăn cản vì đủ loại lý do.

- Minh Ca nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ca ca cảm giác như bọn họ đang cố tình giam lỏng chúng ta. Có phải mọi biết điều gì đó không? Viết ra cho ca ca được không?

Mấy ngày nay Minh Tứ chạy ngược chạy xuôi, cả người đều tiều tụy. Tôi nằm trong lòng anh trai không có phản ứng nào. Biết càng nhiều thì càng nguy hiểm, nay mê thuật của tôi bị phế, tôi không thể bảo vệ anh được nữa. Với chút võ công của Minh Tứ, anh ấy chỉ có thể chịu chết mà thôi. Trần Khôi không trực tiếp giết tôi chứng tỏ tôi vẫn còn tác dụng nào đó với Chấn Lưu. Mục tiêu hàng đầu bây giờ là sống sót.

Quả nhiên nửa tháng sau đó, trưởng môn tìm tôi đến nói chuyện. Vị trưởng môn này tôi chỉ gặp qua vài lần. Ông ta giống hầu hết những trưởng môn khác: Già nua, tóc bạc trắng, giọng nói ồm ồm, phong thái uy nghiêm. Bước vào đại điện tôi nhìn thấy Trần Khôi và Hà tiền bối cũng ở đó. Tất cả kẻ thù ngay trước mặt nhưng tôi chỉ có thể nhu nhược cúi đầu, bàn tay siết chặt đến không còn cảm giác.

Tôi, Minh Ca thề với trời! Chỉ cần tôi còn sống, mười năm, hai mươi năm, bao lâu cũng được, tôi sẽ luôn ghi nhớ nỗi nhục này, chưa trả hết thù tôi không dám xuống suối vàng gặp cha mẹ. Hôm nay cúi đầu khuất phục không có nghĩa là thâm tâm khuất phục. Nhất định có một ngày tôi sẽ khiến những kẻ này phơi thây cho nghìn vạn người giẫm đạp lên!!!

Năm đó mười bảy tuổi, tôi bị đưa tới Khương La, trở thành nội gián trong phủ Hòa An vương. Quá trình ấy rất dài, cũng khiến tôi nghĩ thông một số việc. Minh Tứ ở lại Chấn Lưu với vai trò con tin. Nếu tôi dám trái lệnh, anh ấy sẽ bị giết. Trần Khôi làm giả tử thi tuyên bố tôi nhảy vực tự sát, cái cớ này cũng rất hay, “miên thanh” bị mất giọng nói dẫn đến tự sát là hợp lý.

Trước khi “chết” tôi có thêu một chiếc túi thơm. Khi tôi “chết”, cái túi ấy vẫn chưa hoàn thành. Đó là món quà đầu tiên tôi tự tay làm muốn tặng Minh Tứ. Không lý nào chưa xong mà tôi nhắm mắt ra đi được...

Những người kia làm việc rất cẩn thận, họ sắp xếp cho tôi thân phận giả, cha mẹ giả, tên tuổi giả. Tôi trở thành Khanh Ca – một cô gái xinh đẹp

hiền lành có cảnh ngộ đáng thương. Đối tượng bị nhắm tới là Tứ công tử Chu Lạc Tịch Tề. Điều tra cho thấy trong năm người con trai của Hòa An vương chỉ có Tịch Tề là thường xuyên ra khỏi nhà, tính tình hào phóng hướng ngoại, lại hay cứu vớt những cô gái trẻ tuổi bất hạnh.

Mọi chuyện diễn ra đúng trình tự và dễ dàng. Tôi thành công bước vào phủ Hòa An, tiếp xúc với Thế tử phi, được không ít thành viên trong gia đình yêu mến. Sa Đà không có mây núi, không có những cánh rừng xanh mướt và hồ nước mênh mông. Nơi này khô cằn khắc nghiệt nhưng con người lại nhân hậu và dễ thương vô cùng. Đó là một thế giới hoàn toàn khác thế giới tôi đang sống.

Thử vài lần, tôi nhận ra Tứ công tử không có ý với mình. Cậu ấy thích kiếm tiền, thích buôn bán, thích đi du lịch nhưng không thích phụ nữ. Quyển rũ đàn ông là việc tôi chưa từng làm, cũng không có năng khiếu. Tứ công tử thường xuyên không ở nhà, tôi nào dám mặt dày bám theo cậu ấy. Người ta là thiếu niên thông minh giỏi giang thế kia, bản thân tôi cũng thấy mình không xứng. Huống chi tôi là nội gián, sự tồn tại của tôi trong mái nhà hạnh phúc này là một tội lỗi.

Người với người sinh ra trên đời có số mệnh khác nhau. Giống như Tứ công tử có gia thế lớn, thân phận cao, được Thế tử và Vương gia bảo hộ. Cậu ấy sống tự do vô tư, thích làm gì thì làm, muốn đi đâu thì đi, chưa bao giờ bị ai trói buộc. Trong khi cũng độ tuổi như vậy, Minh Tứ phải vất vả từ nhỏ, làm đủ công việc của người hầu kẻ hạ, là con tin luôn bị giám sát, chẳng biết sẽ chết vào ngày nào. Tương tự như thế, vương gia sống nửa đời cô độc, nhìn ngoài thì phú quý cao sang, có các con hiếu thảo, dâu cháu ngoan hiền, tuổi già hưởng phúc. Thực tế chỉ ông mới hiểu nỗi cô đơn ấy đau đớn cỡ nào, còn không bằng cha mẹ tôi tuy chết sớm nhưng đã có tất cả hồi ức tươi đẹp, không hối không tiếc!

Ở phủ Hòa An, tôi học cách quan sát mọi người, chung sống hòa hợp. Nếu thỉnh thoảng Trần Khôi không gửi tín hiệu thúc giục thì tôi đã quên

mất mục đích đến Khương La rồi. Tứ công tử không thích tôi. Thế tử, Nhị và Tam công tử đều đã cưới vợ. Ngũ công tử còn nhỏ, suốt ngày mê đọc sách. Chỗ vương gia là chắc chắn không thể mà phủ Hòa An còn có quy tắc ngầm không được tam thê tứ thiếp. Tôi thực sự gặp khó!

Trải qua mấy tháng quan sát các cô con dâu, cuối cùng tôi phát hiện vấn đề. Thế tử phi Lệ Hà là người phụ nữ đảm đang, thông minh có thừa, khôn khéo cũng đủ. Tình cảm của nàng với Thế tử xưa nay luôn tốt, tuy không ngọt ngào như mật giống vợ chồng Tam công tử nhưng Thế tử gia là người nghiêm túc chính trực. Muốn ngài ấy đi ngoại tình còn khó hơn lên trời.

Tam thiếu phu nhân Thương Miểu không giống những tiểu thư khuê các bình thường. Nàng giỏi võ, tinh thông binh lược, cùng với chồng là một đôi trời sinh. Tam công tử yêu võ nghệ, thích xem sách dụng binh, cậu nhìn thấy nữ nhân liễu yếu đào tơ cũng giống như con chó con mèo đi ngang qua, chỉ có mạnh mẽ cá tính như Thương Miểu mới đánh động được trái tim sắt đá.

Những người con trai của Hòa An vương đều chung tình, không có thói hoa bướm lãng nhãng như phần lớn công tử thế gia khác. Điều này làm tôi rối rắm vô cùng. Cho tới một ngày tôi nhìn thấy Nhị thiếu phu nhân Lục Ái Hòa ném giày vào mặt Nhị thiếu gia. Tôi đứng ngoài cửa sổ ngây ngẩn hết một lúc mới sực nhớ tìm nơi ẩn nấp. Nhị thiếu phu nhân trẻ đẹp hơn Thế tử phi và Tam thiếu phu nhân. Nàng ít ra ngoài, bình thường thích đóng vai mỹ nhân ưu sầu. Nhị thiếu gia không có nét anh tuấn xán lạn giống anh em mình, chàng lớn lên trầm ổn ít nói, vóc dáng thô cao, đối xử với hạ nhân ôn hòa. Nhị thiếu gia rất biết chăm sóc vợ, mama đầu bếp kể lại Nhị thiếu gia thường xuyên dặn dò bà ấy nấu chè đậu đỏ cho thiếu phu nhân. Quanh năm Nhị thiếu gia chỉ may vài bộ quần áo, tất cả tiền đều dành cho thiếu phu nhân thay đổi y phục bốn mùa, khiến nàng ăn mặc còn sang trọng

hơn Thế tử phi. Một người đàn ông như vậy mà Lục Ái Hòa không quý trọng, tôi thật sự không hiểu trong óc nàng ta là bã đậu hay bã chó.

Xuất phát từ mục đích riêng, tôi quan sát vợ chồng Nhị thiếu gia nhiều hơn, càng xem càng bất bình. Lục Ái Hòa không xứng với Chí Tĩnh, nàng ta không có quyền hành hạ, đối xử với chàng ấy như thế! Chí Tĩnh luôn nhẫn nhịn chịu đựng, sau này ít chung đụng với thiếu phu nhân để tránh mâu thuẫn. Rốt cuộc chàng có vợ mà cũng như không, chẳng ai quan tâm chàng ăn ngày mấy bát, ngủ mấy canh giờ, đôi giày cũ đã lâu chưa thay. Tình cảm không phải thứ tồn tại vĩnh hằng, trải qua một thời gian bị phụ bạc đã hao mòn gần như không thấy.

Nhị thiếu gia không bỏ thiếu phu nhân vì chàng rất lương thiện, hiểu rằng phụ nữ một đời chồng khó tìm thấy bến đỗ bình yên. Chàng cũng không muốn vương gia, đại ca, và các đệ đệ lo lắng, tiếp tục chịu đựng như vậy chỉ cần người thân sống tốt. Bắt đầu từ đó, tôi âm thầm hạ độc Lục Ái Hòa. Thành thật mà nói tôi chỉ muốn giải thoát cho chàng, không hề hy vọng mình nhảy vào thế chỗ. Chí Tĩnh đã khổ lắm rồi, không nên có thêm “mầm tai họa” đến hại đời chàng nữa!

Lục Ái Hòa chết, không ai nghi ngờ tôi, Nhị thiếu gia khôi phục độc thân, lần nữa tự do tự tại. Tôi an phận ở trong vương phủ làm công việc sổ sách, bắt đầu tìm kiếm đường đi khác, không nhất thiết phải tính kế những chủ nhân lương thiện trong gia đình này. Trời xui đất khiến, tết đoàn viên năm ấy tôi trở về từ bữa tiệc của nhóm hạ nhân, trên đường nhìn thấy Nhị thiếu gia ôm cây chuối trông rất buồn cười. Chàng say rồi, mắt lờ mờ nhìn hai ngã rẽ. Tôi tính bỏ đi nhưng rồi do dự. Sương khuya đang xuống, nếu không về phòng thì dễ bị cảm. Tôi lấy hết can đảm nắm tay chàng ấy.

- Nàng là ai? Muốn đưa ta đi đâu?

Đối với Chí Tĩnh tôi là một người xa lạ nhưng đối với tôi, chàng quen thuộc vô cùng. Tôi đã quan sát chàng rất lâu, nơi nào chàng xuất hiện là tôi

không tự chủ muốn nhìn thêm một chút. Có lẽ đây là thói quen.

Sau tết đoàn viên mấy tháng, Chí Tĩnh bỗng tìm tôi đề nghị tôi chăm sóc Lão Mông. Nói cũng khéo, núi Chấn Lưu nổi tiếng là nơi có nhiều giống kỳ nhông, loại xấu xí và dị hợm hơn Lão Mông tôi thấy cũng nhiều. Chăm sóc con vật kia không khó, tuy nó hơi lười nhưng rất vâng lời. Nuôi thú cưng, nuôi lâu thành tình cảm, khi nó chết tôi khóc hết nước mắt, nhớ tới con chó vàng của tôi hồi bé. Nó cũng bị đám người Thịnh Khải giết hại.

- Ta thích nàng, làm vợ ta được không?

Vào lúc tôi không hề phòng bị, vào một ngày bình thường như bao ngày khác, chàng đột nhiên cầu hôn. Tôi chết đứng ở đó, kinh ngạc, sửng sờ, vui mừng, sợ hãi,... Tất cả hòa trộn thành một tâm trạng phức tạp. Gả cho chàng, mọi chuyện đều dễ dàng, tôi đạt được mục đích của mình. Không gả cho chàng, tương lai sẽ không có thêm một Lục Ái Hòa khiến chàng đau khổ. Tôi không nên tham lam thứ không thuộc về mình, không nên vọng tưởng chút ngọt ngào rồi cả đời cay đắng, không nên, không nên,...

Đến lúc mặc hi phục ngồi trên giường gấm đỏ, tôi vẫn liên tục nói rằng “không nên”. Chí Tĩnh nâng khăn loan, ánh mắt sáng rực nhìn tôi mà cười. Chàng nói:

- Nàng đẹp quá!

Khuôn mặt hạnh phúc, nụ cười mãn nguyện, có đánh chết tôi cũng không nở cướp đi niềm vui của chàng. Cho nên, tôi im lặng.

Tâm hồn đẹp như mơ, đêm ngày sống trong mộng ảo, tôi gần như quên mất mình không phải Khanh Ca, quên mất ở Chấn Lưu còn có người anh trai đợi tôi trở về, quên mất mối thù tang gia,...

Và...

Tôi phát hiện mình mang thai!

Từ thiên đường bị đánh về nguyên hình là một con quái vật xấu xí ở địa ngục. Tôi không xứng làm mẹ, chính tay tôi giết chết đứa con chưa kịp thành hình. Không phải tôi không tin Chí Tĩnh mà tôi hiểu Chấn Lưu độc ác cỡ nào. Tôi không muốn con mình lại giống ca ca trở thành một tù binh khác. Nếu nó có thể trốn thoát nhanh vượt Chấn Lưu, tôi cũng không muốn nó thất lạc phương trời hoặc bị người đời phỉ nhổ có mẹ ruột là kẻ hai mang. Nó phải sống trong Hòa An phủ như thế nào? Đối mặt với ông nội, với các cô các bác như thế nào?

Quá khứ u ám không cho phép tôi nghĩ về tương lai một cách lạc quan. Tôi không phải người phụ nữ thông minh, tôi cũng không đủ mạnh mẽ như tôi tưởng...

Từ ấy, tôi ôm theo cảm giác tội lỗi mà sống, tâm bệnh nặng nề, sức khỏe lúc tốt lúc xấu. Khổ cho Chí Tĩnh luôn lo lắng vì tôi, tìm kiếm danh y khắp nơi về chữa trị. Nhiều lúc tôi muốn chết quách đi cho rồi nhưng không thể bỏ ca ca, không thể bỏ chàng. Hai người này là mối bận tâm níu kéo tôi ở lại nhân thế. Nghĩ tới Trần Khôi – Chấn Lưu, tôi càng không có lý do để chết.

Cha chồng qua đời, trong lúc tang gia bối rối lại phát sinh chuyện Lục cô nương có thai. Cha đưa bé là đương kim hoàng thượng. Khi biết tin, tôi hiểu rằng tháng ngày bình yên của mình đã hết. Trước kia phủ Hòa An không tham gia chính sự, tin tức có thể cung cấp cũng không đáng giá, Trần Khôi ít khi liên lạc với tôi. Sau này Tam công tử theo đuổi nghiệp binh, Tứ công tử vào triều làm quan, Trần Khôi bắt đầu yêu cầu tôi xem trộm một số công văn, báo cáo hành tung của hai người. Ban đầu tôi truyền tin giả, sau vài lần thì Trần Khôi phát hiện, hăn thôi miên bà vú già làm nhiệm vụ mua thức ăn trong phủ. Bà vú đến trước mặt tôi đe dọa, cái vẻ nanh ác trên khuôn mặt hiền từ khiến tôi bị ám ảnh một thời gian. Không lâu sau bà vú kia phát bệnh điên, nằm trên giường sùi bọt mép giẫy chết.

Đại phu không khám ra nguyên nhân nhưng tôi biết đây là triệu chứng của não hoại tử. Trần Khôi thích nhất cách giết người này.

Cuộc sống vốn không dễ dàng, bây giờ hoàng thượng có liên hệ mật thiết với Hòa An phủ, những yêu cầu của Trần Khôi càng quá quắc hơn. Tôi không có sự lựa chọn, một bên non cao, một bên vực thẳm, đường nào cũng là đường chết. Minh Tứ vô tội, Tương Tư và đứa bé cũng không có tội. Cho nên, tội nhân duy nhất chỉ có tôi. Tại sao tôi luôn phải lựa chọn giữa những người tôi yêu quý nhất? Tại sao tôi phải làm hại họ?

Trần Khôi muốn tôi giết đứa trẻ, chuyện này thật quá đáng! Con tôi tôi không cần đã đành, con người ta tôi có thể quyết định hay sao? Tôi không làm!

Dĩ nhiên Trần Khôi không buông tha tôi dễ dàng như vậy. Hắn rất giỏi chơi trò tâm lý. Đầu tiên hắn gửi tới một bàn tay, nói rằng đây là tay của Minh Tứ. Tôi rất sợ nhưng cũng không hoàn toàn tin, ai biết được Trần Khôi có lừa gạt hay không. Khi tinh thần tôi còn đang hoảng hốt thì Chí Tĩnh trở về mang theo một vết thương nhỏ trên ngực, ngay vị trí quả tim. Chàng nói buổi chiều ra ngoài gặp một người bạn, trên đường trở về đột nhiên bị lạc. Lúc hoàn hồn thấy mình đứng giữa con hẻm xa lạ, trên ngực đã bị thương rồi. Chàng nói mình uống quá chén, đầu óc không minh mẫn nên đi lung tung rồi va chạm ở đâu đó. Điều này làm sao có thể? Cho dù đầu óc kém minh mẫn cũng không thể đi lạc ở Sa Đà nhỏ bé này được – nơi mà chàng đã sinh ra lớn lên. Vết thương kia kết vẩy có hình dáng tựa như hoa mai năm cánh. Tôi từng có một cái ở sau cổ, trước khi tới Khương La chịu đau đớn xóa nó đi.

Bàn tay của Minh Tứ rồi vết thương của Chí Tĩnh, suýt chút nữa tôi đã đánh mất hai người quan trọng nhất. Trong lúc hoảng sợ tột đỉnh, hoang mang lạc lối, tôi đã làm ra một sai lầm. Tôi bỏ thuốc vào bát yến mạch của Tương Tư. Thuốc này cùng loại với cái tôi đã dùng, tôi hiểu công dụng của nó không tổn hại thân thể người mẹ. Nhưng mà tính toán của tôi không

đúng, Tương Tư mất máu rất nhiều, đau đớn một ngày nhưng cái thai không chảy ra. Chu thái ý nói, tiếp tục như vậy nàng sẽ chết! Tôi thấy lạnh lẽo cả tâm hồn. Đây chính là tình mẫu tử, đứa trẻ quyết tâm không rời bỏ mẹ, mẹ nó cũng không muốn buông tha, cuối cùng cả hai dặt nhau ra đi... Chỉ có người mẹ tệ bạc như tôi mới khiến con mình hoàn toàn thất vọng, dễ dàng rời đi không níu kéo gì...

Chờ đợi một ngày trong dằn vặt, khi Chu thái y tuyên bố nàng đã chết, tôi thấy cả trời đất tối sầm lại. Từ trước đến nay tôi giết người vô số kể, ít khi nào thấu hiểu nỗi đau chia lìa. Người thân của nạn nhân cũng giống như gia đình Hòa An vương bây giờ. Họ mất đi con cái, mất cha mẹ, mất người anh em... Nghiệp chướng của tôi quá nặng, có lẽ kiếp sau không thể đầu thai làm người. Tương Tư chết rồi, nỗi hổ thẹn sẽ khiến tôi hóa dại. Thân bất do kỉ thì thế nào? Đây là lý do để tôi hãm hại người vô tội sao? Rất ngụy biện!

Chí Tĩnh, Tương Tư và cả phủ Hòa An không có thù oán gì với tôi. Họ cũng không có nghĩa vụ phải bảo thù thay tôi. Minh Tứ không phải anh trai của họ, tại sao họ phải giúp tôi bảo hộ anh ấy? Là vì tôi nhu nhược, vì tôi ngu ngốc. Tôi thất bại với vai trò một cô em gái, một người vợ, một người mẹ, một người chị dâu, một người con dâu. Cả cuộc đời tôi là một vũng bầy nhầy!

Tương Tư cải tử hoàn sinh, đứa trẻ cũng bình an vì được ông bà phù hộ tổ tiên độ trì. Tội của tôi sẽ không vì thế mà giảm đi chút ít. Lúc quỳ giữa từ đường, đối mặt với vương gia vương phi, tôi không có lời nào biện hộ. Kết thúc như vậy tốt lắm, kiếp người thất bại của tôi nên kết thúc từ sớm cơ. Trần Khôi nói rằng tôi là đứa con gái bị nguyên rủa, tất cả thân nhân bên cạnh tôi đều gặp vận xui. Cha mẹ vì tôi mà chết, anh trai bị tôi liên lụy, con tôi không được làm người, chồng tôi hai lần chết vợ, em chồng cũng suýt lìa đời, gia đình chồng nhốn nháo không yên. Tôi là ngôi sao chổi đi tới đây sóng gió tới đó. Làm người thật khó, thôi thì có kiếp sau tôi

xin được làm con heo con chó, ăn chờ chết, vô tri vô giác không phải nghĩ suy là tốt rồi.

Chí Tĩnh quyết tâm không rời bỏ tôi, chàng lao ra che chắn đòn roi cho tôi, còn tuyên bố chúng tôi có một đứa bé, vì đứa bé này tôi sẽ tiếp tục sống, tiếp tục ở bên chàng. Điều đó giống như hồi quang chiếu ảnh, trước khi chết còn có thể nhìn thấy một tia sáng tươi đẹp.

Hoàng thượng để lại rất nhiều ám vệ bảo hộ Tương Tư cũng như phủ Hòa An. Trần Khôi không thể quấy rầy tôi được nữa. Tôi quyết định chăm sóc cái thai thật tốt, xem như việc cuối cùng tôi có thể làm vì chồng. Đứa bé ngày càng lớn, có đêm tôi mơ thấy gia đình mình đốt pháo hoa đón tết đoàn viên. Hòa An vương và cha mẹ tôi khách khí trò chuyện, Chí Tĩnh và Minh Tứ uống rượu thưởng trăng. Con gái tôi chạy loanh quanh trong sân, cầm pháo hoa tua tủa, nụ cười ngây thơ tràn ngập hạnh phúc. Tỉnh lại thấy gò má ướm đẫm, giá như mộng không phải mơ thì tốt biết bao...

Sinh nhật hai tuổi của Long nhi, tôi tặng thẳng bé chiếc lục lạc. Lục lạc vốn có một đôi, gọi là Hộ Tinh Âm và Công Tinh Âm. May mắn mười năm qua tôi chưa từng từ bỏ mê thuật. Không có giọng nói, tôi có thể tạo ra vũ khí lợi hại như đàn tù bà của Liễu Lệ vậy. Đưa Hộ Tinh Âm cho Long nhi, hy vọng chiếc lục lạc sẽ bảo vệ thẳng bé.

Tương Tư quyết định đem con trai ra tiên tuyến tìm bệ hạ, ám vệ sẽ đi theo nàng, tức là phủ Hòa An không còn an toàn với tôi nữa. Mang thai sắp chín tháng, tôi bắt đầu nôn nóng mong con sớm chào đời, tốt nhất là trước khi Trần Khôi tìm đến. Ngày thứ hai sau khi Tương Tư rời đi, nửa đêm tôi trở dạ, trong viện thắp đèn sáng trưng. Chí Tĩnh đứng bên ngoài không ngừng an ủi động viên, nghe nói phụ nữ một lần sinh nở là một phen đi qua quỷ môn quan. Trong cơn đau mù mi tinh thần, tôi chỉ có ý nghĩ duy nhất là phải giúp con ra ngoài, nếu không bé sẽ chết ngạt. Lấy hết sức lực còn sót lại, tôi cố gắng một lần sau cùng, đau tột độ bật ra tiếng nói:

- Con ơi...

Bà mẹ đỡ đẻ bận rộn lôi đứa bé ra, không ai nghe thấy tôi nói chuyện. Ngày hôm đó con gái tôi chào đời và cũng là một ngày tuyệt đẹp. Cuối cùng sau mười năm tôi đã thành công phá giải mê thuật của Trần Khôi, lần nữa lấy lại “thiên âm” của mình!

Ở cữ được bốn ngày, một đêm nọ tôi vụng trộm bế con gái bỏ trốn. Phen này tôi quyết tâm không thỏa hiệp, không bị động, không để ai định đoạt cuộc sống của mình. Tôi viết phong thư kể hết sự thật cho Chí Tĩnh, đem đến bưu cục yêu cầu mười lăm ngày sau gửi đi. Không loại trừ khả năng Trần Khôi mai phục ở phủ Hòa An, hẳn có thể thông qua Chí Tĩnh tìm được vị trí của mẹ con tôi.

Có giọng nói, có Công Tinh Âm, tôi đưa con gái đến chỗ an toàn để điều dưỡng mấy ngày. Đợi khi vết thương sau sinh không còn chảy máu, tôi lại ôm con lên đường. Nghe nói một tháng ở cữ là giai đoạn quan trọng, đáng tiếc tôi không có nhiều thời gian lãng phí. Thăng tiến ra Bình Thành, ngày đi đêm nghỉ, hậu quả cả mẹ lẫn con đều đổ bệnh. Đem con gái mới sinh phơi nắng dầm sương, tôi đã biết mình quá nông cạn. Nuôi đứa trẻ không phải nuôi con chó con mèo, tôi thiếu kinh nghiệm làm mẹ, cứ tưởng cho con ăn no mặc ấm là đủ rồi. Nửa đêm gõ cửa Từ Sinh Am, tôi giống như nữ ăn mày nhếch nhác bán thiu, ôm trong lòng đứa bé hơi thở mong manh, khóc hết nước mắt cầu xin ông trời thương xót, đừng tàn nhẫn cướp con gái khỏi tôi...

Từ Sinh Am là một miếu nhỏ, chỉ có hai vị sư cô trông nom. Các ni thấy tôi đáng thương nên tận tình chăm sóc. Con gái tôi được cứu, mẹ con tôi có chỗ nương thân. Nhiều ngày bôn ba vất vả, tôi không nỡ lại tha theo bé con chịu khổ với mình. Dùng “thanh miên” tra hỏi hai ni, tôi biết am này là chỗ an toàn, có thể gửi gắm con ở lại. Thì ra trước đây trong am có mười mấy sư cô. Quân Đại Thế tràn vào, chúng ham thích nhất là trò lăng nhục phụ nữ Khương La. Nữ nhân là bọn chúng không tha, nữ nhân trọc đầu

cũng không ngại. Các ni rời xa hồng trần một lòng hướng Phật, bị xâm phạm có nàng kịch liệt chống trả, có nàng đập đầu tự sát. Cuối cùng còn lại hai người kiên cường sống tiếp, đem theo tấm thân ô uế, chỉ mong tiếp tục hương khói gìn giữ Từ Sinh Am.

Tôi để lại quần áo tiền bạc, ủy thác hai ni chăm sóc con gái, an bài thỏa đáng, tôi yên tâm tiếp tục hành trình. Thành Đề Lô sừng sững ngay trước mắt, Tương Tư và Long nhi đang ở bên trong. Mục tiêu của tôi không phải Đề Lô, tôi muốn đột nhập vào Bình Thành nơi Đại Thế đóng quân. Sinh ra là người Đại Thế nhưng từ khi cha mẹ chết đi tôi chẳng có tí tình cảm nào với đất nước này nữa. Đại Thế thì sao, Khương La thì sao, chỗ nào bá tánh có thể an cư lạc nghiệp thì chỗ đó mới là quê hương. Người với người sống trên đời này ai cũng phải tay làm hàm nhai. Chỉ có những kẻ tự cho mình là thiên vương kiêu tử, vì dục vọng cá nhân mà gây chiến tranh đổ máu. Cuối cùng người chết là bá tánh, được lợi là bọn cầm quyền.

Tôi muốn biết Chấn Lưu có quan hệ gì với triều đình Đại Thế, liệu có phải những “Chấn Lưu” khác cũng đang cung phục triều đình hay không. Xưa nay cứ tưởng giang hồ không làm đại sự, chỉ kéo bè phái đá lãn nhau. Việc Trần Khôi yêu cầu tôi tiết lộ tin tức về binh vận đã cho thấy hẳn ta đứng dưới trướng Lỗ Tông Phi. Thử tưởng tượng mấy chục đệ tử Chấn Lưu bị triều đình lợi dụng như quân cờ thì thiên hạ sẽ loạn mất.

Tôi phải ngăn chặn chuyện này lại. Mê thuật là thiên phú trời cho, tôi không hy vọng nó bị sử dụng như một công cụ phục vụ cái ác. Đệ tử Chấn Lưu không đáng chết. Họ cũng giống tôi, bị cướp đoạt tuổi thơ, cướp đoạt gia đình, bị dối lừa và giả tạo nuôi lớn. Mê thuật áp đặt kí ức và lòng trung thành của họ, tuy được tự do thể xác nhưng bị giam cầm tâm hồn. Chấn Lưu là chốn tù đày, tôi phải giải thoát cho những tín đồ ngu đạo đáng thương!

.
.
- Bệ hạ, đường hầm về cơ bản đã hoàn thành, chỉ cần đợi thêm hai ngày cho lớp vữa khô ráo thì sử dụng được rồi!

Trong doanh trướng, hoàng đế và các tướng nghiêm túc nhìn bản đồ. Vu Thuấn xếp những viên sỏi đánh dấu vị trí, hưng phấn mô tả tính ưu việt của con đường xuyên lòng đất. Trong đời hẳn chưa từng làm ra thứ gì vẻ vang như vậy. Chàng trai trẻ ánh mắt sáng ngời, giọng nói hùng hồn, có không ít quân sư vuốt râu gật gù, giả trang uyên thâm.

Ca Dương thư thái tọa trên ghế da hổ, thích thú xem Vu Thuấn khua tay múa chân. Không phụ lòng tin của hắn, Vu Thuấn làm việc rất tốt, có nhiều sáng kiến, nói một hiểu mười. Xem ra Dương Viễn hầu nhà họ Vu đến đời này có triển vọng lớn.

Hoàng đế mân mê ngựa gỗ, bâng quơ hỏi:

- Ái khanh tổ chức thi công như thế nào?

Vu Thuấn hiểu ý bệ hạ, rành mạch đáp:

- Bẩm hoàng thượng, thần chia mỗi tổ năm mươi người, thời gian làm việc khác nhau, phần việc của từng nhóm không liên quan đến nhóm khác. Những cửa thông gió được làm sau cùng, do đích thân vi thần dẫn theo đội tuyển vệ. Những người này bị bịt mắt chở tới nơi, hoàn toàn không biết vị trí chính xác! Tóm lại con đường này đảm bảo bí mật, bản vẽ gốc thì đang nằm trong tay bệ hạ...

Ca Dương ngắm nghía cuộn giấy da niêm phong phức tạp ở trước mặt, một lúc sau mới nói:

- Đưa tài liệu này vào diện bảo mật quốc gia cấp Một, gọi là địa đạo Xuyên La. Dương Viễn hầu lập công tấn phong tam phẩm Tiết độ sứ, thống lĩnh năm nghìn quân! Ba ngày nữa nếu trời không mưa chúng ta sẽ tiến công Bình Thành. Vẫn chiến thuật cũ hành quân thần tốc, đánh nhanh thắng nhanh. Trẫm muốn tháng Chạp năm nay cột biên giới phải cắm về đúng vị trí! Cho nên, chỉ được thắng, không được bại. Các khanh nghe rõ chưa?

Chúng tướng đồng loạt hô vạn tuế. Lúc ấy họ đâu ngờ rằng, trận đánh này sẽ đem tới thái bình thịnh trị xuyên suốt năm triều đại tiếp theo. Địa đạo Xuyên La hoàn thành đúng sứ mệnh, trở thành con át chủ bài bảo hộ Bình Thành – Đền Lô qua hai trăm năm. Cho dù về sau Khương La đại lục tan rã thành nhiều vùng tự trị, hậu thế vẫn nhắc đến vương triều này cùng ba vị quân chủ anh minh, đó là Hoàng tổ Ngưu Chỉ Ôn lập quốc, Thiên Vĩnh đế có công mở mang bờ cõi và Thái Minh đế bảo vệ vững chắc chủ quyền. Đó là câu chuyện sau này, tạm thời chưa cần thiết nhắc tới.

Trở lại tình hình chiến sự ở Đền Lô. Ba ngày tiếp theo, quả nhiên trời nắng ráo, Vu Thuấn kiểm tra độ bền của lớp vữa, gặt đầu nói rằng con đường rất chắc chắn. Sĩ tướng hối hả chuẩn bị cho trận đánh cuối cùng. Bầu không khí trong doanh vừa khẩn trương vừa mong chờ. Chỉ cần thắng, bọn họ sẽ được về nhà. Loạn lạc kéo dài ba năm, nhiều người sắp quên mất khuôn mặt thân nhân, chẳng biết năm nay trở về mẹ già có còn không...?

Trong một căn lều lớn, thế giới dường như tách biệt với không khí căng thẳng ráo riết ngoài kia. Trên sàn trải tấm thảm rộng, bạn nhỏ Long Nhi đang ngồi tô ngựa, khuôn mặt trái bí dính vệt mực giống cái râu mèo. Cậu nhóc xếp ngựa lông đen vào một hàng, ngựa lông vàng vào một hàng, đội ngũ chỉnh tề đủ sắc cầu vòng. Ca Dương ngồi phía sau thỉnh thoảng chỉ đạo, chỗ nào còn chưa tô hết, ngựa đội nào chưa đủ quân số. Hãn ngọc nhiên phát hiện con trai hai tuổi rất giỏi tính toán, làm phép cộng chưa bao giờ sai.

Tương Tư cũng ở bên cạnh, tay nàng bóc quả quýt, thỉnh thoảng đút con một múi, lại đút cha một múi. Hai cha con há miệng theo bản năng, bộ dạng giống hệt nhau, ngay cả động tác liếm môi cũng tương tự. Nha Nha phủ phục trên thảm, gác mõm lên chi trước, mắt chó rình xem những món đồ chơi. Thờ lúc Long Nhi không để ý, nó sẽ khều đổ một con. Cậu nhóc tô xong, phát hiện một con ngựa ngã khỏi hàng, thế là chân mày xoắn tít lại, nghiêm túc xếp ngựa về vị trí. Con chó cà chớn tỏ ra đặc ý, ngoe nguẩy chiếc đuôi. Ca Dương không vừa mắt bộ dạng láu cá của nó, ném mẩu gỗ sang. Nha Nha bị chọi trúng mũi, ư ử lấy chân sờ chỗ đau, nhích nhích thân thể to lớn lại gần Tương Tư. Nó cảm thấy ở cạnh bà chủ là an toàn nhất.

Mấy hôm nay Tiểu Long Nhi rất vui, từ khi gặp được cha cậu bé mới biết thì ra có cha tốt như vậy. Cha không giống mẹ, cha có cánh tay mạnh mẽ, chỉ cần một động tác là nhắc cả thân người cậu lên cao. Cha đưa cậu đi du chơi khắp nơi, nhìn đồng cỏ xanh, những ngọn núi lớn và con sông dài rộng. Vai cha rắn chắc vững vàng, ngồi ở trên ấy cảm giác cao vời vợi, chỉ cần giơ tay là hái được sao trời. Tiểu Long Nhi thích cha, thích xem cha đèo ngựa gỗ, thích cùng cha chơi trò “bay lượn”, trầm trồ nhìn cha mặc áo giáp, hông đeo kiếm đứng trên tường thành. Trong tâm tư của mỗi cậu bé luôn có một người anh hùng, cha chính là vị anh hùng của Tiểu Long Nhi!

Ca Dương cảm thấy ánh mắt con trai sáng lấp lánh sự sùng bái, điều này khiến hắn thỏa mãn hơn cả khi ngồi trên ngai vàng nhìn xuống thiên hạ. Hắn cầm ngựa gỗ thi chạy đua, ngựa chạy lộc lộc lộc, còn chút xíu nữa là tới đích rồi! Ca Dương cố ý chậm lại, khiến cho Tiểu Long Nhi vượt qua, thành công về đích đầu tiên.

- Ấy da, con ngựa này già rồi, không chạy kịp ngựa của Long Nhi rồi! Tiểu Long Nhi giỏi quá!

Cu cậu cười khanh khách, bò lên chân cha nó. Bởi vì thua cuộc, Ca Dương phải bế Long Nhi “bay lượn” một vòng. Hai người chơi đùa như điên. Tương Tư không còn hoảng hốt như lần đầu nữa, nàng tin tưởng Ca

Dương sẽ không bao giờ làm con trai rớt xuống. Nhiều khi nàng cảm giác bệ hạ đang xem Long Nhi là trái banh nhỏ, mặc sức tung hứng. Người xem thì sợ tê da đầu mà “trái banh” thì rất tuân thủ bốn phận, nhịp nhàng phối hợp cho cha ném lên ném xuống.

Tới khi cả người Long Nhi toát mồ hôi Tương Tư mới ngăn trò chơi lại. Cu cậu mệt mỏi trở về vòng tay mẹ. Mấy ngày nay Long Nhi ham chơi gần như không nhớ bú sữa. Lúc này nằm trong lòng mẹ, nghe mùi thơm quen thuộc, Long Nhi bắt đầu thấy đói, nhớ ra đồ ăn độc nhất vô nhị chỉ mẹ mới có. Theo bản năng, nhóc dúm đầu tìm, tay kéo áo. Tương Tư làm sao không biết ý đồ của con trai, nàng len lén nhìn chòng, khó xử không biết có nên chiều con một lần không. Ca Dương còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, mãi tới khi thẳng bé thành công chui vào áo yếm của mẹ nó, hãn mới trợn mắt có chút không tin nổi. Tương Tư bối rối ôm con trai, hơi nghiêng người né đi. Mặc dù chuyện này ở nhà vẫn thường xuyên xảy ra, xung quanh cũng không có người ngoài nhưng mà... Ngay trước mặt Ca Dương thì...

Bạn nhỏ Long Nhi hồn nhiên vô tư, úp vào ngực mẹ, mắt chớp chớp không hiểu vì sao cha cũng kề sát vào đây, chẳng lẽ cha cũng đói? Tương Tư ngượng đỏ mặt, một tay giả vờ sờ đầu con trai, che luôn tầm mắt của nó. Ca Dương từ phía sau xoa nắn eo nàng, môi chạy dọc theo chiếc cổ trắng ngần, để lại từng nụ hôn khẽ khàng mà không giấu được ham muốn.

- Bệ hạ...

Tương Tư ghé mắt nhìn hãn, dường như phản đối, cũng dường như thuận theo. Ca Dương nuốt xuống, hướng về phía cửa lều khàn giọng gọi:

- Hạnh Hoa!

- Có nô tì!

- Ôm điện hạ ra ngoài!

Tiểu Long Nhi rất là oan ức, theo kinh nghiệm mấy ngày nay tổng kết được, cậu nhóc mơ hồ hiểu rằng người lớn luôn có những chuyện phải làm mà cậu không thể có mặt ở đó. Chơi với cha vui như vậy, cho nên mẹ cũng thích chơi với cha, chia nhau ra chơi mới công bằng! Tiểu Long Nhi đành gật đầu thỏa hiệp, buồn buồn quay sang ôm Nha Nha.

Ở trong lều, sau khi những cái đuôi đều biến mất, Ca Dương không kiêng kị gì nữa, trực tiếp đè Tương Tư xuống thảm. Đồ chơi ngựa gỗ vẫn chưa thu dọn, xung quanh hai người rải rác sắc màu xanh đỏ, rõ ràng là khu vực giải trí của trẻ con, không thích hợp làm chuyện người lớn. Tương Tư sốt ruột đẩy đẩy hẳn:

- Đứng ở đây...

Ca Dương cười thâm, bỏ ngựa gỗ vào tay nàng:

- Khó chịu thì nắm cái này. Ngoan, mở hai chân ra nào...

Xấu hổ quá! Tương Tư thực sự siết chặt ngựa gỗ, mặt đỏ như quả táo không dám nhìn hẳn. Ca Dương càng muốn trêu chọc nàng, hẳn cho ngựa “chạy đua” qua “ngọn đồi”. Lên đồi, chạy xuống thung lũng, lại lên đồi... Tương Tư bật khóc đánh vào tay hẳn:

- Biến thái! Chàng là đồ chết tiệt! A...

Ca Dương ném ngựa đi, cường ngạnh lôi kéo nàng ngồi dậy. Tương Tư lại rơi vào lòng hẳn trong tư thế xấu hổ.

- Vòng chân qua hông ta, như vậy em sẽ có điểm tựa.

Hẳn rất tận tình chỉ dẫn, xốc nách nâng nàng lên cao chút, lại từ từ thả xuống. Tương Tư chỉ biết khóc nghẹn thuận theo. Hẳn hôn khắp mặt nàng, dừng lại bên khoe môi nói khê:

- Làm sao vậy giờ? Mặc dù em khóc khiến trẫm đau lòng nhưng mà trẫm càng muốn làm em khóc nhiều hơn...

Tương Tư hấp háy cánh mũi, mắt ngập nước nhìn người đàn ông hư hỏng này. Hắn là người nàng yêu, cũng là cha của con nàng, là trời là đất là hoàng đế của nàng.

- Bệ hạ, thần thiếp yêu ngài.

Ca Dương cứng đờ trong giây lát, sau đó giống như tất cả cảm xúc đều bùng nổ, hắn lại ép nàng xuống thảm, động tác vội vàng giống như chỉ chậm một giây thì hắn sẽ chết mất. Tương Tư ôm lấy cổ hắn, nhắm tịt mắt, mím chặt môi chịu đựng. Giọt mồ hôi chảy dọc theo quai hàm, làn da lúa mạch bóng một lớp hơi nước, gồ lên từng khối cơ bắp. Ca Dương tiếng được tiếng không nói bên tai:

- Trẫm yêu em... Tới chết... Tới sông cạn đá mòn... Tới thiên trường địa cửu...

Thời gian này hai người trải qua mặn nồng hơn bao giờ hết. Không giống như kiếp trước tồn tại ngăn cách, cũng không giống như ngày xưa còn kiêng kị và hoài nghi. Tim liền tim, tâm liền tâm, như hai mà một. Tình yêu giống quả ngọt chín mọng, là lúc màu sắc tươi đẹp nhất, hương vị đậm đà nhất, cắn vào thơm ngon ứa mật.

Cũng không rõ đã qua mấy giờ, Tương Tư vừa choáng vừa mệt, thiu thiu muốn ngủ. Ở trong doanh điều kiện vật chất thiếu thốn, tấm chăn to nhất cũng không đủ đắp hai người. Tương Tư cuộn trong cái kén, Ca Dương thì trần trụi ôm nàng. Hắn không thấy lạnh, cũng không có tâm lý thẹn thùng. Vậy mà người đã trùm kín từ đầu tới chân thì vẫn đỏ mặt.

Người đàn ông sau khi thỏa mãn toát ra hơi thở lười nhác. Hắn nằm ở đó, một tay gối đầu, một chân duỗi, một chân co, cấu tạo nguyên thủy mang theo vẻ đẹp nam tính, vừa hoang dã lại vừa thể hiện bản năng chiếm

hữu. Tuy đang trong thời gian nghỉ ngơi, chỗ nào đó không có xu hướng nổi loạn nhưng sự tồn tại của nó thì quá sống động, nhất là khi hấn cứ “phơi” như vậy, người nằm bên cạnh sắp chịu không nổi...

Ca Dương nhìn đỉnh lều, đang mãi mê nghĩ suy thì cảm giác Tương Tư mở một góc chắn, phủ qua người hấn vừa đúng vùng chủ chốt, phần chắn còn lại nàng vẫn cuốn chặt trong người. Mạch ý tưởng bị gián đoạn, hấn nhếch môi cười, giả vờ động đậy bấp chần, góc chắn liền lệch khỏi vị trí. Tương Tư căn môi, len lén giơ tay ra sửa lại. Sau vài lần như vậy nàng nhận ra hấn cố ý, mặc kệ không thèm quan tâm nữa, ai cuồng khóa thân thì cứ khóa!

Ca Dương nén cười suýt nội thương, hấn nắm tay nàng thay cho cái chắn vừa nãy. Hành động thì lưu manh mà lời nói rất đàng hoàng:

- Ngày tới trăm ra trận, nàng và Long Nhi sẽ được Thành Vũ hộ tống về kinh. Trên đường hai mẹ con phải cẩn thận.

Tương Tư ngần ngợ, không kịp nhìn xem tay đặt chỗ nào. Nàng nhúu mày nói:

- Thiếp không đi. Ở Đền Lô tốt lắm, thiếp và con trai sẽ đợi bộ hạ cùng về!

Ca Dương ấn tay nàng xuống, nơi đó rất nóng mà tay nàng mát lạnh. Hấn rùng mình một cái.

- Không được. Đây là tiền tuyến, sắp tới là đánh trận, cho dù năm chắc phần thắng trăm cũng không thể đặt cược lên mẹ con nàng. Ngoan ngoãn nghe lời, hồi kinh trước, để ta yên tâm đánh giặc có được không?

Bộ hạ đã nói tới vậy, nàng không thể tranh luận gì nữa.

- Chàng phải hứa với thiếp, không được bị thương, nguyên vẹn trở về đây nhé?

Ca Dương kéo tay nàng lên lòng ngực, đặt ngay trên tim trịnh trọng đáp:

- Trẫm hứa, đợi khi giang sơn thái bình trẫm sẽ đem phượng liền rước em vào cung!

Đối với chia ly ngắn ngủi sắp tới, hai người đều bịn rịn, không nỡ. Vì vậy bạn nhỏ Tiểu Long Nhi không gặp cha mẹ cho tới sáng hôm sau.

Hừng đông ngày kế tiếp, doanh trại hồi hả khẩn trương, binh lính võ trang đầy đủ làm nghi thức uống máu tuyên thệ. Ca Dương bế con trai còn đang ngủ lên xe, giao cho Tương Tư. Hắn lấy ra cuộn giấy lụa thép vàng, cẩn thận nhét vào chần của thừng bé.

- Cái gì thế? – Tương Tư tò mò hỏi.

Ca Dương hôn lên trán nàng, ánh mắt kiên định và lưu luyến:

- Để dự phòng thôi! Yên tâm sẽ không cần dùng tới!

Tiếng tù và phía xa vang lên, không còn nhiều thời gian nữa. Hắn siết chặt tay nàng một cái rồi dứt khoát buông ra. Ca Dương đứng lên nhìn một lượt đội ngũ hộ tống, ánh mắt dừng lại chỗ Phong và Tiểu Mai.

- Trẫm phó thác an nguy của nường nường và Hoàng trưởng tử cho các người. Nếu thất bại đừng sống sót quay về.

- Tuân lệnh!

Ngựa chạy lộc cộc, Tương Tư vén rèm nhìn lại phía sau. Nàng tự an ủi mình, không có chuyện gì, chỉ xa cách mấy ngày mà thôi, nói không chừng đi tới Kiến Châu là nghe được tin thắng trận rồi.

Tương Tư ôm chặt Long Nhi, cảm giác trong chăn có vật cộm, nhớ ra cuộn giấy lụa khi nãy. Nàng đem nó ra xem, đây là một tờ thánh chỉ niêm phong cẩn mật. Tương Tư không mở ra coi, hắn nói sẽ không dùng thì chắc chắn không dùng, mặc dù nàng cũng ngờ ngợ đoán được... Ca Dương và Vĩnh Khang vẫn luôn có nét tương đồng, giống nhau ở chỗ thường lo xa. Năm đó Vĩnh Khang cũng viết một chiếu chỉ, hắn dự liệu bảo vệ an nguy của nàng sau khi băng hà...

Tiểu Long Nhi tỉnh ngủ thì phát hiện mình đang ngồi xe ngựa, cha không thấy đâu. Cậu bé không hỏi, chỉ im lặng ngồi cùng mẹ. Tương Tư chưa bao giờ xem thường trí thông minh của con, nàng dùng từ ngữ đơn giản giải thích với nó vì sao cha không đi cùng. Nha Nha nằm trên xe, trở lại vai trò “bạn cùng chơi” của Long Nhi mà Ca Dương đã chiếm cứ mấy ngày qua. Sau khi gặp cha, số lượng đồ chơi của thằng bé tăng lên đáng kể, nhất là đồ chơi gỗ. Tương Tư ngồi với con khe khẽ hát, thằng bé cầm chiếc lục lạc đánh nhịp. Âm thanh vui vẻ khiến đoàn hộ tống thả lỏng đôi chút.

Những chuyện xảy ra sau đó Tương Tư cũng rất mơ hồ. Nàng chỉ biết khi xe đi đến hẻm núi thì bị tập kích. Ban đầu mọi người còn chưa hiểu tiếng sáo văng vẳng kì lạ kia là âm thanh gì, mãi đến khi lũ ngựa hóa điên, hất chủ nhân xuống đất, tháo chạy theo các hướng. Xa phu không khống chế được ba con tuấn mã, bị đá văng ra. Chiếc xe tách khỏi đoàn, không người điều khiển, chạy vụt qua hẻm núi. Mẹ con Tương Tư và Nha Nha giống như bị ném vào cối xay gạo, nhào lộn trong khoang xe. Nàng cố gắng che chở cho Long Nhi, con chó cũng rất trung thành, sẵn sàng làm đệm thịt để chủ nhân khỏi bị thương. Khi ấy Long Nhi vẫn cầm chiếc lục lạc trong tay. Xe xốc nảy mạnh, lục lạc phát ra âm thanh tinh tang. Tiếng động tuy nhỏ nhưng trấn an lũ ngựa, chúng chạy ổn định hơn, không ngừng lại nhưng cũng không điên cuồng như trước. Tương Tư phát hiện ra chuyện lạ này, lập tức lấy lục lạc lắc mạnh. Quả nhiên ba con ngựa chậm dần rồi dừng hẳn, chiếc xe bị đưa tới một nơi xa lạ.

Thần kinh căng thẳng, bản năng mách bảo nàng không thể tiếp tục ngồi trong xe. Tương Tư chật vật ôm Long Nhi chui ra, dáo dác nhìn bốn bề không rõ phương hướng. Dường như có người đang đuổi tới, đoàn hộ tống đã mất ngựa, chắc chắn không phải bọn họ. Tương Tư xé ngắn tà váy, quyết đoán ôm Long Nhi chạy đi. Nha Nhaji linh mẫn đánh hơi nghe ngóng, chọn được hướng an toàn. Hai mẹ con chạy băng băng trong rừng. Tương Tư nhớ Ca Dương đã từng nói:

“...Nàng và Long Nhi là điểm yếu trí mệnh của ta. Khương La mất bao nhiêu thành trì cũng không quan trọng nhưng nếu nàng và hoàng nhi xảy ra chuyện gì, ta sẽ gục ngã...”

- Mẹ ơi...

Long Nhi mếu máo khóc, chuyện này vượt quá sức chịu đựng của cậu bé, nó bị nhào lộn trong xe ngựa, lại bị mẹ ôm chạy, xung quanh cây cối hoang sơ không biết là chỗ nào.

- Con ngoan, không được khóc. Đừng để người khác phát hiện, mẹ đưa con đi tìm cha, cha sẽ bảo vệ chúng ta! Long Nhi không khóc nhé, ôm chặt mẹ nhé!

Bạn nhỏ rất dũng cảm, lập tức nín khóc bám chặt cổ mẹ. Nha Nha thình lình đổi hướng, chạy một lúc lại đổi hướng, con chó tỏ ra bối rối. Các giác quan nhạy bén của nó báo cho biết, cánh rừng này đã bị bao vây, chạy hướng nào cũng bị đón đầu.

Tương Tư cũng hiểu ra vấn đề, nàng thoáng thấy rất nhiều bóng người ở phía xa xa. Nữ nhân và đứa nhỏ, tay không tấc sắt, có thêm con chó cũng không lợi hại bao nhiêu. Tương Tư căn môi suy nghĩ, cuối cùng đưa ra quyết định. Nàng đặt thẳng bé xuống, tìm bùn ướt bôi lên bộ lông của Nha Nha. Lông chó màu trắng tuyết, đi giữa rừng rất dễ bị phát hiện. Nha Nha cũng không ngại bẩn, phối hợp với Tương Tư vùi người lẫn lộn, chẳng mấy

chốc đã biến thành một cục lông đen sì. Nàng đứng dậy phủ tay, cởi áo lụa bên ngoài bọc kín Long Nhi, may là sáng nay nàng chọn y phục màu xanh lục. Xong xuôi tất cả, Tương Tư làm công tác tư tưởng cho con trai:

- Long Nhi! Con nghe mẹ nói này! Hiện giờ chúng ta đang gặp nguy hiểm, mẹ phải đánh lạc hướng bọn xấu, Nha Nha chờ con thoát ra ngoài. Sau đó hai đứa theo đường cũ quay về tìm cha.

Tiểu Long Nhi chưa từng đi đâu một mình, nhiệm vụ này quá sức thẳng bé. Tương Tư nhìn con trai non nớt, làm sao nàng quên được nó chỉ là đứa trẻ hai tuổi.

- Ngoan, đừng khóc. Con quên lời cha dạy rồi à? Con tên là Chu Lạc Lâm Kỳ, là hoàng tử Khương La. Sau này lớn lên con sẽ thay cha cầm kiếm đánh giặc! Vì vậy Lâm Kỳ chính là cậu bé dũng cảm nhất. Bây giờ con đi trước, rồi tìm người đến cứu mẹ. Lâm Kỳ không muốn mẹ bị kẻ xấu bắt cóc có phải không? Cho nên con phải nhanh chóng gọi người đến cứu mẹ!

Bạn nhỏ Long Nhi hít hít mũi, giơ tay lau nước mắt, sau đó thành thực bò lên lưng Nha Nha. Con trai cười chó rất chuyên nghiệp, uy phong không thua gì cha nó cười ngựa, vì vậy Tương Tư rất yên tâm. Nàng hôn Long Nhi lần cuối, lại sờ đầu Nha Nha gửi gắm.

- Được rồi, từ từ nhẹ nhàng thôi! Tránh đường lớn, tìm chỗ kín mà đi. Hiểu chưa?

Nha Nha giậm giậm chân, nó chơi với Tiểu Bạch lâu ngày đã học được tác phong của ngựa. Tương Tư vỗ mông con chó, Nha Nha đứng đĩnh chạy. Long Nhi ôm cổ nó quay đầu nhìn mẹ. Ánh mắt cậu bé muốn nói: “Con sẽ trở lại ngay! Mẹ phải chờ con đấy!”

Tương Tư nhìn Nha Nha đi xa rồi quay đầu chạy hướng ngược lại. Nàng cố tình lôi kéo nhánh cây, tạo ra âm thanh lớn. Quả nhiên đám người

kia dồn về một hướng, hoàn toàn không phát hiện có cậu bé cười con chó chạy ra bìa rừng.

Tương Tư vẫn rất điềm tĩnh khi bị bắt. Nàng biết Đại Thế muốn dùng nàng đe dọa Ca Dương, vậy thì không nguy hiểm tính mạng.

- Đại nhân, có đúng là người phụ nữ này không?

- Khá giống bức họa. Giải về cho Chiến vương nhìn xem! Đứa trẻ đâu?

- Bẩm không thấy. Chỉ có nữ nhân này thôi!

- Đồ ngu! Mà có biết đứa nhỏ kia là ai không? Chính là cốt nhục của Thái Minh đế, con trai duy nhất của hắn! Không được để nó thoát!

- Dạ, dạ, thuộc hạ lập tức cho người lùng sục! Chỉ là đứa con nít làm sao không bắt được?

Tương Tư bị mang lên xe, tên cầm đầu cũng lên theo. Nàng im lặng biết điều, không đại dột chống đối, chỉ tìm một góc xa nhất ngồi xuống. Đám người Đại Thế này không đông lắm, mặc y phục thường dân, chắc là lén vào được.

Tương Tư cảm giác xe chạy rất nhanh, vô cùng gấp rút. Nàng cúi đầu suy tính làm sao để trốn thoát. Ánh mắt của gã kia vẫn không rời khỏi nàng, cái nhìn chòng chọc đánh giá. Chạy loạn một phen, áo ngoài đưa cho Long Nhi, lúc này trông nàng lồi thoi chật vật. Tóc xốc xếch dính lá cây, trâm rơi rớt đâu hết, chỉ còn vài món trang sức nhỏ. Khi nàng cúi đầu sợi tóc bên trán rũ xuống, hàng mi yên tĩnh tạo cảm giác nhu mì hiền thực. Gã đàn ông nhìn một lúc, sau đó khùng khục cười:

- Hóa ra khẩu vị của Chu Lạc Ca Dương là như vậy. Tuy có nhan sắc nhưng còn chưa tới mức khuynh quốc khuynh thành, vẫn kém Triệu Phi

Liên một chút. Quái lạ tại sao hẳn lại thích người như vậy? Hay là...

Gã chồm tới gần, bắt một lọn tóc của nàng lên người.

- Hay là cô có “tuyệt chiêu” gì đặc biệt, làm cho người kia mê muội. Kỹ thuật giường chiếu chẳng...?

Gã lăm băm tự hỏi, rồi tặc lưỡi gật gù:

- Chắc là thế rồi. Sinh cho Thái Minh một đứa con trai kia mà! Hà hà, nói ra hẳn cũng quá kém, bệ hạ chúng ta nhỏ tuổi hơn nhưng Trường hoàng tử đã cầm binh tháp tùng rồi!

Tương Tư ngẩng đầu nhìn gã, đáy mắt tĩnh lặng, con người trong suốt. Nàng không sợ hãi, cũng không tức giận, biểu cảm thiếu sống động khiến gã kia mất hứng. Hẳn ném tóc nàng đi, xì một tiếng:

- Nhàm chán! Loại đàn bà vô vị như vậy có gì hay ho chứ?

Tương Tư khẽ khàng dùng tay áo lau tóc, Ca Dương sẽ không thích bất kì đàn ông nào chạm vào nàng, bản thân nàng cũng không chịu nổi trên người bám mùi vị kẻ khác.

Không biết xe chạy bao lâu, có lẽ nửa canh giờ hoặc hơn chút. Đột nhiên thuộc hạ bên ngoài bấm báo:

- Đại nhân, không hay, phía trước có người!

Gã thủ lĩnh lập tức mở cửa xe. Tương Tư cũng ôm hy vọng nhìn ra. Xa xa thực sự có một người đang đứng, phải, chỉ một người.

- Mặc kệ! Cứ chạy qua đi!

- Đại nhân... Nó không có ý tránh đường... Làm sao giờ?

- Mẹ kiếp, vậy thì cán chết luôn! Hỏi gì mà ngu thế?

Gã vừa dứt lời thì chiếc xe thẳng gấp. Tương Tư bị dội vào thành xe, may là không sao. Chẳng biết hôm nay là cái ngày gì, đi xe ngựa cứ bị té nhào!

- Chúng mày điên à!?? Tại sao lại ngừng?

Gã xa phu run run đáp:

- Thuộc hạ nghe thấy nữ nhân kia bảo ngừng...

Gã thủ lĩnh điên cả người, rút kiếm nhảy xuống. Bọn họ dừng lại cách người nọ không xa. Nàng mặc áo choàng tím, thân cao gầy như cành trúc, gương mặt nhỏ lộ ra sau nón trùm đầu. Tương Tư dụi mắt, nàng tưởng mình nhìn lầm. Người này không phải là Nhị tẩu sao? Đại ca gửi thư nói nàng ôm con gái sơ sinh bỏ trốn, tại sao lại xuất hiện chỗ này?

- Người là ai? – Tên cầm đầu giơ kiếm hỏi.

Khanh Ca trông thấy Tương Tư nép bên cửa xe, sắc mặt phờ phạc nhưng không mất miếng thịt nào mới yên tâm mỉm cười.

- Ta hỏi người là ai?

Khanh Ca đảo mắt qua, thờ ơ đáp:

- Tôi không thích nhiều lời. Ông rút xuống lòng đất đi!

Gã thủ lĩnh khựng một giây, tiếp theo hẳn làm ra hành động vô cùng quái lạ: Tay không đào đất! Mấy thân tín đứng gần đó giật mình nhảy lui, chỉ có thanh niên đứng phía sau tỉnh táo giơ cây sáo trúc lên môi. Khanh Ca nhanh mắt bắt gặp, nàng rung lục lạc trong tay và cây sáo kia lập tức gãy vụn. Thanh niên kinh ngạc nhìn mảnh vỡ rơi vãi trên đất. Khanh Ca hất cằm hỏi hẳn:

- Cậu tên gì?

Anh chàng khai báo ngay:

- Triệu Doãn.

- À... Tiểu Triệu, cậu lớn thế rồi cơ đấy!

Chàng trai nhú mày hỏi:

- Chúng ta quen nhau sao?

Khanh Ca cười nhạt:

- Phải, có biết mười năm trước. Khi cậu và Tiểu Ngô mới vào Chấn Lưu, tôi đã tặng hai người một lá bùa bình an. Bây giờ cậu vẫn còn giữ chứ?

Triệu Doãn mở to mắt nhìn Khanh Ca từ đầu xuống chân, thán thốt hô lên:

- Minh Ca tử tử? Không phải chị đã chết rồi sao?

Khanh Ca bước tới gần, bắt lấy cổ tay Triệu Doãn gấp rút hỏi:

- Tốt lắm, cậu vẫn còn nhớ. Nói chị biết, Minh Tứ đang ở đâu? Huynh ấy có khỏe không? Chấn Lưu có bạc đãi Minh Tứ không?

Triệu Doãn bối rối trả lời:

- Tứ ca đang ở đây. Ý đệ là Tứ ca đang ở Bình Thành. Huynh ấy vẫn tốt, làm sao Chấn Lưu có thể bạc đãi huynh ấy được?

Khanh Ca không hài lòng với đáp án quá chung chung. Nàng lại tra hỏi:

- Minh Tứ có bị tàn tật khiếm khuyết gì không? Tại sao lại ở Bình Thành? Không phải Chấn Lưu giam lỏng huynh ấy sao?

Triệu Doãn ngơ ngác gãi đầu:

- Tứ ca tay chân lành lặn, tàn tật thế nào được? Huynh ấy cùng với Đại sư huynh, Hà tiền bối và các đồng môn khác đi ra tiền tuyến giúp đỡ bệ hạ, bảo vệ quốc gia. Ai nói với tỷ là Chấn Lưu giam lỏng người? Mà... Mà... Làm sao tỷ còn chưa chết??? Tự nhiên xuất hiện hỏi đệ mấy chuyện vớ vẩn này!!??

Cậu chàng như đứng trên đồng lửa, Khanh Ca cười cười gõ vào đầu hắn một cái:

- Ngu ngốc! Bị người ta lợi dụng mà còn thay họ đếm tiền! Cậu nghe cho rõ đây: Chấn Lưu không phải danh môn chính phái, bọn họ là tà giáo! Từ nhỏ cậu và Tiểu Ngô bị bắt cóc đưa lên núi, sau đó bị tẩy não, giáo dục trở thành tín đồ của sư môn!

Khanh Ca ôm mặt Triệu Doãn, kề sát vào tai thì thầm:

- Cậu đang bị lừa, mọi người đều bị lừa. Hãy nhớ lại đi, Hà tiền bối bắt cóc cậu, Trần Khôi đã thôi miên cậu, Liễu Lệ đã tẩy não cậu. Cậu bị họ sai khiến như con rối, giết người, phóng hỏa, làm nhiều chuyện ác! Không được tin Chấn Lưu, không để họ khống chế nữa!

Khanh Ca buông Triệu Doãn ra, sắc mặt chàng trai trắng bệch, thở hỗn hển ôm đầu ngồi xuống. Bị trúng mê thuật quá lâu, sau khi giải trừ đều có triệu chứng này. Khanh Ca không quan tâm Triệu Doãn nữa, nàng quay về xe ngựa kéo Tương Tư bước xuống.

Tương Tư vẫn chưa hoàn hồn, nghe Nhị tẩu nói chuyện liến thoắng, thì ra chị ấy không hề câm! Khanh Ca áy náy nhìn vẻ mặt nghi ngờ đờ phòng của Tương Tư, thở dài rút một phong thư đưa cho nàng:

- Chuyện dài lắm, tở không thể nói rõ lúc này được. Xin muội hãy tin tưởng, trước kia đúng là ta bị cầm, gần đây mới khỏi. Ta đã quanh quẩn ở khu vực này nhiều ngày mà chưa vào được Bình Thành. Vừa nãy trên đường bắt gặp Nha Nha chở theo Long Nhi, cứ tưởng nhìn lầm. Bây giờ thằng bé và con chó đã đến nơi an toàn. Ta còn có chuyện quan trọng phải làm, muội hãy đi đường này, con suối chảy qua một ngôi miếu nhỏ. Đó là Từ Sinh Am!

Khanh Ca vội vội vàng vàng, quay sang lôi kéo Triệu Doãn, lại nhìn những người khác nói:

- Không cần các người đi theo! Ở lại giúp thủ lĩnh của các người đào hố đi!

Khanh Ca lên xe ngựa, Triệu Doãn đánh xe. Tương Tư có rất nhiều câu hỏi giữ lại trong lòng, nàng liếc xem mấy người đàn ông hì hục dùng tay bới đất, cảm giác thế giới này thật là điên rồ!

Tương Tư tìm được Từ Sinh Am, Long Nhi và Nha Nha đang ngồi trước cửa miếu trông ngóng, hai đứa tiu nghiu như gà con lạc mẹ. Hóa ra trên đường chạy trốn Long Nhi gặp được nhị thẩm của nhóc, cầu cứu nàng đi giúp mẹ nó. Khanh Ca đưa cậu bé về Từ Sinh Am, sau đó gấp trút đuôi theo đám người Triệu Doãn.

Hai mẹ con ngẩn ngơ ngồi nhìn nhau, phen này có hoảng sợ nhưng không nguy hiểm, chạy loạn một hồi lại gặp ở miếu nhỏ, tạm thời an toàn. Lúc đó đột nhiên phía trong vang lên tiếng khóc oe oe. Tương Tư giật mình, Nha Nha dựng đứng lỗ tai, Long Nhi sực nhớ ra điều gì:

- Đúng rồi, mẹ, em gái! Có em gái!

Về phần Khanh Ca và Triệu Doãn, hai người trên đường trở lại Bình Thành. Ngựa chạy rất gấp nhưng vẫn đủ thời gian nói chuyện.

- Liễu Lệ chết rồi. Đệ không biết cụ thể sự tình, chỉ nghe nói nàng đi theo công chúa Trung Lương đến Khương La hòa thân, làm gián điệp trong hoàng cung một thời gian, sau đó bị ám vệ giết chết. Bây giờ Chấn Lưu do Trần Khôi và Hà tiền bối tiếp quản. Tứ ca sống không tệ, huynh ấy có bản lĩnh, chẳng biết làm cách nào khiến Trần Khôi khá tin tưởng. Mấy năm trước Tứ ca đi Khương La, câu kết với Tề vương, xúi giục Tề vương tạo phản. Tề vương tự xưng đế lập quốc rồi bị ám sát, huynh ấy lại theo lệnh Trần Khôi đem Chu Lạc Tịch Tề về Đại Thế. Hoàng đế xem trọng tài năng của hắn nên muốn Trần Khôi xóa kí ức, biến hắn thành người mình. Tịch Tề và Tứ ca rất thân thiết, cụ thể thì đệ không rõ...

Khanh Ca nhú mày suy nghĩ. Có một bí mật mà chỉ anh em nàng mới biết. Đó là khả năng của Minh Tứ. Ai cũng nghĩ huynh ấy không có năng khiếu mê thuật, ở trong Chấn Lưu là người vô dụng. Sự thật không đúng thế!

Minh Triều và Bạch Thu Anh sinh ra đôi trai gái, cả hai đều đặc biệt. Minh Ca là một “thanh miên” mà Minh Tứ chính là “phản miên”. Nói đơn giản, hắn có sức đề kháng với tất cả mê thuật. Họ phát hiện ra chuyện này nhờ một dịp tình cờ. Minh Ca lúc nhỏ cũng nghịch ngợm thích đùa, nàng bảo Minh Tứ trồng cây chuối nhưng huynh ấy không làm theo. Thử nghiệm vài lần với những loại mê thuật khác, Minh Tứ không bị ảnh hưởng chút nào. Minh Ca vui vẻ muốn nói chuyện này cho các đồng môn, để họ không cười nhạo Minh Tứ nữa. Lúc đó anh trai nói với nàng thế này:

- Đừng tiết lộ với ai, cứ xem như đây là lá bùa hộ thân của ca ca. Biết đâu một ngày nào đó nó sẽ có ích!

Bây giờ Khanh Ca đã hiểu, Trần Khôi dùng mê thuật với Minh Tứ, nghĩ nó hiệu nghiệm nên tin tưởng anh ấy. Minh Tứ đi Khương La tiếp cận Tề vương vì muốn tìm tung tích của nàng. Sau này gặp được Tịch Tề, manh mối dần hé lộ, chắc chắn Minh Tứ đã biết nàng trở thành Khanh Ca, gả cho Chí Tĩnh.

Nàng nhìn về tòa thành phía xa xa, ánh mắt le lói niềm tự hào. Đời nàng là một chuỗi thất bại, thành công duy nhất là có người anh trai tuyệt vời. Hãn thông minh, ẩn nhẫn, khôn khéo, lão luyện, biết nhìn xa trông rộng và không bao giờ bỏ cuộc. Nhờ kiên trì nhiều năm mà được như hôm nay, không những lọt vào nội bộ Chấn Lưu, biết rõ đường đi nước bước còn thâm lặng quấy phá bên trong. Tề vương bị ám sát không thể thiếu phần của hãn, Tịch Tề vẫn an toàn lưu lại Đại Thế, chắc chắn có Minh Tứ giúp đỡ, nói không chừng còn tương kế tự kế làm gián điệp cho Khương La.

Khanh Ca hít sâu một hơi, tự nói mình không thể thua kém anh trai. Nàng đã làm đà điếu quá lâu, giờ là lúc phải đối mặt với sự thật, có chết cũng chết vinh quang.

- Tiểu Triệu cậu nghe này! Hà tiên bối đang ở Bình Thành, bà ấy có thể phát hiện tôi sử dụng mê thuật cho nên tôi không dám liều lĩnh xông vào. Bây giờ là cơ hội tốt, chúng ta đóng một vở kịch...

Triệu Doãn khiêng Khanh Ca bị trói go ném xuống đất. Người hãn dính không ít máu, thở gấp nói với Trần quân sư:

- Đội chúng ta đều bị giết hết, không bắt được hoàng tử. Thuộc hạ rất vất vả cướp Minh Châu Quận chúa chạy đi. Ngài xem... Phải làm sao bây giờ?

Lão Trần tối sầm mặt, liếc nhìn Khanh Ca hỏi:

- Người có chắc đây là nữ nhân của Thái Minh đế không?

- Chắc chứ! Trong xe ngựa chỉ có một người phụ nữ, không lẽ bắt lầm?

Lão Trần vuốt râu bảo:

- Ta thấy chẳng giống bức họa gì cả. Không được, phải mời Chiến vương lại nhìn xem!

“Chiến vương” trong miệng lão chính là Lỗ Lang – em ruột của hoàng đế Lỗ Tông Phi. So với bốn năm trước, Lỗ Lang thành thực hơn nhiều. Năm ấy hắn trở về từ hội săn bắn Bách Thượng, bị Ca Dương cử một “phái đoàn” tống xuất khỏi biên cảnh, tất cả châu báu làm “sính lễ” cũng bị xem như rác vứt trả. Thế là hoàng tử người ta bị chạm lòng tự ái, trở thành Chiến vương bây giờ – một người ăn nói kín kẽ, đi không để lại dấu chân, ngủ không đánh rơi sợi tóc!

Khanh Ca bình tĩnh nhìn Lỗ Lang, nàng không có thông tin gì về người này. Tại sao lão Trần lại mời hắn tới kiểm tra? Không lẽ Chiến vương Đại Thế có quen biết Tương Tư? Khanh Ca chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần hắn có biểu hiện bất thường nàng sẽ lập tức dùng mê thuật nói với hắn mình chính là Minh Châu Quận chúa.

Lỗ Lang hí mắt nhìn cô gái lạ hoặc lạ huơ, có chút thất vọng cũng có chút vui mừng. Không phải nàng thì tốt rồi!

- Điện hạ, nữ nhân này thực sự là quận chúa Minh Châu sao?

Lỗ Lang tà tà liếc lão Trần:

- Bốn vương không mất trí, chẳng lẽ không phân biệt nổi thật giả? Đáng tiếc lần này không bắt được con cọp con... Haizzz... Chẳng biết đứa nhỏ kia có bộ dạng gì? Sẽ không quý quái như cha nó chứ...?

Lỗ Lang ôm bộ mặt tiếc hận đùng đình rời đi. Khanh Ca tràn đầy nghi ngờ nhìn theo hắn, cảm thấy con người này quá thâm sâu khó lường. Chỉ mong hắn đừng cản trở đường đi của nàng. Lần này đến Bình Thành, ngoài việc tìm Minh Tư nàng còn phải giết Trần Khôi và Hà tiền bối. Chừng nào hai kẻ kia chết hết nàng mới có thể xuống âm ti gặp cha mẹ!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 18

Chương 9: Trường Bình Công Chúa

Phần XVIII: Đường tới hạnh phúc không còn gập ghềnh

Chiến tranh.

Nếu không tận mắt chứng kiến thì khó lòng hình dung sự tàn khốc của nó. Để tồn tại cho đến ngày nay, vương triều Khương La không ngừng chế trụ, thâm tóm hoặc là đối kháng với các nước lân bang. Biên cương ngàn năm tưới bằng máu đỏ, cỏ cây sau mỗi lần bị tàn phá lại trỗi dậy xanh rì.

Vĩnh Lạc trợn mắt nhìn Chí Tĩnh áo bụi xác xơ, thỉnh thoảng có mũi tên đồng bay qua đầu nhắc nhở hẳn biết chỗ này là trận tuyến, không phải quán trà ngồi ôn chuyện cũ. Đoàn quân thông qua đường hầm Xuyên La, chiếm được tiên cơ đánh úp Bình Thành. Mặc dù thắng lợi bước đầu nhưng không có nghĩa là thắng được toàn cục. Đại Thế chống trả quyết liệt, giống như dốc toàn lực cùng Khương La đồng vu quy tận. Điều này cũng dễ hiểu, Lỗ Tông Phi đã hưởng thụ cảm giác người thắng cuộc trong ba năm qua, lần đầu tiên Đại Thế chiếm được tám tòa thành, tiến công sâu vào nội địa Khương La, chỉ còn cách Đế Đô năm trăm dặm. Cái khổ ở đời không phải “không có” mà là “từng có rồi đánh mất”. Đại Thế dần dần bị đẩy lùi về biên giới ban đầu, nay chỉ giữ được Bình Thành, nếu trận này Bình Thành thất thủ thì Lỗ Tông Phi sẽ biến thành một câu chuyện cười lưu truyền hậu thế. Hẳn hao tổn biết bao của cải sức lực để thực hiện giấc mộng giang sơn, vậy mà ước muốn chưa thành sự thật đã phải đối mặt với thực tế phũ phàng. Đúng như Lỗ Lang đã nói, không phải Bát ca bất tài, chẳng qua hẳn sinh lầm thời!

Trong doanh trường dựng tạm, sắc mặt Ca Dương rất xấu. Hắn nghe tiếng binh đao ngoài kia, lại nhìn chăm chăm Phong và Tiểu Mai đang quỳ bên dưới. Lúc Vĩnh Lạc vội vã dẫn Chí Tĩnh bước vào, bầu không khí đã rất nặng nề.

- Hoàng thượng! Nhị ca đến, huynh ấy nói...

Vĩnh Lạc khựng lại, nghi hoặc nhìn Phong và Tiểu Mai một cái, sau đó lắc đầu hỏi Ca Dương:

- Không phải chứ! Chẳng lẽ muội muội cũng xảy ra chuyện?

Ca Dương lạnh lùng nhìn Chí Tĩnh ở phía sau.

- “Cũng” là thế nào? Còn ai “xảy ra chuyện” nữa?

Chí Tĩnh đẩy Vĩnh Lạc qua một bên, phất tà áo quỳ xuống.

- Bệ hạ, cầu xin ngài, xin ngài hãy cứu Khanh Khanh, thê tử của thần! Nàng đang ở gần đây, nói không chừng đã liều lĩnh trà trộn vào Bình Thành. Mọi chuyện kể ra rất dài, nhưng mà thần cam đoan với bệ hạ nàng không phải người xấu, sẽ không gây bất lợi cho Khương La...

Chí Tĩnh rút ra phong thư nhàu nhĩ vì bị lật giở nhiều lần, hắn đã thuộc ngâm lòng từng câu từng chữ. Mặc dù hành vi của Khanh Ca khó được tha thứ nhưng bản chất của nàng không xấu, Chí Tĩnh luôn hy vọng sẽ có người hiểu cho nàng, giúp nàng trở về con đường sáng. Những ngày này cuộc sống của hắn giống như địa ngục. Chí Tĩnh tự trách bản thân vô dụng bất tài, ngay cả người phụ nữ bên gối cũng không bảo vệ được. Mười năm qua nàng sống bấp bênh, bị dẫn vật tâm lý, bị đe dọa lợi dụng vậy mà hắn không hề biết. Phải chi hắn thông minh hơn một chút, chú ý quan sát hơn một chút thì đã sớm nhận ra sự bất thường. Khanh Ca tự ôm đồm mà không tiết lộ với ai, Chí Tĩnh cho rằng mình không tạo được cảm giác an

toàn và tin cậy, để Khanh Ca phải một thân một mình chống chọi với số phận, rồi đi tới bước đường như hôm nay!

Ca Dương nhận lá thư, đọc nhanh. Thư dài hai mươi mấy trang, kể lại tởm tận quá khứ của Khanh Ca, bao gồm những trận trở về Chấn Lưu, về triều đình và giang hồ ở Đại Thế. Ca Dương bỏ qua những tình cảm tha thiết nàng viết cho Chí Tĩnh, đọc đúng trọng tâm câu chuyện. Hắn nhìn Chí Tĩnh thần sắc phờ phạc, đầu tóc bù xù, đôi mắt tằm tối, muốn mắng không được mà an ủi cũng không xong. Ca Dương thở dài buông lá thư xuống, nghĩ đến vị vương gia quá cố, ông có năm cậu con trai sáng sủa lỗi lạc, không biết oan nghiệt gì mà tất cả bất hạnh đổ dồn lên người con thứ hai.

- Chuyện đến nước này, chỉ có thể chờ xem diễn biến. Tư Tư và hoàng nhi cũng mất tích, khả năng cao là rơi vào tay Lỗ Tông Phi. Con cáo quỷ quyết đó chưa từng là chính nhân quân tử, hắn có thể sử dụng bất cứ thủ đoạn nào để đạt mục đích.

Ca Dương nhìn xuống Phong và Tiểu Mai.

- Các người cũng đứng dậy đi. Lần này trẫm gọi các người đi cùng Quận chúa chẳng qua là tiện đường để Phong hồi kinh dưỡng thương. Đều do trẫm tính sai, rốt cuộc không bắt được gà còn mất năm thóc!

Ca Dương ôm trán đang nhức bưng bưng, cố gắng suy nghĩ theo hướng lạc quan. Nếu không phải trận chiến đang hồi cam go, nếu không phải hắn là đế vương, hắn thà bỏ xuống tất cả, lập tức đi tìm mẹ con nàng, chỉ khi thực sự ôm hai người vào lòng thì trái tim này mới trở về lồng ngực. Ca Dương đã đi nước cờ thất bại, hắn không nên để Tương Tư và con trai rời khỏi mình trong thời khắc nhạy cảm như vậy. Chỗ nguy hiểm nhất mới là chốn an toàn nhất, lo lắng quá hóa vụng, bây giờ Ca Dương chỉ cầu mong hai người không bị tổn thương, toàn vẹn khỏe mạnh đợi hắn tới cứu.

Phong, Tiểu Mai, Chí Tĩnh và Vĩnh Lạc đều im lặng nhìn hoàng đế úp mặt trong lòng bàn tay. Không khó để hình dung tâm trạng khủng hoảng của Ca Dương bây giờ, một bên là quốc gia, một bên là thân nhân, ở địa vị đế vương hẳn phải chu toàn cho tất cả, không thể hy sinh bên nào!

Ngay lúc ấy, Vu Thuấn tung cửa lều bước vào, hốt hải nói:

- Hoàng thượng! Nguy rồi! Ở tường thành xuất hiện một nữ nhân, bọn chúng treo nàng trên thập tự giá, nói là Minh Châu quận chúa, yêu cầu quân ta rút lui! Phan tướng quân đang cầm cự không dám manh động, đợi bệ hạ quyết định...

Lâm quân sư tiếp nối bước vào, chấp tay bâm:

- Tâu thánh thượng, rất có thể đây là một cái bẫy. Thần cho rằng chúng ta không thể rút quân trong khi sĩ khí đang cao, người xưa đã dạy “thừa thắng xông lên”, Khương La đã đợi ba năm cho ngày này, không lập tức hạ Bình Thành thì phải đợi tới bao giờ?

Lâm quân sư nghĩ cho toàn cuộc mà nói, trong khi Chí Tĩnh và Vĩnh Lạc nghe nhắc đến em gái đã lo sợ hải hùng. Vĩnh Lạc quỳ mạnh xuống đất, khẩn cầu nhìn Ca Dương:

- Không được, bệ hạ! Lục muội là mẹ đẻ của hoàng trưởng tử, nàng còn là “Minh Châu” của Khương La. Bệ hạ nhất định phải cứu nàng!

Lâm quân sư nghiêm mặt phản bác:

- Chắc gì là Quận chúa? Tướng quân không thể có lòng dạ đàn bà. Đánh trận là đánh bằng ý chí sắt đá, tuyệt đối không thể vì uy hiếp của kẻ thù mà lùi bước!!!

Vĩnh Lạc mặc kệ lão, vẫn nhìn Ca Dương chăm chăm, hy vọng hẳn không giống những bậc đế vương từ xưa đến nay, vì giang sơn có thể

buông tha tất cả. Sắc mặt Ca Dương nhợt nhạt, hần nhìn khắp một vòng những khuôn mặt quen thuộc đang biểu lộ cảm xúc kịch liệt nhất, cuối cùng đứng lên đi tới giá kiếm. Trường cung đặt ngay ngắn, toàn thân vàng óng ánh kim. Ca Dương nhắc nó ra khỏi giá, đeo lên vai.

- Không thể rút lui! Trẫm tuyệt đối không thua! Thiên hạ này là của ta, mỹ nhân ta cũng muốn, đừng ai hòng cướp đi một trong hai!

Nửa canh giờ trước đó, Lỗ Tông Phi – đương kim hoàng đế của Đại Thế đang cười khùng khục đi qua đi lại xung quanh Khanh Ca, không ngừng đùa bỡn tóc nàng, khuôn mặt nàng, bàn tay xoa dọc theo thân thể tận hưởng cảm giác làm nhục “người phụ nữ của Thái Minh đế”. Nàng bị trói đứng vào cột, Lỗ Lang thì ngồi ở đằng sau cười mà như không. Hần phát hiện, Bát ca không chỉ thua Thái Minh đế một bậc tài trí, xét về nhân phẩm cũng kém quá xa...

Hai năm trước Lỗ Kiến Cao băng hà, sau gần chục năm năm liệt giường cuối cùng ông ta cũng chết. Thái tử Lỗ Tông Phi như ý nguyện kế ngôi, danh chính ngôn thuận nắm hoàng quyền vốn rơi vào tay hần từ lâu. Không giống như Phượng Thế, Lỗ Tông Phi là con người đầy dã tâm, từ thời niên thiếu hần luôn canh cánh trong lòng vị trí “Thiên hạ đệ Nhị”. Gia tộc bên ngoài của Lỗ Tông Phi vô cùng hùng hậu, bản thân hần và hoàng hậu đều là người xảo quyệt đa mưu túc trí. Chính vì vậy, Ca Dương không thể sử dụng tiểu xảo chính trị để lôi hần rút đài đưa hoàng tử khác lên ngôi như cách đã làm với Phượng Doãn – Phượng Thế ở Phượng triều.

Hiểu rõ con người Lỗ Tông Phi không ai khác chính là em ruột của hần – Lỗ Lang. Chiến vương được xưng tụng là dưới một người trên vạn người – cái danh hiệu này khiến hần cười xòa. Lỗ Lang biết rõ, anh trai mình không rộng rãi như thế. Trong số mấy chục huynh đệ, người bị Lỗ Tông Phi tiêu diệt và kiếm hãm nhiều vô số kể, hần tương đối may mắn vì cùng một mẹ sinh ra, cho nên chiếm được chút ít lòng tin của anh trai. Thuở thiếu thời Lỗ Lang sống vô tư, thích chơi bời, không thiết quan tâm

quan trường tranh đấu. Hẳn làm vậy một phần cũng để Thái tử yên lòng, tật xấu của Lỗ Tông Phi là căm ghét tất cả những ai tài giỏi hơn mình. Lỗ Lang ngoan ngoãn biết điều như vậy, lẽ ra Lỗ Tông Phi nên nhân cơ hội siết chặt tình anh em, lôi hẳn về chiến tuyến của mình nhưng mà không! Lỗ Tông Phi có thói đa nghi trầm trọng, lòng dạ hẹp hòi, con người thực dụng. Hẳn đã khiến cậu em trai thất vọng hoàn toàn khi từng bước cô lập Lỗ Lang khỏi bạn bè, liên tiếp hại chết mấy vị bằng hữu thâm giao. Lý do đơn giản là phía sau họ có một thế lực không lớn không nhỏ, việc Lỗ Lang qua lại với những người này khiến Lỗ Tông Phi không được an tâm. Cùng một mẹ sinh ra, Lỗ Lang hơn ai hết luôn mong muốn anh trai ngồi lên ngai vàng. Nhiều khi Lỗ Tông Phi quá thông minh mà bị thông minh hại, hẳn tàn nhẫn ngoan tâm khiến người ta chạnh lòng. Lỗ Lang không thích cuộc sống bị định đoạt và kiểm soát, hẳn chẳng có chí lớn như anh trai nhưng tuyệt đối không phải mẫu người dễ bị dắt mũi.

Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh. Hoàng tộc của ba cường quốc luôn nhen nhóm những nguy cơ. Giống như Khương La có một Tề vương, Phượng triều vẫn còn Phượng Vận chưa khi nào an phận thủ thường. Đại Thế nhìn vậy mà không phải vậy, Chiến vương cùng hoàng đế có thực sự “anh em như tay với chân” hay không? Điều này e rằng chỉ người trong cuộc mới nói rõ...

Lỗ Lang nhàn nhã uống trà, vẻ mặt xem kịch vui nhìn Lỗ Tông Phi đang chơi trò giải trí rẻ tiền. Khanh Ca im lặng xoay mặt đi hướng khác, thâm nghĩ may mà Tương Tư không rơi vào tay Đại Thế. Tương Tư ít kinh nghiệm, được gia đình và bộ hạ bảo vệ cẩn thận, không giống Khanh Ca đã nếm đủ thăng trầm của cuộc đời, vì vậy sức chịu đựng của nàng rất lớn.

Lỗ Tông Phi không mấy hài lòng với sự điềm tĩnh của Khanh Ca, hẳn muốn nghe nàng la khóc van xin, cảm giác chà đạp ả đàn bà của Chu Lạc Ca Dương mới tuyệt làm sao. Lỗ Tông Phi thô bạo xé rách mảnh áo trước ngực, bóp cằm nàng cười đê tiện hỏi:

- Nghe đồn y xem nang như bảo bối, ngâm sớ tan năm sớ hồng. Bây giờ “bảo bối” đã nằm trong tay trẫm, không biết y chứng kiến đàn bà của mình bị trẫm người cười qua thì có cảm tưởng gì...?

Khanh Ca cắn răng suy nghĩ, có nên giết gã hoàng đế ghê tởm này trước hay không? Hiện giờ nang là dê nhỏ nằm trong hang sói, trẫm bước cẩn thận, ngàn bước đắn đo. Giết Lỗ Tông Phi là hành động liều lĩnh, nang phải cân nhắc thật kĩ...

Lúc ấy có người bước vào phòng, Khanh Ca thoáng thấy bóng dáng nọ, lập tức gục đầu xuống. Tóc bị Lỗ Tông Phi phá hoại rối bời, cũng vừa khéo che đi khuôn mặt.

- Bệ hạ, tình thế không ổn, sợ là chẳng bao lâu nữa Khương La sẽ phá được thành! Thần nghi ngờ địch tìm được con đường bí mật nào đó mới có thể xuất hiện thành linh, tấn công chớp nhoáng như vậy. Chúng ta chậm một bước, đã mất tiên cơ, bây giờ phải đem quân bài cuối cùng ra thôi...

Trần Khôi nói xong, liếc nhìn cô gái bị trói vào cột. Lỗ Tông Phi nghe tin xấu thì tính tình bạo phát, giáng xuống mặt Khanh Ca một bạt tay như trời đánh. Đầu nang lệch hẳn sang một bên, gò má rát bỏng nhưng không thút thít tiếng nào.

- Khốn nạn! Cả ông trời cũng không chịu đứng về phía trẫm! Đã vậy thì đừng trách trẫm bất nhân bất nghĩa! Chu Lạc Ca Dương, ta thề kiếp này không đứng chung một bầu trời với ngươi!!! Ngươi đâu? Đem con đàn bà này trói vào thập tự giá đầu thành! Làm ngay!

Khanh Ca bị khiêng ra ngoài một cách thô lỗ. Trần Khôi nép sát cửa tránh đường, hẳn chỉ nhìn thấy mái đầu trút ngược lò xo tóc của “Minh Châu quận chúa”.

Khi Ca Dương ngẩng đầu nhìn lên tường thành, hẳn thật không biết nên vui hay buồn, thờ phào nhẹ nhõm hay thương tiếc áy náy. Sự đắn đo

trong phút chốc đã tan biến, chỉ đọng lại lòng dạ sắt đá của bậc đế vương. Không có vị vua nào hoàn toàn là người tốt, bởi vì trong suốt cuộc đời anh minh của họ, kẻ vô tội bị hy sinh nhiều vô số kể. Những khi yên tĩnh ngồi nhớ lại, Ca Dương có tự trách, có áy náy, có tiếc thương nhưng tuyệt đối chưa từng hối hận. Cho dù thời gian quay lại, hẳn cũng không thay đổi quyết định ngày hôm nay!

Nhắm mắt không dám nhìn Vĩnh Lạc đang cố hết sức giữ chặt Chí Tĩnh, hoàng đế chỉ nhẹ nhàng nói với Phan tướng quân:

- Không phải Quận chúa. Lệnh cho toàn quân dốc lực công thành!

Chí Tĩnh trợn trừng mắt, rút kiếm Vĩnh Lạc đeo bên hông rồi xô mạnh hẳn ra.

- Xin bệ hạ hãy cứu nàng!

Ca Dương nhìn lưỡi gươm sáng loáng kề bên cổ, tay phải giơ lên ngăn Ngự lâm quân chém Chí Tĩnh thành từng mảnh. Vĩnh Lạc ngã ngồi trên đất, hoang mang hết nhìn anh trai lại nhìn hoàng thượng.

- Thật xin lỗi!

Ca Dương nhấn mạnh từng chữ, thể hiện hẳn bất đắc dĩ nhưng rất quyết tâm. Tay cầm kiếm run rẩy, Chí Tĩnh mếu máo như sắp khóc:

- Van xin ngài, thần cầu xin ngài.

Ca Dương nhắm mắt thở dài:

- A Tĩnh, trăm xin lỗi! Dù rất bất công nhưng trăm phải thừa nhận Khanh Ca không thể so với Tương Tư. Trăm không tài nào hy sinh lợi ích quốc gia vì nàng được! Tha thứ cho sự ích kỉ của trăm. Hoàng đế không

phải thánh thần, trăm cũng là người, mà con người thì luôn có những phút bất lực...

Nghe Ca Dương nói xong, Chí Tĩnh hoàn toàn tuyệt vọng. Hắn hét một tiếng, kiếm chặt xuống đất rồi chạy về phía tường thành. Vĩnh Lạc hoảng hốt gọi, sau đó cũng bất chấp tất cả, nhổ kiếm đuổi theo anh trai. Ca Dương nhíu mày nhìn hai người, quay đầu lệnh cho đội cận vệ:

- Đi theo hỗ trợ họ!

- Bệ hạ, chuyện này...

- Trăm nói đi! Bằng mọi giá đưa nữ nhân kia về đây!

Phan tướng quân muốn nói lại thôi. Với kinh nghiệm của ông, nhiệm vụ này rất bất khả thi. Lỗ Tông Phi không phải thằng ngốc, nếu gã có gan treo “Minh Châu quận chúa” lên thập tự giá thì cũng đủ bản lĩnh khiến cho không ai có thể cứu được nàng, trừ khi hoàng thượng đáp ứng điều kiện của gã buông tay chịu trói!

Lúc này ở một nơi khác cách chiến trường không xa, Tịch Tề và Minh Tứ mặc áo choàng rơm giống nhau, đóng giả dân tị nạn. So với một năm về trước, Tịch Tề hoàn toàn thay da đổi thịt, không còn chút dáng vẻ của công tử thế gia. Hắn vừa nhai cọng rơm vừa lau mồ hôi trên khuôn mặt lem luốc, thăm thì hỏi Minh Tứ:

- Cậu có chắc bọn họ không nhận ra không?

Minh Tứ hạ thấp vành nón, liếc nhìn những tốp binh lính vội vã đi qua đi lại.

- Trong thành đang loạn, không tẩu thoát lúc này thì còn đợi lúc nào? Phải ra ngoài trước khi Trần Khôi phát hiện!

- Ở ở...

Tịch Tề lung tung gật đầu, hẳn thấy mệt chết rồi, làm nội gián quá áp lực, chỉ muốn quay về Sa Đà làm Tứ công tử phong lưu an nhàn mà thôi! Hai người một trước một sau lén lén lút lút, cuối cùng bị Triệu Doãn nhìn thấy.

- Tứ ca! Sao huynh còn ở đây? Huynh mau đi cứu Minh Ca tử tử đi!!!

Minh Tứ và Tịch Tề ngẩn người.

- Triệu Doãn? Chú mày nói cái gì đó?

Tiểu Triệu như đứng trong chảo lửa, cuống quýt giải thích:

- Minh Ca tử còn sống! Nàng giả dạng Quận chúa Khương La, bị hoàng đế treo lên thập tự giá rồi!!!

Tịch Tề và Minh Tứ nhìn nhau, sau đó Minh Tứ ném bỏ áo rơm, quay đầu chạy. Tịch Tề bối rối kéo Triệu Doãn đuổi theo, thờ hồn hển quất:

- Chú mày lập tức kể rõ ràng! Gặp Minh Ca ở đâu? Tại sao nàng lại có mặt tại Bình Thành?

Chí Tĩnh, Vĩnh Lạc, Tịch Tề và Minh Tứ đều gấp rút đi cứu Khanh Ca. Lúc này nàng đứng trong gió, tóc bay phần phật, ánh mắt tỉnh táo nhìn xuống bên dưới. Lỗ Tông Phi điên tiếc quất mắng, hẳn nhận ra mình quá ngây thơ, cứ tưởng bắt được Minh Châu là có thể kiềm chế Ca Dương. Hóa ra không phải anh hùng nào cũng thua ái mỹ nhân!

- Như vậy là sao? Trần Khôi ngươi nói đi!!!

Trần Khôi quỳ xuống, nghẹn một lúc mới đáp:

- Vi thần cũng không biết... Rõ ràng Thái Minh để rất xem trọng nữ nhân kia, tin tức thuộc hạ truyền đến tuyệt đối không sai! Chuyện này chắc chắn có làm lẩn ở đâu đó!

- Làm lẩn? Mẹ kiếp bây giờ người nói có làm lẩn! Trẫm muốn cái đầu của người đem ra đền tội!!!

Trần Khôi sợ hết hồn, lập tức cầu xin:

- Bệ hạ tha mạng, bệ hạ bớt giận, thần sẽ lập tức nghĩ cách giải quyết!

- Hừ! Tốt nhất người phải nghĩ cho nhanh, nếu phen này quân ta thất bại thì người đừng hòng sống sót trở về Chấn Lưu!

Lỗ Tông Phi tức giận phất áo bỏ đi. Lúc này Hà tiền bối mới chạy đến đỡ Trần Khôi. Bà ta ngậm ngừng bảo:

- Khôi nhi à, có phải chúng ta bắt lầm người không? Sao ta cứ cảm thấy nữ nhân kia hơi quen mắt.

Trần Khôi nhú mày lắc đầu đáp:

- Làm sao có thể? Chiến vương đã xác nhận rồi!

Hà tiền bối nói:

- Vậy có khi nào Chiến vương nói dối bệ hạ?

Không thể nào! Trần Khôi đang muốn phản bác nhưng ngẫm lại thấy có điểm nghi ngờ. Bình thường Chiến vương luôn dẫn quân tốp đầu hoặc tốp hai, thắng lợi nào cũng không thiếu công lao và ban thưởng. Thế mà trong trận đánh quan trọng như hôm nay ngài ấy lại lấy cớ vết thương cũ tái phát, chủ động xin vào viện quân. Viện quân ít ỏi chưa tới hai nghìn, vào thời khắc mấu chốt không có tác dụng lớn nhưng mà... Trần Khôi nghĩ tới điều gì đó, kinh hoàng mở to mắt:

- Chẳng lẽ... Không thể nào... Nguy rồi!

Hắn sợ toát mồ hôi, bàng hoàng không tin nổi ngược nhìn người trên thập tự giá. Vừa khéo lúc đó Khanh Ca cũng phát hiện Trần Khôi và Hà tiên bối. Sáu mắt nhìn nhau, ngạc nhiên kinh hãi đều đủ cả.

- Là... Là nàng!

Hà tiên bối bất giác lùi một bước. Trần Khôi thì tức giận rút kiếm chạy lên bậc thang.

- Đều do nàng phá hư! Thảo nào tìm khắp Sa Đà không thấy. Nữ nhân chết tiệt này chính là thứ xúi quẩy!

Khanh Ca mỉm cười nhìn hai kẻ thù đang chạy tới nộp mạng. Nàng hưng phấn, thích chí. Cuối cùng thì cũng đợi tới ngày hôm nay. Năm ấy rời khỏi Chấn Lưu nàng đã thề với lòng, sẽ khiến hai kẻ này chết không toàn thay, bị nghìn vạn người giẫm đạp lên!!!

Gió trên tường thành rất lớn, nếu không bị trói vào thập tự giá có lẽ thân hình mỏng manh của Khanh Ca đã bị thổi bay. Đứng ở vị trí này mang đến cảm giác rất đặc biệt, nhìn hết chiến trường đẫm máu, nghe hết tiếng than thở của chúng sinh. Trần Khôi chậm chậm đi tới, y phục bị gió thổi dính sát vào một bên. Ánh mắt hẩn đỏ lừ đầy hung tợn, nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Khanh Ca. Nàng chẳng lo sợ né tránh, ung dung nhìn vào đôi mắt ấy. Vẫn là cơn bão màu xám mê hồn như xưa, có điều nó đã không đủ mạnh để khống chế Khanh Ca nữa...

- Trần Khôi, người đã nói sai! Ta không phải một con quái vật. Ta là con người bằng xương bằng thịt, cho nên biết khổ, biết đau. Ta hơn ai hết cũng khao khát hạnh phúc và tự do. Ta không phải con rối ngu ngốc để người khống chế và lợi dụng. Trần Khôi, hổ thẹn cho ông trời ban người mê thuật. Hôm nay ta sẽ dùng “thiên âm” để trừng phạt người. Người

không xứng đáng có đôi mắt quý giá như vậy. Từ giờ về sau, người sẽ không sử dụng đôi mắt ấy làm hại bất kỳ ai nữa!

Khanh Ca chậm rãi nói từng tiếng, từng tiếng. Gió thổi vù vù không cách nào đánh tan thanh âm của nàng. Trần Khôi kinh ngạc quá đỗi, kiếm trên tay rơi xuống chục trượng tường thành, cả người hấn run rẩy. Hà tiền bối thấy không ổn, lo lắng giữ hấn lại nhưng đã chậm. Trần Khôi giơ tay tự móc mắt, trong tiếng thét đau đớn hấn loạng choạng bước hụt chân rồi thẳng tắp rơi xuống! Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, Hà tiền bối điêu đứng chứng kiến. Trên đỉnh tháp đầu thành chỉ còn lại Khanh Ca và bà ta, chính giữa hai người là vết máu và đôi con mắt lẩn lóc. Hà tiền bối ôm bụng muốn ói, Khanh Ca lạnh lùng hỏi:

- Còn người muốn tự giải quyết hay đợi ta ra tay?

Hà tiền bối chầm chậm lùi lại, người tham sống sợ chết như bà ta tất nhiên không muốn tìm chết. Khanh Ca không vội, nàng luôn tự hỏi nếu Hà tiền bối không xuất hiện thì có phải cuộc sống nàng không đi tới bước đường hôm nay?

- Tại sao năm ấy bà không bỏ qua cho gia đình tôi? Chúng tôi vốn rất hạnh phúc, cha mẹ tôi đều là người lương thiện. Làm chuyện táng tận lương tâm như thế, bà có từng nửa đêm gặp ác mộng giật mình hay không?

Hà tiền bối cười cứng ngắc:

- Minh Ca nhi à! Dù sao chúng ta cũng có tình cảm thầy trò mấy năm. Con tha cho ta một mạng đi! Đó là công việc ta phải làm, do trường môn ép buộc, ta cũng bất đắc dĩ lắm...

Khanh Ca không muốn nghe bà ấy nói lời vô nghĩa. Nàng lại hỏi:

- Tại sao Chấn Lưu phải phục vụ triều đình? Các môn phái khác thì sao?

Hà tiên bói thành thật đáp:

- Cái này à? Tất nhiên không phải môn phái nào cũng vậy! Chỉ có Chấn Lưu, Côn Lôn với mấy tiểu phái khác. Hoàng đế chúng ta là người biết dụng hiền tài, chuyên môn tìm những giáo phái tuyệt kỹ. Như Chấn Lưu có thể sử dụng mê thuật sai khiến quỷ thần. Côn Lôn biết bói mệnh và tiên tri, nghe đâu biết chút phép thuật nữa... Đại khái là... Bệ hạ tin mấy thứ siêu nhiên phi phạm. Chúng ta chẳng qua là những người yêu nước, phục vụ triều đình cũng tốt chứ sao? Đợi khi hoàng thượng chiếm được thiên hạ, lo gì chúng ta không được hưởng phần... Minh Ca nhi à, con...

- Thôi im đi!

Khanh Ca giận dữ quát, Hà tiên bói sợ run lùi lại. Ánh mắt nàng ác liệt nhìn bà ta, khóe môi nhếch lên chậm rãi nói:

- Xem ra tới chết bà cũng không hối cải. Là đồng môn với Trần Khôi, giúp hắn làm bao nhiêu chuyện tốt, bà không cảm thấy mình nên làm bạn với hắn nơi tuổi vàng hay sao? Trần Khôi đi như vậy, chắc chắn cô đơn lắm!

Hà tiên bói kinh hãi lắc đầu, chân từ từ nhích về khoảng không.

- Đừng, đừng, đừng! Ta sai rồi, Minh Ca ta xin lỗi, tha thứ cho ta đi! Ta không muốn chết, ta không muốn chết, ta khô.. N.. G... Aaaaaaaa!

Hà tiên bói rơi xuống đúng chỗ Trần Khôi rơi khi nãy. Thi thể hai người chồng lên nhau, bị đoàn quân lần lượt giẫm đạp, khi còn sống họ đâu ngờ ngày hôm nay sẽ chết dễ dàng như vậy, hơn nữa còn chết trong tay đứa con gái yếu đuối họ luôn xem thường.

Khanh Ca nhìn theo cho đến khi không còn thấy rõ hai người kia nữa, có lẽ thi thể bị bùn đất và những thi thể khác trộn lẫn. Giết được kẻ thù, nàng chẳng vui vẻ gì cho cam, có chăng chỉ là hoài thương và mệt mỏi.

Nàng tự hỏi rốt cuộc là vì sao và vì ai, cả tấn bi kịch đời nàng, anh trai nàng và rất nhiều đồng môn khác... Liệu có ai đứng ra chịu trách nhiệm? Còn những người ở bên dưới nữa, họ đang làm gì, tại sao họ phải chém giết nhau để rồi được lợi cuối cùng vẫn là bọn cầm quyền?

Khanh Ca nhắm mắt, lệ được gió thổi tan... Nàng chỉ ước dùng “thiên âm” của mình xoay vần đổi mệnh, xoa dịu tất cả nỗi đau của nhân sinh. Phải hát cho thế giới hòa bình, cây lá đâm chồi nảy lộc. Hát cho trẻ em được sinh ra và lớn lên trong mái nhà hạnh phúc, không còn ai tước đoạt tuổi thơ của chúng và khiến máu mủ chia lìa. Nàng bé nhỏ làm sao trong thế giới này nhưng trái tim lại mong được bao trùm tất cả...

Minh Ca không phải con quái vật!

Anh trai đã nói, nàng là một thiên thần!

Giọng hát của nàng đẹp như ngọn lửa linh hồn đang nhảy múa, sạch sẽ và tinh túy nhất thế gian!

Minh Ca không phải con quái vật!

Chí Tĩnh đã nói, nàng là người con gái xinh đẹp và lương thiện nhất, là người hãn yêu nhất trên đời!

Khanh Ca mở to mắt, đúng thế, bây giờ nàng đã hiểu! Sự có mặt của nàng là kiệt tác của vận mệnh. Nàng phải tự hào vì điều ấy, phải sống cho xứng đáng với những người đã yêu quý và trân trọng mình!

Khanh Ca ngẩng đầu nhìn vầng mặt trời, tóc nàng bay bay, váy áo rùng rục, xinh đẹp như thần Vệ nữ đem sinh mệnh trám đầy những khiếm khuyết trong trái tim loài người...

Vĩnh Lạc đỡ cho Chí Tĩnh một đường kiếm, có chút tuyệt vọng nhìn về phía trước. Hãn và anh trai đều thương tích đầy mình, vậy mà chưa tiến

gần được tường thành...

- Nhị ca! Chúng ta nghĩ cách khác đi, cứ liều mạng xông ra như thế không giải quyết được gì đâu!

Chí Tĩnh mặc kệ, lạnh nhạt đáp:

- Đây là chuyện của ta, không cần đệ quan tâm!

- Nói gì chứ? Làm sao đệ bỏ mặt huynh được?

Vĩnh Lạc vừa nói vừa chém giết, múa một đường kiếm lại đá một tên đánh lén. Mắt thấy kẻ địch từ phía sau chuẩn bị đâm vào lưng Chí Tĩnh, Vĩnh Lạc thảng thốt hét lên:

- Nhị ca cẩn thận!

Tên kia chưa đạt được mục đích thì có điều kỳ diệu xảy ra. Tất cả mọi người đột nhiên nghe thấy âm thanh quái lạ, giống như ai đang hát, cũng giống như tiếng nỉ non. Họ cảm thấy đầu óc choáng váng, tay chân nhức mỏi không cầm nổi vũ khí. Người người ngã xuống như biển lúa bị gió bão quét qua. Vĩnh Lạc đỡ lấy anh trai, ngẩng đầu tìm kiếm nơi phát ra tiếng hát. Nghìn vạn quân binh chém giết đổ mắt dần bình tĩnh lại, bắt đầu lắng tai nghe kỹ, đúng thật là một giai điệu, ca từ giản dị mà tha thiết. Bài hát ấy không xa lạ, là một khúc dân ca xưa cũ mà thôi. Thế nhưng chưa bao giờ người ta cảm thấy bài hát này diệu kỳ như vậy, dật lên cả tiếng lòng và khát vọng bình an trong trái tim mỗi người.

Có ai đó bất chợt nhắm theo, rồi một người nữa nổi nhịp khê hát. Tiếng hát lớn dần, lớn dần, cuối cùng hùng hồn như một khúc Thiên ca! Phải rồi! Họ muốn về nhà, hình như cánh đồng đã lâu ngày thiếu người chăm bón, hình như đàn con đang tựa cửa đợi cha, hình như mẹ già lại bị ốm đau khi trời trở gió. Họ đang làm gì ở nơi quái quỷ này chứ? Tại sao

phải đánh nhau, tại sao phải đổ máu? Tại sao phải đem thân mình phục vụ sự phi nghĩa của chiến tranh?

Quân binh bắt đầu ném mũ sắt, ném cung tên. Họ bẻ cong ngọn giáo, thả ngựa chiến, hô hào nhau lập tức về nhà! Chí Tĩnh nhìn thấy phía trước bắt đầu thông thoáng, thế là dùng hết sức vùng dậy tiến lên. Càng tiến gần về phía Khanh Ca hẳn càng nghe rõ giọng hát của nàng. Hẳn biết mà, Khanh Khanh hát rất hay, đúng như hẳn tưởng tượng là một âm thanh trong trẻo và tươi sáng. Từ một hướng khác, Minh Tứ cũng chạy như điên. Hẳn đỏ mắt nhìn bóng dáng cô em gái bé bỏng mà hẳn tìm kiếm bấy lâu nay. Giọng hát của em ấy còn tuyệt vời hơn trước kia, đã đạt tới uy lực ảnh hưởng hàng vạn người! Minh Tứ vừa cười vừa chạy, muội muội ngốc hãy chờ đó, anh trai sẽ bảo vệ em, không để em chịu khổ như ngày xưa nữa!

Lỗ Tông Phi trợn mắt nhìn quân đoàn hẳn kỳ vọng trở thành một đám điên loạn chạy trốn chết khắp nơi. Tướng tài của hẳn không biết đi đâu, cận thần cũng không biết trốn ở xứ nào, ngay cả đứa em trai hẳn tin tưởng cũng không thấy bóng. Lỗ Tông Phi không chấp nhận sự vô lý này, tất cả đều cho âm thanh kia gây ra, mà người đang hát chính là ả đàn bà bị trói trên thập tự giá. Hẳn đã đánh giá thấp người phụ nữ này, có lẽ ả chính là con cò Ca Dương gài vào!

Lỗ Tông Phi tìm kiếm dưới chân, nhặt cung tên nhắm về phía Khanh Ca. Hẳn híp mắt nhìn, sự giận dữ dồn hết vào cánh tay kéo căng dây cương...

Ở đầu bên này, Chí Tĩnh đã thành công trèo lên ngọn tháp, chỉ cách vài bước nữa là có thể chạm vào nàng!

- Khanh Khanh!

Hẳn sốt ruột gọi. Khanh Ca đang hát say sưa cũng giật mình mở mắt ra.

- A Tĩnh!

Nàng vui mừng không tin nổi, chàng tới rồi, cuối cùng chàng cũng tới cứu thiếp rồi!

- A Tĩnh, A Tĩnh! Mau đưa em xuống, trên này cao quá!

Chí Tĩnh gật đầu cười tươi rói:

- Đừng nhún nhích, ta lập tức tới! Nàng...

“Vụt!”

Chí Tĩnh chưa nói hết câu thì cảm giác có một vật thể đang bay với tốc độ xé gió. Hắn nhào tới ôm lấy nàng nhưng vẫn quá chậm. Mũi tên cắm vào lồng ngực, máu bắn ra như một cầu vồng, theo hướng gió tạt cả vào mặt hắn. Chí Tĩnh đứng hình, nụ cười của Khanh Ca héo đi trong tích tắc. Nàng từ từ nhìn xuống ngực, hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, có lẽ nỗi đau trong thâm tâm đã lấn áp cơn đau thể xác. Khanh Ca lại nhìn Chí Tĩnh, chớp mắt nói:

- A Tĩnh, đưa em xuống đi. Em... Thấy hơi choáng...

Môi Chí Tĩnh run rẩy, nhợt nhạt đáp:

- Ừ, ta đưa nàng xuống, chúng ta... Lập tức đi tìm thầy thuốc! Sẽ... Sẽ không sao đâu!

Hắn luống cuống cởi dây trói, Khanh Ca mất điểm tựa ngã vào lòng hắn, Chí Tĩnh ôm lấy nàng mà cảm thấy mảnh áo trước ngực ướt đầm. Dòng chất lỏng ấm áp chảy qua không thể sưởi ấm tim hắn mà càng làm cho nó đông lạnh thành một khối gì chằng chịt vết nứt. Chí Tĩnh muốn ôm nàng đi xuống nhưng chỉ cần động đậy là vết thương lại trào máu, thậm chí nghe được tiếng òng ọc.

- Khanh Ca Khanh Ca!

Hắn rồi riết ôm nàng, gọi tên nàng, tiếng nói chưa bao giờ lạc lỏng và hoang mang như vậy. Khanh Ca nép trong lòng hắn, nàng nghĩ chết như vậy cũng tốt, ít nhất được bình yên trong vòng tay người thương.

- A Tĩnh, chàng phải chăm sóc con gái thật tốt, không được cưới vợ khác, không được để con bé sống với mẹ ghẻ... Hứa với em, chàng phải yêu quý bản thân, nuôi con lớn rồi tìm tấm chồng tốt cho nó... Em luôn ở bên cạnh hai người, em không đi đâu cả. A Tĩnh đừng sợ!

- Không, không, Khanh Ca nàng đừng nói. Nàng sẽ không sao, chúng ta sẽ trở về Sa Đà, con gái không thể lớn lên mà không có mẹ. Nàng đừng nhấn tâm như vậy có được không?

Minh Tú đến muộn hơn, khi hắn trèo lên ngọn tháp thì đã thấy Chí Tĩnh ôm lấy Khanh Ca một thân nhuộm máu. Minh Tú phát điên bò tới, đoạt lại em gái.

- Minh ca nhi! Minh Ca nhi! Mọii làm sao vậy? Tại sao lại thế này?

Khanh Ca cố duy trì tỉnh táo nhìn người mới đến. Không thể lầm lẫn, đây chính là anh trai xa cách mười năm, đáng tiếc họ vừa gặp lại thì phải ly biệt thêm lần nữa.

- Đại ca...

Nàng mỉm cười nhìn Minh Tú, thế này tốt quá, vừa có chồng vừa có anh trai, ông trời cũng quá ưu đãi nàng, có thể gặp lại thân nhân lần sau cuối! Hai tay Khanh Ca một bên nắm Chí Tĩnh, một bên giữ lấy Minh Tú, nhìn qua lại hai người, đôi mắt đã mất đi sức sống nhưng vẫn long lanh xinh đẹp hơn bao giờ hết.

- A Tĩnh, đại ca! Khanh Khanh không đau, cũng không sợ. Hai người phải sống thật tốt đấy, Khanh Khanh sẽ biến thành ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, ngày nào cũng dõi theo hai người...

Nàng cười thật tươi, mắt chớp chớp rồi dần không nâng lên nổi nữa, yên tĩnh khép lại. Hai tay vẫn đặt trong bàn tay Chí Tĩnh cùng Minh Tú, đầu ngả đi được hai người cẩn thận đỡ lấy. Gió ở chỗ này thổi rất mạnh, tựa như muốn đưa những hạt pha lê bay lên cao. Bụi linh hồn lấp lánh như giọt nước, trong tình khôi mơ hồ lưu lại tiếng cười...

Minh Tú ngẩn ngơ ôm Khanh Ca, ánh sáng trong mắt lịm tắt. Chí Tĩnh gục đầu bên thân thể nàng, đau đớn khóc nghẹn. Tại sao vận mệnh luôn bất công như vậy? Tại sao không cho Khanh Ca được hạnh phúc như những gì nàng đáng có?

Chí Tĩnh nhớ đi nhớ lại cảnh tượng mũi tên kia ghim vào ngực nàng. Chỉ một chút nữa, một chút xíu nữa thôi là tránh kịp! Nàng dặn dò hẳn phải sống tốt, muốn hẳn chăm sóc con gái đến khi con bé trưởng thành. Chí Tĩnh hiểu ra Hòa An vương đã phải mạnh mẽ cỡ nào để làm được điều tương tự thế. Đêm ấy khi ông nâng ly thạch tín chuẩn bị bước theo vương phi, chính tiếng khóc của Tương Tư khiến Hòa An vương từ bỏ. Buông xuống chung rượu độc không hề dễ dàng như Chí Tĩnh vẫn tưởng. Cần rất nhiều can đảm, rất nhiều kiên cường và rất nhiều sự chịu đựng!

Chí Tĩnh mở mắt ra, hẳn nâng niu Khanh Ca trao nàng cho Minh Tú. Minh Tú cũng đau thương nhìn Chí Tĩnh, không biết hẳn muốn làm gì.

- Nguyện vọng của ta là được chôn chung huyết với nàng!

Chí Tĩnh nhìn Minh Tú dặn dò, tràn đầy tín nhiệm và phó thác.

- Người...

Minh Tú mở to mắt, bối rối ôm em gái, ngơ ngác nhìn Chí Tĩnh thoăn thoắt leo xuống dưới, giữa đường nhặt một thanh đao kéo lê theo. Chí Tĩnh biết rõ ai bắn mũi tên ấy, hẳn đã trông thấy vẻ mặt kiêu ngạo đặc ý của Lão Tông Phi. Chí Tĩnh biết mình không đánh lại gã này nên sẽ dùng hết sức cùng y đồng vu quy tận! Đừng trách Chí Tĩnh nông nổi, cũng đừng oán hẳn

dại dột. Sau này hẳn sẽ tạ lỗi với Khanh Ca, bởi vì hẳn không tài nào nghe theo lời nàng, không thể trơ mắt nhìn kẻ thù giết vợ sống sót, càng không đủ can đảm lựa chọn nửa đời còn lại như cha mình!

- Nhị ca!

Vĩnh Lạc và Tịch Tề cùng gào lên, hai người từ hai hướng khác nhau lao ra. Ba anh em chung sức đối phó với hoàng đế Đại Thế. Đứng ở bên dưới Ca Dương cũng thấy rõ tình hình, hẳn vốn đã giương cung nhắm vào Lỗ Tông Phi nhưng cuối cùng hạ xuống.

- Hoàng thượng?

Phan tướng quân khó hiểu hỏi. Với góc độ này cộng thêm uy lực của Trường Cung, chắc chắn bệ hạ sẽ giết được Lỗ Tông Phi một cách dễ dàng!

Ca Dương nhìn một màn ba đánh một, lắc đầu đáp:

- Đó là việc của họ! Trẫm không muốn can thiệp, vả lại...

Ca Dương nhếch môi khinh thường:

- Vả lại người này cũng không đáng để trẫm lãng phí một mũi tên!

Lỗ Tông Phi chật vật đối phó ba anh em Hòa An phủ. Vĩnh Lạc chiêu thức bài bản, ra đòn khôn khéo. Tịch Tề đánh võ chuồn chuồn, loạn xạ lung tung. Nhưng khó chơi nhất vẫn là Chí Tĩnh, từng chiêu không thừa cho mình đường lui, bán mạng chém giết! Lỗ Tông Phi trong khó khăn vẫn vững vàng chống chọi ba hướng công. Sau khi Khanh Ca ngừng hát cuộc chiến cũng không thể tiếp diễn vì ý chí quân lính đã rã rời, duy nhất còn vang tiếng binh đao chính là trận chiến riêng của hoàng đế Đại Thế và ba anh em Chí Tĩnh. Một số thuộc hạ trung thành muốn tiếp cận hộ tống đều bị Ngự lâm quân của Ca Dương ngăn cản. Các tướng lĩnh Khương La hưng

phấn ngẩng đầu chờ xem kết quả, họ muốn chứng kiến kẻ thù số một của quốc gia chết như thế nào!

Bốn người trên kia đánh rất lâu và cũng rất ác liệt, thể lực của Lỗ Tông Phi giảm đi thì sự ngoan tuyệt càng tăng lên. Hãn mất hết rồi, quyền lực và giang sơn, giấc mộng đế vương và khao khát làm chủ thiên hạ! Tại sao ông trời bất công như vậy, kẻ có mọi thứ, kẻ lại chẳng còn gì. Chỉ dư sinh mệnh này, Lỗ Tông Phi không muốn hèn mọn trốn chạy! Khi sống hãn không đạt được mục đích, lúc chết vẫn phải giữ tôn nghiêm của một đế vương! Chí Tĩnh nhìn ra tia điên cuồng táo bạo trong mắt Lỗ hoàng đế. Hãn xô Tịch Tề sắp sửa lao tới, tự mình nghênh đón đường kiếm của đối phương. Vĩnh Lạc hiểu ra dự tính của anh trai, hoảng hốt ngăn cản nhưng không kịp nữa! Chí Tĩnh và Lỗ hoàng đế cùng lúc đâm xuyên qua nhau. Sắc mặt Lỗ Tông Phi vắn vẹo dữ tợn, biểu cảm của Chí Tĩnh buông lơi, không còn gì níu kéo. Vĩnh Lạc tách hai người ra, kêu gào âm ỉ đòi quân y. Tịch Tề ngơ ngác nhìn anh trai, trong khi Minh Tứ cũng ôm thi thể Khanh Ca đi tới.

Thế giới

Dường như tĩnh lặng

Dường như cạn khô không khí

Dường như không ai thở nổi...

Chí Tĩnh lưu luyến nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt chờ mong nhìn về phía Khanh Ca. Minh Tứ đặt nàng nằm xuống cạnh hãn, Chí Tĩnh mở to mắt xem, tay lần mò tìm được bàn tay nàng. Như vậy thật tốt, họ vẫn đi cùng nhau, trở thành hai vì sao cùng mọc cùng lặn, không bao giờ tách rời, không bao giờ lạnh lẽo và cô đơn!

Xa xôi ngàn dặm, Sa Đà lại bất ngờ đổ mưa. Những năm gần đây mưa ở Sa Đà không còn hiếm hoi kỳ thú như trước nữa. Thán Khúc nghe người

hầu bầm báo, hoang mang chạy tới thư phòng. Trong thư phòng có một kệ gỗ trưng đồ lưu niệm. Năm bức tượng sứ vẫn nằm ngay ngắn. Những bức tượng này do Hòa An vương làm lúc sinh thời, dùng đất sét nặn hình, đem nung rồi vẽ bằng cọ. Cậu bé đứng nghiêm trang mặt hơi cười là anh cả Thán Khúc, đứa trẻ cầm gậy trúc thủ võ là Vĩnh Lạc, hình em bé nghịch ngợm đang chơi chọi gà là cậu tư Tịch Tề, cậu út Kinh Hà ngồi xếp bằng đọc sách, em gái Tương Tư đang chơi đánh đu. Những bức tượng sống động, tràn đầy biểu cảm như tính cách của từng người. Thán Khúc nhìn chăm chăm vào vị trí bỏ trống thứ hai, rồi nhìn xuống chân kệ nơi có nhiều mảnh sứ vỡ toang toác. Người hầu sợ sệt nói:

- Nô tài thấy trời chuyển mưa gió lớn nên vào thư phòng kiểm tra cửa sổ. Không ngờ nhìn thấy bức tượng này bị ngã.

Tự Trinh vương chậm chậm ngồi xuống, tay không cẩn thận nhặt từng mảnh sứ lên. Quá nhiều mảnh nhỏ, không tài nào ghép về nguyên trạng được. Thán Khúc cúi người cầm phần đầu may mắn chưa vỡ vụn, khuôn mặt của bức tượng đang nóng nảy cau có. Tự nhiên hẳn có một linh cảm rất xấu, có lẽ trên kệ gỗ kia sau này sẽ mãi mãi dư một chỗ trống...

Tương Tư ngồi trong ngôi miếu nhỏ cẩn thận đọc mười hai trang thư mà Khanh Ca viết riêng cho nàng. Ở trang cuối cùng, lời lẽ nồng đượm sự chia ly, giống như lời trăng trối của người sắp sửa đi xa. Nàng hít mũi kiềm lại giọt nước mắt, thương xót nhìn về phía chiếc nôi đang đưa cách đó không xa. Tiểu Long Nhi nghiêm chỉnh đứng trông em, con chó Nha Nha lại bộc phát tố chất bảo mẫu, đều đặn giơ chân đưa nôi. Tương Tư dịu dàng đến bên bọn trẻ, một tay sửa góc chăn cho đứa nhỏ, một tay khen ngợi xoa đầu Long Nhi.

- Mẹ ơi, sao em gái không thức dậy chơi với con?

- Bởi vì em còn nhỏ, cần ngủ nhiều để chóng lớn. Sau này Long Nhi phải làm anh trai gương mẫu, luôn luôn bảo vệ em gái nhé?

Thằng bé cười tí mắt, đáp giòn giã:

- Dạ!

Ni cô giỡ Từ Sinh Am bước vào phòng nói với Tương Tư:

- Nữ thí chủ, bên ngoài có người tự xưng là phu quân của thí chủ đến đón mấy mẹ con!

.

Tin thắng trận truyền về Đế Đô rất nhanh, nhiều vùng phụ cận cũng náo nhiệt ăn mừng. Hôm nay ở quán rượu có tiết mục kể chiến tích đánh giặc ngoại xâm. Ông già cầm quạt mo phe phẩy, đứng trên bàn huơ tay múa chân nói với khách:

- Lúc đó chuyện gì xảy ra mọi người có biết không? Chính là Thần Vệ nữ hiên ngang cất cao tiếng hát! Ta nói... Quân địch chết như ngã rạ! Đại Thế sợ hãi chỉ có thể giơ cờ trắng đầu hàng!

Một người đứng bên dưới tò mò hỏi:

- Vậy sau đó Thần Vệ nữ làm gì?

Ông già vuốt râu bảo:

- Còn làm gì nữa? Hoàn thành sứ mệnh phải về trời! Thần Vệ nữ nhảy lên đám mây, bay vút đi! Từ nay về sau Khương La đã có Thần Vệ nữ bảo hộ, bất cứ lúc nào cũng không lo sợ Đại Thế lăm le bờ cõi nữa!

Ông già tự hào phe phẩy quạt mo, mọi người trong quán vỗ tay hưởng ứng. Nhiều nơi bắt đầu lập đền thờ Thần Vệ nữ, mặc dù họ không rõ Thần Vệ nữ là vị Thần nào và vì sao phải thờ hai người.

Cả nước hùng hực không khí thắng lợi, duy có vùng Sa Đà dường như âm đạm hơn xưa. Ba năm trước Hòa An vương mất, mọi người đều tiếc thương. Ba năm sau con trai thứ hai của ông tuổi trẻ qua đời, lý do là gì không rõ, chỉ biết cả hai vợ chồng cùng đi, an nghỉ ở khu đất tổ bên cạnh mộ vương gia vương phi.

Dãi lụa trắng trước cửa phủ vừa tháo xuống lại lần nữa treo lên, mọi người trong nhà có mặt đông đủ, rất nhiều hoa được dân chúng đưa tới chia buồn. Lệ Hà và Thương Miểu dọn dẹp phòng ngủ của vợ chồng lão Nhị, tất cả đồ vật đều giữ nguyên trạng, quét sạch bụi bậm rồi khóa lại. Sau này mỗi năm họ sẽ tới thu dọn một lần, xem như nơi lưu giữ kỷ niệm đẹp khi họ còn sống. Vẫn có ba chị em dâu thủ thỉ buồn vui, bây giờ chỉ còn lại Lệ Hà và Thương Miểu sàu đến bỏ ăn. Bốn anh em trai thì trầm lặng ít nói, họ chưa quen cảm giác trong nhà vắng bóng một người. Tương đối có sinh khí chắc là tiểu viện nơi Tương Tư đang ở. Mỗi ngày đều có tiếng em bé khóc, tiếng chó sủa, tiếng trống bỏi đánh lộp bộp và bài hát ầu ơ...

Ca Dương vén rèm lụa bước vào, trông thấy Tiểu Long Nhi đang lúi húi ngồi chơi ngựa gỗ. Hắn cười cười cũng ngồi xuống xoa đầu thẳng bé:

- Sao vậy? Không ai chơi với con à?

Long Nhi oan ức tố cáo:

- Mẹ chăm em rồi, Nha Nha ở một bên nhìn!

Ca Dương nghiêm mặt dạy dỗ:

- Làm anh trai không thể ghen tị với em. Em còn rất nhỏ, cần có mẹ hơn con!

Long Nhi không đồng tình phản bác:

- Nhưng mà mẹ cũng không cho Long Nhi ti ti nữa, nói là phải để dành cho em. Long Nhi chỉ muốn ti ti một chút xíu thôi~~~

- Ti ti?

Ca Dương suy diễn cái từ mới mẻ này, cuối cùng hiểu ra ý nghĩa. Hắn không biết nên giận hay nên cười:

- Con đã gần ba tuổi rồi! Bé trai ba tuổi phải ăn cơm!

- Không công bằng gì cả! Tại sao cha lớn như vậy còn ti ti được mà con thì không?

- Khụ khụ!

Ca Dương bị con trai làm cho điêu đứng, hoàn toàn không có lập trường để phản bác. Mắt lớn mắt nhỏ trừng nhau một hồi thì hoàng đế gia bỏ cuộc. Thôi được, là hắn đuối lý, hắn không đứng đắn dạy hư con trai!

Để Long Nhi ở lại tiếp tục chơi, Ca Dương đi vào gian phòng trong, vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng khóc. Em bé khóc không nói, cả người lớn cũng khóc! Hắn căng thẳng đi tới giường, gần đây Tương Tư dễ xúc động, Chu thái y nói thần kinh của nàng rất nhạy cảm, không chịu nổi đả kích.

Tương Tư ôm đứa trẻ trong lòng, thu người nép vào góc giường, tóc tai tán loạn buông dài xuống đệm.

- Làm sao vậy?

Ca Dương thận trọng nói khẽ, sợ nàng giật mình. Hắn dụ dàng vén tóc ra sau tai, để lộ khuôn mặt nàng tiêu tụy và đỏ bừng. Tương Tư mê man nhìn Ca Dương một lúc, giống như mất ít thời gian mới nhận ra người.

- Bệ hạ...

Nàng nâng đứa bé cho hẳn xem, lo lắng nói:

- Con gái ăn rất ít, tiếng khóc cũng nhỏ. Thái y nói sức sống quá kém, sơ sinh từng trải qua cảm cúm, về sau thân thể khó mà khỏe mạnh... Thiếp hết lòng chăm sóc nhưng con bé không hề khá lên, làm sao bây giờ??? Bệ hạ chúng ta mời thần y đến có được không? Phải có ai đó trị được bệnh cho con chứ!?

Ca Dương đau xót ôm hai người vào lòng, nỉ non an ủi:

- Nàng bình tĩnh lại, đừng như vậy! Trẻ con đứa nào không chín bệnh mười tai mới trưởng thành? Phải có thời gian, từ từ bồi dưỡng con bé sẽ bình thường như mọi người. Đừng quá lo lắng, nàng cũng phải xem lại mình nữa, suốt ngày ủ ê không vui sẽ ảnh hưởng đến trẻ nhỏ!

Tương Tư lại mơ màng để cho Ca Dương ôm. Từ ngày anh trai chị dâu ra đi, nàng luôn tự trách bản thân, còn có oán trách hẳn. Dù biết làm hoàng đế gánh gồng một giang sơn, nhiều lúc phải đặt quốc gia lên tất cả nhưng mà... Tương Tư nghĩ mãi nghĩ mãi, suy diễn, diễn suy... Nếu lúc đó Ca Dương có thể vì Chí Tĩnh cứu giúp Khanh Ca, giờ này bi kịch không xảy ra, gia đình nàng sẽ... Không đúng, cũng không thể! Hoàng thượng không làm sai, tại sao nàng có thể ích kỉ đổ lỗi cho hẳn được? Người có lỗi nên là nàng mới đúng! Nàng và bệ hạ đây dựa vào nhau, chị dâu bị người ngoài đe dọa, lợi dụng, sau đó...

- Lại nghĩ linh tinh gì rồi? Đừng tưởng tượng vẩn vơ làm mệt đầu óc! Nàng không có lỗi gì hết, nếu nàng khó chịu thì trút lên người ta, đừng dấn vật mình... Ta... Cũng không dễ chịu chút nào!

Ca Dương thật sự không muốn bàn chuyện cũ, không muốn đặt “nếu như” cho chuyện này. Đối với hẳn không có đúng sai, chỉ có nên và không nên. Trong nhiều vấn đề, hẳn là người máu lạnh vô tình, bởi vì cảm tính và mềm yếu là điều tối kỵ của một quân vương. Thay vì ân hận chuyện đã qua,

hắn lựa chọn bù đắp bằng tương lai. Chỉ có như vậy mới đem tới kết cục tốt nhất.

Ca Dương cúi đầu nhìn đứa trẻ do khóc mệt mà ngủ say, bàn tay do dự sờ sờ một chút. Lúc Long Nhi bé bằng từng này hẳn không có cơ hội chứng kiến, chắc là thằng bé cũng mềm mại yếu ớt như vậy...

- An An...

Tương Tư nghi hoặc nhìn hoàng thượng:

- Chàng vừa gọi gì đấy?

- An An, tên ở nhà của con gái chúng ta...

- Con gái chúng ta...?

Tương Tư mở to mắt. Tất nhiên nàng đã xem đứa trẻ này là con mình có điều hoàng thượng chưa thừa nhận. Vấn đề huyết thống hoàng gia rất nghiêm khắc, nàng cũng không nuôi hy vọng xa vời Ca Dương sẽ xem cô bé như ruột thịt.

Bệ hạ nhìn con gái, lại nhìn Tương Tư, cười bảo:

- Tên này không hay sao? An An, Bình An. Chu Lạc An, Trường Bình công chúa. Trẫm đặt tên này với hy vọng con bé có thể an ổn dài lâu, sống vô tư lự, không buồn không lo...!

- Trường Bình... Công chúa...

Tương Tư khẽ thì thầm, càng nghĩ càng thấy hay. Nàng kích động nắm lấy tay hắn:

- Bệ hạ, bệ hạ, công chúa... Thật sự là công chúa sao?

Ca Dương dịu dàng hôn lên khóe môi liền thoáng, tình cảm nói:

- Con gái trẫm không phải công chúa thì là gì? Nàng sinh cho ta đủ trai đủ gái, xem như công đức viên mãn, không ai sánh bằng!

Tương Tư mỉm cười, được một lúc lại có phần do dự:

- Nhưng mà... Thế này có tốt không? Nhị ca nhị tẩu có trách chúng ta cướp đi con gái của họ?

- Chí Tĩnh Khanh Ca mong muốn An An sống vui vẻ chứ không phải lớn lên tủi thân vì không cha không mẹ. Nhiều khi lời nói dối mới là lời nói tốt!

- Vậy... Liệt hoàng tộc có chấp nhận không?

- Trẫm nói ai dám cãi? Trẫm nhận An An là con gái ai dám hoài nghi?

Tương Tư còn muốn hỏi nhưng cảm thấy như vậy quá đủ! Nàng nhìn An An, nhìn Ca Dương, lần đầu tiên từ khi anh trai ra đi có cảm giác nhẹ nhõm và vui mừng.

- Bệ hạ, thiệp cảm ơn ngài! An An nhất định là một công chúa tốt, về sau hết lòng hiếu thuận với bệ hạ...

Tiểu Long Nhi ngồi chơi ở ngoài phòng không hề hay biết cha mẹ nó đã quyết định cho nó một cô em gái. Nhưng mà không sao, bởi vì Long Nhi vốn nghĩ An An là em gái của nhóc rồi, nó không hiểu khái niệm em ruột với em nuôi gì đâu. Sau này càng lớn thì trí nhớ lúc nhỏ càng mờ nhạt. Cho nên ai dám nói An An không phải muội muội của nhóc là nhóc “oánh” cho vỡ đầu ra!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 19

Chương 1

PHẦN XIX: Thiên giới

Năm Thái Minh thứ hai mươi hai.

Mùa xuân thái hòa, Khương La có hai chuyện vui. Một là chiến tranh kết thúc, người dân thôi nổi ám ảnh loạn lạc. Hai là hoàng đế đại hôn, chiêu cáo thiên hạ sự tồn tại của trường hoàng tử và trường công chúa. Quyền uy của Thái Minh đế trong triều quá lớn, không ai dám nói xấu về vụ hôn nhân này, chỉ có người thích đùa khen bệ hạ anh tài, mua một tặng hai.

Mặc dù tại vị hơn hai mươi năm, Thái Minh đế chưa đại hôn lần nào. Cổ hoàng hậu Triệu Tiểu Vy gả cho bệ hạ khi người còn là hoàng tử, hôn lễ trang trọng nhưng không lớn. Về sau lên ngôi hoàng thượng trực tiếp đưa chiếu chỉ phong Hậu, không tổ chức gì thêm. Lần này thật hiếm có, hoàng thượng chẳng những tuyên bố kết hôn mà còn là kết hôn hoành tráng! Cả Đế Đô ngập tràn sắc đỏ, đi tới đâu người ta cũng nghe bàn tán về Hoàng hậu tương lai. Nghe nói đó là Minh Châu quận chúa vô cùng cao quý, từ nhỏ được bệ hạ yêu thích, bây giờ cưới về nhà cũng không bất ngờ!

Trước hôn lễ một tuần triều đình cũng nhiều lần nổi bão vì hàng loạt quyết định thay đổi bộ máy quyền lực trung ương. Ca Dương mạnh tay thanh tẩy tàn dư nội gián Đại Thế, kéo xuống không ít thế lực thâm căn cố đế ở Khương La, đồng thời tiếp tục nâng đỡ lớp người trẻ tuổi cầu tiến. Đáng chú ý nhất là một vị vương gia mới toanh vừa được phong chức tước. Theo như chiếu thư giải bày, vị này là hoàng tử Chu Lạc Thành Vũ con của

Hoàng quý phi đời tiên đế. Sau khi Hoàng quý phi bị ám sát chết trong giếng cạn, vị hoàng tử này bị kẻ gian đánh tráo, khiến cho lưu lạc bên ngoài rất nhiều năm. Lý lẽ sơ hở hết chỗ nói, toàn bịa chuyện lung tung nhưng mà không người nào dám đặt câu hỏi. Thành Phong vương đường đường chính chính nhận tước hào, tạm thời ở trong kinh thành, đợi đại hôn xong thì về Đông Hoang nhận đất phong. Vùng Đông Hoang giàu có nhất nước, vốn thuộc về Tề vương nhưng Tề vương có phúc không biết hưởng, phản bội hoàng đế, chết không ai tưởng nhớ. Nay Đông Hoang rơi vào tay Thành Phong vương, có không ít người thầm lặng chờ xem diễn biến. Cách một ngày sau đó, bệ hạ lại nhận một nữ nhân lai lịch bất minh làm nghĩa muội, gả nghĩa muội cho vương gia mới phong. Triều thần phán đoán vương phi này là người giám sát vương gia, bệ hạ cài một con bài mạnh bên cạnh Thành Phong vương, khiến cho hãn không ngo ngoe gì được.

Phán đoán này hoàn toàn sai. Chính Thành Phong vương đến thỉnh cầu bệ hạ cho người hãn thương một thân phận tốt để trở thành vương phi. Mà vị vương phi kia không ai khác chính là cô nàng Tiểu Mai ngớ ngẩn dạo trước. Vận mệnh chuyển biến quá nhanh, Tiểu Mai còn chưa kịp thích nghi, vẫn xem mình là nô tì hoặc là ám vệ. Nàng được ban họ “Chu” trong “Chu Lạc”, gọi là Chu Tiểu Mai, từ nay không ai chê tên nàng quê mùa, chỉ phù hợp với thân phận nhỏ nữa!

- Sư phụ! Con làm vương phi rồi!!!?

Tiểu Mai kích động đưa chiếu chỉ mới ra lò cho Phong xem. Hãn liếc một cái, thờ ơ đáp:

- Ờ...

Tiểu Mai chống hông ngửa đầu lên trời cười:

- Ha ha ha, con làm vương phi nha! Về sau sư phụ không bắt nạt con được nữa!

Phong cầm cuộn giấy gõ vào đầu nàng:

- Ngọc à? Không nhờ ta làm vương gia nàng có đâu thành vương phi? Ta vẫn cao hơn nàng một bậc!

Tiểu Mai tỉnh ngộ, ờ phải, rốt cuộc vẫn cao hơn. Có điều nàng nhớ tới Tương Tư bèn vỗ đùi cái đét:

- Mèn ơi! Hồi xưa ai bảo số con chỉ làm tới nha hoàn là cùng, giờ con bò lên đầu chủ nhân làm chị em bạn dâu rồi! Hahahaha...

Về sau trong phủ Thành Phong vương thường xuyên có tiếng cười thô bạo của vương phi. Hai vị này không có dáng vẻ hoàng tộc gì sất, rất giản dị, rất gần gũi, được nhiều người dân đất phong yêu mến ca ngợi.

Do khoảng cách giữa Sa Đà và Đế Đô quá xa xôi, hoàng đế cắt giảm khâu rước dâu cho dù rất tiếc nuối. Tương Tư cũng không thích mặc giá y ròn rã mấy ngày đường, nàng còn bận chăm sóc An An, chỉ mong hôn lễ giản lược cho đỡ mệt. Ca Dương đưa ba mẹ con vào kinh trước nửa tháng, cẩn thận giấu trong thâm cung chưa ai thấy mặt. Triều thần nghe đồn hoàng trưởng tử thông minh đáng yêu, tiểu công chúa xinh như thiên thần, ai cũng ra sức tưởng tượng. Không cần đoán cũng biết đây là ngọc quý trong tay bệ hạ rồi, đâu có tùy tiện cho người khác chiêm ngưỡng!

Đêm trước đại hôn, điện Thái Minh mở tiệc viên mãn. Người tham dự đều là vợ chồng các đại thần, những người nổi tiếng có gia đình ấm êm hạnh phúc. Bữa tiệc cũng như tên gọi, triều thần bế theo con cháu dưới mười tuổi. Bọn trẻ chạy qua chạy lại trong sân, hoàng đế rất vui thích không hề ngăn cản. Đám trẻ còn nhỏ chưa biết gì, lần đầu vào cung rất tò mò, phải cử nhiều thái giám cung nữ đi theo quan sát. Bọn nhỏ được thưởng bao đỏ, nên cứ tưởng hôm nay là ngày tết.

Tiếng trống nhạc vang vọng khắp hoàng thành, tất nhiên Tiểu Long Nhi cũng muốn đi chơi. Chẳng qua nó mới vừa hết bệnh, cha mẹ không yên

tâm để nó ra ngoài. Do thay đổi khí hậu từ Sa Đà đến Đố Đố, bạn nhỏ Long Nhi ngày thứ ba liền cảm sốt, ho, ăn khó tiêu. Long Nhi hiếm khi bệnh, vì vậy Ca Dương và Tương Tư đều lo lắng, thống nhất để nó ở nhà nghỉ ngơi. Cu cậu đối với hoàng thành rất tò mò, lần đầu nó biết thì ra nhà nó giàu như vậy! Cha có một cung điện to thật to, đi tới đâu cũng có người quỳ xuống gọi một tiếng “hoàng thượng”. Lòng ngưỡng mộ của cậu bé lại tăng một bậc, từ “cha tài giỏi” thành “siêu anh hùng”.

Tối nay điện Thái Minh có tiệc, có hát múa biểu diễn, mặc dù Long Nhi không biết đường đi nhưng nó còn Nha Nha! Nhân lúc mẹ sang phòng bên trông em gái, cu cậu lén ra ngoài, lợi dụng thân hình nhỏ nhắn qua mắt tất cả cung nhân. Nha Nha chờ Long Nhi theo tiếng nhạc tìm tới cửa. Thị vệ thấy đứa trẻ cười chớ thì rất ngạc nhiên nhưng không ngăn cản bởi vì quần áo nó mặc không sang cũng quý, chắc con của vị quan nào đó. Long Nhi cứ vậy lén vào bữa tiệc không gây chú ý, còn con chớ thì rất bất mãn cắn sợi dây cổ cột vào gốc cây. Càng ngày cậu chủ nhỏ càng xem nó là ngựa!

Long Nhi ngơ ngác nhìn qua nhìn lại, đông người quá! Không biết cha ở đâu nhỉ? Có đứa trẻ độ ba bốn tuổi vỗ vào vai nó, lưu manh hỏi:

- Bao đồ của cậu đâu? Mau nộp ra đây!

- Bao gì...? – Long Nhi ngạc nhiên.

Một đứa khác giống y hệt từ phía sau ló đầu ra, nơm nớp lo sợ bảo:

- Ca ca... Cướp tiền sẽ bị mẹ đánh!

Thì ra là một đôi song sinh. Ông anh hổ báo, ông em thỏ đế. Long Nhi móc túi quần rỗng không đáp:

- Tớ không có!

- Tại sao không có? Cậu đưa cho ai rồi? À À... Có phải thằng mập kia không? Chờ đấy, tớ lập tức dạy cho nó một bài học, xem xem từ nay về sau còn dám lấy tiền của người khác nữa hay không!

Nói rồi bạn nhỏ kéo em trai chạy biển, Long Nhi ngã nghiêng trong gió, tưởng là mình ở sa mạc quá lâu, không rõ văn hóa người thành thị...

Sau đó Long Nhi tiếp tục ở trong đám đông tìm cha. Một thái giám tốt bụng thấy nó có một mình thì cho rằng đứa trẻ bị lạc. Hắn ngồi xuống ân cần hỏi:

- Cậu bé, cha mẹ cháu đâu?

- Không biết, không thấy cha!

- Sao lại không thấy? Thúc thúc dẫn con đi tìm cha nha?

Thái giám nọ đưa Long Nhi vào đại sảnh, ở đó chỉ có người lớn, không khí trang nghiêm hơn bên ngoài nhiều.

- Nè nè, cháu nhìn xem, có thấy cha mẹ không? Có phải hai người bên kia không...?

Long Nhi nhú mày, mở to mắt nhỏ quan sát. Cha... Cha... Màu vàng... Đàng kia! Nhóc đưa tay chỉ hoàng đế, hưng phấn nói với thái giám:

- Cha ở đó! Ngồi ở trên đó!

- Há!?

Thái giám theo tay cậu bé nhìn lên chỗ xung quanh bệ hạ. Mấy vị này đều là quan lớn, hẳn biết rõ con cháu của họ, không có ai giống đứa bé này.

- Cháu chắc ở trên đó không?

Thái giám nghi ngờ hỏi. Long Nhi gật đầu cái rụp:

- Đúng mà, cha mặc áo màu vàng kim, ngồi ở kia kia...!

Long Nhi muốn chạy đi nhưng mà thái giám không chịu buông tay. Phía đó người nào cũng không thể đắc tội, người mặc áo màu vàng lại chỉ có... Hoàng thượng! Hắn không suy nghĩ sâu xa, chỉ cảm thấy đứa bé này còn nhỏ, có thể nhận nhầm người, tốt nhất không nên để nó chạy lung tung.

Lúc này Ca Dương xem náo nhiệt đủ, bắt đầu nhàm chán nhớ vợ con ở nhà. Thế là hắn uống cạn cốc rượu, nói với triều thần:

- Các khanh tiếp tục ở lại xem biểu diễn, cẩn thận trông chừng đám trẻ. Trẫm có việc phải đi trước, sáng ngày mai nhớ tới đúng giờ!

Hoàng thượng đây là căn dặn người ta không được bỏ lỡ hôn lễ! Ai dám ham ngủ không đi dự đại hôn của bộ hạ chứ!? Ca Dương cười nhẹ bước xuống, triều thần hô vạn tuế cung tiễn. Long Nhi thấy cha sắp đi mất thì gấp muốn khóc. Nó vùng mạnh thoát khỏi thái giám nọ, liều lĩnh chạy xuyên qua đám người. Mấy lão thần chỉ thấy có vật mềm mềm gì đó luôn lách dưới chân, hóa ra là đứa bé trai kháu khỉnh, chẳng biết con nhà ai mà chạy vào đây. Ba bốn người giơ tay muốn bắt lại, sợ nó chạy ra giữa đường đụng phải hoàng thượng, kết quả thằng bé nhỏ mà nhanh nhẹn gọn, né trái né phải như con cá da trơn không ai tóm được! Mọi người đành trơ mắt nhìn nó chạy về phía bộ hạ, nóng nảy không biết phải làm sao...

Ca Dương nghe có tiếng bước chân tút tút đuổi theo. Hắn nghĩ hắn nghe lầm. Âm thanh này giống đôi giày của Long Nhi mua ở cửa hiệu Cây Bạch Quả. Ca Dương chưa kịp quay đầu xác nhận thì bánh bao nhỏ đã bổ nhào vào chân hắn, ôm chặt bắp chân. Hoàng thượng giật mình cúi đầu, triều thần thót tim cầu nguyện. Đứa bé dại dột này là con nhà ai? Sao không trông nom cẩn thận để nó mạo phạm bộ hạ thế kia...?

Cả triều chờ xem hoàng thượng nổi giận ra sao, kết quả mọi người nhìn hoàng đế cười, khom lưng bế đứa trẻ lên bằng động tác thành thực.

- Bảo bối~ làm cách nào con tới đây được? Mẹ đâu rồi?

Long Nhi quẹt miệng đáp:

- Mẹ chăm em, con trốn ra!

Ca Dương bật cười lấy ngón tay gõ gõ chóp mũi của nó:

- Nghịch ngợm! Phụ hoàng phải phạt con làm sao đây...?

Hắn vừa nói vừa bế con trai rời đi, còn chưa giới thiệu với ai, cũng không chờ quần thần kịp hoàn hồn.

Này...

Này...

Là hoàng trưởng tử trong truyền thuyết đó!!!

Ca Dương ra khỏi cửa thì nghe trong điện có tiếng rần rần:

- Cung tiền bệ hạ! Cung tiền hoàng tử điện hạ!

Hắn nhếch môi cười, mắt long lanh nhìn Long Nhi. Con đúng là biết chọn thời điểm, gây ấn tượng mạnh đó!

Nha Nha thấy chủ đi ra, sủa gâu gâu đề nghị cởi trói. Thế là Ca Dương một tay ôm con trai, một tay dắt chó trở về Dụ Kiến cung.

Buổi sáng hôm ấy là một ngày nắng đẹp. Tờ mờ giờ Dần, trước cửa cung đã dập dìu xe ngựa xếp hàng chờ tới lượt. Các quan viên mặc triều phục quy cách trang trọng nhất, cáo mệnh phu nhân thì trang sức linh kinh, mặt cười như hoa. Hôn lễ bắt đầu vào giờ Mẹo, trải qua mười hai tiểu lễ,

sáu trung lễ, một đại lễ. Quy trình đầy đủ phức tạp nhất dành cho Hoàng hậu. Tương Tư bị kéo dậy từ sớm, trang điểm làm tóc, mặc giá y lộng lẫy. Nàng không cần trùm khăn hi kín mít nhưng những cô dâu khác mà chỉ đội khăn the màu đỏ, xuyên qua lớp vải có thể dễ dàng nhìn thấy dung nhan khuynh thành. Mũ phượng cần châu báu, những hạt ngọc trai lung lẳng chuyển động mỗi khi nàng quay người.

Thảm đỏ trải từ Dụ Kiến cung nối qua Thái Minh điện, Tương Tư ngồi phượng liền nhẹ nhàng nhìn hoàng cung Khương La. Nơi đây sẽ là nhà của nàng, là nơi nàng dành trọn phần đời còn lại. Từ xa xa Tương Tư đã thấy Ca Dương mặc hỷ phục đội hoàng miện đứng trên đài cao. Bậc thềm bảy mươi hai bước, nàng chỉ cần đi hết chỗ này sẽ đường hoàng sánh vai bên hắn. Tương Tư được cung nữ đỡ xuống, xuyên qua khăn đỏ ngược nhìn bệ hạ. Hấn rạng ngồi như thái dương, ánh mắt kiêu chế vui mừng mong mỏi. Cách nhau bảy mươi hai nấc thang, để hậu nhìn nhau, tình ý dạt dào. Triều thần ngay gần chờ ở hai bên, lén lút đánh giá qua lại. Lúc này họ nhớ tới Hiền phi nương nương, à không, phải gọi là Chúc phu nhân. Sau khi bệ hạ khai hoàng hồi kinh, việc đầu tiên là viết thư hòa ly cho nàng. Chúc phu nhân trở thành người phụ nữ đầu tiên trong lịch sử ly hôn với đế vương, không chỉ được ban thưởng tài sản, được vinh quang mà còn có quyền tự do cưới gả sau này. Mặc dù mọi người không biết liệu có ai dám cưới người từng là nữ nhân của hoàng đế nhưng xét về mặt danh dự thì Chúc phu nhân quá đáng ngưỡng mộ. Nàng để lại một hậu cung không còn một ai, sạch sẽ không tì vết cho Hoàng hậu tương lai. Nhiều người suy đoán đây là chủ ý của bệ hạ. Dù sao thì Chúc phu nhân cũng dọn ra khỏi hoàng cung rồi, nàng tự đứng đầu một đại viện ngoài kinh thành, sau ly hôn thì rạng rỡ trẻ trung như gái chưa chồng, có rất nhiều tiểu thư phu nhân chẳng ngại tai tiếng đến viếng thăm đặt quan hệ.

Trở lại hôn lễ ngày hôm đó. Nhiều người chứng kiến kể rằng hoàng đế không đợi hoàng hậu đi lên mà tự đi xuống rước. Quân vương ân cần, mỹ nhân e lệ, thật là đẹp phải biết! Nghi lễ tiến hành suôn sẻ chỉ có bất ngờ

phút cuối. Khi Phượng ấn được dâng lên, bệ hạ không cho hoàng hậu nhận mà tự tay lấy luôn. Nói là cái gì... “Trẫm quản lý hộ nàng”! Bệ hạ thật ham công tiếc việc, việc triều còn chưa làm xuể, ham tới việc hậu cung!

Sau đó... Thái giám tổng quản đọc chiếu chỉ phong phi. Ờ, phong phi chứ không phong Hậu! Tương Tư được phong Nhị phẩm Trân phi nương nương, ban cho Phù Dung cung chưa xây dựng xong nên tạm thời ở lại Dự Kiến cung. Chuyện gì vậy trời? Mọi người đang trông ngóng Khương La có hoàng hậu, đại lễ dành cho Hoàng hậu mà cuối cùng chỉ phong phi!? Bệ hạ đang đùa chúng thần à?

Ca Dương biết bên dưới đang xôn xao bàn tán, chắc chắc có không ít lời khó nghe. Hắn cẩn thận quan sát Tương Tư, không phát hiện nàng buồn bực chỗ nào.

- Có trách trẫm không?

Ca Dương hỏi khẽ. Tương Tư mỉm cười đáp:

- Thiếp hiểu mà. Làm vợ bé được yêu hơn vợ cả có phải không? Thiếp cũng rất lười quản nhiều việc, cứ làm phi tử của ngài há miệng chờ ăn. Vậy rất tốt!

Ca Dương nghe nàng hờn hĩnh mà bật cười:

- Phải, phải. Làm phi tử duy nhất của trẫm, có thể kiêm chức sâu gạo, quá tốt còn gì?

Mặc cho bên ngoài võ đoán ra sao, mặc cho các thế lực chính trị tính toán điều gì, Ca Dương và Tương Tư tin tưởng nhau, tất nhiên không thể vì chút chuyện nhỏ mà xích mích.

Tân phòng đặt trong Dự Kiến cung, cũng là tâm phòng hoàng đế thường ngủ. Mặc dù là vợ chồng từ lâu nhưng Tương Tư vẫn căng thẳng

như tất cả cô dâu khác. Nàng ngồi trên giường nhìn ánh nến, tay xoắn khăn lụa, gò má hây hây. Bệ hạ mang theo hơi rượu mở cửa. Đập vào mắt là bức tranh mỹ nhân ngồi trên giường hồng. Ca Dương đóng cửa, hăn không vội vã gì, tiếp tục tựa vào cửa ngắm nàng. Tương Tư bị nhìn chiu không nổi, xấu hổ cúi đầu.

- Hoàng thượng...

Ca Dương tà tà cười, ung dung đi tới.

- Ái phi chờ trăm đã lâu.

Tương Tư nhúc nhích cổ, làm mặt khổ đáp:

- Bệ hạ ban ân, giúp thiếp cởi mũ ra được không? Quá nặng!

Cái thứ mũ này Ca Dương cũng bất đắc dĩ lắm. Hăn tháo tháo, kéo kéo, loay hoay một lúc mới dời xuống được. Hai người toát mồ hôi ngồi thở. Tương Tư xoay xoay cổ, Ca Dương giúp nàng xoa, vừa bóp vừa hỏi có đỡ không. Rồi chẳng biết nó bắt đầu thế nào, hai người đã ngã xuống giường, áo váy rườm rà vứt trên đất.

- Trân phi, trân bảo, quý giá. Thấy trăm đặt tên hay không?

Ca Dương hôn trán nàng đòi khen ngợi. Tương Tư nâng tay quàng qua cổ hăn gật đầu:

- Hay! Chỉ mong được trân bảo dài lâu...

Ca Dương không nói gì về vấn đề “dài lâu”, thật ra dài bao lâu chỉ cần dùng thời gian chứng minh mà không phải những lời hứa hẹn. Hăn hôn nàng, đan những ngón tay vào nhau mà nói:

- Ta yêu em, giống như sự sống yêu mặt trời vậy.

Tương Tư cười khúc khích:

- Bệ hạ thật hoa mỹ, thế này thì thiếp không tin cũng khó!

Không khí đang nồng, Ca Dương vốn muốn nắm bắt thời cơ làm đại sự ai dè bên ngoài nổi lên một đoàn âm thanh. Có tiếng bước chân, có tiếng khóc, có tiếng tranh cãi...

- Không được, lúc này không được, hoàng thượng đang...

- Nhưng mà công chúa khóc rất to, không ai dỗ được...

- Oa oa oa...

- Phụ hoàng! Mẫu hậu! Con muốn ngủ với cha mẹ!!!

- GÂU GÂU GÂU!

Trán Ca Dương nổi gân xanh, Tương Tư an ủi vỗ vai hẳn:

- Ra xem sao đi... Cái kia... Hôm khác được mà...

Khi hoàng đế nóng giận mở mạnh cửa, Long Nhi và Nha Nha té nhào vào trong phòng, động tác của hai đứa nó sao mà giống nhau thế chứ!? Hạnh Hoa nơm nớp lo sợ bề An An đang khóc quỳ xuống:

- Hoàng thượng bớt giận! Công chúa quen ngủ với nương nương, giờ khóc to đòi mẹ, nô tì thật không có cách!

Long Nhi giơ tay xung phong:

- Con nữa! Con nữa! Con cũng muốn vào xem hỉ phòng, muốn ngủ với mẹ!!!

- Gâu gâu gâu!

Ca Dương xoa thái dương nhìn An An, Long Nhi, lại Nha Nha, cuối cùng đầu hàng:

- Được rồi, chỉ hôm nay thôi đấy!

- Ồ yeah!

Thế là đêm tân hôn của bộ hạ kết thúc như vậy. Nến long phụng cháy tí tách, trên chiếc giường đỏ thắm An An và Long Nhi nằm giữa, Tương Tư vẫn mặc hỉ phục vội vã cho con gái ti ti. Em gái vừa ăn vừa ngủ, ông anh chếp miệng thèm thường. Ông bố nằm nghiêng chống tay nhìn gia đình nhỏ của mình, tưởng tượng mười năm sau, hai mươi năm sau, ba mươi năm sau... Dưới chân giường, Nha Nha ngoác mồm ngáp một cái, đuôi cuộn tròn bắt đầu đánh giấc.

.

.

Năm Thái Minh thứ ba mươi hai, Trân phi nương nương quyết định xuất cung viếng nhà mười ngày, đem theo Trường Bình công chúa. Hoàng đế ngồi xem tấu chương, nhìn có vẻ tập trung nhưng ánh mắt thường xuyên liếc nhìn Trân phi chỉ đạo cung nữ thu dọn hành lý.

Tiểu công chúa mười tuổi là một cô bé mũm mĩm hay cười, có cặp mắt to giống y hệt Trân phi. Cô nhóc ăn bánh phồng, lúc lắc bàn chân hỏi mẹ:

- Tại sao ca ca không đi chung ạ?

- Vì ca ca có việc phải làm.

- Tại sao phụ hoàng không đi chung ạ?

- Phụ hoàng rất bận rộn.

- Ừ chịu! Thế An An cũng không đi đâu~~~

Hoàng thượng yêu chiều công chúa là việc ai cũng biết. Mười năm trôi qua, Trân phi không mang thai nữa nên bệ hạ chỉ có hai đứa con này. Trưởng hoàng tử khi chín tuổi đã phong Thái tử, càng lớn càng có tác phong đế vương. Duy công chúa thì mãi mãi nhỏ bé, thích được hoàng thượng bế đi chơi.

An An ném cái bánh ăn dở vào đĩa, chạy qua ôm chân cha:

- Phụ hoàng, con không đi, phụ hoàng cùng đi con mới đi!

Ca Dương thả tấu chương xuống, ôm con gái đặt lên đùi. Đến nay, hoàng đế đã là một người đàn ông lớn tuổi thành thực. Cách biệt tuổi tác với Trân phi khiến ngài luôn xem trọng bề ngoài, có hẳn đội ngũ chuyên gia giúp duy trì bảo dưỡng. Thế nhưng có dùng cách thức gì cũng chẳng xóa được những nếp nhăn sâu bên khóe mắt. Hãn trầm ổn, càng già càng hiền lành chứ không khó tính như người khác. Ca Dương sửa lại bím tóc lệch cho An An, nhìn con bé nói:

- Phụ hoàng thực sự bận, lần sau đi với An An được không? Lần này An An theo mẹ, nhìn xem trên đường có cái gì vui, về kể cho phụ hoàng và ca ca nghe.

Hai ngày nữa sẽ có đoàn sứ giả Đại Thế đến đây, cũng là lần đầu tiên sau chiến tranh hai nước đặt lại quan hệ ngoại giao. Tương Tư không phải Hoàng hậu nên không cần có mặt, công chúa vắng cũng không ai nói nhưng mà hoàng đế và Thái tử là nhân vật chủ chốt. Hiện giờ hoàng đế Đại Thế là Chiến vương ngày xưa. Nhớ năm kia hãn đem theo mấy nghìn viện binh không cứu giúp mà chỉ chờ đợi. Tàn quân bị Khương La diệt hết, một mình hãn đưa thi thể Lỗ Tông Phi về kinh, ngụy tạo chiếu truyền ngôi bỏ qua Thái tử lúc đó. Đối với chuyện này Ca Dương không mấy quan tâm, Lỗ

Lang cũng được, ít ra biết an phận lo cho dân, không hiếu chiến tham vọng giống anh trai.

Tối hôm ấy hoàng đế bắt cóc Trân phi ra Phù Dung đình, thật ra chỗ đó cũng không xa, ngay bên cạnh Phù Dung cung xây tám năm trước. Sen trong hồ đang mùa sắc thắm, mặt trăng chiếu đầy nước lung linh, Phù Dung đình mở toan cửa sổ, thấu hết cảnh đẹp ao sen. Trên giường gấm Trân phi nũng nịu:

- Bệ hạ càng già càng không nên nết! Thái y bảo hăng qua không tốt cho tim~~~

Ca Dương thở gấp, có chút điên cuồng mất kiểm soát. Hắn giật rách sợi dây treo màn, dùng thủ pháp thuần ngựa quấn lấy cổ tay nàng, cố định lên thanh giường. Trân phi tức giận mắng:

- Không chơi! Không làm xấu! Mau thả thiếp ra!

Hoàng đế cười rất tiện, bắt đầu thi hành một loạt tư thế đáng xấu hổ...

Tính ra là mười bốn năm có hơn, kể từ lần đầu tiên nhận ra nhau trong Phù Dung đình này. Căn phòng giống hệt hồi ức của Phù Dung và Vĩnh Khang. Đêm trăng trong hồ lặn tấp sóng nước, có những chú cá không ngủ thi thoảng đớp bọt gậy. Ca Dương khẽ hôn những giọt nước mắt oan ức của nàng, biết sai cầu xin tha thứ.

- Đừng khóc, đừng khóc... Ta xin lỗi mà... Ai bảo nàng nhẫn tâm rời đi mười ngày. Mười ngày sắp tới trẫm phải làm sao đây?

Trân phi giận dữ trừng mắt, đưa cổ tay đỏ ửng ra tố cáo:

- Xem đi, xem tác phẩm của chàng này! Về sau không cho chàng uống rượu với mấy lão già thô bỉ kia nữa. Chỉ toàn học cái xấu thôi~~~

Ca Dương lại hôn cổ tay đèn bù, hôn hôn lên trên đầu vai, ý đồ không trong sáng khiến cho người đẹp giận tiếp! Tương Tư trốn trong chăn lăm lăm nhìn sói ác, thấy hấn không biết hồi cãi còn tiếp tục xem nàng bằng ánh mắt thèm thường.

- Ngày mai... Bệ hạ gọi Viện trưởng thái y bắt mạch đi. Lớn tuổi rồi mà cứ như vậy... Thật không tốt đâu!

Sói già híp mắt:

- Nàng chê trẫm không đủ cường?

Thỏ trắng cụp lỗ tai:

- Nào có! Ý thiếp là... Mấy năm nay... Dường như càng lúc càng nhiều... Rất phản khoa học!

Nhìn nhìn bộ dạng âm trầm chuẩn bị nổi bão của ai kia, Trân phi không biết chết tiếp tục nói:

- Cho dù bệ hạ như thế nào thiếp cũng rất thích. Không nhất thiết dùng cách này chứng minh ngài vẫn trẻ! Về sau thiếp cũng già đi, tóc bạc da mồi, không xinh đẹp nữa. Thiếp cũng chấp nhận sự thật, không cố níu kéo những thứ không thuộc về mình!

Tương Tư nói rất chân thành. Giữa hai người với nhau không có gì phải giấu, luôn bộc bạch rõ ràng, càng không phải xấu hổ. Ca Dương nhìn nàng, ánh mắt sâu lắng dịu dàng trở lại. Hấn vươn tay ôm nàng vào lòng, thì thầm bảo:

- Không phải như em nghĩ. Ta chẳng mưu cầu nhiều, bề ngoài muốn gìn giữ để không cách em quá xa. Ít nhất ra đường không bị nhận nhầm thành cha con...

Chuyện nhận nhầm đã từng xảy ra, Tương Tư phì cười nhớ lại.

- Ta chẳng muốn chứng minh gì hết, ta không ngu ngốc tới mức dùng cách này để chứng minh. Chẳng qua ta nghĩ... Thời gian ở nhân thế luôn hữu hạn, mỗi ngày đều đáng quý, mỗi lần gần em đều không kiềm chế được... Tương Tư làm sao bây giờ? Ta không muốn chết, không muốn già, không muốn chia ly... Có thể nào tồn tại vĩnh hằng cùng em hay không...?

Tương Tư nhìn hẳn, mắt lại long lanh nước. Bệ hạ của nàng là như vậy, ở trước mặt nàng giống như một người đàn ông nhạy cảm và yếu đuối. Nàng vuốt ve một sợi tóc bạc, mỉm cười nói với hẳn:

- Phu quân đừng sợ, chẳng phải còn có cầu Nại Hà hay sao? Thiếp tin chúng ta bên nhau hai kiếp thì không lý nào bỏ mất kiếp thứ ba. Còn về vĩnh hằng, người phàm sợ là không mơ ước tới! Cứ đời đời kiếp kiếp như vậy, thiếp không tham lam nhiều, dù ở đâu ra sao, chúng ta có nhau là tốt rồi!

Ca Dương cúi đầu hôn nàng, từ dịu dàng đến táo bạo. Đêm trên hồ sen mờ mờ hơi nước, kì ảo như một bức rèm che chốn riêng tư.

Hôm sau đúng như kế hoạch Trân phi dẫn Trường Bình công chúa đi Sa Đà. Hoàng thượng và Thái tử trụ lại trong kinh đón đoàn sứ giả. Sở dĩ Tương Tư quyết tâm dẫn An An quay về vì sắp tới là giỗ mười năm của vợ chồng Nhị ca. Hòa An phủ luôn giữ kín bí mật thân thế của công chúa, cho dù có ít tin đồn không đáng kể nhưng chưa ai truy lùng sự thật. Mọi người nhìn nhận công chúa là con gái ruột của hoàng đế.

An An ngơ ngác đi theo mẹ, được mẹ dạy quỳ lạy thắp hương. Cô bé không hiểu vì sao phải quỳ trước mộ lâu như thế. Nghe nói người nằm bên trong là cậu mẹ hai. Họ là người tốt, vô cùng yêu thương An An nhưng lúc đó An An còn nhỏ nên không nhớ. Cô bé nhìn kỹ hai tên khắc trên bia đá, từ đấy thuộc ngầm lòng!

Tương Tư quỳ ở bên cạnh mỉm cười nhìn con gái, khe khẽ kể những chuyện cũ về “cậu mợ hai”. Ví dụ hồi xưa cậu hai nuôi một con kỳ nhông xấu xí, mợ hai có giọng hát thật hay... An An thích thú nghe mẹ kể, cảm thấy hai người thân nhân này rất thú vị, tiếc là mất sớm quá, nếu không bé cũng thích chơi đùa cùng họ!

Lúc hồi kinh Trân phi nói với con gái:

- Cậu mợ mất sớm chưa có con cái cho nên bài vị để trong vương phủ thiếu người trông nom. Sau này An An lớn lên nhận làm nghĩa nữ rồi rước bài vị về nhà, chăm sóc hương khói cho cậu mợ nhé?

Công chúa căn môi suy nghĩ, cảm giác việc này hơi kỳ lạ nhưng mà không khó bèn giòn giã đồng ý...

.

Năm Thái Minh thứ ba mươi lăm, hội săn Bách Thượng lại tổ chức.

Thái tử mười lăm tuổi có tài cưỡi ngựa rất giỏi, hoàng thượng tặng hẳn một con ngựa quý, nói là năm nay săn được gấu sẽ hậu thưởng. Kết quả Thái tử săn được gấu thật, mặc dù có cận vệ hỗ trợ nhưng không thể phủ nhận với tuổi của cậu đã là quá tốt. Thần Thụ Cung có cây Bách nghìn tuổi, vẫn xinh đẹp huyền bí như năm nào. Ngày bế mạc hội săn hoàng thượng uống hơi nhiều, kết quả giữa đường trở về bị trúng gió ngất đi. Mọi người lo lắng hết hoảng, thái y bắt mạch chỉ nói là cảm nhẹ, ít ngày là khỏi.

Sinh thần của Trân phi năm ấy không biết tặng lễ vật gì, hoàng thượng dự tính vẽ chân dung cho nàng. Vẽ tranh không cần người mẫu, bởi vì vẻ đẹp của Trân phi đã khắc sâu trong tâm trí ngài, nhắm mắt cũng vẽ đúng! Hôm ấy hoàng thượng bỏ bê tấu chương, giam mình nửa ngày trong thư phòng vẽ tranh. Sau khi đặt nét bút cuối cùng trên làn môi nàng, hoàng đế hết sức hài lòng chuẩn bị treo lên chờ mực khô. Không ngờ một vết bẩn đã làm hỏng tác phẩm đẹp!

Bệ hạ nhíu mày nhìn giọt máu đỏ rơi bên khóe mắt, giống như Trân phi đang khóc. Ngài bần thần một lúc, sau đó mới kéo ngăn tủ tìm chiếc khăn tay. Hoàng đế che mũi, ngửa đầu chờ máu ngưng chảy, trong lòng có linh cảm rất xấu. Thế là năm đó Trân phi đòi quà, bệ hạ hết cách đành mỉm cười nói là đánh mất rồi. Trân phi giận nửa ngày, cuối cùng đòi bệ hạ đền bù một buổi du thuyền trên con sông.

Cũng từ năm Thái Minh thứ ba mươi lăm, sức khỏe Ca Dương không tốt như xưa, hãn giờ thói xấu rất thích nhìn lén Tương Tư. Rất nhiều lúc nàng lơ đãng phát hiện, đều thấy hãn dụ dàng ngắm nàng, giống như sợ bỏ qua một giây sẽ lập tức quên mất. Hoàng đế cho người mời về một vị đạo sĩ của phái Côn Lôn. Người này vừa khéo là học trò của Thủy Tức Chân Nhân. Ông ta không giỏi như thầy nhưng cũng thuộc hạng nhất nhì trong phái. Sau khi bắt mạch, xem tay, ông ngồi im một lúc mới nói:

- Ngày xưa sư phụ từng kể ta nghe một vị khách hàng đã trả dương thọ của mình để nhìn thấy tiền kiếp. Sư phụ giúp người kia hoàn thành tâm nguyện, đánh mất tu vi ba mươi năm... Chắc hẳn bệ hạ là vị khách sư phụ nhắc tới. Theo lý mà nói... Dương thọ của bệ hạ kiếp này đã tận, cũng không rõ vì sao vẫn sống.

Ca Dương híp mắt:

- Ý ông là trăm phải chết rồi mới đúng đạo chứ gì?

Người kia không sợ hoàng quyền, vuốt râu thâm thúy cười:

- Không sai! Thực sự dương thọ của bệ hạ đã cạn trợ đáy, đan điền đã thâm đen nhưng mà không chết! Điều này chỉ có thể lý giải pháp lực của sư phụ ta không đủ lấy trọn vẹn tuổi thọ của ngài, vẫn dư lại thứ gì đó tiếp tục níu kéo...

Ca Dương nhìn chăm chăm gã đạo sĩ, lát sau mới hỏi:

- Sau đó thì sao? Trẫm sẽ chết lúc nào?

- Lúc ngài không cầm cự được nữa. Có thể là một năm, năm năm, cũng có thể dài mười năm. Lời khuyên của ta là bệ hạ nên làm xong những gì muốn làm, bởi vì ngài sẽ ra đi vào một ngày nào đó không hề báo trước. Chẳng có dấu hiệu, chắc có lời nhắc nhở, chỉ nhắm mắt và tan biến thôi...

Cũng vào năm Thái Minh thứ ba mươi lăm, hoàng đế viết chiếu nhường ngôi, triệu Thành Vũ vương về kinh phụ trách giám quốc, đồng thời sắp xếp tất cả cận thần đáng tin cậy nhất của mình phò trợ tân đế, đảm bảo Thái tử không gặp bất trắc gì đến khi đủ tuổi trưởng thành. Trường Bình công chúa được ban phủ đệ, do tuổi nhỏ nên ở trong cung thêm vài năm. Hoàng thượng có lệnh hôn nhân đại sự sau này công chúa tự quyết và tân đế đồng ý là có thể thông qua.

Ca Dương thoái vị làm Thái thượng hoàng, dẫn theo Thái Trân phi du sơn ngoạn thủy, đi đâu không ai biết. Về sau có rất nhiều sự tích kể chuyện hai người, nói rằng họ đóng giả thường dân đi vi hành khắp nơi, ra tay giúp đỡ người nghèo khó, trừng trị nhiều cường hào ác bá làm phúc con dân.

Một năm nọ hai người đi đến Mạn Hồng. Bất kì trẻ con Khương La nào cũng từng nghe đến bài đồng dao:

“Mặt trời dậy ở đằng đông

Đế đô tỏa nắng, Mạn Hồng âm u

Trường Giang núi nước mây mù

Sa Đà cát trắng, đất dày chân chim

Hà Khố giá lạnh buốt tim

Bình Thành loạn lạc, Ninh Him thái bình”

Mạn Hồng là một vùng thung lũng ở giữa nhiều dãy núi giao nhau. Vị trí địa lý tạo nên khí hậu âm u, ít nắng, nhiều sương mù. Mạn Hồng cũng là nơi sinh sôi các loài cây ôn đới quý hiếm, rừng rậm còn rất hoang sơ chưa ai khai phá. Nghe nói vùng này có một ngôi chùa cổ linh thiêng. Chùa xây trên núi cao, tổng cộng một nghìn ba trăm sáu mươi chín bậc thang. Ai kiên trì lên tới đỉnh núi có thể xin Bồ Tát một tâm nguyện.

Tương Tư lấy tay lau mồ hôi, vừa thở hổn hển vừa nói:

- Không được, không được... Em bỏ cuộc! Chàng tự lên đi, không đi nổi nữa!

Ca Dương cười cười lôi kéo nàng:

- Sắp tới rồi, cố một chút là tới rồi.

- Chàng đừng nói xạo! Hồi này cũng sắp tới, bây giờ cũng sắp tới. Rốt cuộc chừng nào tới???

Thấy Tương Tư ôm gốc cây khư khư không chịu buông, Ca Dương đành phải cởi túi vải ngồi xuống.

- Vậy nghỉ một chút. Uống nước ăn chút gì rồi đi tiếp!

Tương Tư nhận bình nước, nhấp mấy ngụm sau đó nhìn Nha Nha nói:

- Trông nó còn mệt hơn em!

Nha Nha nằm phục trên thềm đá, liếm liếm nước suối Ca Dương đút cho nó. Hai người rời hoàng thành không đem theo các con nhưng lại dẫn chú chó cùng đi. Tính về tuổi tác, Nha Nha là con chó sắp thành tinh, nó đã sống gấp ba bốn lần vòng đời một con chó Samoyed bình thường. Gã đạo sĩ dạo trước đã nói cho Ca Dương biết, con vật này dựa vào sinh mệnh của hần tồn tại, trung thành vô cùng. Từ khi Ca Dương bắt đầu bệnh thì Nha

Nha cũng già thấy rõ, tính tình yên lặng, bước chân chậm chạp, ngủ nhiều, không còn là Nha Nha vui vẻ nghịch ngợm của ngày trước. Mỗi khi thấy nó như vậy Ca Dương không khỏi ôm vào lòng vuốt ve.

- Mà mệt lắm sao?

Hắn chà sát lông mõm hỏi con chó. Nó uể oải nâng mắt nhìn, lại cụp mắt xuống, nằm không nhún nhích. Con chó đã to bự như con gấu trắng, mỗi ngày chỉ ăn rồi ngủ, Tương Tư đổi tên gọi thành Heo.

- Tại sao phải ngược đãi bản thân như vậy chứ? Nếu chàng thích có thể tự mình đi, không nên kéo theo em và con Heo lười này! Xem ánh mắt nó oán hận nhìn chàng kia!

Ca Dương dứt thức ăn nhẹ cho Nha Nha, vừa sờ lông nó vừa nói:

- Ba chúng ta đều phải lên được đỉnh. Nhất định!

Kết quả con Heo thiệt không đi nổi nữa, hại Ca Dương phải nai thân già của mình cõng thân già của nó! Có vài chú tiểu phu lên núi đốn củi đã nhìn thấy cảnh này: Một người đàn ông cõng một con gấu trắng đi chùa, một cô gái ở bên cạnh không ngừng cổ vũ gấu cố lên, mặc dù mệt thật sự là người đàn ông cõng nó~~~

Từ đấy về sau, giống như bện duyên với Mạn Hồng, Ca Dương Tương Tư và Nha Nha định cư tại đây, sống trong ngôi nhà sàn bên sườn núi. Hàng xóm của họ rất dễ thương, có một cặp vợ chồng cuồng sinh con, đã sinh tám đứa mà còn muốn sinh nữa. Vùng này không giàu có nhưng thiên nhiên ban tặng cái ăn, áo vải không đủ tiền mua nhưng chắc chắn ba bữa cơm không thiếu. Đám trẻ nhà ấy dễ thương lắm, không khác An An Long Nhi hồi bé là bao. Tương Tư rất thích chúng nó, thường làm bánh nếp bánh cam đem qua tặng.

Rồi một hôm mẹ tụi nhỏ hái quýt rừng đến đáp lễ. Tương Tư ăn một quả, cảm thấy rất ngon nên ăn liên tù tì, hết sạch giỏ quýt. Mẹ tụi nhỏ trồ mắt nhìn nàng, cuối cùng nói:

- Không phải “có” chứ?

Ca Dương ngã lăn từ trong nhà ra ngoài sân, vuốt mặt già đi mời vị thầy thuốc duy nhất trong vùng. Tương Tư ngẩn ngơ ôm bụng nhìn hăn, cười ngốc ngốc, không phải nàng lại làm mẹ đó chứ??? Thích quá đi mất!!!
≧▽≦

Thầy thuốc cẩn thận xem mạch rất lâu, cuối cùng bảo:

- Không có thai, là hiện tượng mang thai giả!

- HẢ???

- Do phu nhân quá mong có con, cho nên cơ thể sinh ra phản ứng này!

Ca Dương nghe xong thở phào nhẹ nhõm, may là không phải, nếu thực sự phải... Hăn cũng không biết trốn vào đâu~~~

Tương Tư thất vọng tràn trề, thấy Ca Dương như vậy đâm ra giận dữ. Tối hôm đó cứ quẩn quýt lấy hăn đòi “em bé”. Ca Dương thiết bó tay với nàng, cũng ngoài ba mươi tuổi chứ bé bỏng gì, tuổi này không nên sinh con nữa! Mà bản thân hăn sắp phá mốc sáu mươi rồi, không nhìn thấy tóc bạc một nữa sắp thành lão già chống gậy hay sao? Quan trọng hơn là, hăn biết hăn không thể bên nàng cả đời, cho nên không hy vọng giờ này có con, một mình nàng nuôi con sẽ vất vả lắm!

Một ngày kia Mạn Hồng có hội làng, các gia đình quanh vùng núi tập trung lại. Vợ chồng Ca Dương tò mò đi xem, kết quả trên đường gặp người quen. Sử Hựu Trát nhìn thấy hai người có chút không tin nổi. Rất lâu về trước hăn yêu mến Quận chúa, to gan cầu hôn, bị hoàng thượng lôi ra ngoài

đánh. Cha hắn là Sử Đình Thành, hắn có một cô em gái đánh đá Sử Mỹ Cảnh. Về sau hoàng thượng điều hắn đi Mạn Hồng làm Quận chủ, từ đấy đến nay ở yên chỗ này, cưới vợ sinh con, ngoại trừ nghe ngóng tin tức chốn kinh kỳ thì không trở về nữa.

Sử Hựu Trác mời Thái thượng hoàng cùng Thái phi đến nhà ăn bữa cơm. Sử phu nhân có đôi nét giống Tương Tư nhưng tính tình khác hoàn toàn. Hai vợ chồng họ có ba con gái một con trai, sống hạnh phúc. Có lẽ là duyên số, nếu năm đó không vướng vào rắc rối, không bị hoàng thượng đuổi đi thì bây giờ không gặp được phu nhân. Sử Hựu Trác hồi tưởng chuyện cũ, mỉm cười xem đó là thanh xuân một thời. Hắn cũng rất vui vì nhiều năm gặp được cố nhân, thấy nàng cùng bề hạ ngọt ngào mà thầm chúc phúc.

Một buổi sáng cuối thu, Tương Tư dậy sớm làm bánh mật ong. Nàng bày thức ăn lên bàn, đi ra cửa gõ chiếc muôi vào gốc cột:

- Heo! Vào ăn cơm!

Tương Tư đi vào, chờ một lúc Nha Nha vẫn không nhún nhích, nàng có linh cảm lạ. Ca Dương vừa lấy nước sôi về, thấy Tương Tư đứng khóc trước cửa nhà mà hoảng hốt:

- Làm sao? Bị rắn cắn? Bị trùng đốt? Sao lại khóc?

Tương Tư vẫn nhìn bóng lưng con chó nằm ngủ ngoài hiên, thều thào nói:

- Thiếp kêu rất lâu nhưng nó không thức dậy...

Ca Dương chậm chậm nhìn Nha Nha, đi tới ôm nó lên. Có con bướm vàng từ đâu bay lại, đáp xuống mũi nó, vỗ cánh hai cái rồi bay đi. Ca Dương và Tương Tư nhìn theo con bướm, nó bay dập dờn tinh nghịch, sao cứ giống Nha Nha lúc bé – một cục lông trắng lon ton chạy khắp nơi, gây bao nhiêu rắc rối cho chủ nhân giải quyết!

Nha Nha được chôn ở sườn núi cạnh nhà, bia đá khắc tên nó kèm dòng chữ “Trung khuyến chi mộ”. Tương Tư khóc sưng cả mắt, dựa lên vai Ca Dương. Hắn nắm tay nàng ngồi dựa bên mộ ngắm ánh bình minh lên. Mặt trời ở Mạn Hồng hiếm hoi mà cực đẹp, vàng sáng ảo diệu, làm hồng cả không gian, làm cỏ non đâm chồi nảy lộc... Ca Dương thương tiếc vuốt tóc Tương Tư nói:

- Không phải vĩnh biệt, chỉ là tạm biệt thôi. Nha Nha rất có linh tính, nó cũng sẽ chờ đợi chúng ta. Mọi thứ đều có khởi đầu và kết thúc, giống như lá vàng rơi xuống đất, hóa thành tro bụi được hạt giống hút lên đâm chồi cây mới. Hành trình của mỗi người đều dài ngắn khác nhau, không ai được bỏ cuộc giữa chừng! Nếu có một ngày ta để nàng lại nhân gian thì nàng không được bi lụy như vậy nữa. Hai con sẽ đón về kinh thành, nàng phải sống trọn vẹn phần đời còn lại. Yên tâm, không quá lâu đâu. Ở Nại Hà ta luôn đợi nàng, phải rong chơi cho hết thế gian mới được xuống tìm ta đấy!

Tương Tư im lặng nghe hắn nói, mắt nhìn cái bóng dính vào nhau của hai người. Thầm mong có thể đời đời kiếp kiếp giống như nó!

.

.

.

Hoaban: Thực sự đến cuối cùng của câu chuyện rồi! Cảm ơn độc giả vẫn đồng hành trong suốt 2 năm qua. Chúng ta phải tạm biệt Ca Dương và Tương Tư ở đây. Các bạn đừng buồn, mọi người vẫn có thể nhìn thấy hình bóng của họ đâu đó nơi Bích Hải và Hoa sen tinh. Họ ko hẳn hoàn toàn giống nhau nhưng cũng ko mấy tách biệt.

Chúng ta nói lời chào và hẹn gặp lại trong câu chuyện thần tiên mấy chương sau cùng nhé! Thân ái!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 19

Chương 2: Hẹn Ở Nại Hà

PHẦN XIX: Thiên giới

Cây cầu bắc qua dòng sông đen, nghìn năm vạn năm chứng kiến những cuộc tái ngộ. Không phải ai cũng may mắn chờ được người muốn chờ, có lắm kẻ đã đứng ở đầu cầu qua hàng thế kỷ, lâu tới nỗi khi được hỏi người cần chờ là ai họ cũng không nhớ. Vậy còn chờ làm gì? Người nọ đáp, thì chờ vậy thôi, dù sao cũng chờ quá lâu rồi, thêm ít năm nữa cũng không khác mấy...

Cho nên, đứng ở Nại Hà có rất nhiều quỷ hồn mất trí, vẫn luôn theo bản năng không rời không bỏ. Tuy Nại Hà chỉ có một nhưng không phải là cách duy nhất qua sông. Chỉ cần trả một năm tuổi thọ kiếp kế tiếp, có rất nhiều người lái đò sẵn sàng đưa linh hồn vượt Vong Xuyên. Họ thà sống ít một năm cũng không hy vọng gặp lại người xưa cũ. Có rất nhiều trường hợp như vậy nhưng phần đông hơn vẫn là may mắn tìm thấy nhau!

Bởi tính đặc trưng của Nại Hà, Diêm Vương thường rất đau đầu vì tình trạng ùn tắc. Một hai người đứng không vấn đề, nhưng mà trăm người nghìn người thì làm sao chịu nổi? Cứ tụ một đám như vậy, nhiều khi đông đúc quá cũng không tìm gặp người muốn tìm. Thế là Diêm Vương ra lệnh cho U quân đi nạo vét lòng sông, lấy lên đá Vong Xuyên. Loại đá này tồn tại từ thuở khai thiên lập địa, là vật gắn kết chặt chẽ với cõi âm. Diêm Vương cho lính đập vỡ những khối đá ra nhiều mảnh nhỏ, lót đường dọc theo lối đi hai bờ. Những ai muốn chờ thân nhân chỉ cần trú ẩn vào một viên đá, đến lúc thấy người thì hiện hồn ra.

Chu Lạc Trinh đã đi qua đi lại không dưới mười lần. Ông nhìn từng hòn sỏi lấp lánh, vẫn nuôi hy vọng một trong số chúng là nàng. Liệu có phải nàng không chờ đợi, hoặc là thời gian quá lâu khiến nàng nản lòng rồi? Ở kiếp trước, họ từng nắm tay nhau đi qua Nại Hà, khi ấy Chu Lạc Trinh là Sở Chính Hàn còn Tố Tâm là Lăng Thuần Mỹ. Họ cùng chia sẻ ly rượu độc, chết trên ngai báu trong cung điện vàng son. Lúc đi qua cổng Tam Sinh, Sở Chính Hàn ước nguyện kiếp sau không cần làm vua nữa, hẳn muốn được an nhàn thành thoi sống theo ý mình. Kết quả hẳn trở thành Hòa An vương. Lăng Thuần Mỹ luôn bận tâm về Sở Phù Dung, nàng mong kiếp sau có thể trở thành mẹ Phù Dung lần nữa. Kết quả nàng đầu thai dưới thân phận Hòa An vương phi. Quy luật nhân quả rất trở trêu, Sở Chính Hàn quan tâm săn sóc Lăng Thuần Mỹ bao nhiêu thì Hòa An vương lạnh nhạt bạt bèo bấy nhiêu. Lăng Thuần Mỹ thờ ơ trước chân tình của Sở đế thì kiếp sau nàng lại là người âm thầm hy sinh nhiều hơn. Hai kiếp yêu hận, chẳng kiếp nào được viên mãn, khó trách Tố Tâm thấy nản lòng...

Chu Lạc Trinh buồn bã nhìn đầu cầu vắng tanh, hẳn đoán nàng không đợi, cho nên hẳn muốn đi thật nhanh, biết đâu sẽ đuổi kịp nàng ở đời kế tiếp. Chu Lạc Trinh vốn đã qua cầu, chạy về phía trước, đột nhiên có thứ linh cảm lạ, buộc hẳn quay đầu nhìn. Mờ ảo trong làn sương địa phủ, nàng đứng đó, cái bóng tịch liêu. Hóa ra nàng vẫn đợi, vậy mà trốn tránh không cho hẳn biết! Tố Tâm thấy Chu Lạc Trinh phát hiện thì bối rối muốn quay về hòn đá nhưng người kia làm sao cho phép? Hẳn ôm chặt lấy nàng, tức giận truy vấn:

- Tại sao không xuất hiện? Tại sao thấy ta tìm rất lâu mà không lên tiếng?

- Thiếp cho rằng chúng ta không phù hợp, hai đời chưa đủ chứng minh sao?

- Phải thử lần thứ ba mới có thể kết luận!

Chu Lạc Trinh kiên quyết nói, sau đó mặc cho nàng kêu gào phản đối, vẫn lôi kéo đi qua cổng Tam Sinh. Mấy tình huống tranh chấp như vậy U quân sẽ không can thiệp. Bởi vì nếu linh hồn kia thực sự không muốn thì nàng đã không chờ...

Chí Tĩnh và Khanh Ca có vẻ hòa bình hơn, thiệp tình chàng nguyện chứ không ồn ào như cặp đôi kia. Có điều Khanh Ca vẫn giận vì Chí Tĩnh bỏ rơi con gái. Tâm nguyện của hắn khi qua cửa Tam Sinh là kiếp sau phải trở thành một người đầu đội trời chân đạp đất, nắm quyền sinh sát trong tay. Chí Tĩnh nhớ mãi Ca Dương đã từng so sánh Khanh Ca không bằng Tương Tư, chẳng phải vì bản thân hắn không bằng bộ hạ sao?

Tất nhiên cổng Tam Sinh không phải là nơi thực hiện mọi điều ước, nó chỉ tạo ra một vài tính cách đặc trưng cho đứa trẻ mới chào đời. Phần còn lại hoàn toàn dựa vào ý chí và sự cố gắng của riêng họ!

Tương Tư đến Nại Hà chậm hơn Ca Dương ba năm, điều này khiến hắn không hài lòng.

- Tại sao nhanh như vậy? Ta còn chuẩn bị tinh thần đợi nàng mười năm cơ!

Tương Tư bĩu môi đánh vào vai hắn:

- Chàng nói cái gì “phải tận hưởng cuộc sống”... Thiệp thấy nhàm chán chết đi được, mỗi ngày lại nhớ chàng~~~ Thôi đi sớm sớm cho lành!

Ca Dương lắc đầu hận rèn sắt không thành thép. Tương Tư lại bất bình kể tiếp:

- Sau khi chàng băng hà Long Nhi đưa ngọc thể về Hoàng lăng, thiệp trở lại Phù Dung cung làm Thái hậu. Làm Thái hậu không có gì vui, Long Nhi chẳng chịu nạp phi tần vào chơi với thiệp gì cả, ngày nào cũng như ngày nào, may là có An An trò chuyện! Đúng rồi, con bé đã tìm được phò

mã, là con trai thứ hai của Triệu Tiểu Vy và Đô Thư Doanh. Cặp song sinh kia rất buồn cười, ban đầu đưa anh theo đuổi An An nhưng An An thích đưa em vì con bé thích bắt nạt người khác chứ không chịu người ta bắt nạt~~~

Tương Tư tíu tít kể hết chuyện ba năm, gì mà Long Nhi tặng nàng một con cún nhưng nó không thông minh giống Nha Nha, rồi nàng phát hiện trong thư phòng có một bức chân dung bị lỗi, hóa ra Ca Dương vẽ hỏng mới không tặng quà sinh nhật. Hắn gật gù nghe nàng nói, nhân lúc nàng không để ý đã dẫn qua cổng Tam Sinh. Ánh sáng chói lóa làm Tương Tư giật mình chợt nhớ mình chưa nghĩ ra tâm nguyện. Nàng rối rít nắm tay hắn hỏi:

- Từ từ đã! Thiếp phải ước cái gì bây giờ? Kiếp sau chàng đừng làm vua nữa có được không? Thiếp thấy hoàng cung rất chán, không vui như dân gian~~~

Ca Dương thở dài:

- Diêm Vương từng nói ta có Long mệnh chín kiếp, cái này tránh không thoát.

Tương Tư rất đổi buồn rầu:

- Gì cơ? Ai lại chơi xấu như vậy?

Ca Dương đứng trong vòng sáng, dịu dàng nắm tay nhìn vào mắt nàng:

- Sao cũng được, làm vua cũng có cái tốt. Chỉ cần ta phát hiện ra nàng thì mặc kệ nàng là ai trên đời này, ta cũng đủ sức cướp về tay!

Họ luôn bên nhau như thế qua bảy lần nhân sinh. Vì không có hồi ức nên thường trải qua lắm chông gai. Một kiếp êm đềm nhất là khi nàng được

sinh ra trong gia đình Võ tướng. Hãn cần dâu tóm thế lực nên cưới nàng làm vợ. Sau hôn nhân vừa ý đẹp lòng, không có kẻ thứ ba, thuận lợi trên con đường chí tôn. Một kiếp trớ trêu nhất là khi nàng đã biến thành Hoàng hậu của người khác, buộc hãn phải khuynh tần thiên hạ mới cướp trở về.

Cũng có một kiếp rất điên rồ, lúc ấy nàng làm Nữ đế một vương quốc Nữ quyền mà hãn chỉ là vị hoàng tử ốm đau đầy mình, bị anh em tính kế đưa đi “hòa thân”. Nàng cao sa quyền quý, văn thao võ lược mà hãn thường phải ngồi xe lăn, chỉ có thể bắt lực mà nhìn. May là lần đó hãn có nhan sắc hơn người, khiến nàng mê muội quên hết đám hoàng phu trong hậu cung. Ở quê hương, hoàng tộc xâu xé nhau không còn một ai, triều thần tung hô gọi hãn về chủ trì ngôi báu. Nàng không chịu thả người, thách bên kia có giỏi thì qua cướp! Rốt cuộc Long mệnh đời ấy chết iu, hãn có số làm vua nhưng không làm, tình nguyện ở rể nhà vợ. Cả đời hãn luôn là “người bên dưới”, lần duy nhất khởi nghĩa chiếm “bên trên” mới khiến nàng mang thai Long nhi. Đứa bé ấy kiếp nào cũng xuất hiện, luôn mang cái sừng nhỏ đáng yêu trên đầu.

Mỗi lần gặp ở Nại Hà lại là một lần vui buồn hỗn loạn. Dù mang thân phận gì thì nàng vẫn là nàng, hãn chính là hãn!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 19

Chương 3

PHẦN XIX: Thiên giới

Có một ngày, biển Chết đột nhiên đóng băng. Tiểu thần rời các linh tinh, thổ địa rời các hải hoàng đều đổ xô đến xem. Truyền thuyết kể lại, dưới đáy biển chôn vùi một món Thần khí tên là Bích Lạc Túy. Kiếm dài hơn hai trượng, màu xanh ngọc như nước biển, được rèn từ xương rồng. Hơn ba nghìn năm trước Bích Lạc Túy rơi xuống vùng biển này, kiếm quá lạnh khiến nhiều tôm cá không sống được, từ đấy người ta gọi là biển “Chết”.

Lúc thanh kiếm mới rơi không lâu, Thiên đình cử một đội Thiên binh đến thu phục nhưng không ai tới gần nó được. Họ thử nhiều cách cuối cùng tay không quay về. Kiếm nằm dưới đáy biển mấy nghìn năm, tản ra hàn khí làm biển Chết lạnh hơn các vùng biển lân cận nhưng cũng không tới mức đóng thành băng như bây giờ.

Có con Rái Cá tinh uốn éo thử đi trên băng, nó phát hiện băng trơn chơi trượt tuyết siêu thích, thế là cứ trượt qua trượt lại. Trò này mới, các linh tinh khác bắt đầu không biết sợ nhảy vô tham gia trong khi Hải hoàng liên tục nói “nguy hiểm lắm mau tránh ra!”. Mặt băng trắng xóa, rái cá, sư tử biển, chim hải âu, rồi gấu trắng, bọn chúng múa may quay cuồng, tổ chức thể vận hội khiêu vũ, con này trượt qua, con kia trượt lại, chơi vui quên trời quên đất!

Rồi chuyện gì đến cũng đến, một tiếng rền vang từ lòng biển khiến cả bọn giật mình dừng lại. Hải hoàng có linh cảm xấu, hét toáng lên:

- Tất cả ra khỏi đó ngay! Đi lên bờ ngay!

Đám linh tinh hoảng hốt, lăn lóc tháo chạy. May là chúng vừa lên bờ thì mặt băng rạn nứt. Bích Lạc Túy trong truyền thuyết phá băng bay lên, ánh kiếm sáng ngời, tỏa khí lạnh thấu xương. Mọi người sợ hãi ôm nhau, nhìn kiếm mà than thở, quá lợi hại, quá xịn!!!

Kiếm bay lên cao, rơi vào tay một người...

Chúng linh tinh mở to mắt kinh ngạc. Ai vậy? Ai vậy? Cả đám lao nhao. Phải biết rằng cả Thiên binh Thiên tướng cũng không thể tới gần Bích Lạc Túy, vậy người tài giỏi này là ai? Người kia ở rất cao, khó nhìn rõ mặt. Chỉ biết hấn mặc áo lụa xanh dương, tà áo bông bành như sóng biển. Tay của người nọ chỉ có những khớp xương và chút thịt không liền lạc, cũng không có máu. Chúng tiểu thần cho rằng người này từ Ma giới đi ra, muốn cướp Thần khí, bèn lao nhao đòi báo Long Vương. Người kia lại không hề nhìn chúng nó một cái, cứ thế đem thanh kiếm đi mất!

Đông Tây Nam Bắc, bốn vị Long Vương gần như cùng một lúc nghe sứ giả báo tin. Họ ngẩn ra hồi lâu mới đứng dậy đến hiện trường xem xét. Các tiểu thần làm hết chức trách, tranh nhau kể lại cả quá trình “trộm kiếm”. Bọn chúng chỉ biết những truyền thuyết và tin đồn thất thiệt, chứ làm sao rõ lai lịch của thanh kiếm này như các vị Long Vương?

Bích Lạc Túy được rèn từ một đoạn xương đuôi của bạch long, nung trăm năm trong lò băng của Bắc Cực tinh quân, sau đó trải qua rất nhiều thử thách mới được lợi hại như bây giờ. Sinh thời, kiếm từng khiến Hỏa Linh Sơn tắt lửa, giết chết vô số Ma tộc, phá kết giới Đồ Khố giam giữ Thiên vật đã vạn năm. Tên tuổi của nó khiến lục giới khiếp sợ và cùng là

Thần khí duy nhất đạt tới mãn cấp theo xếp hạng vũ khí do Khôn Minh thần quân đưa ra.

Thay vì ngợi ca một thanh kiếm, nhiều người càng tán tụng chủ nhân của nó hơn. Bích Hải đế quân sinh ra là con trai út của Bắc Hải Long Vương, nguyên thân là bạch long mang vảy lục giác. Rồng trắng ở trong Long tộc không hiếm nhưng mọi người thường nhận định giống rồng này yếu ớt, không thể so sánh với Hắc Long, Thanh Long, Kim Long. Tiêu chí chọn người thừa kế cũng rất thiên vị màu sắc, hầu hết Thế tử Long tộc qua các đời đều là Kim Long hoặc Thanh Long. Khi Bích Hải sinh ra, cha hẳn có chút ít thất vọng. Rồi khi phát hiện con rồng nhỏ này trong vô thức đã khiến vùng biển ông cai trị bị đóng băng, Long Vương lại rất kỳ vọng. Bích Hải thuận lợi lớn lên, là một đứa trẻ thông minh vâng lời. Sau này trưởng thành được Bắc Cực tinh quân nhìn trúng, nhận làm học trò đưa đến Bắc Cực Quang rèn luyện. Có thể nói, phần đầu cuộc đời của Bích Hải luôn thuận buồm xuôi gió, thành công vang dội, là đại diện cho tuổi trẻ anh tài.

Vầng hào quang của hắn bắt đầu lịm tắt kể từ khi gặp phải nghiệt duyên. Đó là câu chuyện gây tranh cãi ở Thiên giới rất nhiều năm, dần dần trở thành cấm kị không ai muốn nói nữa. Thời gian thấm thoắt thoi đưa, tên tuổi của hắn chìm vào lịch sử, lớp măng non khác dần thay thế vị trí. Có điều, trong thâm tâm những người đi trước – các vị Tiên nhân, các vị Tinh quân, Thần quân, Đế quân sống qua nhiều thời đại, họ sẽ không bao giờ quên được một người bằng hữu có nhân cách cao đẹp, sống hiên ngang bất khuất, chí công vô tư. Sự rạng rỡ ấy tựa như màu xanh trong veo của Bích Lạc Túy...

Trên thiên đình bồng bênh mây khói, các tiên nữ chơi nhạc, Hằng Nga múa vũ điệu hạc bay. Tây Mẫu hiền từ nhìn các bá quan, Ngọc đế vuốt râu cùng Khôn Minh thần quân trò chuyện. Hội luận đào hai trăm năm một lần, là sự kiện quan trọng để Thiên giới quây quần lại, gắn kết quan hệ các nơi, quảng bá hình ảnh Thiên cung trong con mắt bạn bè Lục giới. Quan thiên

đình hồ hởi uống rượu, bình luận ít tin tức thời sự nóng hổi gần đây. Nghe nói Hoàng hậu Phượng tộc sinh một quả trứng, Phượng đế trông ngóng ba nghìn năm, trứng kia cuối cùng cũng nở. Có điều... Bên trong không phải chim phượng mà là một con quạ đen~~~ Mọi người đặt ra hai giả thiết. Một là có ai đó đánh tráo quả trứng, hai là Phượng hậu cho Phượng đế một cái sừng rất to! Chúng quan nghiêng về giả thiết thứ hai, họ cảm thấy như vậy là vui nhất. Phượng đế nên quậy một trận trời bời, làm sao lôi được gian phu của Phượng hậu ra đánh cho hả giận. Từ khi Ma tộc suy tàn đã không còn mấy chuyện kích thích như vậy nữa, ai cũng mong giả thiết hai là đúng!

Cứ như vậy, hội luận đào biển thành luận bát quái, mọi người càng nói càng hăng, thỉnh thoảng bất đồng ý kiến sẽ lôi nhau ra võ đài giải quyết! Không khí trên Thiên đình đang náo nhiệt thì một đạo phù tin màu đỏ bay tới. Bá quan không ai bảo ai, lập tức im lặng nhìn về phía Ngọc đế. Ngọc đế nhíu mày giở phù tin ra xem. Tây Mẫu ghé nhìn, lập tức trợn trừng mắt:

- Cái gì? Mất cắp? Ai dám trộm Bích Lạc Tủy!?

“ỒỒỒ!!!” – Chúng quan đồng thanh hô. Tốt! Tốt quá! Lại có chuyện hay để xem!!!!

Tây Mẫu nóng nảy vỗ bàn đứng lên:

- Rốt cuộc là kẻ nào to gan đến như vậy?

Bà tung váy bay đi mất. Chúng quan háo hức đuổi theo sau. Thoáng một cái cả hội còn sót lại mỗi Ngọc đế và Khôn Minh thần quân. Một người vẫn đang ngâm cứu phù tin, một người thì lo ăn nốt cái bánh dang dở.

Khôn Minh thần quân lau vụn bánh dính trên miệng, đưa mắt già chằm chằm hỏi Ngọc đế:

- Trong ấy viết gì thế?

Ngọc đế thở dài:

- Có mấy chữ trăm không hiểu... Tụi trẻ bây giờ cứ thích viết tắt, viết ngắn, sai chính tả lung tung, nhìn như một dãy mật mã vậy~~~~

Khôn Minh gật gù:

- Phải rồi, đứa cháu nhà tôi mỗi lần nhắn tin cũng thế!

Trong lúc mọi người đổ xô ra biển Chết quan sát tình huống, vẫn có hai kẻ không hay biết gì, đó là Ti Mệnh tinh quân và người giúp việc Thủy Tức. Lúc này Ti Mệnh đang miệt mài hí hoáy viết sổ sách, vừa làm vừa nói:

- Nhanh lên, nhanh lên. Sắp xong rồi, hy vọng hội luận đào còn chưa kết thúc!

Thủy Tức ở bên cạnh mài mực, thở dài đáp:

- Vẫn còn một trăm lẻ tám quyển.

- Cái gì cơ???

Ti Mệnh tuyệt vọng muốn đập đầu xuống bàn. Sớm biết vậy hai tháng trước lão đã không ham chơi, mấy ngày liên tục hẹn Thần Tài đi đánh lô tô. Bây giờ sổ sách dồn ứ quá nhiều, cả hội luận đào cũng không tới kịp. Ti Mệnh gỡ bộ mặt nịnh nọt nói với Thủy Tức:

- Này, Tiểu Tức Tử tốt, chúng ta lại dùng cách lần trước, ta truyền tu vi cho cậu, cậu giúp ta viết nốt chỗ sách còn lại được chứ?

Thủy Tức như ăn phải quả ớt, nhăn nhó đáp:

- Không, không, không được đâu! Tu vi của ngài không hợp với tôi, tôi không biết cách khống chế... Vả lại làm vậy sẽ phạm luật trời!

Ti Mệnh hừ một tiếng bảo:

- Nào có ai biết? Trong văn quán trừ ta với người thì đâu có ai nữa...

Lão vừa nói xong, cây hoa ăn thịt trồng bên cửa sổ ợ một tiếng, giống như thông báo sự có mặt của nó. Ti Mệnh nhìn cây bông, chán ghét nói với Thủy Túc:

- Mặc kệ nó! Một lát ta sẽ dùng keo con voi dán mồm nó lại!

Hoa ăn thịt run rẩy càngh là, rễ rút khỏi chậu chạy đi mất. Thấy nó nhát gan như vậy, Ti Mệnh vốn định mĩa mai vài tiếng nhưng lúc này trời đất đột nhiên tối sầm, gió thổi cuồn cuộn, sổ sách trong văn quán bay tán loạn.

- Gì vậy nè??? Tận thế tới rồi sao? Ôi không kệ sách của tôi!!!

Lão hết chụp sách bay lại nâng kệ đỡ ngã. Thủy Túc đi theo nhật số, chập vạt cổ gắng đóng cửa lại. Cửa sắp đóng thành công thì bị một lựa rất mạnh từ bên ngoài đẩy vào. Thủy Túc cũng bị văng vào tường, như trái banh lông dội ngược ra. Ti Mệnh lấy tay áo che gió, cố nhìn xem là yêu quái phương nào dám lên Thiên cung náo loạn. Kết quả, lão nhìn thấy một gương mặt quen quen.

- Bích... Bích Hải đế quân????

Thủy Túc ho ra một ngụm máu, cố ngẩng đầu nhìn. Người này chính là Bích Hải đế quân mà mọi người vẫn nhắc tới sao? Trông hẳn chẳng có dáng vẻ thần tiên gì cả, giống ma tộc chạy loạn hơn!

Ti Mệnh vừa mừng vừa bối rối, lão bò dậy nghênh đón:

- Quý hóa quá, Bích Hải tiểu đệ tới thăm lão đây à? Ha ha ha, ta nói này, tiền thuê nhà tạm thời ta chưa để dành đủ, có thể cho ta khất nợ qua năm sau không?

Thủy Tức thất bại ôm trán, hăn không ngờ Ti Mệnh nghèo tới mức này!

Bích Hải đứng ngay ngưỡng cửa, tóc dài bay tán loạn, sắc mặt nhợt nhạt, quần áo rách rưới. Bàn tay hăn chỉ có xương trắng, dường như thi thể chưa phục sinh hoàn toàn. Ti Mệnh quan sát một hồi, nghiêm mặt bảo:

- Người không thể dùng cái bộ dạng này đi ra ngoài. Ít nhất phải chờ cơ thể sống lại toàn vẹn đã!

Không đoán cũng biết, chắc chắn cái tên cứng đầu này tỉnh lại, chưa kịp chờ da thịt mọc đủ đã phá quan tài chạy ra. Nhìn hăn như thầy ma nghìn năm, không bị hiểu lầm thành Ma tộc mới lạ!

Bích Hải nhú mày trông Ti Mệnh, mất một lúc mới nhớ ra đây là ai. Hăn nói bằng giọng khàn đặc:

- Cái lồng kính ấy ở đâu?

- Lồng kính gì?

- Nơi giữ quyển sổ ghi chép sinh mệnh của ta và nàng...

Ti Mệnh trợn trừng mắt, cuống quýt dang hai tay chặn đường:

- Ê! Tiểu đệ, cậu chớ làm bậy. Không được lấy nó ra khỏi văn quán, cái này là tối kị, cậu muốn bị thiên lôi đánh chết hay sao?

Bích Hải không quan tâm, đẩy Ti Mệnh sang một bên, nhìn quanh tìm kiếm, cuối cùng chọn đúng hướng đi tới. Ti Mệnh gào rít giận dữ:

- Bích Hải! Ta cảnh cáo cậu! Đừng làm chuyện dại dột, cả Thiên giới sẽ không dung tha đâu!

Bích Hải đứng trước lồng kính, bên trong vẫn chứa một tầng sương lấp lánh. Quyển sách có bìa xanh lam, nằm im chờ đợi những tinh thể sương rơi xuống hóa thành nét chữ. Hắn giơ bàn tay xương xẩu lên, chạm vào lồng kính. Kính lập tức bị đông lạnh tới cực hạn, rồi “rắc” một tiếng vỡ nát! Ti Mệnh bất lực nhìn theo, ngồi xổm xuống ôm đầu lẩm bẩm đọc kinh chú. Bích Hải cầm quyển sổ, không thèm lật xem liền châm môi lửa. Tro rơi lả tả xuống đất, hắn cười nhạt nói:

- Không ai được phép định đoạt vận mệnh của ta. Ông trời cũng không được!

Hắn nhìn tàn tro bị gió cuốn bay đi, lúc này mới vừa lòng rời khỏi. Có điều, khi đi ngang qua Thủy Tức, Bích Hải tự nhiên dừng lại. Hắn nhíu mày nhìn người đang nằm, rồi cúi xuống xốc cổ áo lôi hắn lên. Ti Mệnh khó hiểu hỏi:

- Lại muốn gì nữa đây? Đó là thuộc hạ của ta, nhẹ nhẹ tay thôi đừng làm hắn gãy mất không có ai theo hầu hạ ta đâu!!!

Thủy Tức bình tĩnh nhìn Bích Hải. Bích Hải mở Thần nhãn quan sát hắn.

- Người là ai? Tại sao trong nội đan có chứa nước mắt của ta?

Thủy Tức đoán đúng, rất điềm nhiên đáp:

- Lúc là phàm nhân tôi từng gặp ngài. Khi đó ngài là Chu Lạc Ca Dương hoàng đế của Khương La, còn tôi là đạo sĩ phái Côn Lôn.

Bích Hải nghiêng đầu hồi tưởng:

- Thủy Tức Chân Nhân? Thì ra người dùng cách này đánh cắp kí ức của ta...

Bích Hải giơ tay lên, chỉ vào giữa trán hấn. Vầng sáng lóe lên, Thủy Tức đau đớn rên rỉ. Ti Mệnh lo lắng phát hoảng, vận dụng pháp lực đánh tới. Có điều hấn vốn là quan văn, sức chiến đấu như mèo, dụng phải pháp lực của Bích Hải thì bị dội văng ra, ngã trúng mấy kệ sách làm chúng nó đổ hết.

Phép kết thúc, Bích Hải buông Thủy Tức xem ngất ra, trên tay còn lại giọt nước mắt lấp lánh. Hấn trều mển nhìn vật thể xinh đẹp hồi lâu, sau đó cất vào tay áo. Bích Hải đi rồi, Ti Mệnh chật vật ngồi dậy, phủi bụi bặm trên người, chạy qua xem Thủy Tức sống chết ra sao. Thủy Tức được lão đỡ dậy, thở không ra hơi. May là đế quân không lấy mạng hấn, tội lừa gạt dù sao cũng không phải tội nhỏ...

- Tiểu Túc Tử, người không bị gãy cây xương nào chứ? Nếu gãy xương tay xương chân thì không giúp ta chọn đẹp nhà được rồi~~~ Ôi không~~~

Thủy Tức bực mình, muốn mắng Ti Mệnh nhưng mà ngẩng đầu thì bị nghẹn.

- Ti Mệnh tinh quân... Sao ông lại trông thế kia?

Ti Mệnh ngẩn ra, theo bản năng giơ tay sờ mặt. Thôi chết! Lúc này hấn bị pháp lực của Bích Hải làm nội thương, không duy trì được cái vỏ ngoài nữa rồi!

Trong văn quán vang lên tiếng gào thảm thiết:

- ÁAAAAA! Đừng nhìn, đừng nhìn ta!!!

Sau đó là tiếng cười như điên:

- Ha ha ha, hóa ra dáng vẻ thật của ngài là như vậy sao??? Ha ha ha...

(Hậu trường:

Khôi Giác thượng tiên vừa nhai củ tỏi vừa bảo: “Ti Mệnh ấy à? Lão trông như con nít, vì cứ bị người ta nhéo mặt cho nên dứt khoát đóng vai ông già luôn!!!”)

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 19

Chương 4

PHẦN XIX: Thiên giới

Tầng trời thứ bảy là một trong những thắng cảnh nổi tiếng nhất Thiên đình. Ở tầng trời này không có nhiều cung điện, phần lớn là các vùng rừng núi hình thành từ thuở man hoang. Phía tây có “Quần đảo lơ lửng”, là nơi nâng đỡ dòng Ngân Hà đổ xuống từ tầng trời thứ tám. Ngân Hà như con thác dữ, được quần đảo lơ lửng xé nhỏ thành những dòng chảy tua tủa. Đảo trung tâm ở nơi cao nhất, chịu sức nặng của khối nước đồ sộ, sau đó chảy xuống thành bốn dòng con, lại được bốn đảo vây quanh bên dưới hứng trọn. Bốn đảo này tiếp tục chia lượng nước cho các đảo phụ thuộc. Càng xuống thấp kích thước đảo càng nhỏ và những con thác càng hiền hòa. Sông Ngân hung tợn là thế nhưng sau khi vượt qua tầng thứ bảy này, nó trở thành những con suối trong lành, tiếp tục đưa dòng nước thần thánh vung tưới cho chúng sinh linh sáu tầng còn lại. Thử tưởng tượng có một ngày Quần đảo lơ lửng sụp đổ thì chẳng khác nào phá hỏng cả hệ sinh thái của Thiên giới!

Nhiều người gọi tầng thứ bảy là “Thủy quốc”, dường như mọi cảnh vật ở nơi này không thể tách rời khỏi nước, vịnh Xích Thổ là một ví dụ khác. Gọi là vịnh nhưng thực chất Xích Thổ là mảnh đất khô cằn nằm ở hướng Nam. Đất có màu đỏ, rất độc nên không nhiều sinh vật chọn làm nơi cư trú. “Dân bản địa” của vùng này chỉ gồm cây manchi và rắn đỏ. Quả manchi kịch độc và nọc rắn có thể dung hòa thứ độc này. Một năm, Xích Thổ có hai mùa, mùa khô và mùa lũ. Quang cảnh mùa khô là đất nứt nẻ

cùng cái nóng chết người. Quang cảnh mùa lũ là nước sôi sùng sục từ lòng đất phun lên. Lý do tồn tại của vùng Xích Thổ vẫn luôn là bí ẩn, tuy nó rất nguy hiểm nhưng được không ít Thần quân chọn làm nơi tu luyện. Phải nói rằng thứ nước phỏng da và có sức ăn mòn này chẳng khác nào xà phòng tắm gội. Cho nên Khôn Minh Thần quân cứ một năm hai lần sẽ rửa Ngọc đế đến đây du ngoạn!

Kỳ quan ở tầng thứ bảy nhiều lắm, các tiên nhân xem nó là khu du lịch mơ ước, đợi khi cấp bậc của họ đủ cao sẽ đến đây chiêm ngưỡng một lần để mở mang trí óc. Tầng thứ bảy nguyên thủy và hoang sơ, giữa những quang cảnh đẹp lạ vẫn có các tòa cung điện nguy nga tráng lệ. Tận cùng hướng đông là ao Du Liên. Chỗ này được đánh giá là nơi yên tĩnh và thơ mộng nhất. Ao không sâu, nước chỉ cao hơn eo một chút. Đáy ao có sỏi và bùn mịn, là môi trường lý tưởng của loài sen. Các giống thủy sinh càng ưa chuộng nơi này, chúng mọc chen chúc bên cạnh hoa sen. Tiên khí dồi dào giúp rất nhiều tinh linh tu luyện thành người, cho nên ao Du Liên được coi là cái nôi của sự sống.

Giữa ao sen rộng mênh mông ấy mọc lên Bích Lạc cung. Cung điện màu trắng ngà, kiến trúc đơn giản và mềm mại nhưng không thiếu khí phách. Muốn đến Bích Lạc cung phải đi qua chiếc cầu khúc khuỷu có hai mươi tư nếp gấp. Khi Bích Hải quay lại chốn xưa, đập vào mắt là màu hồng cánh sen như những ngọn đèn thả trôi trong ao nước. Sen vẫn rất đẹp, dù không có nàng. Bích Hải chậm chậm đi qua chiếc cầu, ngắm những cây thủy mộc rung rinh xao động. Chắc chúng đang trò chuyện với nhau, thầm đánh giá “vị khách lạ” là hẳn không chùng!

Bích Lạc cười khẽ, trong đôi mắt xanh ánh lên dòng chảy ôn hòa. Ở chín kiếp người hẳn trải qua, kiếp nào cũng thấy một ao sen như vậy, giống U Trì, giống Phù Dung Trì và những cái tên tương tự. Hóa ra nhà của họ vốn hình thành ngay giữa biển sen, cho nên trong mọi giấc mơ luôn có những điều không thay đổi. Hẳn nhớ những ngày rảnh rỗi hóa về hình rồng

ngâm mình trong ao. Nàng chuẩn bị bữa sáng trên chiếc thuyền độc mộc, lấy dừa tre gõ gõ vào lớp vảy nổi trên nước. Lúc ấy hẳn sẽ nhô đầu, chờ một miếng bánh ngon hoặc một loại quả ngọt. Mặc dù chút thức ăn rơi xuống hàm rồng không bỏ dính răng nhưng mà nụ cười của nàng đã đủ làm cơn say nắng.

Bích Hải bay qua kết giới bảo vệ cung điện, đáp xuống hậu viện. Đây là khu vườn mở, trồng những loại hoa cỏ bình thường. Lối đi bên phải dẫn tới phòng ngủ, trang trí bởi hai dãy đèn lồng đỏ. Những chiếc đèn này đã cũ, chúng được treo lên vào ngày cưới của hai người. Bước chân của Đế quân trở nên chần chừ. Rất muốn vào thăm nhưng hẳn lại sợ hãi một quá khứ quá đẹp, nó càng tô đậm nỗi cô đơn trong lòng. Sau khi tích lũy đủ can đảm, Bích Hải vén bức rèm mây, mở ra một không gian riêng tư chan hòa ánh sáng.

Từ bàn ghế, giường ngủ cho tới những vật trang trí linh tinh đều được gìn giữ cẩn thận, ngay cả cây lược gỗ vẫn còn nằm im trên gối. Chắc hẳn lần cuối cùng sử dụng, nàng đã vô tình để lại nơi này. Lộng giường treo bộ màn hình bọt biển xanh lơ mát mẻ. Ánh sáng từ mái vòm chiếu xuống, khiến căn phòng ấm nồng một cảm giác thư thái. Màu sắc và phong cách thiên về nữ tính nhưng chỉ cần tinh ý, sẽ nhận ra có hương vị nam nhân xen lẫn. Bích Hải trầm mặc xem xét một vòng, thầm biết ơn người nào đó đã trông nom ngôi nhà quá tốt. Tốt tới nỗi hẳn ngỡ ngàng tưởng rằng chuyện xảy ra chỉ mới hôm qua...

Đế quân chìm đắm vào hồi ức, hoàn toàn không phát hiện có tiếng chân đến gần, cho tới khi một trận âm thanh loảng xoảng vang lên. Tiên nữ Tây Tây ngơ ngác nhìn người đứng trong phòng, dụi dụi mắt, sau đó mới thảng thốt hô lên:

– Đế quân trở về rồi sao??? Nô tì không nằm mơ chứ???

Sau đó cô bé nhớ ra cái chậu vỡ nát dưới chân, bật khóc ngời xuống nhạt:

- Làm sao bây giờ? Tây Tây đánh rơi em Sen Đá mà nường nường thích nhất rồi! Ôi không, nó sẽ lập tức chết héo!!!

Bích Hải nhìn tiểu tiên nữ hu hu khóc, thầm nghĩ bao nhiêu năm rồi mà đứa trẻ này vẫn như xưa. Trước kia hẳn thấy Tây Tây rất phiền, vừa mít ướt vừa hậu đậu nhưng bây giờ lại cảm giác tính cách của cô bé cũng đáng yêu. Bởi vì ngốc ngốc nên có trái tim chân thành.

Bích Hải nâng tay, vụn đất và mảnh sứ lập tức thu hồi về nguyên trạng, trả lại chậu sen đá vẫn tươi mơn mớn. Tây Tây hoan hô ôm cái chậu vào lòng, sùng bái nhìn Đế quân hỏi:

- Không ai báo trước ngài trở về nên nô tì và Lục Sán không ra nghênh đón! Đế hậu có về cùng ngài không?

Bích Hải sờ đầu cô bé, cười nhạt hỏi:

- Ngoài người và Lục Sán, còn ai ở lại Bích Lạc cung nữa?

Tây Tây cắn môi, buồn bã lắc đầu:

- Sau khi ngài và nường nường không ở, Bích Thu và Bích Liên tỷ tỷ chuyển đi nơi khác, những người còn lại cũng lần lượt đi hết...

- Vậy tại sao người và Lục Sán không đi?

Tây Tây ngây thơ nói:

- Bởi vì nô tì đã hứa với Đế hậu sẽ chăm sóc cây sen đá này tới khi nó ra hoa, nhưng mà... Đến bây giờ nó mới mọc thêm ba lá...

Bích Hải hết chỗ nói, chỉ biết ôm trán bảo:

- Cái cây này không phải sen đá bình thường, là hoa sen ta đem từ Bắc Cực về. Trừ khi trồng trong tuyết năm nghìn năm, hoa sen sẽ không nở...

Tây Tây nghe xong ngẩn người, tiếp theo đó nước mắt bắn ra như suối:

- Ôi sen nhỏ, chị sẽ lập tức lấy tuyết cho em! Đừng trách chị nhé!

Bích Hải thở dài, lại nữa, cô bé này có thể khóc một dòng sông cộng thêm ba cái biển!

- Được rồi, được rồi! Lục Sán ở đâu? Tại sao trong nhà chỉ có một mình người?

Tây Tây thút thít đáp:

- Hẳn đến Hạc Hà tiên ông xin thuốc, vẫn chưa về.

Tây Tây là nữ tì của Đế hậu mà Lục Sán là quản gia của Bích Lạc cung. Trước kia Bích Hải tình cờ cứu hẳn một mạng, về sau Lục Sán trung thành đi theo. Các cung điện trên thiên giới không thể thiếu người chăm sóc, cho nên rất nhiều tiểu tiên, tinh linh cấp thấp tình nguyện làm công việc này. Cho dù chủ nhân không hào phóng thì bọn họ vẫn có lương bổng theo quy định, số tài nguyên quý báu ấy có thể giúp tiểu tiên thăng cấp nhanh hơn. Ai may mắn gặp được chủ nhân rộng rãi thì còn có phần thưởng khác, tóm lại là trăm lợi một hại.

Vì vậy, khi Bích Lạc cung không còn người đứng đầu, những tiểu tiên kia lựa chọn ra đi. Bích Hải không có lý do trách họ nhưng hẳn càng trân trọng người ở lại. Hỏi chuyện xảy ra mấy năm nay, Bích Hải mới biết Lục Sán và Tây Tây chỉ dựa vào số ít tài sản còn sót trong cung để sống qua ngày. Tây Mẫu nhớ cháu trai, đến thăm một lần và ban thưởng cho họ. Sau đó cũng có một vài người bạn cũ quan tâm để ý. Nhưng rồi theo thời gian,

cung điện này dần bị lãng quên, Lục Sán và Tây Tây kiên trì trụ lại, còn chăm sóc ngôi nhà tốt như vậy, Bích Hải thật tâm cảm động.

- Người nói bằng hữu của ta là những người nào?

Tây Tây suy nghĩ đáp:

- Là... Một người cao cao, đầu có hai sừng! Một người khác thì gầy gầy, đầu không có sừng~~~

Bích Hải bó tay toàn tập, quyết định chờ Lục Sán về hỏi!

Lục Sán đi không lâu, lúc trở về sau lưng đeo theo một giỏ thuốc. Hắn thấy Đế quân, ngăn ra vài giây rồi nhào tới ôm chân khóc. Bích Hải nghi ngờ Lục Sán lây bệnh mıt ứt từ Tây Tây! Đợi khi hắn khóc đủ Bích Hải mới hỏi:

- Người đi xin thuốc gì vậy? Tại sao lại nhiều thế kia?

Con rắn xanh ấp úng nói:

- Là... Chút thuốc cảm thông thường...

Bích Hải nghe mùi thảo dược cũng đoán ra trong giỏ có gần mười loại chuyên trị nội thương, ngoại thương. Ngày trước sau mỗi trận chiến Bích Hải đều dùng mấy thứ này. Hắn nghiêm mặt truy vấn:

- Không được nói dối! Rốt cuộc thuốc để làm gì?

Tây Tây nhanh mồm nói thay:

- Đế quân, Đế quân, Lục Sán hư lắm! Hắn thường ra ngoài chơi rất lâu, bỏ Tây Tây một mình. Mỗi khi quay về trên người đều có rất nhiều vết tích, chắc chắn hắn đi đánh nhau!

Bích Hải bắt Lục Sán kéo tay áo lên xem.

- Cái này... Là bị sét đánh?

Lục Sán hết đường chối, thành thật kể đầu đuôi. Hóa ra suốt chín kiếp của Bích Hải hẳn đều thềm lạng đi theo, đóng vai người hầu thân cận. Do Đế quân mang long mệnh, Lục Sán chuyên môn trở thành thái giám, có điều kết cục của hẳn chưa bao giờ tốt: Chết vô duyên, tai mây vạ gió, chết thảm... Xong xuôi trở về thiên cung hẳn còn bị sấm sét đuổi đánh vì phạm luật trời.

Bích Hải nhìn chăm chăm Lục Sán, lại nhìn chăm chăm Tây Tây, không nói nên lời. May mà hẳn đã trở lại, nếu không chẳng biết hai đứa ngốc này sẽ sống ra sao. Bích Hải thở dài sai phó:

- Các người vào thu dọn hành lý cho ta. Quần áo và đồ cá nhân của ta cùng nường nường đều dọn hết!

Lâu rồi chưa được chủ nhân ra lệnh, hai tên ngốc hí ha hí hửng chạy đi làm. Trong lúc chờ đợi, Bích Hải đi vào mật thất lấy tiền bạc, linh đan, sách và vài món bảo bối hẳn cất giữ từ lâu. Cả đời Bích Hải công danh đầy mình, chưa từng nhìn lại mình có bao nhiêu tài sản. Bây giờ vắt óc cố nhớ cũng chỉ nhớ ra cái mật thất này và một tài khoản ở ngân hàng thiên giới. Bích Hải chưa đến đó bao giờ, từ ngày lên thiên cung nhận chức hẳn được trả lương nhưng mà lười đi lấy~~~ Tính toán sơ sơ, hẳn làm sáu nghìn tám trăm mấy chục năm, lương... Chắc cũng kha khá... (>___<)

Bích Hải ra khỏi mật thất thì Tây Tây Lục Sán cũng thu dọn xong, đóng thành ba cái rương to ơ là to. Bích Hải gật đầu hài lòng, thu nhỏ ba cái rương bỏ vào tay áo:

- Được rồi, chúng ta đi!

Tây Tây kích động hỏi:

- Đi đâu ạ?

- Dọn nhà!

- Dọn đến đâu ạ?

- Ta cũng chưa biết...

- (π~~~~π)

Ba chủ tớ cười đám mây rời khỏi. Tây Tây khóc thút thít, luôn miệng hỏi Lục Sán liệu họ có trở về không. Nàng vẫn chưa kịp từ biệt mấy bạn hoa sen trong hồ. Bích Hải nhìn về phương xa, mơ hồ đáp:

- Nhất định quay về, bởi vì đó là nhà của chúng ta!

Trong lòng hẳn tự động bổ sung thêm: Nhà của ta và nàng...

Mây bay vi vu, đột nhiên từ bên trên có một người lao thẳng về phía họ, suýt làm hai tụ mây va trúng nhau. Bích Hải giật mình giữ thăng bằng, định thần nhìn người cản đường. Người nọ chưa kịp nói câu nào đã bổ nhào vô dẫm hẳn mấy phát:

- Tên vô lương tâm chết tiệt! Cậu trở về mà không báo tôi một tiếng! May là tôi đoán ra được, không thì cậu lại trốn mất rồi!!!

Bích Hải không né mấy cú dẫm, híp híp mắt hỏi:

- Ôn Nhân?

Ôn Nhân thượng tiên cười khà khà:

- Ngủ trong quan tài lâu vậy mà đầu óc chưa hỏng nhỉ?

Sau đó hẳn nhìn Tây Tây Lục Sán đeo túi to túi nhỏ trên vai:

- Ơ hay... Các người dọn nhà đi đâu đó?

Tây Tây lau nước mắt đáp:

- Chào đại nhân “gầy gầy không có sừng”, Tây Tây phải dọn nhà nhưng mà Đế quân chưa nói sẽ đi đâu...

Ôn Nhân nhảy dựng lên:

- Dọn nhà mà không biết đi đâu!? Uả mà người vừa gọi ta là “đại nhân gì gì” cơ? (O. O)

Bích Hải cắt ngang hai người:

- Ta muốn xuống hạ giới hoặc chỗ nào gần gần hạ giới. Ôn Nhân, nếu đã có duyên gặp thì ta muốn nhờ vả cậu một chuyện.

Ôn Nhân thượng tiên bung quạt lụa, phe phẩy cười duyên:

- Chuyện gì mời nói thẳng, giúp được hết lòng giúp! Tây Mẫu cùng đám ngu ngốc kia đang ở biển Chết dò xét tung tích Bích Lạc Tuyết. Ta nghĩ Bích Lạc Tuyết có động tĩnh lớn như vậy, chín phần là cảm ứng với chủ nhân của nó chứ ai mà trộm được? Cậu xem có phải ta quá đẹp trai thông minh hay không? Ha ha...

Bích Hải vốn quen thói xấu của Ôn Nhân, hăn trực tiếp nói vào vấn đề:

- Cậu mượn giúp ta Kính Chiếu Tâm, Đá Hồi Sinh và một sợi tóc của Giao Diêu Thần nữ.

Ôn Nhân trượt chân ngã trên đám mây:

- Quá đáng à nha! Kính với đá không thành vấn đề nhưng mà tóc của cô ả kia làm sao tôi lấy được?

Bích Hải nhìn trời:

- Cậu đẹp trai mà, dùng mỹ nam kế đi.

Ôn Nhân nghe, hẳn phát hiện trình độ đá xoáy của Bích Hải đã tăng một bậc. Hết cách rồi, ai bảo tên này là người bằng hữu tốt nhất của Ôn thượng tiên.

- Được được được, tôi làm! Mà cậu muốn mấy thứ này chi vậy? Kính Chiếu Tâm, Đá Phục Sinh, tóc... Khoan đã... Sẽ không phải như tôi đoán đó chứ??? Này, Bích Hải, tu vi của cậu có bao nhiêu? Trước kia thì không nói nhưng bây giờ còn lại bao nhiêu? Có đáng giá hay không?

Bích Hải cười nhạt:

- Ôn Nhân, đừng hỏi những câu đã biết trước đáp án. Không có nàng, thế giới này cũng không có gì đáng để tâm cả. Huống chi chuyện của ta cùng nàng không phải ai cũng người có quyền phán xét. Ta chưa bao giờ tin Liên nhi vì Ma Lệ mà trao vuốt rồng cho hắn. Nếu không phải bị hắn lừa thì do nguyên nhân khác. Tóm lại, ta luôn tin nàng, cho dù ai nói nàng ra sao thì ta vẫn tin nàng!

Ôn Nhân im lặng lúc lâu, cuối cùng thở dài:

- Được rồi, tôi giúp cậu... Hy vọng hạt sen nhỏ sớm trở về. Ôi chao~ tôi cũng nhớ món chè hoa sen của cô ấy lắm!

Bích Hải rời đi trước khi Tây Mẫu quay về. Một vài người mơ hồ đoán được vị Đế quân ấy đã trở lại nhưng chưa dám khẳng định. Trong khi Ti Mệnh và Thủy Tức giấu nhẹm chuyện cái lồng kính. Nói gì thì nói, có rất nhiều người trên Thiên giới quý mến Bích Hải, sẵn sàng giúp hắn làm chuyện tốt và chuyện xấu. Quyết định rời khỏi Bích Lạc cung bởi vì hắn cần thời gian và một nơi yên tĩnh, tách biệt khỏi dư luận bên ngoài. Mục

tiêu lớn nhất của Bích Hải bây giờ là tìm kiếm vợ cùng con trai, bằng mọi cách đưa gia đình nhỏ của hẳn quay về!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 19

Chương 5

PHẦN XIX: Thiên giới

Hồ Nguyên Sinh là bể nước ngọt có diện tích bằng một phần mười đại dương. Cái hồ này được biết đến như quê cha đất tổ của nhiều chủng tộc hệ thủy. Sử sách thuật lại, các sinh vật trong nước trước khi tiến hóa thích nghi với vị mặn của biển thì đều sinh sống trong hồ Nguyên Sinh. Theo thời gian, khi dân số trong hồ dày đặc quá mức, các loài bắt đầu tiến ra biển lớn mà tiêu biểu là Long tộc. Rồng là chúa tể của thủy giới, chiếm cứ và bảo vệ vùng biển cho tới ngày nay.

Hồ Nguyên Sinh quá nhỏ để chứa đựng khát vọng sinh tồn cho nên trừ một số tôm cá yếu ớt thì không có con gì sống ở đây nữa. Long tộc xem cái hồ này là lăng mộ hoàng gia, một con rồng chết đi sẽ được đưa về đây an táng. Do bộ xương rồng quá to nên chẳng có nơi chôn cất nào tốt hơn vỏ sò Bạch Vương. Giống sò khổng lồ này đã tuyệt chủng từ lâu, chỉ sót lại rất nhiều chiếc vỏ trắng vĩ đại ở dưới đáy hồ. Mỗi cái vỏ có một câu thần chú, phải biết được câu chú ấy mới có thể khiến vỏ mở ra. Cho nên, chọn vỏ sò làm nhà không chỉ rộng rãi kiên cố mà còn đề phòng được trộm cắp lật vật~~~

Bích Hải nhìn phòng ốc do Lục Sán và Tây Tây bài trí, công nhận hai đứa ngốc này trong phương diện nghề nghiệp rất là am hiểu. Lục Sán vốn là con rắn nước xanh, việc thay đổi môi trường sống không có gì trở ngại. Còn Tây Tây nguyên thân là con sâu róm, sâu không sống dưới nước, vì thế Bích Hải tạo một vòng kết giới ngăn nước xung quanh vỏ sò.

Nhắc đến Tây Tây phải thừa nhận nó là con sâu ngốc nhất trên đời. Tây Tây sinh ra trong vườn hoa Bích Lạc cung, từ nhỏ đã ốm yếu hơn anh chị em cùng lứa. Số là nó luôn xin phép những cái cây cho nó cắn một ngụm, cây nào muốn bị sâu ăn chứ? Bọn chúng lắc lư cành lá xua đuổi, Tây Tây ngồi trên lá bị đưa tới chóng mặt, cuối cùng òa khóc chạy trốn!? Đấy, vì lý do đó mà nó luôn bị đói, chị em hóa bướm hết rồi, sâu Tây Tây thì vẫn gầy như cây tăm. May mà Đế hậu phát hiện ra nó, yêu thích cái tính hiền lành nhát gan của nó nên đem về nuôi, giúp nó hóa thành người. Có thể nói, người ngốc có phúc ngốc!

Bích Hải không ngờ vẫn còn tiểu tiên ngụ lại Bích Lạc cung cho nên hẳn không lường trước sẽ dẫn Tây Tây và Lục Sán cùng đi. Kế hoạch của Bích Hải là tìm một chốn yên tĩnh sống ẩn dật, không quan tâm chuyện trên thiên đình nữa, cũng không muốn liên lạc với những người quen cũ. Tây Mẫu không thích Liên nhi, thần dân thiên giới cho rằng nàng phản bội phu quân, tiếp tay Ma tộc. Họ sẽ không chào đón nàng, cho nên Bích Hải chỉ muốn tìm một thế giới không người, không có áp lực và dư luận. Hẳn sẽ đưa nàng trở về, bình yên sống qua ngày, không mưu cầu gì lớn lao, chỉ mong dưới ánh nhật nguyệt có thể chia sẻ vui buồn, nắm tay nhau đi hết thời gian vĩnh hằng của trời đất...

Bây giờ trong kế hoạch xuất hiện chút sai số. Bích Hải đảo mắt thầm nghĩ, thôi thì có hai đứa ngốc ở trong nhà cũng vui, thêm nhiều sinh khí, về sau có thể giúp hẳn chăm sóc nàng. Bích Hải đặt tên cho chỗ ở mới là Tịnh Ngọc cung. Mặc dù nơi này hoang vắng, xung quanh chỉ có hầm mộ nhưng cảnh đẹp cũng không tầm thường. Tảo nước ngọt có màu xanh xanh hồng hồng, đựng đưa trong nước như những dải lụa mềm mại. Vào ban đêm cá đèn bơi thành bầy, từ đáy hồ nhìn lên giống như một bầu trời sao dịch chuyển. Hồ không có sóng lớn, chỉ có gợn nước lăn tăn, thường thường yên lặng không tiếng động.

Sống ở Tịnh Ngọc cung rất nhàm chán, Lục Sán và Tây Tây nhớ chúng bạn cũ ở ao Du Liên, thầm nghĩ không biết có thể kết bạn với cư dân trong hồ hay không. Hồ Nguyên Sinh cách xa Thiên giới, nhận được rất ít tiên khí cho nên các loài sinh vật không tiến bộ, số lượng tinh linh càng ít ỏi. Hai đứa dạo một vòng cũng chỉ tìm thấy một con cua tinh và một con cá vàng. Cua tinh nóng nảy và thích chửi bậy, tính nết y như đáng đi. Chị cá vàng thì vô cùng đãng trí, ngày nào cũng hỏi “Có ai biết tên tôi là gì không?”

Sau khi Đế quân đưa họ tới Tịnh Ngọc cung thì ngài cũng đi đâu mất. Tây Tây và Lục Sán không biết làm gì, lúc rảnh chỉ có thể đem sách ra tu luyện. Vì thế mới chuyển nhà hai tháng mà trình độ của tụi nó đã cao hơn mấy năm sống trên thiên giới rồi!

Bích Hải đi đâu, làm gì? Hắn chỉ dạo khắp hạ giới tìm hình bóng của Liên nhi mà thôi. Hạ giới rộng mênh mông, tìm người không khác mò kim đáy bể. Lẽ ra Bích Hải có thể đợi Ôn Nhân mượn được Kính Chiếu Tâm nhưng hắn không muốn ngồi yên. Thà rằng đi loanh quanh, nếu may mắn biết đâu sẽ gặp nàng. Xưa nay duyên phận của hai người có phần mong manh nhưng trải qua chín kiếp yêu hận, Bích Hải có lòng tin tìm được Liên nhi không phải việc khó.

Và hắn đã đúng!

Nàng sinh ra trong một gia đình buôn bán nhỏ, mấy năm gần đây nhờ Tri huyện chiếu cố mà cửa hiệu làm ăn khá khấm. Cha nàng ham tiền, suốt ngày lo kiếm tiền trong khi mẹ kế chỉ chăm chăm giữ của, không muốn chia cho đứa con vợ trước là nàng đây. Nàng làm chị, bên dưới có ba em gái, một em trai. Thường ngày công việc bếp núc có hạ nhân phục trách nhưng mẹ kế keo kiệt thuê ít người, mấy chuyện lặt vặt không có ai lo.

Mỗi sáng con gái lớn nhà họ Kiều mặc áo bông dày cầm chổi quét sân. Nàng xinh đẹp lại nết na chăm chỉ, vì thế có không ít thanh niên trong

huyền lén lút theo dõi, gạ gẫm làm quen. Một hôm nọ quản gia dẫn tới gã sai vặt, nói là người này sẽ thế chỗ A Ngũ vừa nghỉ việc không lâu. Nam nhân kia tên là Hải Triều, dáng cao dong dỏng, khuôn mặt anh tuấn. Kiều nương nhìn một cái ấn tượng sâu sắc, có lần lén lút khen với bà vú. Bà vú quay đầu xem Hải Triều cười trần đốn củi sau nhà, cười cười bảo:

- Tên kia à? Trông cũng bình thường, còn không dễ nhìn bằng Tiểu Lý nữa cơ mà!

Tiểu Lý là cháu bà vú, mặc dù hăn cũng cao lớn nhưng còn lâu mới bằng Hải Triều. Kiều nương không phục, lại hỏi ý kiến mấy nàng hầu, các cô trề môi chê Hải Triều đen đúa xấu xí, chẳng có gì đẹp mắt. Kiều nương chả hiểu ra sao, hình như gu thẩm mỹ của nàng lệch lạc so với mọi người!?

Kể từ đó, Kiều nương thường xuyên để ý tới anh chàng kia. Hải Triều làm được tất cả việc nặng, từ gánh nước đốn củi cho tới kéo xe bò. Những khối cơ bắp óng ánh mồ hôi ấy khiến nàng đỏ mặt, tâm tư người thiếu nữ nảy nở những mơ mộng đầu đời...

- Đại tiểu thư đi đâu thế?

Hải Triều vác chiếc cuốc trên vai, nhìn nàng hỏi. Kiều nương đỏ mặt, ấp úng đưa cho hăn chiếc giỏ tre:

- Trong... Trong này có bánh bao... Huynh đem theo ăn, buổi trưa không cần quay về!

Hải Triều cúi đầu nhìn bàn tay trắng nõn hời hợt nắm chặt quai giỏ, nén cười giả vờ từ chối:

- Thế này sao được, ta không dám nhận.

- Cái này... Là thức ăn thừa hôm qua, huynh cứ cầm đi!

Nàng giúi cái giỏ cho hắn, sau đó ôm mặt chạy mất. Hải Triều mở ra xem, bánh bao nóng hổi vừa mới làm, mùi bột giòn ngọt pha lẫn mùi dừa thơm thơm. Rõ ràng là nàng dậy sớm cố ý chuẩn bị cho hắn, vậy mà bảo thức ăn thừa! Hải Triều không chờ nổi tới trưa, lập tức ăn trước mấy cái. Hắn nhìn hướng nàng vừa biến mất, khe khẽ nói:

- Cô nương ngọc, kiếp này lại dễ xấu hổ như vậy...

Kiều nương rất thích anh chàng kia, nàng âm thầm theo dõi hắn, quan sát hắn. Phát hiện quần áo hắn rách, nàng lén lút đem kim chỉ khâu lại. Hải Triều ở một mình trong ngôi nhà tranh phía sau chuồng bò. Hàng ngày khi hắn ra đồng Kiều nương sẽ lén vào giúp hắn dọn dẹp, thỉnh thoảng bỏ vài đồng tiền vào cái túi lép xẹp treo trên đầu giường. Kiều nương vui sướng tưởng là mình hành động rất bí mật, nàng đâu biết nhất cử nhất động đều không qua mắt được anh chàng.

Năm nay Kiều nương mười bảy tuổi, Kiều lão gia tính toán gả nàng cho con Tri huyện làm vợ bé. Hắn làm ăn ở vùng này hoàn toàn dựa vào Tri huyện bảo kê, nay con trai ông ta vừa ý Kiều nương, Kiều lão gia không còn cách nào khác là hai tay dâng con gái. Kiều nương tình cờ nghe lén được, hốt hoảng hoang mang không biết làm sao. Người kia nàng có gặp mấy lần, là tên công tử bột suốt ngày ăn chơi đàm đúm. Hắn hay trêu cây me trêu gheo Kiều nương, nàng ghét cay ghét đắng cái giọng ẻo lả ghê tởm của hắn!

Hôm ấy Hải Triều về nhà thấy có người ngồi thu lu trước cửa, kinh ngạc hỏi:

- Đại tiểu thư sao lại ở đây?

Kiều nương ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ như mắt thỏ. Nàng chạy tới sốt ruột nói:

- Hải ca ca, huynh dẫn ta bỏ trốn có được không?

Hải Triều điềm tĩnh nhìn nàng, sau đó cười xòa:

- Tiểu thư đùa gì vậy?

Kiều nương năm áo hăn khóc lóc:

- Cha muốn gả ta cho người xấu! Nhưng mà ta chỉ thích huynh, huynh cưới ta đi có được không?

Hải Triều nhìn nàng, chằm chằm bảo:

- Ta không tiền, không công danh sự nghiệp. Đại tiểu thư gả cho ta sẽ không có áo đẹp, không có cơm ngon. Nàng còn muốn sao?

Kiều nương gật đầu như giả tởm:

- Muốn, muốn! Ta rất dễ nuôi, không cần áo đẹp, ăn cháo là được rồi!

Hải Triều dịu dàng sờ gò má đỏ hây hây, khe khẽ nói:

- Cô nương ngốc, tại sao nàng có thể đáng yêu như vậy?

Đêm đó Hải Triều dẫn Kiều nương bỏ trốn thật. Có điều quá trình không thuận lợi, bị Kiều lão gia phát hiện, sai tất cả nô bộc trong nhà đuổi bắt. Hai người nắm tay chạy băng băng vào rừng, phía sau có ánh đuốc lập lòe không ngừng đeo bám. Đợi khi tìm được chỗ trú an toàn, Kiều nương mệt tới nỗi phải ôm bụng ngồi thở, có điều gương mặt nàng vẫn cười vui vẻ, cảm thấy bọn họ giống như những đôi tình nhân trong thoại bản, yêu nhau mà bị cấm đoán, bất chấp tất cả đến với nhau.

- Mệt lắm sao? Có đói không?

Hải Triều vén tóc tai lò xo của nàng, nhẹ nhàng hỏi. Kiều nương lắc đầu cười:

- Không mệt, không đói nhưng buồn ngủ...

- Dựa vào ta này!

Kiều nương không dè dặt như trước, nàng lập tức ngã vào lòng hãn nhắm mắt lại. Cơ thể của người này vừa ấm áp lại tin cậy, Kiều nương cảm giác chỉ cần có hãn ở đây nàng không sợ gì hết! Hải Triều cười cười cúi nhìn cô gái chẳng có tí đề phòng nào, bàn tay khẽ phẩy một cái, từ trong lùm cây bay ra thật nhiều đom đóm. Giữa rừng không mông quạnh, ai đó mãi nguyện ôm mỹ nhân vào lòng, mắt chuyển màu xanh lam tận hưởng chút lãng mạn dịu dàng hiếm có... Hãn nghĩ, phạm giới cũng rất đẹp, đâu nhất thiết phải là thiên bồng tiên cảnh mới say lòng người...?

Hải Triều và Kiều nương trốn đi nơi khác sinh sống. Họ dựng ngôi nhà nhỏ bên sông, hàng ngày Kiều nương dệt vải, đem ra chợ bán. Hải Triều biết bắt cá, săn thú. Hai người sống tự tại, vui vẻ, không phiền không lo. Ở chung lâu ngày, Kiều nương phát hiện tướng công nhà nàng rất giỏi. Hãn biết chữ, viết chữ cũng đẹp. Hãn còn biết võ, có thể giết một con gấu xám dễ dàng. Cô nàng chẳng suy nghĩ sâu xa, chỉ hást mặt lên trời tự hào vì mình quá tinh mắt, “bắt” được người đàn ông tốt!

Rồi một ngày nọ, quan phủ dẫn đám lính sai bao vây căn nhà, không may Hải Triều đi săn chưa về, một mình Kiều nương vác cái chày gỗ đứng chắn trước cửa.

- Các người đừng qua đây! Nếu không tôi sẽ không nương tay đâu!

Nàng hùng hổ nói, mặc dù trong lòng lo sợ nhưng không chút yếu thế. Mỹ nhân xinh đẹp yêu kiều kết hợp với cái chày gỗ thật không đẹp mắt. Đội trưởng đội nha môn âm trầm cảnh cáo:

- Biết điều thì buông vũ khí xuống đầu hàng! Cô bị tố cáo là tiểu thiếp bỏ trốn của con trai Tri huyện, phải bắt sống đem về! Còn tình lang của cô thì phải chết!

Kiều nương giận đỏ mặt, gân cổ cãi:

- Nói bậy bạ! Tôi không phải tiểu thiếp của ai hết. Chúng tôi là vợ chồng đàng hoàng, các người không được vu khống!

Lính nha môn không có kiên nhẫn đôi co với nàng, lập tức khống chế bắt trói nàng lại. Kiều nương chống cự, cái chày gỗ nện vào đầu mấy người khiến họ choáng váng ngã nhào. Dù rất cố gắng nhưng nàng chỉ là đàn bà con gái, làm sao thắng được một đám đàn ông. Ngay lúc đó có giọng nói uy nghiêm cất lên:

- Buông nàng ra!

Hải Triều vác con heo rừng ném xuống đất, ánh mắt sắc bén nhìn lính nha môn.

- À há, gã tình lang đây sao? Lập tức bắt lấy hắn!

Kiều nương hoảng hốt:

- Hải Triều, chàng chạy nhanh lên!!!

Hải Triều tất nhiên không chạy, hắn dễ dàng đánh bại mấy tên lính ốm nhom lại có công phu dờ tệ. Mắt thấy đàn em bị hạ đo ván, đội trưởng nha môn tức giận giương cung nhắm bắn. Kiều nương chưa kịp hét lên thì tên đã rời dây, ghim trúng ngực trái của Hải Triều. Kiều nương choáng váng, cảm thấy ngực đau, bụng cũng đau, nàng mềm nhũn ngã xuống. Hải Triều không xem mũi tên đồng ra gì, tay không nhõ nó bẻ làm đôi. Lần này hắn giận thật, mắt chuyển về màu xanh lam. Bỗng nhiên thời tiết giữa hạ trở nên lạnh lẽo, cỏ non bị phủ một lớp tuyết mỏng. Đội trưởng nha môn chứng kiến rõ ràng sự bất thường, hắn tái mặt hét toáng lên:

- Yêu quái! Hắn là yêu quái! Tụi bây chạy thôi!!!

Kiều nương ôm bụng ngồi trên đất. Hải Triều lo lắng bế nàng vào nhà, dò xét mạch trên cổ tay. Trong lúc Hải Triều nhíu mày tập trung xem mạch thì Kiều nương cũng chăm chú nhìn đôi mắt xanh kì lạ nhưng tuyệt đẹp của hắn.

- Chàng là yêu quái thật sao?

Nàng hỏi, Hải Triều ngẩng đầu mỉm cười đáp:

- Nếu thật thì nàng sợ không?

Kiều nương xoa bụng:

- Thiếp không sợ, có điều... Con của chúng ta cũng là “tiểu yêu quái” sao?

Kiều nương cảm thấy, chồng nàng là yêu quái cũng không phải chuyện gì to tát nhưng nếu đứa bé nàng sinh ra dư cái đầu hay cái tay thì... Không đẹp cho lắm...

Hải Triều có thể đọc được suy nghĩ trên khuôn mặt lo âu của nàng. Đôi khi hắn không tưởng tượng được trong cái đầu nhỏ này có bao nhiêu khác người, nàng luôn lo lắng chuyện không đâu và chẳng quan tâm những vấn đề mọi người quan tâm.

- Đừng lo lắng, thằng bé rất bình thường, nàng sẽ không sinh ra con chó hay con mèo đâu! Bây giờ chúng ta phải đi ngay, dân làng sắp tới rồi!

Hắn thu dọn sơ sơ rồi bế nàng ra ngoài. Kiều nương nhìn căn nhà tiếc nuối, miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Đáng ghét quá, tiền bán lụa hôm trước còn chưa thu đủ! Biết vậy không cho bà thêm kia khất nợ...

Cuối cùng Hải Triều và Kiều nương cũng không ở bên nhau suốt đời. Nàng chết lúc sinh Long nhi, một thi hai mệnh. Hải Triều ngơ ngác ôm họ trong lòng, hẳn biết mình có thể tìm được nàng lần nữa nhưng không cách nào xoa dịu đau đớn này. Có lẽ giả làm phàm nhân quá lâu khiến hẳn có ảo giác mình chỉ là một con người bé nhỏ...

Lúc Ôn Nhân tìm được Bích Hải hẳn hận không thể đánh cho cái tên cứng đầu này một trận trời bời!

- Cậu có ngu cũng ngu vừa vừa thôi. Sao lại làm nàng mang thai? Nàng có cốt tiên nhưng bây giờ là một người phàm. Còn cậu là Thần! Thần với người phàm không được đâu! Nghịch thiên aa!

Chuyện tình tiên với người không mới lạ, bán tiên trên đời này cũng có rất nhiều nhưng mà Thần và người thì tuyệt đối không được. Cơ thể phàm nhân rất mong manh, họ sẽ không chịu nổi Thần thai đậu vào. Mà ngược lại đàn ông phàm nhân cũng vô phương làm nữ Thần mang thai~~~ Ôi chao cái tên Bích Hải này muốn con điên mất rồi!? Ôn Nhân vò đầu bứt tóc, may mà thiên đình chưa phát giác, nếu không lại có chuyện lớn xảy ra!

Bích Hải không phản bác. Hẳn cũng biết Thần – người vô vọng cho nên... Chưa bao giờ đề phòng mỗi khi yêu nàng. Kết quả Long nhi đến tự nhiên như vậy, suốt quá trình bình thường như bao đứa trẻ khác. Bích Hải còn ngộ nhận thằng bé sẽ bình an sinh ra, giống như những kiếp trước...

Ôn Nhân ngồi bên cạnh cúi đầu nghĩ ngợi, lúc sau cười cười bảo:

- Mà phải công nhận thằng nhóc nhà cậu mạnh quá đấy! Có thể bám theo cha mẹ mọi lúc mọi nơi, tuy không sinh ra nhưng mà đậu thành thai cho tới chín tháng là chuyện hy hữu rồi... Khà khà, con rồng nhỏ của cậu thú vị lắm, sau này bảo nó bái tôi làm sư phụ đi!

Bích Hải nhú nhú mày từ chối:

- Không được, cậu sẽ dạy hư nó!

-...

Ôn Nhân hạ phàm lần này đem theo đủ ba món đồ Bích Hải yêu cầu. Lúc đưa cho hẳn Ôn Nhân năm lần bảy lượt dặn dò:

- Đừng có miễn cưỡng quá sức. Cần gì nói với tôi! Cậu mà làm bậy là tôi không tha cho đâu đó!

Kính Chiếu Tâm, Đá Phục Sinh và tóc Giao Diêu thần nữ là thuốc dẫn. Ba thứ này có thể truy tìm hồn phách một người, bắt về nuôi dưỡng ở trạng thái ban sơ nhất. Đặt trường hợp của Liên nhi, Bích Hải có thể khiến nàng quay về làm một hạt sen, sau đó gieo xuống đất mọc thành cây sen. Liên nhi phải tu luyện từ đầu, lần nữa trở thành tiêu tiên như mấy nghìn năm trước, lần đầu họ gặp nhau cũng là lúc Liên nhi chưa hóa thành người.

Nói thì đơn giản như làm không dễ dàng. Đây là một trong số các loại pháp thuật đã bị cấm trên thiên giới, muốn thi triển cần rất nhiều tu vi và công sức. Thành công chiếm tỷ lệ nhỏ, thất bại thì thương tích đầy mình. Chính vì vậy Ôn Nhân vô cùng lo lắng. Hẳn biết Bích Hải lợi hại, nếu là trước kia không thành vấn đề nhưng bây giờ Bích Hải vừa vượt qua chín tai kiếp hội đủ thần phách. Giống như người từ cõi chết trở về, hẳn đâu khỏe mạnh gì cho cam...

Biết Ôn Nhân lo lắng đủ điều, Bích Hải vỗ vai hẳn an ủi:

- Cậu đừng xem thường tôi. Bích Hải Đế quân là ai chứ? Trên đời này cậu thấy có cái gì tôi muốn mà chưa làm được không?

Ôn Nhân trề môi:

- Đồ khoác lác!

Tây Tây và Lục Sán rất vui khi thấy Đế quân trở lại. Có điều ngay ngày hôm sau ngài đã đóng cửa “tu luyện”. Quá trình tu luyện rất đáng sợ. Hồ Nguyên Sinh bị khoá động, thần khí cuồn cuộn làm tất cả sinh vật rét run. Nếu không có Bích Lạc Tuy cắm trong đáy hồ trấn giữ thì chắc là cả bọn bị thổi bay hết rồi!

Tu luyện được một tháng thì Đế quân đem sắc mặt khó coi bước ra, dặn dò Lục Sán Tây Tây không được bước vào mật thất, sau đó bay đi mất. Ngài đi ít hôm thì trở lại, tiếp tục đóng cửa tu luyện. Quá trình đi đi về về cứ tiếp diễn, Lục Sán và Tây Tây không hay biết gì, chỉ có Thiên giới gần đây nổi bão!

Ban đầu Bích Lạc Tuy “bị trộm” đã có vài người phỏng đoán, sau đó phỏng đoán trở thành khẳng định! Vị Đế quân nào đó đã lịch kiếp quay về, có điều hành vi lén lút khó hiểu. Tây Mẫu mừng rỡ sai người đi “nghênh đón” hăh. Thiên binh thiên tướng thực sự gặp khó, bọn họ biết tìm đâu ra Đế quân? Thời buổi hòa bình, thiên binh an nhàn ít việc, chuyên môn đi điều tra chuyện lông gà vỏ tỏi. Khi thì tìm mèo lạc, khi thì vây bắt con tiểu yêu đào trộm khoai lang, khi lại xách nước giúp Thiên Lôi làm mưa... Vớ vẩn hơn nữa, họ còn xếp hàng để Hồng Y tiên bà chọn rể... Hồng Y tiên bà cũng không phải hạng vừa, bà chỉ thích mấy anh mộng to, vì vậy yêu cầu bọn họ quay lưng lại, thấy mộng nào vừa ý thì bóp thử xem có... Rắn chắc không... (¬_¬) Mặc dù đời sống quân ngũ vất vả, cưới được vợ là chuyện tốt nhưng chúng thiên binh cũng không mong muốn mình bị chọn lựa như người ta chọn mua rau~~~

Nỗi khổ khó nói này bắt đầu kết thúc từ khi Bích Hải đế quân trở về. Chuyện là vậy, không biết ngài ấy muốn làm cái gì mà đi khắp nơi săn lùng Thần thú. Thần thú là một bộ phận của Thiên giới mà Ngọc đế ít quan tâm nhất. Phần vì chúng nó an phận không phá phách lung tung. Phần vì Thần thú sống theo bầy, muốn thu phục cả bầy đâu phải chuyện dễ dàng!

Gần đây tộc Thú không yên ổn như xưa. Bích Hải để quân giết Thú đầu đàn, làm bầy thú đại loạn, bắt đầu tự vệ bằng cách tấn công Thiên giới. Thiên binh thiên tướng có việc đứng đắn để làm, vui vẻ cầm lên vũ khí đóng bụi mấy nghìn năm. Đối phó với Thần thú dễ hơn đánh yêu ma, chúng không thông minh, không biết chiến thuật, chỉ cần lừa gạt là có thể dẫn chúng quay về rừng. Một hai bầy chẳng là gì, có điều trăm bầy thú – mấy vạn con lại khác! Thiên binh chỉ biết cắn răng chống chịu, trong lòng rủa sả Bích Hải để quân chín nghìn chín trăm chín mươi chín lần! Có phải ngài ấy cảm thấy bọn họ sống an nhàn quá sinh ghen tị, cố tình kiếm việc cho họ làm hay không???

Nói gì thì nói, ai cũng thầm kính nể Bích Hải một bậc. Họ không tưởng tượng ra rốt cuộc Đế quân làm cách nào giết được thú đầu đàn. Chúng nó bình thường hung tợn là vậy, con đầu đàn còn dữ dằn cỡ nào? Mọi người càng thắc mắc mục đích của Bích Hải, không lẽ thịt thú ăn rất ngon? Đế quân sẽ không vì một xâu thịt nướng mà quậy thành nông nổi này chứ!?

Lúc này Bích Hải đã trở về Tịnh Ngọc cung, lướt qua Tây Tây Lục Sát, đi thẳng vào mật thất, đóng cửa lại. Trong mật thất tối om, chỉ có ánh sáng mờ ảo của Kính Chiếu Tâm khi ẩn khi hiện. Bích Hải dựa vào tường, mệt mỏi trượt dài. Chúng Thiên binh đoán sai rồi, hãn giết Thần thú nào có dễ dàng, mỗi lần đều mang về thương tích đầy mình. Bích Hải mò mẫm tìm linh đan, trút mấy lọ vào miệng, lúc này mới thấy dễ chịu chút.

Ôn Nhân lo lắng rất phải, tu vi của Bích Hải không như xưa, một mình hãn không thể đưa Liên nhi trở về. Vì vậy Bích Hải lấy nội đan của Thần thú. Những con vật này sống cả vạn năm, tích lũy bao nhiêu tinh hoa trời đất, chỉ cần thu thập đủ thì không lo vấn đề tu vi nữa. Mà Bích Hải lại không rõ đến bao giờ mới đủ...

Hãn lấy ra năm viên nội đan cất trong tay áo. Viên ngọc sáng lấp lánh những màu sắc khác nhau. Xanh lam dịu dàng là của con Hươu Thần, đỏ

rực chói sáng là của con Bạch Hồ cực kỳ hung hăng. Chính nó đã tặng Bích Hải mấy vệt cào trên lưng. Bích Hải ngấm ánh sáng nội đan, chỉ có thể áy náy xin lỗi mấy con vật này. Hãn giết chúng là sai nhưng vì Liên nhi, Bích Hải không có lựa chọn khác. Đem nội đan cho Đá Phục Sinh hấp thụ, Bích Hải lại dùng tu vi khống chế luồng Thần thức. Mặc dù hãn rất mệt nhưng không dám chậm trễ một giây, chỉ sơ sót chút thôi là pháp thuật xem như hỏng mất!

Và rồi một buổi sáng nọ, khi Bích Hải mở cửa mật thất bước vào, hãn nhìn thấy một hạt sen nhỏ lơ lửng bay trên mặt Kính Chiếu Tâm. Hạt sen rất nhỏ, cũng rất bình thường nhưng nó khiến Bích Hải xúc động không thôi. Hãn nhẹ nhàng và cẩn thận đưa tay hứng lấy, chỉ sợ quá mạnh động khiến hạt sen thức giấc. Bích Hải nâng niu ngấm nghĩa một hồi, ngốc nghếch cười một hồi sau đó mới nhớ ra phải lập tức đưa hạt gieo xuống đất!

- Lục Sán, Lục Sán! Người lấy cái chậu đất ngũ sắc ra đây!

Lục Sán đang quét sân, nghe Đế quân gọi rất gấp mà ném chổi chạy vào. Hãn lấy chậu đất ngũ sắc, đây là loại đất quý nhất, có thể giúp tinh linh tu luyện tốt nhất. Bích Hải ngồi xuống cẩn thận đào lỗ nhỏ, lại dịu dàng đặt hạt sen xuống dưới, lấp đất và tưới ngập nước. Làm xong tất cả, Bích Hải không chịu bỏ đi, vẫn ngồi nhìn chăm chăm, giống như muốn thấy cái chồi non nhú lên.

Lục Sán rất tò mò, không biết là cái gì mà Đế quân trân trọng như vậy, hãn hỏi:

- Ngài trông gì thế ạ?

Bích Hải đáp:

- Vợ ta!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 19

Chương 6

PHẦN XIX: Thiên giới

Ma giới nằm ở tầng thời không ngăn cách Linh Tinh giới và Minh giới. Chỗ này từ trường hỗn độn, các vùng đất có thể hình thành hoặc biến mất chỉ trong ít tháng. Ma giới không thuộc về kiến tạo ngũ hành, tức là nằm ngoài quy tắc địa lý thông thường, nó giống như cái khe hẹp do hai mảng không gian cọ sát tạo ra. Chính vì vậy, Ma giới là chốn nguy hiểm đầy rẫy chết chóc, không có bản lĩnh thì vô pháp sinh tồn. Môi trường khắc nghiệt khiến con dân ma giới bản tính táo bạo hung ác, không có chuẩn mực đạo đức, chỉ có quy tắc cái mạnh thắng cái yếu. Chế độ vương quyền ở Ma giới không phân biệt dòng giống, hễ ai giết vua thì được làm vua. Ma vương dùng bạo lực trị quốc, chùng nào hãnh vẫn là người mạnh nhất thì ngai vàng sẽ không bị đoạt.

Lệ Trầm Tích không xem sức mạnh là tất cả. Khác với những Ma vương tiền nhiệm, hãnh tin vào trí tuệ nhiều hơn. Đó là lý do tại sao suốt hai nghìn năm suy yếu, Lệ Trầm Tích vẫn ngồi vững trên ngai vàng. Ở Ma giới này, Ma vương chưa chắc mạnh nhất nhưng hãnh sở hữu nhiều tài nguyên nhất, quý kế đa đoan nhất, biết dụng lòng người nhất, thậm chí là ngoan tuyệt nhất. Người ta chỉ biết Ma vương họ Lệ, cho nên hãnh có danh xưng Ma Lệ.

Khi Duyệt Sa bước vào Ma cung, hãnh cảm thấy một luồng khí lạnh thổi qua đầu, những ả nô lệ sợ sệt nấp vào góc cột, hành lang tối om, có âm thanh đổ vỡ từ xa vọng lại. Duyệt Sa đoán chắc điện hạ lại nổi cơn tam

bành. Hắn đi vào sâu trong cung điện, qua những ngõ tối quanh co, cuối cùng dừng lại trước cánh cửa thép đen nặng nề. Ma cung là nơi cấm mật hơn cả Thiên đình, người ngoài rất khó xâm nhập. Đứng tưởng những chậu hoa huệ trắng tinh khôi là những loài cây vô tội, cũng đừng nghĩ tranh sơn dầu treo trên vách tường phục vụ cho nghệ thuật. Ở đây, mỗi vật nhỏ nhoi đều chực chờ nguy hiểm.

Sau cánh cửa thép là một căn phòng xa hoa. Những ngọn đuốc đốt bằng máu tì hưu, ánh sáng rọi vào chất vàng, phản quang rực rỡ. Căn phòng như vừa trải qua một trận càn quét, chỉ thấy xương trắng rơi vãi khắp nơi, thìa đĩa méo mó, trong không khí có mùi máu tanh xen lẫn mùi rượu nồng đậm. Duyệt Sa quen tay quen chân tìm chỗ trống tiến vào bên trong, tránh đám thủy tinh vỡ nát và khối nội tạng còn đang co giật. Căn phòng mở ra ban công lớn, đứng từ trên này có thể nhìn thấy toàn cảnh Ma giới, từ những đầm lầy xác chết cho tới những ngọn núi lửa sục sôi nham thạch. Phía trên bầu trời cuồn cuộn mây bão, chưa từng xuất hiện một vì sao. Duyệt Sa nhẹ nhàng đến gần ngai vàng hướng ra ngoài, hắn im lặng đứng phía sau thường thức cảnh đêm khuya. Ma giới không đẹp nhưng một kẻ sinh ra lớn lên ở đây như Duyệt Sa luôn coi nó là quê hương.

- Hôm nay lại có chuyện gì?

Người ngồi trên ngai lè nhè hỏi, chỉ thấy một bàn tay trắng nhợt vất lên thành ghế, cả người hắn núp sâu vào bóng tối, toát ra sự nguy hiểm của một loài dã thú đang nghỉ ngơi. Duyệt Sa khom lưng đáp:

- Thừa Chúa tể, thuộc hạ vừa thám thính được tin tức quan trọng, đảm bảo khiến ngài vừa lòng.

- À...

Ma vương ngái ngủ đáp một tiếng, hắn chẳng thấy tò mò gì cả, trên đời này đã không còn điều gì khiến hắn hứng thú nữa rồi.

- Đạo gần đây trên Thiên giới rất náo nhiệt, nghe nói tộc Thú tạo phản, thiên binh đang cật lực trấn áp. Nguyên nhân là do thú đầu đàn bị giết mà người giết chúng rất có thể là... Bích Hải đế quân!

Không phụ mong mỏi của Duyệt Sa, đôi mắt tím than đang khép hờ của Ma vương lập tức trợn trừng. Hắc phóng dậy từ trên ghế, cánh tay xương xẩu giơ ra tóm lấy cổ áo thuộc hạ. Duyệt Sa căng thẳng nhìn dung mạo Ma vương ở khoảng cách rất gần, nghe hơi thở nguy hiểm phả vào mặt.

- Người. Vừa. Nó. Cái. Gì? Lập. Lại. Cho. Ta!

Lệ Trầm Tích nghiêng răng từng chữ, tà áo lông lộng bay. Duyệt Sa run rẩy nhìn hắc, tự hỏi đã mấy nghìn năm rồi không trải qua cảm giác này – cảm giác bị hàng phục bởi uy áp của Ma vương.

- Bích Hải trở lại. Hắc còn sống và đã quay về!

Sương mù trong mắt Ma vương quay cuồng, le lói tia hưng phấn và phần hận. Hắc hét dài một tiếng. Duyệt Sa bị ném như con búp bê vải đập vào vách tường. Ma khí theo cơn cuồng nộ quét sạch đồ đạc trong phòng, khủng khiếp hơn nhiều so với những cơn giận thông thường của Ma vương. Khi Lệ Trầm Tích đứng thẳng mới thấy rõ dáng người cao to vững chãi. Da hắc trắng tái, tương phản mãnh liệt với chiếc áo choàng làm từ lông vũ đen. Tóc của Ma vương đã lâu chưa chăm sóc, dài như một đám xúc tu ngo ngoe. Lúc này hắc đang cười, cười một cách điên cuồng và thống hận. Duyệt Sa phun ngum máu vất vả bò dậy, hắc thấy bộ dạng của ngài bây giờ trông như con quái vật đánh mất lý trí. Thôi, như vậy càng tốt, còn hơn lúc ngài chán nản ưu phiền, sống lầy lắt không có lý tưởng, cũng chẳng có ước mơ. Hắc thà giúp Ma vương nhấn chìm cả lục giới chứ không nguyện ý trông thấy ngài thần thờ buồn nản như trước đây.

Trái ngược với Ma giới, hồ Nguyên Sinh lúc này vô cùng bình yên tĩnh lặng. Tịnh Ngọc cung đóng cửa đã lâu, cuộc sống mỗi ngày của Bích Hải là ngủ vùi trong thân hình rắn, cuộn tròn quanh cái chậu yêu, chớp mắt năm chờ hoa sen tu luyện. Cây hoa chưa nở, vẫn còn là nụ hồng e ấp, Bích Hải tính từng ngày, luôn luôn không hài lòng vì tốc độ quá chậm. Hẳn cho cây loại đất tốt nhất, bổ sung linh khí đầy đủ, thậm chí lén lút rót chút Thần khí của mình vào. Tây Tây và Lục Sát chứng kiến Đế quân chăm sóc bông hoa từng li từng tí không khỏi nảy sinh ghen tị. Cái cây tốt số thế không biết, cứ đà này nó sẽ trở thành linh tinh tu luyện sung sướng nhất lục giới, sớm ngày đắc đạo thành tiên mà thôi!

Trong lúc nhàm chán Bích Hải còn chăm chỉ nghiên cứu sách dạy trồng hoa. Hễ phát hiện thứ gì giúp cây mau lớn sinh trưởng tốt là sưu tầm về. Từ ngày hẳn định cư ở hồ Nguyên Sinh, chúng sinh vật trong hồ cũng được ăn ké linh khí Thần khí, rất nhiều linh tinh ra đời, cái hồ dần đông vui nhộn nhịp. Những cây thủy sinh thích uốn éo tấm thân mảnh mai, ngày ngày buồn dừa lê không biết mệt. Thỉnh thoảng có con tôm con cá bơi ngang lại loi nhoi trao đổi thời sự trong vùng. Kênh tin tức của chúng nó rất phong phú, đặc biệt quan tâm về cung điện xinh đẹp mới xuất hiện gần đây. Nghe bảo, chủ nhân cái cung là một gã yêu quái biến thái, khi hẳn lên cơn cả hồ nước sóng dữ cuộn cuộn. Bây giờ hẳn có sở thích lập dị mới, ngày ngày ôm chậu hoa sen lẩm bẫm nói chuyện. Bệnh rất nặng!

Như tất cả linh tinh trên đời, chúng sinh trong hồ cũng mơ ước tu luyện thành tiên để lên Thiên giới. Vì vậy khi nghe Tây Tây giải thích về chủ nhân trong Tịnh Ngọc cung, bọn chúng càng khẳng định đầu óc người này có vấn đề, ai lại rời bỏ chốn thiên bồng tiên cảnh để sống ẩn dật trong một cái hồ toàn vò ốc chứ? Mặc kệ chúng thủy sinh và tôm cá lao nhao bàn luận, bên trong Ngọc Tịnh cung vẫn rất vắng lặng. Hàng ngày trừ thời gian ngủ Bích Hải chỉ chăm sóc hoa sen. Gần đây hẳn mơ thấy rất nhiều kỷ niệm đẹp trong quá khứ.

Năm ấy trọng thương chạy lên Lạc Thù Sơn ẩn nấp, Bích Hải che khí tức, hóa về hình rắn trườn mình xuống đáy ao. Không biết những nơi khác thế nào nhưng Bích Hải cho rằng cái ao trên Ngọc Thù Sơn đặc biệt ồn ào. Hoa sen, bạc hà, môn nước, dương xỉ với cả tôm cua ếch nhái, bọn chúng nói ngày nói đêm, nói không ngừng nghỉ, rất thích cãi cọ tranh luận vì một vấn đề chẳng ra sao. Quá phiền, Bích Hải đóng thính lực, chuyên tâm trị thương. Rồi một ngày nọ hẳn nghe thấy tiếng hát. Kì lạ làm sao, chỉ có âm thanh của bông hoa kia vượt qua tất cả che chắn, lọt vào tai hẳn rành rọt không sót một chữ. Cây sen không nhiều chuyện, thường lắng nghe người khác nói rồi lịch sự trả lời nhưng nó đặc biệt thích hát. Khi nó nổi hứng hát một bài thì những linh tinh ở gần sẽ tạm gác chủ đề lại, chuyên tâm ngồi nghe. Âm nhạc ở bất cứ nơi nào đều không bị từ chối, chúng linh tinh trong ao thích nghe hoa sen hát, Bích Hải... Cũng thích!

Nghe bảo bông hoa sống lâu nhất ao, đã mọc ở đây từ mấy trăm năm nhưng tu luyện không thuận lợi, tới bây giờ vẫn chưa đắc đạo. Hoa sen sống lâu nên nhiều kiến thức, trở thành đàn chị chuyên khuyên bảo những cái cây khác. Một ngày kia Bích Hải trị thương kha khá, nhàm chán muốn đi dạo thư giãn gân cốt. Hẳn lắc mình chui ra từ bùn, tấm thân trơn bóng xinh đẹp nhô lên khỏi mặt nước. Bích Hải bơi chậm rãi, tâm tình vui vẻ nghe chúng linh tinh lao xao rồi bắt được thanh âm của bông hoa kia. Hẳn nhìn thấy nàng là một cây sen hồng thắm, đặc biệt nở rộ hơn những bông hoa lân cận. Bích Hải lơ đãng bơi tới gần, cây sen phát giác ra sự tồn tại của hẳn, thân mềm khẽ rung. Bích Hải cho rằng mình nhìn sai, thử mấy lần mới khẳng định cái cây rất sợ hẳn. Thật là nhát gan!

Bích Hải không phải người thích đùa, hẳn ở trong thiên binh quen thuộc với mệnh lệnh và quy tắc, tính tình khô khan chẳng biết lãng mạn là gì. Bích Hải cũng không lý giải được vì sao năm đó hẳn lại nảy sinh ý niệm trên gheo bông hoa. Bích Hải chuyển chỗ nằm, bắt đầu ngày ngày cuộn quanh thân cây ngủ vùi. Cái cây kinh hoàng điêu đứng, thường xuyên im thin thít không dám hó hé nửa lời. Chúng linh tinh hàng xóm cũng bất mãn

lắm, cho rằng hãn bắt nạt hoa sen. Bích Hải mặc kệ, hãn rất thích cảm giác ở gần sen tinh, mùi hương dễ chịu, linh khí cũng dễ chịu. Bích Hải thăm dò vào bên trong, phát hiện nội đan của hoa sen bị tổn thương, thảo nào tu luyện mãi mà không thành tiên. Hãn rất muốn hỏi nàng đã trải qua chuyện gì, bị ai hãm hại. Tiếc rằng Bích Hải là thần, hãn nói, nàng không hiểu. Từ đó Bích Hải vừa trị thương vừa giúp sen tinh thanh tẩy chất độc nhiễm vào nội đan. Hồn phách của một linh tinh luôn rất mong manh, việc ai đó thâm nhập xem xét là điều tế nhị, chẳng khác nào gãi gãi da thịt. Bích Hải không biết điều này, chỉ có hoa sen tinh là vô cùng xấu hổ và phẫn nộ. Nó vốn căm thù loài rắn từ lâu, quả nhiên con trước con sau, không con nào tốt! May là gần đây sen tinh có đột phá mới trong tu luyện, nó cảm thấy mình sắp đắc đạo, có thể sớm thoát khỏi chỗ này!

Rồi một buổi sáng nọ hoa sen thành công hóa hình người. Bích Hải tinh dậy phát hiện hơi ấm đã biến mất, hãn lo lắng nhìn quanh thì thấy một thiếu nữ ngồi cạnh bờ ao. Có lẽ nàng mới biến đổi, cơ thể còn xa lạ và yếu ớt. Trên tấm thân trắng nõn mỹ miều chỉ có lớp vải mỏng do tiên khí hình thành. Lọt vào Thần nhãn của hãn, nàng hoàn toàn trần trụi, không có bất cứ thứ gì che chắn. Bích Hải ngẩn ra một khắc, sau đó... Hãn chôn đầu rắn xuống lớp bùn! Thề với trời, suốt mấy vạn năm hãn sống chưa từng biết thân thể nữ nhân có nhiều khác biệt như vậy. Bích Hải bối rối hiềm có, tự đáy lòng xin lỗi nàng sen tinh, quyết định nhận nàng là hôn thê, tương lai sẽ cưới về nhà. Nghĩ như vậy, Bích Hải cảm thấy nhìn lên không có gì sai trái nữa, đầu rắn chậm chậm ra khỏi bùn, ngoi lên mặt nước xem tiếp...!? Con ếch xanh ngồi trên lá sen gần đấy, ngạc nhiên nói với con nhái bén: “Cậu từng thấy rắn chảy máu mũi bao giờ chưa?”

Hoa sen tinh lên Hoa giới bá kiến Hoa thần, được ban tên một chữ “Liên”, từ đó phụ giúp cai quản loài sen ở nhân gian. Mà Bích Hải trị khỏi thương lại tiếp tục ra chiến trường, đánh hết mấy trăm năm. Hãn luôn nhớ về nàng trong suốt thời gian đó, lần đầu tiên không còn tha thiết với chiến tranh, không cảm thấy trọn vẹn niềm vui chiến đấu. Việc đầu tiên khi trở về

là đến Hoa giới cầu hôn. Hoa thần là tri kỉ của Tây Mẫu, luôn tán thưởng đưa cháu trai giỏi giang của bà, không nói hai lời lập tức đồng ý. Hôn lễ diễn ra long trọng ngay sau đó, vì sen tinh không thích hợp sống ở Long Cung nên Bích Hải đưa nàng về Bích Lạc cung ở tầng trời thứ bảy. Họ trải qua hai trăm linh sáu năm làm vợ chồng, đắng cay ngọt bùi đều có, cho dù kết cục không tốt đẹp thì Bích Hải cũng chưa từng hối hận vì đã cưới nàng.

Một ngày kia nụ sen trong Tịnh Ngọc cung xòe cánh, bông hoa bắt đầu có linh thức, mở ra linh nhãn ngắm nhìn thế giới xung quanh. Không giống lần trước ở Lạc Thù Sơn, hoa sen chẳng có hàng xóm nào để trò chuyện, chỉ có một con rắn trắng vô cùng nhiệt tình làm quen với nó. Cây hoa ngây thơ không rõ sự đời, tập tành đối đáp và dần bị con rắn dạy cho những khái niệm cơ bản. Ví dụ như tên nó là Liên nhi, tên hẳn là Bích Hải, Liên nhi là thê tử của Bích Hải, Bích Hải là phu quân của Liên nhi, phu thê nghĩa là mãi mãi ở bên nhau, sông cạn đá mòn không bao giờ chia cắt...

Khi Bích Hải còn đang vất vả giáo dục vỡ lòng cho vợ thì Ma Lệ đã lên tới Thiên giới làm mưa làm gió. Hẳn nói rõ không muốn gây đại chiến thứ hai, chỉ yêu cầu Thiên đình giao Bích Hải Đế quân ra, để hai người đánh nốt trận chiến dở dang năm đó! Thiên giới còn chưa tìm ra Bích Hải, nóng giận Ma tộc hóng hách làm càng, vậy là hai bên lại đánh... Võ mồm! Hiệp ước đình chiến chưa hết hiệu lực, động thủ là tuyệt đối không được, vì vậy chỉ còn cách văng nước bọt mắng mỏ nhau. Khôn Minh Thần quân cố mở đôi mắt già nói với Ngọc đế: “Ta thấy từ ngày cháu trai ông trở về, thế giới này hỗn loạn cả rồi!!!”

.

.

Vài năm lại trôi qua, đối với Thiên giới hay Ma tộc đều là cái chớp mắt. Có một số chuyện không thay đổi, ví dụ như vị Đế quân nào đó vẫn mất tích, Ti Mệnh vẫn nợ nần ngập đầu, Đế Thích vẫn không tìm được bạn

chơi cờ, Ngũ Vệ nguyên soái vẫn chưa theo đuổi được Giao Diêu thần nữ, mỗi ngày Ma tộc và tiên nhân vẫn ở hai phía Hảo Vọng đài mắng nhau tóe lửa.

Hồ Nguyên Sinh ngày một vui nhộn, chúng linh tinh dần lãng quên cung điện đầy rêu luôn luôn yên tĩnh. Cho tới một ngày kia, mọi người kinh ngạc nhìn thấy vỏ sò hé ra một khe hở nhỏ rồi một thân hình xinh xắn từ trong chui ra. Cô gái mặc chiếc váy hồng, chân trần giẫm lên sỏi trắng dưới đáy hồ, ánh mắt hiếu kì nhìn khung cảnh xung quanh. Nàng rụt rè chạm vào cây thủy sinh, đuổi theo những con cá vàng, bị nhím nước đâm trúng lại hốt hoảng chạy trốn. Chúng linh tinh im lặng quan sát, phát hiện nàng không có ác ý, hoàn toàn là một cô bé ngốc lần đầu trốn nhà đi chơi.

- Này này, người lạ kia! Mau mau bước ra, cô đang đạp lên cái mai của tôi đấy!!!

Có ai đó bất mãn la to, nàng giật mình cúi đầu, phát hiện cục đá thực ra là một con rùa đốm xanh. Lùi một bước, nàng ngòì xồm xuống tò mò hỏi:

- Bạn biết nói à?

Rùa ta không thềm đáp, lập tức chui trở vào chiếc mai. Cá chép nhỏ bơi qua vẩy chiếc đuôi bảo:

- Đừng để ý lão ấy, lão chính là con rùa xấu tính nhất trong hồ!

- A, thì ra bạn cũng biết nói!

San hô mọc trên đá riu rít bảo:

- Có gì lạ đâu, chúng tôi đều biết nói mà...

Rong đuôi chó hớn hờ hỏi:

- Người là ai vậy? Từ đâu đến vậy? Có phải từ cung điện bên kia không? Tên yêu quái sống ở đây rất đáng sợ phải không?

Tảo bẹ ngã nghiêng trong nước, cũng ồn ào góp vui:

- Cái này tôi biết! Chị em bạn dì của anh em con bác của bà con bên ngoài của ông nội con cá trạch sống trong hang đá trắng từng nhìn thấy tên yêu quái đó rồi! Nó nói con yêu quái có ba cái đầu, sáu cái tay, hét ra lửa, cực kì kinh dị!!!

Con cua chạy ngang qua không tin lời tảo bẹ, lập tức giơ hai càng phản bác:

- Đừng nghe cá trạch nói, thằng đó láo toét, chuyên tung tin đồn thất thiệt! Hôm qua nó còn bảo tôi trong cái khe sâu có con măng xà khổng lồ, thực chất chỉ là con rắn nước nhỏ bằng que củi mà thôi!

Cá chép gật đầu đồng tình, lại nhìn cô gái đang ngơ ngác nghe chúng linh tinh bàn tán.

- Mà nhà người tên là gì nhỉ? Có thể nói cho chúng tôi biết tên yêu quái trông thế nào không?

Cô bé cắn móng tay, nhìn qua lại cá chép, san hô, rong đuôi chó, tảo bẹ và cua mà nói:

- Ta gọi Liên nhi. Ta chưa từng thấy con yêu quái nào cả. Trong nhà chỉ có phu quân, Tây Tây và Lục Sán mà thôi! Bọn họ đều không phải yêu quái!

Tảo bẹ hỏi với giọng điệu nghi ngờ:

- Thật không đấy? Phu quân của cô là ai? Có khả năng hẳn chính là yêu quái nhưng cô không biết!

Liên nhi lắc đầu nguầy nguậy:

- Chàng rất tốt, tuyệt đối không phải kẻ xấu! Mọi người hãy tin ta đi...!

Chúng linh tinh nhất tề im lặng, không phải tụi nó không muốn tranh luận, chẳng qua là... Phía sau cô bé đã xuất hiện một người... Người này khiến cả bọn cảm thấy không khỏe, dường như nước trong hồ thành linh lạnh lẽo, cá chép và cua trốn ngay vào bụi san hô, tảo bẹ và rong đuôi chó cứng đờ không dám đứng đưa nữa.

- Liên nhi, nàng lại không ngoan rồi...

Bích Hải vừa nói vừa bế Liên nhi lên. Chúng linh tinh trở mắt nhìn người bạn mới bị “yêu quái” bắt đi. Mặc dù “yêu quái” không hợm hình như lời đồn nhưng càng nguy hiểm hơn lời đồn!!!

- Ở nhà quá chán, thiệp muốn đi chơi~~~

- Vậy cũng không được ra ngoài một mình. Ta sẽ lo lắng.

- Uhm, biết rồi! Sau này gọi Tây Tây cùng đi được không?

- Không được, con bé quá ngốc, nàng đi với nó ta lại càng lo.

- Vậy chàng dẫn thiệp đi đi, phải đi xa hơn cái hồ này mới được...!

- Chờ nàng tu luyện đủ pháp lực hãy nói.

- (π~~~~π)

Cá chép ló đầu ra từ bụi san hô, nghi hoặc hỏi đồng bọn:

- Ta cảm thấy... Hẳn là loại yêu râu xanh chuyên dụ bắt bé gái về làm vợ!

Cua kẹp kẹp đôi càng gật đầu:

- Đúng vậy, Liên nhi thật đáng thương~~~

Rong đuôi chó la toáng lên:

- Lão cua! Lão cắn đứt một nhánh cây của tôi rồi!!!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 19

Chương 7

PHẦN XIX: Thiên giới

Gần đây Liên nhi rất buồn bực, bởi vì quá trình tu luyện không thuận lợi. Bích Hải muốn nàng trở thành thượng tiên nhưng tu vi của Liên nhi mãi dừng ở cấp sáu, lâu rồi chưa bứt phá lên. Mỗi ngày nàng ngồi trong mật điện chuyên tâm hút linh khí, cuộc sống quá mức tẻ nhạt khiến nàng không chịu nổi. Liên nhi cảm thấy việc tu luyện này quá lãng phí và vô bổ, nàng không muốn làm thượng tiên, tại sao Bích Hải phải cố chấp yêu cầu cao như vậy?

Một đêm nọ hai người nằm trên giường, Liên nhi gối đầu lên ngực hãn lơ đãng nói:

- Thiếp không muốn tu luyện nữa, chán muốn chết, chẳng có gì thú vị cả!

Bích Hải buồn ngủ khê mở mắt, hãn vuốt ve cánh tay trần của nàng mà bảo:

- Đừng nản chí, ta sẽ giúp nàng. Ai cũng phải trải qua những khó khăn như vậy. Nhớ ngày xưa ta cũng mất mấy nghìn năm mới đạt tới cảnh giới Thượng Thần. Sư phụ nói không phải do năng lực yếu kém mà là vì tầm nhìn hạn hẹp, phải cởi mở tấm lòng, nhìn thấu sinh tử, thông suốt đạo lý mới có thể đem về thành tựu!

Liên nhi bĩu môi, ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực hãn đáp:

- Thiếp ngu dốt, không thể giác ngộ, cũng không muốn làm thượng tiên gì cả! Có chàng lợi hại như vậy, thiếp không lo bị ai bắt nạt!

Thấy nàng ý lại vào mình như vậy, Bích Hải không hề vui mà còn lo lắng trùng trùng. Hẳn nghiêng người đối diện với Liên nhi nhẫn nại khuyên bảo:

- Cho dù ta tài giỏi đến đâu cũng sẽ có lúc thất thế. Nếu ta còn một hơi thở tất nhiên không bao giờ để nàng chịu thiệt thòi nhưng mà trên đời có trăm nghìn sự khó đoán trước, ta sợ đến một ngày không thể bảo vệ nàng nữa thì nàng sẽ gặp chuyện không may. Tốt nhất là bản thân đủ năng lực, không nên hoàn toàn dựa vào bất kì ai, kể cả ta!

Bích Hải có nỗi khổ nói không nên lời. Hẳn canh cánh trong lòng chuyện năm đó, sau khi vũ hóa ở Hào Vọng đài được Tây Mẫu lưu giữ thần thức, Bích Hải nhìn thấy Thiên giới bắt giam và trừng phạt Liên nhi. Bọn họ tước đi đạo hạnh của nàng, bẻ gãy tiên mệnh của nàng, lưu đầy linh hồn nàng xuống phạm giới. Mỗi kiếp số luôn nghiệt ngã, nàng sẽ chịu hình phạt không được ai trân trọng, vô duyên với con cái, hồng nhan bạc mệnh. Bích Hải đã dùng “thần quyết” làm lời nguyện chuyển kiếp theo nàng, hẳn đánh đổi một nửa tu vi để sửa chữa vận mệnh cho nàng, có khi thành công cũng có lúc thất bại. Nếu may mắn, Liên nhi sẽ sống một kiếp đầm ấm yên vui, được bao bọc chở che đến khi chết già. Nếu bất hạnh, nàng phải lận đận cơ khổ, cho dù Bích Hải cố hết sức cũng không thể bảo vệ nàng trọn vẹn. Cho dù may hay rủi thì phạm kiếp của Bích Hải luôn theo bản năng yêu thương Liên nhi, làm hết sức mình để cho nàng bình yên và hạnh phúc...

Bích Hải hiểu rằng là Thần hay là người đều không hoàn mỹ, hẳn không còn tự tin như trước kia, không dám nghĩ mình sẽ bên cạnh nàng mãi mãi. Vì thế hẳn hy vọng Liên nhi đủ bản lĩnh tự vệ trước mọi khó khăn. Không chỉ là thượng tiên, Bích Hải kỳ vọng nàng có thể bước lên cảnh giới

của Thần linh, ngang hàng với mình, thậm chí vượt xa mình, đến lúc đó nàng dư sức cao chạy xa bay, làm gì có ai bắt giữ tra tấn nàng được nữa?

Liên nhi không biết nỗi lòng của Bích Hải, cũng không nhớ chuyện quá khứ, nàng chẳng tha thiết gì về sức mạnh hay quyền lực. Bản tính của nàng là bản tính của loài hoa sen, trinh trắng thanh cao, giản dị hiền lành. Ước mơ của Liên nhi là mong muốn của muôn giống hoa cỏ, chỉ cần một mảnh đất màu mỡ, ánh mặt trời chan hòa và không khí tươi mát là mãn nguyện lắm rồi!

Ôn Nhân từng nói, hãn không tài nào hiểu được vì sao Bích Hải và hạt sen nhỏ có thể yêu nhau và đến với nhau. Hai người giống như bầu trời cùng mặt đất, chim với cá, nước với lửa, nhìn thế nào cũng không dung hòa được! Bích Hải xuất thân cao quý, sinh ra để làm một chiến binh, xứng với hãn phải là người tương tự Giao Diêu thần nữ – lộng lẫy và kiêu ngạo, cường đại và sắc sảo. Ôn Nhân thực sự thông cảm cho khổ tâm của Tây Mẫu, bà chọn cháu dâu không sai, sai là cháu trai của bà có gu thẩm mỹ khác thường!

Ý chí của Liên nhi không vững chắc, tu luyện không tiến triển, Bích Hải nghe lời Lục Sát khuyên bảo, cảm thấy tâm lý của nàng quá nặng nề gò bó, cần một đoạn thời gian nghỉ ngơi. Hãn dự tính đưa nàng ra ngoài chơi, sẵn tiện thu thập một số thảo dược quý. Tây Tây đọc nhiều tiểu thuyết diễm tình, tự cho là kiến thức phong phú nói với Bích Hải:

- Để quân phải thường xuyên đưa Đế hậu đi chơi, mua sắm y phục đẹp, ăn thức ăn ngon, cưỡi ngựa trên thảo nguyên, ngắm mặt trăng tròn... Ngài phải tỏ ra chu đáo dịu dàng mới được!!!

Bích Hải sờ cảm tưởng tượng về buổi hẹn hò của hai người, lần đầu tiên cho rằng Tây Tây không ngốc như hãn tưởng. Thế là một ngày kia, Bích Hải đưa Liên nhi ra khỏi hồ nước. Nàng chạm chân xuống cỏ non xanh, hiếu kì nhìn cây cối núi sông, không ngờ bên ngoài rộng lớn và xinh

đẹp như vậy. Hồ Nguyên Sinh thuộc địa phận phàm giới, trước tiên Bích Hải dẫn Liên nhi dạo quanh dân gian. Hẳn không rành chỗ ăn chơi, may là Lục Sán đưa ra vài gợi ý hữu ích. Hai người không phải phàm nhân, tốt hơn hết không nên lâu lóng trong phàm giới quá lâu, dễ làm sai lệch vận cách của người phàm mà cũng dễ khiến Thiên giới phát hiện. Bích Hải quyết định đưa Liên nhi đến “Tự Do Thành”. Giống như tên gọi, Tự Do Thành là một lãnh địa không có ai cai quản, nó là vùng đất hiếm hoi tiếp giáp cả Lục giới, là chỗ giao nhau của các trường phái đạo giáo. Vì địa lý có tính đặc thù nên không gian của Tự Do Thành cũng không giống nơi khác. Bất cứ ai bước vào vùng đất này, mặc kệ là yêu ma quỷ quái hay thần thánh phương nào đều đánh mất tu vi, trở nên bình đẳng như nhau, không phân biệt dòng giống xuất thân. Nhờ vậy mà Tự Do Thành trở nên bình yên trật tự cho dù rộng rãi hỗn loạn. Bên cạnh những người định cư, dân số Tự Do Thành phần lớn là người buôn bán. Ở đây mọc lên hàng trăm khu chợ sầm uất, hàng hóa có nguồn gốc từ khắp Lục giới, chỉ cần có tiền là không gì không thể!

Sự tồn tại của Tự Do Thành rất tự nhiên và không thể sụp đổ. Cho dù các giới có mâu thuẫn kịch liệt cỡ nào thì họ vẫn có nhu cầu trao đổi tài nguyên, thông thương qua lại. Vấn đề là cần một nơi để chiến tranh lắng xuống, người mua và người bán có thể ngồi lại trao đổi giá cả. Tự Do Thành thỏa mãn điều kiện đó, bước vào đây rồi thì không nói chuyện chủng tộc, không so vai vế đẳng cấp, chỉ có tiền trao cháo múc, người người hớn hởi vui mừng.

Bích Hải đưa Liên nhi dạo qua những gian hàng đầy ắp châu báu lụa là, có nơi bán vũ khí thuốc độc, bán các loài linh thú hình dạng dị hợm, cũng có lắm gian hàng rao bán sản phẩm quái chiêu. Phía kia là cửa hiệu “Một thời danh tiếng”, cái tên nghe rất độc đáo. Ông chủ có chòm râu dê hài hước, nhiệt tình giới thiệu cho khách cái bát sành mẻ miệng mà ông cho là từng thuộc về Văn Thù Bồ Tát.

- Các vị phải tin tưởng tôi! Tôi làm ăn uy tín nổi tiếng trong vùng, làm sao lừa gạt người khác được? Cái bát này á, chất men được chế tác từ những người nghệ nhân ở xưởng gốm thiên đình. Văn Thù Bồ Tát đã ăn cơm bằng cái bát này suốt mấy nghìn năm, cho tới khi nó bị mẻ một góc mới vứt đi!

Nói xong ông ta lại mở hòm gỗ bên cạnh, giơ lên một chiếc dép cũ mềm đứt quai:

- Nếu hai vị quyết định mua cái bát thì tôi sẵn lòng khuyến mãi thêm dép da trâu của Hậu Nghệ!!! Ông ta đã mang chiếc dép này trong lúc bắn rơi chín mặt trời!!! Đây đây, mọi người xem cho kĩ chỗ này, da bị lửa đốt cháy một góc, vì thế Hậu Nghệ mới phải bỏ dép lại chiến trường! Tèng teng~ và hiện nay nó đã có mặt trong cửa hiệu “Một thời danh tiếng” lừng lẫy của tôi! Ha ha ha ha...

Liên nhi đứng nghe ông chủ giới thiệu sản phẩm mà cười không khép miệng. Chẳng biết có thật là bát của Văn Thù Bồ Tát và dép Hậu Nghệ hay không nhưng cái cách chủ quán tự tin khẳng định có phần thuyết phục người mua. Lúc này hai khách hàng có vẻ quan tâm chiếc dép, bắt đầu cầm lên xem xét. Một người nhíu mày hỏi:

- Mùi gì kinh vậy?

Ông chủ búng ngón tay:

- Vị huynh đệ này mũi rất thính! Chẳng lẽ hai vị không biết lý do Hậu Nghệ ly hôn với Hằng Nga là do ông ta bị thối chân!?

-...

-... À...

Liên nhi chịu không nổi, úp mặt vào ngực Bích Hải cười như điên. Bích Hải cũng mím môi nén cười, mắt nhìn hai khách hàng trả bạc cho chủ quán, đem cái bát mẻ và chiếc dép bốc mùi đi. Đời này có lắm chuyện không ngờ! Ông chủ bán được hàng, mặt cười như hoa chuẩn bị đón tiếp quý khách tiếp theo. Liên nhi không tính mua cái gì trong cửa hiệu đồng nát này, nàng nhìn Bích Hải rồi nghịch ngợm hỏi chủ quán:

- Ở đây có bán vật phẩm của Bích Hải Đế quân không?

Bích Hải liếc nàng một cái, đứng im không nói. Ông chủ râu dê vừa nghe thì tỏ ra thần bí nghiêm túc. Lão nhìn qua lại hai bên, phát hiện không có ai nghe lén mới thấp giọng đáp:

- Có! Tất nhiên là có! Nếu không phải cô nương đây xinh đẹp đáng yêu thì tôi cũng không muốn đem bảo vật ra... Cái này có trên dưới trăm người hỏi mua nhưng mà quý giá nên tôi không chịu bán!

Nói rồi ông đi đến kệ tủ cao trong góc quầy, cúi đầu lục lọi chòm chìa khóa có tới mấy trăm chiếc. Tìm được cái muốn tìm, ông bắt đầu loay hoay mở tủ. Bích Hải và Liên nhi đứng chờ, lát sau thấy chủ quán cẩn thận từng li từng tí nâng niu một cái hộp gỗ đi ra. Ông ta đặt xuống bàn nhẹ nhàng, trịnh trọng mở khóa hộp... Liên nhi bị động tác của ông chủ thu hút, cũng rất hồi hộp chờ xem...

- Chính là cái này! Chiếc váy rộng có một không hai!!! Trong một trận đánh oanh liệt với Ma tộc, Bích Hải Đế quân đã đánh rơi chiếc váy của mình. Tôi đã bảo quản nó rất tốt, vẫn sáng bóng xinh đẹp, hai vị cứ xem đi!

Bích Hải mở to mắt, nhìn chăm chăm vật phẩm được đặt trên lụa đỏ một cách trang trọng. Sau đó từ tốn mở miệng:

- Nếu ta nhớ không lầm thì nguyên thân của Bích Hải là bạch long cơ mà? Vì sao cái váy này màu lam?

Ông chủ búng ngón tay:

- Bingo! Vị huynh đài này nói rất đúng. Chẳng qua anh nắm bắt thông tin chưa đầy đủ. Chuyện là thời ấy Thiên giới nổi lên trào lưu yêu chuộng làn da trắng, người người đi tắm trắng, nhà nhà đi tắm trắng. Bích Hải để quân sau khi tắm trắng mới biến thành bạch long!!! Còn cái vảy này được lấy vào thời thiếu niên khờ dại của ngài ấy!

Bích Hải: “...”

Liên nhi: ☞

Ông chủ: (—_—)

Cửa hiệu “Một thời danh tiếng” suýt nữa bị đánh sập, may là có Liên nhi quả quyết kéo Bích Hải rời đi. Nàng vẫn cười không khép miệng cho tới khi Bích Hải chịu hết nổi lôi nàng vào ngách tường khuất trên con phố. Liên nhi bị đè lên, phía sau là tường đá lạnh lạnh, phía trước là thân thể hằn ảm ảp. Nàng khúc khích né tránh nụ hôn của hắn, Bích Hải sốt ruột giải thích:

- Không được tin lão già bịp bợm đó! Ta vốn là bạch long, ai thèm đi tắm trắng cái quỷ gì chứ!? Nàng sờ đi, rõ ràng da của ta rất chân thật, chưa từng bị cái gì tẩy qua đâu!

Liên nhi cũng tận dụng thời cơ giờ trò háo sắc, bàn tay nhỏ luồng vào trong áo, mơn trớn đến phần eo của hắn. Hai mắt Bích Hải tối sầm lại, người người qua đường không hề phát hiện trong một góc tối có đôi trai gái say sưa hôn nhau, chút yêu đương vụng trộm còn ngọt ngào hơn mật...

Đi chơi nửa ngày, Liên nhi mua được kha khá, đều là đồ vật nữ nhân yêu thích. Bích Hải hiểu ra niềm vui chi tiền cho vợ là thế nào, hào phóng không từ chối bất cứ thứ gì. Hai người đi qua cửa hiệu thú cưng, Liên nhi bị thu hút bởi một con chó lông trắng. Chú chó mới vài tuần tuổi, bé như

cục lông nằm trong lồng sắt, tình trạng ủ rũ buồn bã. Liên nhi đưa ngón tay qua song sắt vuốt ve lỗ tai trắng mút của nó. Con chó khẽ cựa mình, giương đôi mắt ướt nhẹ nhìn nàng. Ánh mắt ấy ấm áp mà thân thuộc khiến Liên nhi ngây người. Con chó thân thiết liếm ngón tay, miệng kêu ư ử giống như oán trách vì sao nàng tới muộn.

- Hai vị tinh mắt quá! Đây là giống khuyến một sừng ở Bắc Cực, con này chưa trưởng thành nên sừng chưa mọc dài. Nếu hai vị nuôi nó từ nhỏ thì nó sẽ rất trung thành!

Bích Hải chấp tay sau lưng, im lặng nhìn Liên nhi và con chó làm động tác âu yếm. Hẳn cứ tưởng sẽ mất một thời gian mới tìm ra Cực Quang Khuyến, không ngờ nhóc này tới sớm như vậy. Nhìn con chó, Bích Hải lại càng nhớ Tiểu Long Nhi của hẳn. Không được, nhất định phải sớm bàn bạc với Liên nhi sớm ngày để thẳng bé thụ thai...

- Bao nhiêu?

Bích Hải hỏi bà chủ. Người phụ nữ cười khiêm tốn:

- Sáu nghìn vạn đồng vàng tiền Thiên giới!

Liên nhi trợn mắt la lên:

- Không lắm chứ? Tại sao đắt như vậy?

Sáu nghìn vạn thực sự rất rất đắt, mấy đời cũng tích góp không đủ đâu! Bà chủ không hạ giá, nhất quyết bán sáu nghìn vạn. Liên nhi lưu luyến nhìn con chó, cuối cùng thở dài nói với Bích Hải:

- Thôi vậy... Chúng ta không có nhiều tiền như vậy...

Bích Hải sờ lợn tóc mềm mại của nàng, liếc nhìn bà chủ nói:

- Giữ lại con chó này.

Bà chủ gật đầu:

- Rất sẵn lòng, hẹn gặp lại quý khách!

Bích Hải đưa Liên nhi ra khỏi Tự Do Thành. Nàng có phần không tin Bích Hải sẽ kiếm được sáu nghìn vạn. Hắn đưa nàng lên Thiên giới, chính xác rơi xuống tầng trời thứ tám. Bọn họ lén lút không để ai phát hiện, thành công tới trước cổng Thiên Ngân Cung.

- Wao, đây là chỗ nào? To quá đi!

Bích Hải ngược nhìn cung điện dát vàng tráng lệ, nói với Liên nhi:

- Ngân hàng Thiên giới, chúng ta thử xem có thể lấy bao nhiêu tiền. Hy vọng vừa đủ sáu nghìn vạn!

Hai người bước vào, bên trong mát lạnh, kiến trúc xa hoa, tiểu tiên đội mũ cánh chuồn lác đác đi qua đi lại. Thiên Ngân Cung thuộc quyền cai quản của Thần Tài, là nơi cất giữ tiền bạc lớn nhất Thiên giới. Nhân viên của Thiên Ngân Cung mặc đồng phục giống nhau, mô phỏng bề ngoài của Thần Tài với áo mào thêu nhiều thỏi vàng, mũ chuồn kết đồng tiền to hai bên. Phải nói rằng về phương diện này Thần Tài là gã tự luyện trầm trọng, tất cả tiểu tiên đều mang râu dê giống hệt ông ta. Chẳng lẽ chủ quán “Một thời danh tiếng” cũng là fan hâm mộ của Thần Tài!?

Bích Hải dắt Liên nhi đến bàn hướng dẫn, tiểu tiên dừng việc ghi chép sổ sách khách khí hỏi hai người:

- Các vị muốn chuyển khoản, gửi tiết kiệm hay là thanh toán hóa đơn???

Bích Hải nhú mày không hiểu mấy thuật ngữ này, hắn nói đơn giản:

- Ta muốn lấy tiền.

- À, rút tiền thì mời đến phòng đệ nhị, cầu thang bên trái tầng một!

Bích Hải đến phòng đệ nhị, một tiểu tiên khác đón tiếp hai người.

- Xin hỏi số tài khoản của quý khách.

Bích Hải nhún vai:

- Ta không nhớ.

Tiểu tiên nhìn hắn một cái, lại nói:

- Vậy xin mời ngài xác định danh tính. Chỉ cần đặt tay lên bàn đá này...

Bích Hải nhìn bàn đá đẽo từ vân thạch xanh, do dự một chút rồi đặt tay lên. Vân thạch được đun luyện qua lò Hỏa Sơn, cảm ứng với Thần lực, những đường gân trắng lóe sáng.

- Ngài là chủ tài khoản số hiệu một sáu một năm mã màu đỏ. Xin vui lòng ghi nhớ bởi vì chúng tôi có tính phí xác nhận danh tính! Bây giờ mời ngài đến phòng rút tiền...

Thiên Ngân Cung có hệ thống kết giới phức tạp, qua mỗi cửa đều phải nhận dạng. Mã màu chia làm sáu cấp bậc, thấp nhất là màu trắng, cao nhất là màu đỏ. Thiên giới không xem trọng tiền bạc cho lắm, đặc biệt cái vị tiên nhân đạo hạnh cao, giữ chức lớn thì càng chú trọng pháp lực hơn. Tiền chỉ có ý nghĩa đối với các tiểu tiên và linh tinh mới phi thăng, bởi vì họ cần tiền để mua thuốc cùng vật phẩm phục vụ việc tu luyện. Những người này có tài khoản mã trắng, mỗi tháng tới rút lương. Còn như Bích Hải thì cả đời không quan tâm lương bổng, cái gì hăn cũng có, làm Nguyên soái thống lĩnh Thiên binh được Thiên đình trả lương theo kiểu tượng trưng, tiền rất nhiều mà chẳng xài tới, cứ để trong ngân hàng nghìn năm này qua nghìn năm khác. Kết quả tài khoản cứ phình ra, thành mã màu đỏ!

Tiểu tiên thấy khách hàng là chủ nhân mã đỏ chắc hẳn địa vị không thấp, thái độ kính cẩn hơn. Hắn đưa hai người đến kho bạc trong Thiên Ngân Cung. Ở đây có hàng trăm thùng gỗ khổng lồ bay lơ lửng, hình dáng như thùng ủ rượu hoa quả. Các thùng này đầy ắp đồng vàng, có sáu cái vòi làm bằng ống tre bịt nhựa thông. Hai tiểu tiên cai quản kho bạc đem bao bố ra chuẩn bị hứng tiền.

- Xin hỏi quý khách muốn rút bao nhiêu?

Bích Hải đảo mắt ngẫm nghĩ. Hắn không biết mình có bao nhiêu tiền, sáu nghìn vạn là con số rất lớn, có thể không lấy đủ.

- Rút hết đi!

Tiểu tiên mở nút nhựa thông, đồng vàng từ ống tre phụt ra óng ánh, rơi xuống bao bố bên dưới. Bao đầy thì dùng bao khác hứng tiếp. Ước lượng tài khoản đỏ sẽ có con số lớn, tiên cai quản kho bạc gọi thêm người, cho mở hết sáu vòi tre. Tiền chảy ra rào rào nghe vui tai, Liên nhi mở to mắt nhìn, cảm thấy chông nàng giàu quá cơ! Hai người đợi lúc lâu, xem bao bố chất cao như núi mà tiền vẫn tiếp tục chảy. Sắc mặt tiên quản kho hơi khác thường, lại gọi thêm người mở cùng lúc năm thùng gỗ, tức là ba mươi ống tre. Núi tiền tiếp tục cao, ống tre tiếp tục chảy, cho tới khi năm thùng hết sạch.

- E hèm... Xin quý khách thông cảm chờ thêm một chút... Tiền vẫn chưa đủ, chúng tôi sẽ cố gắng làm nhanh!

Bích Hải cảm thấy thế này là quá nhiều rồi, tính mở miệng bảo ngừng nhưng trông thấy Liên nhi mở to mắt phấn khích thì đành thôi. Tiểu cô nương tham lam, nàng rất muốn biết rốt cuộc đức ông chông nhà nàng có bao nhiêu tài sản!

Tiên cai quản sốt ruột nhìn tiền trong kho vơi đi từng phút giây, hắn không có quyền xem sổ danh tính khách hàng, nếu không hẳn đã sớm kiểm

tra vị tài khoản đó này là thần thánh phương nào. Cho dù là mã đó cũng không nhiều tiền như vậy! Hay là lừa đảo? Hoặc là hệ thống bị lỗi? Tiểu tiên suy nghĩ thoáng qua, khẽ nói với đồng sự thông báo cho Thần Tài.

Trong các chức vụ ở Thiên đình, quân đội được trả lương cao nhất mà Nguyên soái lại càng nhiều hơn. Bích Hải giữ chức khi còn trẻ, làm một thời gian dài. Bên cạnh đó hẳn còn được phong Đế quân, hưởng bổng lộc cấp Đế quân chỉ thấp hơn Thần quân một chút. Đó là chưa kể Tây Mẫu và Ngọc đế rất yêu đứa cháu này, thích phát tiền tiêu vặt hàng tháng, cho dù hẳn đã lớn thì tiền tiêu vặt cũng không cắt. Tiếp nữa, Bích Hải là con trưởng của Bắc Hải Long Vương, thế tử Long tộc chân chính, trước kia hẳn độ thân có tiền sinh hoạt kha khá, từ ngày kết hôn thì tiền tăng gấp hai ba lần, cứ vậy chảy vào tài khoản. Vẫn còn, vẫn còn... Bích Hải chiến tích đầy mình, mỗi trận đánh thắng được ban thưởng vô số kể. Bao nhiêu nguồn thu mà không có nguồn chi, kết quả cũng dễ đoán!

Thùng gỗ thứ năm mươi tám chảy được một nửa thì ngừng lại, chúng tiểu tiên trong kho mệt bơ phờ, thất thểu vác bao tiền đến chỗ tập kết. Liên nhi đứng bên dưới há mồm ngược lên nhìn núi tiền cao tận mây xanh... Giàu quá đáng rồi nha!!! Bích Hải cũng rất bất ngờ, không biết tiền ở đâu ra mà lắm vậy. Thôi kệ, có hơn không, hẳn tình bơ thu hết đồng vàng vào túi càn khôn, cảm thấy túi càn khôn cũng suýt chịu không nổi, nặng trình trịch. Tiên cai quản nhìn kho bạc hoang tàn, thùng rỗng ngổn ngang khắp nơi, xúc động ôm nhau khóc. Một phần tư tài sản bị lấy sạch rồi, ngân hàng sẽ phá sản mất thôi~~~

Lúc này Thần Tài đang chảy mồ hôi đánh bạc với Ti Mệnh. Quái! Vận hên vô đối của ông chạy đâu mất rồi, cả trận toàn thua! Ti Mệnh hí mắt cười không thấy bình minh, với số tiền thắng này chẳng những trả hết nợ cũ mà còn dư ra mua quần áo mới cho Tiểu Tức Tử đó nha!!! Hôm nay hoàng đạo tốt quá sức tưởng tượng luôn!!!

Bích Hải và Liên nhi rời khỏi Thiên giới cũng với tâm trạng hớn hờ. Trong đầu nàng đang hưng phấn đếm chó. Một con hai con, một trăm con hai trăm con... Có bao nhiêu bán hết đi, nàng có nhiều tiền lắm! Liên nhi giả dạng thiếu nữ e thẹn, ôm cánh tay Bích Hải tha thiết nói:

- Phu quân đại nhân à, thiếp phát hiện mắt mình rất tinh tường, lấy chồng không chỉ đẹp trai tài giỏi mà còn giàu nứt đổ vách. Sau này thiếp thay chàng quản lý tiền bạc trong nhà có được không?

Bích Hải liếc nàng một cái:

- Không thể! Sắp tới nàng sẽ rất bận, không có thời gian đếm tiền đâu!

- Hả? Thiếp rảnh rang lắm cơ!

Liên nhi cho rằng Bích Hải chỉ kiếm cớ, ai ngờ hẳn nói đúng thật! Long Nhi đến làm nàng thực sự bận, ngoài ăn với ngủ thì chẳng còn sức đâu đếm tiền nữa!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 19

Chương 8

PHẦN XIX: Thiên giới

Bích Hải và Liên nhi quay lại cửa hiệu thú cưng ở Tự Do Thành, trả sáu nghìn vạn mua Cực Quang Khuyển. Họ mua thêm túi vải có dây đeo, bỏ con chó vào rồi thắt miệng túi lại. Cực Quang Khuyển được bao bọc ấm áp, chỉ lộ cái đầu tròn vo xù lông ra, hết sức ngoan ngoãn ngồi sau lưng Liên nhi. Khi nó ngủ gật trông giống hệt thú nhồi bông, người đi đường còn tưởng đây là kiếu túi dễ thương mới thịnh hành.

Kế hoạch của Bích Hải bao gồm tìm thảo dược quý, vì vậy hai người không trở về vôi mà đem theo con chó đến Thập Trụ Sơn. Ngọn núi thuộc quyền cai quản của Thiên giới, nằm ở vùng biên cương xa xôi hẻo lánh, không có mấy tiên nhân chọn sinh sống chỗ này. Thập Trụ Sơn quanh năm bị bao bọc bởi sương mù và khói tía, nhìn xa xa giống quả cầu tiên tri huyền bí của các vu sư. Khí hậu vùng này thường lạnh và gió lớn, địa hình hiểm trở khó đi, có nhiều kết giới tồn tại lâu đời. Tiên nhân sống gần đây xem Thập Trụ Sơn là cấm địa, lưu truyền nhiều câu chuyện xưa chẳng rõ đúng sai. Hàng tháng cứ đến đêm trăng rằm là trên núi vang vọng tiếng hú dài thê lương, tiếng kêu gào của một loài quái thú nào đó bị giam cầm.

Bích Hải nâng đỡ Liên nhi bước qua những mồm đá nhấp nhô. Sáng nay thời tiết tốt, chỉ có gió nhẹ tuy nhiên vẫn lạnh cóng. Liên nhi mặc áo lông dày, choàng khăn và đội mũ len. Nàng đeo Cực Quang Khuyển sau lưng, con chó cũng có khăn và mũ đồng bộ với chủ, mấy sợi ria mép bị dính tuyết, cặp mắt đen láy hiếu kỳ quan sát xung quanh. Chú chó vốn sinh

ở Bắc Cực, cái lạnh của Thập Trụ Sơn không tính là gì. Liên nhi nhất quyết cho rằng nó còn quá nhỏ, phải thường xuyên giữ ấm.

Thập Trụ Sơn thiếu cảnh đẹp nhưng dư thừa các loài cây quý, thậm chí có trên trăm giống thảo dược chỉ mọc duy nhất chỗ này. Cỏ song châu có thể tìm thấy ở khe đá nhũ ẩm ướt. Hoa mạn đà tuyết nở trong băng, được băng bảo vệ giống như nhựa thông ướp xác côn trùng. Độc đáo nhất chính là cây năm trắng, bé tí tẹo, nếu không để ý thì sẽ lầm tưởng chúng là những bông tuyết chưa tan. Hái thảo dược ở núi Thập Trụ Sơn không phải công việc đơn giản, nó đòi hỏi nhiều kiên nhẫn và kỹ thuật.

Liên nhi bắt chước Bích Hải gõ nhẹ vào khối băng, khi băng nứt thì từ từ bóc ra để tránh tổn thương cánh hoa. Hái được hoa phải lập tức bỏ vào lọ giữ lạnh, vì nó sẽ héo úa rất nhanh. Liên nhi nghiêng đầu nhìn Cực Quang Khuyển đang ra sức liếm khối băng của nó, tự hỏi hoa mạn đà tuyết dính nước dãi chó có làm thuốc được không...? Phần lớn thảo dược do Bích Hải thu thập, động tác của hắn rất thuần thục, hắn còn am hiểu Thập Trụ Sơn sâu sắc, biết chính xác chỗ nào mọc cây gì, không mất thì giờ tìm kiếm xung quanh.

- Oa, lạnh quá, tay đỏ cả rồi~~~

Liên nhi hái xong bụi cỏ song châu, nũng nịu giơ tay cho Bích Hải xem. Cực Quang Khuyển thấy vậy cũng chạy lại thè lưỡi. Bích Hải nhìn bàn tay đỏ, rồi nhìn cái lưỡi đỏ hơn, một bên xoa tay cho Liên nhi, một bên cốc đầu con chó:

- Chớ có lừa ta! Lưỡi của mi bao giờ chả đỏ?

Con chó tiu ngui, nam chủ nhân quá bất công, không biết quan tâm động vật quý hiếm gì cả! Liên nhi phì cười vuốt ve chỗ nó vừa bị cốc:

- Nha Nha giỏi lắm, lát nữa xuống núi chị thưởng thịt nướng cho!

Vẫn là nữ chủ nhân tốt tính hơn! Con chó nghĩ vậy, hớn hờ vẩy đuôi sà vào lòng Liên nhi. Một chủ một chó đùa giỡn ôm ấp, chưa phát giác sắc mặt Bích Hải hơi kì lạ.

- Nàng... Vừa gọi nó là gì?

Liên nhi ngẩng đầu cười:

- Tên này có hay không? Hôm qua thiếp đã nghĩ phải đặt cho nó một cái tên dễ thương. Gọi “Nha Nha” nghe rất đáng yêu!

Bích Hải hạ tầm mắt, xoa tay cho nàng và bình tĩnh đáp:

- Ừ, gọi thế nào cũng được... Nàng ôm nó qua bên kia ngòai đi, ta hái thêm mấy lại cỏ nữa!

Liên nhi ôm con chó ngòai xem Bích Hải làm việc, ánh mắt dời từ bàn tay thon dài đến nửa bên mặt kiên nghị anh tuấn. Nàng bí mật thềm thì vào tai Nha Nha:

- Mà nói làm sao phu quân có thể đẹp trai như vậy...?

Con chó khịt mũi, giơ móng vuốt chải chải chỏm lông trắng trên đầu. Nó nghĩ bụng, chủ nhân quá mức nông cạn, chỉ nhìn bề ngoài thì không thể đánh giá chính xác. Gu thẩm mỹ của họ chó nhà nó là phải kiểm tra bộ phận giống đực đặc thù, càng to mới càng đẹp! Không có tiếng nói chung, Liên nhi đành mặc kệ Nha Nha, tiếp tục chiêm ngưỡng ông chồng toàn năng nhà nàng, nhìn tới mức nước miếng sắp chảy ra...

- Không ngờ ngoài pháp thuật chàng còn tinh thông y lý nữa. Sở trường của chàng là gì, mau nói hết cho thiếp biết đi~!

Bích Hải nếm thử hương vị của năm trắng, xác định không nhận lầm mới lơ đễnh đáp:

- Ta không tinh thông y lý, chẳng qua mấy loại thảo dược này đều thuộc tính hàn, đối với thể chất của ta vô cùng phù hợp. Trước kia mỗi lần bị thương đều dựa vào mấy cái này để hồi phục...

Liên nhi nghiêng đầu:

- Hình như ở Tự Do Thành cũng có bán.

- Hàn dược ở Thập Trụ Sơn tốt nhất, cái khác đều là thứ phẩm!

- À... Thảo nào chàng thuộc hết đường đi lên núi...

- Tất nhiên rồi, ta đã lăn lộn chỗ này không chỉ một hai năm.

Họ tán gẫu một lúc thì Bích Hải xong việc, thảo dược được bảo quản cẩn thận giấu vào túi càn khôn. Trời sắp về chiều, gió dần thổi mạnh, khói tía cuồn cuộn cản trở tầm nhìn. Liên nhi bắt đầu mệt, Bích Hải đeo Nha Nha sau lưng, hơi dìu nàng cùng đi. Bọn họ trở thành hai điểm màu duy nhất giữa băng tuyết trắng xóa. Hành trình hai người một chó như vậy khiến Bích Hải thấy hoài niệm. Từng có một phàm kiếp mà hắn và nàng đã dẫn theo Nha Nha dạo khắp thế gian. Không giống như Lục Sán, Cực Quang Khuyển đi theo Bích Hải vất vả nhiều hơn, chỉ xuất hiện trong vài kiếp hắn sống. Nó vốn là con vật, dững mãnh thiện chiến tới đâu cũng không có được trí khôn của người. Cực Quang Khuyển lạc đường trong quá trình luân hồi, còn thường xuyên bị lính âm ti vây bắt. Thời gian đó nó giống như chó hoang mất chủ, chỉ có lòng trung thành là bản năng để nó đi tiếp.

Bích Hải cảm thấy cuộc đời này không có gì hối tiếc, hắn chưa từng cô độc trên tất cả hành trình, bởi vì có bạn tốt Ôn Nhân, Nha Nha trung thành, Lục Sán tận tụy, Tây Tây ngốc nghếch, thêm cả lão Ti mệnh bao che khuyết điểm và vô số người ngoài cuộc tuy chẳng làm gì nhưng âm thầm chúc phúc. Bích Hải sẽ không quên Diêm Đế mắt nhắm mắt mở cho qua và Thanh Ba năm lần bảy lượt không hoàn thành nhiệm vụ để cầu toàn cho

hắn và nàng. Có bao nhiêu người đứng sau giúp đỡ, Bích Hải và Liên nhi nhất định phải hạnh phúc!

- Chàng nghĩ gì mà dăm chiêu thế?

- Ta nghĩ...

Bích Hải chưa nói hết câu thì cảm thấy mặt đất dưới chân rung chuyển, cả Thập Trụ Sơn rền vang, tuyết lở đổ ầm ầm.

- Chuyện gì vậy?

Liên nhi hốt hoảng nhìn vùng trời hướng Tây đột nhiên bùng sáng, những vầng hào quang nhiều màu sắc đang kịch liệt giao tranh. Bích Hải hí mắt, Bích Lạc Tùy tự động hiện thân, lơ lửng bay trên đầu họ.

- Ta đưa nàng xuống núi trước, bên kia hắn là xảy ra chút chuyện. Nàng ở chân núi chờ ta!

- Không được! Em muốn đi cùng chàng, ở bên cạnh chàng mới là an toàn nhất!

Hai mắt đen láy mở to nhìn hắn, Liên nhi học thói xấu, ôm chặt Bích Hải không buông. Bích Hải nhìn nàng chăm chăm, hai khắc sau bỏ cuộc:

- Được rồi, nàng chỉ được đứng xa xa, không cho chạy lung tung...

Thập Trụ Sơn thực chất là hai quả núi dính vào nhau. Núi hướng Đông là nơi có nhiều thảo dược, núi hướng Tây giăng kết giới dày đặc không dễ đi vào. Xa xưa trước kia, ngọn núi này không có tên “Thập Trụ Sơn”. Đêm rằm hàng tháng trên núi vang vọng tiếng hét, đó là âm thanh kêu gào của một tên ma đầu bị nhốt đã vạn năm. Xét về vai vế, Ma Lệ phải gọi hắn là bác. Nếu ông bác này không rơi vào cảnh ngục tù thì cha của Ma Lệ không lên làm Ma Vương, sau đó Ma Lệ giết cha ruột nối ngôi.

Thiên giới quá an tâm vì sự kiên cố của Thập Trụ Sơn, dường như không ai nghĩ đến sẽ có một ngày tên ác quỷ này trốn thoát. Hẳn bị giam cầm trong “chiếc lồng” tạo bởi mười cây cột băng, kết cấu này vững chắc và được tin là không bao giờ đổ. Một Ma Lệ đã đủ loạn rồi, bây giờ thêm một Sát Hóa thì lục giới sẽ đi về đâu?

Khi Bích Hải tới nơi chiến trường đã rất tiêu điều, trong gió lốc cuộn cuộn những tia lửa đủ màu không ngừng nhảy múa. Hàng ngũ thiên binh mất trật tự, chủ soái gắng gượng đấu tay đôi, cả Thập Trụ Sơn muốn trời long đất lở. Bích Hải không nói hai lời, cởi túi đeo chó chuyển cho Liên nhi ôm. Hai lỗ tai Nha Nha bị gió thổi bạt ra sau, mắt hút không thấy. Liên nhi lạnh run hứng gió, tuyết phủ trắng tóc. Cả chủ và tớ đều chật vật đáng thương. Bích Hải xây kết giới nhỏ vừa đủ bao bọc hai người, hẳn xoa gò má bị lạnh đỏ bừng:

- Không sao, đừng sợ, đứng yên trong này nhé!

Liên nhi gật đầu như già tởm, bất an dạn dò:

- Chàng phải cẩn thận đấy, đừng để bị thương!

Bích Hải hôn nàng, lại xoa đầu con chó rồi bước vào quãng bão. Liên nhi căng mắt nhìn cũng không thấy rõ ai với ai đang đánh nhau. Nha Nha kêu gừ gừ, giá mà nó trưởng thành thì đã kiêu ngạo đi bên cạnh chủ nhân làm thần khuyến người người kính sợ rồi! Tức chết đi được, Nha Nha rất muốn kể cho Liên nhi nghe chuyện ngày xưa ngày xưa nó đã tấp dứt một cánh tay của Sát Hóa như thế nào, phải nói là đẹp trai vô địch!!!

Sát Hóa mất nửa cái mạng mới thoát ra khỏi lồng giam, đánh với Thiên binh thì không sao nhưng mà cái tên ôn thần Bích Hải này có thể bót xen vào việc của người khác được không? Sát Hóa cảm thấy xui xẻo như vậy là cùng, hẳn không cam lòng bị bắt giam lần nữa, còn chưa hưởng thụ được tự do kia mà! Tên ma đầu xảo quyết biết tránh nặng tìm nhẹ, ba mươi

sáu kế đào tẩu mới là thượng sách! Vì vậy, Bích Hải chỉ có thể trơ mắt nhìn hãn độn thổ mất hút. Sát Hóa nổi danh là con cá da trơn, chạy trốn tài tình, thật không biết ngày nào tháng nào mới có thể bắt lại lần nữa!?

Gió bão lắng xuống, lúc này mọi người mới nhìn thấy rõ đứng trên phế tích là một nam nhân tóc dài áo xanh, phiêu phiêu thoát tục. Dư âm của cuộc chiến còn quấn quanh nơi tay áo lay động, mái tóc đen mượt loạn mà không rối. Người nọ tìm gì đó trên đất, lát sau nhặt lên cây trâm ngọc đã gãy làm đôi, mày kiếm buồn phiền nhúu chặt lại. Khi mọi người chưa hết bàng hoàng thì lại thấy hai chiếc bóng nho nhỏ lao ra. Này, này... Nữ nhân và chó! Ở đâu ra? Đây là chỗ dặt thú cưng đi dạo sao???

Liên nhi tháo ru băng trên bím tóc của nàng, nhóng chân giúp Bích Hải buộc tóc lại. Hãn giật giật khóe miệng khuyên:

- Không cần, cái này... Không hợp đâu!

Liên nhi làm rất nhanh, còn khéo léo tết thành chiếc nơ màu hồng xinh xinh. Nha Nha nhảy chồm chồm, móng vuốt nhỏ bám lên tà váy của cô chủ. Liên nhi thấy vậy tháo nốt sợi ru băng còn lại và thế là Nha Nha được đồng bộ với Bích Hải! Thôi xong~~~!

Một cái nơ không tới nổi phá hỏng vẻ đẹp trai của hãn, Bích Hải nuốt xuống, cố không nhìn vẻ mặt vênh váo của con chó mất nết. Lúc này hãn mới xem xét lại hiện trường, nhìn một cái phát hiện ngay vấn đề.

- Mời trụ băng vì sao thiếu một?

Không biết Bích Hải đang hỏi ai, ánh mắt sắc bén dừng lại ở nhóm Thiên binh người đứng kẻ ngồi, bị thương kha khá. Mặc áo giáp đen khác biệt chính là Ngự Vệ nguyên soái, chức thống lĩnh cao nhất mà ngày xưa Bích Hải từng đảm nhiệm. Người kia bị bộ áo giáp che kín, chỉ chừa nửa khuôn mặt, hãn lạnh nhạt đáp:

- Nhõ đi rồi!

- Nhõ!?

Bích Hải thật muốn cười, trên đời còn có chuyện tiểu lâm như vậy à?

- Thiên sát cô tinh xuất thế, chân đá của Bàn Thạch rạn vỡ, phải tìm một vật tương tự trấn trụ.

- À... Thiên sát cô tinh? Thế rồi Thiên đình chọn một cái trụ “tầm thường” ở ngọn núi này xài tạm hay sao?

Ngự Vệ nguyên soái nhíu mày đáp:

- Nam Công Thiên Sư đã nghiên cứu kỹ, chín trụ cũng đủ nhốt Sát Hóa, miễn là ba năm một lần gia cố lại kết giới!

Bích Hải nhướng chân mày:

- Không phải Nam Công Thiên Sư là Ôn Nhân thượng tiên sao? Ta không tin hẳn sẽ nói như vậy!

- Nam Công hiện tại không phải do Ôn Nhân đảm trách.

Bích Hải im lặng hồi lâu, hẳn hiểu ra rồi. Vua nào thần đó, sau khi Bích Hải “rớt đài” có không ít thuộc hạ thất thế. Ngự Vệ nguyên soái mới thăng chức không chấp nhận trọng dụng người cũ, Thiên binh bị thay máu dần dần không còn một ai. Bảo sao tên Ôn Nhân kia suốt ngày rảnh rỗi tới ăn cơm chực, hóa ra thất nghiệp lâu lóng! Vậy mà một tiếng cũng không hó hé, chắc là sợ hấn phiền lòng...

Bích Hải nén giận, miệng cười nhưng mắt không cười:

- Nam Công Thiên Sư mới nhận chức đúng là bản lĩnh cao cường! Núi này sao không sửa tên thành Cửu Trụ Sơn? Người phải biết rằng trong

chúng tiên nhân không một ai thông thạo ngũ hành bát quái và chân kinh thập luật hơn Ôn Nhân. Có phải hẳn từng khuyên nhưng Nguyên soái không nghe? Thuộc hạ chỉ “hiền” là chưa đủ, phải có “tài” thì mới làm nên tích sự.

Bích Hải tiếc hận nhìn chín cột băng lẻ loi, không phải kẻ địch gặp may, là do quân ta hồ đồ! Ngự Vệ nguyên soái có lòng kiêu hãnh lớn, bị Bích Hải “dạy đời” trước mặt Thiên binh là điều không chấp nhận được. Hẳn siết chặt thần kiếm trong tay, nhìn chằm chằm Bích Lạc Tuy xanh biếc lạnh buốt. Mấy nghìn năm trôi qua mà Bích Hải vẫn thế, cao ngạo như bề trên nhìn xuống, chưa bao giờ coi trọng hẳn! Vô Phàm vẫn nhớ như in lời nói của Giao Diêu ngày ấy: “Huynh có cố gắng bao nhiêu lần cũng mãi mãi không bằng chàng! Đừng ảo tưởng về bản thân nữa!”

Bích Hải không quan tâm Vô Phàm nghĩ gì, hẳn đang suy đoán Sát Hóa có thể trốn chỗ nào trị thương. Chín cây cột băng đã mất tác dụng, không thể lãng phí cắm ở đây nữa. Bích Hải giơ tay thu hồi, từ giờ về sau Thập Trụ Sơn sẽ không còn khói tía và tiếng gào rú mỗi đêm trăng rằm.

- Dừng tay! Chưa có lệnh của Ngọc Đế thì không thể phá hủy kết giới!

Vô Phàm sốt ruột nói, mắt nhìn chín cây cột trong suốt bắt đầu run run rời vị trí.

- Hừ! Không đem đi thì vài ngày nữa chúng sẽ biến thành cây cột đình, chân bàn chân ghế hoặc bị bổ thành củi cũng không chừng! Các người không biết năm đó ta và Tiêu Linh đã mất bao nhiêu tu vi để xây dựng kết giới này, mười trụ băng không có cái này dư thừa, kết cấu hoàn mỹ nhất mới có thể giam giữ ma đầu cho tới bây giờ. Tiêu Linh mà biết các người nhổ một trụ đem đi kê Bàn Thạch thì nàng sẽ đội mồ sống dậy bóp chết cả lũ!

Vô Phàm ghen hợm, Bích Hải trở về mất đi vẻ nho nhã lịch thiệp, ăn nói cũng táo bạo không nề mặt ai. Chín trụ băng tan biến, dòng thần khí cuộn cuộn giống như thoát khỏi cấm chế, vui sướng trở về nguyên chủ. Sức mạnh bị tách rời đã vạn năm đột nhiên quay lại khiến Bích Hải cũng chịu không nổi, nội đan run rẩy hút vào, lồng ngực đau nhói, máu trào ngược. Liên nhi phát hoảng, ôm chầm lấy cơ thể Bích Hải liêu xiêu muốn đổ nhưng nàng còn chưa chạm tới đã bị đánh bật ra.

- Ặng!!!

Kẻ chịu tội là Nha Nha, khổ cho tấm thân có chút tẹo thịt đã bị đè bẹp thành bánh chó nướng. Bích Hải quên cả đau, vội vàng ôm Liên nhi lên. Nàng choáng váng như bị tay gấu vỗ trúng, chỉ thấy cặp mắt xanh biếc le lói kim quang, vừa quen vừa lạ. Bích Hải phiền muộn nhìn Liên nhi tỏ ra bài xích hẳn, tay cũng không cho nắm.

- Đừng sợ ta, ta sẽ không làm nàng đau...

Liên nhi nghe được giọng nói trầm ấm mới bình tĩnh lại, nàng đã phản ứng thái quá. Thấy Liên nhi lại ôm chầm lấy mình Bích Hải mới yên tâm. Trong lúc đó Nha Nha lão đảo bò dậy, trời đất ơi, người bị “trọng thương” là nó kia mà!? Cậu chủ, cô chủ, nhìn bên này, mau nhìn bên này đi~~~ (>o<)

Thấy Liên nhi vừa bị Thần lực tác động có vẻ không khỏe lắm, Bích Hải chẳng muốn dây dưa với đám người này nữa, đem vợ và chó bay đi. Hành động lớn kỳ này đã khiến Thiên đình và Ma giới chú ý, muốn sống yên ổn chắc cả nhà phải chuyển nơi ở thôi!

Liên nhi thực sự bị ốm, nàng chỉ là tiểu tiên chưa qua cấp sáu, bị Thượng Thần búng một ngón tay là toi mạng rồi. Bích Hải ân hận không nói nên lời, hẳn đưa Liên nhi lên Hoa giới, mặc kệ có bị Tây Mâu bắt gặp hay không, trước tiên phải trị thương cho nàng đã!

Hoa thần nghe tiên nữ bẩm báo thì ngẩn ra nửa khắc. Bà đặt tách trà xuống, xoa tay giục:

- Mau mau, dẫn bọn họ ra hậu đình, ra sẽ tới ngay!

Đã lâu không lên Hoa giới, chỗ này vẫn là thiên bồng tiên cảnh giống như trí nhớ của Bích Hải. Liên nhi đã từ cung Bách Hợp xuất giá, năm đó nàng mặc hồng y thêu ngàn hoa, mặt mày trắng bệch bị hãm cướp từ khuê phòng. Nhắc lại thì xấu hổ, chiến hữu gọi Bích Hải là tân lang lưu manh nhất lục giới, không thềm làm theo quy củ, đánh sập cửa phòng để bắt cô dâu.

Khi Hoa thần đến thì thấy Bích Hải ngồi trên giường, Liên nhi đập chần ngủ không yên, sắc mặt xanh xao đang chịu đựng nỗi đau nào đó.

- Cô mẫu!

Bích Hải chào một tiếng, Hoa thần từ ái gật đầu. Bà lặng lẽ quan sát đứa cháu này từ trên xuống dưới, tốt lắm, không kém xưa là bao. Biết Bích Hải nôn nóng, Hoa thần cũng không làm khó, lập tức bắt mạch cho Liên nhi.

- Tiểu Liên thế nào?

- Không cần thận bị Thần lực đánh trúng. Cháu đã cho nàng ăn hai viên Định Tâm Hoàn.

Hoa thần thở dài:

- Đứa ngốc này, con làm cách nào đưa Liên nhi trở về tiên thể vậy? Sẽ không dùng cấm thuật gì đó chứ? Nhìn xem, nội đan yếu ớt như vậy mà còn bị vây kín bởi Hộ tâm thuật, Mệnh trụ chú, linh đan, pháp bảo... Trời ơi! Thăng ngốc này, sao con có thể nhét mấy thứ linh ta linh tinh như vậy

vào cơ thể Tiểu Liên? Hoa cỏ không thể sống trong cái hộp sắt! Tu luyện mãi không tiến bộ chứ gì? Tiểu Liên chịu được tới bây giờ là giỏi lắm rồi!

Bích Hải bị Hoa thần nghiêm khắc dạy dỗ, biết sai cúi đầu. Đúng là hãn bao bọc nàng từ trong ra ngoài. Hộ tâm thuật để chuyển nội thương sang người hãn, Mệnh trụ chú để tìm được nàng ở bất cứ nơi nào, còn có vài chục loại linh đan pháp bảo với mục đích hộ chủ, không cho bất cứ ai hay thứ gì tổn thương tới nàng. Không ngờ kết quả ngược lại, chẳng những cản trở tu luyện mà còn bào mòn sức khỏe. Bích Hải ân hận muốn cắn lưỡi chết cho xong!

Hoa thần bực mình lại buồn cười, kiên nhẫn hóa giải từng thứ một. Bà chưa thấy ai mặc bao nhiêu “áo giáp” như vậy, chắc là nặng lắm!? Bích Hải vô dụng bị đuổi ra ngoài, úp mặt vào tường sấm hồi~~~ Khi hãn tự trách đến lần thứ ba trăm linh năm thì có tiếng bước chân khe khẽ tới gần. Bích Hải quay lại, nhìn thấy một tiên tử áo trắng xinh đẹp. Nàng e ấp xòe váy hành lễ:

- Tường Vi thỉnh an Đế quân! Lâu quá không gặp, ngài vẫn khỏe chứ?

Bích Hải nghiêng đầu suy nghĩ, Tường Vi nào nhỉ?

- Tiểu nữ là bạn khuê mật của Liên Liên, ngày trước có gặp ngài vài lần, Đế quân không nhớ cũng phải...

- À... Cô...

Bích Hải khó hiểu nhìn Tường Vi. Không thân, không quen, vậy chào hỏi làm gì?

Tường Vi hơi cúi đầu, nét mặt nhu hòa tuy không tuyệt sắc nhưng đầm đạm đáng yêu. Nàng mặc váy trắng tinh khôi, thêu hoa văn trang nhã chỉ cầu lịch sự mà không tranh nổi bật. Tường Vi nhìn Bích Hải với vẻ lo lắng do dự, hạ nhiều quyết tâm mới nói:

- Có một số chuyện đã qua, Tường Vi tính giữ trong lòng tới chết nhưng cuối cùng không thể không nói...

Mở đầu kiểu gì vậy? Bích Hải nhú mày không muốn nghe, hần linh cảm cô nàng này sẽ nói những chuyện khiến mình khó chịu. Làm sao cho nàng im miệng? Bích Hải nhìn cục đá to dưới chân, nhét đá vào mồm mỹ nhân liệu có mất phong độ?

- Làm chị em tốt với Liên muội muội nhiều năm, có hai điều Tường Vi rất thất vọng. Thứ nhất, Liên Liên đã thích người khác thì không nên đồng ý gả cho Đế quân. Thứ hai, một khi đã gả cho Đế quân thì không nên vì người kia mà phản bội ngài!

Bích Hải nhìn chăm chăm Tường Vi, nàng ta rất tự tin đón ánh mắt tức giận của hần. Nghĩ mình là “người trong cuộc”, “người hiểu rõ”, Tường Vi không biết sợ là gì, tởm tận kể lại “sự thật” nàng ấp ủ bấy lâu nay. Đại khái là thuở xưa Liên nhi và Hắc Liên tự định chung thân, trao đổi tín vật. Bích Hải đến Hoa giới cầu thân, Liên nhi không dám cãi lời Hoa thần, bắt đả dĩ gả cho hần. Mặc dù có chồng nhưng trái tim nàng vẫn hướng về mối tình thanh xuân. Sau này Hắc Liên phục hồi thân phận, thoáng cái biến thành Lệ Trầm Tích – kẻ thù chung cuộc của Bích Hải. Liên nhi đứng giữa phu quân và tình lang, cuối cùng chọn giúp Ma Lệ, trao cho hần chiếc vuốt rồng thứ chín. Hậu quả là Bích Hải bị bán đứng, chết ở Hảo Vọng đài.

Tường Vi dùng khăn tay lau nước mắt, dịu giọng nói:

- Mặc dù chuyện này đã được điều tra phanh phui nhưng Tường Vi hiểu rằng Đế quân thương tiếc muội muội, không tin là đúng. Vẫn nên có một nhân chứng trình bày lại với ngài, để ngài không bị tình cảm lấn áp lý trí... Đây là tín vật mà Liên Liên đã giao cho Hắc Liên năm đó. Tường Vi không biết Hắc Liên chính là Ma Vương cho nên sau khi muội ấy năn nỉ cầu xin đã giúp hai người liên hệ. Ma Lệ lấy ra tín vật làm tin, còn Liên

Liên đưa vuốt rồng lại cho hần... Để quân, Tường Vi rất xin lỗi, vì đã nhẹ dạ cả tin, bị lợi dụng mà không biết...

Nàng ta vốn định nỉ non thêm chút nữa, không ngờ miệng bị vật gì đó chèn kín. Tường Vi trợn trừng mắt, ư a cố móc cục đá cứng nhọn ra. Bích Hải cũng nể phục bản thân, có thể nghe xong chuyện mới bịt miệng ả ta lại. Hần lạnh lùng nhìn Tường Vi, giọng nói lãnh đạm xa cách:

- Rất đa tạ “chuyện xưa” của tiên tử. Ta được nghe kể bao nhiêu lần mà chưa không lần nào sống động hấp dẫn như vậy. Đáng tiếc tiên tử đã phí công, cho dù năm đó Liên nhi có phản bội ta hay không thì cũng không ảnh hưởng tới việc ta yêu nàng. Trái tim nàng thuộc về nơi nào cũng được, thân xác ở đây là ta mãi nguyện làm ròi!

Bích Hải diễn rất sâu, si tình ghê gớm, Tường Vi kinh ngạc nghe hần nói, quên luôn miệng còn ngậm đá. Bích Hải hít mũi giống như muốn khóc, ngại có người ngoài nên quay mặt đi. Hần nói cáo biệt rồi chạy thẳng, chỉ còn Tường Vi ngẩn ngơ trong gió...

Chẳng biết có phải vừa rồi nhập vai quá hay không mà bây giờ tinh thần chập chờn lên xuống. Mẫu thân nó! Bích Hải hần không hèn như vậy, làm sao có thể lấy thể xác mà buông tha linh hồn? Nếu Liên nhi lỡ yêu người khác hần sẽ làm mọi cách để lôi kéo trái tim nàng lại. Kéo không được thì hạ độc cho nàng quên, quên không được thì dứt khoát uống thuốc Tuyệt Tình luôn! Khi nàng không biết yêu là gì, không còn đặt ai trong lòng nữa thì hần sẽ đơn phương ở bên cạnh, như hình với bóng, vậy cũng đủ!

Bích Hải nào biết rằng phần diễn xuất của mình còn được người thứ hai chứng kiến. Liên nhi nép bên góc tường, nàng vừa tỉnh lại thì không thấy phu quân đâu, căn phòng xa lạ làm nàng hoảng sợ, chạy khắp nơi tìm hần. Kết quả nàng nghe được “chuyện xưa” từ miệng Tường Vi. “Liên Liên” đó là nàng thật sao? Trong quá khứ nàng từng phản bội Bích Hải,

từng giả dối ghê tởm như vậy sao? Liên nhi ôm đầu run rẩy ngồi xuống, không phải, không phải... Đó không phải sự thật... Tận sâu trong tim nàng chỉ có hình bóng của hắn, người thứ ba mà Tường Vi nhắc đến nàng chẳng ấn tượng gì.

Lời Bích Hải nói khiến Liên nhi càng đau lòng. Hóa ra chàng yêu mình nhiều như vậy, không cần gì hết, không cần được đáp lại, không hối không tiếc... “Liên Liên” kia quá ngu ngốc, tại sao nàng ấy lại bỏ qua một nam nhân tốt như vậy? Cũng đáng đời chịu hình phạt luân đày. May là nàng không nhớ chuyện cũ, nếu nhớ rõ có lẽ sẽ hối hận đến chết!

Bích Hải muốn nói: Khoan đã, thế này là thế nào? (O_O) Ta chỉ “diễn” một chút thôi mà... Có cần cảm động như vậy không!?

.
.br/.

Tác giả: Ừ, hiếm khi anh “diễn”, diễn tốt lắm, tiếp tục phát huy!

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 19

Chương 9

PHẦN XIX: Thiên giới

Từ Hoa giới trở về, Liên nhi khỏe hẳn ra, cảm giác như trút bỏ mấy tạ gạo trên vai, bước chân nhẹ nhàng khoan khoái! Bích Hải chưa buông tha ý nghĩ ếm bùa ếm chú lên người nàng, hẳn muốn đợi một thời gian rồi thực hiện lại. Bích Hải lo sợ nhất là Liên nhi bị thương hoặc biến mất, hẳn đã chịu quá đủ cảm giác thất lạc nàng giữa chốn dương gian rồi!

Muốn yên ổn sống qua ngày trong Tịnh Ngọc Cung cũng không được. Ôn Nhân tìm đến truyền lệnh của Ngọc Đế, triệu hẳn về Thiên đình gấp. Bích Hải chẳng muốn chút nào, chuyện này quá nửa có liên quan đến Sát Hóa. Thiên binh gây tai họa, tại sao người dọn dẹp bãi rác lại là hẳn?

- Ta không đi!

Bích Hải dứt khoát nói, một bên ôm chặt Nha Nha cho Liên nhi tựa lông. Ôn Nhân nhìn bộ dạng thảnh thơi của hai người, bực mình bung quạt ra phẩy phẩy. Hẳn bị đá khỏi quân đội lâu lắm rồi, chỉ muốn làm một nhàn tiên ăn chơi hưởng lạc thôi, chẳng rõ tai mây vạ gió gì mà Ngọc Đế nhớ tới hẳn, giao nhiệm vụ trời ơi đất hời: Gọi Bích Hải quay về!

- Tóm lại! Cậu không đi tôi cũng ở lì đây, khỏi phải trở về chịu phạt!

Bích Hải vật lộn với Nha Nha này giờ, khắp người dính lông chó. Hẳn ngẩng đầu hỏi Liên nhi:

- Phu nhân, nhà mình còn phòng trống không?

Liên nhi cặm cụi xén lông móng, bị chiếc đuôi của Nha Nha quất vào tóc rối bù.

- Không còn, ồ chó thì sao?

- Vậy Nha Nha ngủ ở đâu? Với địa vị của nó trong nhà thì không thể ngủ ngoài sân được!

Bích Hải áy náy nhìn Ôn Nhân, khó xử bảo:

- Cậu chịu khó một chút, trái chiếu ngoài hiên mát lắm đó!

-...

Xét cho cùng, Bích Hải không thể phó mặc chuyện trên Thiên giới. Hãn đã sống nửa cuộc đời của một chiến binh, dòng máu đó và nhiệt huyết đó ăn sâu vào xương tủy, cuồn cuộn chảy, thôi thúc hãn cầm kiếm đứng lên. Lý do thứ hai là có tên Vô Phàm rất giỏi lý luận, đã thành công đổ hết trách nhiệm lên người Bích Hải. Sở dĩ Sát Hóa trốn thoát là do Thập Trụ Sơn thiếu một cột băng. Nếu Thiên sát cô tinh không xuất thế thì Bàn Thạch đã không nứt vỡ, Bàn Thạch không vỡ thì không cần trụ băng trấn chế. Kết luận, con hư tại cha, Bích Hải để quân phải đứng ra giải quyết!

Bích Hải nghe xong cười to hai tiếng, vừa lau Bích Lạc Tủy vừa bảo:

- Đã nói tới nước này, ta không xuất đầu lộ diện thì coi sao được? Con trai ta còn chưa sinh ra mà bọn họ đã xem nó là mầm tai họa rồi. Đi đường giẫm trúng cục đá vấp té cũng là lỗi của “Thiên sát cô tinh”! Tuy Bích Hải ta không có phong độ của ngày xưa nhưng đẳng cấp còn chưa lụn bại mà, không nên coi thường như vậy chứ...?

Ánh lam trong mắt Bích Hải lóe sáng, hần chớp lấy chuôi kiếm tùy ý đùa nghịch, múa một bài võ thuật dưỡng sinh. Bích Lạc Tùy quần phong xé gió, màu xanh ngọc tản ra khói lạnh, ở trong tay chủ nhân tha hồ vũ lộng, xen lẫn tiếng xào xạc có tiếng cười khanh khách quý dị. Ôn Nhân phản ứng tức thì, từ trên ghế lộn mẻo tránh xa một góc, quạt lụa xòe rộng như tấm khiên cản từng luồng thần khí. Kinh nghiệm xương máu của hần nói rằng, gần Bích Hải như gần cọp, sơ sẩy một chút là chết, lúc hần vui giận thất thường còn chết nhanh hơn! Tịnh Ngọc Cung xây bằng vỏ sò vỏ ốc, không biết có thể chống đỡ bao lâu? Ôn Nhân từng là Nam Công Thiên Sư, chuyên môn phò trợ hiền kế cho chủ soái. Bệnh nghề nghiệp lâu năm khó trị, hần bắt đầu mở tiên nhãn quan sát.

Cười cụm mây dạo quanh Thiên đình có thể đụng phải mấy chục vị bồ tát, hộ pháp, tiên quân, tinh quân, Đế quân, Thần quân, xx quân, yy quân các kiểu~~~ Cho nên, bề ngoài Thiên giới có vô số cao thủ nhưng thực chất chỉ là cách nói bóng bẩy mà thôi. Chức danh cao chưa chắc tu vi cao, nhiều Đế quân ngang hàng với Bích Hải nhưng chỉ có thực lực cỡ Ôn Nhân, bọn họ là người đứng đầu một tộc hoặc có uy danh đáng kể trên Thiên giới.

Linh tinh tu luyện thành tiên, tiên đắc đạo thành Thần, đây là quá trình phổ biến thường thấy. Trong vạn vạn linh tinh chỉ có nửa số thành công, mà nửa số này tu luyện đến Thần còn lẻ tẻ vài người. Muốn biết họ lợi hại bao nhiêu không nên nhìn vào chức vị mà phải xét cấp bậc tu vi. Trừ Ngọc Đế và Tây Mẫu, Thiên giới có tổng cộng không đến một trăm Thần, nửa số này là tiểu Thần cao hơn thượng tiên đôi chút, phần lớn còn lại là Đại thần không có cơ hội phi thăng nữa. Thiên giới luôn xem giai đoạn Đại thần lên Thượng Thần là một “cái eo” trăm nghìn cay đắng. Muốn thành công phải hội tụ đầy đủ thiên phú, bản lĩnh, huyết thống cùng vận may! Cái cuối cùng quan trọng hơn cả. Chẳng kể đâu xa, ví như Giao Diêu Thần nữ đã làm Đại thần sáu vạn năm, tuổi thọ của nàng dài hơn Bích Hải nhiều, vậy mà tới giờ không phi thăng nổi. Còn Cửu Châu Huyền Nữ – Tiêu Linh tuy xuất thân thấp, từ điều tộc phấn đấu đi lên nhưng chỉ mất năm vạn năm đã thành một

Thượng Thần. Tiếc rằng số mệnh của nàng éo le, nhiều năm trước đã tiêu tán ở khe Tuyệt Cực.

Tính tới nay, Thiên giới còn tồn tại sáu vị Thượng Thần được công nhận, Ngọc Đế cùng Tây Mẫu, Khôn Minh Thần quân và Bích Hải, hai vị còn lại một người quy ẩn tận Bắc Cực, một người chưa rõ sống chết. Con đường “chính đạo” quá vất vả, số ít Đại thần quay đầu đi theo “tà đạo”, Ngọc Đế vẫn rất phiền muộn vì chuyện này. Tuổi thọ ngang trời đất giống đế hậu Thiên cung hay Khôn Minh và Bắc Cực tinh quân thì chẳng nói làm gì, cả linh hồn đều già cỗi, tu vi cao tới đâu cũng không chống đỡ nổi sự tẻ nhạt của vĩnh hằng. Bọn họ đã trở như đá cuội, trừ khi lục giới sụp đổ tới nơi thì bọn họ nhất định không động tay động chân. Vì lẽ đó, sự tồn tại của Bích Hải có ý nghĩa quan trọng với Thiên giới, hãn nã nhiều quyền lực trong tay cũng không ai phàn nàn. Cái chết của Thượng Thần trẻ tuổi như Tiêu Linh là sự tổn thất lớn, cho tới nay vẫn có nhiều người hy vọng cứu rỗi, cuộc truy tìm một tia Thần thức sót lại vẫn chưa kết thúc.

Ôn Nhân nín nhịn rất lâu, đã dùng hết sự nhẫn nại mới chờ tới lúc Bích Hải thu kiếm. Hãn ném quạt lao ra, siết chặt vai bạn thân kích động nói:

- Cái đó... Cái đó! Có phải vừa nãy...?

Bích Hải vu vơ gật đầu:

- Ủ, cậu phát hiện rồi sao?

- Từ bao giờ? Làm cách nào có thể...?

Ôn Nhân bám riết không tha, Bích Hải thở dài gạt móng heo của hãn ra:

- Ở Thập Trụ Sơn. Có nhớ năm đó ta và Tiêu Linh cùng nhau vây bắt Sát Hóa không? Ta cô động tu vi tạo thành mười cây cột còn Tiêu Linh phụ

trách gia cố. Lúc thu hồi kết giới ta cũng không phát hiện, sau này mới thấy có hơi thở lạ bám vào Bích Lạc Túy...

Ôn Nhân nhìn thanh kiếm xanh ngọc, nhú mày suy đoán:

- Nói như vậy... Thần thức của Tiêu Linh đã chọn Bích Lạc Túy làm nơi nương náu. Có cách nào nuôi dưỡng nó không? Có thể sử dụng đèn Hồi Sinh hoặc là...

Ôn Nhân hưng phấn nói, Bích Hải lắc đầu cắt lời:

- Không đâu! Tiêu Linh đã đi rất lâu rồi, cho dù tìm thấy thần thức nàng cũng không sống lại. Cố chấp chỉ thu được cái xác không hồn, đâu phải một “Tiêu Linh” anh dũng phóng khoáng của ngày xưa nữa!

Ôn Nhân thu hồi nụ cười, tâm tình vừa hớn hờ đã xẹp dí như quả bóng hết hơi. Hắn thừa nhận Bích Hải nói đúng, xem ra phải nghĩ cách che giấu chuyện này. Trên Thiên đình có rất nhiều lão già hồ đồ ngoan cố, bọn họ mà biết Thần thức của Cửu Châu Huyền Nữ còn tồn tại thì...

Ôn Nhân vò đầu bứt tóc, sao mà phức tạp thế không biết!?

- Thôi thôi, coi tôi chưa nói gì! Trong cái rủi có cái may, chín cây cột băng kia đã bù đắp được số tu vi thiếu hụt, có Tiêu Linh ở trong Bích Lạc Túy thì cây kiếm này tiếp tục vô địch thiên hạ. Nói thế không có nghĩa là cậu được phép chủ quan, đụng độ với tên ma đầu quỷ quyết phải hết sức cẩn thận. Và còn...

Ôn Nhân tiếp tục cảm râm, giống như ngày xưa mỗi khi Bích Hải ra trận là hắn phải căn dặn chuyện nhỏ chuyện lớn. Ôi, làm quân sư đâu có dễ, không bán cơ bắp cũng bán chất xám, nhìn xem tóc của hắn lại dư ra mấy sợi bạc rồi!?

Ở Ma giới lúc này cũng có không khí khẩn trương chẳng kém. Duyệt Sa chỉ vào bản đồ nói không ngừng miệng:

- Thuộc hạ đã kiểm tra tất cả vị trí Vương Tôn có thể ẩn nấp nhưng không tìm ra dấu vết. Đạo gần đây vùng đất phía Tây đang trong quá trình tái kiến tạo, địa hình rất nguy hiểm khó đi, thuộc hạ nghi ngờ Vương Tôn sẽ lựa chọn chỗ này để...

Duyệt Sa cứ nói, Lệ Trầm Tích chỉ lo vẽ vờ gì đó trên tấm giấy da của hãn. Chì than mòn hết, hãn ném bút đi, giật luôn cây bút Duyệt Sa đang cầm rồi vẽ tiếp.

- Chúa tể à! Rốt cuộc ngài có nghe tôi nói gì không? Ngài không lo lắng về Vương Tôn sao!?

- Mặc xác lão ta! Tại sao bốn vương phải lo chớ?

Duyệt Sa hận rèn sắt không thành thép:

- Người ta vẫn nói, một núi không thể chứa hai hổ! Vương Tôn cũng từng là thủ lĩnh của Ma tộc, nay ông ta quay về sẽ cạnh tranh với điện hạ vị trí đứng đầu này! Sử sách vẫn nói Sát Hóa Ma vương thuở xưa tung hoành ngang dọc, có thể đánh tay đôi với Ngọc Đế Thiên đình, là Ma vương mạnh nhất trong truyền thuyết!!!

Lệ Trầm Tích bực mình đập tay xuống bàn cái rầm.

- Ý người là ta không phải đối thủ của lão? Tên già đó bị nhốt như con chó không biết bao lâu rồi, nếu lợi hại thì đâu tới nỗi bị mấy tên lính quèn bắt được!

Duyệt Sa tức xì khói:

- Quả nhiên ngài không nghe tôi nói chút nào! Sát Hóa bị Bích Hải để quân và Cửu Châu Huyền Nữ đánh hội đồng! Nghe đâu lúc ấy ông ta đang bị trọng thương cho nên mới thất thủ!

Lệ Trầm Tích xua tay:

- Ừ, ừ, cứ cho là vậy. Ta không thèm chơi đùa với lão bất tử, ta muốn làm ngư ông đắc lợi, ngồi xem lão và Bích Hải giết nhau thôi!

Duyệt Sa căn rắng khuyên giải:

- Nếu đơn giản như vậy thuộc hạ đã không lo lắng! Ngài không biết bây giờ Ma giới mất đoàn kết thế nào đâu! Từ khi ngài bị trọng thương suy yếu đã có rất nhiều thế lực nghi ngờ khả năng cai trị của Ma vương. Bọn họ hò hét muốn lật đổ Ma vương chọn người cao cường khác!

Lệ Trầm Tích hí mắt nguy hiểm:

- Người nói thật? Là con bò nào ngu quá vậy!?! Chúng nó nghĩ đánh bại ta dễ như vậy sao???

Duyệt Sa lập tức cổ vũ:

- Đúng đúng! Một đàn bò ngu ngốc! Chúa tể mau mau thể hiện cho họ thấy ngài đã bình phục từ lâu rồi. Lần này ra tay giết Sát Hóa ngài chỉ cần đứng gần xem Bích Hải trị lão thôi. Thành thạo đâm chọt vài cái làm màu, đợi khi lão ngã xuống thì đá Bích Hải sang một bên chiếm công lao! Hahahaha...

Lệ Trầm Tích liếc nhìn Duyệt Sa, tên quỷ này cũng ghê gớm thật, nghĩ ra được cái chiêu hèn hạ vô đối!

- Thôi được, ta nghe người một lần. Có điều... Trong lúc ta “đâm chọt” lão bất tử thì người phải giúp ta làm một việc...

Lệ Trầm Tích ném tấm giấy da hần vẽ này giờ cho Duyệt Sa. Duyệt Sa nghi hoặc nhìn một lúc, càng nhìn mắt càng mở to, thiếu chút sắp lòi ra ngoài.

- Đây đây... Chúa tể của tôi ơi, thần thánh của tôi ơi! Ngài điên rồi phải không!?

Duyệt Sa hốt hoảng đi qua đi lại, không ngừng khuyên ngăn:

- Chỉ là một người phụ nữ, có đáng để tốn kém bao nhiêu tài nguyên lực lượng như thế không? Ngài phải hiểu rằng làm như vậy thi thể của mẹ ngài cũng không duy trì được nữa! Hoa sen tinh nhớ lại quá khứ thì sao? Chưa chắc cô ta sẽ đồng ý ở lại bên cạnh ngài!

Duyệt Sa chợt nghĩ đến điều gì, thần sắc phức tạp nói khẽ với Ma vương:

- Thuộc hạ cho rằng Chúa tể đang lằm lằm giữa tình yêu và tình thân! Hoa sen tinh không phải Bạch Liên tiên nữ, hai người chỉ hao hao giống thôi! Bạch Liên tiên tử chọn phụ thân ngài, dù bị phản bội cũng muốn chết ở Ma giới. Còn hoa sen tinh thì sao? Biết rõ quay về sẽ bị Thiên giới tra tấn xét xử nhưng nàng thà chết cũng lựa chọn rời đi! Chúa tể của tôi, rốt cuộc ngài cần một thê tử hay một mẫu thân đây!?

Lệ Trầm Tích xoa thái dương, xoa tay đuổi Duyệt Sa như đuổi ruồi:

- Người nói nhiều quá ta mệt cả đầu! Chuyện này ta đã quyết rồi! Đợi lúc Bích Hải và lão bất tử đánh nhau, người hãy mau mau bắt cóc nàng về đây! Quy trình viết cả ra giấy rồi đấy, cứ xem mà làm! Ta trở lại phải nhìn thấy một “nữ thần” bằng xương bằng thịt. Nàng xảy ra chuyện gì bất trắc thì người chuẩn bị cái đầu đèn tội!

Lệ Trầm Tích phất tay áo bỏ đi, Duyệt Sa ngã ngồi trên ghế, hần nghĩ Ma vương điện hạ có bệnh, bệnh rất nặng, bệnh này gọi là “mẫu thân

luyện”!

Lệ Trầm Tích rời khỏi thư phòng, rẽ trái đi vào hành lang tối rồi dừng lại trước một cánh cửa niêm phong cẩn mật. Hẳn do dự hồi lâu mới giơ tay làm phép hóa giải. Cửa chậm chậm kéo kẹt mở ra. Không khí lành lạnh, ngọn đuốc hồng đứng im, giữa phòng là cỗ quan tài bằng trong suốt, xung quanh trang trí hoa sen trắng ảo diệu tuyệt đẹp. Nằm bên trong là Bạch Tố Liên – mẹ ruột của Ma Lệ. Người phụ nữ này một thời từng là mối thù truyền kiếp của Tây Mẫu, tình yêu đơn phương dai dẳng của Ngọc Đế. Sau tất cả yêu hận thăng trầm, nàng lựa chọn nằm lại nơi này, trao trái tim cho quỷ dữ, bán kế ước linh hồn để mãi mãi yêu “hắn”.

Ma Lệ từng nghĩ Liên nhi chính là Bạch Tố Liên tái sinh. Họ rất giống nhau và cũng khác nhau. Bạch Liên tiên tử xinh đẹp lộng lẫy, pháp lực phi thường, là nữ trung hào kiệt mà Ngọc Đế cũng ngưỡng mộ. Liên nhi thì nhu mì mềm yếu, nàng tựa đóa hoa mong manh cần được chở che ấp ủ. Ma Lệ từng nghĩ Liên nhi sẽ đi theo con đường giống mẹ hắn, yêu phải tên “đại ma đầu”, bất chấp chính tà, coi thường đạo lý. Hóa ra nàng chỉ là nàng, Bạch Tố Liên mới độc nhất vô nhị trên đời này, dù họ giống nhau cũng không phải một!

Lệ Trầm Tích im lặng nhìn khuôn mặt say ngủ hạnh phúc của mẹ, tay vuốt ve cỗ quan tài nhẵn bóng, thậm chí nói khẽ:

- Mẫu thân, con sẽ đáp ứng ý nguyện của người, con sẽ giải thoát cho người, để người “sống lại” một lần nữa. Mẫu thân, đừng đi theo gã khốn khiếp kia, đừng đến thế giới của hắn, hãy ở lại bên cạnh con nhé...?

Ma Lệ nghiêng người dựa vào quan tài, nhắm mắt tưởng niệm. Hắn không thấy được, ngồi bên cạnh chính là người phụ nữ dịu dàng đang giơ tay vỗ về. Nàng nói bằng âm thanh im lặng:

“Sao mình có thể sinh ra đứa con biến thái cỡ này nhỉ!? Lão ma đầu!
Nhất định là di truyền của ông! Mau mau trở về đánh cho nó tỉnh lại đi!
Trời đất ơi tôi muốn chết yên ổn sớm đầu thai mà cũng không được nữa~~~
(>o<)”

PHÙ DUNG TRÌ

Hoa Ban

www.dtv-ebook.com

Quyển 19

Chương 10: Chương Cuối

Nếu nói tầng trời thứ chín là nơi cao nhất lục giới thì vực Ưu Luân không cần nghi ngờ chính là chỗ sâu nhất, tương truyền nó sâu tới mức xuyên đến một thế giới khác mà thần phật cũng không biết rõ. Truyền thuyết kể rằng, Ưu Luân muôn thuở chìm trong bóng tối, khí độc đậm đặc, có nhiều loài sinh vật khủng khiếp không tên. Vực càng đi càng sâu, đến một lúc nào đó chất độc ngấm vào thân xác, phân hủy thành một vũng máu thịt là hết!

Cái vực tĩnh mịch này có một ngày đột nhiên náo nhiệt. Từ xa xa nhìn lại, ba bóng người chao liệng, từng đợt gió lốc đem theo năng lượng truyền đến, lan rộng, quét sạch thảm thực vật vốn rất thưa thớt mọc ở lân cận. Thiên binh Thiên tướng có mặt đông đủ nhưng chỉ bất lực đứng xa quan sát. Họ bận rộn giữ mũ giáp kéo bay, mắt cay xè cố nhìn trong gió, phập phồng lo lắng. Theo lý mà nói, trên miệng vực tồn tại từ trường mạnh, có thể hút mọi vật trong bán kính trăm trượng, mà ba người kia thì đang giăng co ngay sát bên trên. Lúc Ma Lệ xuất hiện mọi người đã rất lo lắng, may là hãn hợp sức đối phó Sát Hóa chứ không đương đầu với Bích Hải, xem như tên này cũng có chút đạo đức!

Lại nói đến Sát Hóa, mặc dù Thiên giới căm ghét Ma tộc nhưng họ không thể không công nhận Sát Hóa chính là Ma Vương mạnh nhất từ trước đến nay. Trong cuộc đời huy hoàng của mình, hắn từng đánh ngang tay với Bắc Đẩu tinh quân và Ngọc đế – hai Thượng thần quyền lực nhất Thiên giới, có không dưới trăm lần bị quần công mà vẫn sống dai như giân.

Thời ấy nhiều vụ sư tiên đoán, Sát Hóa chính là dấu hiệu tận thế, kết thúc sự sống được hình thành từ thuở khai thiên lập địa.

Chính vì vậy, Thập Trụ Sơn tồn tại mang ý nghĩa thời đại, như một cột mốc lịch sử đánh dấu sang trang cho Lục giới. Từ đó tên tuổi của Tiêu Linh và Bích Hải được ca tụng không ngừng. Một phần nhờ thực lực, một phần nhờ vận may, năm đó họ không giết được Sát Hóa nhưng đã thành công giam giữ hẳn trong kết giới kiên cố nhất. Tiếc rằng chưa yên ổn bao lâu thì tên đại ma đầu lại sống chuồng trốn thoát.

Cuộc chiến trên miệng Ưu Luân có vẻ đang trong hồi gây căng. Sự thật, nó chẳng ác liệt như người xem phỏng đoán...

- Mồ tổ nhà ngươi!!! Chóng mặt chết ta rồi! Ngươi có đứng lại không thì bảo!?

Ma Lệ tức giận gào thét, hẳn cảm thấy mình đang bị lão già này đùa bỡn. Ma Lệ đã đuổi theo Sát Hóa chạy chín nghìn chín trăm chín mươi chín vòng. Trong khi hẳn cảm đầu đuổi theo thì Sát Hóa đã chạy hết một vòng, xuất hiện ngay phía sau lưng. Ma Lệ quay lưng chạy hướng ngược lại nhưng Sát Hóa vẫn ở sau lưng... Cứ vòng qua vòng lại, đổi chiều vòng tới vòng lui, kết quả vẫn không tóm được lão bất tử!

Bích Hải đứng ở tâm vòng tròn, chỉ nhìn thấy hai luồng gió vèo vèo xoay quanh, không phân biệt được ai là ai. Thỉnh thoảng Bích Hải cũng góp vui đánh một chưởng nhưng mười lần thì có hết chín lần đánh nhầm. Ma Lệ nổi điên, vừa phun máu phì phèo, vừa ngoác mồm chửi bới:

- Bích Hải chết tiệt! Lần này đừng nói với ta là ngươi không cố ý!

Bích Hải vô tội chớp mắt:

- Ngại quá, lại nhầm lẫn...

So với bộ dạng thâm thâm của Ma Lệ, Sát Hóa – người bị đuổi giết dường như thoải mái hơn nhiều. Hắn đủng đả đủng đỉnh nhảy chân sáo, mặt mày hớn hở giục:

- Sao không chạy nữa? Đang vui mà, tiếp tục đi, tiếp tục đi!!! $\cong \nabla \cong$

Ma Lệ giống như đứa nhỏ bị bạn bè trong trường mẩu giáo bắt nạt, òa khóc nằng nặc:

- Không chơi với các người nữa, không chơi với các người nữa. Chỉ toàn ý đồng hiệp yếu...

Sát Hóa thở dài vỗ đầu hẳn:

- Thôi thôi, Tích nhi đừng giận, có muốn ăn kẹo không?

Bích Hải cảm thấy thế giới này quá điên rồ, khoanh tay trước ngực nhìn cảnh mèo khóc chuột. Ma Lệ hất móng vuốt của Sát Hóa, oán giận chỉ về phía vực Ưu Luân:

- Ông biết điều thì tự mình nhảy xuống đó, chớ có mè nheo câu giờ! Bốn tọa không đủ kiên nhẫn chơi bịt mắt bắt dê với ông đâu!!!

Sát Hóa ghéch cổ nhìn xuống vực sâu tối u u, cảm thấy từng làn khói lạnh bốc lên, rùng mình một cái:

- Không nhảy có được không? Bên dưới chẳng thú vị chút nào~~~

Ma Lệ gào rú:

đọc truyện với //tr

uyencuatui.net/- Nhảy! Phải nhảy! Ông không tự xử thì để ta đạp ông xuống!

Sát Hóa giơ hai tay đầu hàng, vè mặt tội nghiệp hết sức.

- Rồi, rồi! Tích nhi con đừng giận, nhảy thì nhảy, ai sợ chứ? Chỉ cần đáp ứng một điều kiện của ta...

Chắc lão già này bị giam trong Thập Trụ Sơn quá lâu nên đầu óc có vấn đề, bây giờ đang đứng bên miệng vực bàn điều kiện tự sát.

- Điều kiện gì nói mau!

Sát Hóa cười khà khà, giơ ba ngón tay bảo:

- Ba cây nhang! Người phải lập bài vị, mỗi ngày đốt cho ta ba cây nhang. Ta thích loại nhang có mùi hoa quế, chiều cao trên hai tấc!

Bích Hải giật khóe miệng. Ma Lệ vỗ tay cái bốp:

- Đồng ý! Xong rồi ông nhảy đi!

Sát Hóa như trút được gánh nặng, bộ dạng lấm liệt bất khuất. Lão xoắn tay áo, hít vào một hơi, rồi làm tư thế bơi lội nhảy xuống vực Ưu Luân. Để quá trình thêm sinh động, lão còn cố ý hét to. Bích Hải và Ma Lệ đứng bên trên nghe tiếng hét nhỏ dần cho tới khi mất hút.

Bích Hải kiểm tra miệng vực, xác nhận lão ma đầu không giở trò lừa bịp, lão ta thực sự đi chịu chết! Quả nhiên cô đơn là một tình trạng nguy hiểm, bị cách ly khỏi xã hội quá lâu dễ mắc bệnh khủng! Bích Hải nhún vai, mọi chuyện thuận lợi ngoài sức tưởng tượng, có thể về ngủ được rồi!

- Người đi đâu? Sẵn dịp tốt như hôm nay chẳng phải chúng ta nên giải quyết luôn ân oán cá nhân hay sao? Trận chiến ở Hào Vọng đài vẫn còn dang dở, hôm nay lại đánh một lần nữa, không có bên thứ ba can thiệp, hoàn toàn công bằng. Bích Hải, nếu người không hèn thì chớ có trốn tránh!

Bích Hải đành chỉ bước chân, mặt mũi lạnh nhạt quay lại nhìn Ma Lệ. Kẻ thù truyền kiếp đối mặt nhau không chỉ có phần nợ mà còn có sâu kín nghìn năm. Đặc biệt khi cả hai tranh chấp trên chiến trường lẫn tình trường.

Ma Lệ cười đều giả, nhìn Bích Hải từ trên xuống dưới.

- Ta dám cá tư vị bị phản bội ngày đó vẫn còn sâu đậm trong tâm trí người. Với người ngoài, người luôn nói tin tưởng nàng nhưng thật sự trong thâm tâm chưa từng hoài nghi sao? Bích Hải, dựa vào cái gì người có thể tự tin như vậy? Người không phải nàng, làm sao biết nàng nghĩ gì? Xét cho cùng người mới chính là kẻ thứ ba xen vào cuộc sống của chúng ta. Không có người, ta và Liên nhi đã sớm thành thân, chúng ta vốn yêu nhau như vậy...

Ma Lệ nhớ đến thời thanh xuân của mình, khi hãn còn là một bông sen đen. Mang nửa huyết thống thần tiên của Bạch Tố Liên, Ma Lệ dễ dàng ẩn nấp trên Hoa giới mà không bị ai phát hiện. Hãn làm bạn với Liên nhi từ ngày đầu nàng diện kiến Hoa thần. Tình yêu của thuở đại khờ trong trẻo và tinh khôi, đẹp đẽ như giọt sương đọng trên chồi lá. Ngày ấy một cái nắm tay cũng làm người ta đỏ mặt thẹn thùng. Trong suốt cuộc đời tăm tối của Ma Lệ, chỉ có tháng ngày ở cạnh Liên nhi mới thấy ánh dương! Hãn trân trọng từng mảnh ký ức, luôn oán trách ông trời bất công, tại sao họ yêu nhau mà không đến được với nhau, tại sao Bích Hải lại nhảy vào chia ương rẽ thúy?

- Khi đó ta quá ngu ngốc, còn tưởng tu luyện thành thần tiên. Kết quả ta cố gắng bao nhiêu cũng chỉ bằng con tép riu dưới chân người. Và thế là ta giác ngộ, Thiên giới nhìn vào hào nhoáng nhưng không phải chỗ tốt dung thân. Lệ Trầm Tích sinh ra để thống lĩnh Ma tộc, vài trăm năm là đủ để ta đứng đầu Ma giới. Bích Hải, người sinh ra được o bế từ trong trứng nước. Là con Long Vương, cháu Ngọc Đế, có Bắc Cực tinh quân đỡ đầu, bao nhiêu người vây quanh che chở. Cuộc đời người may mắn hạnh phúc

như thế làm sao hiểu được bóng tối trong linh hồn ta? Ta không có gì hết, không cha không mẹ, từ bé đã lăn lộn để trưởng thành. Liên nhi là người duy nhất cho ta tình thân và hơi ấm. Tại sao người có thể cướp nàng đi? Bích Hải, thực ra người chẳng tài giỏi hơn ta, người chỉ hơn ta xuất thân cùng vận may! Liên nhi không yêu người, nàng bị ép buộc gả cho người, từ đầu đến cuối trái tim vẫn hướng về ta cho nên mới giúp ta lừa gạt người, vây giết người...!

Ma Lệ càng nói càng kích động, hấn chán ghét cái vẻ bình tĩnh của Bích Hải – tựa như thần linh từ trên cao nhìn xuống, cái gì cũng biết, cái gì cũng rõ. Ma Lệ muốn xé rách mặt nạ của hắn, muốn thấy hắn đau khổ tuyệt vọng.

Và có lẽ Ma Lệ đã thành công.

Bích Hải vung kiếm lao tới, thần khí chạm trúng ma khí phát ra tiếng rền đình tai nhức óc. Hai người nghiêng răng, đỏ mắt nhìn nhau, Bích Lạc Tuy lạnh buốt, cọ xát ra tia lửa. Song đao của Ma Lệ cũng không hề thua kém, bắt chéo kiên cố chống đỡ Bích Lạc Tuy. Hai món vũ khí giằng co chần ở giữa, Bích Hải âm trầm nhìn Ma Lệ, lạnh lùng nói từng chữ:

- Lệ Trầm Tích. Thật ra người không hiểu tình yêu là gì. Tâm hồn người là một vùng bóng râm do thù hận và chấp niệm tạo thành. Người hay so đo vận mệnh của người khác, người cho rằng con đường người đi là do hoàn cảnh ép buộc. Sai rồi! Dù không ai được lựa chọn xuất thân nhưng họ đều có khả năng tự định đoạt tương lai. Giống như người đã nói, ta không phải Liên nhi, không hiểu suy nghĩ của nàng. Vậy người phải sao? Lệ Trầm Tích, người mới là kẻ đến sau, không chỉ đến sau mà còn vắng mặt suốt hai trăm năm. Là Bích Hải ta phát hiện ra nàng ở Lạc Thù Sơn, giúp nàng đắc đạo thành tiên. Cũng là Bích Hải ta sớm tối ở cạnh nàng, trong cuộc hôn nhân này người là kẻ đứng ngoài. Lệ Trầm Tích, từ rất lâu rồi, người đã là người ngoài cuộc!

- CÂM MIỆNG! Bích Hải người chớ có đặc ý! Chẳng qua Liên nhi không nhớ rõ quá khứ, một khi nàng nhớ ra, chưa chắc nàng sẽ chọn người! Hôm nay tại vực Ưu Luân, chúng ta quyết chiến một chết một còn. Ta muốn nhìn xem Bích Hải để quân tái sinh trở về có còn lợi hại như trước kia hay không! Daaaa...!

Nói rồi Ma Lệ phát động tấn công, Bích Hải nhuần nhuyễn đối chiêu. Vực Ưu Luân sấm chớp liên hồi, cả một vùng thiên địa thất sắc. Trận đánh này có thể ghi vào lịch sử, không chỉ xem xét trên phương diện cá nhân mà còn bộc lộ mâu thuẫn ngàn đời không thể dung hòa của Ma tộc và Thiên giới.

Trong lúc Ưu Luân vang rền phân tranh, tại một nơi khác hoa sen tinh chậm chậm mở mắt, kinh ngạc không rõ mình đang ở chỗ nào. Nàng còn nhớ tối hôm qua phu quân xoắn xuýt một phen, nháo ồn ào không cho nàng ngủ, liên tục ép nàng trả lời có yêu hấn hay không. Hậu quả là sáng nay nàng dậy muộn, không kịp đưa tiễn hấn lên đường. Liên nhi hốt hoảng ngồi dậy, hoàn cảnh xung quanh rõ ràng không phải Tịnh Ngọc Cung dưới đáy hồ Nguyên Sinh. Liên nhi bị nhốt trong căn phòng tối, quanh giường nàng nằm đốt đầy ngọn nến.

Tây Tây Lục Sán đâu? Nha Nha đâu? Liên nhi ngửa đầu nhìn chùm đèn lơ lửng và trần nhà điêu khắc những hoa văn ma mị. Không khí ở đây rất kì lạ, hít vào cũng làm phổi đau râm ran.

Cửa phòng nặng nề mở ra, Liên nhi cảnh giác nhìn một người ăn mặc luộm thuộm chậm chậm bước vào.

- Hoa sen tiên tử, chúng ta lại gặp nhau rồi! Có muốn uống rượu máu hươu không?

Duyệt Sa tự nhiên đặt khay rượu xuống bàn, mặt mày bình thản hỏi nàng, cứ như bọn họ quen thân lắm.

- Người là ai? Đây là đâu?

Duyệt Sa không trả lời ngay. Hắn rót chất rượu đỏ lự vào chiếc cốc, đưa cốc tới trước mặt nàng.

- Ta là Duyệt Sa, thủ hạ của Ma vương. Còn đây là hậu trạch Ma cung. Thật ra chúng ta từng quen biết trước kia, chẳng qua tiên tử không nhớ rõ...

- Ma vương? Ma cung? – Liên nhi bàng hoàng siết chặt tay.

Duyệt Sa thấy nàng không nhận cốc, vậy là tự động bưng uống. Thường thức xong ly rượu tanh nồng, Duyệt Sa khoan khoái gật đầu:

- Đúng thế! Tiên tử hạ phàm quá lâu, khiến chúa tể rất mong nhớ. Đáng giận là tên Bích Hải giấu người quá cẩn thận, mãi đến hôm nay mới có thể đón tiên tử quay về. Trở về nhà rồi, tiên tử có cảm thấy thân quen không?

- “Nhà” sao?

Liên nhi đánh giá căn phòng, kiên quyết lắc đầu:

- Ma tộc kia, người chớ có lừa gạt ta! Làm sao nơi này có thể là nhà của ta được?

Duyệt Sa uống chậm từng ngụm rượu, nửa giả nửa thật bảo:

- Xem ra tiên tử đã bị Bích Hải tẩy não, cũng đúng thôi, tiên tử không có kí ức, dễ dàng tin lời người khác nói. Nếu muốn biết toàn bộ sự thật, xin mời người hãy đi theo ta, ta sẽ giúp người nhớ lại tất cả. Từ nay về sau sẽ không còn băng khuâng, không phải nghi ngờ, không cần theo dết một hồi ức, cũng không lo lắng bị ai dối trá lừa gạt nữa! Hoa sen tiên tử, Ma vương đã chờ đợi Ma hậu của ngài ấy thật lâu, tiên tử có can đảm không? Có dám đối mặt với sự thật không...?

Duyệt Sa rất giỏi mê thuật, về khoảng này Liên nhi không phải đối thủ của hần. Nàng sững sốt nghe hần nói, bàn tay run rẩy giơ ra. Lúc này nàng nhớ tới những lời Tường Vi đã nói với Bích Hải. Trong câu chuyện của cô ta, “nàng” ở quá khứ là một người hoàn toàn xa lạ. Giờ đây tiến gần đến sự thật khiến Liên nhi vừa sợ hãi vừa mong đợi. Mặc dù Liên nhi cảm thấy mình không thể yêu một người nào khác ngoài Bích Hải nhưng sâu trong tâm khảm vẫn không kiềm được hoảng hốt nghi ngờ. Nếu quá khứ không giống nàng tưởng tượng, nếu nàng từng phạm phải tội lỗi tày trời, liệu nàng có thể tha thứ cho chính mình? Có dám đối mặt với Bích Hải?

Sợ thì sợ, Liên nhi cũng không chùng bước. Duyệt Sa nói đúng, một người không có hồi ức sẽ mãi mãi chìm trong hoài nghi, dễ bị xao động, dễ bị lợi dụng. Sự thật dù ngọt ngào hay cay đắng thì vẫn phải thừa nhận. Liên nhi mơ hồ để Duyệt Sa dắt đi, đến khi tỉnh táo lại nàng đã đứng trong một căn phòng khác...

Trong phòng vẫn tối tối sáng sáng, ánh lửa từ những ngọn đuốc đứng im không đủ soi rọi mọi ngõ ngách. Liên nhi chỉ thấy giữa phòng đặt một cỗ quan tài bằng, người phụ nữ yên giấc vĩnh hằng trong ánh nến dịu dàng lãng mạn. Đây là nơi khâm liệm Bạch Tố Liên – mẹ ruột Lê Trầm Tích, một người phụ nữ kỳ lạ với biết bao câu chuyện phía sau. Không ai hiểu được trái tim bà, ở bà có một kho tàng bí mật chưa bao giờ tiết lộ. Dung mạo của Liên nhi có sáu bảy phần tương tự Bạch tiên nữ, trùng hợp là họ đều mang cốt sen, liệu hai người có liên quan gì đến nhau? Ngay cả Duyệt Sa cũng tò mò muốn biết.

Căn phòng đã được thiết kế theo đúng sơ đồ Ma Lệ cung cấp. Kế hoạch của hần là dịch chuyển sức mạnh của Bạch Tố Liên vào cơ thể Liên nhi, giúp nàng thay da đổi thịt, cũng đồng nghĩa với việc phá hủy thi thể trong cỗ quan tài. Làm như vậy hần vừa hoàn thành lời hứa với mẹ – giúp bà “an nghỉ”, đồng thời khiến Liên nhi thụ hưởng quyền năng cấp Thần, dễ

dàng khai thông nhãn giới nhìn được quá khứ. Dự tính của Ma Lệ thật tuyệt diệu, chỉ không biết kết quả có đúng như hẳn mong muốn.

- Hoa sen tiên tử, người hãy đặt hai tay lên trên quan tài, hãy nhìn thật kỹ dung nhan của bà ấy...

Duyệt Sa thì thầm nói với Liên nhi, trong lúc đó cũng âm thầm khởi động trận pháp. Liên nhi đã bị thu hút bởi Bạch Tố Liên, nàng cảm thấy người phụ nữ này quá mức thân quen, giống như một phần huyết nhục vậy. Mặt đất xung quanh chỗ nàng đứng bắt đầu phát sáng, ánh sáng tựa dòng nước lấp lánh chậm chậm chảy đến chân cổ quan tài, chậm chậm loang lên trên, rồi cả Liên nhi và quan tài bằng đều bị nhuộm trong hào quang ảo diệu.

Nàng thấy linh hồn thoát ly thể xác, bị sức mạnh huyền bí nào đó hút vào, rồi bắt đầu lao vun vút với một tốc độ không tin nổi. Liên nhi không thể hét, không thể giẫy giụa, chỉ chờ đợi cam chịu cho tới khi mất đi ý thức. Hình ảnh quay trở lại là một hồ nước xinh đẹp, cảnh sắc quen quen như từng thấy ở đâu đó. Bây giờ nàng trở thành “người chứng kiến”, xem từng chuyện từng chuyện xảy ra, bù đắp vào khoảng trống rỗng trong kí ức...

Năm đó cũng không rõ là năm nào. Hoa sen tinh sinh ra ở Lạc Thù Sơn. Cũng với các chị em, nó kiêu hãnh là bông hoa đẹp nhất hồ, mỗi ngày có rất nhiều ong bướm vờn quanh khen ngợi. Một ngày nọ trời nổi cơn giông, đưa đến cơn mưa xà tinh vừa đói vừa khát. Rắn ta tàn sát hồ nước, ăn sạch ếch nhái tôm tép, cả bọn chuồn chuồn thỉnh thoảng đáp xuống cũng không thoát được. Hồ nước bình yên trở thành địa ngục, tiếng kêu khóc đầy trời, nước hồ nhiễm sắc máu đỏ hồng. Chúng linh tinh chết lặng không biết ngày mai sẽ đến lượt ai.

Hoa sen là thực vật, lẽ ra không nằm trong chuỗi thức ăn của măng xà. Đáng tiếc nó lại quá xinh đẹp bắt mắt, rắn ta buồn bực cũng đớp mấy phát, cắn nát đài sen, nhựa hoa chảy ra thơm lừng. Sen tinh đau đớn ngất lên ngất xuống nhưng nó không chết ngay. Có lẽ ông trời cảm thương cho phận cỏ

cây nhỏ nhoi của nó, một ngày nó có vị tiên nữ giáng trần. Nàng là Bạch Tố Liên, đại thần trên Thiên giới, em gái của Tây Mẫu, người đã bị trục xuất khỏi Thiên cung từ lâu vì tội thông dâm với Ma tộc. Nàng bị trúng kịch độc, ôm trong mình đứa con chưa đầy ba tháng được bọc bằng vải đỏ.

Bạch Tố Liên bị đuổi giết, kiệt sức phải đáp xuống Lạc Thù Sơn ẩn nấp. Mặc dù môi đã thâm đen nhưng ánh mắt nàng vẫn tinh táo kiên cường, có lẽ sức mạnh ấy tên là tình mẫu tử. Bạch Tố Liên trú ngụ vài ngày ở Lạc Thù Sơn rồi lại đi, trong thời gian đó nàng chứng kiến bông hoa úa tàn trên mặt hồ, có phần thương cảm cho phận lênh đênh của chính mình. Và rồi, Bạch Tố Liên nhỏ một giọt máu cứu mạng hoa sen tinh. Nhờ giọt máu Thần, hoa sen sống lại nhưng cũng chịu ảnh hưởng bởi độc chất, từ đấy về sau không thể đắc đạo thành tiên. Nó chờ trong hồ nước thật lâu, chờ tới ngày Bích Hải tìm đến...

Là cái cây trải qua “thời tăm tối” ở núi Lạc Thù, sen tinh bị ám ảnh bởi loài rắn. Bích Hải mượn thân rắn trú vào hồ nước dưỡng thương, vô tình khiến người đẹp ác cảm từ cái nhìn đầu tiên. Hẳn đùa giỡn nàng, dọa nàng sợ nhưng thực ra đang âm thầm giúp nàng tẩy độc ngấm vào nội đan. Nhờ vậy sen tinh đột phá rất nhanh, chẳng mấy chốc đã hóa hình người, rời núi Lạc Thù lên Hoa giới nhận chức.

Số phận thật kỳ lạ, nó giống như trò đùa oái oăm của ông trời. Năm đó Bạch Tố Liên cứu Liên nhi, đưa Lệ Trầm Tích lên Hoa giới nương nhờ người quen, lấy thân phận giả bình an lớn lên. Liên nhi lại được Bích Hải giúp đỡ cũng lên Hoa giới, gặp gỡ hoa sen đen, hai người nảy sinh tình yêu nam nữ. Thuở thiếu niên yêu mến giống như cơn say nắng, họ chỉ biết nắm tay nhau, cho rằng đó là chuyện thân mật nhất. Liên nhi gọi Lệ Trầm Tích là “Tiểu Hắc”, trùng tên với con chó mực Hoa thần nuôi trong nhà khiến anh chàng cáu kỉnh hết mấy ngày. Dưới bóng trăng thơ mộng họ trao tín vật hẹn ước, chờ đến khi tu luyện có thành tựu sẽ nhờ Hoa thần tính chuyện chung thân. Ai ngờ nhân quả phi thường, Bích Hải đánh trận trở về, sớm

hơn một bước đến Hoa giới cầu hôn. Liên nhi kính trọng Hoa thần như mẹ, nào dám cãi lời bà. Nàng chỉ khóc thầm một mình, xin lỗi Tiểu Hắc, trả lại tín vật rồi gả cho Bích Hải.

Hôn lễ rất đẹp, tiếc là Liên nhi không có tâm trạng thưởng thức. Trái tim hoa cỏ của nàng mong manh đa cảm, bị Bích Hải hùng hổ ôm từ khuê phòng ra mà tái xanh mặt mũi, nghĩ rằng gả nhầm kẻ vũ phu. Tình yêu của hãn nòng nân mãnh liệt, hoa sen không tiếp thu nổi, khúc đầu hôn nhân là đồng sà dì mộng, bằng mặt không bằng lòng.

Liên nhi rất sợ chồng nàng, lớp vỏ dịu ngoan dần dần không duy trì được, cho tới một đêm nàng vừa khóc vừa đánh hãn:

- Thiếp là hoa sen tinh! Hoa sen chỉ thụ phấn, không làm chuyện chó mèo!

Bích Hải bối rối mặc quần áo vào, cố dỗ dành mà cô vợ nhỏ không chịu nín, kể từ đó nàng không cho hãn chạm vào nữa. Căng thẳng càng lên cao sau một lần Liên nhi tình cờ nhìn thấy nguyên thân của Bích Hải. Chẹp, mặc dù rồng với rắn không có họ hàng bà con nhưng mà trời sinh hao hao giống. Nàng không thể tưởng tượng nổi bấy lâu nay mình đã ngủ chung với một con gì đó giống con rắn!!! Thần thánh ơi xuống đây mà coi! Nàng muốn ly hôn, muốn ly hôn!!!

Bích Hải sầu đời hẹn Ôn Nhân đi uống rượu. Hãn chưa từng thấy bản thân thất bại như vậy. Một vị Đế quân kiêm chiến thần của Thiên giới, trời đất này không có việc gì làm hãn chùng bước. Vậy mà chỉ một hoa sen tinh bé nhỏ lại khiến hãn mất ăn mất ngủ, khổ sở kể sao cho xiết...

Ôn Nhân phe phẩy quạt mo, tự cho mình là chuyên gia tình trường:

- Thế bình thường hai người chung đụng ra sao? Cậu đã từng tặng hoa cho nàng chưa? Dẫn nàng đi du ngoạn nơi nào? Hoặc là bày trò gì thú vị mua vui, tặng một con thú cưng thì sao...?

Bích Hải ngà ngà say, ngơ ngác lắc đầu:

- Không có!

Ôn Nhân vỗ quạt xuống bàn:

- Không có? Cái gì cũng không có? Vậy rốt cuộc cậu dụ dỗ mỹ nhân bằng cách nào?

Bích Hải xoa trán cố nhớ:

- Ừ thì... Ban ngày ta thường rất bận, đều ở trong quân doanh. Xế chiều trở về tắm giặt ăn cơm, ăn cơm xong đi ngủ... Ý là ngủ đó... Uhm... Chính là cái đó...

Ôn Nhân híp mắt hỏi tới:

- Quá trình?

Bích Hải hiếm khi ngượng, hần e hèm một hồi mới chọn từ ngữ đáp:

- Còn thế nào nữa, chính là đê nàng xuống rồi...

Ôn Nhân thấy đau răng, hần đoán trúng rồi, cái tên đầu đất này lấy chiến thuật binh pháp áp dụng ở trên giường. Đánh nhanh thắng nhanh chứ gì? Tiên phát chế nhân đó hả? Hèn chi vợ hần khởi nghĩa chống đối, gặp ông chồng như vậy ai mà chịu nổi!

Ôn Nhân làm tham mưu cho chủ soái, cảm thấy trách nhiệm của mình bao gồm cả hạnh phúc tuổi về già của Bích Hải, cho nên tận tình dạy dỗ, nhằm cải tạo đầu đất mọc ra hoa.

- Này nhé! Cậu nghe cho kỹ nhé! Phụ nữ ấy hả, họ là những sinh vật phức tạp yêu bằng tai, thích ăn mềm không ăn cứng. Trong chuyện chăn gối tuyệt đối không thể thô bạo, phải biết quan sát biểu tình của họ, lúc nào

tiến lúc nào lùi. Ôi chao cậu còn phải học nhiều, cứ thế này sớm mất vợ chẳng chơi...!

Nhờ có “sư phụ” Ôn Nhân, Bích Hải phát hiện mình quá ngu dốt, kiến thức hạn hẹp, tầm nhìn thiển cận, không biết yêu đương là cả một nghệ thuật viết thành bộ sách mấy nghìn quyển, không thua sách tiên thuật tiên pháp hẳn từng đọc. Bích Hải học lý thuyết sau đó thực hành, áp dụng từng hạn mục để trở thành vị phu quân lý tưởng của Liên nhi.

Ôn Nhân bảo trước tiên phải khiến nàng chấp nhận con người mình. Bích Hải quyết định hóa về nguyên thân, thu nhỏ kích thước cỡ con rắn chuông rồi xuất hiện trước mặt nàng giả dạng đáng yêu vô hại. Lần đầu Liên nhi la oai oái, sai cung nữ bắt rắn đem nướng. Bích Hải gặp khó không bỏ cuộc, lần sau tiến bộ hơn, thắt thêm cái nơ đỏ trên đầu rồi trườn lên giường nàng. Nhiều lần như vậy cuối cùng khiến Liên nhi bớt sợ, từ từ xem xét con rắn lì lợm này. Bích Hải mở to đôi mắt tròn xoe sáng long lanh, đung đưa cái nơ trên đầu, ngoe nguẩy đuôi. Bộ dạng muốn nói: Ta rất đáng yêu, ta rất vô hại, mau đến ôm ta đi~~

Liên nhi phì cười nhìn con rắn làm trò, do dự giơ ngón tay chạm nhẹ vào nó. Những chiếc vảy lục giác màu trắng bạc, vừa trơn vừa lạnh. Bích Hải lè lưỡi âu yếm ngón tay nàng. Liên nhi thấy rắn không có răng nanh, nho nhỏ hiền lành bèn ôm lên chơi. Bích Hải thích quấn vào cổ tay nàng, giả vờ làm chiếc vòng sang trọng. Có lúc Liên nhi đùa nghịch oái oăm, thắt nút thân rắn, rồi thành một cục gỗ mãi không ra. Khi Bích Hải vất vả lăn tròn tìm cách thoát thân thì Liên nhi ngồi ôm bụng cười vật vã. Hẳn cảm thấy oai phong của mình mất hết, may là đám thuộc hạ không chứng kiến!

Từ khi Liên nhi chấp nhận hình rắn của Bích Hải, hẳn dần dần thay đổi, ngày một to hơn, đầu mọc đôi sừng vương giả, càng lúc càng giống bạch long. Khi hẳn to tới mức không ôm nổi nữa, Liên nhi đổi ý để hẳn chở nàng đi. Mỗi ngày có Bích Hải hình rồng làm bạn, dường như Liên nhi quên hẳn ông chồng hình người của nàng. Đến một buổi sáng nàng tỉnh

dậy, thấy bên giường không phải con rồng lười biếng trước kia mà chính là Bích Hải để quân đã nhiều tháng trời không lộ mặt. Hắn mở mắt nhìn nàng, chờ xem phản ứng của nàng. Liên nhi bình tĩnh hơn hẳn tưởng, nàng vuốt ve lồng ngực đã không còn vảy trắng, giữa đầu hỏi hắn:

- Khi nào chàng lại biến hình cho thiếp chơi nữa?

Bích Hải mỉm cười, hôn lên má nàng khẽ đáp:

- Bất cứ khi nào nàng muốn.

Về sau Bích Hải tặng hoa cho nàng, dẫn nàng đi du ngoạn dương gian, “chuyển nhượng” Cực Quang Khuyển cho nàng làm thú cưng. Bích Hải làm mọi việc để mỗi khoảng thời gian họ ở bên nhau thêm ngọt ngào và ý nghĩa. Liên nhi cũng chậm chậm thay đổi, nàng quan tâm chuyện ăn mặc của chồng, chú ý săn sóc nhà cửa, phập phồng lo lắng khi hắn ra chiến trường. Nếu Bích Hải bị thương nàng sẽ khóc, sẽ trách hắn không biết quý trọng bản thân.

Một buổi tối nọ, Liên nhi nằm trong lòng Bích Hải dịu dàng nói:

- Để quân cho thiếp một đứa bé đi, thiếp thích một con rồng nhỏ ham ăn mê ngủ. Nếu chàng đi xa, thiếp ở nhà chăm sóc nó cũng có việc phân tâm, không cần lo lắng thái quá như trước nữa...

Bích Hải mở mắt, cười nhẹ đáp:

- Long tộc đẻ trứng, mất vài trăm năm trứng mới nở. Nếu nàng đã dự tính như vậy thì chúng ta nên tranh thủ thời gian đánh nhanh rút gọn...

Sau đó trong phòng không nghe tiếng nói chuyện nữa, chỉ sót lại chút âm thanh ướt át khiến mặt trăng cũng ngượng ngùng trốn vào áng mây.

Hơn hai trăm năm Liên nhi và Bích Hải tình cảm càng mặn nồng thì Lệ Trầm Tích cũng dùng ngần ấy năm từ hoa sen đen vô danh tiểu tốt trở thành Ma Lệ thống lĩnh một giới. Ý niệm ban đầu của hắn là đánh bại Bích Hải cướp người yêu trở về. Sau này càng tiến càng xa, Ma Lệ càng xem trọng sức mạnh và quyền lực, tham vọng của hắn không dừng lại ở Liên nhi mà còn cả Lục giới.

Ngày trước khi hai người làm bạn bên nhau, Tiểu Hắc đã kể cho Liên nhi về mẹ ruột của mình. Câu chuyện nửa giả nửa thật, trong đó Bạch Tố Liên là một tiên nữ bị Ma tộc bắt đi, giam giữ trong Ma cung, không có tự do, không thể quay về nhà. Còn hắn mang thân phận xấu hổ, một lòng muốn cường đại để giải thoát cho mẹ. Hình tượng mẹ Tiểu Hắc trung trinh kiêu hãnh, không chịu cúi đầu trước Ma tộc gian ác khiến Liên nhi khắc sâu trong lòng, vừa khâm phục bà ấy, vừa đáng thương cho Tiểu Hắc.

Trong suốt hai trăm năm nàng sống ở Thiên cung, trừ thời gian đầu có nghĩ về Tiểu Hắc, về sau gần như quên bén đi. Lúc nhận được thư, nàng sửng sốt hồi lâu mới nhớ ra người này là ai. Liên nhi áy náy hổ thẹn, dù sao nàng cũng bội ước, là người buông tay trước. Nay cuộc sống tốt đẹp mỹ mãn, nàng hy vọng Tiểu Hắc cũng hạnh phúc như vậy. Liên nhi đọc thư, biết được Tiểu Hắc đã tìm thấy mẹ nhưng bà ấy bệnh nặng, sắp chết. Lời lẽ chua xót của người con hiếu thảo khiến Liên nhi vô cùng cảm động, quyết định ra tay giúp đỡ. Tiểu Hắc nói, phải dùng chiếc vuốt rồng thứ chín làm thuốc thì bệnh của mẹ hắn mới qua khỏi. Hắn còn tri kỷ thấu hiểu cho thân phận của Liên nhi và mối quan hệ khó nói này. Hắn trở về Ma tộc, bị hiểu lầm là người Ma giới. Nếu bây giờ Liên nhi giúp hắn, Thiên đình phát hiện sẽ trách phạt. Vì vậy Tiểu Hắc đề nghị Liên nhi không nên nói thật, chỉ cần viện lý do gì đó xin Bích Hải vuốt rồng. Dù sao cái vuốt ấy không khác gì móng tay dài rồi cắt bỏ, vô giá trị.

Liên nhi ngẫm nghĩ, cảm thấy Tiểu Hắc nói không đúng. Nàng và Bích Hải là vợ chồng, chẳng có bí mật nào phải gìn giữ. Có điều nghĩ lại,

Liên nhi cũng không biết phải giải thích quan hệ của họ ra sao. Nói Tiểu Hắc là “mối tình đầu” của nàng? Bích Hải không ghen sống ghen chết mới lạ! Liên nhi khá đau đầu vì bản năng chiếm hữu của phu quân, nàng không muốn chọc giận hắn, ai biết được hắn sẽ làm nên chuyện điên rồ gì...?

Tính toán cẩn thận, cuối cùng Liên nhi quyết định xin vượt trước, nói thật sau. Nàng muốn lựa chọn thời điểm hai người đều vui vẻ để khai báo với Bích Hải, hắn có ghen cũng ghen trong chốc lát, đợi nàng dỗ dành rồi sẽ quên.

Khi Liên nhi mở lời, Bích Hải tỏ ra vui mừng ngoài dự liệu. Hắn đưa vuốt cho nàng, còn xỏ vào sợi dây để nàng đeo trên cổ. Liên nhi ngạc nhiên mà không hiểu rằng đối với Long tộc, vuốt rồng thứ chín tượng trưng cho sinh mệnh của họ, trái tim của họ, cũng là điểm yếu trí mạng không thể bại lộ trước kẻ thù. Bích Hải suy nghĩ đơn giản, hắn biết Liên nhi không thể ra khỏi Thiên cung, nàng ở đây có tầng tầng bảo hộ không thể gặp nguy hiểm. Để vuốt rồng cho nàng đeo là thể hiện tình yêu của hắn, không ngại dùng trái tim làm món trang sức, miễn sao Liên nhi vừa lòng. Có thể nói, Đế quân nhà ta chỉ lo yêu đương mà hồng đại sự, trước thê tử vi phạm hàng loạt quy tắc chuẩn mực, cuối cùng bị bên thứ ba lợi dụng, dẫn đến vong thân!

Ở Hào Vọng đài, Bích Hải bị trận pháp đánh trọng thương, cả bộ giáp bạc nhuộm máu. Ma Lệ hả hê giẫm lên ngực hắn, tay đùa bỡn sợi dây treo vuốt rồng, đung đưa trước mặt Bích Hải khoe khoang:

- Thấy rõ chưa? Chính Liên nhi đã trao nó cho ta! Nàng vẫn luôn âm thầm liên lạc với ta, giúp ta tính kế người! Bích Hải đế quân, không ngờ người cũng có ngày hôm nay, cảm giác bị phản bội có phải rất cay đắng hay không?

Bích Hải không thở nổi, hình ảnh nhòe đi trước mắt. Thật ra ngay từ khi nhận biết trận pháp hắn đã hiểu. Cơ đau từ thể xác không so được với

nổi đau trong lòng. Bích Hải cứ suy nghĩ về nàng, mất tập trung khiến mình trọng thương nhanh hơn mà lẽ ra hẳn có thể cầm cự một thời gian chờ viện binh tới cứu. Hóa ra Bích Hải không mạnh mẽ như hẳn tưởng.

Bích Hải không thể cử động, nhìn chăm chăm chiếc vuốt rồng trong tay Ma Lệ, vuốt đung đưa như nhắc nhở từng ký ức hạnh phúc ở bên nàng. Bích Hải nhắm mắt, khi mở mắt lần nữa thì sự hoài nghi đã mất, chỉ còn lại niềm tin kiên định.

- Ta không biết người dùng thủ đoạn gì lừa gạt nàng. Liên nhi là một cô gái đơn giản, lương thiện. Người lợi dụng bản tính hiền lành của nàng để hãm hại ta, người có nghĩ đến, khi nàng biết chuyện sẽ hối hận tới mức nào? Ma Lệ, ta thua người vì ta không đê tiện bằng người, không bất chấp tất cả để có được thứ mình muốn. Ta thua người vì ta có một điểm yếu trí mệnh không thể loại trừ cũng không muốn loại trừ... Ma Lệ, người nói người yêu nàng? Sai rồi, người chỉ yêu bản thân! Tình yêu của người rách nát và tồi tàn, xen lẫn quá nhiều lừa dối và toan tính, nó không khiến nàng hạnh phúc mà chỉ hủy hoại nàng. Lệ Trầm Tích, trên đời này sẽ không có ai yêu Liên nhi hơn Bích Hải ta. Với quyền năng của Thần – ta nguyện cùng người đồng vu quy tận!

Bích Hải dứt lời, Hảo Vọng đài âm âm rung chuyển. Ma Lệ ngạc nhiên nhìn trận pháp sụp đổ, vuốt rồng trong tay hẳn tiêu biến như làn khói, còn trơ trọi sợi dây.

- Không thể nào...! Làm sao người có thể...?

Bích Hải túm lấy cổ chân Ma Lệ, quật hẳn té ngã. Sau đó dồn hết sức lực đánh cược lần cuối, Bích Hải triệu hồi Bích Lạc Tuyết, nhắm thẳng trái tim hẳn cắm xuống. Kiếm lạnh như băng, Ma Lệ cảm giác cả linh hồn cũng bị đông cứng. Hẳn giận dữ, điên cuồng. Hẳn đánh Bích Hải văng ra xa, rút kiếm ném đi. Bích Lạc Tuyết rơi xuống biển Chết, nằm lại đó mấy nghìn năm. Thần lực của Bích Hải để quân tiêu hao hết, vũ hóa thành bộ xương

rồng vắt trên vách đá. Còn Ma Lệ trơ trọi đứng ở Hào Vọng đài, lão đảo ôm ngực ướm đầm máu, cười như điên. Trận này hai bên đều tổn thất nặng nề, Bích Hải phải lịch kiếp chín lần để niết bàn hồi sinh, Lệ Trầm Tích được Duyệt Sa đưa về Ma cung, tình trạng nguy kịch phải tĩnh dưỡng thời gian dài. Xét thấy Ma tộc và Thiên binh khó có thể tái chiến, hai bên bèn kí hiệp ước tạm hòa. Lục giới đi vào thời kỳ bình yên hiếm có.

Liên nhi vẫn ở Thiên giới chờ Bích Hải trở về. Buổi sáng hôm ấy nàng ngồi bên giường chải tóc, nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài bèn đặt lược ngà xuống gối, mặc nguyên váy ngủ bước ra. Thiên binh đem chiếu chỉ của Ngọc đế, áp giải Bích Hải Đế hậu về triều xét xử. Nàng ngỡ ngác không biết chuyện gì xảy ra, chỉ kịp gọi Tây Tây lấy áo choàng rồi đi theo Thiên binh. Giữa đường Liên nhi được thuộc hạ của Ma Lệ giải cứu, đưa về Ma cung. Lúc này nàng mới biết, chồng nàng bị nàng hại chết, Tiểu Hắc trở thành Ma vương, còn nàng là tội nhân thiên cổ!

Duyệt Sa giam Liên nhi trong phòng tối, mãi đến một tháng sau Ma Lệ tỉnh lại mới thả nàng ra. Một tháng này, Liên nhi chịu ân hận giày vò, gầy thành bộ xương khô vô hồn. Nàng đứng trước mặt Ma Lệ, ánh mắt ráo hoảnh, vẻ mặt tang thương tiêu điều.

- Thả ta ra, ta phải trở về Thiên giới!

Ma Lệ nằm trên giường, nhú mày nhìn nàng:

- Liên nhi, đừng ngốc như vậy. Thiên tộc đã phán tội, nàng trở về chỉ có đường chết. Hãy ở lại bên cạnh ta! Ta sẽ cưới nàng, cho nàng làm Ma hậu, làm nữ chủ nhân của Ma đô. Thiên giới không thể trừng phạt nàng, ta sẽ bảo vệ nàng, cả Ma tộc cũng bảo vệ nàng...

Liên nhi nhìn chăm chăm Ma Lệ một lúc lâu, sau đó cười ra nước mắt nói với hắn:

- Huynh đã thay đổi, đã không còn là Tiểu Hắc của ngày trước. Trái tim ta cũng đổi thay, ngoài Bích Hải đã không thể chứa thêm ai nữa. Xem xét tình cảm ngày xưa, xin huynh hãy thả ta ra. Thân ta mang tội, phải đền tội với vong linh của chàng. Ta thà chết trên Thiên giới cũng không thể sống ở đất Ma đô!

Lệ Trầm Tích nhìn Liên nhi rất lâu, hấn bị thương quá nặng, muốn ôm nàng cũng không thể động.

- Ta không tin trong lòng nàng không có góc nào dành cho ta. Chẳng qua trận chiến này người chết là Bích Hải mà không phải ta... Nếu ta chết, nàng cũng sẽ đau lòng như vậy, cũng sẽ oán giận Bích Hải, có phải không?

Liên nhi quay mặt đi, nàng phát hiện mình và Ma Lệ không có tiếng nói chung. Kể từ đó Liên nhi tiếp tục bị giữ lại ở Ma cung, Duyệt Sa giám sát nhất cử nhất động của nàng, tòa lâu đài kiến trúc ô hợp không biết lối ra. Ma Lệ dần bình phục, có thể xuống giường đi lại, hấn bắt đầu quấy rầy Liên nhi, làm những hành động quá phận khiến nàng tức giận chống đối. May mắn sự nhẫn nại của Ma vương vẫn còn, chưa tới mức cưỡng bức nàng. Liên nhi hiểu ra mình không thể lấy cứng đối cứng, bắt đầu cư xử khôn khéo hơn, tỏ ra ngoan ngoãn hòng chờ đợi hấn buông lời cảnh giác. Ma Lệ vui mừng tưởng rằng nàng đang thỏa hiệp, chỉ cần kiên nhẫn dụ dỗ sẽ khiến Liên nhi cam lòng trở thành nữ nhân của mình! Hấn không giới hạn phạm vi sinh hoạt của nàng nữa, Liên nhi thuộc lòng đường đi nước bước, trù tính một kế hoạch hoàn hảo.

Cho tới một ngày, nàng cảm thấy mình sắp không giữ được trinh tiết cho chồng nữa, bèn liều mạng trốn ra. Quá trình thuận lợi bất ngờ, Liên nhi chạy thẳng về Thiên cung mà không bị ai phát hiện. Hóa ra Duyệt Sa đã nhìn thấu tâm tư của nàng từ lâu. Người ta vẫn nói kẻ trong cuộc u mê, Duyệt Sa không thể tiếp tục thấy Ma vương cuồng si vọng tưởng, chẳng biết ngày nào sẽ chết dưới tay người phụ nữ nguy hiểm này. Hấn mở cửa

điện thả nàng đi, sống chết của nàng không còn liên quan đến chủ nhân nữa.

Ma Lệ bị Duyệt Sa lừa dối, tưởng Liên nhi bị Thiên đình bắt về quy tội. Thân hãn mang trọng bệnh, bị mọi người khuyên can không thể đi cứu nàng, từ đấy ôm hận nghìn năm, tiếp tục trách ông trời chia rẽ uyên ương. Trong tất cả mọi chuyện, dường như chỉ có Ma Lệ là sống trong giấc mơ màu hồng, hãn ảo tưởng về tình yêu, đắm chìm trong thế giới do mình tạo ra. Ở đấy, Liên nhi mãi mãi yêu hãn và bọn họ là đôi tình nhân bất hạnh!

Liên nhi trở về Thiên đình, quỳ trước bá quan nghe luận tội. Bích Hải đã chết, nàng kêu oan còn có ý nghĩa gì? Liên nhi chấp nhận hình phạt, bị hủy tiên mệnh lưu đày phạm giới...

Mọi chuyện kết thúc ở đó.

Liên nhi từ trong hồi ức tỉnh lại, mắt lệ đầm đìa thấy bản thân trôi vô định giữa mây khói. Nàng ngồi dậy, vẫn chưa hoàn hồn, còn đang đắm chìm trong vô vàn cung bậc cảm xúc. Phần kí ức này ngọt ngào như vậy, cũng chua xót như thế. May là mọi chuyện chưa quá muộn, nàng và phu quân vẫn còn cơ hội làm lại từ đầu.

- Ôi chao, cảm động quá đi~~~

Có giọng nói mềm mại rót vào tai, Liên nhi theo âm thanh quay đầu, trông thấy Bạch Tố Liên toàn thân váy trắng. Nàng vẫn trẻ trung xinh đẹp y như lúc chết. Bạch Tố Liên ngồi trên ghế mây, búng ngón tay hóa ra bàn trà.

- Cô bé đáng thương, có muốn thưởng thức một tách “vời ưu sầu” của ta không?

Bạch tiên tử phát tay, trên bàn xếp ngay ngắn bánh trái hoa quả. Nàng châm trà, cười quyến rũ mời gọi Liên nhi. Liên nhi ngơ ngác nhìn không

gian trắng xóa toàn mây khói, tự hỏi đây là chỗ nào. Nàng bước giữa vô hư đi tới bên cạnh Bạch Tố Liên.

- Cô bé à, câu chuyện của con thật thú vị! Hóa ra tên nhóc Bích Hải đó là kiểu ngoài lạnh trong nóng. Haha... Con đừng nhìn ta chăm chăm như vậy, uống trà, uống trà đi!

Liên nhi không thể từ chối thịnh tình của Bạch Tố Liên, vừa bưng tách trà vừa nghe nàng nói:

- Xem nào, phải giới thiệu một chút! Chắc con biết ta là ai rồi, xét trên vai vế, con phải gọi ta một tiếng “bà nội nuôi”... Khi Bích Hải còn bé bằng từng này... Ta đã bế nó trên tay, thằng nhỏ mồm mím đáng yêu, không ngờ lớn lên lại thoái hóa thành một gã si hán~~~

Liên nhi bị sặc, Bạch Tố Liên biến ra khăn tay đưa cho nàng.

- Tích nhi lại hồ đồ, không ngờ nó sẽ dùng cách này để thực hiện lời hứa với ta. Sau khi rời đi nơi này con sẽ có được sức mạnh của ta, trở thành Đại thần của Thiên giới. Có điều... Ta vẫn còn một nguyện vọng muốn con thay ta thực hiện...

Liên nhi ngơ ngác nghe nàng nói, vô thức trả lời:

- Là gì ạ?

Bạch Tố Liên lâm vào trầm tư, đôi mắt đẹp của nàng mơ màng, hàng mi rập rờn như đôi cánh bướm.

- Trước hết, ta sẽ kể con nghe câu chuyện của mình. Ta vẫn thiếu nợ Tích nhi một cái gọi là “sự thật”. Ta hy vọng sau này thằng bé thôi oán hận cha nó, có thể thoát khỏi bóng ma quá khứ để sống cuộc đời tươi đẹp hơn... Năm đó, sau khi phát hiện Ngọc đế có tình cảm với mình, vì Tây Mẫu, ta đã bỏ Thiên giới ra đi, chu du vô định nhiều năm cho tới khi gặp ngài ấy...

Lệ Trầm Tích từ Ưu Luân quay về, nửa người đầy máu bước vào Ma cung. Duyệt Sa ra đón hẳn, lo sốt vó muốn nhìn thương thế của hẳn. Ma Lệ giơ tay ngăn cản, trước tiên hỏi:

- Nàng đâu?

Duyệt Sa chỉ bên trong, Ma Lệ bỏ qua hẳn đi thẳng vào. Vẫn là căn phòng của năm xưa, phía sau tấm rèm cửa thơ mộng, nàng quay lưng về phía hẳn, một thân áo váy đỏ rực, mái tóc dài như thác đổ xuống vai, rơi lả tả tùy ý trên thảm hoa. Ma Lệ nín thở nhìn nàng, cảm giác không hề sai, nàng chính là “nữ thần” mà hẳn mỗi mắt trông chờ!

- Liên nhi?

Ma Lệ không dám lớn tiếng, hẳn bước tới bên nàng, quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn dung nhan quen thuộc nhưng sắc sảo mỉ hoặc hơn xưa. Mang sức mạnh cấp Thần, cộng thêm cốt cách vốn là hồng liên, nàng đem tới cảm giác hoàn toàn khác so với sen trắng Bạch Tố Liên. Có gì đó kiêu sa hơn, mặn mà hơn, lộng lẫy hơn...

Liên nhi hạ tầm mắt quan sát hẳn, nhìn hồi lâu rồi chú ý đến nửa người hẳn đầm máu. Nàng khẽ nhíu mày, giơ tay chạm vào.

- Không sao, không phải máu của ta, nàng đừng lo!

Ma Lệ dứt lời, bàn tay trắng nõn tưởng như yếu điệu lập tức bóp lấy cổ hẳn. Ma Lệ mở to mắt, không hiểu nhìn Liên nhi.

- Không phải của người. Là máu của chàng... Lệ Trầm Tích sao người dám!

Nữ thần nổi giận, bóp cổ Ma vương như xách con gà, một phát ném văng ra ngoài. Duyệt Sa bưng mặt không dám nhìn thảm cảnh, hấn cảm thấy chủ nhân tự làm tự chịu!

Ma vương lão đảo bò dậy, họ sặc sụa. Hấn có thể hiểu “đánh là thương, mắng là yêu” hay không?

Liên nhi hất tung đồ vật ở trong phòng, bắt lấy cổ áo Ma Lệ lôi xềnh xệch, dáng điệu sấp sửa đem hấn đi hành quyết.

- Nói! Người đã làm gì chồng của chị!?

Nàng dấm vào mặt hấn một phát, Ma Lệ thấy mắt nổi đom đóm.

- Có nói không thì bảo?

Lại dấm cái nữa. Ma Lệ choáng váng giơ hai tay:

- Khoan khoan, ta nói ta nói, nàng đừng đánh!

Hấn thở lấy thở để:

- Bích Hải chưa có chết! Bọn ta thí hết ba nghìn hiệp, cuối cùng ta nói với hấn... Nàng đã bị bắt đến Ma cung, sẽ được khôi phục kí ức cho nên... Đại khái là hấn bị dọa run tay, ta lợi dụng sơ hở chiếm thế thượng phong. Bích Hải trọng thương bị Thiên binh đưa đi rồi!

Liên nhi nghe xong, móng tay cào vào lưng Ma Lệ năm đường sâu hoắm. Ma Lệ bị đau gào thét, nhảy bật ra.

- Nàng thật là độc ác!

Liên nhi hất cầm bảo:

- Đây chỉ là cảnh cáo. Từ nay về sau tránh xa phu quân của ta ra! Chuyện trước kia không tính toán, kể từ bây giờ ta với người là nước sông không phạm nước giếng, xin chớ can thiệp vào cuộc sống của nhau!

Nàng tung tà váy quay đi, giữa đường lại nhớ ra một chuyện:

- À, Bạch tiên tử có vài lời nhắn nhủ... Trong phòng nàng cất giữ một cái rương cũ, nắp rương khắc hình hoa sen, mặt mã là ngày sinh của người. Trong đó có nhật ký và vài món kỷ vật. Nàng hy vọng người xem xong có thể hóa giải khúc mắc trong quá khứ. Thật ra... Lệ Trầm Tích, người không phải đứa con bất hạnh, người được cha mẹ bảo bọc yêu thương. Mẹ người hy sinh tính mệnh để cho người cuộc sống, còn cha người... Hãn... Thực sự là một người đàn ông dịu dàng... Hãn yêu con cái bằng tình yêu câm lặng, kiên cường sống sót chỉ để gặp mặt người một lần! Lệ Trầm Tích, hãy trân trọng những gì mình có, đừng để mất đi mới ân hận!

Ma Lệ nhìn bóng lưng của Liên nhi, cho tới khuất nàng cũng không quay đầu lại.

- Duyệt Sa, đi tìm cái rương khắc hoa sen gì đó đến đây cho ta!

.

Liên nhi bay lên Thiên cung, theo cảm giác tìm ra chỗ của Bích Hải. Hãn được đưa về y quán của Hạc Hà tiên ông để trị thương. Liên nhi bị ngăn cản bên ngoài, Giao Diêu thần nữ cầm cung tên nhắm về phía nàng.

- Hoa sen tinh! Người hãm hại chàng chưa đủ hay sao? Khó khăn lắm Bích Hải mới niết bàn trở về, người còn dám mặt dày bám theo chàng!?

Kịch bản gì vậy nè? Liên nhi gãi đầu khó hiểu.

- Cô là ai thế? (=.=)

Giao Diêu hơi bị sốc, tình địch cả đời của nàng ta mà không biết nàng ta là ai!!!

- Xê qua một bên đi, ta phải đi gặp phu quân của mình!

Giao Diêu tức xì khói, bản tính háo thắng bộc phát, không nói hai lời lập tức giương cung bắn. Liên nhi bất ngờ né tránh, thực ra uy lực của Giao Diêu không đe dọa được nàng. Giao Diêu cũng phát hiện hoa sen tinh không yếu đuối như ngày xưa, vì sao trong hơi thở lại nghe khí tức của Thần, không lẽ nàng đã phi thăng nhanh như vậy? Giao Diêu luôn cho rằng hoa sen tinh kém xa mình, không xứng với Bích Hải. Nàng làm sao thừa nhận Liên nhi đã tiến bộ vượt bậc được chứ?

Hai nữ nhân đánh nhau có khi tai hại hơn cả đàn ông. Liên nhi không có vũ khí nên hơi chật vật trước cung thần của Giao Diêu. Trùng hợp lúc này nàng cảm ứng được Bích Lạc Túy. Thanh kiếm này vốn có linh tính, từ khi tàn hồn Tiêu Linh nhập lại càng nảy sinh suy nghĩ của riêng nó. Về lý về tình, nó đều ủng hộ nữ chủ nhân. Bích Lạc Túy tự động rời vị trí, bay đến tay Liên nhi. Thần khí xưa nay vốn không thờ hai chủ, tình huống của Bích Lạc Túy vô cùng hiếm thấy. Không biết có liên quan gì đến Bạch Tố Liên hay không?

Hạc Hà tiên ông không cách nào tập trung chữa trị cho Bích Hải để quân. Chòm râu bạc dựng đứng lên, xách búa ra ngoài bổ xuống đất cái ầm, ngoác mồm mắng:

- Mấy chị kia! Đánh nhau thì đi chỗ khác mà đánh, y quán của ta không chịu nổi, sắp sập tới nơi rồi! Có muốn chữa trị cho Đế quân hay không thì bảo!?

Liên nhi nghe vậy càng tức giận:

- Đều tại người!

Nàng chường một phát, thổi Giao Diêu văng khỏi tầng trời. Sau đó quay quắc lại, biến trở về bộ dạng non nớt hiền lành ngày xưa, vừa khóc vừa chạy vào xem thương thế của Bích Hải ra sao.

Bích Hải không ngủ quá lâu, lúc hăn tỉnh dậy đã trông thấy ánh mắt lo lắng của Liên nhi, thở phào nhẹ nhõm. Quả nhiên chuyện gì liên quan tới nàng cũng khiến hăn mất bình tĩnh, thua một cách vô lý trước Ma Lệ. Nếu anh hùng đã không qua nổi ả mỹ nhân thì chẳng cần làm anh hùng chi nữa! Cứ như phàm phu tục tử ở bên nàng là được rồi!

- Bích Hải, thiếp nhớ lại, thiếp cũng thăng cấp Đại thần! Chàng nhìn xem!

Bích Hải khựng lại, đánh giá Liên nhi từ trên xuống dưới rồi nuốt nước bọt hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy? Ta mới ngủ một giấc thôi mà...

Gần đây cả Thiên giới xôn xao vì một nữ Đại thần mới toanh. Nàng mang pháp lực của Bạch Tố Liên, có thể thuần phục Bích Lạc Tùy, là chủ nhân của Cực Quang Khuyển, uy phong lẫm liệt không kể xiết.

Bích Hải bày tỏ suy nghĩ: Tự nhiên thấy mình “bé nhỏ” trước mặt nàng, ngày càng xứng phàm phu tục tử!

Liên nhi không tung tăng được bao lâu, ít tháng sau Hạc Hà tiên ông bắt mạch, thông báo cho nàng biết nàng đã mang thai. Bích Hải nghe vậy lập tức thu hồi địa vị của nàng, giống như trước kia “đàn áp” không tha. Liên nhi lại bị nhốt trong Bích Lạc cung trên ao Du Liên, mỗi ngày tiến hành dưỡng thai. Hai vợ chồng trở về Thiên giới, Ngọc đế cùng Tây Mẫu ăn ý chẳng nói năng gì. Bắc Hải Long Vương sai Long hậu đến thăm Liên nhi, tỏ ý công nhận đứa bé trong bụng nàng là dòng giống Long tộc. Sau biết bao thăng trầm rồi mọi người cũng đi tới thống nhất bỏ qua chuyện cũ,

Bích Hải yêu nàng như vậy, hai người sẽ không tách ra, bậc làm trưởng bối còn có thể nói gì?

Liên nhi mang thai đã trễ ngày sinh, chẳng biết thằng bé làm gì bên trong mãi chẳng chịu ra. Sáng nay Tây Tây nghe ngóng ít chuyện thú vị đến kể với nàng. Ruộng khoai lang của Hồng Y tiên bà lại xuất hiện kẻ trộm, một đêm ăn sạch phân nửa. Tiên bà nổi giận gọi Thiên binh đến điều tra, họ vây bắt mấy lần mà không tóm được kẻ trộm. Nghe bảo tối nay sẽ tổ chức lực lượng lớn, đem theo Kính chiếu yêu quyết tâm ép tên trộm lộ diện. Liên nhi vừa ăn nho vừa cười, xoa bụng tự hỏi khoai lang ngon tới vậy sao?

Bích Hải mời Khôn Minh thần quân đến Bích Lạc cung bắt mạch cho nàng. Mặc dù Hạc Hà tiên ông liên tục khẳng định cái thai vẫn ổn nhưng ngày sinh đã trễ nửa tháng, điều này không bình thường. Y thuật của Khôn Minh cao cường, xem một lát thì bật cười nói với hai vợ chồng:

- Đứa nhỏ này quá nghịch, bỏ nhà đi chơi rồi!

- Sao ạ?

Bích Hải và Liên nhi đều ngẩn ra. Khôn Minh vuốt râu lắc đầu:

- Nó không có trong này, xuất hồn chạy mất rồi! Làm sao mà sinh được!

Liên nhi nghe vậy ngất xỉu, Bích Hải đánh mặt quay sang hỏi Lục Sán:

- Thiên đình gần đây có chuyện kỳ lạ gì không?

Lục Sán gãi đầu:

- Chuyện kỳ lạ gì ạ...?

Tây Tây cầm ngón tay lí nhí nói:

- Để quân... Thật ra là có... Tối nay Thiên binh sẽ đi bắt con yêu quái ăn trộm khoai lang...

Tối hôm đó tầng trời thứ ba tương đối ồn ào, Thiên binh xuất ra lực lượng lớn vây kín ruộng khoai của Hồng Y tiên bà. Họ chuẩn bị lưới, Kính chiếu yêu, thay nhau canh phòng ẩn nấp chờ tên trộm xuất hiện. Quả nhiên không ngoài dự đoán, từng củ khoai thành linh chui ra khỏi đất, bị một con yêu quái tàng hình nào đó ăn sạch.

- Lập tức mở kính!

Đội trưởng ra lệnh, Kính chiếu yêu hướng về phía này phát sáng, hình hài con yêu quái lập tức lộ ra. Mọi người không rõ lắm nó là con gì, có một cái sừng, nhìn hơi giống rồng.

- Thả lưới!

Bốn phương tám hướng lưới bạc bủa vây, con yêu quái giật mình, đánh rơi củ khoai lang, há mồm hét ra lửa. Lưới của Thiên binh bị đốt rụi như nhánh cỏ khô. Bọn họ chuyển sang kế hoạch hai, đội ngũ xạ thủ giương cung hướng bắn. Đến lúc này yêu quái ta mới biết sợ, kêu chút chút ôm đầu tìm chỗ nấp.

- Chuẩn bị... Bắn!

Mũi tên của Thiên binh vô cùng lợi hại, xé gió với tốc độ phi thường. Khi sắp sửa trúng mục tiêu thì đột nhiên xung quanh con tiểu yêu dựng lên từng tầng tường băng kiên cố. Tên đâm phải băng, rớt xuống như sao rơi. Chúng thiên binh ngơ ngác nhìn, trông thấy Bích Hải đế quân từ hướng xa chậm rãi đi tới. Hắn không đem theo thần kiếm, chỉ một thân một mình, tóc dài bay lá tả, chân giẫm chỗ nào là chỗ đó kết băng.

Đối với vị thủ lĩnh huyền thoại tuy đã nghỉ hưu nhưng vẫn được kính nể, đội trưởng Thiên binh cẩn thận hỏi hần:

- Không biết vì sao Đế quân lại ngăn cản chúng ta? Con yêu quái này tuy nhỏ mà lợi hại, cần phải được diệt trừ!

Bích Hải bất đắc dĩ xoa trán, tay phải nâng lên hóa giải tường băng. “Yêu quái” thoát ra, trông thấy hần liền nhao nhao phóng tới, ngồi trên vai Bích Hải đung đưa cái đuôi nhỏ. Nó kêu riu rít không giống tiếng chim cũng không giống tiếng chuột. Nếu ai biết Long ngữ sẽ hiểu nó đang gọi “cha” í ới.

Chúng Thiên binh trơ mắt nhìn Đế quân bế con tiểu yêu âu yếm. Hần vỗ đầu chú rồng nhỏ, nghiêm khắc bảo:

- Không được nghịch ngợm, trở về bụng của mẹ con ngay!

- Chít!

- Đã muộn ngày sinh rồi, con muốn chơi phải để mẹ sinh ra trước đã rồi mới được chơi!

- Chít~~~

Tiểu Long Nhi ịu xịu, không tình nguyện biến mất. Ở Bích Lạc cung, Tây Tây ôm Đế hậu hét toáng lên:

- Gọi bà đỡ vào nhanh lên, nương nương sắp sinh!!!

Bích Hải thấy Long Nhi đã đi, quay đầu thành thật xin lỗi chúng Thiên binh:

- Ngại quá, con trai ta hơi nghịch ngợm. Hôm sau tự ta sẽ lên triều thỉnh tội với Ngọc đế. Các vị nghỉ ngơi sớm!

Nhóc tì nhà Bích Hải nào chỉ “hơi” nghịch ngợm? Từ khi nó chào đời, hai vợ chồng gần như chai mặt bởi vì thường xuyên xin lỗi hàng xóm, giải quyết bao nhiêu rắc rối nó gây ra. Trước kia ở phàm giới Long Nhi không có Thần mệnh, chưa xác định được đặc tính. Bây giờ thì quá rõ, bạn nhỏ là một con xích long vảy lục giác màu đỏ, thuộc hệ Hỏa, vừa khéo đối nghịch với cha nó. Từ khi Long Nhi tròn năm tuổi, Bích Hải đã vô phương nhốt nó trong nhà. Nó sẽ đốt tan tất cả băng tuyết của hãn, phá thành một bể nước tha hồ bơi lội.

May là bản tính bất kham của thằng bé dần dần khắc phục theo tuổi tác. Khi Long Nhi trưởng thành, tinh lực của cậu dùng cho những việc hay ho hơn. Ôn Nhân chuyển sang làm quân sư quạt mo cho Long Nhi, hai thầy trò ăn ý tiếp tục sự nghiệp của Bích Hải ngày xưa.

Có lúc Liên nhi hỏi chồng: “Rời bỏ quân đội, chàng có tiếc nuôi không?” Khi ấy Bích Hải ôm nàng đáp: “Ta đã cống hiến nửa đời, làm chiến binh nửa đời. Phần còn lại chỉ nguyện nhàn hạ bầu bạn cùng nàng!” Con trai đã lớn, có đường đi của riêng mình, không thường xuyên ở nhà, không phụ thuộc cha mẹ. Bích Hải và Liên nhi quay lại cuộc sống tân hôn ngọt chết người của họ. Chẳng bao lâu sau lại xuất hiện những thành viên mới.

Đối với hai cô con gái, cảm xúc của Bích Hải giống như sở hữu món đồ chơi lạ. Long Nhi đã theo họ từ phàm trần, là đứa con “trong dự liệu”. Còn Bạch Bạch với Linh Linh thì sau này mới có. Hai đứa bé giống y hệt nhau, xinh xắn như búp bê và không thuộc Long tộc. Bạch Bạch mang cốt sen giống mẹ, Linh Linh bất ngờ thay lại thuộc họ điều, vừa giống phượng vừa giống khổng tước, chẳng biết là con gì. Khôn Minh thần quân bói mệnh cho bọn nhỏ, liên tục xuýt xoa “ý trời, ý trời”. Ai hỏi gì ông cũng không nói, bảo rằng “thiên cơ bất khả lộ”.

Bạch Bạch và Linh Linh rất nổi tiếng ở Thiên giới. Hai cô bé ngang ngược bá đạo, lùn như cây nấm mà ngày nào cũng vác đại đao với chùy gai

đi đánh nhau với bạn bè lớn tuổi hơn. Bích Hải đặc biệt cưng chiều con gái, Liên nhi buộc lòng phải đóng vai mẹ ghẻ, nếu nàng cũng dễ dãi như chồng thì hai đứa trẻ này sẽ quậy lên trời!

- Linh Linh, con xem cái chùy này thật là hung tợn, không phù hợp với hình tượng loli bé bỏng của con. Mẹ chọn cho con vài dải lụa rất đẹp, về sau dùng cái này làm vũ khí có được không? Các chị tiên nữ đều thích dùng lụa...

Linh Linh hồng má lắc đầu:

- Lụa không uy phong, con muốn chùy gai cơ... Lụa chỉ có thể trói người, cái gì cũng vô tác dụng!

Bạch Bạch cạp dưa hấu, miệng dính hạt dưa nói với mẹ:

- Tỷ tỷ đúng đấy! Con cũng thích dùng đao, chém một phát là đứt đầu...

Liên nhi nghiêm mặt:

- Con gái không được nói năng thô bạo!

Bạch Bạch nuốt miếng dưa hấu, cố nói cho xong vế sau:

-... Đứt đầu phun máu!

Liên nhi giáo dục bọn trẻ thất bại, dùng dùng nỗi giận đá chân ghế của Bích Hải. Hắn đang ngồi im một góc đọc sách.

- Đều do chàng! Suốt ngày khuyến khích bạo lực, nhìn xem hai đứa bé còn ra dáng nữ nhi nữa hay không?

Bích Hải thấy oan hết sức, cha mẹ sinh con trời sinh tính, làm sao hắn có thể ngăn cản bản chất của lũ trẻ? Chuyện này Long Nhi mới là đáng

trách, sinh nhật muội muội không tặng búp bê, kẹp tóc, lại ôm hai đứa đi chọn vụ khí. Em gái vừa ý cái nào là cho cái đó.

Tối hôm ấy Liên nhi còn chưa hết giận. Bích Hải ôm nàng làm hòa:

- Thôi mà, cứ để các con tự do lớn lên, rồi mọi chuyện sẽ ổn. Hay là chúng ta lại sinh thêm đứa nữa, lần này cẩn thận dạy dỗ, đảm bảo sẽ khiến nàng vừa lòng...!

Và đêm ấy Bích Hải Đế quân bị đuổi ra ngoài, ôm chần gối sang phòng con kể chuyện cổ tích.

Những năm này Ma tộc rất an phận. Ma vương vui đầu nghiên cứu vực Ưu Luân, không mấy ngó ngàng chuyện phân tranh trong giới. Nhiều lần hãn muốn nhảy xuống đáy vực mà Duyệt Sa cứ khóc nháo đòi thắt cổ không cho hãn đi. Mọi người đều nói Ma vương điên rồi, không ai hiểu vì sao hãn làm như vậy.

Đáp án chỉ có một.

Cha của Ma Lệ đang ở bên dưới, chính hãn đã ép ông ta nhảy xuống, bây giờ phải tìm cách lôi ông lên!

Chuyện này kể ra thì dài, có một sự hiểu lầm nghiêm trọng ở đây. Năm ấy Bạch Tố Liên đi chu du gặp gỡ Sát Hóa, hai người phải lòng nhau và đến với nhau. Nhiều biến cố xảy ra, Sát Hóa bị em trai phản bội, gặp phải Bích Hải và Tiêu Linh vây giết, cuối cùng bị cầm chân ở Thập Trụ Sơn. Bạch Tố Liên trúng độc, không thể sống lâu, lại không có chồng bên cạnh, nàng bèn ôm Lệ Trầm Tích mới ba tháng lên Hoa giới tìm nơi nương tựa.

Ma Lệ trưởng thành nhận sai cha nhưng giết được kẻ thù, hãn lưu giữ thi thể Bạch Tố Liên trong Ma cung. Sát Hóa thoát khỏi Thập Trụ Sơn, biết vợ đã chết, thù đã trả cũng không ham sống nữa. Hãn chỉ đợi thấy mặt Ma

Lệ rồi ra đi. Sát Hóa không muốn Ma Lệ nhận biết mình nhưng Bạch Tố Liên càng không mong Ma Lệ hận cha. Bản tính cố chấp của Lệ Trầm Tích chuyển từ Liên nhi sang Sát Hóa, tìm mọi cách cứu ông ra khỏi vực Ưu Luân.

Một ngày kia Bạch Bạch và Linh Linh không vâng lời mẹ, đi chơi xa rồi lạc đường. Hai cô bé “lạc” cũng khéo, Linh Linh đi nhầm đến Minh giới còn Bạch Bạch vấp cục đá ngã xuống vực Ưu Luân!?! Cơ duyên xảo hợp, Linh Linh gặp được Hắc Vô Thường Thanh Ba, dẫn hẳn về nhà trình diện cha mẹ, nói rằng về sau không cần cha mẹ nuôi nữa, có người đồng ý phát cơm cho nàng rồi.

Bạch Bạch khổ hơn, nàng bị lạc đến chỗ đáng sợ, may mắn gặp được một ông chú tốt bụng. Khi Ma Lệ chuẩn bị thả dây trèo xuống và Duyệt Sa đang ôm chân hẳn khóc như mưa thì cả hai chứng kiến Sát Hóa bò như con thằn lằn từ bên dưới lên, đeo theo sau lưng một tiểu loli. Mèn ơi! Truyền thuyết lừa người mà, vực Ưu Luân đáng sợ thật sao? Nhìn coi lão ma đầu không mất một cọng tóc, hớn ha hớn hờ nhảy chân sáo kia kìa!

Khôn Minh thần quân ngồi xem tử vi, giờ quẻ bói xưa nay hiểm thấy. Quẻ nói: “Không có gì biến mất mãi mãi, không có gì tồn tại vĩnh hằng. Vừa duyên phải số, trời đất mệnh mông sẽ tương ngộ.”

.

.

.

HẾT

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: U Trì

Chương 2: Cấm Địa

Chương 3: Phù Dung Lưu Hương

Chương 1: Phù Dung Là Hoa Hay Là Người?

Chương 2: Nàng Công Chúa Hòa Thân

Chương 3: “Nàng Muốn Làm Hoàng Hậu Không?”

Chương 1: Tranh Ngôi Đọa Vị

Chương 2: Truyền Kỳ Về Thiên Vĩnh Đế

Chương 1: Quyết Định Trở Về

Chương 2: Biết Dụng Lòng Người

Chương 3: “Huyền Kiếm” Thô Kịch Rất Cúi Đầu

Chương 1: Máu Đỏ Trên Đại Điện

Chương 2: Hoàng Đế Rất Nhân Từ

Chương 3: Đạo Trị Hậu Cung

Chương 4: Biến Cố Ở Đền Lô

Chương 1: Trung Thành

Chương 2: Minh Châu

Chương 3: Đau Lòng

Chương 3+2: Phiên Ngoại 1: Muộn Màng

Chương 1: Hận, Rất Hận!

Chương 2: Mệnh

Chương 3: Hoàng Hậu Và Đức Phi

Chương 4: Phủ Hòa An Có Một Tiểu Quận Chúa

Chương 1: Sở Chính Hàn

Chương 2: Một Quãng Đời

Chương 3: Bên Cầu Nại Hà

Chương 1: Ra Đường Phải Xem Hoàng Đạo

Chương 2: Vi Hành

Chương 3: Hàng Cực Phẩm
Chương 4: Lưu Lạc
Chương 5: Phong Vân Cư
Chương 6: Bình An
Chương 1: Ngọc Tỉ Không Thể Dùng Lung Tung
Chương 2: Một Bữa CƠM
Chương 3: Hoàng Hậu Và Chiêu Hoa
Chương 4: Hãn Vốn Tàn Nhẫn
Chương 5: “Muội Sẽ Nhớ Ta Chứ?”
Chương 1: Vị Đạo Sĩ Ở Núi Côn Luân
Chương 2: Cẩn Thiện Kể Chuyện
Chương 3: Hà Cô Cô Kể Chuyện
Chương 4: Lưu Hải Kể Chuyện
Chương 5: Hạ Hầu Vĩnh Khang Tự Truyện
Chương 6: Sở Tâm Huệ Kể Chuyện
Chương 1: Giấc Mộng Hai Kiếp
Chương 2: Tháng Năm Vẫn VẬY
Chương 3: Nghi Đông
Chương 4: U Trì Mộng
Chương 5: Tết Ở Kinh Thành
Chương 6: Tùy Phận, Tùy Duyên
Chương 7: Vỡ Mộng
Chương 1: Nữ Ám Vệ
Chương 2: May Yếm
Chương 3: Chuyện Cái Đại Lưng
Chương 4: Giấc Mộng Cuối Cùng
Chương 1: Ôn Chi Sơn
Chương 2: Không ĐỀ
Chương 3: Con Cờ
Chương 4: Lại Trở Về Rồi
Chương 5: Thật Và Giả
Chương 6: Chọn Cành Mà Đậu

Chương 7: Phải Dành Cho Ai?

Chương 1: Chó Nam Nhi

Chương 2: Chó Rắc Rối

Chương 3: Chó Gây Họa

Chương 4: Chó Đào Hoa

Chương 5: Lưới Giăng Tứ Phía

Chương 1: Mùa Săn

Chương 2: Bách Thượng

Chương 3: Sóng Ngầm

Chương 4: Thiên Xạ

Chương 5: Hòa Thân

Chương 6: Phù Dung Trì

Chương 1: Tin Dồn Dập Tới

Chương 2: Di Ngôn

Chương 3: Quá Khứ Và Hẹn Ước Ba Năm

Chương 4: Đại Hội Gia Đình

Chương 5: Năm Hạn Và Lời Tiên Tri

Chương 6: Máy Thai

Chương 6+2: Ngoại Truyện 2: Chuyện Cũ Trên Thiên Giới

Chương 7: Quyền Chấp Chưởng Hậu Cung

Chương 1: Cuộc Chiến Bảo Vệ Tiểu Long Nhi

Chương 1+2: Phiên Ngoại 3: Thanh Ba, Vương Mẫu

Chương 2: Ngày Hoàng Đạo Xấu Nhất Trong Năm

Chương 3: Thư Đến Từ Ngàn Dặm

Chương 4: Chí Tinh Khanh Ca

Chương 5: Chinh Phụ Tìm Chồng

Chương 6: Tiệm Giày “Cây Bạch Quả”

Chương 7: Thành Vũ

Chương 8: Minh Ca Minh Tứ

Chương 9: Trường Bình Công Chúa

Chương 1

Chương 2: Hẹn Ở Nại Hà

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10: Chương Cuối](#)